T.C.
İSTANBUL SABAHATTİN ZAİM ÜNİVERSİTESİ
LİSANSÜSTÜ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ
TEMEL İSLAM BİLİMLERİ ANABİLİM DALI
TEMEL İSLAM BİLİMLERİ BİLİM DALI

DİN İŞLERİ YÜKSEK KURULU FETVA USÛLÜ VE FETVADA DEĞİŞİM

DOKTORA TEZİ

Mustafa KÖSEOĞLU

İstanbul
Ocak-2025

T.C.
İSTANBUL SABAHATTİN ZAİM ÜNİVERSİTESİ
LİSANSÜSTÜ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ
TEMEL İSLAM BİLİMLERİ ANABİLİM DALI
TEMEL İSLAM BİLİMLERİ BİLİM DALI

DİN İŞLERİ YÜKSEK KURULU

FETVA USÛLÜ VE FETVADA DEĞİŞİM

DOKTORA TEZİ

Mustafa KÖSEOĞLU

Tez Danışmnaı
Prof. Dr. Recep CİCİ

İstanbul
Ocak-2025

Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Müdürlüğüne,

Bu çalışma, jürimiz tarafından Temel İslam Bilimleri Anabilim Dalı, Temel İslam Bilimleri Bilim Dalında DOKTORA TEZİ olarak kabul edilmiştir.

Danışman Prof. Dr. Recep CİCİ

Üye Prof. Dr. Hüseyin Hüsnü KOYUNOĞLU

Üye Doç. Dr. Temel KACIR

Üye Doç. Dr. Recep ÖZDİREK

Üye Dr. Öğr. Üyesi Ahmet Hamdi YILDIRIM

Onay

Yukarıdaki imzaların, adı geçen öğretim üyelerine ait olduğunu onaylarım.

Prof. Dr. Erhan İÇENER
Enstitü Müdürü

BİLİMSEL ETİK BİLDİRİMİ

Doktora tezi olarak hazırladığım "**Din İşleri Yüksek Kurulu Fetva Usûlü ve Fetvada Değişim**" adlı çalışmanın öneri aşamasından sonuçlandığı aşamaya kadar geçen süreçte bilimsel etiğe ve akademik kurallara özenle uyduğumu, tez içindeki tüm bilgileri bilimsel ahlak ve gelenek çerçevesinde elde ettiğimi, tez yazım kurallarına uygun olarak hazırladığımı, bu çalışmamda doğrudan veya dolaylı olarak yaptığım her alıntıya kaynak gösterdiğimi ve yararlandığım eserlerin kaynakçada gösterilenlerden oluştuğunu beyan ederim.

Mustafa KÖSEOĞLU

ÖN SÖZ

Âlemlerin rabbi olan Allah'a nihayetsiz hamd, peygamberlerin efendisi Hz. Muhammed Mustafa Efendimiz'e ve onun âl ve ashabına sonsuz salâtü selam olsun.

İslam toplumlarının gelişim ve değişim seyrini takip edebileceğimiz en önemli alanların başında fetvalar gelmektedir. Dolayısıyla fetvalar, aynı zamanda sosyal hayatın bir göstergesidir. Ahkâmın değişimi, ictihad ve fetvaların asırlara, coğrafyalara, sosyal ve siyasal gelişmişliğe, iktisadi ve ekonomik göstergelere göre farklılaşması, İslam'ın hayat dini oluşunun da en önemli delillerinden birini teşkil etmektedir. Zira kıyamete kadar geçerli olduğunu söylediğimiz, böyle inandığımız din, ortaya çıkan her soruna çözüm üretebilmelidir.

Günümüze ulaşan ve yüz milyonlarca takipçisi bulunan fıkıh ekolleri fıkhî bilgiye ve fetvaya ulaşırken, edille-i şeriyye olarak adlandırdığımız delillerin yanı sıra farklı delilleri de kullanmışlardır. Klasik dönem fukahasının ürettiği ve problemlerin çözümü olarak sunduğu bilgi birikiminin önemi ve taşıdığı anlam tartışılamaz. Bu müktesebat, bugünün fakîhleri ve araştırmacıları için de göz ardı edilemeyecek bir kıymete haizdir. Ancak, bunların tamamının, özellikle de îndi fikhî görüşlerin mutlak ve değişmez doğrular olmayıp, zamana ve şartlara göre değişimlere uğradığı gerçeği göz ardı edilemez.

Cevaplandırılmak üzere Din İşleri Yüksek Kurulu[1]'na yöneltilen sorular önceleri daha çok ibadetle ilgili ve kişisel başvuru şeklinde olurken günümüzde hem soruların sayısı ve içeriği, hem de soru yöneltenlerin aidiyeti farklılaşıp çeşitlenmiştir. Artık inanç, ibadet ve ahlâk konuları yanında çağın ortaya çıkardığı birçok yeni ve farklı sorunun dindeki cevabı da aranmakta, en azından sorunlara İslâm'ın bakış açısı merak edilmektedir. Soru yöneltenler yurt içi yurt dışı çok değişik sosyo-kültürel çevreye mensup kurumlar ve kişiler olabilmektedir. Başka bir ifade ile tek tek vatandaşlarımız yanında, çeşitli resmî ve özel kurum ve kuruluşların temsilcileri de sözü edilen nitelikteki sorulara cevap almak üzere sık sık DİYK'na müracaat edebilmektedir. Daha da önemlisi ise dinî konuların kamuoyunda, basılı ve görsel medyada ve özellikle televizyon aracılığıyla yetkili veya yetkisiz, ehliyetli veya

[1] Tezimizde Din İşleri Yüksek Kurulu, DİYK şeklinde kısaltılarak ifade edilecektir.

ehliyetsiz kişilerce geniş kitleler huzurunda sıkça tartışılmaya başlanmasıdır. Gelinen bu nokta, DİYK'nun sorumluluğunu ve yükünü artırmıştır.

Bu çalışmamızda DİYK'nun kurumsal ictihad taşıyan özelliğiyle vermiş olduğu fetvaların dinî dayanakları, fetva usûl ve âdâbı ve gerek yurt içi ve gerek yurt dışında ferdî veya kurumsal fetvalarla mukayesesini yapmaya ve bu konularda çalışan ilim araştırmacılarına katkı sunmaya çalıştık. Kurulun ihtiyâcât-ı nâsa erfak ve hâcât-ı asra evfak görüşleri elektik ve araçsal bir kolaylıkla değil metedolojik bir gerekçelendirmeyle analiz etmeye çalıştık.

Dinin doğası ve Müslümanların tarihi bilgi birikimi ve tecrübesini bünyesinde barındıran, çağdaş dini meseleleri akademik disiplinler çerçevesinde inceleyip karar, mütalaa ve fetvalarıyla insanları aydınlatan DİYK bütün problemlerin üstesinden gelebilecek bir yapıda hatta diğer islam ülkelerine örneklik edecek bir potansiyele sahip ve daha başka bünyesindeki alt birimlerle buna haiz olduğunu göstermeye çalıştık.

"*DİYK Fetva Usûlü ve Fetvada Değişim*" isimli çalışmamızda beni yönlendiren, çalışmamın başından nihayetine kadar yaptığım çalışmaları titizlikle kontrol edip engin fıkıh bilgisi ve tecrübesiyle bana klavuzluk eden pek muhterem hocam Prof. Dr. Recep CİCİ beyefendiye medyun-ı şükranlarımı arz eder, teşekkürlerimi ve minnettarlığımı ifade etmeyi borç bilirim. Bu çalışmamın tespitinde bana kıymettar vakitlerini ayırıp, konuların tespitinde yardımlarından istifade ettiğim değerli hocam Dr. Ahmet Hamdi YILDIRIM beyenfendiye hürmetlerimi arz eder, teşekkürlerimi sunarım. Çalışmamda bana konuyla alakalı diğer ilimler ve disiplinlerle ilgili kendileriyle istişare ettiğim isabetli, dirayetli fikirlerinden ve eserlerinden istifade ettiğim muhterem hocalarım Prof. Dr. İzzet ER, Prof. Dr. Ali BULUT, Doç Dr. Recep ÖZDİREK ve Doç. Dr. Veysel AKKAYA beyefendilere teşekkürlerimi arz ederim.

Mustafa KÖSEOĞLU
İstanbul-2025

ÖZET

DİN İŞLERİ YÜKSEK KURULU
FETVA USÛLÜ VE FETVADA DEĞİŞİM

Mustafa KÖSEOĞLU

Doktora, Temel İslam Bilimleri

Tez Danışmanı: Prof. Dr. Recep CİCİ

Ocak, 2025 - 537 + xvi Sayfa

DİYK, Diyanet İşleri Başkanlığının dini konularda en yüksek karar ve danışma organı olma niteliğini taşımaktadır. İslam dininin temel bilgi kaynaklanını ve metodolojisini, tarihi tecrübesini, güncel talep ve ihtiyaçları dikkate alarak dini konularda karar vermek, görüş bildirmek ve dini soruları cevaplandırmak gibi bir görevi vardır. Ayrıca, dini konularda telif, tercüme, inceleme ve araştırmalar yapmak yaptırmak, ihtiyaç duyduğu konularda inceleme ve araştırma grupları oluşturmak, bu hususta yurtiçi veya yurtdışındaki uzman kişi ve kuruluşlardan yararlanmak, gerektiğinde bu alanlarda hizmet satın almak ve sonuçlarını Başkanlığa sunmak görevi yine DİYK'nun asli görevleri arasında bulunmaktadır. Yurtiçinde ve yurtdışında İslam dinine mensup farklı dini yorum çevrelerini, dini sosyal teşekkülleri ve geleneksel dini kültürel oluşumları incelemek, değerlendirmek; bu konularda bilgi bankaları oluşturmak, ilmi ve istişari toplantılar, konferanslar düzenlemek ve çalışmalar yapmak; yurtiçinde ve yurtdışında İslam diniyle ilgili gelişmeleri, dini ve ilmi faaliyetleri, neşriyatı ve dini propaganda mahiyetindeki çalışmaları takip etmek, bunları değerlendirmek ve sonucunu Diyanet İşleri Başkanlığı'na sunmak yine DİYK'nun görevleri arasında bulunmaktadır. Bunun yanında, Diyanet İşleri Başkanlığınca kendisine tevdi edilen görevleri yapmak gibi bir sorumluluk taşımaktadır.

"*DİYK Fetva Usûlü ve Fetvada Değişim*" isimli çalışmamızda başta ülkemiz ve dünyanın çeşitli bölgelerinde yaşayan müslümanların gündeminde sıkça tartışılan dinî konularda hayatımızda karşılaşılan meseleleri doğru bir şekilde çözüme kavuşturmayı ve Müslümanları din konusunda sağlıklı bilgilendirme ve aydınlatmada önemli bir rol üstlenen DİYK'nun diğer ferdî ve kurumsal fetvalarla ortak bir bakış açısını geliştirmeyi amaçladık. Verilmiş olan karar ve fetvaların

yaşam koşulları, değişen durumlar, zaman- mekân farklılıklarına göre nasıl değiştiğini tespit etmeye çalıştık. Fetvalarda hikmet-maslahat ve makasıd ilişkine ve hedeflerine usûl denetiminde fürudan hareketle hayatın nasıl yönlendirildiğine işaret ettik. DİYK'nun aldığı kararların din ile evrensel değerler arasında bir tenakuzun olmadığını ve sosyal değişimin ortaya çıkardığı problemlerin sağlıklı bir perspektifle çözüme kavuşturulmasının mümkün olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Fıkıh, Fetava, İctihad, İslam Hukuku, DİYK.

ABSTRACT

HIGH COUNCIL OF RELIGIOUS AFFAIRS FATWA PROCEDURE AND CHANGE IN FETVA

Mustafa KÖSEOĞLU

Ph. D., Basic İslamic Sciences

Thesis Advisor: Prof. Dr. Recep CİCİ

January, 2025 - 537 + xvi Pages

The Supreme Council of Religious Affairs is the highest decision-making and advisory body of the Presidency of Religious Affairs on religious matters. It has a duty to decide on religious issues, express opinions and answer religious questions, taking into account the basic information sources and methodology of the Islamic religion, its historical experience, and current demands and needs. In addition, it is the duty of the Supreme Council of Religious Affairs to have copyrights, translations, examinations and research done on religious matters, to form examination and research groups on the subjects needed, to benefit from experts and organizations at home or abroad in this regard, to purchase services in these fields when necessary and to present the results to the Presidency. is among its primary duties. To examine and evaluate different religious interpretation circles, religious social organizations and traditional religious cultural formations of Islam at home and abroad; to create knowledge banks, organize scientific and consultative meetings, conferences and conduct studies on these subjects; It is also among the duties of the High Council of Religious Affairs to follow the developments, religious and scientific activities, publications and works of religious pr at home and abroad regarding the Islamic religion, to evaluate them and to present the results to the Presidency of Religious Affairs. In addition, he has the responsibility of carrying out the duties entrusted to him by the Presidency of Religious Affairs.

In our study titled “The Supreme Council of Religious Affairs Fatwa Procedure and Change in Fatwa”, we aim to correctly resolve the problems encountered in our lives on religious issues that are frequently discussed on the agenda of Muslims living in our country and in various parts of the world, and to provide a solution to Religious issues, which plays an important role in informing and enlightening Muslims about

religion in a healthy way. We aimed to develop a common perspective of the Supreme Council of Affairs with other individual and institutional fatwas. We tried to determine how the decisions and fatwas changed according to living conditions, changing situations, and differences in time and place. In fatwas, we pointed out the relationship between wisdom, benefit and purpose and how life is directed to its goals based on lineage under the control of the method. The decisions adopted by the Supreme Council of Religious Affairs show that there is no conflict between religion and universal values and that it is possible to solve the problems caused by social change with a healthy perspective.

Keywords: Fiqh, Fatawa, Ijtihad, Islamic Law, Supreme Council of Religious Affairs.

İÇİNDEKİLER

TEZ ONAYI ..... **i**

BİLİMSEL ETİK BİLDİRİMİ ..... **ii**

ÖN SÖZ ..... **iii**

ÖZET ..... **v**

ABSTRACT ..... **vii**

İÇİNDEKİLER ..... **ix**

KISALTMALAR ..... **xviii**

BİRİNCİ BÖLÜM

GİRİŞ **1**

1.1. Araştırmanın Konusu ve Sınırlarının Tespiti 1

1.2. Araştırmanın Amacı 2

1.3. Araştırmanın Yöntemi 3

1.4. Araştırma Kaynaklarının Tanıtım ve Değerlendirilmesi 4

İKİNCİ BÖLÜM

ARAŞTIRMA KONUSU İLE İLGİLİ KAVRAMLAR **10**

2.1. İctihad 10

2.1.1. Yapan Bakımından İctihadın Çeşitleri 11

2.1.1.1. Ferdî İctihad 12

2.1.1.2. Kurumsal İctihad 17

2.2. Taklid 26

2.3. Telfik 27

2.4. Tahric 33

2.5. Fetva 37

2.5.1. Fetva Usûlü (Resmü'l-Müftî) 38

2.5.2. Fetva Adâbı (Etik Kurallar) 39

2.5.3. Fetvanın Rükün ve Şartları 42

2.5.4. Müftü ve Şartları 43

2.5.5. Müsteftînin Sorumlulukları ve Kalben Mutmain Olma 47

2.6. Fetvada Mezhebe Bağlanma 50
2.6.1. Bir Mezhebe Bağlanmanın Gerekçeleri 51
2.6.2. Bir Mezhebe Hukuk Bağlı Kalmanın Zorlukları 53
2.7. Fetvada Dört Mezhebin Dışına Çıkma 54
2.7.1. Farklı Mezheplerden Tercih 57
2.7.2. Farklı İctihadlardan Tercih 60

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI DİN İŞLERİ YÜKSEK KURULU VE İŞLEYİŞİ 64
3.1. Türkiye Diyanet İşleri Başkanlığı DİYK 64
3.1.1. Kuruluş ve Tarihsel Bağlam 64
3.1.2. DİYK'nun Görev ve Yetkileri 65
3.1.3. DİYK'nun Yapısı 66
3.1.4. DİYK'nun Tarihi Gelişimi 66
3.1.5. Değişim ve Yeniden Yapılanma 68
3.1.6. Çalışma Düzeni 69
3.2. DİYK'nun Tanıtımı 70
3.2.1. İhtisas Komisyonları 71
3.2.2. DİYK Sekreterliği 71
3.2.3. İnsan Kaynağı 72
3.2.4. Faaliyetleri 73
3.2.5. DİYK'nun Görevleri 73
3.2.6. Din Şûraları 74
3.2.6.1. Din Şûrası'nın Tarihçesi ve Önemi 75
3.2.6.2. Olağanüstü Din Şûrası: 15 Temmuz Darbe Girişimi 75
3.2.6.3. Din Şûrasının Önemi ve Amacı 75
3.3. Uluslararası Kongreler 76
3.4. DİYK'nun İstişare ve İhtisas Toplantıları 76
3.5. DİYK'nun Çalıştayları 77
3.6. DİYK Yayınları 78
3.7. DİYK'nun Fetva Usûlündeki Yaklaşım 79
3.7.1. DİYK Kararlarında Esas Alınan Kriterler: Yöntemler 84
3.7.1.1. Modernist/Tarihselci Yaklaşımlar 85

3.7.1.2. İhyacı, Islahçı, Selefîci Yaklaşımlar 86
3.7.1.3. Muhafazkâr/Geleneğe Bağlı Taklid Yaklaşımı 87
3.7.1.4. Akademik Yaklaşımlar 88
3.8. DİYK ve Sorular 95
3.8.1. Telefonla Sorulan Sorular 95
3.8.2. Elektronik Posta (e-mail) Üzerinden Sorulan Sorular 98
3.8.3. Mektupla Sorulan Sorular 99
3.8.4. İnternet ve Dijital Platformlar 100
3.8.5. Televizyon Programları 100
3.9. DİYK Karar Fetva Mütalaa ve Cevaplar 100
3.9.1. Kararlar 101
3.9.2. Mütalaalar 101
3.9.3. Komisyon Cevapları 102
3.9.4.Standart Fetvalar 102
3.10. Klasik Meseleler 103
3.11. DİYK Kararlarının Fıkhî Dayanakları Delilleri 111
3.11.1. Kuran 111
3.11.2. Sünnet 112
3.11.3. İcma 114
3.11.4. Kıyas 115
3.11.5. Örf 115
3.11.6. Maslahat 116
3.11.7. İstihsan 117
3.11.8. İctihad 119
3.12. DİYK Karar ve Fetvalarında Değişim Sebepleri 121
3.12.1. Örf Değişmesi 124
3.12.2. Maslahatın Değişmesi 134
3.12.3. İhtiyaçların Değişmesi 137
3.12.4. Zamanın Değişmesi 138
3.12.5. Hâlin Değişmesi 145
3.12.6. Mekân Değişmesi (İhtilâf-ı Dâreyn) 146
3.12.7. Bilginin Değişmesi (Toplum, Muamele ve Araçların Gelişimi) 152
3.12.8. Kaçınılması Zor Olan Durumlar (Umûmü'l-belvâ) 156
3.12.9. Zarûret ve Maslahat 158

3.12.10. DİYK'nun Kararlarına Siyasî Konjoktürün Etkisi 162
3.12.11. Erken Cumhuriyet Dönemi 162
3.12.12. DİYK'nun Kararları ve Yönetime Yansıması 163
3.12.13. Aile Hukukuna Dair Kararlar 168
3.12.14. Kurul Kararlarında Evlilik 177
3.12.15. Küçük Yaşta Evlilik 177
3.12.16. Kadının Mahremsiz Hacca Gitmesi 183
3.12.17. Kurulun Yıllara Göre Verdiği Kararların Değişimi 184
3.12.18. Zekâtla İlgili Kararlar 185
3.13. DİYK ile Diğer Fetva Kurumlarını Karşılaştırma 190
3.13.1. Ortak Noktalar 190
3.13.2. Farklı Noktalar 191
3.13.3. Fetva Kurumlarının Dini ve Toplumsal Rolü 197
3.13.4. Mezhebi Çeşitlilik ve Fetva Usulleri 199

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
DİN İŞLERİ YÜKSEK KURULU'NUN İBADETLERLE İLGİLİ KARAR VE FETVALARININ TAHLİLİ 202
4.1. Taharet / Temizlik 202
4.1.1. Diş Fırçası ve Misvak Kullanma 202
4.1.2. Diş Dolgu ve Kaplaması 209
4.1.3. Bir Başka Mezhebi Taklid 215
4.1.4. Alkol İçeren Maddelerin Temizlikte Kullanılması 229
4.1.5. Özür Hâli 242
4.1.6. Kadınlardan Gelen Beyaz ve Kokusuz Akıntı 246
4.1.7. Âdet Hâlinde Kur'an-ı Kerim Okuma 255
4.2. Namaz 264
4.2.1. Vakitlerin Oluşmadığı Yerlerde Namaz 264
4.2.2. Namazların Cem' Edilmesi 275
4.2.3. Namazda Türkçe Kıraat 279
4.2.4. Erkeklerin Namazda Başlarını Örtmeleri 285
4.2.5. Başka Mezhepten Olan Bir İmamın Arkasında Namaz 290
4.2.6. Zuhr-i Âhir Namazı 292
4.2.7. Cuma Namazının Köylerde Kılınması 296

4.2.8. Seferîliğin Başlangıcı 300
4.2.9. Ulaşım Araçlarında Namaz 302
4.2.10. Sandalyede Namaz 304
4.2.11. Cenaze Namazının Tekrarı 308
4.2.12. Gıyabî Cenaze Namazı 311
4.2.13. Gayrimüslimlerin Cenaze Törenlerine Katılma 313
4.3. Zekât 316
4.3.1. Üretim Araçları ve Zekât 316
4.3.2. Gayrimüslimlere Zekât Verilmesi 319
4.3.3. Asli İhtiyaclar ve Zekât 321
4.4. Oruç 334
4.4.1. Ramazan Hilâlinin Tespiti 334
4.4.2. İnsülin İğnesi ve Oruç 335
4.4.3. Uçakla Seyahat ve İftar 340
4.5. Hac 343
4.5.1. Kadının, Mahremiz Hac veya Umreye Gitmesi 343
4.5.2. Hac Kurası Çıkmayan Kişinin Durumu 346

BEŞİNCİ BÖLÜM
DİN İŞLERİ YÜKSEK KURULU'NUN MUAMELATLA İLGİLİ KARAR VE FETVALARININ TAHLİLİ 356
5.1. Talak 356
5.1.1. "Üçten Dokuza Boş Ol" Diyerek Boşama 356
5.1.2. Şartlı Boşama 362
5.1.3. Resmî Nikâhı Bulunmayan Kadının Boşanması 365
5.2. Ticaret 368
5.2.1. Para Peşin, Mal Vadeli Olarak Yapılan Satım 368
5.2.2. İçinde Ücretsiz Oturma Şartıyla Ev Satma 372
5.2.3. İşlenmiş Ürünlerin Kendi Cinsleriyle Satımı 374
5.2.4. Depozito Verme 378
5.2.5. Yardımlaşma Sandığına Fazlalık Ödenmesi 379

ALTINCI BÖLÜM

DİN İŞLERİ YÜKSEK KURULU'NUN GÜNCEL MESELELER İLGİLİ KARAR VE FETVALARININ TAHLİLİ 383

6.1. Bankanın Komisyon Alması 383

6.2. Organ Bağışı 385

6.3. Tüp Bebek 390

6.4. Kürtaj 393

6.5. Leasing 401

6.6. Kripto Paralar 404

6.7. Beyin Ölümü 407

6.8. Bireysel Emeklilik 419

6.9. Sulu Yolum 422

6.10. Kurban Keserken Allah'ın İsminin Anılması 425

6.11. Katılım Bankacılığı 427

6.12. Kan Bedelini Alma 433

6.13. Müziğin Dindeki Yeri 436

6.14. Sakal 439

6.15. Jelatin 442

6.16. Yarışmalarda Elde Edilen Ödüller 446

6.17. Sigara 449

6.18. Haram İlaçlaTedavi 452

6.19. Otopsi 455

6.20. Resim ve Heykel 458

6.21. Sigorta 462

6.22. Toki 470

YEDİNCİ BÖLÜM

DEĞERLENDİRME VE SONUÇ **479**

7.1. Kurul Kararlarına İlişkin Tespitler 479

7.2. Kurul Kararlarına Yönelik Öneriler 482

KAYNAKÇA **489**

EKLER.....514

ÖZGEÇMİŞ.....519

KISALTMALAR

a.g.e. : adı geçen eser

b. : bin

Bkz. : bak

C. : cilt

BCA : Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi

çev. : çeviren

DİB : Diyanet İşleri Başkanlığı

DİYK : Din İşleri Yüksek Kurulu

DİA : Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi

ed. : editör

h. : hicrî

HM : Müşavere Heyeti

Hz. : Hazreti

hzr. : hazırlayan

İFAV : İlâhiyat Fakültesi Vakfı

MDEİK: Müşavere ve Dinî Eserler İnceleme Kurulu

nşr. : neşreden

ö. : ölümü

s. : sayfa

(sav) : sallallâhu aleyhi ve sellem

TDV : Türkiye Diyanet Vakfı

thk. : tahkik eden

trc. : tercüme eden

ts. : tarihsiz

vd. : ve diğerleri

BİRİNCİ BÖLÜM
GİRİŞ

Çalışmamızın giriş kısmında araştırmanın konusu ve sınırlarının tespiti, araştırmamızın amacı, araştırmada kullanılan yöntem, kaynakların tanıtım ve değerlendirmesi ele alınacktır.

1.1. Araştırmanın Konusu ve Sınırlarının Tespiti

Ülkemizde DİYK, Diyanet İşleri Başkanlığımızın dinle ilgili meselelerdeki en yetkili karar verme ve müşavere kurumudır. Hayatımızda din ile ilgili meydana gelen problemleri takip ve tahlil eden, farklı çözüm ve yeni projeler ortaya koyan ve insanlığın önüne yeni öneriler, yeni metotlar sunan dini kurullarımızın en önemlisidir.

Geçmişte olduğu gibi günümüzde de durmadan değişen ve gelişen hadiselerin hükümlerini tespit etme, güncel meselelere çözüm sunma, ihtiyaçlara cevap verme görevi öncelikle DİYK'nun sorumluluğundadır.

Çalışmamızda DİYK'nun kuruluşu, yapısı ve işleyişi hakkında genel bilgi verilecektir. Bu bilgi DİYK kararlarına zemin teşkil edecektir.

DİYK'un almış olduğu kararlar, yayımladığı görüşler ve verdiği fetvalar hayatımızda meydana gelen fıkhî problemleri, başta aslî kaynak olan Kur'an ve Sünnet ve diğer şer'î delillere göre çözümek, naslarda açık olarak bulunmayan meselelerde ise diğer delillerle birlikte İslam'ın bütünü esas alınarak tesbit edilmiş genel prensiplerin doğrultusunda faaliyet göstermektedir.

DİYK'un görüşlerini temsil eden karar, mütalaa ve fetvâlar genel olarak bütün Müslümanlar için önemli olan ve güncel içerikli problemleri konu edinmekte ve ulaşılan en son ortak görüşü göstermektedir.

DİYK, özellikle değişen toplumsal ve siyasal koşullar karşısında İslam hukukunun konuyla ilgili bakış açısını ve çözüm önerilerini tespit etme ve çözüm sunma görevi

yürütmektedir. İbadet, aile hayatı, ticaret, sağlık, sosyal hayatın farklı yönleriyle ilgili ilerleme ve gelişmeleri yeni meseleleri (nevâzil) ve bu meseleleri takip etmekte bu meseleler hakkında DİYK'nun fıkhî çözümler önermektedir. Çalışmamız bu konuların neler olduğunu ve bu önerlerin dayanakların, mantık ve mantalitesini tespit etmeye yöneliktir.

DİYK karar ve fetvalarının yapısını ve özelliklerini belirlemek için, içtihad, müftü, fetva ve çeşitleri, fetvanın şartları gibi hususlar ele alınacaktır.

DİYK karar ve fetvalarında genellikle önceki fıkıh âlimlerinden nakil şeklinde bazen de yeni fetva verme şeklinde yöntem izlemektedir. Fetva verirken izlenen yöntemler, DİYK'nun istifade ettiği bilgi kaynakları gibi hususlara değinilmiştir.

Bu araştırmalarda, DİYK'nun aldığı kararlar fıkhî açıdan kapsamlı bir şekilde ele alınmamış ve Kurul'un fetva verme yöntemi üzerinde yeterince durulmamıştır. "*DİYK Fetvâ Usûlü ve Fetvada Değişim*" başlıklı bu tezimiz de ise diğer çalışmalardan farklı olarak ilk defa DİYK'nun ibâdet, muamelât ve güncel meselelerle ilgili verdiği karar ve fetvalarından seçili örnekler, hem fıkhî hem de fetvâ usûlü açısından derinlemesine incelenecek ve bu fetvalar, önceki dönemler ile günümüzdeki fetvalarla mukayese edilerek değerlendirilecektir. Bu analiz neticesinde DİYK'nun fetva verme sürecindeki yöntemlerin gelişim ve değişimini anlamak ve bu sürecin, modern İslam hukukundaki rolünü ve işlevselliğini ortaya koymayı hedeflemiştir.

DİYK karar ve fetvalarının ulaşabildiğimiz tümü göz önünde bulundurulmuştur. Büyük bir yekün teşkil eden bu karar ve fetvaların tamamının doktora tezi kapsamında ele alanımayacak kadar geniş olması sebebiyle konu olarak itikad ile ilgili olanlar çalışmamızın kapsamı dışında tutulmuştur. Ayrıca mükerrer karar ve fetvaların sayısı da göz önünde bulundurularak Kurul'un yaklaşımlarını gösteren yeni konulardan 70 kadar konu seçililerek çalışmamız sınırlandırılmıştır.

1.2. Araştırmanın Amacı

Bu çalışmamızda, DİYK'nun karar ve fetvaları, fıkıh ve fetvâ usûlü açısından detaylı bir şekilde incelenecektir. Araştırma, öncelikle DİYK'nun fetvâlarında dayandığı şer'î delillerin nasıl ve ne derecede kullanıldığına dair örneklerle tahlil yapmayı amaçlamaktadır. Bu tahlil, fetvâların dayanaklarını ve kullanılan delillerin, DİYK'un fetva verme yöntemindeki yeri üzerinde yoğunlaşacaktır. Bununla birlikte, DİYK'un

kararları, geleneksel ve modern fıkıh kaynaklarıyla mukayese edilerek ele alınacak ve kararların hangi faktörlere dayanarak alındığı incelenecektir.

DİYK'nun karar ve fetvalarının sosyal ve kültürel değişimlerle nasıl bir etkileşim içerisinde olduğu incelenecektir. Fetva usûlündeki değişimlerin gerekçeleri, sınırları ve bu değişimlerin toplumsal hayatta nasıl bir etki gösterdiği, bu çalışmanın temel araştırma sorularını oluşturmaktadır.

Bu çerçevede, DİYK'nun karar ve fetvaları, bu tür değişimlere ve yeniliklere nasıl adapte olduğu, nasıl bir çözüm ürettiği ve bu çözümlerin toplumdaki ihtiyaçları karşılayıp karşılamadığı konuları araştırmanın ana eksenini oluşturacaktır. Bu çalışma, fetva usûlünün zamanla nasıl evrildiğini ve yeni meselelerin nasıl bir fetvâ pratiği ile çözüme kavuşturulduğunu inceleyerek, İslam Hukuku'nun değişim sürecindeki işlevselliğini anlamayı amaçlamaktadır. Ayrıca, bu değişimlerin dinî uygulamalara yansımaları, toplumsal hayattaki etkileri ve bu sürecin sınırlılıkları üzerinde de durulacaktır.

Çalışmamızda DİYK'nun özellikle; ibâdet, muamelât ve güncel meselelere dair verilen karar ve fetvaların, klasik İslam hukukunun ilkeleriyle nasıl uyumlu hale getirildiği ve aynı zamanda zamanla ortaya çıkan toplumsal, kültürel ve teknolojik değişimlere nasıl adapte olduğu incelenecektir.

Ayrıca bu çalışmamız, fetva usûlündeki değişimlerin gerekçelerini, toplumsal etkilerini ve dini pratikler üzerindeki yansımalarını ortaya koymayı amaçlamaktadır.

1.3. Araştırmanın Yöntemi

Çalışmamızda, nitel araştırma yöntemlerinden doküman/metin ve betimsel analiz teknikleri kullanılmıştır. Metin inceleme yönteminde, doğrudan kaynaklar olarak karar ve fetvalarına ilişkin inceleme, öncelikle DİYK'un karar defterlerinde, resmi web sitesinde yayımlanan metinlerde ve "Fetvalar" adlı kitapta yer alan fetvalar üzerinden gerçekleştirilmiştir.

Kaynaklar erişildikten sonra, konuya dair kapsamlı bir tarama yapılmış ve elde edilen veriler ışığında, karar ve fetva usûlü ile bu usûlde meydana gelen değişimler üzerinde detaylı bir inceleme gerçekleştirilmiştir.

Kurul'un fetva usûlünün incelenmesi, özellikle fetvâların dayandığı şer'î delillerin analiziyle birlikte yapılacaktır. Bu analiz, aynı zamanda fetvâların ve kararların

taşıdığı ictihad yükümlülüğünün ve İslâm hukukundaki hukuki anlamının derinlemesine değerlendirilmesini sağlayacaktır.

Özellikle, karar ve fetvaların dayandığı delillerin, Hanefî mezhebinin temel kaynak eserleri başta olmak üzere, diğer mezheplerin (Şafiî, Malikî, Hanbelî) ve farklı fetva görüşlerine dayanan unsurlar arasında yapılan karşılaştırmalı inceleme, çalışmanın metodolojik derinliğini oluşturacaktır. Bu araştırma, DİYK'un fetva verme sürecinde tercih ettiği yöntemleri ve fetvalarında uyguladığı değişimlerin sebeplerini tespit etmeye çalışırken, aynı zamanda İslâm hukukunun modern dünyadaki işlevini de ele alacaktır.

1.4. Araştırma Kaynaklarının Tanıtım ve Değerlendirilmesi

Çalışmamızın konusunu oluşturan DİYK karar ve fetvaları öncelikli kaynaklarımızdır. Bu kaynaklar şu şekildedir:

DİYK karar defterleri: 1924 yılından itibaren, HM, MDEİK ve DİYK dönemlerinde alınan tüm kararlar, dönemin özelliklerine göre el yazısı (Osmanlıca), daktilo veya bilgisayar aracılığıyla kayda alınmıştır. Bu defterler, ciltler halinde DİYK'nun özel arşivinde muhafaza edilmektedir.[2]

DİYK'nun dönem olarak faaliyete başladığı 1965 yılına kadar, Heyet-i Müşavere ve Müşavere ve Dini Eserler İnceleme Kurulu'na gelen tüm başvurular, bireysel sorular da dâhil olmak üzere, ilgili konularda verilen cevaplar kurul kararları olarak kaydedilmiş ve ilgililere iletilmiştir. Bu dönemde, DİYK'nun aldıkları kararlar arasında kitap incelemeleri, dini sorulara yönelik yanıtlar, hukuki meseleler, idari işler, personel konuları, sınavlar, çeşitli mülki meseleler, seçimle ilgili hususlar, hayır işleri ve aday memurlar gibi geniş bir yelpazede konular yer almaktadır. Ancak bütün bu konular bizim çalışmamızın dışındadır.

DİYK fetvaları: DİYK karar ve fetvaları matbu eserer ve dijital yayınlar olmak üzere iki kısımdır.

1-Matbu Yayınlar: DİYK'nun aldığı kararlar ve verdiği görüşler "FETVALAR" adıyla 2014 senesinde yayımlanmıştır. İçerik olarak inanç, ibadet, yemin, adak, dua, zikir ve Kur'an ile ilgili 965 fetva bulunmaktadır. Bu 'fetvâlar' kitabının 11.

[2] Bkz: Halil Altuntaş, *Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek DİYK: Tarihçe, Oluşum, İşleyiş ve Faaliyetler*, 2. Bs, (Ankara: DİB. Yayınları, 2020), 45-49, 59-61, 130-133.

baskısında, aile hayatı, vasiyet ve miras, ticaret, helâl ve haramlar, tıp ve sağlık ile sosyal yaşamla ilgili bazı fetvalar eklenmiş ve toplam fetva sayısı 1086'e çıkarak, 2024 yılının Mayıs ayında '*Fetvalar*' ismiyle yayımlanmıştır.

2-Dijital yayınlar: DİYK'nun resmi sitesinde yayınlanan fetva ve kararlardır.

Tezde başlıca kaynak DİYK'nun 2024 yılında 11. Baskı olarak yayınladığı 1086 fetvadan oluşan "*DİYK-Fetvalar"* isimli eser ve kurulun resmî internet sitesinde yayınlanan kararları ve Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yayınlarıdır.

Kitaplar:

Kurul uzmanı Mehmet Bulut'un DİB'le alakalı çalışmasından[3] istifade ettik.

Kurul uzmanlığı yapmış olan Halil Altuntaş'ın DİYK'nun tarihi, oluşumu, işleyiş ve faaliyetlerine dâir kaleme aldığı eserinden[4] oldukça faydalandık.

Güncel Dini Meseleler İstişare toplantıları I-XI, bu eserlerden, çalışmamızda ele alınan konularla ilgili olarak ilgili bölümlerden yararlanılmıştır.

Çalışmamızda, fetvanın değişimi üzerine yapılan karşılaştırmalarda, kadı ve müftülerin en çok başvurduğu fetva kitaplarından faydalanılmış ve bu eserler detaylı bir şekilde incelenmiştir.[5]

Çalışmamızda Osmanlı fetvalarından[6] ve "*Mecmûa-i Cedîde*"[7] adlı eserden de istifade edeceğiz.

---

[3] Bkz: Mehmet Bulut, Tarihimizde Din Hizmeleri Teşkilatları ve Diyanet İşleri Reisliği (1924-1950), 2.Bs, C.1-2, (Ankara: DİB. Yayınları, 2024). Bu çalışma DİYK'nun 25.03.2021/12 kararıyla yayınlanmıştır.

[4] Bkz: Altuntaş, *a.g.e.*

[5] Bkz: *Fetâvâ Ḳāḍîḫân, el-Fetâva'l-Bezzâziyye, el-Fetâva'l-Hindiyye (el-ʿÂlemgîriyye), el-Fetâva't-Tatarḫâniyye* (XXIII. Cilt Karaçi), *el-Fetâva'l-Velvâliciyye* (V. Beyrut) vb. eserleri Buna karşılık Şâfiî fakihlerinden Takıyyüddin es-Sübkî'nin *Fetâvâ* (I-II, Beyrut, ts.), İbn Hacer el-Heytemî'nin *el-Fetâva'l-ḥadîṯiyye* (Kahire 1307) ve *el-Fetâva'l-kübra'l-fıḳhiyye* (I-IV, Kahire 1357), Mâlikî âlimlerinden İbn Rüşd el-Cedd'in *Fetâvâ İbn Rüşd* (I-III, Beyrut 1407/1987), Venşerîsî'nin Endülüs ve Kuzey Afrika Mâlikî ulemâsının fetvalarını topladığı *el-Miʿyârü'l-muʿrib* (I-XIII, Beyrut 1401/1981)

[6] Bkz: *Ebussuud Efendi fetvâları*.; Müeyyedzade Abdurrahman Efendi (ö. 1516) *Mecmua-i İbni'l-Müeyyed*.; Sadi Çelebi(ö. 1538) *Fetâvâ-i Sadiyye.*; Zekeriyazâde Yahya Efendi (ö. 1644) *Fetâvâ-i Yahya Efendi.;*, Balizâde Mustafa Efendi (ö. 1658) *Fetâvâ.;* Çatalcalı Ali

Meşîhat makamının son döneminin resmî yayın organı olan ve 1914-1922 yılları arasında yayımlanan *Cerîde-i İlmiyye*'de, zamanın şeyhülislamlarının vermiş oldukları fetvalar tertip olunarak (İstanbul/2009) neşrolunmuştur.

Tezimizde yeri geldikçe konu olan mevzularla ilgili son dönem âlimlerinin müstakil fetvâ kitaplarından yararlanacağız.[8]

Tezler:

Belirleyebildiğimiz kadarıyla, DİYK'nun karar ve fetvaları hakkında bir doktora[9], 7 yüksek lisans tezi[10] olmak üzere, Temel İslam Bilimleri alanında sekiz farklı akademik araştırma gerçekleştirilmiştir.

Efendi (ö. 1687) *Fetâvâ-yı Ali Efendi.;* Ankaralı Mehmed Emin Efendi *Fetâvâ-i Ankaravî*.; Feyzullah Efendi'nin (ö. 1703) *Fetâvâi Feyziyye.;* Menteşizade Abdurrahim Efendi'nin (ö. 1716) *Fetâvâ-yı Abdurrahim.;*, Yenişehirli Abdullah Efendi (ö. 1743) *Behcetü'l-fetâvâ*.; Dürrizade Mehmed Efendi (ö. 1800) *Neticetü'l-Fetâvâ*.;Çeşmîzâde Hâlis Efendi, *Fetâvâ-yı Ali Efendi*.; *Behcetü'l- fetâvâ, Fetâvâ-yı Feyziyye, Netîcetü'l-fetâvâ, Fetâvâ-yı Abdürrahîm* ve Zeynüddîn İbn Nüceym'in *el-Fetâvâ*'sını mükerrer fetvâları çıkarmak suretiyle oluşturduğu *Hulâsatü'l-ecvibe*.

[7] Eser fetvahânede mecmûaya dercedilen şeyhülislâmların fetvaları önce *Mecmûa-i Cedîde* adıyla ve nukulleri kenarında olarak yayımlanmış (İstanbul 1299), ancak bu baskısı tükenince Yalovalı Ali Murtaza, Şeyhülislâm Mûsâ Kâzım Efendi'nin onayıyla, daha sonra sorulan fetvâları ve Arapça nukullerini de ilâve derek eseri *İlâveli Mecmûa-i Cedîde* (İstanbul 1326) adıyla yeniden yayınlamıştır.

[8] Mustafa Ahmed Zerkâ, *Fetâvâyı Mustafa Ahmed Zerkâ,;* M. Ebu Zehre*, Fetâvâyı M. Ebu Zehra,;* Şeltût*, Fetâvâyı Şeltût,;* M. Mahluf, *Fetâvâyı M. Mahluf,* A. Halim Mahmud, *Fetâvâyı* (I-II), Vehbe Zuhayli, *Fetâvâyı Vehbe Zuhayli,* Yusuf el-Kardavî, *Fetâvâyı Muâsıra* (I-IV.), *Tâki Osmanî, Fetâvâyı Tâki Osmanî*, Halil Günenç, *Günümüz Meselelerine Fetvalar* (I-IV).;Hayreddin Karaman, *İslamın ışığında günün meseleleri* (I-III),; Ali Pekcan, *Güncel Fıkhî Konular*,; Soner Duman,.*Günümüz Fıkıh Problemleri*.

[9] Fatih Kurt, "Din İşleri Yüksek DİYKna intikal eden inançla ilgili soruların kelam ilmi açısından değerlendirilmesi 2006-2010)" Yayınlanmamış Doktora Tezi, M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2013.

[10] Rukiye Tuğçe Yüksel, "Din İşleri Yüksek DİYK'nun tıp ve sağlıkla ilgili fetvâlarının değerlendirilmesi" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2023; Davut Altıyaprak, "Din İşleri Yüksek DİYK karar ve fetvaları bağlamında faiz ve faizli işlemler" Yayınlanmamış Yüksek

Ansiklopediler: Ansiklopedi ismini kullanan eserler ve ansiklopedik nitelikteki eserlerden istifade edilmiştir. Bu eserler geniş eserler olup 6 tanedir.

1-DİA ansiklopedisi: *DİA* XLII cilt ve ekleri, bu ansiklopedi de Fetva, Mezhep, Hanefi mezhebi başta olmak üzere birçok kavramlardan, İslam âlimleri ve eserleri hakkındaki maddelerden istifade edeceğiz, ayrıca İsam'ın sitesinde yer alan bu maddelere ilişkin sürekli güncellenen dokümantasyon dosyalarından da faydalanacağız.

2-Kuveyt Fıkıh Ansiklopedisi: Kuveyt'te bir bilimsel kurul tarafından 1984-2006 yılları arasında yayımlanan fıkıh ansiklopedisinden[11] yararlanacağız. Bu ansiklopedi de madde başlıkları sadece fıkıh terimlerinden alınmıştır. Alfabetik olaran tanzim edilen maddelerin önce lügat ve terim mânaları verilmiş, sonrasında aynı terimle yakın anlamlı olan diğer terimlerin kısaca tanımları verilmiştir. Daha sonra maddeyle alakalı fıkhî hükümler farklı alt başlıklar olarak yer almıştır. Ayrıca fıkhî mezheplerinin genel olarak görüşleri zikredilirken şâz görüşlere yer verilmemiştir. Mezheplerin kendi görüşlerinin dayandığı deliller zikredilmiştir. Ancak mezheplerin muhaliflerine vermiş olduğu reddiyeler, madde yazarlarının şahsî düşünceleri, bazı İslâm ülkelerinde yürürlükte olan hukukî kanunlara temas edilmemiştir. Maddelerde

---

Lisans Tezi. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2023; Ayşe Boztaş, "Din İşleri Yüksek DİYKnun faizsiz finans uygulamalarına yaklaşımı" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2021; Gülseren Kiraz, "Sosyal ve siyasi değişimlerin kurumlara etkisi: Din işleri yüksek DİYK kararları örneği" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Bursa Uludağ Üniversitesi. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019; Hasan Bayrak, "Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek DİYK'nun ticari hayatla ilgili bazı karar ve mütalaalarını fıkhi açıdan incelenmesi" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019; Tuba Yüksel, "Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek DİYK kararlarının İslâm Aile Hukuku açısından analizi" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Uludağ Üniversitesi. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2016; Recepali Mafratoğlu, "Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek DİYK kararları ve dayandığı şer'î deliller" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2012.

[11] *el-Mevsuatü'l-fıkhiyye*. C.1-46, (Kuveyt: Vizaretü'l-Evkaf ve'ş-Şuuni'l-İslâmiyye, 2006).

geçen hükümlerin şer'î delillerine ve kaynak olarak yer verilen hadislerin tahrîcleri zikredildiği gibi, genellikle mezheplerinin en meşhur kaynaklarına atıfta bulunulmuş ve bu kaynaklar dipnotlarda gösterilmiştir.

3- Mısır Fıkıh Ansiklopedisi: *"Mevsûatü'l-Fıkhi'l-İslâmî"*, XLVII cilt, Mısır Vakıflar Bakanlığı'na tabi İslâmî İşler Yüksek Meclisi tarafından neşredilen fıkıh ansiklopedisidir. Ancak bu güzîde çalışma Arap alfabesine telif edilmekte ve halen 47. ciltinde elif maddesinde olup yazımı hala devam etmektedir.

Ansiklopedinin birinci ciltinin başında fıkıhın tarifi, kaynakları, teşrî', ictihad, fıkıh mezhepleri, fıkhın kısımları, tedvini ve ansiklopedinin yayım aşamasıyla ilgili konulara yer verilmektedir. Maddelerde konularla ilgili kaynaklar dipnotlarda gösterilmetedir. Ciltlerin sonunda ciltte geçen maddelerin fihristi bulunmaktadır. Ansiklopedide Sünnî fıkıh mezhebinin yanısıra Zâhiriyye, Zeydiyye, İbâzıyye ve İmâmiyye gibi mezheplerin de görüşlerine yer verilmektedir. Zikredilen fıkhi görüşler içerisinde herhangi bir mezhebin görüşü tercih edilmemektedir. Alfabetik olarak tanzim edilen maddelerde detaylı bilgilerin yer aldığı, arasıra her mezhebin meşhur fakîhlerinin fikirlerine bağımsız başlıklar altında yer verilmiştir.

4- Fıkıh ve Usûl Kuralları Ansiklopedisi: *Mecmau'l-Fıkhi'l-İslâmî ed-Düvelî*'nin Amman'da 16-21 Ağustos 1986 tarihleri arasında düzenlenen 3. oturumunda alınan tavsiye kararı doğrultusunda, alanında yetkin kişilerden oluşturulan bir grup âlim tarafından yaklaşık 27 yıllık bir sürecin ardından 2013 yılında Abu Dabi'de yayımlanan[12] fıkıh kuralları ansiklopedisi, söz konusu fıkıh ve usûl meselelerine dair kapsamlı bir kaynak olarak kullanılacaktır. Bu ansiklopedik eser, sekiz[13] mezhebin fıkıh ve usûl kurallarına yönelik şerhler içermekte olup, hem teorik hem de uygulamaya yönelik derinlemesine bir inceleme sunmaktadır.

5- İslam Hukuku Meclisi Dergisi: Ayrıca 1986 yılından itibaren yıllık olarak yayınlanan İslâm Hukuku alanında önemli bir başvuru kaynağı olan[14] İslam Hukuku Meclisi dergisinden faydalanacağız. Bu fıkhî dergide akademik çalışmalar, bu

---

[12] *Ma'lemetü Zâyed li'l kavâ'idil-fıkhiyye ve'l-usûliyye" 1.Bs. C.1-41 (Abu Dabi: Müessesetü Zâyed b. Sultan Âl-i Neheyâ n li'l-A'mâli'l-Hayriyye ve'l-İnsâniyye, 2013).*

[13] Hanefî, Malikî, Şâfiî, Hanbelî, İmamî, Zeydî, İbâzî, Zâhirî.

[14] *Mecelletü Mecmai'l-Fıkhi'l-İslâmi'd-Düveli [Mecelletu Mecmai'l-Fıkhi'l-İslâmi]"* Cidde *Mecmaü'l-Fıkhi'l-İslami.*

çalışmalara dâir savunmalar, akademi kurul kararlarını ve tavsiyelerini bulunmaktadır. Neşredilmemiş kısımlarıyla yaklaşık LXXVIII cilte ulaşan eser İslam Hukukuyla ilgilenenler için çok önemli bir yere sahiptir. Bu eser özellikle çalışmamızın temel başvuru kaynakları arasında yer almaktadır.

6- Kuveyt Fetva Ansiklopedisi: Kuveyt fetva kurumunun vermiş olduğu fetvaları içeren[15] XXVIII cilte ulaşan fetvalar 1984 -2015 yılları arasındaki fetvaları içerir. Fetvalarda mezhep farkları gözetilmiştir.

7- Mısır Fetva Ansiklopedisi: Çalışmamızda ayrıca, Mısır resmi fetva kurumunun 1895-2010 yılları arasında yayımladığı 80 bin fetvadan tekrarlananlar ayıklanarak, bir ilmî heyet tarafından seçilen örneklerle oluşturulan bir derlemeyi kullandık.[16]

[15] Bkz: *Mecmûatü'l-fetâva'ş-şer'iyye es-sâdire an kıtâi'l-iftâ ve'l-buhûsi'ş-şer'iyye"*, Vizaretü'l-Evkaf ve'ş-Şuûni'l-İslamiyye, Kuveyt (2011/2015).

[16] Bkz: *Fetava'l-İslâmiyye min Dâri'l-İftai'l-Mısriyye a'lami'l-müftiyyin* C.1-49. (Kahire: Daru'l-İftâi'l-Mısriyye, 2012).

İKİNCİ BÖLÜM
ARAŞTIRMA KONUSU İLE İLGİLİ KAVRAMLAR

Araştırmamızda içtihad, fetva, telfik ve taklid kavramları merkezi bir konumdadır. Bu kavramları ve muhtevalarını ele alacağız.

2.1. İctihad

İctihâd, cehd (جهد) kökünden türetilmiş bir kelimedir ve anlam olarak "*emek harcamak, tüm enerjisini seferber etmek, kararlı olmak*" gibi manalar ifade eder.[17] İctihâdın bir terim olarak "*Bir fakîhin, herhangi bir dini meselede doğru kanaate varabilmek için tüm çabasını seferber etmesi.*"dir[18].

İctihâd, yeni hukuki meselelerin çözüme kavuşturulması için bir araç olmuştur. İctihad, bir müctehidin mevcut dini metinleri (Kur'an ve Sünnet) dikkate alarak, belirli bir konu hakkında kararlar ve hükümlere ulaşma sürecidir. Ancak ictihad, beşerin kendisinden yeni bir hüküm koyması değil, ilâhî hükmü ortaya çıkarma

[17] Ebü'l-Hüseyn Ahmed b. Fâris b. Zekeriyyâ b. Muhammed er-Râzî İbn Fâris, *Mu'cemü Mekâyîsi'l-luga*, thk. Abdüsselâm Muhammed Hârûn, "c-h-d" Mad., C.1 (Beyrût: Dâru'l-Fikr, ts.), 486-487; İbn Manzur, Muhammed b. Mükrim, *Lisânü'l-Arab*, "c-h-d". Mad., *Lisânü'l-Arab*, C.1 (Kahire: Dâru'l-Me'ârif, 1984),708; H.Yunus Apaydın, "İctihad" Mad. *DİA*, C.21, (Ankara: TDV Yayınları, 2000) 432.

[18] İbn Emîru Hâc, *a.g.e*. 291; Fahruddin Muhammed b. Ömer b. Hüseyin er-Râzî, *el-Mahsûl fî İlmi Usûli'l-Fıkh*, thk: Tâhâ Câbir Feyyâz el-Alvânî, C.6, (Beyrut: Müessesetü'r-Risâle, ty.) 6; Bedreddin Muhammed b. Abdullah b. Bahadır ez-Zerkeşî, *el-Bahru'l-Muhît fî Usûli'l-Fıkh*, nşr: Abdülkâdir Abdullah el-Ânî, C.6 (Kuveyt: Vizâretü'l-Evkâfve'ş-Şuûni'l-İslâmiyye, 1992), 197; Ebû Hâmid Muhammed b. Muhammed el-Gazzâlî,; *el-Mustasfâ min İlmi'l-Usûl*, thk: Muhammed b. Süleyman el-Aşkar, C.2, (Beyrut, Müessesetü'r-Risâle, 1417/1997), 382; Molla Hüsrev, *Mir'âtü'l-Usûl fî Şerhi Mirkâti'l-Vüsûl*, (İstanbul, Siraç Yayınevi,2022), 907; Ömer Nasuhi Bilmen, *Hukuk-i İslâmiye ve Istılâhât-ı Fıkhiyye Kamûsu*, C.1 (İstanbul: Bilmen Basım ve Yayınevi, 1985), 242; Hayreddin Karaman, *İslam Hukukunda İctihad*, (Ankara: DİB Yayınları, 1971),15; Apaydın, "İctihad" Mad. *DİA*, 432.

çabasıdır. İctihadın temel amacı, Allah'ın belirlediği hukuki ilkeler doğrultusunda, zaman ve şartlar değiştikçe yeni sorunlara çözüm bulmaktır. Bu bağlamda her müctehidin yaptığı ictihad, bireysel bir bağlayıcılığa sahip olup, sadece kendisini ve takipçilerini bağlar. Bununla birlikte, dine dayalı devlet ve yetkili otoriteler açısından, müctehidin yorumu, yasa oluşturma ve geçerli olacak hukuki kararları belirleme açısından değerli bir referans sağlar.

İctihad, bir yandan ilâhî hukuku ortaya koyma çabası iken, diğer yandan insanları ahlaki ve toplumsal olarak düzenleme amacı güder. İctihad, insan aklının ve özgürlüğünün sınırlı olduğu bir alanda, ilâhî hükmü bulma sürecidir. Bu süreç, İslam toplumları için sürekli bir gelişim ve adaptasyon olanağı sağlarken, fıkhın toplumsal düzeni sağlayıcı rolünü güçlendirir.

2.1.1. Yapan Bakımından İctihadın Çeşitleri

İslam hukukunda ictihad, dini metinlerden yola çıkarak, yeni meseleler hakkında hukuki görüşler belirleme sürecidir ve bu süreç, İslam toplumunun hukukî ihtiyaçlarına cevap verme noktasında büyük bir öneme sahiptir. İctihad, tarihsel olarak hem bireysel hem de toplumsal düzeyde uygulanmış ve zaman içinde farklı yöntemlerle şekillenmiştir. Bu bağlamda, "ferdi ictihad" ve "kollektif ictihad" gibi iki ana tür, İslam fıkhının gelişiminde farklı etkiler göstermiş ve her biri, belirli bir dönemin ve toplumun ihtiyaçlarına göre farklı şekillerde uygulanmıştır. Ferdi ictihad, bireysel bir müctehidin karar alma sürecini ifade ederken, kollektif ictihad, bir grup âlim veya fıkıh uzmanının ortak görüş ortaya koyduğu bir yöntemdir. Her iki yaklaşım da, İslam hukukunun dinamik ve evrilen yapısının anlaşılmasında önemli bir rol oynamaktadır.

Çağımızda ictihadın, yüksek fıkhi yeterliliğe sahip bilim insanlarını kapsayan bir bilimsel kurul şeklinde toplu bir şekilde yapılması gerekmektedir. Bu kurul, şecaat ve özgürlük içinde kararlarını almalı, toplumsal ve siyasi baskılardan uzak bir şekilde hüküm vermelidir. Bununla birlikte, bireysel ictihada da ihtiyaç vardır. Çünkü bireysel ictihad, toplu ictihadın yolunu aydınlatan derinlemesine incelemeler ve özgün araştırmalar sunmaktadır. Hatta ictihad süreci, her şe şeyden önce bireysel bir faaliyet olarak ele alınmalıdır.[19]

[19] Karadâvî, *a.g.e*, 96.

2.1.1.1. Ferdî İctihad

Ferdi ictihad, bireysel bir müctehidin, kendi bilgi ve birikimi doğrultusunda, İslam hukukuna dair yeni bir görüş veya hüküm ortaya koyma çabasıdır. Bu tür ictihad, müctehidin kişisel yetkinliğine dayanır; bireysel akıl yürütme, İslam'ın temel kaynakları olan Kur'an, hadis, icma ve kıyas gibi ilkelere dayanarak yapılır. Ferdi ictihadda, müctehidin derinlemesine dini bilgisi ve eleştirel düşünme yeteneği önemlidir. Bu tür ictihad, genellikle klasik dönemlerde bireysel otoriteye sahip âlimler tarafından uygulanmıştır.[20]

Muhammed İkbal'e göre, Emevîler döneminde bireysel ictihadın yaygın olmasının sebeplerinden biri, devletin devamlılığının korunması açısından daha uygun bir yaklaşım olarak değerlendirilmiştir. Bu dönemde, kolektif bir hareketin devletin istikrarına zarar verebileceği endişesi öne çıkmıştır.[21] İkbal'in bu düşünceye ilişkin herhangi bir dayanak sunmamış olması, söz konusu görüşün tamamen kendisine ait bir yorum olduğunu ortaya koymaktadır. Modern zamanlarda, bireysel ictihadın uygulanabilirliği daha fazla tartışılmaktadır çünkü bazı durumlarda bireysel görüşler, toplumsal genişlikte geçerlilik kazanmaktan çok uzak olabilir.

Ahmed İbrahim Bey, İslam hukukunun etkinliğini ve toplumun ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla İslam ülkelerinde şer'î kurulların oluşturulması gerekliliğini ilk kez gündeme getirmiştir. Bu konuyu şekilde ifade etmiştir:

> *Benim görüşüme göre, iki önemli meziyeti birleştirmeyi düşünmek gerekmektedir. Her bir İslam devleti, kendi ülkesinde bir kurul oluşturmalıdır. Bu kurul, yeterli sayıda âlim ve en faziletli kişilerden meydana gelmelidir. Bu kişiler, değişen dünya şartlarını bilen ve doğru fıkıh bilgisine sahip kimseler olmalıdır. Her biri, uzmanlık alanında derin bir kavrayışa sahip ve o alanda en iyi bilgiye sahip ilim adamları olmalıdır. Kurul üyeleri, mümkün olduğunca ictihad şartlarını taşımalıdır. Eğer bireysel olarak ictihad yapma şartlarını yerine getiremiyorlarsa, kurul üyelerinin toplamı bu şartları karşılamalıdır. Bu şekilde, ictihad kapısının*

[20] Ahmed er-Raysûnî, *Ebhâsun fi'l-meydân*, (Mansura: Dâru'l-Kelime, 2010), 57.

[21] Muhammad Iqbal, *Saeed Sheikh: The Reconstruction of Religious Thought in Islam*, (Stanford: California, Stanford University Press, 2013), 138.

kapalı olduğu iddiasında bulunanların, kendi akıl kapılarının kapalı olduğu anlaşılmalıdır.

Bu kurul, kat'î nasslar ve şerîatın özünü koruyarak, doğru ilhamla, zorlukları kolaylaştırarak, güncel maslahat gereği şer'î ictihatta bulunmalıdır. Allah'ın yardımı cemaatle beraberdir. Şüphesiz ki, cemaatin gerçekleştirdiği iş, tek bir kişinin yaptığı işten daha doğru ve güvenli bir sonuç doğuracaktır[22].

İslam Hukukçusu Mustafa Ahmed ez-Zerkâ (1907-1999)'ya nazaran, bireysel ictihadın varlığı, fıkhi birikimin oluşumunu mümkün kılmıştır. IV. yüzyıldan sonra, zamanla ictihad (mutlak ictihad) kapısının kapanması, o dönemin şartları göz önünde bulundurularak, kaotik bir ortamın ortaya çıkmasını engellemeye yönelik bir yaklaşım olarak anlaşılmaktadır. Ancak bireysel ictihad, ilk üç dönemin koşullarına elverişli olmasına karşın, tarihsel sürecin ilerlemesiyle birlikte şeriatın katılaşmasına ve statükoya bağlı bir duruma dönüşmesine neden olmuştur. Zerkâ'nın kanâatince, geçmişteki hatayı anlamak, gelecekteki ictihadın ne şekilde olması gerektiğini ortaya koydu. Bireysel ictihad, geçmişte bir gereklilikti ancak bugün büyük bir zarara yol açmaktadır bu sebeple kaotik ortamın önlenmesi amacıyla ictihadın tamamen yasaklanması yerine, ictihad yetkisinin kolektif âlim heyetine verilmesi gerektiği vurgulanmaktadır.[23]

a. Müctehidde Bulunması Gereken Vasıflar

Müctehid, İslam hukukunun meselelerinde şer'î hükümlerin çıkarılmasında yetkinlik kazanmış, belirli bilgi ve becerilere sahip bir kişidir. İctihad, naslardan şer'î hükümleri çıkarabilme yeteneği anlamına gelir ve müctehidin sahip olması gereken temel vasıflar bu yeteneği kullanabilmesine imkân tanıyacak bir düzeyde olmalıdır. İctihad ehliyetine sahip olabilmek için müctehidde bulunması gereken nitelikler genellikle iki ana kategoriye ayrılır: kaynak bilgisi ve usul bilgisi.[24]

---

[22] Ahmed İbrâhîm Bey*, Mecmâ'atü makâlât ve buhûs*, thk. Eşref Sa'd el-Ezherî, C.1 (Kahire: Daru'l-Fulk, 2017), 95,157.

[23] Mustafa Ahmed ez-Zerkâ: "el-İctihad ve devru'l-fıkh fi halli'l-müşkilât", *el-Mecelletü'l-Mağribiyye li'l-İktisad ve'l-Kanûni'l-Mukaren,* C.2. (Rabat: *el-Câmiatü Kâdî İyâz* 1983), 16.

[24] Karaman, *a.g.e*, 176; Apaydın, "İctihad" Mad. *DİA*, 437-39.

1. Kaynak Bilgisi

Müctehidin, İslam hukukunun temeli olan Kitap (Kur'an), Sünnet, İcmâ (toplumun görüş birliği) ve kıyas gibi şer‘î kaynaklardan hüküm çıkarabilmesi için, bu kaynaklara dair derin bir bilgiye sahip olması gereklidir.[25]

a. **Kur'an ve Sünnet Bilgisi**: Müctehidin, Kur'an'ın şer‘î hükümlere dair ayetlerini, Sünnet'i (hadisleri) ve İcmâ'ı (toplumun görüş birliğini) bilmesi şarttır. Kur'an'ı bilme, yalnızca ayetlerin anlamını değil, aynı zamanda nesih ve mensuh (geçerli olmayan hükümler) bilgisine sahip olmayı da kapsar. Bunun yanı sıra, hadisin sahihliğini ve isnadını (rivayet zincirini) ayırt edebilecek bilgiye sahip olmak önemlidir. Hadislerin sadece ahkâm (hüküm) ile ilgili olanlarını bilmek yeterli kabul edilir.[26]

b. **İcmâ Bilgisi**: Müctehidin, seleflerin (ilk kuşak İslam âlimlerinin) görüşlerini, icmâ ve ihtilâf (farklı görüşler) konularını da bilmesi gerektiği vurgulanır. Ancak tüm icmâları bilmek değil, fetva vereceği konuya ilişkin olan icmâları bilmek yeterli kabul edilir.[27]

c. **Arapça Bilgisi**: Müctehidin, şer‘î kaynakların tamamının Arapça olduğu göz önünde bulundurularak, Arap dilini yeterince bilmesi gerekir. Bu, Arapça'nın dil bilgisi, sarf, nahiv, lugat ve belâgat ilimlerindeki anlamlarının inceliklerini anlamayı içerir. Ancak, Arap dilinin tüm inceliklerine vakıf olmak, müctehid olabilmek için gerekli değildir.[28]

2. Usul Bilgisi ve Meleke

Müctehidin sahip olması gereken ikinci temel vasıf, şer‘î hükümleri doğru bir şekilde çıkarabilmek için gereken usul (yöntem) bilgisine sahip olmasıdır. Bu, müctehidin, naslardan hüküm çıkarırken kullanacağı yöntemleri bilmesini içerir.[29]

- **İctihad Usulü**: İctihad için gerekli olan en önemli usul bilgisi kıyas (benzetme) metodunu bilmek ve doğru bir şekilde uygulayabilmektir. Kıyas, benzerliklere dayalı

[25] Karaman, *a.g.e*, 176-77; Apaydın, “İctihad” Mad. *DİA*, 437.

[26] İbn Emîru Hâc, *a.g.e*, 371; Karaman, *a.g.e*, 176-77; Apaydın, “İctihad” Mad. *DİA*, 437-38.

[27] İbn Emîru Hâc, *a.g.e*, 373; Karaman, *a.g.e*, 177; Apaydın, “İctihad” Mad. *DİA*, 438.

[28] İbn Emîru Hâc, *a.g.e*, 372; Karaman, *a.g.e*, 177; Apaydın, “İctihad” Mad. *DİA*, 438.

[29] Karaman, *a.g.e*, 178; Apaydın, “İctihad” Mad. *DİA*, 438.

olarak hüküm çıkarma yöntemidir ve bu metodun doğru bir şekilde uygulanabilmesi için müctehidin sağlam muhakeme yeteneğine sahip olması gerekir.[30]

Mantık ve İstidlâl: Gazzâlî ve diğer usulcüler, müctehidin, mantık ilmini ve istidlâl (delil çıkarma) yöntemlerini de bilmesi gerektiğini ifade etmişlerdir. Bununla birlikte, kıyas ve mantık bilgisinin yanında, müctehidin, şer'î hükümleri doğru bir şekilde çıkarmak için farklı delil türlerini ve bunların geçerlilik şartlarını da bilmesi gerekir.[31]

Mezhep Usulü: Eğer müctehid belirli bir mezhebe bağlı olarak ictihad yapıyorsa, o mezhebin usulünü (yöntemini) bilmesi yeterlidir. Ancak mutlak müctehid, yani herhangi bir mezhebe bağlı olmayan müctehid, şer'î hükümlerin tamamında ictihad yapabilme yeteneğine sahip olmalıdır.[32]

3. Diğer Gereksinimler

Adalet: Müctehidin, İslam hukukunda geçerli olan temel etik ve ahlaki değerleri taşıması gerekir. Özellikle farzları yerine getirme, büyük günahlardan kaçınma gibi adalet şartları, fetva ve ictihadın kabul edilebilirliği için gereklidir.[33]

Özel Bilgi ve Uzmanlık: Bazı durumlarda, müctehidin, sadece genel şer'î kaynaklara değil, aynı zamanda ilgili konuya dair özel bilgiye de sahip olması gerekebilir. Örneğin, tıbbi, ticari veya sosyal hayata dair özel meselelerde ictihad yapılacaksa, müctehidin bu konularda uzmanlık bilgisine de sahip olması gerekebilir.[34]

Kelâm ve Fıkıh Bilgisi: Usulcüler genellikle kelâm ve fıkhın fürû (dal) bilgisine sahip olmayı, müctehidlik için zorunlu görmemektedirler. Bunun yerine, müctehidin kesin inanca sahip olması ve şer'î meseleleri doğru bir şekilde anlaması yeterlidir.[35]

Sonuç olarak, müctehidin sahip olması gereken vasıflar, İslam hukukunda doğru bir şekilde hüküm çıkarabilme yeteneği için gerekli bilgi ve becerilerin toplamıdır. Bu

[30] İbn Emîru Hâc, *a.g.e*, 374;Karaman, *a.g.e*, 178; Apaydın, "İctihad" Mad. *DİA*,438-39.

[31] Apaydın, "İctihad" Mad. *DİA*, 438.

[32] İbn Emîru Hâc, *a.g.e*, 373; Apaydın, "İctihad" Mad. *DİA*, 439.

[33] Apaydın, "İctihad" Mad. *DİA*, 439.

[34] Apaydın, "İctihad" Mad. *DİA*, 438.

[35] Apaydın, "İctihad" Mad. *DİA*, 439.

vasıfların her biri, müctehidin şer‘î hükümlere dair doğru ve adil kararlar verebilmesi için temel bir gereklilik arz etmektedir.

b. Müctehidlerin Tabakaları

Şeyhülislâm Kemalpaşazâde ve onun izinden giden Hanefî âlimlerin ve müftülerin ilmî güçlerine göre yedi kategoriye ayırdıkları da dikkat çekicidir. Bunlar:

Dinde müctehid[36], Mezhepte müctehid[37], Meselede müctehid[38], Ashâbü’t-tahrîc (metot ve görüşe bağlı olarak ictihad yapabilenler)[39], Ashâbü’t-tercîh (tercih yapabilenler) [40], Ashâbü’t-temyîz[41] ve el-mukallidü’l-mahz (mukallidler)[42]dir.

[36] Dört mezhebin imamları Ebu Hanife, imam şafii, imam Malik ve Ahmed b. Hanbel gibi.

[37] Mezhepte müctehid olanlar (el-Müctehid fi'l-Mezheb), belirli bir mezhebin kurucusunun ortaya koyduğu usul ve kaidelere tam olarak bağlı olarak, o mezhebin şer‘î hükümlerine dair yeni görüşler ve hükümler çıkarmakta yetkin olan şahıslardır. İmam Ebu Yüsuf, İmam Muhammed, İmam Züfer gibi önemli şahsiyetler bu grupta yer alır.

[38] Meselede müctehid olanlar (el-Müctehid fi'l-Mesele), mezhep imamlarının görüşleriyle doğrudan ilişkilendirilmeyen veya mezhebin kurucularından henüz bir rivayet bulunmayan konularda ictihad edebilen hukukçulardır. Örnek olarak, İmam Hassaf (ö. 261/874), İmam Tahavi (ö. 321/933), İmam Kerhi (ö. 340/952), İmam Şemsü'l-Eimme el-Halvani (ö. 448/1056), İmam Şemsü'l-Eimme es-Serahsi (ö. 483/1090), İmam Fahrü’l-İslam el-Pezdevi (ö. 482/1090), Kadıhan (ö. 592/1195) ve benzerleri, bu grupta yer alan önemli müctehidlerdir.

[39] Tahric yapanlar (Ashâbu't-Tahric), fıkıh usulüne ve fıkıh ilminde derin bilgiye sahip olan, ancak kendi başlarına ictihad yapma yeteneği olmayan fakihlerdir. Bu tabakadaki hukukçular, mezhep imamlarının görüşlerine dayanarak, çeşitli meselelerde açıklamalarda bulunabilir ve belirli konularda daha önceki büyük müctehidlerin görüşlerini detaylı bir şekilde açıklayabilirler. Örnek olarak, İmam Ebu Bekir el-Cessas (ö. 370/980) gibi önemli fakihler, bu grupta yer alır. Bu tür fakihler, mezhep İctihadlarını ve fıkhî prensipleri açıklama noktasında önemli bir rol oynamışlardır.

[40] Tercih Sahibi Olanlar (Ashâbu't-Tercih), tahric ehlinin seviyesine ulaşamamış ancak belli bir derecede bilgi sahibi olan mukallid fakihlerdir. Bu hukukçular, kendilerinden önceki müctehidlerin farklı rivayetleri arasında, delil ve kıyas esasına dayanarak tercihlerde bulunma yeteneğine sahiptirler. Ebu’l-Hasen el-Kudûri (ö. 428/1036) ve Hidaye'nin yazarı Ali b. Ebi Bekr el-Merğînânî (ö. 593/1197) gibi tanınmış müctehidler, bu tabakaya dâhil olan önemli fakihlerdir.

Bu gruplardan yalnızca dinde müctehid, mezhepte müctehid ve meselede müctehid olan kişiler doğrudan ictihad yaparak fetva verebilirler. Ashâbü't-tahrîc gibi, metodu bilip sadece görüşlere dayalı fetva verebilen kişiler de fetva verebilirler, fakat taklidçiler yalnızca başka müctehidlerin görüşlerini naklederek fetva verebilirler.

2.1.1.2. Kurumsal İctihad

Yukarıda zikredilen fetvânın usûl, ilke ve adapları, iftâ faaliyetinin ne kadar zor ve sorumluluk gerektiren bir vazife olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Bu ağır yükün yalnızca bir müftü veya fakih tarafından taşınması, adil bir yaklaşım olmayıp aynı zamanda bu görevi tek başına üstlenmek, kişiyi hem dinî hem de toplumsal açıdan tehlikeye sokabilir. İctihadın bireysel bir çaba olduğu kabul edilse de günümüzde bu ehliyete sahip âlimlerin sayısının sınırlı olduğu bir gerçektir. Bu bağlamda, özellikle yeni ortaya çıkan meseleler veya karmaşık, çok boyutlu problemlerle ilgili fetva verme görevini bir heyet ya da kurulun (*kolektif ictihadla*) yerine getirmesi, daha sağlıklı ve güvenilir bir çözüm yolu sunacaktır.[43]

Böylece meseleler ortak akıl, iz'an, şuur ve bilgi ile ele alınarak, eksik araştırma ve bireysel hataların önüne geçilmesi sağlanabilir. Şari'in işlerin ve sorunların kolektif bir şekilde ele alınması gerektiği yönündeki emri[44] ve Hz. Peygamber'in (s.a.v.)

---

[41] Temyiz Gücüne Sahip Olanlar (Ashâbu't-Temyiz), fıkhi görüşler arasında tercihte bulunma yeteneğine sahip olmayan, ancak en kuvvetli görüşlerle zayıf olan görüşler arasında ayrım yapabilen hukukçulardır. Ebü'l-Berekât en-Nesefî (ö. 710/1310), Ebü'l-Fadl Mecdüddîn el-Mevsılî (ö. 682/1282), Muzafferüddîn İbn-i's-Sâ'atî (ö. 694/1293) gibi önemli âlimler, bu tabakada yer alırlar ve mezhep içindeki farklı görüşleri doğru bir şekilde ayırt etme yetenekleri ile tanınırlar.

[42] Sırf Mukallid Olanlar (el-Mukallidü'l-Mahz), fıkhi bilgi ve içtihat yapma yeteneğinden tamamen yoksun olan, yalnızca başkalarının görüşlerini nakleden hukukçulardan oluşan son tabakadır

[43] Yaman, *a.g.e*, 240-41.

[44] Âli İmrân, 3/159; Şûarâ, 42/38؛ Elmalılı Hamdi Yazır, bu âyetin tefsirinde şu tespiti yapar: Resûl-i Ekrem sallallâhu aleyhi ve sellem{وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ} [Âl-i İmrân 3/159] müeddâsınca harp maslahatlarına ta'alluk eden işlerde müşavere ederdi. Ondan sonra da ashâb gerek onda ve gerek ahkâmda müşavere ettiler, Peygamber'in vefâtı üzerine halife intihâbı ve ehl-i riddete kıtal, ceddin mîrâsı, şarap içenlerin haddinin adedi ve Irak'ta fetholunan arazinin ahkâmı vesâire gibi mesâil hep bu kabîldendir. Şüphe yok ki ahkâma müte'allik müşavere, hakkında nass-ı kat'î mâlum olmayıp az çok mevrid-i ictihad olan

tavsiyeleri de bu yaklaşımı desteklemektedir. Özellikle, Hz. Ali'nin (r.a.) "*Fakihlerle ve âbidlerle istişâre edin; tek bir kişinin görüşüne göre hareket etmeyin*"[45] şeklindeki ifadeleri, heyet çalışmalarını teşvik eden bir yönü ortaya koymaktadır. Ayrıca, Ebu Seleme'nin (r.a.) rivayet ettiği diğer bir hadiste de, Kur'an ve Sünnet'te hükmü belirtilmeyen sonradan ortaya çıkan konuların; âbidlerin (kulluk bilinci yüksek müminlerrin) görüşlerine göre hükmedilmesi gerektiği vurgulanmıştır.[46]

Zerkâ (1907-1999) bu konuda şu şekilde ifade etmektedir:

> *Bugün, büyük meselelerde bireysel ictihadın yerini alacak yeni bir ictihad yöntemi gereklidir; bu da örgütlü bir cemaatin ictihadıdır. Böylece, ictihad, Raşid Halifelik dönemi gibi ilk haline geri dönecektir. O dönemde halife, önemli ve acil olaylarda, daha önce belirttiğimiz gibi, sahabeleri toplar ve onlarla istişare ederdi. Bugün bunun yöntemi, dünya çapında bir İslam Hukuku meclisi kurmaktır. Bu meclis, bilimsel ve dilsel akademiler gibi organize edilmelidir. Her İslam ülkesinden, hem dini ilimlere hem de çağdaş bilgilere sahip, doğru yaşamış ve takvalı ünlü fakihler bu meclise katılmalıdır. Ayrıca, ekonomi, toplum, hukuk, tıp gibi gerekli diğer çağdaş alanlarda, dini güvenilirliği olan uzman bilim insanları da bu meclise dâhil edilmelidir. Bu uzmanlar, fıkıh olmayan bilimsel konularda fakihlerin görüşlerine başvurulacak uzmanlar olarak görev yapacaktır. Böylece, meclisten çıkan fıkhî hükümlerin her meselede ve konuda, o konunun gerçek*

---

veya tatbîkātı mücahedeye mütevakkıf bulunan husûsâttadır. Şûrâ müzakereleri icmâ î meselelerin aslını teşkil eder. Târîh-i İslâm'da ve usûl-i fıkıhta ma'a't-teessüf bu şûrâ düstûru devr-i sahâbeden sonra Kur'ân'ın verdiği bu ehemmiyet ile mütenâsib bir surette inkişaf ettirilememiştir. Bkz: Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, *Hak Dini Kur'an Dili*, C.4 (İstanbul: YEK, 2022), 859.

[45] Taberânî, *el-Mu'cemü'l-evsat*, C.2, 172, (353,1641); Nureddin el-Heysemî, *Mecmau'z-zevâid ve menbeu'l-fevâid*, "ilim" 834, C.1, 78: (قلت يا رسولَ اللهِ أرأيتَ إن عرض لنا أمرٌ لم يُنزَلْ فيه قرآنٌ ولم تمضِ فيه سنةٌ منك قال تجعلونه شورَى بينَ العابدِينَ من المؤمنين ولا تقضُونه برأيٍ خاصةً) Yakın lafızla bkz: Hatib el-Bağdadî, *el-fakîh ve'l-mütfakkîh*, (70), C.2. 391; Suyûtî, *el-Câmiu'l-kebîr*, 12683; Müttekî el-Hindî, *Kenzü'l-ummâl*, 7191: (قُلْتُ يا رسولَ اللهِ، الأَمْرُ يَنْزِلُ بِنا بعدَكَ لمْ يَنْزِلْ فيهِ قُرْآنٌ، ولمْ يُسْمَعْ مِنْكَ فيهِ شيئًا، قال : اجْمَعُوا لهُ العَابِدِينَ مِنَ المؤمنينَ، واجْعَلوهُ شُورَى بينَكُمْ، ولا تَقْضُوا فيهِ بِرَأْيٍ واحِد)

[46] Darimi, "Mukaddime", 17: (أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سُئِلَ عَنْ الْأَمْرِ يَحْدُثُ لَيْسَ فِي كِتَابٍ وَلَا سُنَّةٍ يَنْظُرُ فِيهِ الْعَابِدُونَ مِنْ الْمُؤْمِنِينَ فَقَالَ)

durumu ve şartları göz önünde bulundurularak verilmesi sağlanır. Bu, fıkıh meclisinin, sağlık, ekonomi veya sosyal alanlarda uzmanlık gerektiren konularda hüküm verirken, gerçek durumu bilmedikleri için yanlış hüküm verdikleri eleştirilerini önleyecektir.[47]

Modern zamanlarda, İslam toplumlarının karşılaştığı yeni sosyal, kültürel ve ekonomik sorunlar, klasik İslam hukukunun işleyişinde bazı boşlukların ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu boşluklar, özellikle geleneksel olarak müctehid yetiştiren ve ferdi ictihad yapan âlimlerin sayısının giderek azalmasıyla daha belirgin hale gelmiştir. Bu bağlamda, ferdi ictihadın yeterli olmadığı durumlarda, *kollektif ictihad* yani topluluk bazlı ictihad ihtiyacı doğmuştur. [48]

Kollektif ictihad, birden fazla âlim veya uzman tarafından ortaklaşa yapılan bir hukuki değerlendirme sürecidir ve bu süreç, farklı alanlarda bilgi sahibi olan bireylerin katkılarını birleştirerek daha kapsamlı ve güncel çözüm önerileri sunmayı amaçlar.

Kollektif ictihad, modern zamanların hızlı toplumsal, ekonomik ve kültürel değişimlerine karşılık olarak önemli bir işlev üstlenmektedir. Bu ictihad, geleneksel İslam hukukunun günümüzün dinamik ihtiyaçlarıyla uyumlu hale getirilmesine olanak tanımaktadır. Sanayileşme, kentleşme ve küreselleşme gibi faktörlerin etkisiyle toplum yapılarındaki değişiklikler, bazı dini hükümlerin bu yeni şartlarla uyumsuz hale gelmesine yol açmış ve bu durum, kollektif ictihadın yeni hukuki düzenlemeler geliştirmesini gerekli kılmıştır. Ayrıca Batı hukuk sistemlerinin etkisi, İslam hukukunun belirli kavramlarının yenilikçi bir biçimde yorumlanmasını ve modern hukuki ihtiyaçlarla uyumlu hale getirilmesini zorunlu kılmaktadır. Kollektif ictihad, farklı mezheplerin ve hukuki yaklaşımların görüşlerini bir araya getirerek, toplumsal çeşitliliği göz önünde bulunduran ortak çözüm yolları geliştirmektedir. Bu sayede, İslam hukukunun modern dünya ile entegrasyonu sağlanmakta ve günümüz sorunlarına yönelik çözümler üretilmektedir.

---

[47] Zerka, *a.g.e*, 17-18.

[48] Bkz: Mustafa Bülent Dadaş, "Bir Fetva Belirleme Yöntemi Olarak Heyet İctihadı ve İslam Dünyasında Bu Amaçla DİYKan Fıkıh Meclisleri", *Bilimname: Düşünce Platformu*, 2015/1, sayı: 28, s. 311-342

İslam dünyasında son yüzyılda, ictihadın geleneksel anlayışları ile modern yönelişler arasında bir denge kurmaya yönelik bir eğilim ortaya çıkmıştır. Bu eğilim, gerçek anlamda ictihattan ziyade, mevcut geleneksel ictihadlar arasında uygun olanların seçilip alınması ve yeni karşılaşılan sorunların ise "kolektif ictihad" yöntemiyle çözülmesi gerektiğini savunmaktadır. Ancak bu seçmeci yaklaşım, metodolojik temele dayanmamaktadır ve tutarlılık arayışı ile dinamik bir süreç olma özelliklerine sahip değildir. Bu yüzden, kısa vadede rahatlama sağlasa da, uzun vadede sürdürülebilir bir çözüm üretme kapasitesine sahip olmadığı giderek daha iyi anlaşılmaktadır. Kolektif ictihad anlayışının, ehliyetsiz kimselerin söz konusu alanda yer almasını engellemeyi hedeflese de, bu yaklaşım aynı zamanda özgüven eksikliği hissini ortaya koymakta ve ictihadın doğasına aykırıdır. Ayrıca, bu yaklaşımın, ictihad kapısını yeniden kapatma potansiyelini barındırdığına dair endişeler de giderek güç kazanmaktadır.[49]

Günümüzde ictihadla ilgili olarak eklektik yaklaşım ve serbest ictihad söylemi giderek etkisini kaybetmekte ve yerini daha derinlemesine arayışlara bırakmaktadır. Tarihsel tecrübeye dayalı olarak her görüşün uygun yerlerde kullanılması ve bu görüşlerden faydalanılması şeklindeki eklektik yaklaşım, başlangıçta geçici bir çözüm sağlamış ve karşılaşılan sorunların geçici olarak hafifletilmesine katkı sağlamıştır. Ancak, bu yaklaşım zamanla tıkanma noktasına gelmiş ve yenilenme imkânından yoksun hale gelmiştir. Dolayısıyla, eklektik yaklaşımın mevcut metodolojik temelleri savunulamaz hale gelmiş ve bu durumun uzun vadede zararlı sonuçlar doğurduğu anlaşılmaktadır. Gerçekten de, bu yaklaşım Müslüman bilginlerin sistematik, metodolojik açıdan yeterli ve dinamik bir ictihad yöntemi geliştirmelerini geciktirmiştir. Eklektik yaklaşımın bireysel düzeyde uygulanmasının sona erdirilmesi gerektiği düşünülse de, kurumsal düzeyde (özellikle kanunlar ve kurumsal fetva süreçlerinde) sürdürülebilirliğinin bazı pratik yararları olabileceği de kabul edilebilir.[50]

---

[49] Bkz: H. Yunus Apaydın, "İctihad", DİA, C.21 (Ankara TDV Yayınları, 2000), 444-445; Apaydın, *İslam Hukuk Usûlü*, 356; H. Yunus Apaydın, *İslam Hukukuna Giriş,* 3. Bs. (Eskişehir: AÖf Yayınları, 2013), 145.

[50] H. Yunus Apaydın*, İslâm Hukukuna Giriş,* 146; Apaydın, *İslam Hukuk Usûlü*, 356-57.

a. Kurulda Bulunması Gereken Şartlar

Fıkıh kurulları, İslam hukukunu çağdaş sorunlara uyarlamak amacıyla oluşturulmuş olan önemli organlardır. Bu kurullar, toplumsal ve dini meselelere yönelik kararlar almak ve fetvalar vermek için farklı uzmanlık alanlarına sahip kişilerden oluşur. Bu nedenle, kurulda yer alacak üyelerin ve uzmanların belirli şartlara sahip olmaları gerekmektedir. Hem kurulun genel yapısının hem de üyelerinin nitelikleri, kurulların doğru ve etkili bir şekilde çalışabilmesi için önemlidir. İşte kurulda bulunması gereken şartlar:

Fıkıh kurulları, farklı bakış açılarına sahip kişilerin bir araya gelerek ortak bir çözüm geliştirmesi gereken platformlardır. Bu nedenle kurulun etkin çalışabilmesi için belirli şartlara sahip olması gerekmektedir:

1. Çeşitli Bilimsel Alanlardan Katılım: Kurulda sadece fıkıh bilgisi olan kişilerin bulunması yeterli değildir. İslam hukuku dışında, ekonomi, tıp, teknoloji, çevre gibi çağdaş alanlarda da uzmanlar yer almalıdır. Bu çok disiplinli yaklaşım, modern problemlere daha bütünsel çözümler sunmayı sağlar.

2. Toplumun Hukuki İhtiyaçlarına Duyarlılık: Kurul üyelerinin toplumun ihtiyaçlarını anlaması, halkın taleplerine duyarlı olmaları gerekmektedir. Toplumdaki değişimleri ve dinamikleri göz önünde bulundurarak, fıkıh kurulları doğru ve toplumun ihtiyaçlarına uygun kararlar alabilirler.

3. Adalet ve Tarafsızlık: Fıkıh kurulu üyeleri, her durumda adil ve tarafsız olmalıdır. Toplumsal ve bireysel çıkarlar, kişisel veya mezhebi farklılıklar gibi unsurlardan bağımsız hareket edilmesi gerekir. Bu, kurulların güvenilirliğini artırır.

4. İslam Hukukuna Derinlemesine Hâkimiyet: Kurulda görev alacak kişilerin, İslam hukukunun temel prensiplerine ve usûl bilgisine sahip olmaları gerekir. Klasik fıkıh kitaplarını, hadisleri, kıyası ve diğer fıkıh kaynaklarını iyi derecede bilmeleri gerekmektedir.

5. İctihad Yeteneği: Fıkıh kurullarındaki üyelerin, belirli konularda ictihad yapabilme (yeni meseleler üzerine derinlemesine analiz yapma) yeteneğine sahip olmaları gereklidir. Bu, özellikle geleneksel fıkıh metinlerinin modern dünyadaki uygulamalara nasıl uyarlanacağı konusunda kritik öneme sahiptir.

b. Kurul Uzmanında Aranan Şartlar

Fıkıh kurulları, İslam hukukunu uygulama ve yorumlama yetkisine sahip olan organlardır. Modern zamanlarda, fıkıh kurulları, İslam hukukunun çağdaş meselelerle uyumlu hale getirilmesi ve toplumsal ihtiyaçlara uygun çözüm önerileri sunulması amacıyla önemli bir rol üstlenmektedir. Fıkıh kurullarının doğru ve etkili bir şekilde çalışabilmesi için belirli şartlar ve kriterler bulunmalıdır. Fıkıh kurullarının etkin bir şekilde çalışabilmesi için, üyelerinin belirli şartlara ve kriterlere sahip olmaları gerekmektedir. İslam hukukunu doğru ve etkili bir şekilde yorumlayabilmek için, kuruldaki üyelerin sadece derin bir fıkıh bilgisine sahip olmaları yeterli değildir; aynı zamanda dini, etik, pratik ve toplumsal faktörleri de göz önünde bulundurmaları gerekmektedir. Bu şartlar, fıkıh kurullarının, çağdaş toplumların ihtiyaçlarına uygun, adil ve doğru hukuki kararlar alabilmesini sağlayacaktır.

DİYK Uzman ve Yardımcısı için belirlenen yeterlilikler, oldukça kapsamlı bir yapıya sahiptir ve her iki pozisyonun da dini bilgi birikimi, metodolojik beceriler ve toplumsal ihtiyaçlara uygun hizmet sunma yeteneği konusunda belirgin gereksinimler ortaya koymaktadır. Bu yeterlilikler, hem temel hem de özel yeterlikler olmak üzere iki ana kategoride değerlendirilmiştir.

Bu yeterliklerin hazırlanmasında yer alan komisyon üyelerinin çoğu, Türkiye'nin önde gelen akademik kurumlarında görev yapan deneyimli öğretim üyeleri ve DİB'nın uzman kadrosundan oluşmaktadır. Komisyon üyelerinin isimleri ve görevleri incelendiğinde hem akademik dünyadan hem de pratik dini hizmetlerden gelen bir çeşitliliğin bu yeterliklerin hazırlanmasında etkili olduğu söylenebilir.[51]

[51] Örneğin, Prof. Dr. Mehmet Emin Özafşar, Prof. Dr. N. Yaşar Aşıkoğlu, Prof. Dr. Süleyman Akyürek ve diğer akademisyenler, İslam ilimlerinin farklı alanlarında uzmanlaşmış ve tecrübelerini dini hizmetlerin gelişimine katkı sağlamak için kullanmışlardır. Ayrıca, akademik perspektifle birlikte, dini hizmetlerde aktif rol oynayan Diyanet İşleri Uzmanı ve Diyanet İşleri Uzmanı Yardımcısı gibi kişilerin de komisyona dâhil edilmesi, uygulamaya dönük bir yaklaşımın oluşturulmasına olanak sağlamaktadır. Bu çeşitlilik, kurumsal ihtiyaçlarla uyumlu, akademik temelleri güçlü bir sistemin inşa edilmesinde kritik bir faktör olarak karşımıza çıkmaktadır. Bkz: *Diyanet İşleri Başkanlığı Personel Yeterlilikleri*, (Ankara: DİB Yayınları, 2022), 11-16.

Komisyon üyelerinin farklı alanlardaki deneyimleri, bu yeterliklerin hazırlanmasında önemli bir avantaj sağlamıştır. Hem akademik bilgi birikimi hem de saha deneyimleri, dini hizmetlerin ve profesyonel din görevlilerinin toplumsal ihtiyaçlara uygun şekilde donanımlı olmalarını sağlamak için gereklidir. Ayrıca, komisyonun geniş bir perspektifle hareket etmesi, dini meselelerin sadece teorik değil, pratik boyutlarıyla da ele alındığını gösterir.

Komisyon üyelerinin üniversite ve DİB gibi önemli kurumlarda yer alması, bu yeterliklerin hem akademik hem de pratik anlamda geçerliliğini artırmaktadır. Hem akademik hem de uygulama tarafındaki birikim, daha kapsamlı ve çok yönlü bir değerlendirme süreci oluşturmuş ve bu da sonuç olarak nitelikli din hizmetleri sağlayacak bir sistemin kurulmasına olanak tanımıştır. Komisyon üyelerinin titiz çalışmaları, farklı akademik alanlardaki uzmanlıkları ve pratik deneyimleri, bu yeterliklerin kaliteli ve kapsamlı bir şekilde hazırlanmasını sağlamıştır. Bu çeşitlilik, hazırlanan yeterliklerin, dini hizmetlerin modern dünyada daha etkili bir şekilde sunulmasına olanak tanıyacak şekilde tasarlandığını göstermektedir.

Temel yeterlikler[52], dinî bilgilerin teorik temelleriyle ilgili olarak, Kur'an-ı Kerim ve hadislerin doğru bir şekilde anlaşılması ve açıklanmasından, İslam'ın inanç, ibadet ve ahlak esaslarının toplum hayatındaki yerini kavrayabilme yeteneğine kadar geniş bir yelpazede düzenlenmiştir. Bu yeterliliklerin temel amacı, uzman adaylarının, İslam'ın tarihsel, kültürel ve dini bağlamda derinlemesine bilgiye sahip olmalarını sağlamaktır. Bunun yanı sıra, dinî meselelere dair eleştirel düşünme ve yorum yapabilme becerileri de ön plana çıkmaktadır. Diğer yandan, dil bilgisi, etkili iletişim, bilgisayar kullanımı gibi beceriler de adayın profesyonel düzeyde hizmet sunabilmesi için gereken temel yetenekler arasında yer almaktadır.

Özel yeterlikler ise adayların daha spesifik ve pratik becerilerini ölçmektedir. Bu yeterlikler, DİYK'nun işleyişine ve karar alma süreçlerine yönelik bilgi birikimini, fetva verme ilke ve yöntemlerinin doğru şekilde uygulanmasını, modern dinî meseleleri klasik İslamî perspektiflerle karşılaştırmalı olarak değerlendirebilme

[52] Bu yeterlikler; 31 Aralık 2013 tarihli ve 1750 sayılı makam onayı ile hazırlanmıştır. Din İşleri Yüksek DİYK Uzman ve Uzman Yardımcısı Yeterlikleri, Başkanlık Makamının 13/9/2022 tarihli ve 2866003 sayılı Onayı ile yürürlüğe girmiştir. Bkz: *Personel Yeterlilikleri, 10-11.*

yeteneğini kapsar. Ayrıca, uzmanların güncel dini gelişmeleri analiz etme, dini soruları ilmî bir perspektiften cevaplandırma, toplumsal ihtiyaçlara yönelik çözüm önerileri geliştirme ve proje üretme becerisi önemlidir. Bu açıdan, uzmanların yalnızca teorik bilgiye sahip olmaları değil, aynı zamanda bu bilgileri pratikte etkin bir şekilde kullanabilmeleri beklenmektedir. Ayrıca, uzman adaylarının, dini literatürü, yayınları ve yeni dinî akımları titizlikle inceleyebilme, ilmî toplantılara katılma ve seminer sunma gibi görevleri de bulunmaktadır.

DİYK Uzman ve Yardımcısı için belirlenen yeterlilikler, adayların sadece İslam ilimleriyle ilgili teorik birikime sahip olmalarını değil, aynı zamanda din hizmetlerini etkin ve etkili bir şekilde sunma kapasitesine sahip olmalarını da gerektirmektedir. Bu yeterlilikler, İslam dininin temel esaslarını modern dünyanın gereksinimleriyle uyumlu şekilde ele alacak şekilde tasarlanmış olup, profesyonel din hizmetlerinin kalitesini artırmaya yönelik kapsamlı bir yaklaşım sunmaktadır.

Bu şartlar, fıkıh kurullarının hukuki, dini ve bilimsel açıdan doğru kararlar alabilmesi için gereklidir. İşte fıkıh kurullarında bulunması gereken temel şartlar:

1. İslam Hukuku Bilgisi (Fıkıh ve Usul)

Fıkıh kurullarında görev alacak kişilerin, İslam hukukunun temel prensiplerini, fıkıh kitaplarını ve *usûl* (fıkıh metodolojisi) ilmini iyi derecede bilmeleri gereklidir. Fıkıh kurulları, geleneksel İslam hukukunun ilkelerinden sapmadan, günümüz problemlerine çözüm önerileri sunmalıdır. Bu nedenle, üyelerin İslam hukukunun derinlemesine bilgisine sahip olmaları, doğru ve tutarlı fetvalar verilmesi açısından son derece önemlidir.

2. Ahlaki ve Dini Yükümlülükler

Fıkıh kurullarında görev alacak kişilerin, İslam ahlakına ve dini yükümlülüklere uygun davranışlar sergilemeleri gerekmektedir. Bu, sadece hukuk bilgisi ile sınırlı olmayıp, aynı zamanda dürüstlük, adalet, tarafsızlık ve objektiflik gibi etik değerleri de içerir. Bu özellikler, kurulun toplum tarafından güvenilen ve saygı duyulan bir organ haline gelmesini sağlar.

3. Fıkhî Akıl ve İctihad Yeteneği

Fıkıh kurullarındaki üyelerin, İslam hukukunu yorumlama ve *ictihad* yapabilme yeteneğine sahip olmaları önemlidir. İctihad, belirli bir konuya dair özgün ve

kapsamlı bir çözüm önerisi geliştirmek için yapılan derinlemesine bir analizdir. Bu yetenek, fıkıh kurullarının güncel ve pratik meselelere uygun kararlar alabilmesini sağlar. Bu nedenle, fıkıh kurulu üyelerinin *ferdi ictihad* ve *kollektif ictihad* yapabilecek bilgi ve tecrübeye sahip olmaları gerekmektedir.

4. Dinî Takva ve İlkelerle Bağlantı

Fıkıh kurullarının üyelerinin, İslam'a bağlılıkları ve *takva* (Allah'a karşı derin bir saygı ve korku) düzeyleri yüksek olmalıdır. Bu, fetva verme sürecinde doğru ve adil kararlar alabilmek için çok önemlidir. Takvalı olmak, kişilerin Allah'ın emirlerine uygun hareket etmelerini, haksızlık yapmamalarını ve her türlü çıkar ilişkilerinden uzak durmalarını sağlar.

5. İslam'ın Temel Kaynaklarına Hakimiyet

Fıkıh kurulu üyelerinin, sadece *fıkıh* kitaplarına değil, aynı zamanda İslam'ın temel kaynaklarına – *Kur'an, Sünnet* (Hadis), *İcma* (topluluk görüşü) ve *Kıyas* (analojik çıkarım) – tam hakim olmaları gerekmektedir. Bu, verilen fetvaların sağlam bir dini temele dayandırılabilmesi için esastır. Ayrıca, İslam hukukunu iyi bir şekilde uygulayabilmek için, ilgili tüm dini metinleri doğru bir şekilde anlamak ve yorumlamak gerekir.

6. Etkili İletişim ve İşbirliği Yeteneği

Fıkıh kurullarındaki üyeler, sadece bireysel bilgiye sahip olmakla kalmamalı, aynı zamanda grup içinde etkili bir şekilde iletişim kurabilmeli ve işbirliği yapabilmelidir. Kollektif ictihad sürecinde, farklı bakış açılarını birleştirerek, en doğru ve uygun çözümü bulmak için üyeler arasında açık bir iletişim ve anlayış gereklidir.

7. Toplumsal ve Kültürel Duyarlılık

Fıkıh kurulu üyelerinin, içinde bulundukları toplumun kültürel yapısını, geleneklerini ve dini hassasiyetlerini anlamaları büyük önem taşır. Bu sayede, verdikleri fetvalar, toplumun genel anlayışına uygun ve kabul edilebilir olur. Toplumun değişen ihtiyaçlarını dikkate alarak, adaletli ve tarafsız bir yaklaşım benimsemek, fıkıh kurullarının toplumun güvenini kazanmasında önemli bir faktördür.

8. Bilimsel ve Hukuki Araştırma Yeterliliği

Fıkıh kurullarındaki üyelerin, fıkıh ve hukuk alanında bilimsel araştırmalar yapabilme yeterliliğine sahip olmaları gereklidir. Bu, üyelerin sadece mevcut hukuki

durumları değerlendirmekle kalmayıp, aynı zamanda bu durumlar hakkında derinlemesine araştırmalar yaparak, daha sağlıklı ve geçerli fetvalar sunmalarını sağlar. Ayrıca, gelişen yeni meseleler hakkında bilimsel bakış açıları sunmak, kurulların kararlarını daha güncel ve uygulanabilir kılacaktır.

9. Hukukun Evrensel Değerleri ile Uyum

Fıkıh kurulları, yalnızca yerel ve dini meseleleri ele almakla kalmamalıdır; aynı zamanda evrensel hukuk değerlerine ve insan haklarına da duyarlı olmalıdır. Bu, fıkıh hukukunun daha geniş bir çerçevede uygulanabilir ve kabul edilebilir olmasını sağlar. Kurullar, İslam hukukunun temel değerlerine sadık kalarak, ancak aynı zamanda çağdaş hukuk anlayışını ve evrensel insan hakları perspektifini göz önünde bulundurarak fetvalar verebilmelidir.

10. Pratik Deneyim ve Hukuki Uygulama

Fıkıh kurulu üyelerinin, sadece teorik bilgiye değil, aynı zamanda pratik hukuki deneyime de sahip olmaları gereklidir. İslam hukukunun gerçek hayattaki uygulamalarına dair bir deneyime sahip olmak, verilen fetvaların daha etkili ve uygulanabilir olmasına katkı sağlar. Bu deneyim, özellikle gündelik yaşamda karşılaşılan hukuki sorunlara çözümler getirmek için önemlidir.

2.2. Taklîd

Taklid kelimesi sözlük anlamı itibarıyla bir şeyi (örneğin gerdanlığı) boyna takmak veya (örneğin kılıcı) omuza asmak anlamına gelir.[53] Istılahta ise "hüccet ve delil olmaksızın başkasının görüşünü kabul etmek"[54] veya "delilsiz bir şekilde, hücceti olmayan bir görüşle amel etmek"[55] şeklinde tanımlanır. Bu bağlamda, bir müctehid veya mukallidin görüşüyle, kitap, sünnet ve icma'dan dayanağı bilinmeyen bir delille

[53] İbn Manzur, *a.g.e*, "k-l-d" mad. C.5, 3718.

[54] Gazzalî, *a.g.e,* 462; Seyfeddin el-Âmidî, *el-İhkâm fî Uslûli'l-Ahkâm*, thk, Ömer b. Ali es-Selâmî, C.5 (Riyad: Daru'l-fadîle, 2016), 2191; Şevkânî, *İrşâdü'l-Fühûl*, thk. Ebi Hafs Sami b. Arabi el-Eserî, C.1 (Riyad: Daru'l-fadîle, 2000),1081; Muhammed Mustafa ez-Zuhayli, *el-Vecîz fi Usûli'l-Fıkhi'l-İslâmî*, C.2 (İstanbul: Daru'l-Hayr, 2017), 354.

[55] İbnü'l-Kayyım, *İ'lâmü'l-Muvakki'în*, c. 2, s. 168, 178; İbnü'l-Hümâm es-Sivâsî, *et-Tahrîr,* (Beyrut: Müessesetü't-Duha, 2022), 551-552; Hayrettin Karaman, *İslâm Hukunda İctihad*, (Ankara, DİB Yayınları 1985), 205; Zekiyyüddin Şa'ban, *İslâm Hukuk İlminin Esasları*, trc. İbrahim Kafi Dönmez, (Ankara, TDV Yayınları, 2007), 448.

amel etmek taklid olarak kabul edilir. Taklid, mukallidin, doğrudan delile değil, hükmü çıkaran âlime güvenerek, onun görüşünü kabul etmesidir. Buna karşılık, bir müctehidin görüşünü, o görüşün dayandığı delili inceleyerek almak ve bu delil üzerinden ictihad yapmaya katılmak, taklid değil, ittiba olarak adlandırılır.[56]

Taklid, ictihad yapmaya yeterli bilgisi ve gücü olmayanların başvurabileceği son çare olarak kabul edilir. Asıl olan, doğrudan ictihad yapmaktır. İctihad edemeyenler ise, en azından "telfik" yoluyla İslam Hukuku'nun geniş birikiminden faydalanmalıdırlar.

Herkesin müctehid olması mümkün olmadığından insanların bir müctehidin çözümlerini esas alarak hayatlarını sürdürmesi gerekir.

2.1.2.3. Telfîk

"Telfik" kelimesi "لفق" sülâsî mâzî kökünden tef'îl bâbına aktarılmış ve sözlükte iki kumaşı birbirine eklemek, iki şeyi bir araya getirmek, kumaşın iki tarafını yan yana getirip dikmek ya da benzer bir şekilde birleştirmek bir kumaşı ya da benzeri bir şeyi ikiye katlama, üst üste getirme ve birleştirme gibi anlamlarda kullanılmaktadır.[57]

Fıkıh usulünde ise "telfik", bir meselede farklı mezheplerin görüşlerini birleştirerek, taklid yoluyla uygulamak, bir meselenin hükmünü, birden çok mezhebin görüşlerinden tercih edilen unsurları kullanarak ortaya koymak anlamına gelir.[58]

Fürû-i fıkıh kapsamında ise, bir konuda iki veya çok farklı görüşleri biraraya getirerek, farklı mezheplerin karşıt hükümlerini bir araya getirip tek bir sonuç çıkarmak anlamına gelir.[59]

Fıkıh sadece belli bir müctehidin veya mezhebin görüşleriyle sınırlı değildir. İsabetli çözümü farklı müctehid ve mezhepler ortaya koymuş olabilirler. Bu sebeple bir mezhebi veya müctehidi benimseyen insanlar bazı konularda başka mezhep veya müctehidin çözümüne tabi olarak hayatlarını sürdürebilirler. Bu husus fıkıh ilminde telfik olarak adlandırılmaktadır. Telfik yapmanın bazı kural ve ilkeleri vardır.

---

[56] Bkz: Zuhayli, *a.g.e,* 356.

[57] İbn Manzûr, *Lisânü'l-'Arab,* C.10, (Beyrut: Dâru's-Sadr,1414), 330-333.

[58] Bkz: Karaman, *a.g.e,* 221; Eyyüp Said Kaya, "Telfîk", *DİA* C.40, (İstanbul: TDV, 2011), 401.

[59] Bkz: Kaya, *a.g.e*, 401.

Rûyânî (ö. 502/1108), mezhepler arasında taklidin ve bir mezhepten diğerine geçişin ancak üç şartla caiz olduğunu belirtir:

Birincisi, iki mezhebin görüşlerinin, icma ile çelişmemelidir. Örneğin, bir kimse mehirsiz, velisiz ve şahitsiz evlenirse, bu, hiçbir fakih tarafından kabul edilmemiş bir durumdur.

İkinci olarak, kişi taklid yaparken, daha üstün ve faziletli olan bir görüşü taklid ettiğine inanmalıdır. Avam bir kimse, bilgisizliğinden dolayı herhangi bir görüşü taklid etmemelidir ve mezheplerin ruhsatlarını araştırmamalıdır. Bir kimse ancak şu dört sebepten biriyle önceki hükmü bozabilir:

Eğer hüküm, icma, genel kaideler, nassa veya kesin kıyasa aykırıysa. Aksi takdirde, belirlenen hüküm değiştirilmemelidir. Bu durumda, asıl mezhep takip edilse de, bazı durumlarda başka bir mezhebin görüşüne başvurulabilir. Örneğin, bir Mâlikî, nikâh akdinde mehrin gerekmediği görüşünü Şâfiî mezhebinden alarak hareket etse, nikâhı batıl olmaz. Eğer böyle bir hüküm verilseydi, o zaman Mâlikî mezhebine göre tüm Şâfiîlerin nikâhları geçersiz sayılacaktı. Aynı şekilde, bir Şâfiî, nikahda şahidin bulunmasının şart olmadığı görüşünü Mâlikî mezhebinden alarak hareket etse, nikâhı geçersiz sayılmazdı. Eğer böyle bir hüküm verilseydi, o zaman şahitsiz nikâh kıyan tüm Mâlikîlerin nikâhları batıl sayılacaktı. Bu gibi durumlarda taklidin geçerli olduğu ifade edilebilir, ancak bunun, mezheplerin icmaî görüşleriyle çelişmemesi gerekir.[60]

Taklid ve intikal işlemi, kesinleşmiş bir hükmü bozmaya yönelik olmamalıdır. Ancak, alınan ikinci görüş birincisine yakınsa, bu durumda taklid caizdir. Bununla birlikte, yapılan taklidin kişiye huzursuzluk vermemesi gerektiği de unutulmamalıdır. Aksi takdirde, "*Günah, göğsünde ve gönlünde seni huzursuz eden şeydir*"[61] (Müslim) hadisi gereği, taklidin kişi için faydalı olmadığı söylenebilir.[62]

İzmirli İsmail Hakkı, *İlmü'l-Hilâf* adlı eserinde, dinî fıkıh ve mezhep taklidi konusunda dikkat çeken bir hususu ele alır. Kendisi, dinin füru (fıkhî hükümler) kısmında, taklidin caiz olduğunu kabul edenlerin karşılaştığı bir başka önemli

[60] İbn Emîru Hâc el-Halebî, *et-Takrîr ve't-Tahrîr*, C.3, (Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-İlmiye, 1997), 448.

[61] Müslim, "Birr", 14.

[62] İbnü'l-Hümam, *Tahrir*, C. 3, 352-353.

meseleye, yani "telfîk" meselesine değinir. Telfîk, farklı mezheplerin görüşlerini birleştirerek bu görüşlerle amel etmeyi ifade eder. İsmail Hakkı, telfîk meselesini iki şekilde açıklar: birincisi, belirli bir hadisede iki mezhebin görüşlerinin birleşmesi, ikincisi ise daha geniş bir bağlamda iki mezhebin görüşlerinin bir araya getirilmesidir.

İlk tür telfîk, yani bir hadisede farklı mezheplerin görüşlerinin birleştirilmesi, kesinlikle caiz görülmemekte ve ittifakla yasaklanmıştır. Örnek olarak, abdestli bir kişinin vücudundan kan akması ve bir kadına dokunması sonrası namaz kılması durumu ele alınır. Hanefî ve Şâfiî mezheplerine göre bu durumda yapılan telfîk, geçersiz kabul edilir, çünkü bir namazda farklı mezheplerin görüşlerinin birleştirilmesi söz konusudur. Bunun gibi, abdestte başın bir kısmının meshedilmesi hususunda Şâfiî mezhebiyle, köpeğin tahareti meselesinde ise Malikî mezhebinin görüşlerinin birleştirilmesi de telfîk olarak kabul edilmiştir ve bu da geçersiz sayılmaktadır.[63]

Bu şekilde, telfîk uygulamaları mezheplerin görüşlerinin karıştırılması anlamına gelir ve bu da fıkıh açısından kabul edilmeyen bir durumdur. [64]

İbn Hacer el-Heytemî, müteahhir Şâfiî ulemasının görüşlerini aktararak, mezhepler arası telfîkin batıl olduğunu belirtmiştir. Bu görüş, özellikle mezheplerin farklı görüşlerinin tek bir meselede birleştirilmesinin geçersiz kabul edilmesi gerektiği fikrini savunur. Heytemî, mezhepler arası telfîkin, fıkhî açıdan sahih olmadığını ve bu tür bir uygulamanın dine ve İslâm hukukuna uygun olmadığını vurgulamıştır.

Telfîk, farklı mezheplerin görüşlerini bir araya getirerek uygulama yapmak anlamına gelir ve Heytemî, bu tür bir yaklaşımın, İslâm hukukunun temel prensiplerine aykırı olduğunu ifade etmiştir. Geç dönemdeki Şâfiî uleması da, bu tür uygulamaların mezhep bütünlüğünü zedelediği ve İslâm hukukunun otoritesine zarar verdiği görüşündedir. Bu nedenle, Heytemî'nin ve müteahhir Şâfiî âlimlerinin ortak görüşü, telfîk uygulamasının batıl olduğu yönündedir.[65] Hanefi fakîhlerinden Haskefî, mezheplerin telfîkinin caiz görülmediği konusunda icmanın bulunduğunu

[63] İzmirli, İsmail Hakkı*, İlmu'l-Hilâf*, (İstanbul, Darı Saadet 1912), 280-281.

[64] İzmirli, *a.g.e,* 280-281.

[65] Şihâbuddîn b. Ahmed b. Muhammed b. Ali İbn Hacer el-Heytemî, *el Fetâva'l-Fıkhiyye el-Kübrâ,* (Beyrut: Daru's-Sadr, 1997), 225.

belirtmiştir. Haskefî, bu tür bir telfîkin batıl olduğunu ifade ederek, İslâm fıkhında bir meselede farklı mezheplerin görüşlerinin birleştirilmesinin geçersiz olduğuna dikkat çekmiştir.

Bu görüş, telfîk uygulamalarının, mezheplerin özgün ilkelerine ve usûlüne zarar vereceğini savunur. Hanefi fakîhlere göre, her mezhep kendi iç sistematiği ve delilleriyle bir bütün oluşturur. Dolayısıyla, bir meselede farklı mezheplerin görüşlerini harmanlamak, fıkhî bir bütünlüğü bozar ve hukuki geçerliliği ortadan kaldırır. Haskefî'nin açıklamaları, mezhep taassubunun ötesinde, fıkhın sağlam temeller üzerine inşa edilmesi gerektiği fikrini savunur.[66]

İbn Âbidîn (ö.1252/1836), telfîkin batıl olduğunda hükmünde icma olduğunu belirtirken, bu konuda bir örnek vererek durumu açıklamıştır:

> *Örneğin bedeninden kan akarken Şâfii mezhebini taklid ederek namaz kılan bir kimsenin ya da yabancı bir kadına değen bir kişinin Hanefi mezhebini taklid etmesi halinde, her iki duruma görede namazı batıldır.*[67]

İbn Âbidîn, bu örnekle mezhepler arası telfîkin geçersizliğini vurgulamaktadır. Hanefi ve Şâfiî mezheplerinin her biri, abdestin ve namazın şartları konusunda farklı hükümler verir. Bir kişinin bu tür bir telfîk yaparak, farklı mezheplerin görüşlerini karıştırması, namazın geçerliliğini ortadan kaldırır. Bu açıklamalar, telfîkin fıkhî geçerliliğini sorgulayan ve mezheplerin özgün hükümlerin korunması gerektiğini savunan bir yaklaşımı yansıtır.

Karâfî (ö. 684/1285) bu konuda şöyle der:

> *Zorunlu hallerde mezhep taklidi üç şartla caizdir. İlk şart, mezhepler arasında icmaya aykırı olarak cem yapılmaması gerektiğidir. Örneğin, mehir, veli ve şahit olmadan kıyılan bir nikâh gibi ameller geçerli sayılmaz. Zira hiçbir âlim, böyle bir durumu kabul etmemektedir.*[68]

---

[66] Muhammed b. Ali el-Haskefî, *ed-Dürrü'l-Muhtâr Şerhu Tenvîri'l-Ebsâr,* C.1 (Beyrut: Daru'l Kutubi'l İlmiyye, 2002), 75.

[67] Seyyid Muhammed Emin b. Ömer b. Abdülaziz İbni Abidîn, *Haşiyetu Reddi'l Muhtâr âle'd-Düreri'l- Muhtâr*, 2. bs, C.1 (Kahire: Matbaatu Mustafa Elbanî el- Halebî 1386), 75.

[68] Ebu'l Abbas Şihâbuddîn Ahmed b. İdris b. Abdurrahman el-Karâfî, el-Malikî, *Şerhu Tenkîhi'l-Fusûl*, thk: Taha Abdürraûf, 1. bs, (Kahire: Daru'l Fikr, 1393), 432.

Karâfî burada, mezhepler arası taklidin sadece zaruri durumlar için geçerli olduğunu ve bu taklidin, mezheplerin icmâsına aykırı düşen bir birleşim oluşturmayacak şekilde yapılması gerektiğini belirtmektedir. Örnek olarak, Şeriat'a aykırı olarak yapılan bir evlilik (mehirsiz, velisiz ve şahit olmadan) geçerli olmayacağı için, mezhepler arasında bu tür geçersiz bir birleştirmenin yapılması da caiz değildir. Bu açıklama, mezhepler arası telfîkin sınırlı ve dikkatle uygulanması gerektiğini vurgulamaktadır.

İbn Hacer el-Heytemî, telfîk meselesiyle ilgili olarak şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

> *Müslümanların icması gereği, telfîk geçersizdir. Örneğin, abdest alan bir kişinin Şafiî mezhebini taklid ederek başını kısmi olarak meshetmesi ve bilâhare vücuduna bir pislik meydana geldiğinde, Maliki mezhebine dayanarak necasetin miktarına ilişkin hükümlerine uyması durumu, telfîk örneği olarak kabul edilir. Bu tür bir telfîk, geçersiz sayılmaktadır. Zira hiçbir müctehid, iki mezhebin görüşlerini bir araya getiren bir yaklaşımı onaylamamıştır. Şafiî mezhebine göre necaset bulunan bir kişi için abdestin geçersiz olduğu kabul edilirken, Maliki mezhebine göre ise başın tamamının mesh edilmemesi durumu abdestin geçersizliğini gerektirir*.[69]

Bu açıklama, mezhepler arasında bir meselede farklı görüşlerin birleştirilmesinin hem teolojik hem de pratik açıdan geçersiz olduğunu vurgulamaktadır. Telfîk, bu tür çelişkiler nedeniyle, İslam hukukunda kabul edilmemektedir.

İbn Hacer el-Heytemî, başka bir eserinde telfîk meselesine dair şu şekilde açıklamalarda bulunur:

> *Bir kişi, bir meselede bir imamı taklid ettiğinde, o meseleyle ilgili tüm hükümleri ve detayları bilmesi gerekir. Telfîk yapmak ise kesinlikle caiz olmaz. Mesela, bir kimse köpeğin tahir olduğuna dair Maliki mezhebinin görüşünü taklid ediyorsa, Maliki mezhebinin diğer pis saydığı şeyler hakkında da bilgi sahibi olup, ona göre hareket etmelidir. Eğer kişi, Maliki mezhebinden köpeğin pis olmadığı hükmünü alıp, aynı zamanda Şafiî mezhebinin başının birazını meshetmeyi kabul ederek namazını kılarsa, bu namazı geçersiz olacaktır. Zira bu kişi sadece İmam Şafiî'nin görüşüyle*

[69] Heytemî, *el Fetâva'l-Fıkhiyye el- Kübrâ*, C.1, 251.

değil, iki farklı mezhebin görüşünü birleştirerek hareket etmiştir. Bir taklid sırasında telfîk yapıldığı takdirde hem yapılan taklid hem de telfîk edilen mesele, icma ile geçersiz sayılır. [70]

Bu açıklamalar, telfîk uygulamalarının, mezheplerin farklı görüşlerinin birleştirilmesinin İslam hukukunda kabul edilmediğini ve böyle bir uygulamanın geçersiz olduğuna dair görüşü pekiştirmektedir.

Değerlendirme:

Mezhepler arası telfîk, bir kişinin bir meselede farklı mezheplerin görüşlerini birleştirerek uygulama yapmasıdır. Örneğin, bir kimse bir konuda Hanefi mezhebini, başka bir konuda ise Şafiî mezhebini takip edebilir. Ancak, mezhepler arası telfîk, İslam hukukunun çoğu âlimi tarafından genellikle reddedilmiş ve batıl olarak kabul edilmiştir. Çünkü bir kişi, bir meselede sadece bir mezhebin görüşünü takip etmelidir. İki veya daha fazla mezhebin görüşünü birleştirmek hem hukukî hem de usulî açıdan sorunlu görülmüştür.

Mezhepler arası telfîk, şu durumlarda görülebilir:

İbadetlerde: Bir kişi, bir ibadette bir mezhebin görüşünü kabul ederken, başka bir ibadette farklı bir mezhebin görüşünü kabul edebilir.

Günlük hayatta: Bir kişi, farklı mezheplerin hükümlerini günlük hayatında birbirine karıştırarak uygulamaya çalışabilir.

Ancak, mezheplerin farklı görüşlerinin birleştirilmesi, İslam hukukunun temel ilkelerine aykırıdır. İmamlar ve fıkıh âlimleri, her bireyin yalnızca bir mezhebin görüşüne bağlı kalması gerektiğini belirtmişlerdir.

Fıkıh Usulü Çerçevesinde Telfîkin Şartları: Bazı fıkıh âlimleri, belirli şartlar altında mezhepler arası telfîki kabul etmişlerdir. Bu şartlar genellikle şu şekilde özetlenebilir:

1. İcmâya Aykırı Olmamalıdır: Mezhepler arasında yapılan telfîk, icmaya aykırı olmamalıdır. Yani, mezheplerin görüş birliğiyle kabul edilen bir kural çerçevesinde telfîk yapılabilir.

[70] Heytemî, *a.g.e*, C. 6, 76.

2. İhtiyacı Karşılama: Bir kimse, bir mezhebin görüşünü taklid etme zorunluluğunda ise, başka bir mezhebin görüşünü taklid etmek ancak ihtiyacı karşılama noktasında caiz olabilir. Örneğin, zarûret halinde bir kimse, başka bir mezhebin hükmünü uygulayabilir.

3. Mezhebin İctihadları Arasında Birleşme: Bir mezhebin ictihadları arasında çelişki yoksa o mezhebin görüşleri birleştirilebilir. Ancak iki farklı mezhebin görüşlerinin birleştirilmesi, genellikle kabul edilmez.

2.4. Tahrîc

Sözlükte "çıkarmak" anlamına gelen tahrîc, hukuk terimi olarak, hakkında nasslarda açık hükmü olmayan yeni fıkhî problemlerin hükmünü, mezhep imamlarının belirlediği usul ve kurallara dayanarak ortaya koyma sürecini ifade eder.[71] Bu bağlamda, tahrîc yapan fakih (muharric), mezhebin usul kaideleri ile mezhep imamlarının ve büyük hukukçularının görüşlerine dayanarak yeni meselelerin hükmünü ortaya koyar.[72] Muharric, mezhep imamlarının görüşlerinden hareketle, imamlar tarafından açıkça belirtilmeyen veya günümüz fıkıh problemleri olarak kabul edilen yeni meselelerin hükmünü tahrîc yoluyla elde eder.[73]

Tahrîc, pratiğe dayalı bir ictihad sürecidir. Şer'î bir meselenin hükmünü elde etme konusunda başvurulan bir yöntem olup, günümüz fıkıh problemleriyle ilgili hükümlerin, mezheplerin görüşlerinden bağımsız bir şekilde ictihad edilmesi yerine, dört mezhebin yerleşik usul kaidelerinden veya mezhep imamlarının ve müntesip hukukçuların daha önce görüş belirttikleri fıkhî meselelerden nasıl elde edileceği üzerinde durulmaktadır. Zira fıkhî bir meseleyi belirli bir mezhebin sistematik ve metodolojik bütünlüğü içerisinde ele alıp değerlendirmek, fetvaların tutarlılığı açısından tahrîcin önemini ortaya koymaktadır. Çünkü tahrîc metodolojisinin sağlam bir biçimde işletilmesi, güvenirliğini güçlendirir. Ayrıca, belirli bir mezhebin

---

[71] M. Esat Kılıçer, "Ashâbü't-tahrîc", *DİA*, C.3 (Ankara,, TDV Yayınları, 1991), 470; Tuncay Başoğlu, "Tahrîc", *DİA*, C.39 (Ankara, TDV Yayınları, 2010), 420-21; Mehmet Selim Aslan, "Günümüz Fıkıh Problemlerinin Çözümünde Tahrîc Yöntemi ve İşlevselliği", *İslâmî Araştırmalar*, 2014, C. 27, sayı: 2, 109.

[72] Aslan, *a.g.e*, 109; Ferhat Koca, "İstinbat", *DİA*, C.23 (Ankara,, TDV Yayınları, 2001), 369.

[73] Bkz: Nail Okuyucu, "Tahrîcü'l-Furû ale'l-Usûl Edebiyatı", *MÜİFD*, 38 (2010/1), 123-124.

metodolojisine, bilgi birikimine ve sistematiğine bağlı kalmadan yeni meselelere çözüm üretmeye çalışan bir hukukçunun, çevresindeki şartlardan ve kendi heva ve hevesinden etkilenmesi ihtimali bulunmaktadır.[74]

Tahrîc, mezheplerin teşekkülünden sonra, bir mezhebe müntesip hukukçuların fıkhî ameliye tarzlarından biri haline gelmiş olup, hükme ulaşmada mezhep birikiminin esas alındığı bir istidlal yöntemidir. Bu yöntemle, mezhep sınırları içinde kalınarak yeni meselelerin hükmü ortaya konur. Diğer bir ifadeyle, muharric, mezhep birikiminin usul ve fıkhî kurallarını derinlemesine kavradıktan sonra, bu birikimden hareketle yeni fer'î hükümler elde edebilir. Bu şekilde, mezhebin ileri gelen fakihlerinin görüşlerinden faydalanılarak, mezhepte yerleşik olan usul ve kurallara uygun bir şekilde hüküm çıkarılır.[75]

Günümüzde, mezheplerden bağımsız ictihadın gerekliliği sıklıkla vurgulansa da, günümüz fıkıh problemlerine çözüm sunmak isteyen pek çok İslâm hukukçusu, tahrîce yoğun bir şekilde başvurmuştur. Özellikle borçlar hukuku, ticaret hukuku, iktisat ve tıp gibi çeşitli alanlarda karşılaşılan problemlere yönelik olarak önde gelen İslâm hukukçularının sundukları çözümler, fıkıh mezheplerinin literatüründe bulunan belirli görüşlerden hareketle yapılan tahrîclere dayanmaktadır.[76]

Bu bağlamda, DİYK'na göre, tahrîc yöntemi, geleneksel mezhebi yaklaşımları aşmadan, mevcut fıkıh birikiminden istifade edilerek günümüz sorunlarına uygun çözümler üretilmesinde önemli bir metodolojik araç olarak kullanılmaktadır.

Günümüzde, Müslümanların amelî sorunlarını çözmek ve yeni ortaya çıkan fıkhî meseleleri çözmek amacıyla kurulan fıkıh ve fetva kurulları, genellikle iki ana yol kullanarak bu amaçlarını gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bu yollar, geçmişteki fıkıh gelenekleriyle uyumlu olarak sorunlara çözüm üretmeye yönelik farklı ictihad stratejilerinin uygulanmasını içerir:[77]

1. Tahrice Dayalı İctihad: Mezhep içi ictihad, bir mezhebin üyelerinin, o mezhebin felsefi ve hukuki çerçevesi içinde yürüttükleri ictihad faaliyetleridir. Bu tür ictihad, mezhep içindeki sistematik kurallar ve ilkeler doğrultusunda, belirli meseleler

[74] Aslan, *a.g.e,* 109.

[75] Okuyucu, *a.g.e,*123.

[76] Başoğlu, *a.g.e,* 421.

[77] Aslan, *a.g.e,* 120.

hakkında hüküm koyma sürecini ifade eder. Mezhep içi ictihad, mezhebin gelişen ihtiyaçlarına ve yeni ortaya çıkan sorunlara karşı açık bir mekanizma sunarak sürekli yenilik ve esneklik sağlar. Ekol sistematiği içinde ictihad yapmanın engellenmesi, o mezhebin gelişimini sınırlayarak, zamanla kendi içsel dinamizmini kaybetmesine ve dolayısıyla etkisini yitirmesine yol açabilir. Bu sebeple, mezhep içi ictihadın engellenmemesi, mezhebin hayatını sürdürebilmesi ve güncel meselelerle baş edebilmesi için önemlidir. Mezhep içi ictihad, her bir fakihin ve alimlerin, temel ilkelere sadık kalarak, toplumsal ve dini değişimlere uygun çözüm üretme sürecine katkı sağlamasına olanak verir. Bu açıdan, mezhep içi ictihad, sadece bir teolojik yaklaşım değil, aynı zamanda pratikteki toplumsal ve hukuki ihtiyaçları karşılayan bir yenilik sürecidir.

Bu ictihadda esas olan kadim fukahâ yaklaşımlarından örnekler almak veya mevcut fıkıh kitaplarından hüküm çıkararak tahric ictihadı yapmaktır. Bu yöntem, geçmişte verilmiş olan hükümlerin belirli bir fıkhî meseleye uyarlanmasıdır. Bu, daha çok geleneksel bir yaklaşımı temsil eder ve fıkıh tarihindeki müctehidlerin ortaya koyduğu metotların sürekliliğini sağlamak amacını güder.

Tahrîc ictihadı, eski fakihlerin çalışmalarını yeniden yorumlamak ve günümüz koşullarına uyarlamaktır. Bu, eski fıkıh kitapları ve tartışmaları üzerinden yapılan bir tür hüküm çıkarma sürecidir.

Bu yöntemin avantajı, geçmişteki çözümlerin zaman içinde test edilmiş ve güvenilir olduğuna inanılmasıdır. Ayrıca, daha az yenilikçi olduğu için daha geleneksel ve muhafazakâr bir yaklaşım sergileyebilir.

2. İstinbat ve İnşâî İctihad: İkinci yol ise, tahricle hüküm verilmesi mümkün olmayan durumlarda istinbat ya da inşâî ictihad yöntemlerine başvurmaktır. Bu tür ictihad, yeni meseleler ve günümüzün sorunları ile başa çıkabilmek için geliştirilmiş bir yaklaşımdır. İnşâî İctihad yeni bir hukuki çözüm geliştirme ve mevcut fıkıh normları üzerinden yeni sorunlara çözüm üretme sürecidir. İnşâî ictihad, genellikle şer‘î naslarda doğrudan yer almayan, ancak günümüz ihtiyaçlarına uygun çözümler gerektiren durumlarda başvurulan bir ictihad türüdür. Bu tür ictihad, tamamen yeni ve özgün çözüm önerileri geliştirmeye yöneliktir.[78]

[78] Bkz: Yusuf el-Karadâvî, *el-İctihad fi’ş-Şerîati’l-İslâmiyye*, (Kahire: Daru’l-kalem, 1417/1997), 126.

İnşâî ictihad ile kasıt, daha önce herhangi bir âlim tarafından söylenmemiş bir hükmün, eski ya da yeni bir meselede çıkarılmasıdır. Bu, bir meselenin eski ya da yeni olmasına bakılmaksızın, çağdaş müctehidin, önceki âlimlerden nakledilmemiş bir görüş ortaya koyması anlamına gelir.[79]

Dolayısıyla, inşâî ictihad, eski meseleleri de kapsayabilir. Bu durumda müctehid, önceki âlimlerden nakledilmemiş bir görüş ileri sürebilir ve bunun Allah'ın lütfuna engel olmadığını kabul ederiz.

İnşâî ictihad, modern düzenlemelerle birlikte belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştır. Başlangıçta, ilk olarak Hanefi mezhebinin içinden, ardından ise dört mezhebin görüşlerinden ve nihayetinde dört mezhebin dışında kalan görüşlerden seçici (intikâî) bir ictihad yapılmıştır. Zamanla ictihad, bazı yeni meselelerde ve güncel sorunlarda inşâî ictihad şeklinde bir hal almıştır.[80]

İstinbat, delillerin ve şer'î kaynakların incelenmesi yoluyla, yeni ve özgün hükümler çıkarmayı ifade eder. İnşâî ictihad ise, bir hukukî çözüm üretmek için mevcut kuralların ve delillerin yorumlanması ve yeni bir hüküm oluşturulması sürecidir. Bu, çoğu zaman yenilikçi ve sosyal gerçeklere daha uygun çözümler üretmek amacıyla yapılan bütünsel bir çıkarımdır. Çoğunlukla inşâî ictihad, daha önceki âlimlerin bilmediği ve zamanlarında mevcut olmayan yeni meselelerde yapılır. Ya da eski âlimlerin tanıdığı meseleler küçük bir biçimde tanımlanmış olup, bu meseleler, fıkıh âlimlerini yeni bir ictihadla çözüm aramaya sevk etmeyen sorunlardır. İhtiyaç, yenilik ve çözüm gereksinimi, tıpkı icadın itici gücü gibi, ictihadı da harekete geçiren bir faktördür.[81]

Günümüzde, dijital ekonomi, modern ticaret anlayışları, bankacılık, finansal sistemler ve buna benzer alanlarda yaşanan yenilikler, inşâî ictihadın gerekliliğini daha da artırmaktadır. Bu gibi alanlarda yapılacak ictihadlar, hem toplumsal ihtiyaçları hem de dini değerlere dayalı çözümler üretmeyi amaçlar.

DİYK özellikle çağdaş İslam hukuku ve toplumsal ihtiyaçlar bağlamında inşâî ictihadı kullanan bir kurum olarak önemli bir yer tutmaktadır.

---

[79] Karadâvî, *a.g.e*,126.

[80] Karadâvî, *a.g.e,* 134.

[81] Karadâvî, *a.g.e,* 126.

2.5. Fetva

Fetva sözlükte genç, yiğit olmak, delikanlı, civân merd, bahadır, cömert, kerim ve bir olayın hükmünü açıklayan ya da bu hükmü bildiren kuvvetli bir cevap demektir. [82] Istılahta ise bir fakihin sorulan dini bir konuya verdiği yazılı ya da şifahi cevaptır.[83].

Fetva, genellikle dinî hükümlerin açıklanması ya da ictihad yoluyla yeni meselelerin çözülmesi için başvurulan bir yöntemdir. İctihad, Kur'an ve Sünnet gibi kaynaklara dayanılarak karşılaşılan yeni hükümlerin araştırılması ve yorumlanmasıdır. Fetva, bir kişinin veya kurumun, özellikle belirli bir dini soruya karşılık olarak verdiği hukuki cevap ya da hükümdür.

Ahmet Yaman, fetvânın tanımlarına dair hem popüler hem de akademik anlamda farklı iki tanım sunmaktadır. Akademik açıdan fetvâ, fıkhın temel prensipleri, incelikleri ve maksatlarına hâkim bir âlimin, bir meselenin şer'î ve hukûkî hükümlerini açıklama sürecidir. Popüler anlamda ise fetvâ, dinî bir mesele hakkında belirli bir ilmî birikime sahip veya bu iş için yetkilendirilmiş olan kişilerin, şer'î bilgi ve hüküm sunmaları olarak tanımlanmaktadır.[84]

Bazı müelliflere göre, kurucu dönemde iftâ, ictihattan daha geniş bir ilmî faaliyet olarak kabul edilmektedir. Çünkü ictihad yalnızca zannî alanla sınırlıyken, fetvâ hem zannî hem de kat'î alanda gerçekleşebilir. Bu bağlamda her fetva bir ictihad olsa da, her ictihadın fetva olmadığı söylenebilir. Ayrıca, ictihad bir hüküm çıkarma süreci iken, iftâ –kurucu dönemde– önce hükmün çıkarılması, ardından bu hükmün soru sorana iletilmesi veya bildirilmesi aşamalarını içerir. Bu nedenle iftânın, ictihada

---

[82] Ebü'l-Hüseyn Ahmed İbnü'l-Fâris, *Mu'cemü mekâyisi'l-lüga*, (Beyrut: Dâru İhyâi't-türâsi'l-Arabî, 2001), 806; Ebû Nasr İsmâil b. Hammâd el-Cevherî, *es-Sıhâh*, (Kahire: Dâru'l-Hadîs, 2009), 871; İbn Manzur, *a.g.e,* "f-t-y" mad. C.5, 3348;Mütercim Asım Efendi, *Okyânûsü'l-basît fî tercemeti'l-Kâmûsi'l-Muhît*, C.3 (İstanbul: Asitane Kitabevi, ty.) 894-95; Bkz: *el-Mevsûʿatü'l-fıkhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, C.32 (Kuveyt: Vizâretü'l-Evkâf, 2016), 20; Fahrettin Atar, "fetva" Mad. *DİA*, C.12 (İstanbul: TDV Yayınları, 1995), 486-487.

[83] İbnü'l-Fâris, *a.g.e,* 806; Mecdüddîn Muhammed b. Ya'kûb el-Fîrûzâbâdî, *el-Kâmûsü'l-muhît*, (Beyrut: Müessesetü'r-Risâle, 2005), 1320; 2 Ebü'l-Feth Nâsiruddîn el-Mutarrizî, *el-Muğrib fî tertîbi'l-Mu'rib*, (Beyrut: Mektebetü Lübnan, 1999), 195; Fahrettin Atar, a.g.e. 487.

[84] Ahmet Yaman, *Fetvâ Usûlü ve Âdâbı*, 2.Bs, (İstanbul, İFAV Yayınları, 2018), 22.

kıyasla daha fazla nitelik gerektirdiği de ifade edilebilir. Zira iftâda, ictihad yeterliliklerinin yanı sıra olayın somut ayrıntılarının anlaşılması, nass, icmâ veya ictihadla belirlenmiş hükmün bu olayla uyumunun kesinleştirilmesi (tahkîku'l-menât), müsteftinin ve toplumun tanınması, yerleşik örf, telakki ve adetlerin dikkate alınması gibi ek faktörler de gereklidir.[85]

Ülkemizde, fetva verme yetkisi ve organizasyonu, DİB ve müftülük teşkilâtları aracılığıyla yürütülmektedir. Ancak, modern dönemde fetva verme alanı sınırlı hale gelmiş ve dinî meselelerle sınırlı kalan bu görev, hukuki alanda devletin yasalarına ve düzenlemelerine bağlı olarak şekillenmiştir.

2.5.1. Fetva Usûlü (Resmü'l-Müftî)

Fetva Usûlü, İslam hukukunda fetva verme sürecinin ve bu sürecin temel ilkelerinin düzenlendiği bir disiplindir. Fetva, bir müftü ya da dini otorite tarafından, dini metinler ve İslam hukukuna dayalı olarak bir kişiye ya da topluluğa belirli bir konuda hukuki veya dini hüküm verilmesidir. Fetva usûlü ise, bu sürecin doğru, sistematik ve adil bir şekilde uygulanabilmesi için izlenmesi gereken yöntemleri belirler. Fetva usûlü, hem bireysel hem de toplumsal anlamda, İslam hukuku çerçevesinde fetva vermek isteyen kişilerin, dini ve hukuki sorumluluklarını yerine getirmeleri için gereken temel kuralları ortaya koyar.[86]

Fetva verme süreci, özellikle geleneksel İslam hukukunda dikkatle izlenen bir yöntemdir. Fetva usûlü, müftünün sahip olması gereken bilgi birikimi, akıl yürütme yöntemleri ve toplumsal bağlamı doğru bir şekilde değerlendirme gibi çeşitli unsurları içerir. Fetva verirken, müftülerin şu kriterlere uymaları beklenir:

1. Kur'an ve Hadislere Dayanma: Fetva, öncelikle Kur'an-ı Kerim ve sahih hadislerle uyumlu olmalıdır. Müftü, sorulan meseleye dair İslam'ın temel kaynaklarından doğrudan deliller bulmalı ve bunları kullanmalıdır.

2. Kıyas ve İcmaya Başvurma: Eğer doğrudan bir hüküm mevcut değilse, kıyas ve icma gibi yöntemler kullanılabilir. Bu, geleneksel fetva usûlünün bir parçasıdır.

---

[85] Mustafa Kutb Sânû, *Sınaatü'l-fetva'l-muâsıra,* (Riyad: Mektebetü'r-rüşd, 1434/2013), 34; Yaman, *a.g.e,* 19.

[86] Atar, "fetva" Mad. 490-91.

3. Toplumsal ve Bireysel Durumları (Örfü) Bilmelidir: Fetva verme süreci yalnızca teorik bir değerlendirme değil, aynı zamanda toplumun ve bireylerin mevcut durumlarının göz önünde bulundurulmasını gerektiren bir faaliyettir. Özellikle modern dönemde, toplumsal yapının ve bireylerin yaşam koşullarındaki değişimler dikkate alınarak verilen fetvalar, hem çağın gereksinimlerine uygun olmalı hem de şer'î hükümlerin uygulanabilirliğini sağlamalıdır. Bu bağlamda, fetva verme süreci, toplumsal normlar, örf ve âdetin şer'î hükümlerle uyumlu bir şekilde değerlendirilmesini gerektirir.[87]

4. İctihad ve Kollektif İctihada Saygı: Klasik fetva usûlünde ictihad (kişisel görüş) ve kolektif âlim görüşlerine de saygı göstermek önemlidir. Fetva veren kişi, yalnızca kendi görüşünü değil, aynı zamanda diğer âlimlerin ve toplumsal etkilerin görüşlerini de dikkate almalıdır.

5. İhtiyat ve İyimserlik (İtibârü'l-meâlât): Fetva verirken, müftülerin ihtiyatlı olmaları, dini metinlere dayalı bir sonuç çıkarmakla sınırlı kalmamalı, aynı zamanda toplumsal sorumluluklar ve bireylerin yaşamlarını olumsuz etkilemeyecek bir yaklaşım benimsenmelidir. Müftülerin, fetva verirken ihtiyatlı olmaları, verilen hükümlerin toplumda gereksiz bir zorlama yaratmaması ve bireylerin yaşamlarına zarar vermemesi adına dikkatli bir dil ve tutum sergilemeleri gerekmektedir. Ayrıca, fetvanın potansiyel sonuçlarını dikkate almak, bu süreçte büyük bir önem taşır. Fetva usûlü, yalnızca şer'î metinlere dayanarak değil, aynı zamanda halkın yaşamını düzenleyen ve yönlendiren bir mekanizma olarak, İslam hukukunun modern dünyada uygulanabilirliğini sağlamak adına doğru ve etkili bir şekilde işlemelidir.

2.5.2. Fetva Adâbı (Etik Kurallar)

Fıkıh bir müftünün veya dini otoritenin, fetva verirken uyması gereken etik ve ahlaki kuralları ifade eder. Fetva, İslam hukukunun uygulanmasında önemli bir yer tutar; ancak fetva verirken, yalnızca dini metinlere dayanmakla kalmaz, aynı zamanda bir dizi etik ilkeye de riayet edilmesi gerekir. Bu etik kurallar, hem fetvanın doğru, geçerli ve adil bir şekilde verilmesini sağlar, hem de fetva veren kişinin sorumluluğunu ve itibarını korur.

Fetva adâbı, klasik İslam hukukunda büyük önem taşımaktadır ve bir fetva müftüsünün nasıl davranması gerektiğini belirleyen kurallar şunlardır:

[87] Atar, *a.g.e*, 493; Yaman, *a.g.e*, 228-29.

1. İyi Niyet ve Samimiyet: Fetva veren kişi, sadece Allah rızası için fetva vermelidir. Fetva, kişisel çıkarlar veya başkalarına yaranma amacı güderek verilmemelidir. Samimiyet, fetvanın doğruluğunu ve güvenilirliğini sağlamanın temel unsurlarındandır.[88]

2. Dini Bilgi ve Yetkinlik: Fetva veren kişinin, İslam hukuku, fıkıh, hadis, kelam, tefsir gibi alanlarda derin bir bilgiye sahip olması gerekir. Fetva veren kişi, yalnızca dini metinlere değil, aynı zamanda bu metinlerin anlamına vakıf olmalı ve çeşitli dini görüşleri iyi analiz etmelidir. Bu, kişinin fetvayı doğru bir şekilde verebilmesi için gerekli temel bir etik sorumluluktur.

3. Tarafsızlık ve Adalet: Fetva verirken müftü, tarafsız olmalı ve herhangi bir kişi, grup ya da mezhebi kayırmamalıdır. Fetva adâbının en önemli kurallarından biri, adaletin sağlanmasıdır. Fetva veren kişi, dinin temel ilkelerine ve adalet ölçütlerine uygun şekilde, doğru bir karar almak için çaba göstermelidir.[89]

4. İyi Niyetle Sorulara Yaklaşma: Fetva soran kişinin niyetini anlamak önemlidir. Sorulan sorulara, kişiyi eleştiren veya dışlayan bir yaklaşım yerine, hoşgörü ve sabırla cevap verilmelidir. Fetva veren kişinin, soruyu soran kişinin niyetini ve toplumun ihtiyaçlarını da göz önünde bulundurması gerekir.[90]

5. Soruya Yönelik ve Net Cevap Verme: Fetva verirken, sorunun kapsamı iyi anlaşılmalı ve soruya net bir şekilde, anlaşılır bir dilde cevap verilmelidir. Fetva, karmaşık, belirsiz ya da anlaşılması zor olmamalıdır. Bu, fetva veren kişinin sorunun özü üzerinde yoğunlaşarak doğru ve açık bir açıklama yapmasını gerektirir.[91]

6. Özellikle Kişisel Çıkar ve Duygusal Yaklaşımdan Kaçınm: Fetva veren kişi, kişisel duygularını ve çıkarlarını bir kenara bırakmalıdır. Fetva, kişisel ilişkilerden ya da duygu durumlarından etkilenmeden, yalnızca dini ve hukuki gereklilikler üzerinden verilmelidir.[92]

7. Toplumsal Sorumluluk: Fetva veren kişi, toplumun genel çıkarlarını göz önünde bulundurarak, bireylerin hayatlarını kolaylaştıracak ve toplumsal huzuru bozmayan

---

[88] *Mevsûʿatü'l-fikhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, C.32, 42-43.

[89] Yaman, *a.g.e*, 210, 213.

[90] Yaman, *a.g.e*, 223, 225.

[91] Yaman, *a.g.e*, 223.

[92] Yaman, *a.g.e*, 213.

kararlar almalıdır. Fetva, sadece bireysel bir çözüm değil, toplumun genel yararına olacak şekilde verilmelidir.

Fetva veren kişinin, Allah'a samimi olarak bağlı olması, ciddi ve sakin bir tavır sergilemesi, çevresindeki durumlardan haberdar olması, kendi nefsini haramdan ve şüpheli durumlardan uzak tutması, verdiği fetvaya uygun davranması ve bundan sakınması gerekmektedir. Ayrıca, şüpheli meselelerde ve karışık konularda cevabını verirken dikkatli ve özenli olmalı, diğer ilim sahiplerinden görüş almalı, sürekli olarak okuma ve araştırma yapmalı, insanların sırlarını koruyarak güvenilir olmalı, Allah'tan fetvasında kendisini doğruya yönlendirmesi için yardım dilemeli ve bilmediği ya da teyit edilmesi gereken durumlarla ilgili olarak duraksamalıdır.[93]

2.5.3. Fetvanın Rükün ve Şartları

Fetvanın geçerli olabilmesi için, belirli temel unsurların bir araya gelmesi gerekir. Bu unsurlar, fetvanın doğru şekilde verilmesini ve toplumsal bir bağlamda kabul edilmesini sağlar.

1. Sorunun Var Olması (Suâl): Fetva sürecinin ilk aşaması, belirli bir konuda ortaya çıkan sorunun varlığıdır. Fetva, ancak bir sorunun sorulmasıyla başlayabilir; bu soru, genellikle dinî ya da hukuki bir meseleye dair belirsizlik ve sıkıntıları gidermeye yönelik olur. Söz konusu sorunun içeriği, fetva verilecek konuya ilişkin açık ve net bir şekilde ortaya konulmalıdır. Bazı âlimler, özellikle İmam Mâlik gibi, henüz gerçekleşmemiş olaylar hakkında sorulara fetva vermeyi uygun görmemişlerdir. Çünkü henüz vuku bulmamış bir konuda fetva vermek, bazen kötü niyetli kişilere yardımcı olmak anlamına gelebilir ve bu da sorumluluğa ortak olmayı gerektirebilir. İleri görüşlü bir âlim, bu tür yanlışlardan kaçınmak için dikkatli ve özenli olmalıdır.[94]

2. Deliller ve Dinî Kaynaklar Fetva verirken, İslam'ın temel kaynaklarına, yani Kur'an'a, sahih hadislere, icma ve kıyasa dayalı delillere başvurulması gereklidir. Fetva veren kişi, bu delilleri doğru bir şekilde kullanmalı ve verilen fetvanın temeli, İslam hukukunun esaslarına dayalı olmalıdır. Dinî kaynaklar, fetvanın doğruluğunu ve geçerliliğini sağlayan temel unsurlardır.

---

[93] Bkz: Mecma' Fıkhi'l-İslâmî ed-Düvelî, *Karar,* 153 (17/2), 2006. Yaman, *a.g.e,* 211.

[94] Atar, *a.g.e,* 494.

3. Fetva Veren Kişinin Amacı (Niyet) Fetva veren kişinin niyeti, sadece Allah rızası olmalıdır. Fetva, kişisel çıkarlar veya başkalarına yaranma amacı gütmeden, doğru ve objektif bir şekilde verilmelidir. Fetva mukabilinde hiçbir ücret ve hediyye kabul etmemelidir. Fetvanın dini, toplumsal ve ahlaki sorumlulukları taşıyan bir süreç olması gerektiği unutulmamalıdır.[95]

2.5.4. Müftü ve Şartları

Müftü, bir kişinin dini ve hukuki meselelerde fetva vermeye yetkili ve bu konuda bilgi sahibi bir kişi olarak tanımlanır.[96] Müftünün vereceği fetva, hem dini hem de toplumsal açıdan büyük bir öneme sahiptir, bu nedenle müftünün sahip olması gereken nitelikler ve şartlar oldukça önemlidir. Fetva, toplumun doğru bir şekilde yönlendirilmesi, insanların dini sorularına doğru yanıtlar verilmesi açısından kritik bir rol oynar.

Fetva verme (iftâ), şer‘î bir hükmün tebliği ve açıklanması olarak dinî literatürde hem mânevî mükâfatı hem de uhrevî sorumluluğu ağır bir görev olarak kabul edilir. İslâm âlimlerinin genel görüşüne göre müftü, fetvası ile Kitap ve Sünnet'in açıklamalarını yaparak helâl, haram gibi dinî hükümleri belirtir. Bu sebeple fetva verme, ciddi bir sorumluluk gerektirir ve bu görevi üstlenecek kişilerin belirli bilgi ve yeterliliklere sahip olması zorunludur. Kur’an ve Sünnet’in hükümleri ile şer‘î delillerden hüküm çıkarma metodolojisinde yeterli bilgiye sahip olmayan kimseler, fetva vermemelidir; aksi takdirde büyük bir vebal doğurur. Dinî ilimlerde yetersiz bilgiye sahip ve şer‘î delillerle hüküm çıkarma yeteneği olmayan kişiler, fetva verme sorumluluğunu taşıyamaz. Bu durumda yapılan fetvalar, dinî ilimler açısından değer taşımaz ve aynı zamanda İslâmiyet’e iftira niteliği taşır.[97]

Hanefî fakihi İbnü’l-Hümâm, fıkıh ve usul âlimlerinin görüşlerini şu şekilde özetlemektedir:

> *Fetva ancak müctehid olan kişi tarafından verilir. Usûlcülerin görüşüne göre müftü, ancak müctehid olmalıdır. Müctehidlerin görüşlerini ezberleyen ve bunları aktaran kimse müftü sayılmaz. Kendisine sorulan bir meselede, müctehidin görüşünü, örneğin İmam-ı Âzam’ın görüşünü nakletmekle*

[95] *Mevsûʿatü’l-fıkhiyyeti’l-Kuveytiyye*, “Fetva” Mad, C.32, 42-43.

[96] Atar, “fetva” Mad. 487.

[97] Atar, “fetva” Mad. 490.

yükümlüdür. Bu durumda, günümüzdeki mevcut âlimlerin verdiği fetvalar gerçek bir fetva değil, müftülerin sözlerinin naklinden ibarettir. Müctehidin görüşünü aktarmanın iki yolu vardır: Birincisi, fetva veren kişinin müctehide kadar uzanan bir senedi olması, ikincisi ise, elden ele dolaşan, örneğin Muhammed b. Hasan'ın kitapları gibi müctehidlerin eserlerinden almasıdır. Çünkü bu tür kitaplar, mutevâtir ya da meşhur haber gibi kabul edilir.[98].

Hanefî usûlcülerine göre, müftünün müctehid olması gerektiği konusunda görüş birliği bulunmakla birlikte, bazı fıkıh âlimlerine göre müftünün ictihad ehliyetine sahip olması evleviyet şartı iken, fetvanın geçerliliği için bu şartın zorunlu olmadığı savunulmaktadır.[99] İlk beş asırda ictihad ve iftâ faaliyetleri birbirine yakın değerlendirilmiş, müftülerin aynı zamanda müctehidlik yapması beklenmiştir. Ancak VI. Hicrî asırdan sonra ictihad ve iftâ arasındaki fark belirginleşmiş ve fetva, yalnızca mezhebin görüşünü aktararak şer'î bilgi sağlayan bir işlem haline gelmiştir. Bu gelişme ile müftünün müctehid olması, gerekli olmaktan ziyade tercih edilen bir şart olarak kabul edilmiştir.[100]

Bundan dolayı fetva verecek olan müftünün, fetva sorumluluğunu yerine getirebilmesi için belirli şartları taşıması gerekir. Bu şartlar, müftünün doğru, adil ve güvenilir bir şekilde fetva verebilmesi için gereklidir. Müftü, sadece dinî bir görev üstlenmekle kalmaz, aynı zamanda büyük bir sorumluluğa da sahiptir. Bu bağlamda müftünün taşıması gereken şartlar şunlardır:

Fetva verme görevi, yalnızca belirlenen şartları taşıyan kişilere verilmelidir. Bu şartların en önemlileri şunlardır:

1. Kur'an ve Sünnet'e Derinlemesine Hâkimiyet: Müftü, Kur'an-ı Kerîm ve Sünnet'in hem genel hem de özel hükümlerine hâkim olmalıdır. Bu, nâsih ve mensuh, âm ve hass, muhkem ve müteşâbih gibi farklı kategorilerdeki âyetler ve

[98] İbnü'l-Hümâm, *Fethu'l-kadîr*, C.7, 237-238.

[99] Zeynüddîn b. İbrahim İbn Nüceym, *el-Bahru'r-râik Şerhu Kenzi'd-dekâik*, C.6 (Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-İlmiye, 1997), 444.

[100] Bkz: Atar, "fetva" Mad. 91.

hadislerin anlamlarını doğru bir şekilde anlayabilmek ve bu anlamları fetva verirken kullanabilmek demektir.[101]

2. İctihad Yeteneği: Müftü, müctehid olmalıdır. İctihad, şer'î delillerden hüküm çıkarma yeteneğidir ve bu yetenek sadece derinlemesine bilgi ve tecrübe ile kazanılabilir. Müftü, sadece başkalarının görüşlerini nakletmekle yetinemez; kendi analizleri ve ictihadlarıyla fetva verebilmelidir.[102]

3. Fıkıh ve Usul İlimlerinde Yeterli Bilgi: Müftü, fıkıh ve usul ilimlerinde derin bir bilgiye sahip olmalıdır. Fıkıh usulü (yani delil çıkarma yöntemleri), kıyas, icma gibi önemli kavramları bilmeli ve bu yöntemleri doğru bir şekilde kullanabilmelidir. Ayrıca, Kur'an ve Sünnet'ten hüküm çıkarırken metodolojik bir yaklaşımı benimsemelidir.[103]

4. Dinî İlmlerle İlgili İhtisas: Müftü, İslam'ın temel kaynaklarına (Kur'an-ı Kerim, hadis, icma, kıyas vb.) derinlemesine vakıf olmalıdır. Ayrıca, fıkıh (İslam hukuku) bilgisi, ictihad yapabilme yeteneği ve dini metinlerin yorumlanması konusundaki becerisi de oldukça önemlidir. Müftü, fetva verirken sadece yüzeysel bir bilgiyle değil, derinlemesine bilgiyle hareket etmelidir. Ayrıca, fıkıh ekollerini ve bu ekollerin farklı bakış açılarını da anlayacak kadar bilgi sahibi olmalıdır.[104]Fıkhın usûlünü, prensiplerini, kurallarını ve şeriatın maksadlarını tam olarak bilmek; ayrıca yardımcı ilimler arasında dil bilgisi, belagat, mantık gibi konularda da bilgi sahibi olmalıdır.[105]

5. Arap Gramerine ve Dilbilgisine Hâkimiyet: Kur'an ve Sünnet'in doğru anlaşılabilmesi için Arap diline ve dilbilgisine hâkim olmak gereklidir. Bu, ayetlerin ve hadislerin doğru bir şekilde anlaşılabilmesi için temel bir şarttır.[106]

6. Mütevazı ve Duygusal Kontrol: Müftü, sağlam düşünceli, dindar, zeki ve anlayışlı olmalıdır. Duygusal veya kişisel görüşlerle fetva vermek yerine, her zaman objektif ve tarafsız bir şekilde hareket etmelidir.[107]

---

[101] Bilmen, *a.g.e*, C.1, 246.

[102] Vehbe Zühaylî, *Sübülü'l-istifâde*, (Dımaşk: Dâru'l-Mektebî, 2001), 13.

[103] Bilmen, *a.g.e*, C.1, 249.

[104] Emîr Pâdişâh, *Teysîru't-Tahrîr*, C.2, (Beyrut, Dâru's-Selâm, 2014), 1450.

[105] Bkz: Mecma' Fıkhi'l-İslâmî ed-Düvelî, *Karar*, 153 (17/2), 2006.

[106] Bilmen, *a.g.e*, C.1, 250; Atar, "fetva" Mad. 91.

7. İlim ve Ahlakî Yükümlülükler: Fetva verme sorumluluğu ağır bir yük taşır. Müftü, dini konularda bilgi ve ihtisasa dayalı olarak hüküm verirken, aynı zamanda dini değerlere saygılı ve sorumlu bir yaklaşım sergilemelidir.[108]

8. Fıkıh Usulü Konusunda Yeterlik: Müftü, fıkıh usulü ilmini iyi bilmelidir. Bu, özellikle Kur'an ve Sünnet'te açıkça bulunmayan hükümlerin çıkarılmasında önemli bir beceridir. Müftü, bu yöntemleri kullanarak delillerden doğru ve geçerli hüküm çıkarmalıdır.[109]

9. Zengin Kültür ve Geniş Perspektif: Müftü, sadece dinî ilimlerde değil, genel kültür açısından da donanımlı olmalıdır. Bu, farklı kültürel ve toplumsal bağlamları daha iyi anlamasına yardımcı olur ve fetvalarının toplumsal hayatta daha etkili ve doğru olmasına katkı sağlar. Tıbbi, ekonomik ve benzeri özel alanlarda uzman kişilere danışarak sorulan mesele hakkında doğru bir anlayışa sahip olmalıdır.[110]

10. Fetva Vermeye Cüret Etmemek: Fetva vermek büyük bir sorumluluk olduğundan, müftü, her durumda fetva vermemelidir. Fetva verilecek konuda emin olmayan bir müftü, fetva vermekten kaçınmalı, bu tür durumlarda ise diğer yetkin müftülere başvurmalıdır.[111]

Bu şartlar ve özellikler, müftülerin doğru ve güvenilir fetva verebilmesi için gereklidir. Müftü olabilmek için bu kriterlerin hepsini taşımak, dinî görevlerini yerine getirirken doğru ve adil bir şekilde hareket etmelerini sağlar.

11. Adalet ve Tarafsızlık

Müftü, fetva verirken her türlü tarafgirlikten ve önyargılardan uzak olmalıdır. Fetva, sadece Allah'ın rızası gözetilerek, doğru ve adil bir şekilde verilmelidir. Müftü, fetva verirken, soruyu soran kişinin durumuna veya sosyal statüsüne bakmaksızın, yalnızca İslam hukuku ve adalet ilkelerine dayanarak karar almalıdır.[112]

---

[107] *Mevsûʿatü'l-fıkhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, 37.

[108] *Mevsûʿatü'l-fıkhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, 37.

[109] Atar, "fetva" Mad. 91.

[110] Bkz: Mecma' Fıkhi'l-İslâmî ed-Düvelî, *Karar*, 153 (17/2), 2006.

[111] Bkz: Halebî, *Takrîr* C.3, 435; Bilmen, *a.g.e*, C.1, 250; *el-Mevsûʿatü'l-fıkhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva"Mad. C.32, 23-24; Atar, "fetva" Mad. 91.

[112] İbn Emîr el-Hâc el-Halebî, *et-Takrîru ve't-tahbîr*, C.3, (Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-İlmiye, 1999), 434; Yaman, *a.g.e*, 210.

12. İhlas ve Samimiyet

Müftü, fetva verirken yalnızca Allah rızasını gözetmeli, kişisel çıkarlar veya başkalarına yaranma amacı gütmemelidir. İhlas, fetva verme sürecinin temel taşlarındandır; çünkü fetva, insanların dini sorularına doğru yanıtlar verilmesi gereken kutsal bir görevdir. Samimi bir şekilde yapılan fetva, hem doğru olur hem de toplumun güvenini kazanır.[113]

13. Ahlakî ve Dinî Değerlerle Uyum

Müftü, sadece ilmî bilgiyle değil, aynı zamanda ahlaki değerlere sahip bir kişi olmalıdır. İslam'ın öğrettiği ahlaki değerler, müftünün yaşamında da belirleyici olmalı ve fetva verme sürecinde de bu değerler göz önünde bulundurulmalıdır. Müftü, insanlara dini meselelerde yol gösterirken, yalnızca hukuki değil, ahlaki sorumluluk taşıyan bir liderdir.[114]

14. Olgunluk ve Tecrübe

Müftü, dini meselelerde karar verebilmek için yeterli olgunluğa ve tecrübeye sahip olmalıdır. Bu, sadece yaşla ilgili bir olgunluk değil, aynı zamanda bilgi ve yaşam deneyimiyle kazanılan bir olgunluktur. Yeni durumlar ve modern problemler karşısında sağlıklı ve derinlemesine analiz yapabilme yeteneğine sahip olmalıdır.[115]

15. Zamanın ve Koşulların Farkında Olmak

Modern dünyada ortaya çıkan yeni meseleler, klasik fıkıh kurallarının ötesinde yorumlar gerektirebilir. Müftü, fetva verirken sadece klasik metinlere değil, aynı zamanda günümüzün toplumsal, kültürel ve ekonomik koşullarını da göz önünde bulundurmalıdır. Fetva, çağın gerekliliklerine uygun olmalı ve toplumun ihtiyaçlarına cevap verebilmelidir.[116]

16. Dini ve Hukuki Sorumluluk Bilinci

Müftü, verdiği her fetvadan dolayı dini ve toplumsal sorumluluğa sahip olduğunu bilmelidir. Fetva, toplumu etkileyebilecek bir karar olduğundan, verilen fetvanın hem

---

[113] *Mevsûʿatü'l-fıkhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, C.32, 37.

[114] *Mevsûʿatü'l-fıkhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, C.32, 37.

[115] *Mevsûʿatü'l-fıkhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, C.32, 37.

[116] *Mevsûʿatü'l-fıkhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, C.32, 25, 38. Yaman, *a.g.e*, 213.

bireyler hem de toplum için adil, doğru ve geçerli olmasına özen gösterilmelidir. Müftü, sorumluluğunun farkında olarak dikkatli bir şekilde fetva vermelidir.[117]

17. İhtiyat ve Sabır

Fetva verirken, müftü aceleci olmamalı, soruyu ve durumu dikkatle incelemelidir. Sabırlı bir şekilde araştırmalar yapmalı, gerekirse çeşitli kaynaklardan faydalanmalı ve uygun delilleri toplamalıdır. Fetva süreci, dikkatli ve sabırlı bir değerlendirme süreci olmalıdır.[118]

18. Müsteftînin Durumunu Gözetmek

Fetva verirken müftünün, soruyu soran kişinin durumu ve ihtiyaçlarını dikkate alması büyük önem taşır. Bu, çeşitli şekillerde kendini gösterir. İlk olarak, eğer soruyu soran kişi anlamakta zorluk çekiyorsa, müftü sabırlı olmalı ve sorusunu anlaması için ona yardımcı olmalıdır. Ayrıca, eğer kişi sorusunda gerekli dini bilgileri içermiyorsa, müftü ona daha fazla açıklama yaparak, eksik olan bilgileri de vermelidir. Müftü, bazen kişiye yasaklanan bir şeyi sorması halinde, onun yerine daha uygun ve faydalı bir alternatif önermelidir. Müftü, eğer soruyu soran kişinin akıl seviyesinin cevabı anlamayacak durumda olduğunu düşünüyorsa, cevaptan kaçınmalıdır. Ayrıca, fetva verirken, müftü kişinin özel halleri konusunda dikkatli olmalı[119], zarar görmemesi veya fitneye yol açmaması için gerektiğinde fetva vermekten kaçınmalıdır. Ancak, açık bir hüküm varsa ve bu hükmün gizlenmesi söz konusuysa, müftü bu bilgiyi saklamamalıdır. Yine de, fetva verirken, müftü bazı olumsuz sonuçlardan kaçınma ihtimali varsa, cevaptan kaçınabilir veya fetvasını erteleyebilir.[120]

2.3.1. Müsteftînin Sorulumlulukları

İslam hukukunda fetva isteyen kişinin, yani müsteftînin, fetva sürecindeki rolünü ve bu sürece nasıl katılması gerektiğini anlatır. Müsteftî, bir konuda fetva almak için müftüye başvuran kişidir ve bu kişinin de fetva sürecine dair bazı sorumlulukları ve tutumları vardır. Fetva sürecinin doğru bir şekilde işleyebilmesi için müsteftînin, fetva veren kişiye karşı saygılı, dikkatli ve sorumlu bir yaklaşım sergilemesi gereklidir. Aynı zamanda, müsteftînin fetvayı alırken iç huzuru ve gönül rahatlığı

[117] Yaman, *a.g.e*, 209.

[118] Yaman, *a.g.e*, 211.

[119] Yaman, *a.g.e*, 214.

[120] *Mevsûʿatü'l-fikhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, C.32, 38- 40; Yaman, *a.g.e*, 221.

(kalben mutmain olma) içinde olması, verilen fetvaya güvenmesi açısından da önemli bir unsurdur.[121]

Müsteftî, yalnızca ilmi bir yeterliliğe sahip olmakla kalmayıp aynı zamanda dini değerlere duyarlı, takva sahibi bir kişi olarak müftüye başvuran bireydir. Bu bağlamda, müsteftînin sorumlu olduğu etik ve hukuki yükümlülükler de bulunmaktadır[122]:

İbnü'l-Hümâm, müsteftîlerin fetvâ alırken, yalnızca ilmî seviyeleri yüksek olan ve takva sahibi olan müftîlerin görüşlerine itibar etmeleri gerektiğini belirtmiştir. Ancak, geleneksel fıkıh anlayışının aksine, müsteftîlerin mutlaka kalben mutmain oldukları görüşü taklid etmeleri gerektiğini, bu mutmain olmanın hukuki bir zorunluluk olmadığını ifade etmiştir.[123]

1. Soruya Dürüst ve Açık Olma

Müsteftî, fetva almak istediği konuda müftüye doğru ve açık bir şekilde soru sormalıdır. Sorunun içerdiği tüm detayları ve özel durumları dürüstçe paylaşmak, müftünün doğru bir fetva verebilmesi için gereklidir. Yanıltıcı veya eksik bilgi vermek, fetvanın doğruluğunu etkileyebilir ve yanlış bir karar alınmasına yol açabilir.

2. Soruya Saygılı ve İlgili Bir Tutum Sergileme

Müsteftî, fetva alırken müftüye saygılı bir tutum sergilemeli ve sorusunu dinlemeye istekli olmalıdır. Fetva almak, ciddi bir dini ve hukuki meseleyi çözme amacını taşır; bu nedenle müsteftî, sürece saygı göstererek itaat etmelidir. Fetva veren kişiye, bilgi ve deneyimine değer vererek sorularını sormalıdır.[124]

3. Fetvayı Anlama ve Değerlendirme

Müsteftî, fetva alırken verilen cevabı dikkatle dinlemeli ve anlamaya çalışmalıdır. Fetva, sadece bir çözüm önerisi değil, aynı zamanda dini bir sorumluluktur. Bu yüzden müsteftî, verilen fetvayı doğru bir şekilde anlamalı ve gereklilikleri üzerinde

[121] *Mevsûʿatü'l-fıkhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, C.32, 49; Atar, *a.g.e,* 494.

[122] H. Yunus Apaydın, *İslam Hukuk Usûlü*, 5.bs, (Ankara, BİLAY, 2018), 348.

[123] İbnü'l-Hümâm, *Fethu'l-kadîr,* C.7, 239.

[124] *Mevsûʿatü'l-fıkhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, C.32, 49.

düşünmelidir. Fetva, yalnızca kelimeleri değil, içeriği ve bağlamı ile değerlendirilmelidir.[125]

4. Fetvaya Uymak

Fetva alındıktan sonra, müsteftî fetvaya uygun hareket etmelidir. İslam hukukunda, doğru fetva almak, kişinin dini sorumluluklarını yerine getirmesi anlamına gelir. üstefti, "*İnsanlar sana fetva verseler sen yine de kalbine danış, fetvayı kalbinden al*"[126] hadisinde belirtilen anlam, müsteftinin kendisine verilen ruhsatları kullanıp kullanmamakta özgür olduğu ve vicdanını rahatsız eden bir durum söz konusu olduğunda verilen ruhsatları kullanmama hakkının bulunduğudur. Eğer müstefti, müftüden aldığı fetvaya göre amel ettikten sonra fetva değişmiş ve önceki fetvaya aykırı yeni bir görüş ortaya çıkmışsa, bu durum mükellefin gerçekleştirdiği amelde bir eksiklik oluşturmaz ve bu amel batıl olmaz. İslam hukukunda benimsenen "içtihad içtihad ile nakzolunmaz" kaidesi (Mecelle, md. 16) bu durumu ifade etmektedir. Ancak, müstefti değişen fetvadan haberdar olduktan sonra, davranışlarını yeni fetvaya göre düzenlemekle yükümlüdür.

5. Fetva Konusunda Sorularını Sormaktan Çekinmemek

Eğer müsteftî, verilen fetvadan tam olarak emin olamazsa ya da fetvanın açıklamalarında eksik veya belirsiz bir nokta görürse, müsteftî tekrar müftüye başvurabilir ve açıklama isteyebilir. Fetva süreci, açık ve net bir şekilde anlaşılmalıdır. Müsteftî, herhangi bir tereddüt durumunda ek sorular sormaktan çekinmemelidir.

6. Fetvayı Doğru Zaman ve Koşulda Uygulamak

Müsteftî, fetvayı aldığı zaman ve koşulları göz önünde bulundurarak uygulamalıdır. Zamanın ve şartların değişkenliği, verilen fetvaya etki edebilir; bu yüzden müsteftî, verilen fetvayı sadece teorik olarak değil, pratikteki koşullara da uygun bir şekilde değerlendirmelidir. Fetva, güncel koşullar ve ihtiyaçlar göz önünde bulundurularak uygulanmalıdır.

Müsteftînin sorumlulukları ve kalben mutmain olma durumu, İslam hukukundaki fetva sürecinin temel unsurlarından biridir. Müsteftî, fetva almak için doğru bir

[125] Yaman, *a.g.e*, 227.

[126] Müsned, I, 194, (17545).

niyetle, dürüst ve açık bir şekilde müftüye başvurmalı, fetvayı doğru anlamalı ve verilen fetvaya güvenerek uygulamalıdır. Kalben mutmain olma, fetvanın alınmasının ardından iç huzuruna ulaşmak ve Allah'ın iradesine güvenerek verilen fetvayı kabul etmeyi ifade eder. Bu süreç, müslümanın dini ve toplumsal sorumluluklarını yerine getirmesi için çok önemlidir.[127]

2.6. Fetvada Bir Mezhebe Bağlanma

Fetvada bir mezhebe bağlılık, özellikle müctehid olmayan bir mükellefin dini ve ameli hayatında belirli bir mezhebe bağlı kalmasının gerekliliği ve bu bağlanma sürecinin sınırları üzerine tartışmaları içerir. İslam hukukunda, bireylerin her meselede bir mezhebe bağlı kalmaları gerektiği, erken dönemlerde genellikle sorgulanmamışken, özellikle dördüncü asırdan sonra mezhebe bağlılık ve mezhep taassubu daha fazla tartışılmaya başlanmıştır.[128] Müteahhirûn âlimleri mezhebe bağlılığın vacip olduğuna, mezhepten ayrılmanın ise şeri cezai yaptırımlar gerektirebileceğine dair görüşler ileri sürmüşlerdir. Bu yaklaşımda, bir mükellef, dini sorularına yanıt alırken, belirli bir imamı taklid etmeli ve onun görüşlerine bağlı kalmalıdır.[129]

Bununla birlikte, bazı usulcü âlimler, mükellefin belirli bir mezhebe bağlı olmasının zorunlu olmadığı, bunun yalnızca caiz olduğunu savunmuşlardır. Onlara göre, bir mükellef, bir mezhebin görüşlerinden başka bir mezhebe geçiş yapabilir ve bu durum dinî olarak uygun sayılabilir. Bu görüşü destekleyen argümanlar arasında, Allah ve Rasûl'ün (s.a.v) böyle bir bağlılığı farz kılmadığı, ilk dönem uygulamalarında tek bir mezhebe bağlılık gibi bir zorunluluğun bulunmadığı ve sahabe döneminde farklı sahabilerin farklı görüşleri tercih etme özgürlüğüne sahip oldukları gibi deliller bulunmaktadır.[130]

Ayrıca, avam (halk) için mezhep bağlılığının bir zorunluluk teşkil etmediği, onların mezhebi olarak kabul edilen fetva veren müftilerinin mezhepleri olduğu, dolayısıyla halkın kendilerinin bir mezhebi tercih etmeleri gerekmediği ileri sürülmüştür. Buna karşın, bazı âlimler, avamın dini hayatlarını yürütürken, dini bilgisi olan ve

[127] *Mevsûʿatü'l-fıkhiyyeti'l-Kuveytiyye*, "Fetva" Mad, C.32, 50.

[128] Bkz: Karaman, *İctihad*, 217.

[129] Bkz: Karaman, *İctihad*, 217.

[130] Bkz: Karaman, *İctihad*, 218.

güvenilen âlimlerin görüşlerine başvurmak zorunda olduklarını belirtmişlerdir. Bu çerçevede, halkın bir müftiye başvurarak doğru yolu bulmaları gerektiği ifade edilmiştir.[131]

Sonuç olarak, mezhebe bağlılık meselesi, mükellefin yetkinliği ve taklid kapasitesiyle doğrudan ilişkili olup, müctehid olmayan kişilerin belirli bir mezhebe bağlanmalarının dinî bir zorunluluk olmadığı, ancak dini soruları çözme noktasında güvenilen âlimlerin fetvalarına başvurmanın gerekli olduğu ifade edilmektedir. Mezhep taassubunun, mükelleflerin dini hayatlarını daha dar bir çerçeveye sokma amacını taşımadığı, aksine onlara dini bilgiye ulaşmada rehberlik etme amacı güttüğü belirtilmektedir.[132]

2.6.1 Bir Mezhebe Bağlanmanın Gerekçeleri

Mezhebe bağlanma fıkıh literatüründe çeşitli açılardan ele alınan bir konudur ve bu bağlanmanın gerekliliği veya caizliği farklı bakış açılarıyla tartışılmıştır. Mezhebe bağlanma, özellikle müctehid olmayan bir kişinin dini hayatını düzenlerken ve dini meselelerde karar verirken bir mezhebin usullerine ve görüşlerine sadık kalma zorunluluğunu ifade eder. Aşağıda, bir mezhebe bağlanmanın gerekçeleri, genel kabul görmüş bazı ana başlıklar altında akademik bir perspektifle ifade edilmiştir:

1. İlmî Yetersizlik ve Talid İhtiyacı: Mezhebe bağlanmanın en temel gerekçelerinden biri, bir mükellefin, dini meselelerde kendi başına ictihad yapmaya yetersiz olmasından kaynaklanır. İctihad, belirli bir dini meseleye dair özgün bir görüş üretme ve bu konuda delillerden hareketle hüküm çıkarmayı ifade eder. Ancak çoğu insanın bu tür bir ilmi kapasiteye sahip olmadığı dikkate alındığında, mezheplere bağlılık, dini meselelerde doğru ve güvenilir bir yönlendirme sağlamak amacıyla kaçınılmaz hale gelir. Bu noktada, mezhepler, mükelleflere doğru yolu göstermek ve onların dini hayatlarını düzenlemek için bir rehberlik fonksiyonu üstlenir.

2. Taklidin Şer'î İzinli Olması: Fıkıh usulünde, taklidin caiz olması, dini hükümlerin doğru bir şekilde uygulanabilmesi için önemli bir ilkedir. Talid, mükelleflerin kendi başlarına ictihad yapamayacakları durumlarda, güvenilir bir âlim veya mezhebe yönelmelerini sağlar. Bu bağlamda, bir mezhebe bağlanmak, şer'î

[131] Bkz: Karaman, *İctihad*, 219-20.

[132] Bkz: Karaman, *İctihad*, 20.

açıdan kabul edilen bir uygulamadır ve dini hükümleri doğru bir şekilde tatbik etmenin bir yolu olarak kabul edilir.

3. Dini İstikrar ve Birlik Sağlama: Mezheplere bağlılık, özellikle toplumsal düzeyde dini istikrarın ve birlikteliğin sağlanmasına katkı sağlar. Bir mezhebe bağlılık, bireylerin dini yaşamlarında belirli bir düzenin oluşturulmasına yardımcı olur ve toplumsal açıdan da dini inançların bir bütünlük içinde yaşanmasına olanak tanır. Bu, mezhepler arasındaki farklılıkları ve çeşitliliği dengeleme amacı taşır. Ayrıca, dini toplumların bir arada varlıklarını sürdürebilmeleri için ortak bir referans noktasının bulunması gerekir ve mezhepler bu referans noktalarını oluşturur.

4. Selef Tatbikatı ve Geleneksel Uygulamalar: İslam toplumlarında mezhebe bağlılık, tarihsel olarak büyük ölçüde yerleşmiş bir uygulamadır. İlk dönemde, müçtehitlerin fıkhi meselelerdeki kararları, talid ve bağlılık yoluyla halk tarafından kabul edilmiştir. Bu geleneksel uygulama, zamanla bir mezhebin usullerine ve görüşlerine bağlanmayı meşru kılmıştır. Selef dönemi ve sonraki dönemlerde, âlimler ve müctehidler, dini meselelerde doğru yolu gösterdiklerine inandıkları için, toplumlar bu görüşlere sadık kalmış ve onları talid etmişlerdir. Böylece mezhebe bağlılık, tarihsel bir sürekliliğe ve toplumsal bir norm haline gelmiştir.

5. Kişisel İhtiyaç ve Fıkhî Rehberlik: Mezhebe bağlanmanın bir diğer gerekçesi, bireylerin dini hayatlarında karşılaştıkları pratik sorunlara çözüm bulma arzusudur. Fıkhî meselelerde çeşitli rivayetler ve görüşler bulunmakla birlikte, bir mezhebe bağlanmak, kişiye daha net ve düzenli bir dini rehberlik sunar. Dini meselelerdeki farklılıklar ve karmaşıklıklar, bir mezhebin yol göstericiliği ile daha anlaşılır hale gelir. Bu, bireyin dini pratiğini daha kolay bir şekilde yerine getirmesine yardımcı olur.

6. Toplumsal Zorluklar ve Dinî Yetkililerle İlişkiler: Özellikle müslüman bir toplumda yaşayan bir kişi, zaman zaman yalnızca bir mezhebe bağlılıkla dini sorularına cevap arar. Bu durumda, bulunduğu coğrafyada veya toplumda egemen olan mezhebin fetvalarını takip etmek, dini sorumluluklarını yerine getirmek için en uygun yöntem olabilir. Ayrıca, mezhebe bağlılık, dini otoritelerle olan ilişkileri düzenler ve toplumsal normlara uyum sağlar.

Sonuç olarak, bir mezhebe bağlanmak, dini hükümleri doğru ve tutarlı bir şekilde uygulamak, kişisel ve toplumsal istikrarı sağlamak, fıkıh sahasında yaşanabilecek

karışıklıkları engellemek ve tarihi bir geleneği sürdürmek gibi çeşitli gerekçelere dayanmaktadır. Bu bağlanma, müctehid olmayan bireylerin dini sorumluluklarını yerine getirirken, mezhep içindeki âlimlerin bilgilerini ve görüşlerini referans alarak daha sağlıklı bir dini pratiğe yönelmelerini sağlar.

2.6.2. Bir Mezhebe Bağlı Kalmanın Zorlukları

Bir mezhebe bağlı kalmanın çeşitli zorlukları, özellikle bireysel, toplumsal ve hatta toplumsal gelişim açısından önemli engeller oluşturabilir. Bu zorluklar, mezheplerin farklılıklar taşıyan fıkhi (hukuki) yorumları, toplumların dinî çeşitliliği, kültürel yapıların dinî yorumlarla çatışması ve toplumsal değişim gibi faktörlere bağlı olarak şekillenir.

Mezhebe bağlı kalmak, her müctehidin bağımsız ictihad yapma, bağımsız düşünme ve karar verme yeteneklerini kısıtlayabilir. Müctehid olmayan bir birey ise ictihad yapamadığı için, mezhebin verdiği hukuki kararlara bağlı kalmak zorundadır. Ancak zamanla ortaya çıkan yeni meseleler ve değişen toplumsal şartlar karşısında bu durum, modern ihtiyaçlara cevap verme noktasında yetersiz kalabilir. Mezhep hukukunun zaman zaman modern yaşamın ihtiyaçlarına tam olarak uyum sağlamaması, bireylerin ve toplumların karşılaştığı zorluklardan biridir. Örneğin, günümüz dünyasında ekonomik, sosyal ve kültürel gelişmeler, yeni hukuki sorunları gündeme getirmektedir.

Mezhepler, tarihsel ve kültürel bağlamda şekillenmiş hukuk sistemleridir. Ancak, hızla değişen dünya düzeni ve toplum yapısı, bu eski hukuk sistemlerinin her durumda geçerli olmasını zorlaştırabilir. Yeni hukuki meseleler ve toplumsal sorunlar karşısında, bir mezhebe bağlı kalmak bazen bu değişimlere uyum sağlamakta güçlük yaratabilir. Bu durum, bireylerin mezhep hukuku ile kendi ihtiyaçları arasında bir çatışmaya sebep olabilir.

Dört mezhebe bağlılık, özellikle müctehid olmayan kişilerin dini hayatlarını düzenlerken güvenilir bir kaynak kullanmalarını sağlamaktadır. İslam'ın ilk dönemlerinden itibaren, İslam hukukunun uygulanmasında bir takım metodolojik ve dini doğruluk kriterleri oluşturulmuş, bu da mezheplerin usullerinin benimsenmesine yol açmıştır. Fakat mezheplerin dışına çıkma, özellikle sonraları, dini ve fıkhi konularda bazı âlimler tarafından tartışmaya açılmıştır.

2.7. Fetvada Dört Mezhebin Dışına Çıkma

Hanefi mezhebinde, bir müftü ya da müctehidin, mezhebin dışına çıkmadan fetva vermesi gerektiği vurgusu yapılır. Klasik dönemdeki bu yaklaşım, mezhebin öğretisine ve önceki fakîhlerin fetvalarına sadık kalmayı önemli bir ilke olarak kabul etmiştir.

Hanefi âlimlerinden Kâdîhân el-Özcendî'nin (ö. 1196), Hanefi müftülerine yönelik olarak, eğer bir mesele hakkında mezhebin "Zâhiru'r-rivâye" olarak adlandırılan, mezhebin temel kaynaklarında bir görüş açıkça belirtilmişse, müftülerin bu görüşe aykırı bir fetva vermemeleri gerektiğini belirtir. Bu kural, müftünün ne kadar bilgili veya müctehid olursa olsun, mezhebin imamlarının görüşlerinin önde olduğu bir anlayışa dayanır. İmamların fetvaları "doğru" kabul edilir ve onların görüşlerini aşmak müctehidin yetki sınırlarını aşmak anlamına gelir.[133]

Dört mezhebin görüşleri bire doğru bir şekilde aktarılmıştır. Bu mezhepler diğerlerinden farklı olarak, bazı özelliklere sahip olmuş ve bu özellikler, onları diğer mezheplerin önüne geçirmiştir. Bunlar, takip edilme, yazılma, incelenme, araştırma, fetva verme ve türetme gibi alanlarda kendilerine özgü üstünlükler elde etmişlerdir. Bu yüzden fıkıh âlimleri, dört mezhebin görüşlerine aykırı verilen hükümlerin geçersiz olduğunu kabul etmişlerdir. İbn Nüceym şöyle demektedir:

> *İcra edilmesi geçerli olmayan bir şeyin hükmü, icma'a aykırıysa ve bu açıkça ortadaysa, dört mezhebin görüşüne aykırıysa, bu da icma'a aykırıdır; hatta bu konuda başkaları arasında bir görüş ayrılığı olsa da. İbnnü'l-Hümam Tahrîr' de dört mezhepten birine aykırı olan bir görüşle hareket edilmesinin icma'a aykırı olduğu açıkça belirtmiştir; çünkü bu mezheplerin görüşleri, sağlam bir şekilde düzenlenmiş ve yayılmıştır ve onların takipçilerinin sayısı oldukça fazladır*.[134]

Bu düşünce tarzı, klasik fıkıh sisteminin temel özelliklerinden biridir ve o dönemde müftülerin yalnızca mezhebin belirlediği çerçevede fetva verme yetkisi olduğu kabul edilmiştir. Dolayısıyla, müftüler ve âlimler kendi ictihadlarını yapabilirler, ancak

---

[133] Kâdîhân, *el-Fetâvâ'l-Hâniyye* (el-Fetâvâ'l-Hindiyye'nin kenarında), C.1.,(Kahire: Bulâk 1310), 2.

[134] İbn Nüceym, *el-Eşbâh ve'n-nezâir*, thk. Zekeriya Umeyrat, (Beyrut: Daru'l-kütübi'l-ilmiyye, 1999). 92.

mezhebin sınırları içinde kalmaları gerektiği vurgulanır. Bu, hukukun homojen ve tutarlı bir şekilde uygulanmasını sağlamayı amaçlayan bir yaklaşımdır.

Dört mezhebin dışındaki mezheplerin, sadece kendi nefsine dair fetva ve icraat yetkisine sahip olduğu, ancak dört mezhebin dışında fetva vermek veya hüküm vermek için geçerli olmadığı, bu mezheplerin halk arasında yaygınlaşmış ve güven duyulmuş olmasından dolayıdır. Bu mezheplerin, kendi kurallarını disiplinli bir şekilde belirlemeleri, ilkelerini netleştirmeleri, bu kuralların uygulanmasına yönelik çabaların birleşmesi, her mezhebin kitaplarının titizlikle incelenmesi, fakîhlerinin biyografilerinin derlenmesi, mezheplerin farklı dereceleri ve en güvenilir görüşlerin belirlenmesi ve bunların nesilden nesile doğru bir şekilde aktarılmasıyla sağlanan bir düzenlilik söz konusudur. Bazıları şöyle demiştir; bu, İmam es-Sübkî'nin meşhur görüşüdür:

> *Diğer mezhepleri, yalnızca kendi nefsine göre taklid etmek mümkündür; bu konuda bir genişlik vardır. Ancak fetva ve hüküm verme konusunda geçerli değildir. Bu görüş, Kalyûbî ve Amîre'nin, el-Minhâc adlı eserin şerhinde yaptığı açıklamalarda yer almaktadır.*[135]

İbn Hacer el-Heytemî şöyle demiştir:

> *Kesinleşen şudur ki, dört büyük imam dışında birinin fetva vermesi veya hüküm vermesi caiz değildir. Ancak bir kişinin kendi işlerinde, diğer taklid edilebilecek mezhep imamlarından birine uyması caizdir; ancak Şîa ve bazı Zâhirîler gibi kimseler hariçtir. Taklid edilen kişinin mezhebinin doğru bir şekilde öğrenilmesi ve o mezhebe uygun meselelerin detaylarının bilinmesi gerekir. Ayrıca, taklid edilen kişinin mezhebi ile ilgili meselelerde, bir başka imamın mezhebiyle karıştırma yapılmamalıdır. Eğer bir kişi, başka bir imamın görüşüne de yer vermek isterse, bu uygun değildir... Ayrıca, taklid edilen kişinin görüşünün dört mezhepten birine uyması veya onun görüşünün sürekli olarak nakledilmesi gerekmez, ya da o mezhebin*

[135] Ahmed Selâme el-Kalyubî, Ahmed Birlesî Umeyra, *Haşiyetâ Kalyûbî ve Umeyra ala şerh el-Mahallî li'l Minhâc*, C.1, (Kahira: Daru İhyâ türâsi'l-kütübi'l-Arabiyye,ty.) 14.

bağımsız olarak yazıya dökülmesi şart değildir; ancak güvenilir kaynaklardan alınan ve güvenilen kitaplardan alınması yeterlidir.[136]

Dört mezhebin dışına çıkma meselesinin gerekliliği, özellikle yeni dini, sosyal ve hukukî meselelerin ortaya çıkmasıyla birlikte daha fazla önem kazanmıştır. Bu yeni meseleler, bazen mevcut mezheplerin açıklamaları ile tatmin edici bir şekilde çözülememektedir. Ayrıca, mezheplerin içinde bulunduğu coğrafyalara özgü uygulamalarda, bazı fıkhî meselelerin sadece bir mezhep perspektifiyle çözülemeyeceği durumlar söz konusu olabilir. Bu bağlamda, fıkıh alimleri, mezheplerin dışındaki görüşlerin, dinin evrensel ilkelerine ve temel kaynaklarına dayalı olarak değerlendirilebileceğini savunmuşlardır.

Dört mezhebin dışına çıkmak, bazı fıkıh âlimleri tarafından, dinin esasıyla uyumlu olduğu sürece caiz görülmüş ve hatta bu, bazı durumlarda teşvik edilmiştir. Ancak, diğerleri, bu çıkışların sadece belirli şartlar altında ve dikkatlice yapılması gerektiğini savunmuşlardır. Bu görüşe göre, dört mezhepten birinin görüşü benimsenmişken, başka bir mezhebin görüşüne geçmek, sadece doğru ve açık bir ihtiyaç olduğunda ve dinin esaslarıyla çelişmediği sürece caizdir. Ancak, bu tür bir tercihin, herhangi bir mezhebin görüşlerinin saklı olduğu sahalarda yapılmaması gerektiği vurgulanmıştır.

Dört mezhebin dışına çıkma, aynı zamanda telfik meselesiyle de ilişkilidir. Telfik, bir mezhebin hükmünü diğer mezheplerle uyumlu hale getirmeyi amaçlayan bir yaklaşım olup, zaman zaman mezhepler arasında birleştirici bir tutum benimsemek, çözüm arayışlarına daha geniş bir perspektif sunmaktadır. Ancak, bu tür bir yaklaşım, özellikle mezheplerin temel usullerinde belirgin farklılıklar olduğu durumlarda, çoğu zaman eleştirilmiştir. Dört mezhebin dışına çıkma meselesi, bu bağlamda, telfik yoluyla farklı mezheplerin hükümlerine dayalı çözüm arayışlarında gündeme gelmektedir.

Fetvada dört mezhebin dışına çıkma, İslam hukukunun gelişen ihtiyaçlarına yanıt verebilmek adına önemli bir tartışma konusu olmuştur. Dört mezhebin dışına çıkmak, yalnızca mevcut mezheplerin görüşleriyle çözülemeyen özel durumlar için uygun görülebilir. Ancak, bu tür bir çıkışın dikkatlice ele alınması ve mevcut dini ilkelerle uyumlu olması gerektiği vurgulanmalıdır. Her durumda, dini hükümleri

[136] İbn Hacer el-Heytemî, *el-Fetâvâ el-Kübrâ*, C.4, (Kahire: Mektebtü'l-İslâmî, ty), 325-326.

doğru bir şekilde uygulamak ve mezheplerin görüşlerine dayalı sağlam bir hukuki altyapıyı oluşturmak önemlidir. Fakat her mükellefin özgür iradesi ve dini anlayışına dayanarak farklı mezheplerin görüşlerine yönelmesi, fıkıh literatüründe oldukça tartışmalı bir alan olmaya devam etmektedir.

2.7.1. Farklı Mezheplerden Tercih

Farklı mezheplerden tercih etme, İslam fıkhı alanında özellikle müctehid olmayan kişilerin, karşılaştıkları dini meselelerde farklı mezheplerin görüşleri arasında seçim yapma hakkını ifade eden önemli bir tartışma konusudur. Bu mesele, mezhepler arası görüş birliği ya da ayrılıklar çerçevesinde, özellikle günümüz şartlarında pratikte nasıl bir tutum izlenmesi gerektiğini sorgulamaktadır. Mezhep tercihi, müctehidlerin ve fakihlerin ortaya koyduğu çeşitli görüşler arasında, mükelleflerin dini ve sosyal yaşamlarını düzenlerken, hangi mezhebin görüşünün kabul edileceğine dair bir sorumluluk taşıyan önemli bir uygulamadır.

Özellikle, Hanefî fakîhlerinden İbnü'l Hümam, "*et-Tahrir*" adlı eserinde ve bu eserin şerhi olan "*et-Takrir*"de, Şâfiî mezhebine dayanarak menfaatlerin korunmasının daha uygun olacağını belirtmiştir. İbn Abidin bu konuda şu açıklamayı yapar:

> *En uygun yaklaşım, her iki mezhebin görüşlerini takip etmektir, zira İmam Mâlik, Ebû Hanife'nin öğrencisi gibi kabul edilir. Bu nedenle bazı âlimler, zorunluluk nedeniyle İmam Mâlik'in bazı görüşlerine yönelmişlerdir. Bu konuya, Musaffâ'nın "Dîbâcesi"nde yer verilmiştir. Kuhistânî'nin Fettâl Hâşiyesi'ne göre, Fakîh Ebu'l-Leys, "Te'sisü'n-Nezâir" adlı eserinde, "İmam-ı A'zam'ın mezhebinde bir konuda görüş bulunamazsa, Mâlik'in mezhebine başvurulur. Çünkü onun görüşleri, kendi görüşlerine en yakın olan mezheptir.*[137]

İbn Abidin burada, mezheplerin birbirine olan yakınlığını ve farklı mezheplerin görüşlerine başvurulmasının gerekliliğini vurgulamaktadır. Bu yaklaşım, özellikle fıkhi meselelerde farklı mezheplerin görüşlerinin uyumlu bir şekilde kullanılmasına dair bir metodolojiyi ortaya koyar. İbn Abidin'in belirttiği gibi, İmam Mâlik ve İmam Ebû Hanife arasında bir yakınlık bulunması, mezhepler arasında geçişin ve tercihin doğru bir şekilde yapılabilmesi için bir zemin oluşturur. Mezhepler arasında doğru ve uygun tercihler yapılması, hem İslam hukukunun zenginliğinden faydalanmayı sağlar

[137] İbn Âbidîn, *Reddü'l-Muhtar*, C. I, 121.

hem de mükelleflerin dini hayatlarını doğru bir şekilde yönlendirebilmeleri için bir yol açar. Bununla birlikte, bu tür tercihlerde dikkat edilmesi gereken en önemli nokta, her iki mezhebin görüşlerine de dayanan bir anlayışın, dini ilkelerle çelişmemesi ve doğru fıkhi metotlarla desteklenmesidir.

Özellikle insanların amellerini iptal etmektense, şer'î hükümlere te'lif daha doğru olduğuna dair bir görüş bulunmaktadır. Ayrıca, zarûret durumunda farklı mezheple amel etmenin mazur olduğu yönünde fetvalar da vardır. Bir örnek olarak, Cum'a namazından sonra gusül alınan hamamda ölü fare bulunduğunda, Hanefî âlimlerinden Ebû Yusuf'un, bu durumda Cum'a namazının yeniden kılınmasına gerek olmadığına dair görüşü[138], farklı mezheplere başvurulabileceği yönünde bir delil teşkil etmektedir.

Bu konudaki önemli nokta, bir meselede farklı mezheplerin görüşlerini birleştirmenin kesinlikle yasak olduğudur. Bu yüzden, böyle bir durumdan kaçınılması gerektiği ifade edilmiştir.[139]

1. Farklı Mezhepler Arasında Tercih Yapmanın Gerekliliği

Farklı mezheplerden tercih etmek, özellikle belirli dini meselelerde farklı görüşlerin ortaya çıkması durumunda, bireylere daha geniş bir çözüm alanı sunmaktadır. Birçok durumda, özellikle günlük hayatta karşılaşılan fıkhi meseleler, çeşitli mezheplerin farklı yorumlarını içerebilir. Bu durumda, mükellefler arasında, belirli bir konu hakkında bir mezhebin görüşünü kabul etmek yerine, birkaç mezhebin görüşü arasında tercihler yapabilme imkânı doğmaktadır. İslam fıkhındaki bu çeşitlilik, mükelleflerin daha geniş bir perspektiften değerlendirme yapmasına olanak tanır. Bu bağlamda, mezhepler arası tercihler, mezheplerin içindeki temel farklılıkları dikkate alarak, daha özgür ve dinamik bir fıkıh pratiği oluşturabilir.

2. Farklı Mezheplerden Tercih Etme ve İslam Hukukunun Evrenselliği

İslam dini, yalnızca bir mezheple sınırlı bir inanç sistemi ve hukuk düzeni değildir. Aksine, İslam'ın temeli, Allah'ın emirlerine ve Peygamber Efendimizin (s.a.v.) sünnetine dayanan bir inanç ve ibadet sistemine dayanır. Bu sistemin uygulamaları,

[138] İbn Abidîn, Muhammed Emin, *Reddü'l-muhtâr 'ale'd-Dürri'l-muhtâr,* thk. Adil Ahmed Abdülmevcûd/Ali Muhammed Muavvez, C.1, (Riyad: Dâru 'Alemi'l-Kütüb, 2003), 177.

[139] Mecelle Cemiyeti İhzârâtından Kitâb'ül-Büyû'un Bazı mevâddının Ta'dilâtı ve Esbâb-ı Mûcibesi, *Cerîde-i Adliye*, Mart 1338, Sy. 2, sh. 92-93.

zaman içinde çeşitli coğrafyalarda farklı kültürel, toplumsal ve siyasi koşullara göre gelişmiş ve farklı fıkhî okullar (mezhepler) ortaya çıkmıştır. Bu bağlamda, sadece dört mezhebe (Hanefi, Maliki, Şafi'i ve Hanbeli) dayanan bir anlayış, İslam'ın tümünü kapsamak yerine, bu mezheplerin içinde bulunduğu tarihsel, coğrafi ve kültürel bağlamla sınırlıdır. Dini meselelerde birden fazla mezhebin görüşünün ortaya çıkması, dini yorumu ve pratiği daha esnek hale getirirken, bireylere daha fazla seçenek sunmaktadır. Ancak, bu farklılıkların birleştirilmesi ve doğru bir şekilde tercih edilmesi, dini pratiğin doğru uygulanabilmesi için oldukça önemlidir.

İslam hukukunun evrenselliği, sadece belirli bir mezhebin esaslarının kabul edilmesiyle değil, aynı zamanda farklı ictihadların ve fıkhî yorumların dikkate alınmasıyla da sağlanır. Bu nedenle, İslam'ın farklı yorumlanabilirliği, onu canlı ve çağdaş bir din haline getiren faktörlerden biridir. Aynı zamanda, fıkhî meselelerde farklı ictihadların değerli olması, özellikle çağdaş sorunlar karşısında daha esnek ve dinamik bir çözüm üretebilme yeteneği sağlar.

3. Farklı Mezheplerden Tercih Etmenin Şartları

Farklı mezheplerden tercih yapmanın caiz olup olmadığı konusunda çeşitli görüşler bulunmaktadır. Bazı âlimler, mükelleflerin farklı mezheplerin görüşlerine başvurmasının caiz olduğu görüşünü savunurken, diğerleri bunun sadece belirli şartlar altında mümkün olduğunu ileri sürerler. Tercih etmenin şartları arasında en önemli unsurlardan biri, kişinin temel dini bilgiye sahip olması ve mezheplerin görüşlerini ayırt edebilecek bir seviyede olmasıdır. Ayrıca, bir kişinin mezhepler arasında tercih yaparken, seçtiği görüşlerin İslam'ın temel ilkeleriyle çelişmediği ve dini pratiği bozmadığına dikkat etmesi gerekir.

Farklı mezheplerden tercih etme meselesi, İslam fıkhının dinamizmini ve farklılıkların zenginliğini yansıtan önemli bir konudur. Birçok fıkıh sorununun çözümü için, mezheplerin farklı görüşlerinin değerlendirilmesi ve belirli durumlar için en uygun olanın seçilmesi, bireylere daha geniş bir çözüm yelpazesi sunmaktadır. Ancak, bu tercihler yapılırken, her mezhebin görüşüne saygı gösterilmesi, dinin temel ilkeleriyle uyumlu olmasına dikkat edilmesi ve sağlıklı bir dini bilgiye sahip olunması gerekmektedir. Farklı mezheplerin görüşlerinin değerlendirilmesi, İslam hukukun esnekliği içinde önemli bir yer tutarken, dini

pratiğin doğru bir şekilde uygulanabilmesi için doğru bir usul ve dikkatli bir yaklaşım gerekmektedir.

Fıkıh mirasından faydalanırken metodolojik bir tavır benimsemek mümkündür. Karadâvî, bazı durumlarda dört mezhebin ve cumhurun görüşünün dışına çıkmanın gerekebileceğini ifade etmektedir. Karadâvî'ye göre, çoğunluğun görüşünün her zaman doğru, azınlığın görüşününse her zaman yanlış olduğunu söylemek yanıltıcı olabilir. Bazen bir müctehid, ictihadında yalnız kalabilir; ancak zamanla bu görüşün doğruluğu ispatlanabilir.[140]

İslam dini sadece bir mezheple sınırlı değildir ve dört mezhep de dinin tamamını ifade etmez. Diğer ictihadlar da aynı şekilde kıymetli olup, dinin özüne uygun şekilde çıkarılan her görüş, fıkhî zenginliği artıran önemli bir katkıdır. İslam'ın evrensel ve farklı şartlara uyum sağlayan yapısı, farklı mezheplerin ve ictihadların bir arada varlığını sürdürebilmesinde önemli bir rol oynamaktadır.

2.7.2. Farklı İctihadlardan Tercih

Farklı ictihadlar, özellikle İslam hukukunun daha esnek yorumlar gerektiren alanlarında ortaya çıkar. Bu durum, her müctehidin kişisel bilgi birikimi, metotları, tarihsel ve sosyal bağlamlara dair farklı anlayışları nedeniyle farklı sonuçlara ulaşmasına yol açar. İşte bu farklı ictihadlardan tercih yapmanın bazı sebepleri:

1. İhtiyaç ve Koşullara Uygunluk

Toplumsal ve bireysel ihtiyaçlar: Bireyler veya toplumlar, güncel hayatın ihtiyaçlarına ve sosyal şartlara göre hangi ictihada daha uygun olduklarını değerlendirebilirler. Örneğin, farklı mezheplerin veya müctehidlerin, evlilik, miras veya ticaret gibi konulardaki yorumları farklı olabilir. Toplumda var olan sosyal ve ekonomik yapıya en uygun olan ictihad tercih edilebilir.

Zamanın ve yerin şartları: Müctehidler, yaşadıkları dönemin ve toplumun koşullarına göre farklı yorumlar geliştirebilir. Bu nedenle, zamanla değişen toplumsal yapılar veya ekonomik durumlar, farklı ictihadların uygulanabilirliğini etkileyebilir.

[140] Karadâvî, *İslâm Hukuku*, 170.

2. Rahatlık ve Kolaylık

İbadetlerde kolaylık: İslam'da ibadetler konusunda farklı mezheplerin ve müctehidlerin yorumları, bireyler için kolaylık sağlayacak şekilde tercih edilebilir. Örneğin, Abdet veya oruçla ilgili konularda bazı mezheplerin uygulamaları, bir kişi için diğerlerinden daha kolay veya daha rahat olabilir. Bu sebeple, bir kişi, kendi yaşamına en uygun olan ictihadı seçebilir.

Fıkhi kolaylık ve esneklik: Bazı ictihadlar, daha kolay ve pratik çözümler sunduğu için tercih edilebilir. Örneğin, ticâretle ilgili bir konuda mezhebin görüşü, kişiye başka bir mezhebe göre daha az zahmetli bir dini görev uygulaması sunabilir.

3. İnanç ve Manevi Tercihler

İnanç sistemine uygunluk: Kişisel dini inançlar ve ruhani ihtiyaçlar, farklı ictihadların tercih edilmesinde önemli bir faktördür. Bir birey, bir müctehidin anlayışının kendi dini inançlarıyla daha uyumlu olduğunu hissedebilir. Bu da, mezhep veya ictihad tercihini belirleyen bir etken olabilir.

Ahlaki ve etik değerlendirmeler: Bazen bir ictihad, daha güçlü bir ahlaki veya etik argüman sunarak bireyi kendine çekebilir. Örneğin, sosyal adalet, eşitlik ve haklar gibi konularda bazı müctehidlerin görüşleri, bir bireyin manevi yönelimine daha uygun olabilir.

4. Toplumsal Birlik ve Aidiyet

Toplumdaki çoğunluğun görüşü: Bazı toplumlarda, toplumsal birliğin korunabilmesi adına, çoğunluğun mezhebi veya ictihadı takip edilmesi önerilebilir. Bu durumda, bireyler çoğunluğun uygulamalarına uyarak dini ve toplumsal birliğe katkıda bulunabilir.

Toplumsal uyum ve dışlanma: Bazı bireyler, mezhepler arasındaki farkların toplumsal uyumu bozma potansiyeli olduğundan, toplumlarında yaygın olan ictihadı benimsemeyi tercih edebilirler. Bu durum, bir toplumun daha az tartışma ve bölünme yaşamasını sağlayabilir.

5. Bilimsel ve Hukuki Araştırma ve Öğrenme

Araştırma ve bilgi edinme: Kimi bireyler, İslam hukukunu daha derinlemesine öğrenmek ve araştırmak suretiyle, farklı ictihadları inceleyip bunlardan kendilerine uygun olanı tercih edebilirler. Bu, bazen bir müctehidin delillerine daha fazla güven

duymak veya başka bir görüşün daha güçlü argümanlar sunduğunu düşünmekle ilgilidir.

Fıkhi tartışmalar ve eleştiriler: Farklı ictihadlar arasında yapılan akademik tartışmalar ve eleştiriler, bazen bireyleri belirli bir görüşü benimsemeye teşvik edebilir. Bu tür eleştiriler, daha derinlemesine düşünmeye ve daha ikna edici görüşlere yönelmeye neden olabilir. Zira fikirlerin çarpışmasından hakikatler ortaya çıkar.

2. Farklı İctihadlardan Tercih Yapmanın Zorlukları

Farklı ictihadlardan tercihler yapmak, bazen karmaşık bir süreç olabilir ve çeşitli zorluklarla karşılaşılabilir:

a. İctihadlar Arasında Çelişkiler

Farklı ictihadlar, bazen birbiriyle çelişen sonuçlar doğurabilir. Örneğin, bir müctehid bir konuda bir görüş öne sürerken, bir diğer müctehid farklı bir sonuç çıkarabilir. Bu durum, bireyler için hangi görüşün daha doğru olduğuna karar vermeyi zorlaştırabilir. Özellikle aynı dini meseleye farklı yorumlar getiren müctehidlerin arasındaki bu çelişkiler, bireylerin kafasını karıştırabilir.

b. Bireysel ve Toplumsal Çatışmalar

Farklı ictihadların benimsenmesi, bazen bireysel ve toplumsal çatışmalara yol açabilir. Bir topluluk, bir müctehidin görüşünü benimserken, diğer bir topluluk farklı bir ictihadı tercih edebilir. Bu tür farklılıklar toplumsal huzursuzluğa veya mezhepler arası çekişmelere neden olabilir. Toplum içindeki mezhebi ve fıkhi farklılıklar, bazen bireyler arasında ayrımcılık veya dışlanma hissi yaratabilir.

c. Dini Birlik ve Mezhepçilik

Farklı ictihadları seçmek, dini birlikteliği ve mezhepçilik anlayışını sorgulatabilir. İnsanlar, farklı ictihadlar arasında seçim yaparken bazen kendi mezheplerine sadık kalmanın zorluklarıyla karşılaşabilir. Bu durum, toplumsal birlik içinde mezhebi farklılıkları derinleştirebilir ve toplumları bölen bir unsur haline gelebilir.

d. İctihadların Zamanla Değişmesi

İctihadlar, zamanla değişebilir ve gelişebilir. Ancak bir kişinin, hangi ictihada bağlı kalması gerektiğine karar vermesi, bazen zorluk oluşturabilir. Farklı zamanlarda

yapılan ictihadlar arasındaki değişim, bir kişinin doğru ve geçerli görülen ictihadları takip etmesini zorlaştırabilir. Bu durum, dini meselelerin sürekli olarak değişen bir yapıya sahip olmasına neden olabilir.

e. Hukuki Geçerlilik ve Otorite Sorunları

Farklı ictihadlar arasında tercih yapmak, bazen hukuki otorite ve geçerlilik konusunda sorunlar yaratabilir. Her müctehidin veya mezhebin hukuki geçerliliği farklı olabilir ve bu durum, bireylerin dini sorumluluklarını yerine getirirken neye uymaları gerektiği konusunda kafa karışıklığına yol açabilir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI DİN İŞLERİ YÜKSEK KURULU VE İŞLEYİŞİ

Bu bölümde din işleri yüksek kurulu hakkında tanıtıcı bilgi verilecek ve kurulun işleyişi, kurul tarafından verilen karar ve fetvalar, bunların kaynakları, kurulun fetva yöntemi ve zaman içinde fetvalarda meydana gelen değişimler ele alınacaktır.

3.1. Türkiye Diyanet İşleri Başkanlığı DİYK

Türkiye Diyanet İşleri Başkanlığı DİYK, Türkiye'deki en yüksek dini otoritelerden biri olarak, İslamî hukukun uygulanması, dini meselelerin çözülmesi ve fetva verilmesi gibi görevleri yerine getirir. Kurul, DİB bünyesinde faaliyet gösteren, dinî konularda yetkin bir karar organı olarak önemli bir rol üstlenmektedir.

3.1.1. Kuruluş ve Tahrihsel Bağlam

Din işleri yüksek kurulunun teşekkülü ve kurumsallaşması üç aşamada olmuştur. Birinci aşama "Müşavere Heyeti" dönemidir. 3 Mart 1924'te çıkan Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile Şer'iyye ve Evkaf Vekaleti kaldırılmış ve dinî hizmetlerin yönetimi Diyanet İşleri Reisliği'ne devredilmiştir. Bu dönemde, dini meselelerin ele alındığı bir organ olan Müşavere Heyeti kuruldu. Başlangıçta sekiz üyeden oluşan bu heyet, dini meselelerin çözümü ve fetvaların verilmesi için danışmanlık yapıyordu.

İkinci aşama "Müşâvere ve Dinî Eserler İnceleme Kurulu" dönemidir. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kurumsal yapısı zaman içinde değişiklikler geçirmiştir. 1950 yılında, Müşavere Heyeti'nin ismi Müşâvere ve Dinî Eserler İnceleme Kurulu olarak değiştirilmiş ve dinî eserlerin de incelenmesi görevi eklenmiştir.

Üçüncü aşama "Din İşleri Yüksek Kurulu" aşamasıdır. 1965 yılında ise, 633 sayılı Kanun ile Müşavere ve Dinî Eserler İnceleme Kurulu, DİYK (DİYK) adıyla faaliyetlerini sürdürmeye başlamıştır. Bu yasa ile kurulun görev ve yetkileri de genişletilmiş, Türkiye'deki dini meselelerin çözümünde daha etkin bir rol üstlenmesi sağlanmıştır.

Türkiye'deki fetva ve dini meselelerin çözümüne yönelik ilk adımlar, Cumhuriyetin ilk yıllarına dayanmaktadır. 1924 yılında, Şer'iyye ve Evkaf Vekaleti'ne bağlı olarak iki ayrı kurul oluşturulmuştur:

1. Fetvâ Heyeti
2. Tedkîkât ve Te'lîfât-ı İslâmiyye Heyeti

Bu kurullar, dini meselelerin çözümü için devletin düzenli olarak tavsiyelerde bulunmasını sağlayan ilk organlar arasında yer alıyordu.

3.1.2. DİYK'nun Görev ve Yetkileri

DİYK, Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde en yüksek fetva organı olarak faaliyet gösterir. Kurul, dini ve fıkhi meselelerde halkın doğru bilgilendirilmesi amacıyla fetvalar verir, dini yayınları denetler ve çeşitli dinî konularda yönerge ve karar alır. **Ana görev ve yetkileri şunlardır:**

1. Fetva Verme: Kurul, dinî meseleler hakkında fetva verir ve bu fetvalar, Türkiye'deki camilerde, eğitim kurumlarında ve toplumda rehberlik sağlar. Verilen fetvalar, İslamî hukuk (fıkıh) ve gelenekler doğrultusunda dini sorulara çözüm üretir.

2. Dinî Eğitim ve Yönlendirme: DİYK, İslamî eğitim konusunda da önemli kararlar alır. Camilerde okutulacak vaazlar, dini dersler ve eğitim materyallerinin içeriği, kurulumdan alınan kararlarla şekillenir.

3. Dinî Yayınları Denetleme ve Yönlendirme: Kurul, dinî yayınlar üzerinde denetim yapar, kitaplar, dergiler ve diğer yazılı materyallerin İslamî öğretisine uygunluğunu kontrol eder.

4. İslamî Hukukun Uygulama Rehberliği: Dini meseleler ve toplumsal sorunlar hakkında fıkıh perspektifinden görüşler sunar. İslam hukuku ile ilgili ortaya çıkan yeni sorulara çözüm önerileri getirir.

5. Dinî Konularda Bilimsel Çalışmalar Yapmak: Kurul, dinî meselelerin daha iyi anlaşılması için çeşitli bilimsel araştırmalar ve toplantılar düzenler. Bu çalışmalarda fıkıh, hadis, tefsir gibi İslamî ilimler üzerine derinlemesine incelemeler yapılır.

6. Dinî Hükümler Üzerine Rehberlik: Özellikle İslamî ekonomi, aile hukuku, miras ve diğer toplumsal düzenlemelere dair kurallar, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından belirlenmiş ilmi kriterlere dayandırılarak açıklanır.

3.1.3. DİYK'nun Yapısı

DİYK, Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde, genellikle fakîhlerden ve fıkıh uzmanlarından oluşan bir grup tarafından yönetilmektedir. Kurul üyeleri, genellikle İslamî ilimler ve hukuk konusunda derin bilgi ve tecrübeye sahip, geniş akademik birikime sahip din adamlarıdır. Bu üyeler, fıkıh, kelam, tefsir, hadis gibi İslamî ilimlerin uzmanlarıdır.

DİYK, Türkiye'deki İslamî uygulamalar ve fıkıh meselelerinde önemli bir rol oynamaktadır. Fetvalar, dinî eğilimler ve toplumun karşılaştığı dini sorunlara ilişkin çözüm önerileri sunarak, Türkiye'de dini alanda yüksek düzeyde bir düzen ve yönlendirici işlevi yerine getirmektedir.

3.1.4. DİYK'nun Tarihi Gelişimi

DİYK'nun tarihçesi, Osmanlı İmparatorluğu'ndan günümüze kadar uzanan önemli bir gelişim sürecini yansıtmaktadır. Osmanlı döneminde, fetva verme yetkisi, on altıncı yüzyıla kadar müftüler tarafından üstlenilmişken, bu görev Ebussuûd Efendi'nin Şeyhülislâmlık döneminde, yani on altıncı yüzyılın ikinci yarısında, fetva eminleri aracılığıyla yerine getirilmeye başlanmıştır. Bu dönemde, fetva işleri daha kurumsal bir yapıya kavuşturulmuş ve Şeyhülislâmlık bünyesinde çeşitli birimler oluşturulmuştur. Fetvahâne-i Âlî'de, fetva işlemlerinin daha düzenli ve etkili bir şekilde yapılabilmesi için fetvahâne pusula odası, fetva odası ve i'lâmât odası gibi çeşitli kısımlar kurulmuştu.

Cumhuriyetin ilk yıllarında, Kurtuluş Savaşı'nın (1920-1923) ardından Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti'nin kurulmasıyla birlikte, Şer'iyye ve Evkaf Vekâleti'ne bağlı olarak "Fetva Heyeti" ve "Tedkîkat ve Te'lifât-ı İslâmiyye Heyeti" kuruldu. Bu heyetler, günümüzde DİYK'na bağlı "Dinî Soruları Cevaplandırma" ve "Dinî Yayınlar" komisyonlarıyla benzer görevleri üstlenmişti. Ancak, 03 Mart 1924'te Şer'iyye ve Evkâf Vekâleti'nin kaldırılmasıyla birlikte, Diyanet İşleri Reisliği kuruldu ve bu yeni kuruma bağlı olarak "Heyet-i Müşâvere" oluşturuldu. Diyanet İşleri Reisi'nin başkanlığında faaliyet gösteren bu heyet, ilk olarak önemli dini şahsiyetlerden oluşmuştu.

1950 yılında, 5634 sayılı yasa ile Müşâvere Heyeti'nin ismi değişerek "Müşâvere ve Dinî Eserleri İnceleme Kurulu" olmuştur. Bu değişiklik, daha önceki yapıyı bir adım daha kurumsallaştırarak Diyanet İşleri Başkanlığı'na daha fazla yetki ve

organizasyonel güç kazandırmıştır. 1965 yılında kabul edilen 633 sayılı Diyanet İşleri Başkanlığı Kuruluş ve Görevleri Hakkındaki Kanun ile Müşâvere ve Dinî Eserleri İnceleme Kurulu'nun yerine "DİYK" kurulmuş ve Başkanlık için en yüksek karar ve danışma organı haline gelmiştir.

2010 yılında yapılan bir yasal düzenleme ile Kurul'un görevi daha da belirginleşmiş ve "Başkanlığın dinî konularda en yüksek karar ve danışma organı" şeklinde değiştirilmiştir. Bu düzenleme ile Kurul'un, yalnızca dinî konularda başvurulan bir birim haline gelmesi sağlanmıştır. Bu tarihsel süreç, DİYK'nun dinî konularda kararlar alırken daha sistematik bir yapıya kavuştuğunu ve zaman içinde hem devlet yapısına hem de toplumun dini ihtiyaçlarına daha uygun bir şekilde şekillendiğini göstermektedir.

Osmanlı Dönemi: Osmanlı Devleti'nde fetva işleri, 16. yüzyılın ikinci yarısına kadar Şeyhülislam tarafından doğrudan yürütülüyordu. Ancak bu dönemin ardından, fetva verme görevi Şeyhülislamlığa bağlı fetva eminleri tarafından yerine getirilmeye başlandı. Şeyhülislamlık makamı, zamanla daha farklı birimler hâlinde teşkilatlandırıldı ve Fetvahane-i Âli adı altında, Fetva Emini, Reisü'l-Müsevvidin ve İlâmât-ı Şer'iyye Mümeyyizi gibi memurlar görev yapmaya başladı. Bu birimler, Osmanlı'da fetva işlerinin ilk düzenlenişini ve bürokratik yapısını oluşturdu.[141]

Cumhuriyet Dönemi ve Erken Yıllar: Cumhuriyetin ilk yıllarında, İstiklal Harbi sırasında Ankara'da kurulan TBMM hükümeti bünyesinde Şer'iyye ve Evkaf Vekâleti oluşturuldu. Bu bakanlık, fetva heyeti ve Tetkikat ve Telifat-ı İslamiye Heyeti adlı iki ayrı kurul aracılığıyla dini meseleleri ele alıyordu. Ancak 3 Mart 1924'te çıkarılan yasa ile Şer'iyye ve Evkaf Vekâleti kaldırıldı ve yerine Diyanet İşleri Başkanlığı kuruldu. Bu yeni yapının bünyesinde "Hey'et-i Müşavere" adında bir kurul teşkil edildi.

Ahmet Hamdi Akseki'nin Rolü: Bu ilk Hey'et-i Müşavere'de yer alan ve özellikle öne çıkan isimlerden biri, Ahmet Hamdi Akseki'dir. Akseki, Şer'iyye ve Evkaf Vekâleti döneminde Dinî Tedrisat Genel Müdürlüğü yapmış, Diyanet İşleri

[141] Akseki, Ahmet Hamdi, *Diyanet İşleri Başkanlığı ve DİYKşunun Öncesi,* (Ankara, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 1965). 45.

Başkanlığı'nın kuruluşuyla birlikte, çeşitli sorumluluklar üstlenmiş ve Diyanet'in karşılaştığı güçlükleri aşmada etkili bir figür olmuştur.[142]

3.1.5. Değişim ve Yeniden Yapılanma

- 1950'de adı değiştirilen Hey'et-i Müşavere, "Müşavere ve Dinî Eserleri İnceleme Kurulu" olarak faaliyet göstermeye başlamıştır.
- 1965 yılı'nda kabul edilen 633 sayılı Kanun ile Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yapısı yeniden düzenlenmiş ve Müşavere ve Dinî Eserler İnceleme Kurulu adı da "DİYK" olarak değiştirilmiştir.[143]
- 1966 yılında kurulan DİYK ilk defa 11 üyeden oluşan bir komiteyle göreve başlamış, bu üyeler Bakanlar Kurulu kararıyla belirlenmiştir.
- Kurulun üyeleri, Diyanet İşleri Başkanı dışındaki en yetkin ve en önemli birim olarak atanmışlardır, çünkü Bakanlar Kurulu kararı ile atanan tek organ DİYK üyeleridir.

3.1.6. Kurulun Yapısı ve Çalışma Düzeni

Zamanla DİYK üyelerinin sayısı 16'ya çıkarılmış, kurulda bir başkan ve bir başkan vekili seçilmiştir. Bugün itibarıyla, kurulda beş ayrı komisyon bulunmaktadır. Bu komisyonlar, farklı dini meseleleri ve fıkıh sorunlarını ele alır. DİYK, ayrıca alt birimleri aracılığıyla da dini meseleler üzerinde derinlemesine çalışmalar yapmaktadır.

Kurulun bünyesinde görev yapan uzman sayısı ise 100 kişi civarındadır. Bunlar arasında 32 uzman ve 23 uzman yardımcısı fiilen görev yapmaktadır.[144]

DİYK, Cumhuriyet'in ilk yıllarından itibaren gelişen ve dönüşen bir yapıdır. 1924'te kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bünyesinde Hey'et-i Müşavere adıyla başlayan bu süreç, zamanla daha kurumsal bir yapıya dönüşmüş, 1965'teki düzenleme ile bugünkü DİYK formuna kavuşmuştur. Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlı olarak,

---

[142] Diyanet İşleri Başkanlığı, *Diyanet İşleri Başkanlığı Tarihçesi*, (Ankara Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları. 2001). 22-23.

[143] Diyanet İşleri Başkanlığı. *Din İşleri Yüksek DİYK Hakkında Bilgiler,* (Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 2024) 12-13.

[144] Diyanet İşleri Başkanlığı, Dinî İşler Yüksek DİYK, *Dinî Yayınlar ve Fetva Hizmetleri Üzerine Çalışmalar*, (Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 1998). 30.

fıkıh ve dini meselelerin çözülmesinde önemli bir rol üstlenen bu kurul, her dönemde dinî soruları çözme, fetva verme ve dinî eğitim gibi kilit görevleri yerine getirmiştir.[145]

3.2. DİYK'nun Tanıtımı

DİYK, başkanlık makamı, beş uzmanlık komisyonu ve kurul sekreterliğinden oluşan üç ana birimden meydana gelmektedir. [146]. Kurul, gündemindeki meseleleri ele almak ve karara bağlamak amacıyla her hafta toplanmaktadır.[147].

Kurulun normal toplantı gündemi, üyelerin öneri ve görüşleri göz önünde bulundurularak Kurul Başkanı tarafından belirlenir. Üyelerin tam sayısının çoğunluğu ile toplanan ve aynı şekilde çoğunlukla karar veren Kurul, Başkanın uygun görmesi durumunda olağan dışı bir şekilde toplanabilir.

Kurul toplantılarına, çeşitli kuruluşlardan temsilciler ve uzman kişiler çağrılabilir. Bu davetliler görüş bildirebilirler, ancak oy hakları yoktur. Toplantılarda alınan kararlar ve gerçekleştirilen tartışmalar bir raportör tarafından kaydedilir ve rapor, raportör ile kurul başkanı tarafından onaylanır.[148]

Kurul toplantısı sonucunda alınan kararlar; kurul başkanı, Diyanet İşleri Başkanı veya başkan tarafından yetkilendirilen bir üye tarafından açıklanabilir. Kurul tarafından karara bağlanmayan hususlar, üyeler tarafından halkla paylaşılmamaktadır.[149]

DİYK, 2010 yılında çıkarılan kanunda, "*Başkanlığın dinî konularda en yüksek karar ve danışma organı*" olarak tanımlanmıştır. Bu yapının en önemli özelliği, Kurul'un sadece kararlar almakla kalmayıp aynı zamanda danışmanlık ve yönlendirme görevini de üstlenmesidir. Kurul, bir başkan, üyeler, uzmanlar ve uzman yardımcılarından oluşmaktadır. DİYK'nun görevleri, 2010'daki kanunla belirlenen kapsamda oldukça geniştir ve şu şekilde sıralanabilir:

---

[145] Resmi Gazete, Tarih 29.05.2013/28661.

[146] Diyanet İşleri Başkanlığı, *Din İşleri Yüksek DİYK Çalışma Usulleri*. (Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları,2024). 32.

[147] Diyanet İşleri Başkanlığı, *Din İşleri Yüksek DİYK Faaliyet Raporu,* (Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 2024) 45.

[148] Diyanet İşleri Başkanlığı, *Din İşleri Yüksek DİYK Çalışma Usulleri,* 60.

[149] Diyanet İşleri Başkanlığı, *Din İşleri Yüksek DİYK Faaliyet Raporu,* 75.

1. Dinî Konularda Karar Verme ve Görüş Bildirme: DİYK, slam dininin ana kaynaklarını, yöntemini, tarihî mirasını ve günümüz toplumsal gereksinimlerini dikkate alarak dini meseleleri çözmek, fetvalar sunmak ve görüşler geliştirmekle sorumludur.

2. Araştırma ve Yayın Faaliyetleri: Kurul, dini konularda telif, tercüme ve araştırmalar yapma, yaptırma sorumluluğuna sahiptir. Bu çalışmalar için gerekirse yurtiçinden ve yurtdışından uzman kişiler ve kuruluşlar ile işbirliği yapabilir. Ayrıca, araştırma ve inceleme grupları oluşturabilir ve sonuçları Başkanlığa sunar.

3. Dinî Yorum ve Sosyo-Kültürel Çalışmalar: İslam inancına bağlı çeşitli yorumları, dini-sosyal yapıları ve geleneksel dini-kültürel oluşumları araştırmak, bu alanlarda akademik ve danışma toplantıları düzenlemek de Komite'nin sorumlulukları arasında yer almaktadır. Bu, inanç farklılıklarının kavranması ve toplumsal huzurun teşvik edilmesi bakımından önemli bir sorumluluktur.

4. Dini Gelişmeleri Takip Etme: Kurul, Türkiye ve dünyadaki İslam dini ile ilgili gelişmeleri, dini yayınları, ilmî faaliyetleri ve dini propaganda amaçlı çalışmaların takibini yapar. Bu bilgileri toplayarak Başkanlığa sunar ve gelişmeleri değerlendirir.

5. Yayınları İnceleme: DİYK, basılı, sesli ve görüntülü eserlerin dini açıdan incelenmesinden sorumludur. Yayınlanmadan önce, bu eserlerin İslam'a uygun olup olmadığını değerlendirir ve karar verir.

6. Özel İnceleme Talebi: Kurul, özel kişi veya kuruluşların dinî yayınlarla ilgili inceleme taleplerini kabul eder ve ücret karşılığında mütalaa verir.

7. Din Şûrası Düzenleme: Din Şûrası, dini meselelerin tartışıldığı, çözüm önerilerinin ortaya konduğu bir platformdur. Kurul, bu tür çalışmaların düzenlenmesinden sorumludur.

8. Başkan Tarafından Verilen Diğer Konularda Çalışma: Başkanlık, zaman zaman farklı dini konularda Kurul'dan görüş talep edebilir. Kurul, bu talimatları yerine getirir ve gerekli çalışmaları yapar.

DİYK, bu görevleri yaparken çeşitli komisyonlar aracılığıyla hareket eder.[150] Bu komisyonlar, Kurul'un verdiği kararların ve yaptığı araştırmaların derinlemesine incelenmesini ve bilimsel bir temele dayanmasını temin eder.

Kurul, dinî meselelerde halkın ihtiyaçlarına duyarlı olarak, dini bilgiyi doğru ve zamanında sunma görevini büyük bir sorumlulukla yerine getirmektedir.

3.2.1. İhtisas Komisyonları

Uzmanlık komisyonları, bir Kurul üyesinin liderliğinde, üyeler, uzmanlar ve uzman asistanlarından meydana gelir.[151] Komisyonların, çalışma alanlarıyla ilgili dini soruları yanıtlamak; Başkanlıkça incelenmek üzere gönderilen basılı, sesli ve görüntülü materyalleri dini açıdan değerlendirmek; uzmanlık alanlarında Türkiye ve dünya genelindeki yayınları ve etkinlikleri izlemek; telif, çeviri, rapor vb. yayınlar yapmak; kongre, seminer, sempozyum ve çalıştay gibi akademik organizasyonlar düzenlemek; gerek duyulan konularda karar, görüş ve fetva metinleri hazırlamak gibi sorumlulukları bulunmaktadır.[152]

DİYK ihtiyaç duyduğu konularla ilgili komisyonlar kurma yetkisine sahiptir.[153] Hâlihazırda Kurulumuzda 5 ihtisas komisyonu yer almaktadır.[154]

3.2.2. DİYK Sekreterliği

02 Temmuz 2018 tarihi itibariyle, DİYK'nun idari ve mali işlerini yürütmek amacıyla Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde DİYK Sekreterliği kurulmuştur[155]. Sekreterliğin temel görevleri şunlardır[156]:

---

[150] Dinî Konuları İnceleme ve Soruları Cevaplandırma Komisyonu, Dinî Yayınlar Komisyonu, Dinî-Sosyo Kültürel Oluşumlar Komisyonu, Din Hizmetleri Komisyonu, Din Eğitimi Komisyonu ve ARGED Komisyonu (Araştırma, Geliştirme ve Dokümantasyon) gibi komisyonlar, DİYK'un farklı alanlarda uzmanlaşmasını ve görevlerini daha etkili bir şekilde yerine getirmesini sağlar.

[151] Diyanet İşleri Başkanlığı, *Din İşleri Yüksek DİYK Çalışma Usulleri,* 32.

[152] Diyanet İşleri Başkanlığı**,** *İhtisas Komisyonlarının Görev ve Çalışma Usulleri*, (Ankara Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 2024) 40.

[153] Diyanet İşleri Başkanlığı, *Din İşleri Yüksek DİYK Faaliyet Raporu,* 52.

[154] 1-İnançlar ve Dini Oluşumlar Komisyonu 2-İbadetler Komisyonu 3- Sosyal Hayat Komisyonu 4-İktisadi Hayat ve Sağlık Komisyonu 5- Kur'an-ı Kerim Meallerini İnceleme Komisyonu Bkz:https://DİYK.diyanet.gov.tr/Hakkimizda. [15.12.2023].

1. Kurulun alacağı kararlarla ilgili gelen her türlü yazı ve evrakın incelenmesi ve ilgili komisyonlara ya da personele yönlendirilmesi.

2. İç ve dış yazışmaların parafe ve imza işlemlerini takip etmek, sonrasında yazılan belgelerin ilgili yerlere iletilmesini sağlamak.

3. DİYK'nun yazılı işlemlerinin usulüne uygun şekilde yürütülmesi.

4. İhtisas komisyonları ile koordinasyon içinde, Kurul gündeminin zamanında hazırlanması ve üyelerle paylaşılması.

5. Kurul tarafından düzenlenecek ilmî ve istişarî toplantıların organizasyonunun yapılması ve gerekli hizmet fakîhlarının sağlanması.

6. DİYK'nun arşivinin düzenli olarak tutulmasının temin edilmesi.

7. Kurul bünyesindeki idari personelin görev dağılımının yapılması ve bu personelin çalışmalarının denetlenmesi.

8. Personelin devam durumu, verimlilik gibi ölçütlere göre izlenmesi ve gerektiğinde önlemler alınması.

9. Sekreterlik bünyesindeki bürolar arasındaki koordinasyonun sağlanması.

10. Kurulun internet sitesi ve e-posta adreslerine ilişkin işlemlerin yürütülmesi.

11. *Kurulun ihtiyaç duyduğu malzeme fakîhlarının tespit edilmesi ve yapılması*[157]

3.2.3. İnsan Kaynağı

DİYK Başkanlığı, Başkan, Başkanvekili, Üyeler, Kurul Sekreteri, Uzmanlar, Uzman Yardımcıları, Astronomlar ve büro personelinden oluşan nitelikli bir insan kaynağına sahiptir. Kurulda görev yapan on altı üye, dini ilimlerde önemli birikime sahip

---

[155] Diyanet İşleri Başkanlığı *Din İşleri Yüksek DİYK Sekreterliği ve Görevleri*. Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 2018) 5.

[156] Diyanet İşleri Başkanlığı, *Din İşleri Yüksek DİYK Sekreterliği İşleyişi*, (Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 2018) 7.

[157] Diyanet İşleri Başkanlığı, *Din İşleri Yüksek DİYK Sekreterliği Görevleri ve Uygulamaları*. (Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 2018)10.

kişilerdir. Bu üyeler, Diyanet İşleri Başkanlığının kıdemli idarecileri, İlahiyat ve İslami İlimler Fakültelerinin dekanları ile 81 il müftülerinin yer aldığı bir Aday Tespit Kurulu tarafından beş yıllık bir süre için seçilir.

DİYK'nun idari ve mali işleri, Kurul Sekreterliği tarafından yürütülmektedir[2]. Kurulda farklı alanlarda uzmanlaşmış uzmanlar ve uzman yardımcıları görev yapmaktadır. Bu uzmanlar, Kelam, Tefsir, Hadis, İslam Hukuku gibi alanlarda çalışmakta ve Kurul'un karar, mütalaa ve fetva metinlerinin hazırlanmasında önemli rol oynamaktadırlar[3]. Ayrıca, dini yayınların incelenmesi ve telif çalışmalarında da aktif olarak yer alırlar[4]. İbadet vakitlerinin belirlenmesi ve kameri ayların başlangıcı ise astronomlar tarafından hesaplanır.[158]

3.2.4. Faaliyetleri

DİYK, görevlerini en iyi şekilde yerine getirebilmek amacıyla çok çeşitli faaliyetler yürütmektedir. Bu faaliyetler arasında Din Şûraları, İstişare Toplantıları, Çalıştaylar, Kongreler ve Konferanslar düzenlemek önemli bir yer tutmaktadır. Ayrıca, dinî bilgilere dayalı olarak çeşitli yayın projelerine imza atmakta ve İslâmî meselelerde rehberlik yapmak için çeşitli platformlar oluşturulmaktadır. Bu çerçevede, namaz vakitlerinin ve kamerî ayların başlangıç tarihleri de titizlikle hesaplanmakta ve halkla paylaşılmaktadır.

3.2.5. DİYK'nun Görevleri

DİYK, Türkiye'de sahih dinî bilgilere dayalı referans kaynağı olarak kabul edilmekte olup, şu görevleri yerine getirmektedir:

1. Dinî Meselelerle İlgili Aydınlatma ve Hüküm Verme: İslam'ın temel prensipleri ve tarihsel deneyimlerden faydalanarak, insanların karşılaştığı sorunlarda onlara rehberlik etmek, dini konularda hüküm çıkarmak ve gelen sorulara çözüm önerileri sunmak.

2. Araştırma ve Tercüme Faaliyetleri: Dinî meselelerle ilgili kapsamlı araştırmalar yapmak, tercümeler gerçekleştirmek ve nitelikli çalışma grupları oluşturarak önemli akademik çalışmalar ortaya koymak.

3. Dinî Faaliyetlerin İzlenmesi ve Değerlendirilmesi: Hem yurtiçindeki hem de yurtdışındaki dinî faaliyetleri izlemek, değerlendirmek ve bu konuda Diyanet İşleri

[158] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Hakkimizda. [15.12.2023].

Başkanlığı'nı bilgilendirmek. Ayrıca, İslâm'la ilgili dinî propaganda mahiyetinde yapılan faaliyetleri inceleyip, gerektiğinde müdahalelerde bulunmak.

4. Basılı, Sesli ve Görüntülü Eserlerin İncelenmesi: Diyanet İşleri Başkanlığı'na gönderilen basılı, sesli ve görüntülü eserleri inceleyip, yayınlanabilirlik durumlarını değerlendirmek ve yayın süreciyle ilgili kararlar almak.

5. Din Şûralarının Düzenlenmesi: Dinî meselelerin detaylı şekilde tartışılabileceği din şûralarının düzenlenmesiyle ilgili çalışmalar yapmak.

6. Eser İncelemeleri ve Mütalaa: Resmi ve özel kişilerin talebi üzerine eserlerin incelemesini yapmak ve mütalaa sunmak.

7. Namaz Vakitlerinin ve Dinî Günlerin İlanı: Namaz vakitleri, özel dinî günler ve geceler hakkında gerekli hesaplamaları yapmak, bunları ilgili kurumlarla paylaşarak halkın doğru bir şekilde bilgilendirilmesini sağlamak.

8. Kur'an Meâllerinin İncelenmesi: Kur'an-ı Kerîm'e yönelik yapılan tercüme çalışmalarını değerlendirerek, dinî açıdan sorunlu olan mealleri toplatıp yok etmek ve internet üzerinde yayımlanan hatalı mealleri engellemek için yetkili kurumlara başvurmak.

9. Diyanet İşleri Başkanlığı'na Yardımcı Olmak: Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından yetkilendirilen konularda çalışmalar yapmak ve bu konularla ilgili görüşler sunmak.

Bu görevler, DİYK'nun dinî hizmetlerdeki etkinliğini ve toplumun dini ihtiyaçlarını karşılamadaki rolünü pekiştirmektedir.[159]

3.2.6. Din Şûraları

DİYK, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bilimsel yeterlilikleri ve dini hizmetleriyle tanınmış bilim ve din adamlarından oluşan bir danışma organıdır. Bu kurul, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yürüttüğü hizmetlerin kalitesini artırmak ve geliştirmek amacıyla Din Şûrası adı altında beş yılda bir toplantılar düzenler. Din Şûrası, Türkiye'deki dini hizmetlerin geleceğine yön vermek, dinî meseleler üzerine görüş birliği sağlamak ve toplumun karşılaştığı dini sorunlara çözüm önerileri sunmak için önemli bir platformdur. Şûra, zaman zaman olağanüstü olarak da toplanabilir.

[159] Resmi Gazete Tarih 02.07.1965/12038.

3.2.6.1. Din Şûrası'nın Tarihçesi ve Önemi

İlk kez 1993 yılında düzenlenmeye başlanan Din Şûrası, her seferinde farklı dini ve toplumsal meseleleri gündeme getirmiştir. İlk yıllarda, "Dini Yayınlar", "Din ve Toplum", ve "Günümüzde Yeni Dinî Anlayışlar: Dinî Bilgi, Eğitim ve Din Hizmetleri" gibi temel konular tartışılmıştır. Bu toplantılarda, çağdaş dünyada dinin rolü, dini eğitim ve yayınların etkisi, toplumun dini duyarlılığı gibi konular derinlemesine ele alınmıştır.

3.2.6.2. Olağanüstü Din Şûrası: 15 Temmuz Darbe Girişimi

15 Temmuz 2016'da gerçekleşen hain darbe girişiminin ardından, Din Şûrası ilk kez olağanüstü toplanmıştır. Bu olağanüstü toplantının gündemi, "15 Temmuz Darbe Girişimi ve Din İstismarına Karşı Birlik, Dayanışma ve Gelecek Perspektifi" olarak belirlenmiştir. Darbe girişiminin toplumsal ve dini açıdan yarattığı travmaların tartışıldığı bu özel şûra, din istismarı ve dini değerlerin korunması adına önemli kararların alındığı bir platform olmuştur.

Kurul tarafından 25-28 Kasım 2019 tarihleri arasında, VI. Din Şûrası Ankara'da düzenlenmiştir. Bu şûranın ana teması "*Sosyo-kültürel Değişim ve Diyanet Hizmetleri*" olarak belirlenmiştir. Toplantı, din hizmetlerinin değişen toplum yapısına nasıl uyum sağlayabileceği, dini hizmetlerdeki yeniliklerin ve güncellenmiş yöntemlerin nasıl uygulanabileceği üzerine odaklanmıştır. Ayrıca, teknolojinin ve küresel sosyo-kültürel değişimlerin dini hizmetlere etkisi de tartışılmıştır.

Kurul son olarak 26-28 Kasım 2024 tarihlerinde Ankara'da VII. Din Şûrası "*Dijitalleşen Dünyada Diyanet Hizmetleri: Etkililik-Verimlilik-Sürdürülebilirlik*" ana temasıyla düzenlenmiştir. 328 katılımcının yer aldığı etkinlikte, beş farklı tematik komitede paralel oturumlar gerçekleştirilmiştir.

3.2.6.3. Din Şûrasının Önemi ve Amacı

Din Şûrası, DİYK'nun, dini meseleler hakkında uzmanların bir araya gelerek fikir alışverişinde bulunduğu bir platform olmanın ötesinde, toplumun dini gereksinimlerine cevap veren ve geleceğe yönelik çözüm önerileri sunan bir danışma organıdır. Şûra toplantılarında alınan kararlar, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından uygulamaya konulan din hizmetlerinin temelini oluşturur. Ayrıca, bu toplantılar, toplumu ilgilendiren dini meselelerde bir bilinç oluşturma ve toplumda dinî hoşgörü ve birlik gibi değerlerin pekiştirilmesi amacını taşır.

Din Şûrası, hem toplumun dini ihtiyaçlarına yanıt veren hem de dini alanda yenilikçi çalışmalar geliştiren bir organizasyon olarak, İslam'ın temel değerlerini yaşatmayı ve toplumsal huzuru sağlamak için önemli bir işlev görmektedir.

3.3. Uluslararası Kongreler

DİYK, global ölçekteki dini sorunların çözümüne katkıda bulunmak amacıyla, çeşitli uluslararası kuruluşlarla iş birliği yaparak büyük katılımlı kongreler düzenlemektedir. Bu tür etkinlikler, İslam dünyasında karşılaşılan ortak problemlere çözüm önerileri getirmek, farklı İslam toplumları arasında dayanışma ve iş birliği sağlamak için önemli bir platform oluşturur.

Özellikle, Hicrî Takvim konusundaki uluslararası farklılıkları giderme amacı güden DİYK, bu alanda bir ilke imza atmıştır. 28-30 Mayıs 2016 tarihlerinde İstanbul'da düzenlenen "Uluslararası Hicrî Takvim Birliği Kongresi", İslam dünyasında özellikle dini takvimle ilgili yaşanan ayrılıkları ortadan kaldırmayı hedefleyen tarihi bir buluşma olmuştur. Kongreye, İslam ülkelerinin ilgili bakanlıkları, fıkıh ve fetva kurullarından yetkililer, astronomlar, âlimler, fakihler ve dünyanın çeşitli fıkıh meclislerinden temsilciler katılmıştır. Bu toplantı, İslam dünyasında ortak bir Hicrî takvim belirlemek amacıyla yapılan ilk geniş çaplı girişimlerden biri olup, dini günlerin birleştirilmesi noktasında önemli adımlar atılmasını sağlamıştır.

Bu kongre, sadece İslam dünyasında birlik sağlama çabalarını değil, aynı zamanda bilimsel iş birliğini de pekiştiren bir organizasyon olmuştur. Katılımcı bilim insanları ve dini otoriteler, astronomik hesaplamalar ve dini referanslar doğrultusunda ortak bir görüş oluşturmak için bir araya gelmişlerdir. Bu tür uluslararası kongreler, dinî meselelerdeki ortak çözümler ve iş birliği için önemli bir zemin oluşturarak, küresel dini ilişkiler ve toplumsal huzur için büyük bir katkı sağlamaktadır.

DİYK'nun düzenlediği bu gibi etkinlikler, yalnızca yerel değil, küresel dini meselelerin de çözümü adına önemli birer araç olma işlevi görmektedir.

3.4. DİYK'nun İstişare ve İhtisas Toplantıları

DİYK, belirli konularda uzmanlık gerektiren meseleleri tartışmak ve çözüm önerileri geliştirmek amacıyla alanında yetkin ilim adamlarını davet ederek istişare toplantıları düzenlemektedir. Bu toplantılarda, dinî ve sosyal hayatta karşılaşılan güncel sorunlar üzerinde tebliğler sunulmakta, bu tebliğler daha sonra kitaplaştırılarak ilim dünyasına

katkı sağlamaktadır. İşte DİYK tarafından düzenlenen bazı önemli istişare toplantıları yapılmıştır.[160]

Bu toplantılarda ortaya çıkan tebliğler ve müzakereler, DİYK tarafından düzenli olarak kitaplaştırılarak hem akademik alanda hem de geniş halk kitlelerine yönelik kaynaklar haline gelmektedir. Bu tür etkinlikler, dinî meselelerin güncel yorumlarının ve dinî referanslarla çözüm önerilerinin toplumla paylaşılmasını sağlamakta önemli bir rol oynamaktadır.

3.5. DİYK'nun Çalıştayları

DİYK, çeşitli dini ve toplumsal meselelerin daha derinlemesine incelenmesi ve çözüm önerilerinin geliştirilmesi amacıyla alanında uzman kişilerin katılımıyla düzenlediği çalıştaylarla önemli bir rol oynamaktadır. Bu çalıştaylar, dinî, sosyal ve etik konular üzerine yapılan müzakerelerle hem akademik çevrelere hem de topluma faydalı bilgiler sunmayı hedeflemektedir.[161]

---

[160] **Güncel Dinî Meseleler İstişare Toplantısı – I** Dini Metinlerin Yorumlanmasında Gelenekçi ve Modernist Yaklaşımlar Çağdaş Dünyada Kadın Problemleri ile İlgili Dini Tartışmalar İbadetlerle İlgili Güncel Tartışmalar. **Güncel Dinî Meseleler İstişare Toplantısı – II** Sosyal Hayatla İlgili Problemler, Dini Açıdan Problem Oluşturan Tıbbi Gelişmeler Ticari ve İktisadi Hayat Kaynaklı Dini Problemler Güncel **Dini Meseleler İstişare Toplantısı – III** Banka İşlemleri, Faiz ve Faiz-Enflasyon İlişkisi, Katılım Bankası İşlemleri ve Altın İşlemleri ile İlgili Dini Sorunlar **Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantısı – IV** Günümüzde Helal Gıda **Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantısı – V** İbadetler ve Aile Hayatı ile İlgili Bazı Meseleler **Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantısı – VI Zekât**, Evlilik, Kadınların İbadet ve Sosyal Hayatı ile İlgili Farklı Görüşlerin Yeniden Değerlendirilmesi **Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantısı – VII** Katılım Bankalarına Ait Bazı İşlemler, Tasarrufa Dayalı Faizsiz Finansman Sistemi TOKİ Uygulamaları ve Kira Sertifikası **Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantısı – VIII** Dinin Anlaşılması Meselesi: Sabiteler ve Değişkenler **Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantısı – IX** Güncel İnanç Problemleri: Deizm, Ateizm, Agnostisizm, Nihilizm **Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantısı – X** Menkul Kıymetler Borsası ve İslami Açıdan Değerlendirilmesi

[161] İşte son yıllarda düzenlenen bazı önemli çalıştaylar:

1. *Çağdaş İnanç Problemleri Çalıştayı (2011, Ankara)*
2. *Fetva, Tarihçesi, Üslubu ve Dili Çalıştayı (2011)*
3. *Mehdilik Çalıştayı (2012)*

Bu çalıştaylar, dinî, ahlaki, sosyal, tıbbi ve etik konularda hem toplumun ihtiyaçlarına cevap vermeyi hem de dinî bilgilere dayalı doğru yaklaşımlar geliştirmeyi amaçlamaktadır. Aynı zamanda, katılımcı uzmanlar ve akademisyenler tarafından üretilen çözüm önerileri ve tartışmalar, DİYK'nun çeşitli faaliyetlerine rehberlik etmektedir. Bu çalıştaylar, dinî meselelerin daha derinlemesine anlaşılması ve çözüm yollarının keşfedilmesi noktasında önemli bir kaynak oluşturmaktadır.

3.6. DİYK Yayınları

DİYK, Diyanet İşleri Başkanlığının en üst düzey karar ve danışma organı olarak, dini ve ilmî yayın faaliyetlerinde önemli bir rol üstlenmektedir.[162] Başkanlık, dinî

---

4. *Dinde Bâtını Yorumların Yeri Çalıştayı (2013)*
5. *İslam'ın Etnisite Konusuna Yaklaşımı Çalıştayı (2013)*
6. *Katılım Bankaları ile İlgili Bazı Problemler Çalıştayı (2014)*
7. *Dünyevileşme Olgusu Karşısında Din Hizmetleri Çalıştayı (2014)*
8. *Kur'ân Meallerinde Metod Çalıştayı (2014)*
9. *Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgelerindeki Güncel Dinî Problemler Çalıştayı (2015)*
10. *Zihniyet Değişimi ve İstismar Edilen Dinî Konular Çalıştayı (2016)*
11. *Dini Referans Alan Şiddet Yanlısı Hareketler Çalıştayı (2016)*
12. *FETÖ/PDY Dini ve Sosyo-Psikolojik Boyutları Çalıştayı (2016)*
13. *Hayatın Başlangıcına Dair Etik Meseleler Çalıştayı (2017)*
14. *Engelli İlmihali Çalıştayı (2017)*
15. *Tasavvuf'un Doğru Anlaşılmasına Yönelik Yayınlar Çalıştayı (2017)*
16. *Talak Çalıştayı (2018)*
17. *Hayatın Sonuna Dair Tıbbi ve Etik Meseleler Çalıştayı (2018)*
18. *Dini Soruları Cevaplandırma İlke ve Usulleri Çalıştayı (2018)*
19. *Kur'an Meallerini Toplatmayı Gerektirecek Esasların Belirlenmesi Çalıştayı (2018)*
20. *Gençlik ve Güncel İnanç Problemleri Çalıştayı (2019)*
21. *Dini Hükmü Açısından Gıdalardaki ve İlaçlardaki Katkı Maddeleri Çalıştayı (2019)*
22. *Medya Ahlakı Çalıştayı (2019)*
23. *Arıtılmış Atıksuların Fıkhî Açıdan Değerlendirilmesi Çalıştayı (2019.*

[162] DİYK'nun Yayınlarından Bazıları:

1. *Din Şûrası Tebliğ ve Müzakereler (I, II, III, IV, V)*
2. *Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantıları (I, II, III, IV, V, VI, VII)*
3. *Çağdaş İnanç Problemleri Serisi (9 Kitap)*
4. *Fetvalar*
5. *Şiddet Karşısında İslam*

konularda hazırladığı görsel, sesli ve yazılı eserlerin içeriklerinin dini açıdan doğru ve güvenilir olmasını sağlamak için bu eserleri dinî ve ilmî açıdan incelemekte ve yayına uygunluklarına karar vermektedir. Ayrıca, Diyanet İşleri Başkanlığının yayın politikalarının belirlenmesinde de aktif bir şekilde katkı sağlamaktadır.

DİYK, yayınlayacağı eserlerin yalnızca içeriklerine karar vermekle kalmaz, aynı zamanda Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü aracılığıyla bu projelerin gerçekleştirilmesine ilmî destek sunmaktadır. Kurul, düzenlediği Din Şûraları, İstişare Toplantıları gibi ilmî faaliyetlerin kitaplaştırılması ve farklı yayın projelerinin hayata geçirilmesi konusunda da sorumluluk taşımaktadır.

DİYK, kitap ve sünnetin rehberliğinde, 15 asırlık İslam ilim geleneğinden beslenen bir tecrübe ile sahih dini bilgi üretme ve güncel dini ile sosyal sorunlara çözüm arama yolunda çalışmalarına devam etmektedir. Kurul, bu çalışmalarını sadece Türkiye'de değil, uluslararası düzeyde de etkili bir şekilde sürdürmeyi amaçlamaktadır.

3.7. DİYK'nun Fetva Usûlündeki Yaklaşım

DİYK'nun karar ve fetva stratejisi, halkı dinî konularda bilgilendirme ve rehberlik yapma amacını güderken, toplumsal birliği ve huzuru gözeten bir yaklaşım benimsemiştir. Kurul, verdiği fetvalarda özellikle siyasî tartışmalardan uzak durmaya, değişken siyasî anlayışlardan etkilenmemeye özen göstermiştir. Bu anlayış, Kurul'un fetva pratiğinin genel çerçevesini oluşturmuş ve verilen fetvaların çoğunda bu tutum gözlemlenmiştir.

---

6. İslam Ahlakı, Temel Konular, Güncel Yorumlar

7. Sıkça Sorulan Sorular (Oruç, Kurban, Hac, Zekat, Stomalı Hastalar)

8. Seyahatte İbadet

9. Şâfiî Mezhebine Mensup Kişilere İmamlık Yaparken Dikkat Edilmesi Gereken Hususlar

10. Dini İstismar ve Tedhiş Hareketi: DEAŞ (Türkçe, Arapça ve İngilizce)

11. DAIŞ'in Temel Felsefesi ve Dini Referansları Raporu (Türkçe, Arapça ve İngilizce)

12. FETÖ/PDY Dini ve Sosyo-Psikolojik Boyutları Çalıştayı

13. Kendi Dilinden FETÖ: Örgütlü Bir Din İstismarı

14. Farklı Boyutlarıyla FETÖ/PDY

15. Engelli İlmihali

16. İslam'ın Salgın Hastalıklara Bakışı

Bununla birlikte, bazı durumlarda Kurul'un daha dar bir çerçevede hareket ettiği ve özellikle inanç, ibadet ve ahlakla sınırlı kaldığı, muamelatla ilgili konuları ise mahkemelere bıraktığı görülmektedir. Örneğin, 26 Haziran 1946 tarihinde gelen bir fetva sorusunda, talakla ilgili bir mesele ele alınmıştır. Bolu Müftülüğü, bir kişinin söylediği sözün üç talak mı yoksa bir talak mı ifade ettiğini öğrenmek istemiştir. Ancak, Kurul'un verdiği karar şu şekilde olmuştur: "Medenî kanunun neşri tarihinden beri nikâh ve talak meseleleri mahkemeye ait bulunduğu cihetle, Müftülüğe dilekçe ile müracaat edenin istid'asına bu suretle meşruhat verilerek reddedilmesi gerektir."[163]

Bu fetvada, DİYK, talak gibi günümüzde de sıkça karşılaşılan bir konuda, mevcut yasalara aykırı bir fetva vermekten kaçınmış ve konuyu mahkemelere bırakmıştır.

Bu örnek, Kurul'un fetva verirken dinî ilkeler ile mevcut yasal çerçeve arasında denge kurmaya çalıştığını göstermektedir. Fetvaların içeriği, sadece dini hükümlerle sınırlı kalmayıp, aynı zamanda hukuki bir sorumluluğa da sahiptir. Bu strateji, dinî soruları yanıtlamakla birlikte toplumsal düzeni ve hukukun üstünlüğünü ihlal etmeme amacını güderek, halkın güvenini ve saygısını kazanmayı hedeflemektedir.

DİYK'nun fetva stratejisi, oldukça dikkatli ve çok boyutlu bir yaklaşımı yansıtmaktadır. Hem halkın dini ihtiyaçlarına cevap verme hem de toplumsal düzenin korunmasına yönelik bir denge kurmaya çalıştığı gözlemlenmektedir. Bu bağlamda, Kurul'un siyasetten bağımsız bir şekilde hareket etmesi, dini sorulara yanıt verirken tarafsızlık ilkesine sadık kalması, çok önemli bir ilkedir. Fetvalar, dini hassasiyetlere dayansa da toplumsal birliği ve huzuru bozmamak adına siyasi tartışmalardan uzak durmayı hedeflemektedir. Bu, özellikle ülkedeki toplumsal yapının çeşitliliği ve dini inançların farklılıkları göz önünde bulundurulduğunda çok daha anlam kazanmaktadır. DİYK, insanların dini inançlarını özgürce yaşarken toplumsal barışı koruyabilmek için, dini hükümlerin uygulanmasında toplumsal, kültürel ve hukuki çerçeveyi gözetme stratejisini benimsemiştir.

Kurul'un fetva stratejisinin bir diğer önemli yönü de hukuki zemine duyduğu saygıdır. Bu strateji, Kurul'un dinî konularda verdiği kararların sadece dini ilkelere dayanmadığını, aynı zamanda yürürlükteki yasalarla uyumlu olmasını da sağladığını gösteriyor. Özellikle örnekte verilen talak konusundaki fetva, bu dengeyi en iyi

[163] DİYK, Karar, 1946.

şekilde yansıtan bir örnektir. Kurul, medeni kanun gibi hukuki düzenlemeleri göz ardı etmeyerek, dinî meselelerin mahkemelere havale edilmesi gerektiği sonucuna varmıştır. Bu tutum, hem dini otoritenin yargı bağımsızlığını zedelemeden hareket etmesini sağlar hem de toplumun hukuk sistemine olan güvenini sarsmadan dini hükümleri yerine getirme amacı taşır.

Ayrıca, Kurul'un fetva verirken sadece dini değil, aynı zamanda toplumsal ve psikolojik boyutları da göz önünde bulundurması, halkla olan etkileşimini güçlendiren bir başka önemli stratejidir. Soruların yanıtlanmasında dikkat edilen gizlilik, mahremiyet ve eğitim düzeyi gibi faktörler, insanların dini sorularını daha rahatça ve güvenle sorma ihtiyacı hissetmelerini sağlar. Bu, aynı zamanda dinî danışmanlık işlevi gören bir yaklaşım da ortaya çıkarır. Yani, DİYK sadece fetva vermekle kalmaz, aynı zamanda bireylerin psikolojik ve manevi sorunlarına da bir tür rehberlik yapar.

DİYK'nun fetva stratejisi, dini hükümleri belirlerken toplumsal ve hukuki sorumlulukları da göz önünde bulunduran, etik ve sorumlu bir yaklaşım benimsemektedir. Hem dinî hem de toplumsal barışı koruma amacını güden bu strateji, hem halkın dini sorularına yanıt verirken hem de modern hukuki yapıya zarar vermemek adına büyük bir dengeyi başarmaktadır.

DİYK'nun bu dönemdeki fetva anlayışı hem dini ilkelerle hem de yürürlükteki hukuki düzenlemelerle uyum içinde olmayı amaçlamaktadır. Yukarıda verilen örneklerde, özellikle boşanma ve talakla ilgili sorulara yaklaşımda dikkat çeken birkaç önemli nokta bulunmaktadır.

İlk örnekte, karısına talak (boşanma) sözleri söyleyen ve pişmanlık duyan bir kişinin durumu ele alınmaktadır. Kurul, burada talak konusunun medeni kanuna tabi olduğunu ve boşanma işlemlerinin artık mahkemelere ait olduğunu belirterek, hukuki düzenlemelere saygı göstermektedir. Aynı zamanda, fukahânın (İslam hukukçularının) görüşlerinden biri olan "üç talak bir talak olarak geçerli olur" ilkesini de modern mevzuatla uyumlu bulmuştur. Bu yaklaşım, Kurul'un sadece dini kuralları değil, aynı zamanda toplumsal ve hukuki düzeni de göz önünde bulundurmasına örnek teşkil eder.

İkinci örnekte ise, boşanma ile ilgili soruların nasıl yanıtlanması gerektiğine dair daha kapsamlı bir açıklama yapılmıştır. 1948 tarihli yazıya verilen yanıtta, Diyanet

İşleri Teşkilatı'nın görev sınırları açıkça belirtilmiştir. İtikad, ibadet, vasiyet ve miras gibi dinî konularda müftülerin doğrudan fetva verebileceği, ancak medeni kanuna dair konularda, yani boşanma ve miras gibi hukuki düzenlemelere giren meselelerde, sorulara sadece dini açıklamalar yapılabileceği belirtilmiştir. Bu durum, DİYK'nun modern hukuk sistemine saygı gösterdiğini ve hukuki yetkilerle dini sorumlulukları ayrı tutma prensibini benimsediğini göstermektedir.

Kurul'un hem dini hem de hukuki alandaki sorumlulukları arasındaki dengeyi sağlamaya çalıştığı açıkça görülmektedir. Yani, dini meselelerde rehberlik yaparken, hukuki düzenlemelerle çelişmemek için titizlikle hareket etmektedir. Bu yaklaşım, din ile devletin birbirinden ayrı olduğu bir ortamda, her iki alanın kendi sınırları içinde işlevlerini yerine getirebilmesini sağlamak amacıyla benimsenmiş bir stratejidir.

DİYK, fetva verirken dini hükümleri dikkate alırken aynı zamanda hukuki düzeni de göz önünde bulundurmakta ve dini meseleleri mahkemelere, hukuki karar alma süreçlerine karışmadan yönlendirmektedir. Bu, dini otoritenin modern hukukla uyum içinde çalışmasını sağlayan önemli bir denetim mekanizmasıdır.

DİYK'nun verdiği bu örnek, dini hükümlerle hukuki sınırların nasıl titizlikle ayrıldığını ve her iki alanda uyum sağlama çabasını açıkça ortaya koymaktadır. Özellikle 1952'deki "mesfûh kan" ticaretiyle ilgili soruya verilen cevap[164], hem dini sorumlulukları yerine getirme noktasında Kurul'un hassasiyetini, hem de yürürlükteki hukuki düzenlemelere olan saygıyı göstermektedir.

Kurul, dini açıdan, mesfûh kanın necis olduğunu ve onun tüketilmesinin haram olduğuna dair fukahâ (İslam hukukçuları) görüşlerine atıfta bulunmuş, ancak bu konuda yazılı bir fetva vermekten kaçınmıştır. Bunun yerine, soruya yalnızca şifahen yanıt verilmesi gerektiğini belirtmiş ve yerel müftülüğe yönlendirilmiş, böylece yazılı bir fetva vererek resmi bir hüküm açıklama sorumluluğundan kaçınmıştır. Bu

[164] DİYK, Karar, 06.02.1952/75; Karar metni: Her ne kadar mesfûh kanın İslami hükümlere göre necis olduğu ve içilmesi, bey'i ve semeninin yenilmesi ve intifa'inin haram olduğu fukahânın beyanından anlaşılmakta ise de dilekçe sahibine diyaneten yazılı cevap vermekte idari mahzur görüldüğünden kendisi celbedilerek şifahen cevap verilmek üzere mahalli müftülüğüne yazılması uygun olacağı mütalaasıyla keyfiyetin Yüksek Başkanlığa arzına karar verildi.

yaklaşım, özellikle dini kararların, geçerli hukuki çerçeveye aykırı olmaması adına, Kurul'un yazılı ve resmi bir cevap verme konusunda temkinli olmasını gösteriyor.

Bu örnek, aynı zamanda DİYK'nun, bazı sorularda dini hükümlerin yanı sıra yasal düzenlemelere de dikkat etme zorunluluğunu nasıl dengelemeye çalıştığını gözler önüne seriyor. Yazılı fetvaların, özellikle toplumda veya resmi dairelerde bir bağlayıcılık taşıyabileceği ve hukuki sorumluluk oluşturabileceği düşüncesi, yazılı açıklamalardan kaçınılmasını açıklıyor. Böylece, dinî sorumlulukları yerine getirme görevini yerine getirirken, aynı zamanda hukuk karşısında herhangi bir yanlış anlamaya veya hukuki sorumluluğa yol açmaktan da kaçınılmıştır.

Bu durum, DİYK'nun dinî konularda verdiği kararların, hem toplumun dini ihtiyaçlarına yanıt verdiğini, hem de mevcut hukuki çerçeveye uyumlu olarak şekillendiğini gösteriyor. Ayrıca, bu tür soruların şifahen yanıtlanması, dini otoritenin gerektiği yer ve zamanda yerel otoritelerle iş birliği içinde çalışmasını sağlamaktadır.

Zekât, hac ve kurban gibi dini ibadetlere dair verilen karar ve fetvalar, dini esaslara sadık kalınarak, toplumun ihtiyaçları ve mevcut hukuki, sosyal koşullara uygun bir şekilde şekillenmiştir. Örneklerde, dini vecibelerin yerine getirilmesi gerektiği konusundaki titizlik ile birlikte, toplumsal değişimlere paralel olarak zaman zaman fetva değişikliklerinin yapıldığı gözlemlenmektedir.

Özellikle hac ve kurban gibi ibadetlere dair yapılan düzenlemelerde, DİYK, dini sorumlulukların yerine getirilmesinin bireysel bir yükümlülük olduğunu ve bu yükümlülüklerin başkalarına devredilemeyeceğini vurgulamaktadır. 1949'daki hac fetvasında, hac ibadetinin belirli bir maliyet ve çaba gerektirdiği, ancak bu paraların hayır kurumlarına verilmesinin hac farzını yerine getirmediği belirtilmiştir. Bu durum, DİYK'nun dini yükümlülükleri yerine getirmenin, yalnızca maddi yardım ile değil, doğrudan ibadetle mümkün olduğunu savunduğunu gösterir. Bu yaklaşım, hac ve kurban gibi dini vecibelerin, bireysel olarak yerine getirilmesi gereken, değiştirilemez sorumluluklar olduğu fikrini pekiştirmektedir.

Öte yandan, Kurul'un verdiği fetvalarda, toplumsal ihtiyaçların da göz önünde bulundurulduğu söylenebilir. Ancak, bu tür dini hükümlerin toplumsal hayatla entegrasyonu söz konusu olduğunda, fetvaların bazen zamanla değişebileceği görülmektedir. Bu değişikliklerin, doğrudan dini hükümlerin içeriğinden çok,

toplumsal, siyasi ve ekonomik şartlarla ilgili olduğu düşünülebilir. Örneğin, kurban ve hac gibi ibadetlerle ilgili fetvalarda, bu ibadetlerin yerine getirilmemesinin sosyal baskılar ya da bazı devlet politikaları yüzünden sorgulanması gibi durumlar söz konusu olabilir.

Sonuç olarak, DİYK'nun verdiği fetvalar, İslam'ın temel prensiplerine sadık kalarak, toplumsal değişimlere duyarlı bir biçimde şekillenmiştir. Fetvalar, bazen mevcut kanun ve düzenlemelerle uyumlu olacak şekilde şifahi bir tarzda verilmiş, bazen de yazılı olarak cevaplandırılmıştır. Bu da kurumun, dini yükümlülükleri ve toplumsal gerçeklikleri dengeleyerek topluma en uygun çözümü sunma çabasını göstermektedir. Ancak, fetvaların değişimi, dini esaslardan çok, toplumsal ve siyasi koşulların etkisiyle şekillenmiş olabilir.

3.7.1. DİYK Kararlarında Esas Alınan Kriterler: Yöntemler

İslam Hukuku mezhepleri mecellenin tanzim edildiği zamana kadar dönem dönem yeni meseleleri kendi usûl ve hüküm çıkarma yöntemlerini kullanarak çözmüşlerdir. Ancak Günümüz fıkıhî meselelerin çözümünde birçok farklı yaklaşımlar beraberinde kurumsal çalışmaları da zorunlu kılmıştır. Bireysel ve kurumsal çalışmalar bu yeni meselelere belli başlı yaklaşımlarda bulunmuşlardır.

18. yüzyılın sonlarıyla birlikte Müslüman ilim adamları özelde Osmanlı'nın genelde İslam dünyasının Batı'nın dünyasının karşısında ilim ve fende geri kalmasının nedenleri ve İslam dünyasının Batı medeniyetinin etkisi altına girerek iktisâdi, siyasî, askerî ve sosyal yaşam düzeyleri açısından geri kalmasından kurtuluş çareleri üzerinde durmuşlardır. Bu konuda en çok eleştirilen ve tenkid edilen ise geleneksel dini yaşantı ve anlayışlara özellikle de klasik medrese eğitim sistemi ve fıkıh geleneğine yönelik olmuştur. Dini meselelelerin çözümüne yönelik olarak birçok yeni yaklaşım ve öneriler ileri sürülmüştür. Zira dinî yaşantı ve anlayışlarda olacak bir ıslahın, tecdidin ve değişimin klasik fıkıh mirasından bağımsız olarak mevzu bahsedilmesi mümkün değildir.

İslam âlim ve düşünürlerinin içerisinde bulundukları şartlar ve bölgelere göre dinî ve fıkhî meselelerin çözümünde birçok farklı metodolojik yaklaşımlar segilemişlerdir. Klasik fıkıh geleneğimize de yönelik olan bu yaklaşımlar çağdaş literatürde tefrit, ifrat ve itidalli olarak ifade edilmiştir. Tefrit yaklaşımla klasik fıkhımızda yer alan her bir ictihad, hüküm ve fetvaları nas gibi telakkî eden ve bunların asla

değişmeyeceğini müdafaa eden klasik muhafazakâr yaklaşımlardır. İfrat yaklaşımla klasik fıkıh mirasımızda yer alan fürua ait hüküm ve ictihadları, Kur'ân-Kerîm ve Sünnetle sâbit olanlar da dâhil olmak üzere üretildikleri tarihî ve ictimâî şartların neticesi olarak telakki eden modernist/tarihselci yönelişlerdir. İtidalli yaklaşımla naslara tarih üstü bir mevkii vermekle beraber fıkıh mirasımız içerisinde tarihsel nitelikli bazı hükümlerin olabileceğini ifade eden dini hükümlerde değişimin alanı ve sınırları konusunda taabbudî ve ta'lîlî hüküm ayrımını kabul eden anlayışlar ifade edilmiştir.

Fıkıh mirasına mâtuf bu yaklaşımları her birinin kendine özgü ayırıcı nitelik ve özellikleriyle şu adlandırmalar altında ele almanın uygun olduğunu düşünüyoruz.

3.7.1.1. Modernist/Tarihselci Yaklaşımlar

Aslı itibariyle Batı kaynaklı olan bu bakış açısı, her şeyin zamanla biçimlendiği ve tarihselliği itibariyle üniversal olamayacağı prensibine dayanmaktadır. Bu yaklaşıma göre Kur'ân ve Sünnet'in hükümleri ilâhî karakteriyle beraber daha bariz olarak Ortaçağ Arabistan'da meydana gelen hadiseler ve problemlere ilişkin ilâhî bir çözüm olarak tarihsel bir metin-söz olduğu ifade edilmektedir. Kısaca ilâhî vahiy ve kelâmın evrensel olan maksad ve mânasının tarihsel bir biçimde takdim edildiği ve bu tahsilsel biçimin sadece o zaman için bir mâna taşıdığı anlamına gelmektedir. Nasların genel geçerliliği ve bağlayıcılık yönü; maksadları, ahlakî ve ictimâî değerlerdir. Bu sebeple ilâhî kelâmın işlevsel olabilmesi için ilk önce o kelâmın yaşandığı tarihselliğinde, bu tarihsel mânanın gerisindeki evrensel anlam ve ilkelerin meydana konulması gerekmetedir. Günümüzde ise öncelikle tespit edilmiş metodlarla bu anlam ve ilkelerin neler olduğu saptanmalı, daha sonra bu anlam ve ilkeler, akıl ve bilimin öngördüğü doğrultuda güncel fıkhî problemlere tatbik edilmeslidir. Bu yaklaşımda akıl ve bilim naslara hâkim kılındığı için fazla rağbet görmemiştir.

Bu yaklaşımın ilk temsilcileri olarak; Hindistan'da Seyyid Ahmed Hân (1817-1898), Şiblî Nu'mânî (1857-1914) ve Seyyid Emir Ali (1849-1928), Mısır'da Cemâleddîn-i Efgânî (1838-1897), Şeyh Muhammed Abduh (1849-1905), M.Reşid Rıza (1865-1935) ve Muhammed Ebû Zeyd (1891-ö?) gelmektedir.

Çağdaş modernist/tarihselci yaklaşımın temsilcileri ise Muhammed Arkoun (1928-2010), Nasr Hâmid Ebû Zeyd (1943-2010) ve Tayyib Tizînî (1934-2019) gibi

felsefeci tarihçiler, Kur'ân'ın vahyiyle birlikte mahiyetini de sorgulamışlardır. Fazlurrahman (1919-1988), Roger Garaudy (1913-2012) ve Hasan Hanefî (1935-2021) gibi tarilselciler ise Kur'ân'nın mahiyettinden çok mesajı ve güncel değeri üzerine yoğunlaşmışlardır.

1.2.2. İhyacı, Islahçı, Selefîci Yaklaşımlar

Bu yaklaşım selef-i sâlihînin Kur'ân ve Sünnet kaynaklı sahih din telakkisinin zamanımız ve istikbâle intikalini amaçlamaktadır. Bundan dolayı klasik fıkıh mirasını ve birikimini görmezden gelen veya reddeden, yerleşik geleneğe eleştirel bir bakışla yaklaşan bir anlayışa sahiptir. Öze ve ana refernaslara (Kur'ân ve Sünnet) dönüş çağırısına vurgu yapan ve ictihada büyük ağırlık veren bu bakış açısı, İslam hukuku çalışmalarının ilk asırlardan alınıp tekrardan başlatılması düşüncesini ifade eder. Fakat bu anlayışta bulunanlar ictihada ayrı bir değer atfetseler de hükümlerin açık ifadelerine ve kelime anlamlarına sımsıkı tabi olmayı göz önünde tutarak nasların gâye, mâna, maksat ve ahlâkî yönlerini ihmal etmektedirler.

Bu anlayışlarının neticesi olarak tarihi fıkıh birikiminin ve birikim içerinde tarihsel süreçte daha sonra meydana gelen ve nasların lafzî mânalarına girmeyen birçok kurumsal yapı ve değişikliği bid'at kabul ettiklerinden gayri meşru addetmektedirler.

Bu anlayışın temsilcileri özellikle Suudi Arabistan'da Vehhâbilik hareketinin önderi Muhammed b. Abdulvehhab (ö.1206-1792), Abdurrahman b. Nâsır Sa'dî (1889-1956), Abdülazîz b. Bâz (1912-1999) ve Muhammed b. Sâlih Useymîn (1929-2001) sayılabilir.

Selefîlik anlayışının farklı varyantları olarak ıslah, ihyâ ve yenilenme düşüncesiyle tebarüz eden XIX. yüzyıldan itibaren Sıddîk Hasan Han (ö.1307/1890), Mûsâ Cârullah (1875-1949), Şeyh Muhammed Abduh (1849-1905), M. Reşid Rıza (1865-1935), Cemâleddin Kâsımî (1886-1914) ve Mahmûd Şükrî el-Âlûsî (1857-1924) dir. Ayrıca bu anlayışın devamı olarak Muhammed Mustafa Merâğî (1881-1945), Mustafa Abdürrâzık (ö.1947) ve Mahmut Şeltût (1893-1963) gibi Ezher şeyhleri de zikredilebilir.

Fıkıh birikiminden ve geleneğiyle irtibatı kesik ve gerçekle irtibatı zayıf olan bu yaklaşımın içerisinde yer alan bu gruba bazı aydınlar "*selefî literalizm*" diye

isimlendirmektedir.[165] Bu yaklaşım içerisinde selefîlikten çok Haricî eğilimleriyle öne çıkan gruplarda vardır. Modern hukuk problemlerini çözmekte etkili bir bakış açısı olarak değerlendirilmemektedir.

3.7.1.3. Muhafazkâr/Geleneğe Bağlı Taklid Yaklaşımı

Bir kısım araştırmacıların tefrit yaklaşım olarak kabul ettiği bu yaklaşım sahipleri, özellikle dört mezhebin fıkıh literatüründe yer alan ictihad ve hükümlerini genel itibariyle evrensel ve değişmez olarak kabul eder. Tarihî fıkıh miras ve birikiminin güncel fıkhî meseleler için de işlevsel olduğunu, çözüm önerileri getirdiğini, bu nedenle mezheplerin haricinde ictihadların gerekli olmadığına inanırlar. Bu anlayışta olanlar ictihad, ıslah, tecdid ve ihya gibi söylemleri kâmil olan dine yapılan tahrif ve tahrip olarak değerlendirirler. Bundan dolayı ictihad söylemine karşı şiddetle çıkarlar.

Bu anlayışın temsilcilerinden modern dönem İslam hukuku ve hadis bilgini Ahmet Davudoğlu (1912-1983)'nun: "Din neşvünemâ bulmakla değil, ancak çelik gibi donuk durmakla ilâhî vasfını muhafaza etmiş ve edecektir."[166] Sözü bu anlayışı en iyi ifâde eden cümlelerden biridir.

Son dönem Osmanlı hukuçularından Mehmed Seyyid Bey (1873-1925) bu yaklaşım sahiplerini şöyle tenkid eder. [167]

---

[165] Bu gruba örnek olarak Muhammed b. Abdulvehhâb ve Nâsruddin el-Bânî (1914-1999) zikredilebilir.

[166] Ahmed Davudoğlu, *Dini Tâmir Dâvasında Din Tahripçileri*, (İstanbul: Bedir Kitabevi, 1997),73.

[167] *Zamanımızda bir hâdise-i hukûkiye hakkında kütüb-ü fıkhiye-i Hanefiyyede mevcut herhangi bir mesele-i ictihâdiyeye münâfi bir mütalâa dermeyân edilecek olsa veya devletçe bir madde-i kanûniyye tanzimine teşebbüs edilse, velev ki o mütalâa ve bu teşebbüs sâir mezâhib-i fıkhiyeye muvâfık olsun, hakâik-i şer'iyeden gâfil bazı zevat tarafından derhal şer'an câiz değildir! hükmü veriliyor. Hiç düşünülmüyor ki şerî'at başka, fukahânın rey ve ictihâdından mütevellit mesâil-i fıkhiyye yine başkadır. Ve mezheb-i Hanefî ile sâir mezâhib-i fıkhiyye beyninde şer-i' şerîfe nazaran hiçbir fark yoktur. Bu hâl yalnız mezheb-i Hanefî sâliklerine mahsus ve münhasır değildir, diğer mezâhib-i fıkhiyye müntesipleri dahî bu hususta onlarla hemhâldir*." Bkz: Mehmed Seyyid, *Usûl-i Fıkıh Medhal*, hz. Selçuk CAMCI (İstanbul: Işık Akademi Yayınları, 2011), 87.

Bu yaklaşım sahipleri eski metinleri nas gibi telakki ettiklerinden bu metinlere sımsıkı bağlı kişilerdir. Fıkıh geleneği içerinde yeni bir icthad üretmekten çok eski metinleri ve metinlere bağlı olarak yazılan şerh ve haşiyelerdeki hükümleri asrın ihtiyaç ve maslahatına uygunluk şartı aramaksızın sadece nakletmekle yetinirler.

Ünlü hukuçularımızdan M. Reşid Belgesay (1887-1969) bu yaklaşımın fıkhın işlevselliğine engel olduğuna işaret ederek şöyle eleştirir:

> *Şerhçi denen bilginlere göre bütün prensipler yalnız ilâhî olan veya devlet otoritesi tarafından mevzu metinlerden çıkarılabilir. Şerhçilerden bazıları hattâ bu metinlerden lojik ameliyelerle çıkardıkları hükümleri, netice ne kadar korkunç olursa olsun, şartlara bakmadan her hâdisede tatbikten ürkmezler. Onlara göre, adâlet metinlerin herkese her halde müsavî tatbikidir. Adâleti gözü bağlı günahsız bir kızın tam muvâzene halinde tuttuğu terâzi ile temsil ederler.*
>
> *Bu görüşte isabet yoktur. Bir âlim metinlerden, ilâhi naslardan bir mâna çıkardıktan sonra, başka biri, hattâ kendisi daha dikkatli bir inceleme ile daha başka bir mâna çıkarabilir. Metinlerin işlenmesinde hisler, politik sebepler de rol oynar. Mevzu metinlere tapma hukukun gerilemesinde âmil olur.*[168]

Bu yaklaşımın temsilcileri olarak sondevir Osmanlı âlimlerinden Zâhid Kevserî (1879-1952), modern dönem İslam hukuku ve Hadis bilgini Ahmet Davudoğlu (1912-1983) ve Suriyeli ilim ve fikir adamı Muhammed Saîd Razaman el-Bûtî (1929-2013) vd. zikredilebilir.

Günümüzde bu yaklaşımın yandaşları ilmî çevrelerde gitgide azalmaktadır. Ancak bu yaklaşım İslam ülkelerinde bulunan birçok cemaat, tarikat ve grupların ehlisünnet mensubiyetine yapmış oldukları aşırı vurgu sayesinde geniş halk toplulukları arasında popülerlik ve taraftar kazanma eğilimindedir.

3.7.1.4. Akademik Yaklaşımlar

Fıkıh birikim ve mirasımıza dönük yaklaşımları ve fıkıh tecdid ve ictihad ile ilgili söylem ve önerileri dikkate alındığında bu yaklaşım altında birbirine yakın birçok

[168] Mustafa Reşit Belgesay, *Kurân Hükümleri ve Moderin Hukuk*, (İstanbul: Fakulteler Matbaası, 1963),19.

yönelişler yer almaktadır. Bazı ilim çevrelerinde "karşılaştırmalı eklektik/seçmeci tercih yaklaşımı, araçsalcı/faydacı yaklaşımı ve analitik akademik tecdid yaklaşımı" şeklinde sınıflandırılmıştır.

Bu yaklaşımlar genel olarak klasik fıkıh mirasımıza, mezheplerin ictihad, usûl ve görüşlerine büyük değer verirler ve güncel fıkhî problemlerin çözümünde öncelikle bunlara başvurulması gerektiğini ifâde ederler. Ancak günümüz fıkıh problerinin çözümünde kendilerini tek bir mezhebin usûl ve görüşleriyle sınırlamayarak problemleri ilmî usullere, bilimsel verilere riâyetle, insanların ihtiyacı ve maslahatlarını gözeterek eski hüküm, ictihad ve fetvalardan farklı yeni neticelere ulaşmaktan kaçınmalazlar. Mezhepleri "meşru hükümler havuzu" olarak telakki etmekle birlikte mezhep ayrımı gözetmeden ve delil merkezli bir metotla karşılaştırmalı bir şekilde incelerler.

Bu yaklaşıma tabi olanlar arasında nasların lafızlarını esas almakla beraber maslahat, makâsıd ve istihsân gibi kavram ve ilkelere aşırı derecede atıf yapanlar olduğu gibi günümüz fıkıh problemleri karşısında çok fazla kolaylaştırıcı bir tavır sergileyenler de (araçsalcı/faydacı yaklaşımı) bulunmaktadır.

Bu yaklaşımın temsilcileri olarak; Ahmed İbrahim Bey (1874-1945), Abdülvehhâb Hallâf (1888-1956), Ali el-Hafîf (1891-1978), Abdürrezzâk Ahmed Senhûrî (1895-1971), Muhammed Ebû Zehre (1898-1974), Mustafa Ahmed Zerkâ (1907-1999) ve Abdülkerîm Zeydân (1921-2014) vd. gelmektedir.

Bu yaklaşım zamanımızda çoğunlukla akademik çevrelerce kabul edilmiş olduğundan dolayı "akademik yaklaşımlar" demeyi uygun gördük. DİYK da karar ve fetvalarını akademik yaklaşımla ele almaktadır.

DİYK, **Analitik Akademik Tecdid Yaklaşımı**nı benimsemiştir. Bu yaklaşım doğrultusunda, Kurul, klasik fıkıh geleneğinde kabul edilen yöntemler ve görüşlere büyük bir değer atfetmekte olup, günümüz fıkıh problemlerinin çözümünde öncelikle bu geleneksel kaynaklara başvurulmasının gerekliliğini kabul etmektedir. Bununla birlikte, yeni fıkıh meselelerini ele alırken, yalnızca klasik fıkıh mirasıyla sınırlı kalmayıp, ilmî usûl ve metodolojiye uygun olarak farklı ve yenilikçi sonuçlara ulaşma konusunda esneklik göstermektedir. Bu yaklaşım, aynı zamanda kolektif

(cemaat) ictihad anlayışını da içerir; bu anlayış, bazı fıkıh kurulları ve fetva heyetlerinin çalışma usullerinde somut örnekler şeklinde kendini göstermektedir.[169]

DİYK kurulduğu günden itibaren hem Osmanlı'dan devraldığı geleneklere hem de İslam'ın temel ilkelerine dayalı olarak şekillenmiştir. Kurul, fetva verirken belirli bir usul ve prensipleri esas almış, bu prensipler zamanla birtakım standartlar oluşturmuştur. Ancak, bu yöntemleri doğrudan yazılı olarak ifade etmemiş olsa da geçmişten günümüze izlediği yaklaşım, Kurul'un fetva anlayışının temellerini anlamak açısından önemli ipuçları sunmaktadır.

a. Hanefî Mezhebi ve İbadet Konularındaki Yaklaşımı:

DİYK, özellikle ibadetle ilgili konularda Hanefî mezhebinin görüşlerine öncelik vererek fetva vermiştir. Bu, Türkiye'deki dini otoritenin ve halkın büyük ölçüde Hanefî mezhebine bağlı olduğunu göz önünde bulunduran bir yaklaşım olup, ibadetlerin uygulanmasında mezhebi birliğin sağlanmasını amaçlamaktadır. Bununla birlikte, DİYK'nun verdiği fetvaların sadece bir mezhebin sınırları içinde kalmadığı, İslam'ın evrensel prensipleri ışığında verildiği de söylenebilir.

b. Ehl-i Sünnet Çizgisi ve Birleştirici Dil:

DİYK, fetvalarında Ehl-i Sünnet çizgisine bağlı kalmayı bir prensip olarak benimsemiştir. Bu yaklaşım, İslam'ın temel öğretilerine sadık kalmayı ve toplumu bölen, ayrıştıran bir dil kullanmaktan kaçınmayı amaçlamaktadır. Ehl-i Sünnet anlayışının benimsenmesi, İslam'ın geniş bir yelpazeye yayılmasını sağlayan ve farklı mezheplerin ve okulların uzlaşısını sağlayan bir yaklaşımdır. Dolayısıyla, DİYK'nun kullandığı birleştirici dil, toplumsal birlikteliği ve dini hoşgörüyü sağlamaya yönelik bir stratejidir.

c. Geleneksel Fıkıh Geleneğine Bağlılık:

DİYK, fıkıh geleneğine büyük bir saygı göstermiştir. Osmanlı İmparatorluğu'ndan devraldığı bu gelenek, her ne kadar çağdaş toplumsal koşullarla paralellik gösteren yeni dini sorulara çözüm aramayı gerektirse de, her durumda İslam'ın erken

[169] Bkz: H. Mehmet Günay, "Süreklilik ve Değişim Bağlamında Fıkıh Mirasımıza Yöntemsel Yaklaşımlar", *Modern Çağda Fıkhın Anlam ve İşlevi*, C.1, (İstanbul: Ensar Neşriyat, 2019), 128.

dönemlerinden günümüze kadar şekillenen fıkıh literatürüne dayalı kalınmıştır. Bu yaklaşım, İslam'ın evrensel ilkelerinden sapmamak için önemli bir temele dayanır.

d. Fıkıh Kaynaklarına Dayalı Fetva Anlayışı:

Kurul, fetva verirken öncelikle fıkıh kitapları, İslam'ın temel kaynakları olan Kur'an ve Hadis ile birlikte, İslam âlimlerinin tarihi birikimini dikkate almıştır. İslam'ın erken dönemlerinde kabul gören müctehidlerin görüşleri ve bu görüşlere dayanan ictihatlar, Kurul'un fetva verirken başvurduğu temel referans noktalarındandır. Bu, Kurul'un her soruya bir çözüme ulaşırken önceki ilmi mirasa dayandığını gösterir.

e. Toplumsal Birlik ve Dini Hoşgörü:

Kurul'un fetva anlayışındaki bir diğer önemli ilke, toplumsal barış ve birlikteliği teşvik etmektir. Fetvalarında, dini tartışmaları toplumu bölecek bir araç değil, birleştirici bir unsur olarak kullanma çabası gözlemlenmektedir. Bu bağlamda, özellikle siyasî çatışmaların önlenmesi ve dini konularda toplumsal birlikteliğin korunması büyük önem taşımaktadır. Fetvalar, toplumu gerilimlere sürüklemeden, birleştirici bir dil kullanarak verilmektedir.

DİYK'nun fetva verme yönteminin temellerinde, Osmanlı'dan devralınan fıkıh geleneği, Ehl-i Sünnet çizgisine bağlılık ve mezhebi birliği sağlama çabası yatmaktadır. Kurul, dini sorulara cevap verirken toplumsal birliği gözetmiş ve dini meseleleri çözümlemek için geleneksel kaynaklardan faydalanmıştır. Bu metodoloji, her dönemde dinin evrensel değerleriyle yerel ve çağdaş ihtiyaçları dengeleme amacını taşımaktadır.

Bütün bunlar Kurul'un fetva verirken izlediği metodolojinin ne kadar dikkatli, kapsamlı ve geleneksel dinî öğretilere bağlı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu prensipler, Kurul'un fetva verirken hem dini hem de toplumsal bağlamı nasıl dengelemeye çalıştığını ve İslam'ın temel kaynaklarına nasıl sadık kaldığını vurgulamaktadır:

f. Şâz Görüşlerden Kaçınma:

Kurul, özellikle İslam'ın kat'i hükümleriyle çelişebilecek ya da azınlık görüşler olarak kabul edilebilecek görüşlerden kaçınmaya büyük özen gösterir. Dini meseleleri tartışırken toplumda ayrılıklara neden olabilecek şaz (sapkın) görüşlerin savunulmasından kaçınmak, toplumsal birliğin korunması açısından önemlidir. Bu,

aynı zamanda halkın dinî inançlarının sağlam temellere dayanmasını ve dini istismarların önlenmesini sağlar.

DİYK'nun fetva verme prensipleri, İslam'ın temel kaynaklarına dayanarak ve aynı zamanda toplumun değişen ihtiyaçlarına duyarlı bir şekilde şekillenir. Kurul, tarihsel geleneği göz önünde bulundurarak ve mezhebi farklılıkları göz ardı etmeden, toplumda dini huzuru sağlayacak bir yaklaşım benimser. Bu da Kurul'un fetvalarının hem dini hem de toplumsal açıdan sağlam bir temele oturmasını sağlar.

DİYK'nun fetva verme sürecindeki yöntem ve tutarlılık üzerine önemli değerlendirmeler sunmaktadır. Özellikle, her bir fetvayı yeni bir ictihad olarak görmekle birlikte, aslında Kurul'un çoğu zaman kadim fıkıh literatürüne dayandığı ve mevcut fıkhî görüşleri nakletmekle yetindiği vurgulanmıştır. Bu, Kurul'un fetva verme tarzının aslında daha çok bir ictihad yapma geleneği ve fıkıh usûlüne bağlılık ile şekillendiğini gösterir. Bu bağlamda, metinde dikkat çekilen bazı noktalar şu şekilde özetlenebilir:

g. Yeni İctihad ve Geleneksel Fıkıh Görüşlerine Dayanma:

Kurul'un verdiği fetvalar, doğrudan yeni bir ictihad yapmaktan ziyade, genellikle daha önceki İslam ilimlerinin örf ve kaidelerine dayanmaktadır. Yani, dinî meselelerde yerleşik geleneksel görüşler ve fıkıh literatüründeki temel yaklaşımlar çoğunlukla esas alınır. Bu, fetva verme sürecinin yenilikçi bir fıkıh anlayışına dayalı olma yerine, geleneksel fıkıh kurallarına sadık kalma çabasıyla şekillendiğini gösterir.

h. Şer'î Delillerin İstidlali ve Usûlî Çerçevesi:

Kurul'un fetva verirken, şer'î delillerin (Kur'an, Sünnet, İcmâ, Kıyas vb.) ışığında çözüm üretmesi gerektiği belirtilmiştir. Ancak, bu delillerin hangi usûlî çerçeveye göre değerlendirileceği ve istidlâl (delil çıkarma) sürecinin nasıl işleyeceği konusu ise net bir şekilde izah edilmemektedir. Usûl-i fıkhın bu yönü, fetvaların ne derece sağlam bir metodolojik çerçevede verildiğinin, iç tutarlılığın sağlanması için hayati öneme sahip olduğunu gösterir.

i. İctihadın Ortak Bir Tartışma Alanına Katkısı:

Her bir müctehidin belirli bir usûlî metodu izlemesi gerektiği, ancak bunun sadece ictihad yapan kişinin değil, aynı zamanda toplumun da bu görüşleri

değerlendirebilmesi ve tartışabilmesi için önemlidir. İctihad sürecinde benimsenen yöntem, halkın dini meseleleri anlama biçimini ve tartışma alanını etkiler. Bu nedenle, bir fetvada kullanılan metodoloji ve takip edilen usûl, dini çözüm önerilerinin geçerliliği ve yaygın kabulü açısından kritik rol oynar.

Kurul'un fetva verme süreci, aslında yenilikçi bir ictihad yapma yerine, geleneksel fıkıh ve usûl-i fıkhî ilkeler çerçevesinde, önceden var olan görüşlerin ve metodolojik yaklaşımların titizlikle uygulanmasından ibarettir. Bu, fıkhî kararların tutarlı ve sağlam temellere dayalı olarak verilmesini sağlar. Ancak, fetvaların hem iç tutarlılığı hem de toplumsal geçerliliği açısından, bu süreçte kullanılan usûlî metotların açıklığa kavuşturulması ve bir çerçeve oluşturulması gerektiği de vurgulanmıştır.

Kurul'un, belirli bir usûlü izlememesi, farklı zaman dilimlerinde farklı metodolojiler kullanmasının birkaç temel sebebi olduğu vurgulanmıştır. Bu sebeplerin her biri, Kurul'un karar alma sürecindeki esneklik ve uyum sağlama yeteneğini yansıtmaktadır. Alıntıdan çıkartılabilecek önemli noktalar ve bunların yorumları şu şekilde sıralanabilir:

ı. Kurul Üyelerinin Değişmesi ve Anlayış Farklılıkları:

Kurul üyelerinin belirli sürelerle değişmesi, fetva verme sürecinde farklı yaklaşımların benimsenmesine yol açmaktadır. Her yeni üye, kendi tecrübelerini, bilgi birikimini ve anlayışını fetva sürecine katabilir. Bu durum, Kurul'un zaman içinde usûl farklılıkları göstermesine neden olabilir. Yani, bir dönemde alınan kararlar, bir sonraki dönemdeki Kurul üyeleri tarafından değiştirilebilir veya farklı bir metodolojiyle ele alınabilir. Üyeler arasında oluşan bu anlayış farkları, fetva kararlarının tutarsız gibi görünmesine yol açabilir. Ancak bu esneklik, Kurul'un değişen şartlara ve toplumsal ihtiyaçlara göre kendini uyarlayabilmesi açısından önemlidir.

j. Muayyen Bir Usûlün Hareket Alanını Daraltacağı Endişesi:

Kurul'un belirli bir usûl ya da metodoloji ilan etmeme kararının arkasında, bu tür bir uygulamanın karar alma süreçlerini sınırlayacağı ve hareket alanını daraltacağına dair bir endişe olduğu belirtilmektedir. Bir usûl benimsenmesi durumunda, bu usûlü takip etme zorunluluğu, Kurul'un kararlarını farklı koşullara göre esnek bir şekilde değerlendirme imkânını kısıtlayabilir. Bu da, zaman içinde ortaya çıkan yeni dini veya sosyal meselelerin çözümünde daha geniş bir perspektifin geliştirilmesini

engelleyebilir. Dolayısıyla, esnek bir fetva süreci sağlamak amacıyla belirli bir usûl ya da metodoloji ilan etmekten kaçınılmış olabilir.

k. Usûl İltizamının Gerekliliğine İnanılmaması:

Bazı durumlarda, Kurul'un, fetva sürecinde belirli bir usûl veya metot iltizam etmenin gerekli olduğuna inanmamış olabileceği ifade edilmektedir. Usûl ve metodoloji, bir fetva verme sürecinin dayanıklı ve sistematik olmasını sağlasa da, bazı üyeler veya yöneticiler, bu tür bir bağlılığın esneklik ve yenilik gibi unsurları engelleyeceği kanaatinde olabilir. Ayrıca, bazı kararların eski fıkıh anlayışlarına dayalı klasik meseleler üzerinden yapılması, çağdaş meselelere uyum sağlamakta zorluk yaratabilir. Bu da, fetva verme sürecinde klasik metodolojinin sabırlı bir şekilde uygulanmasının gerekliliğine karşı çıkılması anlamına gelebilir.

l. Klasik Meseleler ve Güncel Meseleler Arasındaki Fark:

Kurul'un, geçmişteki klasik meseleler ile günümüzün çağdaş meselelerini iki ayrı kategoriye ayırması, fetva verirken karşılaşılan farklı türdeki sorunlara farklı yaklaşımlar geliştirilmesi gerektiğini gösterir. Klasik meseleler, genellikle fıkıh literatüründe önceden tartışılmış ve belirli bir görüş birliğine varılmış olan problemlerdir. Bu tür meselelerde, daha az yenilik yapılır ve genellikle geçmişteki fıkıh otoritelerinin görüşleri benimsenir. Öte yandan, güncel meseleler ise toplumun dinî, sosyal veya kültürel yapısındaki değişimlerden kaynaklanan yeni sorunlardır. Bu tür meseleler, eski yöntemlerle doğrudan çözülemeyebilir ve daha fazla esneklik ve yenilik gerektirebilir.

Kurul'un fetva verme sürecindeki esneklik, zaman içinde değişen toplumsal, kültürel ve dini ihtiyaçlara uyum sağlama çabasıyla şekillenmiştir. Belirli bir usûl veya metodolojiyi sürekli takip etmeme kararı, Kurul'un yeni sorunlara esnek çözümler üretme isteğinden kaynaklanmaktadır. Ancak, bu esneklik zaman zaman tutarsızlık hissi yaratabilir. Bu nedenle hem klasik meseleler hem de güncel meseleler için farklı yaklaşımlar geliştirilmiş ve her iki tür mesele için farklı usûller uygulanmıştır. Bu da dinî meselelerin her dönemde farklı bakış açılarıyla ele alınması gerektiği anlayışını pekiştirir.

Kurul'un fetva verme süreci, sadece dini kaynaklara dayalı olmakla kalmaz, aynı zamanda toplumsal ve zamanla değişen dinî ihtiyaçlara uyum sağlama çabasıyla şekillenir. Bu dinamik yaklaşım, zaman zaman bir metodolojinin eksikliği gibi

görülebilir, ancak aslında esneklik ve yenilik gerektiren bir ortamda çözüm üretme kapasitesini güçlendirir.

3.8. DİYK ve Sorular

DİYK, İslam'ın doğru ve güvenilir bilgisini tüm dünyayla paylaşma sorumluluğunun bilincindedir. Bu sorumluluğu yerine getirirken, modern kitle iletişim araçlarını etkin bir şekilde kullanmaktadır. Kurul, güncel dini meselelerle ilgili yanlış anlamaları ve fetva karmaşasını önlemek amacıyla, resmi internet siteleri olan fetva.diyanet.gov.tr ve goruntulufetva.diyanet.gov.tr üzerinden çeşitli kaynaklar sunmaktadır. Bu platformlarda, videolar, sıkça sorulan sorular (SSS) ve cevaplar düzenli olarak güncellenmektedir. Böylece, güncel dinî konularda doğru bilgiye ulaşmak isteyen bireyler için kolay ve hızlı bir yol sunulmaktadır.

DİYK'nun faaliyetleri incelendiğinde, halktan gelen sorulara cevap vermek, en önemli görevlerinden biri olarak öne çıkmaktadır. Kurul'a gelen sorular, geliş şekillerine göre üç ana başlıkta ele alınabilir:

3.8.1. Telefonla Sorulanlar

2013 yılı öncesi dönemde, Türkiye'nin her bölgesinden ve yurtdışındaki vatandaşlardan telefon aracılığıyla sorular gelmekteydi. Ancak, bu dönemde gelen soruların sayısının artması, müsteftilerin ihtiyaçlarını karşılamada zorluklar yaşanmasına neden olmuştu. Bu sorunu çözmek amacıyla, "190 numaralı Dinî Soruları Cevaplandırma Hattı" kurulmuştur. Bu hat sayesinde, Türkiye'nin her yerinden gelen sorular doğrudan Kurul'a yönlendirilmek yerine, önce ilgili il müftülüklerine iletilmekte, burada çözülemeyen sorular ise Kurul'a aktarılmaktadır. Bu düzenleme hem Kurul'un yükünü hafifletmeyi hem de fetvaların yerel hassasiyetler gözetilerek verilmesini sağlamayı hedeflemiştir. Sonuç olarak, telefon yoluyla gelen soru sayısında bir azalma yaşanırken, soruların kalitesinde bir artış gözlemlenmiştir.

190 Dinî Soruları Cevaplandırma Hattı, vatandaşlara sahih dinî bilgi sunma amacıyla önemli bir hizmet sunmaktadır. Hafta içi her gün 09.00-22.00, hafta sonları ise 09.00-17.00 saatleri arasında, alanında uzman erkek ve kadın fetva vaizleri tarafından verilen hizmet, yüksek bir ilgi ve memnuniyet yaratmaktadır. Bu hattın, kolay erişilebilir, güvenli ve kaliteli iletişim sağlayan bir çağrı merkezi haline getirilmesi için önemli adımlar atılmıştır.

Fetva Vaizliği Sistemi ile hizmetin kalitesinin artırılması hedeflenmiş ve bu doğrultuda 2025 yılının başlarında yapılan seminerlerde fetva vaizlerine yönelik kapsamlı eğitimler verilmiştir. Normal zamanlarda gelen soru sayısı, günlük olarak 2.000 ila 3.500 arasında değişirken, Ramazan ayında bu sayı 4.000 ila 5.000'e kadar çıkmaktadır. Bu düzenlemeler, hizmetin daha verimli ve kaliteli olmasına katkı sağlamaktadır.

2020 yılı itibariyle, e-Devlet ve Din İşleri Yüksek Kurulu'nun "kurul.diyanet.gov.tr" ve "fetva.diyanet.gov.tr" internet adresleri üzerinden toplam 64.225 soru cevaplandırılmıştır. Bunun yanı sıra, resmi başvurularla 357, telefon üzerinden ise 27.800 soru yanıtlanmıştır. Ayrıca, Kurulun veri tabanında yayımladığı fetvalar, e-Devlet üzerinden 30.049 kez, internet sitesi üzerinden ise 17.045.223 kez görüntülenmiştir.[170]

2021 yılında, resmi başvuru sayısı 373'e ulaşırken, "fetva.diyanet.gov.tr" üzerinden 56.189, e-Devlet üzerinden ise 29.140 soru talebi alınmış ve yanıtlanmıştır. Ayrıca, 190 Dinî Soruları Cevaplandırma Hattı aracılığıyla 770.003 dinî bilgi talebi karşılanmış, Mobil Fetva uygulaması üzerinden 38.250 indirme işlemi gerçekleştirilmiştir. Kurulun yayımladığı fetvalar, e-Devlet, "fetva.diyanet.gov.tr" ve "https://goruntulufetva.diyanet.gov.tr" adresleri üzerinden toplamda 5.531.929 kez ziyaret edilmiştir.[171]

2022 yılında ise, 518 resmi başvuru ile "fetva.diyanet.gov.tr" ve e-Devlet üzerinden toplam 51.828 soru cevaplandırılmıştır. Ayrıca, Alo 190 Dinî Soruları Cevaplandırma Hattı aracılığıyla vatandaşlar tarafından yöneltilen 1.806.830 soru yanıtlanmıştır. Kurulun yayımladığı fetvalar, "fetva.diyanet.gov.tr", "goruntulufetva.diyanet.gov.tr" ve Mobil Fetva uygulaması üzerinden toplam 3.521.545 kez görüntülenmiştir. Bu veriler, Din İşleri Yüksek Kurulu'nun dijital platformlar aracılığıyla sunduğu hizmetlerin geniş bir erişim alanına ulaştığını ve dinî bilgiye erişim konusunda vatandaşlar tarafından gösterilen yüksek ilgiyi ortaya koymaktadır.[172]

[170] Bkz: Diyanet İşleri Başkanlığı, *2020 Faaliyet Raporu,* 60.

[171] Bkz: Diyanet İşleri Başkanlığı, *2021 Faaliyet Raporu,* 60.

[172] Bkz: Diyanet İşleri Başkanlığı, *2022 Faaliyet Raporu,* 60.

2023 yılı itibariyle, Din İşleri Yüksek Kurulu, 516 adet resmi başvuru ile "fetva.diyanet.gov.tr" ve e-Devlet üzerinden gelen toplam 49.028 dini soruyu cevaplandırmıştır. Ayrıca, Alo 190 Dinî Soruları Cevaplandırma Hattı aracılığıyla vatandaşlar tarafından sorulan 1.129.935 adet dini soru yanıtlanmış ve bu hizmetin kapsamı geniş bir kullanıcı kitlesine ulaşmıştır. Dini sorularla ilgili verilen cevaplar, dijital platformlar aracılığıyla da büyük bir erişim bulmuş; "fetva.diyanet.gov.tr", "goruntulufetva.diyanet.gov.tr" ve Mobil Fetva uygulaması üzerinden toplam 3.425.176 kez görüntülenmiştir.[173]

Bu veriler, Başkanlığın dijital hizmetlerinin etkinliğini ve toplumun dinî bilgiye olan yüksek talebini gözler önüne sermektedir. Özellikle dijital platformların, vatandaşların dini sorularına hızlı ve kolay erişim sağlama konusunda önemli bir rol üstlendiği ve bu tür hizmetlerin giderek daha fazla ilgi gördüğü söylenebilir. Ayrıca, Alo 190 hattı gibi geleneksel iletişim kanallarının da hâlâ önemli bir bilgi kaynağı olmayı sürdürdüğü görülmektedir. Bu durum, dinî hizmetlerin çeşitlendirilmesi ve dijitalleşmenin toplumun farklı kesimlerine erişimi artırmada önemli bir faktör olduğunu ortaya koymaktadır.

3.1: Sözlü Olarak Gelen Soruların Yanıtlanma Süreci

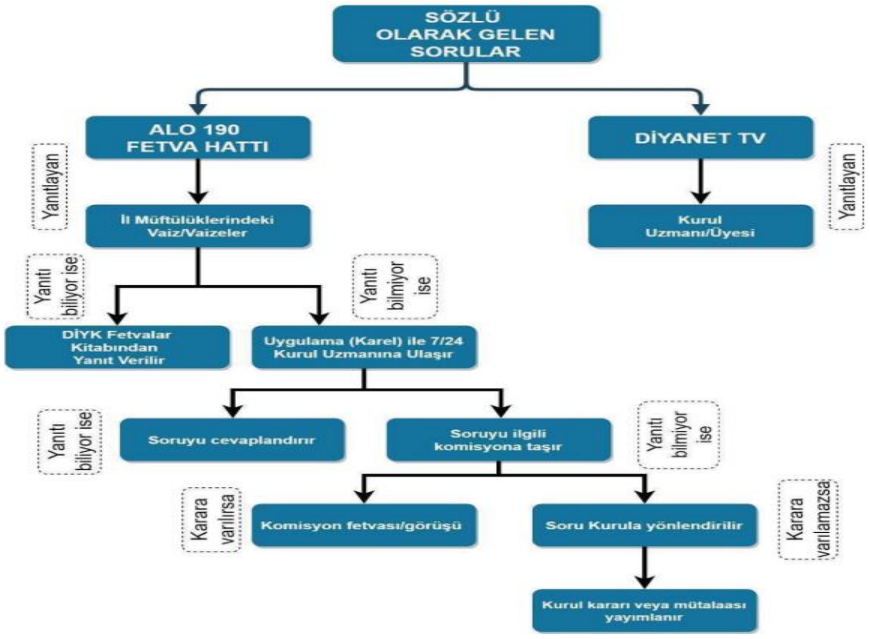

Kaynak: Yenice, A. C., & Bektaş, İ. Türkiye'de Şeri Yönetişim: Din İşleri Yüksek DİYK Örneği. *İnsan Ve Toplum*, 12(4), (2022), 113.

[173] Bkz: Diyanet İşleri Başkanlığı, *2023 Faaliyet Raporu*, 56.

3.8.2. Elektronik Posta (e-mail) Üzerinden Sorulanlar

İnternet kullanımının yaygınlaşmasıyla birlikte, geleneksel mektup yoluyla sorular sormak yerine, vatandaşlar büyük ölçüde e-posta aracılığıyla sorularını DİYK'na iletmiştir. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın resmi internet sitesinde bulunan "Dinî sorular" butonuna tıklayarak, sorularını kolayca gönderebilen müsteftiler, bu süreçte cinsiyet, yaş, eğitim durumu gibi kişisel bilgileri de sunmaktadır. Bu bilgiler, soruların daha etkili bir şekilde ele alınabilmesi için kullanılmakta ve veri analizi amacıyla değerlendirilmektedir.

Elektronik posta yoluyla gelen sorular, ilgili Kurul uzmanları tarafından yanıtlanır. Eğer daha önce hazırlanmış bir fetva veya mütalaa varsa, bu kaynaklar dikkate alınarak cevap verilir. Ancak, soruya dair yeni bir cevap hazırlanması gerekiyorsa, Kurul'un fetva siyasetini göz önünde bulunduran bir yanıt oluşturulur. Ayrıca, sorulara verilen cevaplar, daha sonra hata ya da eksikliklerin düzeltilmesi amacıyla bir kontrol mekanizmasından geçirilir. Bu sürecin sonunda, sorular ya doğrudan müsteftiye gönderilir ya da gerektiğinde ilgili komisyona havale edilir.

Elektronik posta yoluyla gelen sorulara yanıt verirken, Kurul, gizlilik ve mahremiyet ilkesine büyük önem verir. Ayrıca, kişilerin eğitim düzeyine, sosyal çevresine ve yaşına göre uygun bir dil kullanarak, gerektiğinde rehberlik ve irşat hizmeti de sunar. Böylece, sadece dini bilgi sağlanmakla kalmaz, zor bir dönemden geçen kişilere moral ve psikolojik destek de verilmiş olur.

2013 yılı öncesinde, günlük ortalama 500 civarında e-posta sorusu alınmaktaydı. Ancak, 2013 yılından itibaren Dinî Soruları Cevaplandırma Platformu'nda yayınlanan yaklaşık 1140 standart fetva sayesinde, müsteftiler sorularını sormadan önce anahtar kelimelerle bu fetvalara ulaşabilmişlerdir. Bu durum, Kurul'a gelen soru sayısında ciddi bir düşüşe yol açmış ve müsteftilerin sorularına daha hızlı ve kolay bir şekilde ulaşmalarını sağlamıştır.

Sonuç olarak, DİYK, halkın dini sorularına yanıt verirken hem teknolojiyi etkili bir şekilde kullanmakta hem de geleneksel fetva verme yöntemlerini modern ihtiyaçlarla uyumlu hale getirmektedir. Bu süreç, halkla kurulan dini iletişimi daha erişilebilir ve verimli kılmaktadır.

3.8.3. Mektupla ve Yazıyla Sorulanlar

DİYK'na gelen soruların bir kısmı, mektup ya da dilekçe yoluyla iletilmektedir. Bu sorular, halktan olduğu gibi, müftülüklerden, diğer devlet birimlerinden, hatta Türkiye Büyük Millet Meclisi (TBMM), mahkemeler gibi resmi kurumlardan da gelebilmektedir. Mektup yoluyla gelen sorular, öncelikle ilgili komisyonlar tarafından değerlendirilir. Sonrasında, uzmanlar tarafından hazırlanan cevaplar, komisyon üyelerinin değerlendirmesinin ardından, sırasıyla komisyon başkanına ve nihayetinde Kurul Başkanı'nın onayına sunulur. Cevap, Başkan'ın imzasıyla müsteftiye gönderilmektedir.

3.2: Yazılı Olarak gelen Soruların Yanıtlanma Süreci

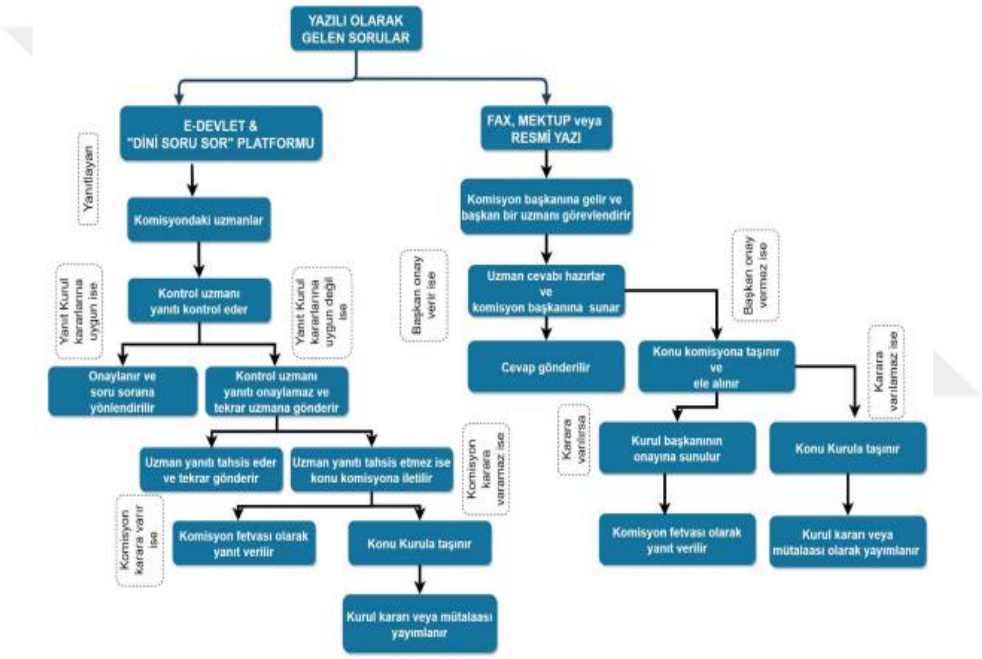

Kaynak: Yenice, A. C., & Bektaş, İ., *a.g.e,* 114.

2015 yılında, DİYK'na toplamda 542 mektup sorusu ulaşmıştır. Bu sorulardan 46'sı müftülüklerden, 12'si diğer kurumlardan, 24'ü Din Hizmetleri ve Dinî-Sosyo-Kültürel Oluşumlar Komisyonu'ndan gelmiştir. Geriye kalan sorular ise doğrudan halktan gelmiştir. Bu veri, halkın yanı sıra resmi kurumların da dinî sorular için Kurul'a başvurduklarını göstermektedir.

Mektup yoluyla gelen sorular, daha detaylı bir değerlendirme sürecinden geçer ve genellikle daha karmaşık ve resmi nitelikteki soruların bu kanaldan iletildiği söylenebilir. Kurul'un bu soruları yanıtlaması, dinî hükümlerin sadece halk arasında

değil, aynı zamanda devlet organları ve ilgili kurumlar nezdinde de doğru bir şekilde anlaşılmasını sağlamaktadır.

3.8.4. İnternet ve Dijital Platformlar

DİYK, fetva.diyanet.gov.tr ve goruntulufetva.diyanet.gov.tr gibi resmi internet siteleri üzerinden, güncel dini meselelerle ilgili soruları yanıtlamakta ve yanlış anlamaları engellemeye yönelik çalışmaktadır. Bu sitelerde, kullanıcılar sadece yazılı cevaplara değil, aynı zamanda dini konularda videolu açıklamalara da erişebilirler. Ayrıca, sıkça sorulan sorular (SSS) kısmı, insanların dini konularla ilgili karşılaştıkları yaygın sorunlara hızlı bir şekilde çözüm bulmalarını sağlar.

Bunların yanı sıra, E-Devlet üzerinden de, dünyanın dört bir yanındaki Müslümanlar, DİYKna sorularını yöneltebilirler. Bu platformlar, vatandaşların ve global ölçekteki Müslümanların dini sorularına hızlı ve güvenilir cevaplar almasını sağlamaktadır.

3.8.5.Televizyon Programları

DİYK, Diyanet TV aracılığıyla halkı dini konularda bilgilendiren çeşitli televizyon programları düzenlemektedir. Bu programlar arasında "Diyanete Sorfakîh", "Mizan" ve "Sıkça Sorulan Sorular" gibi özel içerikler bulunur. Bu televizyon programları, izleyicilere dini sorularını sormak ve bu sorulara sahih dini bilgiye dayalı cevaplar almak için bir fırsat sunar. Böylece, halkın dini konularda bilinçlenmesi ve doğru bilgiye erişmesi sağlanır. DİYK "**https://goruntulufetva.diyanet.gov.tr**" adresi üzerinden hizmet veren görüntülü fetva sitesinde, televizyon programlarında ele alınan dini soruları yayımlamaktadır. Bu platform, vatandaşların dinî meseleler hakkında daha ayrıntılı ve görsel olarak erişilebilir bilgilere ulaşmalarını sağlayan önemli bir kaynak olma işlevi görmektedir. Görüntülü fetvalar, dinî sorulara yönelik açıklamaların daha anlaşılır ve somut bir şekilde sunulmasını mümkün kılmakta ve bu sayede topluma yönelik dini bilgilendirme hizmetlerinin kalitesini artırmaktadır. Bu uygulama, hem dijitalleşmenin bir gereği olarak halkın daha kolay erişebileceği bir platform sunmakta hem de dini bilgilendirme alanında medyanın etkili kullanımını teşvik etmektedir.

3.9. DİYK Karar, Fetva, Mütalaa ve Cevaplar

Diyanet İşleri Başkanlığı, İslam dininin inanç, ibadet ve ahlak esaslarını yürütme, toplumu din konusunda aydınlatma ve ibadet yerlerini yönetme görevini üstlenmektedir. Bu görevlerin yerine getirilmesinde önemli bir rol üstlenen

birimlerden biri ise (DİYK)dur. Kurul, diğer İslam ülkelerindeki "Dâru'l-iftâ" benzeri kurumlarla benzer bir işlevi görerek, halkın dini konularda karşılaştığı problemleri çözme sorumluluğunu taşır. Kurul tarafından verilen fetvalar dört ana kategoride değerlendirilebilir:

3.9.1. Kararlar

Uzmanlar tarafından yapılan araştırmalar ve raporlara dayalı olarak, Kurul üyelerinin tamamı veya çoğunluğu tarafından varılan fıkhî ve idarî hükümlerdir. Bu kararlar, genelde tüm Müslümanlar için önemli olan ve güncel konuları kapsar. Örneğin, sigorta, organ nakli, suni döllenme gibi güncel meseleler bu kategoriye girer. Eğer bir konuda daha önce alınmış bir karar varsa, bu karar değiştirilmez; yeni bir karar alınır.

Fetva verme, tarihsel süreçteki dini nitelikli soruların cevaplandırılmasıyla ilgili müesseseler incelendiğinde, Müşavere Heyetinin asli görevlerinden birinin de bu alanda faaliyet göstermek olduğu açıkça görülmektedir. Ancak, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kuruluşunda, özellikle Reisliğin görev ve yetkilerinin sınırlandırılmış olması ve din-devlet ilişkilerinin o dönemdeki yapısı, Müşavere Heyetinin fetva verme ve dinî soruları cevaplandırma hizmetinin geri planda kalmasına neden olmuştur. Ayrıca, laiklik ilkesinin anayasada yer almadığı dönemde, Müşavere Heyeti kararları için "fetva" teriminin kullanılmasından kaçınılmış, bu dönem boyunca Heyet daha çok idari ve bürokratik görevler üstlenmiştir. 1940'lı yılların ortalarına kadar, bu görevler genellikle teşkilatın yönetimsel işlevlerine odaklanmış ve çok çeşitli alanlarda hizmet verilmiştir. Bu süreç, fetva verme uygulamasının zaman içinde nasıl evrildiğini ve Diyanet İşleri Başkanlığı'nın dini soruları yanıtlamadaki rolünün nasıl şekillendiğini anlamamıza yardımcı olmaktadır.[174]

3.9.2.Mütalaalar

Kararlara benzer şekilde hazırlanmakla birlikte, o anda ulaşılan sonuca dair geçici ve ileride tekrar incelenebilecek fetvalardır. Örneğin, tüp bebek ve kök hücre uygulamaları, hacda kesilen kurban etleri gibi konular mütalaalarla ele alınmıştır.

[174] Bkz: Mehmet Bulut, *Diyânet İşleri Reisliği,* C.1 457-58.

3.9.3.Komisyon Cevapları

Mektup yoluyla gelen sorulara, Dini Konuları İnceleme ve Soruları Cevaplandırma Komisyonu tarafından verilen fetvalardır.

3.9.4.Standart Fetvalar

Kurul kararları, mütalaalar ve komisyon cevapları gibi metinlerden yararlanılarak oluşturulan ortak metinlerdir. Bu fetvalar, İslam'ın inanç, ibadet ve ahlak esaslarını temel alarak hazırlanır ve genellikle delillere dayalı olarak yazılır. Ayrıca, fıkıh konularının yanı sıra, inanç ve ahlakla ilgili meseleleri de kapsar.

Bu sistemin işleyişi ve Kurul'un fetva verme süreci, dini konularda halkın doğru bilgiye ulaşmasını sağlayan önemli bir mekanizma oluşturur. Kurul, İslam dinine dair önemli konularda verdiği fetvaları düzenli olarak yayımlamaktadır. 2014 yılı itibarıyla, itikat, ibadet, yemin, adak, dua, zikir ve Kur'an ile ilgili olarak 965 adet fetva, kitap olarak yayımlanmıştır. Bu fetvalar, halkın dini sorunlarını çözmede önemli bir kaynağa dönüşmüştür. 2015 yılı sonuna kadar yapılan ikinci baskıda, aile hayatı, vasiyet ve miras, ticari hayat, helaller ve haramlar, tıp ve sağlık gibi çeşitli alanlarda eklenen fetvalar ile toplam fetva sayısı 1066'ya 2024 11. baskısında fetva sayısı 1086'ya ulaşmıştır.

Önceden de, zekat ve hac gibi önemli dini konularda halkın ihtiyaç duyduğu fetvalar küçük kitapçıklar halinde yayımlanmıştı. Bu kitaplar, dini konularda daha geniş bir kitleye ulaşmayı amaçlayan önemli bir bilgi kaynağı sağlamaktadır. Çalışmada, ibadet ve diğer yayımlanan konularda örnekler verecekken, bunlar genellikle DİYK'nun yayımladığı kitaplardan alınmıştır. Diğer fetvalar ise, genellikle Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Dinî Soruları Cevaplandırma platformunda yer alan çevrimiçi veritabanından yararlanılarak sağlanmıştır.

Ancak, Kurul'un bazı fetvaları, yalnızca Diyanet İşleri Başkanlığı'nın merkezi ve yetkilendirilmiş personeli tarafından erişilebilmektedir. Bu fetvalar, halka açık bir şekilde yayımlanmadığı için yalnızca belirli bir çevre tarafından görülebilir. Bu tür fetvalara dair elektronik ortamda kaynak gösterme imkânı bulunmamaktadır. Bu durum, bazı bilgilerin sınırlı erişime sahip olduğunu ve yalnızca yetkilendirilmiş kişilerle paylaşılabildiğini göstermektedir. Bu da Kurul'un bazı fetvalarının, sadece iç hizmetlerde ve daha özel durumlar için kullanıldığını ortaya koymaktadır.

DİYK, sadece bireysel soruları cevaplamakla kalmaz, aynı zamanda önemli dini meselelerde kararlar alır ve görüş bildirir. Bu, özellikle modern dünyada karşılaşılan yeni dini sorunlarla ilgili kararlar alınmasını içerir. Kurul, geleneksel dinî öğretilerle çağdaş dini meseleleri bir araya getirerek, toplumun dini gereksinimlerini karşılamayı amaçlar.

Kurul, ayrıca toplumsal hayatı doğrudan etkileyen dini meselelerle ilgili raporlar hazırlar, dini metinler üzerine çalışmalar yapar ve bu metinlerin sahihliğini denetler. Örneğin, Kur'an mealleri üzerindeki çalışmalarla, dinî açıdan sakıncalı olan meallerin tespit edilip toplatılması ve internet ortamındaki zararlı içeriklerin engellenmesi gibi faaliyetlerde bulunur.

DİYK, dini konularda karar verme, görüş bildirme ve soruları cevaplandırma görevini yerine getirirken, çeşitli dijital platformlar, televizyon programları ve telefon hattı gibi araçları etkin bir şekilde kullanmaktadır. Bu faaliyetler, halkın doğru dini bilgiye ulaşmasını sağlamak, dini meselelerdeki kafa karışıklığını gidermek ve İslam'ın sahih öğretisini topluma ulaştırmak amacıyla yapılmaktadır.

3.10. Klasik Meseleler

Kurul'un, özellikle geçmişteki fakihler tarafından tartışılmış ve hüküm verilmiş konularda yeni bir ictihad yapmaktan kaçınarak genellikle nakledilen görüşleri benimsemesi, bununla birlikte mevcut durumun değişmesi halinde farklı mezheplerin görüşlerine de yer vermesi, fetva verme sürecindeki temel yaklaşımı özetlemektedir. Bu noktada birkaç önemli hususu daha detaylı incelemek faydalı olacaktır:

a. Klasik Meselelerde Yeni İctihad Yapılmaması

Kurul, geçmişte fakihler tarafından tartışılmış ve hüküme bağlanmış meselelerde yeniden bir ictihad yapmaktan genellikle kaçınmaktadır. Bunun yerine, mevcut görüşleri nakletmeyi tercih eder. Eğer mesele klasik kaynaklarda açıkça bir hükme bağlanmışsa, yeniden bir ictihad sürecine girilmez. Bu yaklaşım, dini birliğin korunması ve toplumsal huzurun sağlanması açısından önemlidir, çünkü geçmişteki ictihadlar çoğunlukla dönemin toplumsal yapısı ve ihtiyaçlarına uygun olarak geliştirilmiştir.

b. Hanefî Mezhebinin Tercih Edilmesi

Kurul'un çoğunlukla Hanefî mezhebini esas almasının birkaç nedeni vardır. Bunlar arasında, Türkiye'deki büyük nüfusun çoğunun Hanefî mezhebine mensup olması ve Osmanlı İmparatorluğu'nun resmî mezhebinin Hanefî olması öne çıkmaktadır. Hanefî mezhebi, Osmanlı Devleti'nin hukuki ve dini yapısının temeline yerleşmişti ve bu durum, toplumsal yapıyla da derin bir şekilde örtüşmektedir. Bugün de Türk halkının dinî hayatı, büyük ölçüde Hanefî mezhebinin hükümlerine göre şekillendiğinden, fetvalar genellikle bu mezhebin perspektifinden verilmektedir.

c. Mezhepler Arası Görüşlerin Zikri

Kurul, Hanefî mezhebinin görüşlerini esas alırken, diğer mezheplerin görüşlerine de yer verebilmektedir. Ancak bu, genellikle tercih yapılmaksızın sadece zikredilmekle sınırlıdır. Bu yaklaşım, müsteftinin diğer mezheplerin görüşünü özgürce talep etmesi durumunda veya Hanefî mezhebinin hükmünün uygulanmasında zorluklar yaşanması halinde devreye girer. Burada amaç, çeşitli dini görüşlerin dikkate alınarak, toplumsal ihtiyaçlara en uygun çözümün üretilmesidir. Ancak, çoğunlukla mevcut gelenek ve örf çerçevesinde Hanefî görüşüne sadık kalınır.

d. İllet ve Gerekçelerin Değişmesi

Bazen Hanefî mezhebinin hükmüne dayanan illet veya gerekçelerin zamanla değişmesi ve yeni bilgiler ışığında eski bilgilere dayanan bir hükmün isabetli olmaması durumu ortaya çıkabilir. Bu gibi hallerde, Kurul, güncel bilgilere göre fetva verirken diğer mezheplerin görüşlerine yer verebilir. Bu durum, eski bilgilerin geçerliliğini kaybetmesi ve yeniliklerin dinî hükümleri şekillendirmedeki önemini vurgular. Burada, gelişen bilgi birikimi ve toplumsal değişimler göz önünde bulundurularak daha doğru bir sonuca ulaşılmak istenir.

e. Diğer İslam Ülkelerindeki Benzer Yaklaşımlar

Türkiye'deki duruma benzer olarak, diğer İslam ülkelerinde de kendi toplumlarına uygun olarak fetva verme süreçlerinde farklı mezhepler esas alınmaktadır. Örneğin, Sudan ve Birleşik Arap Emirlikleri gibi ülkelerde Malikî mezhebi, Ürdün'de ise Şafiî mezhebi esas alınarak fetvalar verilmektedir. Bu durum, her toplumun dinî kültürü ve gelenekleri doğrultusunda farklı bir mezhebin fetva verme süreçlerinde etkili olduğunu gösterir.

DİYK'nun klasik meselelerde genellikle yeniden ictihad yapmaması, daha önceki fakihlerin görüşlerini ve Hanefî mezhebinin hükümlerini esas alması, toplumsal dinî birliği koruma ve mevcut dini anlayışla uyum sağlama amacını taşır. Ancak, zamanla değişen şartlar ve yeni bilgiler doğrultusunda diğer mezheplerin görüşlerine yer verilmesi, Kurul'un esnek bir yaklaşım benimsediğini ve zamanla gelişen toplumsal ihtiyaçlara göre çözüm üretebildiğini gösterir. Bu da, fetva verme sürecinde hem geleneksel mirasa sadık kalmayı hem de yenilikçi düşünmeyi dengeli bir şekilde yürütmeyi amaçlayan bir metodolojidir.

DİYK'nun fetva verme metodolojisiyle ilgili olarak, özellikle Hanefî mezhebinin görüşleriyle yetinerek verdiği fetvalar üzerinde durulmuş ve bu tür fetvaların özellikleri açıklanmıştır. Kurul'un, Hanefî mezhebine dayalı fetva verme geleneğini sürdürmesinin sebepleri ve bu yaklaşımın toplumsal tutarlılık sağlamadaki rolü tartışılmıştır. Bu noktada yapılan tahlilin üç ana başlık altında somutlaştırılabileceğini ve her başlık için örneklerle açıklama yapılacağını vurgulayan bir yapı ortaya çıkmıştır. Şimdi bu metni detaylı bir şekilde inceleyelim:

1. Hanefî Mezhebinin Görüşüyle Yetinilerek Verilen Fetvalar

Hanefî mezhebi üzerine yapılan vurgu, DİYK'nun Meşîhat kurumundan devraldığı geleneği devam ettirerek, halkın genel olarak benimsemiş olduğu mezhep esaslarına göre fetva verdiğini göstermektedir. Kurul'un, özellikle ibadetler ve helal-haram konularında, halk arasında herhangi bir kafa karışıklığına yol açmamak için tek bir mezhebin görüşüne sadık kalması, dini uygulamalarda tutarlılığı sağlamak adına önemli bir tercih olarak kabul edilmektedir. Bu, dinî uygulamalarda birliği ve uyumu sağlamayı amaçlayan bir yaklaşımdır.

2. Toplumsal Bağlamda Mezheplerin Etkisi

Kurul'un Hanefî mezhebini esas almasının, yalnızca dini bir gelenekten ibaret olmadığı, aynı zamanda toplumsal bir gereklilik olduğuna da dikkat çekilmektedir. Türkiye'de halkın büyük çoğunluğu Hanefî mezhebine mensup olduğundan, bu mezhebin esaslarının takip edilmesi hem toplumun dini yaşayışıyla uyumlu hem de günlük pratikte daha anlaşılır bir yaklaşım sunar. Bununla birlikte, diğer İslam ülkelerinde de benzer bir tutumun benimsenmesi, Kurul'un bu yaklaşımda yalnızca yerel bir tercih değil, genel bir İslamî gelenek doğrultusunda hareket ettiğini ortaya

koymaktadır. Örneğin, Ürdün Fetva Meclisi, toplumdaki yoğun Şafiî nüfusu dikkate alarak fetvalarını Şafiî mezhebine dayandırmıştır.

3. Mezhebin Esas Alınmasının Sebepleri

Kurul'un Hanefî mezhebini esas alarak fetva vermesinin sebepleri şöyle sıralanabilir:

Toplumun Genel Dinî Yönelimi: Türkiye'de halkın büyük kısmı Hanefî mezhebine göre ibadet etmektedir. Bu durum, Kurul'un kararlarının toplumda daha geniş kabul görmesini ve halkın dini pratiğiyle uyumlu olmasını sağlar.

Tarihsel ve Kültürel Bağlantılar: Osmanlı İmparatorluğu'nda Hanefî mezhebi resmî mezhep olarak kabul edilmiş ve halkın dini uygulamaları da bu mezhebe dayandırılmıştır. Bu gelenek, günümüzde de devam etmektedir.

Dinî Birlik ve Tutarlılık: Farklı mezheplerin görüşlerinin bir arada sunulması, zaman zaman karışıklıklara ve kafa karışıklıklarına yol açabilir. Bu nedenle, tek bir mezhebin görüşlerine sadık kalmak, dinî pratiği daha tutarlı ve anlaşılır kılmak adına tercih edilmektedir.

4. Zorluklar, İlletin Değişmesi ve Yeni Bilgiler Işığında Fetva Verme

Hanefî mezhebinin esas alındığı fetvalarda bazı durumlar söz konusu olduğunda, şer'î illetlerin değişmesi veya yeni ilmî bilgilerin ortaya çıkması halinde, diğer mezheplerin görüşlerine de yer verilebileceği belirtilmiştir. Kurul'un fetva verme yönteminde, özellikle ilmi hakikatlerin değişmesi veya eski illetlerin artık geçerliliğini yitirmesi durumunda, fetvaların yeniden gözden geçirilmesi ve gerekirse diğer mezheplerin ictihadlarından istifade edilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Bu esneklik, güncel meselelerde daha uygun ve doğru sonuçlara ulaşılabilmesi için önemlidir.

5. Diğer Mezheplerin Görüşlerine Yer Verilmesi ve Tercih Yapılması

Eğer Hanefî mezhebinin görüşü zorluk oluşturuyorsa veya güncel şartlarla uyumsuz hale geldiyse, Kurul'un farklı mezheplerin görüşlerini zikrederek bir çözüm üretmesi mümkün olmaktadır. Ancak, tercih yapılmadan sadece görüşler aktarılır. Bu durum, fetva verme sürecinin esnekliğini gösterirken, aynı zamanda şer'î kaideler ve makasıd-ı şerîa doğrultusunda bir çözüm üretilmesinin gerekliliğini de ortaya koymaktadır.

DİYK, Hanefî mezhebini esas alarak fetva verirken, toplumun büyük kısmının bu mezhebe bağlı olarak dini hayatını sürdürmesini göz önünde bulundurur. Bu yaklaşım hem toplumsal uyum hem de dinî pratiğin tutarlılığı için önemli bir tercih olarak değerlendirilmelidir. Bununla birlikte, zamanla değişen bilimsel ve toplumsal gerçeklikler doğrultusunda, şer'î illetlerin değişmesi veya güncel problemlerin çözülmesi için diğer mezheplerin görüşlerinin de dikkate alınması gerektiği anlaşılmaktadır. Kurul, geleneksel mezhep anlayışına sadık kalarak, gerektiğinde yeni bilgileri ve farklı görüşleri göz önünde bulundurarak esnek bir fetva verme yaklaşımı sergilemektedir. Örneğin hamile bir kadının gördüğü kanamanın adet kanı sayılıp sayılmadığı ile ilgili olarak şu şekilde ifade edilmiştir:

> *…Buna göre sürekli kan gören hamile bir kadın, her namaz vaktinin girmesi ile yeni bir abdest alır; başka bir sebeple bozulmadıkça bu abdest o vakit çıkıncaya kadar geçerli olur…*

DİYK'nun verdiği bu fetvaya bakıldığında, Hanefî mezhebinin görüşüne dayanılarak verilen bir karar görüyoruz. Hamile bir kadının gördüğü kanama, adet kanı yerine istihaze (özür) kanı olarak kabul edilmiştir. Bu fetvaya göre, istihaze kanı vücudun herhangi bir yerinden akan kan olarak değerlendirilir ve bu durumda sadece abdest bozulur, ancak gusül gerekmez.

Ayrıca, fetvada istihaze kanının süreklilik arz etmesi durumunda genel özürlülük hükümlerinin geçerli olacağı belirtilmiştir. Yani, sürekli kanama yaşayan hamile bir kadın her namaz vaktinin girmesiyle yeni bir abdest alır ve abdest, yalnızca namaz vaktinin bitmesine kadar geçerlidir; başka bir sebeple bozulmadıkça, o vakit sonuna kadar kullanılabilir.

Bu fetvayı incelediğimizde, DİYK'nun, Hanefî mezhebine bağlı kalarak, konuya ilişkin sadece bu mezhebin görüşünü aktardığını görüyoruz. Fetvada, diğer mezheplerin konuya ilişkin görüşlerine değinilmemiştir. Bu durum, Kurul'un Hanefî mezhebini esas alarak fetva verdiğini, diğer mezheplerin görüşlerine ise yer vermediğini göstermektedir.

Bu yaklaşım, DİYK'nun fetva verirken genellikle toplumda yaygın olan mezhep olan Hanefî mezhebi çerçevesinde hareket ettiğini ve böylece toplumsal tutarlılığı sağlamayı amaçladığını ortaya koymaktadır. Özellikle Hanefî mezhebinin bu konuda

belirgin bir görüş sunuyor olması ve toplumun büyük bir kısmının bu mezhebe göre hareket etmesi, Kurul'un bu görüşü tercih etmesinin sebeplerinden biridir.

Ancak bu tür fetvalarda, diğer mezheplerin görüşlerine yer verilmemesi, bazen tartışma konusu olabilmektedir. Çünkü bazı durumlarda, farklı mezheplerin görüşlerinin dikkate alınması, daha geniş bir perspektif sunarak daha kapsayıcı ve çoğulcu bir yaklaşım oluşturabilir. Ancak burada, DİYK'nun Hanefî mezhebini esas alarak karar verdiği ve diğer görüşlere yer vermediği görülmektedir.

DİYK, sadece Hanefî mezhebinin görüşüne dayanarak şu fetvayı vermiştir:

> *...Hanefî mezhebine göre, imâ mutlaka başla yapılmalıdır. Kaş veya göz ile imâ ederek namaz kılmak kabul edilmez. Başı ile imâ etmeye gücü yetmeyen kişi, namazını kazaya bırakır...*

Bu fetvaya bakıldığında, yalnızca Hanefî mezhebinin görüşü aktarılmış, başını hareket ettirmekte güçlük çeken hastanın gözü ve kaşı ile imayla namaz kılmasa ilişkin olarak görüş belirten Şafiî mezhebinin hükmüne yer verilmemiştir. Bu durum, Kurul'un fetvasını yalnızca Hanefî mezhebinin perspektifine dayandırdığına ve diğer mezheplerin görüşlerine yer verilmediğine işaret etmektedir.

Nafile olarak tutulan orucun bozulması durumunda, bu orucun kazasının gerekli olup olmadığı meselesi, DİYK tarafından Hanefî mezhebinin görüşüne dayandırılarak ele alınmıştır: "...Nafile de olsa, başlanan bir ibadetin tamamlanması gerekir. Bu nedenle diğer nafile ibadetlerde olduğu gibi, bozulan nafile orucun da, kaza edilmesi Hanefîlere göre bir gerekliliktir…"

DİYK'nun verdiği bu fetvaya göre, nafile oruç bozulduğunda kazasının gerekli olduğu, yalnızca Hanefî mezhebinin görüşüne dayandırılmıştır. Bu fetvada, nafile orucun bozulması durumunda kaza edilmesinin gerekmediğini belirten Şâfiî ve Hanbelî mezheplerinin görüşlerine yer verilmemiştir. Bu durum, Kurul'un bu konuda fetva verirken yalnızca Hanefî mezhebinin perspektifine odaklandığını ve diğer mezheplerin farklı görüşlerini dikkate almadığını göstermektedir.

DİYK tarafından verilen fetvalarda bazen sadece Hanefî mezhebinin görüşü aktarılmakla yetinilmemiş, diğer mezheplerin görüşlerine de yer verilmiştir. Özellikle Şâfiî mezhebi olmak üzere, çeşitli mezheplerin farklı görüşleri zikredilerek müsteftiye daha geniş bir perspektif sunulmaya çalışılmıştır. Bu yaklaşım, özellikle

karmaşık veya ihtilaflı konularda, müsteftiye seçenekler sunarak onların dinî yükümlülüklerini yerine getirme konusunda esneklik sağlamayı hedeflemektedir.

Örneğin, sütkardeşliği meselesinde, Hanefî mezhebi ve Şâfiî/Hanbelî mezhepleri arasındaki farklar belirtilerek, müsteftiye her iki görüşün de uygulanabilir olduğu, ihtilaf ve şüpheden kaçınmak adına evlenmemelerinin daha uygun olacağı ifade edilmiştir. Bu gibi fetvalarda, bir mezhebin görüşü benimsenip diğerine yer verilmesi, Kurul'un müsteftiyi yalnızca bir görüşle sınırlı bırakmadan daha geniş bir çözüm yelpazesi sunma amacını taşıdığını gösterir.[175]

Bununla birlikte, her bir fetvada farklı mezheplerin görüşlerinin aktarılması bazen kafa karışıklığına neden olabilmektedir. Zira halk arasında fıkıh bilgisi genellikle sınırlıdır ve çok sayıda farklı görüşün bulunduğu durumlarda müstefti, hangi görüşü kabul edeceği konusunda belirsizlik yaşayabilir. Bu tür durumlar, özellikle halkın fıkıh seviyesinin daha düşük olduğu dikkate alındığında, ciddi bir izah ve yönlendirme gerektirmektedir.

Dolayısıyla, her bir fetva örneğinde yalnızca bir görüş değil, birden fazla görüşün yer alması, müsteftinin hangi görüşü benimsemesi gerektiğine dair bir netlik sağlamayabilir. Bu nedenle, fetvaların altına "yukarıdaki görüşlerden biriyle amel edilmesi halinde müsteftinin dinî sorumluluğu olmayacaktır" şeklinde bir açıklama eklenmesi, müsteftinin kararını verirken daha rahat hareket etmesini ve olası kafa karışıklığının önlenmesini sağlayabilir.

DİYK'nun fetva politikasını ele alan Mustafa Bülent Dadaş, Kurul'un Osmanlı'daki Meşihat müessesesinden belirli bir fetva yöntemi devraldığına dikkat çekmiştir. Ancak, Dadaş, şer'î delillere yer verilse de bu delillerden hüküm çıkarırken Kurul'un belirli bir yöntem izleyip izlemediğini açıkça ifade etmediğini vurgulamıştır. Bazı karar ve fetvalara dayanarak, Dadaş, DİYK'nun "*kendine has bir usulünün*" olmadığını ileri sürmekte ve bunun birkaç gerekçesini sunmaktadır.

Dadaş'a göre, DİYK'nun sabit bir fetva yönteminin olmaması, Kurul'un zaman zaman farklı fetva kararları verebilmesi ve aynı konuda değişik yorumlar ortaya koyabilmesiyle de kendini göstermektedir. Ayrıca, Kurul'un işleyişinin, daha çok ihtiyaçlara ve mevcut şartlara göre esnek bir şekilde şekillendiğini ifade etmektedir. Bu esneklik, farklı fetva kararlarının temellendiriliş biçimlerinde, kullanılan

[175] Bkz: DİYK, *Fetvalar,* 515.

delillerin çeşitliliğinde ve her bir fetvaya yaklaşımda bir tutarlılığın eksikliği olarak değerlendirilebilir.[176]

DİYK'nun fetva siyasetinde, Mecelle'nin ta'dil edilmesi sürecinde uyulması gereken prensipler büyük bir öneme sahiptir. Bu prensipler hem İslam hukukunun temel değerlerine hem de çağın ihtiyaçlarına uygun bir yaklaşım geliştirilmesi için belirlenmiştir. Bu ilkeler, hukuki ve dini yorumlamanın doğruluğunu, adaletini ve esnekliğini sağlamak amacıyla titizlikle takip edilmiştir. Ta'dil sürecinde dikkate alınan başlıca prensipler şunlardır:

1. İslam Hukuku Mezheplerinin Kapsamı:

Ta'dil sürecinde izlenen ilk ilke, İslam Hukuku mezheplerinin tüm asırların ihtiyaçlarını karşılayacak kadar geniş bir kapsamda olduğuna olan inançtır. Bu, şer'î hükümlerin zamanla değişen sosyal ve kültürel koşullara göre esnek bir şekilde uygulanabileceğini savunur. Dolayısıyla, mevcut İslam hukukunun zamanla uyarlanabilir olduğu ve geçmişteki mezhebi yorumların bugünün ihtiyaçlarına da cevap verebileceği kabul edilmiştir.

2. Taklidin Caiz Olup Olmadığı:

Taklidin caiz olup olmadığı tartışmalı bir konu olmakla birlikte, Kitap ve Sünnet'ten hüküm çıkarmaya ehil müctehidlerin istinbat ettikleri hükümlerle amel etmenin zorunlu olduğu kabul edilmiştir. Bu, İslam hukukunun en temel ilkesine dayanır; her müslüman, kendi aklını kullanarak dinî hükümleri anlamaya çalışmalı, ancak bu mümkün olmadığında, ehil fakîhlerin fetvalarına başvurmalıdır.

3. Mezhepler Arası Geçiş:

Mezhepten mezhebe geçiş, İslam hukukçuları arasında tartışma konusu olmuştur. Ancak, farklı meselelerde farklı mezhebin görüşleriyle amel etmeyi caiz gören fakihlerin görüşü esas alınmıştır. Bu, esnek bir fetva anlayışını ifade eder; bir müslümanın, bir konuda bir mezhebin görüşünü, diğer bir konuda ise başka bir mezhebin görüşünü takip etmesi mümkündür, bu da İslam hukukunun çeşitliliğine ve dinin evrensel yorumlanabilirliğine olanak tanır.

[176] Mustafa Bülent Dadaş, "Din İşleri Yüksek DİYKnun Fetva Siyaseti", 47.

4. Mu’amelenin İptali Yerine Uyumluluk Sağlamak:

İnsanların mu’âmelelerini (işlemlerini) iptal etmektense, mümkün olduğunca şer’î hükümlerle uyumlu hale getirmek ilkesi esas alınmıştır. Bu, mevcut sosyal ve ekonomik düzenin tamamen ortadan kaldırılmasını değil, dinî hükümlere uyumlu bir hale getirilmesini amaçlar. Bu ilke, toplumun huzurunu bozmadan, dini kurallara uygun bir yaşam biçiminin benimsenmesi gerektiğini vurgular.

5. Farklı Mezheplerin Görüşlerini Bir Arada Sunmaktan Kaçınmak:

Bu süreçte dikkat edilen en önemli noktalardan biri de aynı meselede farklı mezheplerin görüşlerini bir arada sunmak anlamına gelen telfikten kaçınmaktır. Telfik, farklı mezheplerin görüşlerini birleştirerek ortaya çıkan sonuçların İslam hukukunun özüne aykırı olabileceği endişesiyle, her bir görüşün bağımsız olarak ele alınması ve birleştirici, doğru bir metodolojinin izlenmesi gerektiği savunulmuştur. Bu ilke, hukuki tutarlılığın korunması ve karışıklığa mahal verilmemesi adına önemlidir.

3.11. DİYK Kararlar ve Fevalarının Fıkhî Dayanakları Delilleri

DİYK, aldığı kararlar ve verdiği fetvalarda, İslam hukukunun temel prensiplerine ve kaynaklarına dayanmaktadır. Bu dayanaklar, Kur'an-ı Kerim, Hadisler, İcma ve Kıyas, örf, maslahat, istihsan, seddi zerâî gibi İslam hukukunun ana ve fer’î kaynaklarından beslenir. Bu kaynaklar, fetvaların ve kararların dayandığı fıkhî delilleri oluşturur.

3.11.1. Kuran

İslam hukukunun temel kaynağı olan Kur’an-ı Kerim, DİYK kararlarının ve fetvalarının en güçlü dayanağıdır. Kur’an, açık ve net hükümler içerdiği gibi, bazı konularda da müfessirlerin yorumlarına açık olan ayetler barındırır. DİYK, bu ayetleri İslam’ın temel prensipleri doğrultusunda yorumlar ve uygulamalarını şekillendirir.

DİYK, Bakara Suresi’nin (2/229) âyetine dayanarak, boşanan eşlerin birinci ve ikinci talak sonrasında yeniden evlenebileceklerine hükmetmiştir. Ancak, Bakara Sûresi’nin 230. Âyetine göre, üçüncü boşama gerçekleştiğinde, kesin bir ayrılık söz konusu olacağından, kadının başka biriyle evlenmedikçe ve bu evlilik, boşanma ya da ölümle sona ermedikçe, boşanan çiftin yeniden evlenmelerinin mümkün

olmayacağı karara bağlanmıştır.[177] Bu durum, İslam hukukunun boşanma ve yeniden evlenme ile ilgili düzenlemeleri çerçevesinde, boşanmış çiftlerin tekrar bir araya gelme koşullarını belirleyen temel bir ilke olarak kabul edilmiştir.

DİYK, evliliğin hükmü üzerine yaptığı değerlendirmede, İslâm'ın evliliği teşvik eden ve toplumsal düzenin sağlanmasını amaçlayan öğretilerini referans alarak, evliliği önemli bir kurum olarak tavsiye etmektedir. DİYK, bu görüşünü, özellikle Nûr Suresi (24/32), Nisâ Suresi (4/3) ve 4/23 ile Rûm Suresi (30/21) ayetlerine dayandırmaktadır.[178]

DİYK, İslam hukukunun evlilikle ilgili düzenlemeleri çerçevesinde, Müslüman erkeklerin Ehl-i Kitap kadınlarla evlenebileceği; Ehl-i Kitap dışındaki kadınlarla (örneğin ateist, deist, 112udist vb.) evlenemeyeceği yönündeki görüşünü, özellikle Bakara Sûresi (2/221) ve Mâide Sûresi (5/5) âyetlerine dayandırmaktadır.[179] Bu âyetler, İslam'ın evlilikle ilgili belirlediği sınırları ve kriterleri ortaya koymakta, Müslüman erkeklerin kimlerle evlenebileceğini belirleyen temel dini deliller olarak öne çıkmaktadır.

DİYK kararında domuzun haramlığı konusununda Kur'ân-ı Kerîmin açık hükmüyle sabit olduğunu Mâide sûresi (5/3) âyetini zikrederek ifade eder.[180] DİYK'nun diğer bir kararında Yahudi veya Hristiyan bir kimsenin kestiği hayvanların etinin yenilmesinde dini açıdan herhangi bir sakınca bulunmamaktadır. Bu hükümü, Mâide Sûresi (5/5) âyetine dayandırmaktadır. Söz konusu kararında Mâide Sûresi (5/5) âyetiyle; kendiliğinden ölen, darbelere, çarpmaya, düşmeye ya da yırtıcı hayvanlar tarafından parçalanmaya bağlı olarak ölen hayvanların etlerinin yenmeyeceği belirtilmiştir.[181]

3.11.2. Sünnet

Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) sözleri, fiilleri ve onayları, İslam hukukunun ikincil kaynağını oluşturur. Sünnet, belirli durumlar hakkında açıklık getirir ve hukuki

[177] DİYK, Karar, 04.01.2023/3.

[178] DİYK, Karar, 28.12.2022/89.

[179] DİYK, Karar, 27.01.2021/6.

[180] DİYK, Karar, 15.03.2023/41.

[181] DİYK, Karar, 24/02/2010.

meselelerde rehberlik sağlar. DİYK, İslam hukukunun pratikte uygulanabilmesi için bu hadisleri dikkatle inceler ve fetvalarında referans alır.

DİYK benimsediği görüşe göre, bir kişinin aynı anda veya ric‘at (geri dönme) gerçekleşmediği takdirde verdiği birden fazla talâk, tek bir talâk olarak kabul edilir. Bu görüş, sünnete dayalı olarak şekillenmiştir ve özellikle İbn Abbas'ın rivayet ettiği hadislerle desteklenmektedir. İbn Abbas’a göre, Hz. Peygamber (s.a.s.) devrinde, Hz. Ebû Bekir’in hilafetinde ve Hz. Ömer’in hilafetinin ilk iki yılında, üç talâk bir talâk olarak kabul edilmiştir.[182] Ayrıca, İbn Abbas’ın rivayet ettiği bir diğer hadis de, Rükâne'nin karısını bir mecliste üç talâk ile boşaması ve Hz. Peygamber'in (s.a.s.) bunu tek talâk olarak kabul edip, ona karısını geri alabileceğini söylemesiyle ilgili olup, bu durum da aynı anlayışı pekiştirmektedir[183]. Bu rivayetler ışığında, DİYK, aynı anda birden fazla talâk verilmesi halinde bunun tek talâk olarak değerlendirilmesi gerektiğini ifade etmektedir.[184]

DİYK, İslam dininin temel esaslarına dayanarak, bir Müslümanın hayatında yalnızca bir kez farz hac yapmasının gerektiğini belirtmektedir. Farz hac, bir Müslümanın ömründe bir defa yerine getirmesi gereken, mali ve bedensel gücü yettiği takdirde zorunlu bir ibadettir. Bu konuya dair İslam kaynaklarında yer alan hadislerden biri, Müslim’in rivayet ettiği ve hacla ilgili olan şu hadistir: "Hayatında bir defa hac yapmış olan Müslümanın bir daha haccetmesi gerekmez"[185]. Bununla birlikte, hac farz olduktan sonra bir Müslümanın yeniden hac yapması farz olmasa da, nâfile (isteğe bağlı) hac yapması mümkündür. Nâfile hac, kişinin kendi isteğiyle ve sevap kazanma amacıyla gerçekleştirebileceği bir ibadettir. Bu konuda Ebû Dâvûd’un ve İbn Mâce’nin rivayet ettiği hadislerde, nâfile olarak hac yapmanın caiz olduğu vurgulanmıştır.[186] Bu hadisler, hac ibadetinin sadece bir kez farz kılındığını ve bunun dışında yapılan haccın isteğe bağlı olarak gerçekleştirilebileceğini ortaya koymaktadır.

---

[182] Müslim, Talâk, 15 [1472].

[183] Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, 1/265 [2387]; Ebû Dâvûd, Talâk, 9-10, 13-14 [2196, 2206, 2208]; Tirmizî, Talâk, 2 [1177].

[184] DİYK, Karar, 28.12.2022 /91.

[185] Müslim, Hac, 412 [1337].

[186] Ebû Dâvûd, Menâsik, 1 [1721]; İbn Mâce, Menâsik, 2 [2886].

DİYK, İslam miras hukukuna dayalı olarak, dede yetimi miras hakkı olmayan torunlara, Buhârî ve Müslim'de yer alan hadislere[187] göre vasiyet yoluyla mal bırakılmasının dini açıdan bir engel teşkil etmediğini ve bu tür bir vasiyetin yapılmasının mümkün olduğunu ifade etmiştir.

3.11.3. İcma

İcma, bir konu hakkında İslam âlimlerinin zamanla bir görüşte birleşmeleri durumudur. İcma, fıkıhta bağlayıcı bir delil olarak kabul edilir. DİYK, özellikle zaman içinde farklı âlimler arasında oluşmuş olan icmayı göz önünde bulundurur ve fetvalarını icmaya uygun şekilde vermektedir.

DİYK 23.03. 1926/743 numaralı kararında: Namazda Kur'an okumanın farz olduğu hususu, İslam âlimlerinin icmaıyla sabit olduğunu, Ayrıca, Kur'an'ın herhangi bir dil ile tercümesinin yapılması da icmâ ile haram olduğunu ve namazda Kur'an kıraeti yerine tercüme yapılması, bütün mezheplerin fıkıh imamlarının icmasıyla yasaklanmış bulunduğunu, Bunun aksini yapmak, namazın şer'î olarak belirlenmiş şeklinin değiştirilmesi, dini emirlerin küçümsenmesi ve oyun hale getirilmesi anlamına geleceğini, Ayrıca bu tür bir uygulama, Müslümanlar arasında ayrılığa ve çatışmaya yol açacağını dolyısıyla toplumda fitneye neden olabileceğini ifade etmiştir.

DİYK 23.06.2021 ve 32 numaralı kararında İslam âlimleri arasında, kadının ölen kocasını yıkayabileceği konusunda icma olduğunu ifade etmiştir.

DİYK 2005 yılında almış olduğu 155 numaralı kararında oruçlu bir kimsenin abdesti esnasında ağzına aldığı sudan geri kalan kısmının mideye ulaşması durumunda orucunun bozulmayacağı konusunda hadis[188] ve islaam âlimlerinin icmaı olduğunu ifade etmiştir.

DİYK 12.07.2017 vermiş olduğu fetvada âdet süresince terk edilen namazların kazâ edilmemesi ve oruçların ise adet bitiminden sonra tutulması hususunda İslam mezhepleri arasında görüş birliği bulunmaktadır.[189]

---

[187] Buhârî, Vesâyâ, 3 [2743]; Müslim, Vasıyyet, 10 [1629].

[188] Dârimî, Savm, 21.

[189] Bkz: DİYK, *Fetvalar,* 350.

DİYK 23.03.2022 ve 32 nolu kararında Sahabe döneminde gerçekleştirilen Kur'ân-ı Kerîm cem' ve istinsah faaliyetleri neticesinde, Kur'ân, günümüzde elimizde bulunan mevcut tertip doğrultusunda yazılmış ve çoğaltıldığını, bu süreçte ortaya çıkan mushafın tertibi hakkında sahabe arasında herhangi bir itiraz meydana gelmediğini ve sahabe bu tertip üzerinde icma ettiklerini ifade etmiştir.

3.11.4. Kıyas

Kıyas, bir meseledeki hukuki hükmün, benzer bir meseledeki hükümle karşılaştırılarak belirlenmesidir. Bu, İslam hukukunda yeniliklere açık bir yöntemdir. DİYK, yeni ortaya çıkan sorunları çözmek için kıyas yoluyla geçmişteki uygulamalara dayalı çözümler üretmiştir.

DİYK 03.03. 1980 tarihli organ nakline dair kararında:

> *Kitap ve Sünnet'te açıkça hükme bağlanmamış, fakat her dönemde yeni ortaya çıkan meselelerin hükümleri, İslam fakihleri tarafından mevcut genel kaideler ışığında ve benzer meselelerle kıyas yapılarak belirlenmiştir. Organ ve doku nakli konusunda hükmünü tayinde de aynı yola başvurulması uygun olacaktır.*

Denilerek kıyasın önemine vurgu yapılmıştır.

DİYK 12.07.2017 tarihli fetvasında bazı fakihlerce şükür sedesinin namaza kıyas edilerek abdestli yapılması gerektiğini belirtmiştir.[190]

> *Oruç tutmaktan aciz olma yönüyle ölen kişinin durumu, mazeret sebebiyle oruç tutamayan kimselerin durumuna kıyas edilebilir. Ölenin bu konuda vasiyeti varsa, bu kıyas hükmü daha da kuvvet kazanmış olur.*

Diyerek kıyasa başvurmuştur.[191]

3.11.5. Örf

Bazı durumlarda, toplumun gelenekleri ve örfleri de hukuki kararların dayanaklarını oluşturabilir. İslam hukukunda, örf ve adetlerin hukuki uygulamalarda dikkate alınması mümkündür, ancak bu, İslam'ın temel ilkeleriyle çelişmediği sürece

[190] Bkz: DİYK, *Fetvalar,* 350.

[191] Bkz: DİYK, *Fetvalar,* 267.

geçerlidir. DİYK, toplumsal değerleri göz önünde bulundurarak yerel uygulamalara uygun fetvalar vermektedir.

DİYK 12.07.2017 tarihli fetvasında camiye çorapsız giren kişilerin sağlık ve temizlik gibi sebeplerle örfen hoş görülmediği durumlarda bundan kaçınmalarının uygun olacağı ifade edilmiştir.[192]

DİYK 12.07.2017 tarihli fetvasında "*şart olsun*" ifadesinin hükmü, kullanıldığı yerin örfüne ve söyleyenin niyetine göre değişeceği ifade edilerek, örfen boşama olarak kullanılan yerlerde boşamaya niyet edilmişse bir boşamanın gerçekleşeceği belirtilmiştir.[193]

DİYK 22.03. 2023 tarih ve 42 numaralı kararında:

> *…Buna göre satıcının belirli bir müddet ücretsiz kullanmak şartıyla evini veya aracını satması örf ve teamül bulunması hâlinde caizdir.*

Demek suretiyle örfün hükme etkisini ifade etmiştir.

3.11.6. Maslahat

Maslahat, İslam hukukunda toplumun genel yararını ve çıkarını gözeten bir prensiptir. Bu kavram, İslam'ın temel ilkeleriyle uyumlu olan her türlü faaliyetin, toplumun hayrına olacağı kabul edilen durumların dikkate alınarak bir hukuki hüküm verilmesidir. Maslahat, İslam hukukunun esnek yönlerinden biri olup, toplumun dinî, sosyal, ekonomik ve kültürel faydalarına göre çözümler geliştirilmesini sağlar.

DİYK, toplumun dini ve ahlaki yapısını korumak adına fetvalarında maslahat ilkesine başvurur.

DİYK 12.07.2017 tarihli fetvasında, kaybolduktan sonra yerinin ve hayatta olup olmadığı tespit edilemeyen "mefkud" durumundaki kişiye ilişkin hüküm tartışılmıştır. Bu bağlamda, 1917 tarihli Osmanlı Aile Hukuku Kararnamesi'nde yer alan, kocasından dört yıl veya daha uzun süre haber alamayan kadının, mahkeme kararı ile eşinden boşanabileceği ve vefat iddeti sonrasında başka biriyle

[192] Bkz: DİYK, *Fetvalar,* 165.

[193] Bkz: DİYK, *Fetvalar,* 449.

evlenebileceği hükmü, bu tür durumlar için geçerli kabul edilmiştir. Fetvada, Maliki mezhebinin bu hükmünün, mevcut maslahata daha uygun olduğu ifade edilmiştir.[194]

DİYK 12.07.2017 tarihli fetvasında:

> *...Mülkiyeti mûrise ait olmayıp devlete ait olan topraklarda devletin, kamunun maslahatına uygun bir şekilde tasarruf etme yetkisi vardır…*[195]

Denilmiştir. Bu fetva bağlamında, devlet, bu tür topraklar üzerinde, kamu yararını sağlamak amacıyla çeşitli düzenlemeler yapma ve uygulama yetkisine sahiptir.

DİYK 26.01.2022 tarih ve 10 numaralı kararında, demir, çimento, mazot ve un gibi mislî (standart) malların fiyatları belirlenmeden yalnızca miktarlarının kaydedilerek yapılan veresiye satış işlemi (isticrâr), özellikle fiyatların istikrarsız olduğu dönemlerde toplumda oluşan örf ve maslahata dayalı bir uygulama olarak günümüzde de caiz kabul edilmiştir. Bu tür bir işlemde, fiyatlar önceden belirlenmeden yalnızca malın miktarı kaydedilerek gerçekleştirilen satışların, toplumun ekonomik çıkarlarını gözeten bir yaklaşım olarak uygun olduğu ifade edilmiştir.

DİYK 12.07.2017 tarihli fetvasında:

> *… günümüzdeki bazı ilim adamları ücretsiz kefil bulunmaması hâlinde, ihtiyaç sebebiyle maslahata binaen borçlunun teminat mektubunda olduğu gibi ücret karşılığı kefâlet akdi yapmasının caiz olacağı kanaatindedirler.*

Diyerek maslahata vurgu yapmıştır.

3.11.7. İstihsan

İstihsan[196], bir meselede uygun olan bir görüşün tercih edilmesidir. Bu, fıkıhta özel bir değerlendirme yöntemidir. DİYK, bazen toplumun güncel ihtiyaçlarını dikkate alarak istihsan yöntemini kullanarak fetvalar verir.

DİYK 12.07.2017 tarihli fetvasında:

---

[194] Bkz: DİYK, *Fetvalar,* 510.

[195] Bkz: DİYK, *Fetvalar,* 555.

[196] Fıkıhta özel gerekçelerle açık kıyastan, genel ve yerleşik kuraldan ayrılıp olayın özelliğine uygun çözüm bulma metodunu ifade eden şer'î delildir. Bkz: Ali Bardakoğlu, "İstihsan" Mad. *DİA*, (Ankara: TDV Yayınları, 2001), 339.

...yerine haccedilmesini vasiyet eden kişinin miras bıraktığı malının üçte biri, memleketinden giderek hac yapmaya yetmiyorsa, istihsanen, terekenin üçte birinin yettiği yerden hac yaptırılır.[197]

İfadesiyle istihsana vurgu yapmıştır.

Daha öncede işaret ettiğimiz gibi isticrâr satışında zorluğu gidermek istihsanen caiz olduğu ifâde edilmiştir.[198]

DİYK, namazların vakitleriyle ilgili 10-11/06/2009 tarihli 61 kararında istihsan delili zikredilmiş ve şöyle denilmiştir:

DİYK, 15.06.2006 tarihli ve 105 sayılı kararı ile 31.05.2007 tarihli ve 48 sayılı kararı doğrultusunda alınan kararların uygulanmasında bazı zorlukların yaşandığını tespit etmiştir. Bu bağlamda, Kurul, söz konusu bölgelerin yerel şartlarını, buralarda yaşayan işçi, öğrenci, memur, esnaf gibi çeşitli kesimlerin karşılaştıkları güçlükleri ve ihtiyaçları dikkate alarak, İslam dininin "kolaylaştırma/zorlaştırmama" ilkesi, "istihsan" ve "maslahat" gibi dini deliller ışığında aşağıdaki kararları almıştır:

a) 45. enlemin ötesinde, Yatsı namazı vaktinin hesaplanmasında, 31.05.2007 tarihli ve 48 sayılı DİYK kararına uygun olarak, şer'î gece süresinin (güneşin batışı ile fecri sadık arasındaki süre) üçte biri ile yatsı vaktinin belirlenmesine oy birliği ile karar verilmiştir.

b) 45. enlem sonrası bölgelerde, şer'î gecenin üçte birinin 1 saat 20 dakikadan sonrasına tekabül eden alanlarda ve dönemde, yatsı namazı vaktinin başlangıcının akşam namazı vaktinden itibaren 1 saat 20 dakikayı geçmeyecek şekilde belirlenmesine oy çokluğu ile karar verilmiştir.

c) İmsak vaktinin, Mart-Eylül ayları arasında, zaruret ve ihtiyaçlara binaen, günün akşam ve yatsı namazı arasındaki süreye derece farkı dolayısıyla 10 dakika eklenerek güneşin doğuş saatinden çıkarılmak suretiyle belirlenmesine ve bu takdire geçişin tedrici olarak sağlanmasına oy birliği ile karar verilmiştir.

[197] Bkz: DİYK, *Fetvalar*, 392, 394.

[198] Bkz: DİYK, *Fetvalar*, 610, 615. (2024); DİYK, Karar, 26.01.2022 /10

d) 62. enlemin ötesindeki bölgelerde, 62. enlemin vakitlerinin kullanılmasına oy birliği ile karar verilmiştir.

e) İlmi yeterliliğe sahip şahıs ve kurulların, bu bölgeler için farklı takdir yöntemleri kullanarak farklı vakitler belirlemeleri ve buna göre ibadet etmelerinin yanlış veya hatalı sayılmamasına oy birliği ile karar verilmiştir.

Bu kararlar, ilgili bölgelerde yaşayan toplulukların dini hayatını kolaylaştırmak ve mevcut zorluklara çözüm getirmek amacıyla alınmış olup, İslam dininin ruhuna uygun bir şekilde maslahata dayalı bir yaklaşım benimsenmiştir.

3.11.8. İctihad

DİYK, günümüz şartlarında ortaya çıkan yeni dini, sosyal ve hukuki sorunlar karşısında ictihad yöntemiyle farklı görüşler sunabilir ve çözüm yolları geliştirebilir. Bu, özellikle toplumu ilgilendiren yenilikçi veya daha önce karşılaşılmamış durumlar için geçerlidir. İctihad, İslam hukukunun evrensel doğasına zarar vermeden, zamanın ihtiyaçlarına uygun kararlar almayı mümkün kılar.

DİYK 12.07.2017 tarihli fetvasında:

> …Her ne kadar "başka bir mezhepten olan imam, namazda iken muktedinin mezhebine göre namazı bozan bir davranışta bulunursa, muktedinin namazı fasit olur"[199] *şeklinde bir ictihad bulunmakta ise de, bu konuda daha doğru olan yaklaşım, imamın kendi mezhebine göre namazı bozulmadığı sürece, hangi mezhepten olursa olsun ona uyan kişinin namazının geçerli olduğudur. Bu görüş, selefin uygulamalarıyla uyumlu olduğu gibi, cemaat ruhunun gereğiyle de tutarlıdır.*[200]

DİYK bu fetvasında farklı bir içtihada gitmiştir.

Günümüzdeki yeni fıkhî meselelerin çözümünde izlenen iki ana yol, tahrice dayalı ictihad (klasik fıkhî ictihadları temel alarak mevcut meseleleri çözme) ve istinbat inşâî ictihad konumuzla ilgisi olan istinbat yolunun uygulanmasını, DİYK'nun aldığı karar ve verdiği fetvalarda görmek mümkündür.

Örneğin, dijital kripto paralar ile ilgili yapılan değerlendirmelerde istinbat (inşâî ictihad) yolunun nasıl işlediğine bakmak mümkündür. DİYK, dijital kripto paraların

[199] Bkz: *el-Fetâva'l-Hindiyye*, C.1, 84; İbn Âbidîn, *Reddü'l-muhtâr*, C.1, 562-563.

[200] Bkz: DİYK, *Fetvalar*, 210.

kullanımını değerlendirirken, bu ilkeler doğrultusunda hüküm vermiştir.[201] Astım hastalarının kullandığı nefes açıcı spreylerin orucu bozup bozmadığı konusu, sağlık ve dini hükümlerin ışığında ele alınmıştır. DİYK'nun fetvasına göre:

Örnekler:

1. Nefes Açıcı Sprey Kullanımı ve Oruç: Astım hastalarının nefes açıcı sprey kullanma zorunluluğu, oruç tutma durumlarını etkileyebilir. Bu konuda fetva, sağlık durumuna göre iki durumu ayırmaktadır:

a) Astım hastasının oruç tutamayacağı durumda: Eğer astım hastası, nefes açıcı spreye ihtiyaç duyacak kadar şiddetli bir nefes darlığı yaşıyorsa, oruç tutmaması mümkündür. İyileştikten sonra, oruç tutamadığı günleri kaza eder.[202]

b) İyileşme ümidi kalmamışsa: Eğer hastalık devam ediyorsa ve iyileşme umudu yoksa o zaman oruç tutulamayan günler için fidye ödenmesi gerekir.[203] Bu fidye, Ramazan ayında bir fakire verilen fitre miktarına denk olacaktır.

2. Sprey Kullanımının ve Oruç Bozmayacağı: Ağız yoluyla uygulanan ilaçlar: Nefes açıcı ilaçlar (örneğin, oksijenli spreyler), genellikle çok küçük miktarlarda kullanılır (yaklaşık 1/20 ml.). Bu miktarın çoğu, ağız ve nefes boruları tarafından emilir ve vücutta kaybolur. Dolayısıyla, ağıza püskürtülen bu ilaçların mideye ulaşması konusunda kesin bir bilgi yoktur.[204]

Abdestteki su ve misvak örneği: Abdest alırken ağıza alınan su ile kıyaslandığında, bu miktarın orucu bozacak kadar büyük olmadığı görülmektedir. Hadis-i şeriflerde, Oruçlu bir kişinin abdest alırken mazmaza yaptığı suyun geriye kalan kısmın mideye gitmesi durumunda, orucunun geçersiz olmayacağı belirtilmiştir.[205] Ayrıca, misvak kullanımında da kimyasal maddelerin ve kırıntıların mideye ulaşması kaçınılmazdır, ancak buna rağmen oruç bozulmaz. Hz. Peygamber (s.a.v.) 'in oruç tutarken ağız ve dişlerini misvakladığına dair birçok rivayet vardır.[206]

---

[201] DİYK, Karar, 2017.

[202] DİYK, Karar, 2005/155.

[203] DİYK, Karar, 2005/155.

[204] DİYK, *Karar*, 2005/155.

[205] Dârimî, es-Sünen, Savm, 16.

[206] Buhârî, Savm, 27; Tirmizî, Savm, 29.

3. Şüpheyle Oruç Bozulmaz Kaidesi: İslam hukukunda "kesin bir şekilde bilinen, şüphe ile ortadan kalmaz" kuralı vardır. Bu prensibe göre, bir şeyin mideye ulaşıp ulaşmadığına dair şüpheyle oruç fasid olmaz. Bu nedenle, astım hastalarınnın ağzına püskürtülen oksijenli ilaçların, mideye ulaşmaması durumunda oruçları bozulmaz.

Astım hastalarının kullandığı nefes açıcı spreyler orucu bozmaz. Bu ilaçlar, çok küçük miktarlarda vücuda alınmakta ve genellikle ağız ve nefes boruları tarafından emilmektedir. Ayrıca, oruçlu iken kullanılan misvak ve abdest alırken ağıza alınan suyun orucu bozmadığına dair hadisler ve icma da göz önüne alındığında, astımlı hastalar solunumlarını rahatlatacak ilaçları kullanarak oruçlarını tutabilirler. Oruç tutamayan hastalar ise, iyileştikten sonra kaza edebilir veya iyileşme ümidi yoksa fidye verebilirler.[207]

3.12. DİYK Karar ve Fetvalarında Değişim Sebepleri

Fevaların değişim gerekçeleri önemli bir konudur. İbn Kayyim (ö.751/1350), fetvada değişmenin sebeplerini zaman, mekân, durum, âdet ve niyet gibi beş ana unsura dayandırarak açıklamıştır. Bu beş faktör, toplumsal ve bireysel koşullarda meydana gelen değişimlerin fıkhî hükümlerin yorumlanmasına nasıl etki ettiğini açıklamak amacıyla kullanılmıştır. Her bir gerekçe, belirli bir bağlamda fetva verilirken dikkate alınması gereken unsurları vurgular.

1. Zaman: Zamanın değişmesi, toplumsal ve ekonomik koşullarda meydana gelen farklılıklar, hukukî meselelerin farklı yorumlanmasını gerektirebilir. Bir hüküm, belirli bir zamanda geçerli olabilirken, başka bir zamanda o şartlar ortadan kalktığında farklı bir çözüm gerekebilir.

2. Mekân: Coğrafi farklılıklar ve kültürel bağlamlar, hükümlerin farklı yorumlanmasına sebep olabilir. Aynı fetva, bir bölgede geçerli olurken, başka bir bölgede farklı yerel şartlar veya ihtiyaçlar doğrultusunda farklı bir çözüm önerilebilir.

3. Durum: Bir kişinin veya toplumun içinde bulunduğu özel durumlar, genel hükümlerden sapmayı gerektirebilir. Bu, örneğin bir kişinin zor durumda olması veya acil bir ihtiyaç içinde olması gibi özel hallerde geçerlidir.

[207] DİYK, *Karar*, 2005/155.

4. Âdet (Örf): Toplumların belirli geleneklere ve âdetlere bağlı olarak şekillenen hayatları, fıkhî hükümlerin yorumlanmasında önemli bir rol oynar. İbn Kayyim, toplumların alışkanlıklarına ve geleneklerine uygun olarak fetvaların farklılaşabileceğini belirtmiştir.

5. Niyet: Bir kişinin niyeti, eyleminin hukukî ve ahlâkî değerini belirler. İbn Kayyim'e göre, bir eylemin hükmü, kişinin niyetine göre şekillenir; bu da, niyetin, fetvanın doğruluğunu ve geçerliliğini etkileyebileceğini gösterir.

Bu beş temel gerekçe, İbn Kayyim'in fıkhî düşüncesinde esneklik ve dinin zaman ve mekâna göre adaptasyonunu sağlayan önemli bir çerçeve sunar.[208] İbn Âbidîn, fetva değişim sebeplerini, dini konuların ictihad ve reye isnat edenlerin çoğunun örfe müstenit olduğunu belirterek açıklamaktadır. Ona göre, birçok hüküm zamanla değişebilir ve bu değişim, bölgenin âdetlerinin değişmesi, zorunluluğun meydana gelmesi ve zamane insanlarının ahlâkî ve sosyal durumlarındaki bozulmalar gibi faktörlere dayanır. İbn Âbidîn, bu tür hükümlerin zamanla değişmesinin gerekliliğine vurgu yaparak, eğer söz konusu hükümler eski hâliyle devam etseydi, bu durum insanların hayatında zorluklara ve zarara yol açardı.[209]

İbn Âbidîn'e göre, dinin temel ilkelerinden biri olan kolaylık, hükümlerin uygulanabilirliğini ve adaletin sağlanmasını teşvik eder. Eğer bir hüküm, dönemin şartlarına uyum sağlamaz ve zorlayıcı hale gelirse, bu dinin temel prensiplerine aykırı olur. Din, insanlara meşakkat ve zarar vermek yerine kolaylık ve çözüm önerileri sunmayı amaçladığı için, zararın defedilmesi, zorunlu hallerin dikkate alınması ve toplumsal bozulmanın önlenmesi gerekmektedir. Bu da zamanla fetva ve hukuki hükümlerin, toplumsal ve bireysel ihtiyaçlara göre değişmesini zorunlu kılmaktadır. İbn Âbidîn'in görüşüne göre, fıkhî hükümlerin değişimi hem toplumsal gereklilikler hem de İslâm'ın hedeflediği adalet ve kolaylık ilkesi doğrultusunda olmalıdır.

Yusuf el-Karadâvî, fetvanın değişim gerekçeleri üzerine yaptığı çalışmasında, daha önceki ulemanın tespit ettiği temel değişim sebeplerini genişleterek ele almıştır. Bu sebepler arasında "mekân, zaman, hâl ve örf" gibi klasik gerekçelere değinmiş ve

[208] İbn Kayyım, *İ'lâmü'l-Muvakkı'în*, thk. İsâmüddin es-Sabâbatî C.3, (Kâhire: Dâru'l-Hadîs, 1414/1993), 5.

[209] İbn Âbidîn, *Neşru'l-arf*, 125-128.

bunlara günümüz şartlarında önemli görülen ek faktörleri de eklemiştir. Karadâvî, fetva değişiminin gerekçeleri arasında, bilginin, insanların ihtiyaçlarının, İnsanların kapasite ve imkânlarının değişmesi, umûmu'l-belvâ (genel sıkıntıların yaygınlaşması), Sosyal, ekonomik ve siyasal durumların değişmesi, ayrıca insanların fikir ve görüşlerin değişmin de rol oynadığını belirtmiştir. Böylece, Karadâvî, fetvanın değişim sebeplerini on temel gerekçeye indirgemiştir.[210]

Bu yaklaşım, fetvanın yalnızca klasik değişim gerekçelerine dayanarak değil, aynı zamanda çağdaş toplumların ve bireylerin dinî, sosyal ve ekonomik ihtiyaçlarına göre de şekillendiğini vurgulamaktadır. Karadâvî'nin bu genişletilmiş çerçevesi, fıkhî hükümler ve fetvaların, zamanın ve koşulların değişen dinamiklerine uygun olarak evrim geçirmesi gerektiğini savunmaktadır.[211]

DİYK'nun karar ve fetvalarına bütünsel olarak bakıldığında, kurulun ibâdât alanı, haram ve helal meseleleri ve şer'î hükümlerin sayısal düzenlemeleri (mukadderat) konusunda esasen değişime kapalı bir yaklaşım benimsediği görülmektedir. Bu tutum, özellikle ibâdetlerin formunun değişmezliği, naslarda belirtilen miras payları, namazların rekât sayıları, zekât ölçüleri ve had suçlarının cezalarına ilişkin fetvalarda açıkça vurgulanmaktadır.[212] Bu tür konularda, ibâdetin Hz. Peygamber'in uygulamasına uygun bir şekilde yerine getirilmesi gerektiği ifade edilmektedir. Ayrıca, bu fetvalarda taabbudîlik ve tevkîfîlik gibi kavramlara referans yapılması, değişime kapalı olan bu alanların dinî esaslar çerçevesinde sabit kaldığını teyit etmektedir.[213]

Ancak, esasa yönelik olmayan meseleler, örneğin namaz vakitlerinin belirlenmesi, hisse senetleri üzerinden zekâtın hesaplanması ya da öşür hesaplamalarında günümüz tarımındaki ilave masrafların dikkate alınıp alınmayacağı gibi konular, ictihadla çözülmesi gereken durumlar arasında yer almaktadır. Kurul, bu tür meselelerde esneklik göstermekte ve farklı ictihadlara açık bir tutum sergilemektedir. Özellikle, sarih nass ve icmâ bulunan konularda klasik geleneği koruyan kurul, Mecelle'de yer alan "ezmânın teğayyüri ile ahkâmın teğayyürü inkâr olunamaz" kaidesine

[210] Yusuf Karadâvî, *Mucibâtu teğayyüri'l-fetvâ fî asrinâ* (Devha: el-İttihâdü'l-âlemî li ulemâi'l-müslimîn, 2007), 10.

[211] Yusuf Karadâvî, *a.g.e. 40.*

[212] DİYK, *Fetvalar,* 46.

[213] DİYK, *Fetvalar,* 111,134, 419.

dayanarak, değişen zaman, örf ve bilgi gibi faktörlere dayalı ictihadların zaman içinde değişebileceğini kabul etmektedir.[214] Bu bağlamda, fetva süreçlerinde zamanın ve koşulların etkisini vurgulayan bir anlayış benimsenmiştir. Bu noktada, çalışmamızda, fetvanın değişim gerekçelerini ele alarak bu yaklaşımın daha ayrıntılı bir analizine geçmeyi amaçlıyoruz.

3.12.1. Örf'ün Değişmesi

Arapça "عرف" kipinden iştikak eden "örf" kelimesi, lügatte pek çok farklı anlam taşır.[215] Bu anlamlar arasında "akılla bilinen, şer'in güzel gördüğü şey, güzel görülen, sabır, cömertlik, ihsan, iyilik, ardı ardına gelen, alışılmış ve yadırganmayan" gibi ifadeler yer alır. Bu tanımlar, örfün toplumdaki kabul görmüş değerler ve uygulamalarla ilişkisini ifade eder.

Ebu'l-Berekât en-Nesefî Örf'ün tanımı, ilk kez Ebu'l-Berekât en-Nesefî (ö. 710/1310) tarafından ifade edilmiştir. Nesefî, *el-Mustasfa* adlı eserinde örfü, "akıl yoluyla zihinlerde yerleşen ve sağlıklı tabiatlar tarafından kabul edilen ve benimsenen davranış biçimi" olarak açıklamıştır.[216] Bu tanım, örfün hem akıl hem de toplumun kabulüyle şekillenen bir olgu olduğunu vurgular.

Bu bağlamda, örfün hem akılla hem de toplumsal onayla şekillenen bir alan olduğu, İslam fıkhının çeşitli uygulamalarında sıkça yer bulmuş ve gelişmiştir**.**

Cessâs (ö. 370/980), Nesefî'den dört asır önce örf kelimesinden türetilen "maruf" terimini, "akıl tarafından hoş karşılanan ve sağlam akıl sahiplerince de reddedilmeyen davranışlar" olarak tanımlamıştır.[217] Bu tanım, örfün toplumda kabul gören ve akıl tarafından hoş karşılanan davranışlar ve uygulamalarla ilişkisini vurgular.

İbn Nüceym *el-Eşbah*'ta ve İbn Âbidîn'in *Neşru'l-arf* risâlesinde de benzer bir anlayışla örf kavramı ele alınmıştır. Bu konuda, örfün belirli bir zaman ve toplumda geçerli olan normlar olarak kabul edilmesi gerektiği vurgulanır. Ayrıca, es-Sirâcü'l-Hindî (ö. 793/1390) tarafından yapılan bir tanım ve Cürcânî'nin (ö. 816/1413) et-

[214] DİYK, *Fetvalar,* 128,138.

[215] İbn Manzûr, *Lisânü'l-Arab,* C.4 (Kahire: Dâru'l-Me'ârif, 1984), 2899; Zebidî, *Tâcu'l-Arûs*, C.12, (Beyrut: Dâru'l-fikr 1994), 377- 378

[216] Dönmez, İbrahim Kafi, "Örf", *DİA,* C.34, 88

[217] Cessâs, *Ahkâmu'l-Kur'an*, C.3, (Beyrut: Dâru'l-Kutûbi'l-İlmiyye, ty.), 50.

*Tarifat'*ında örfle ilgili değerlendirmeler, büyük oranda Nesefî'nin tanımına paraleldir.

Bu bağlamda, Nesefî'nin *el-Mustasfa* adlı eserindeki örf tanımı, İslam hukukunda örfün anlaşılmasında önemli bir referans noktası olmuştur ve bundan sonra yapılan tüm örf'e dair tanımlama ve açıklamalarda, Nesefî'nin tanımı temel alınmaktadır. Nesefî'nin tanımı, akıl ve toplumun kabulü arasındaki dengeyi ifade eder ve İslam fıkhındaki uygulamaların toplumla uyum içinde olmasına olanak tanır.

Örf, İslam hukukunda önemli bir kaynak olarak kabul edilmekle birlikte, onun meşruiyeti ve dayanakları hakkında çeşitli görüşler bulunmaktadır. A'raf Suresi'nin "örfü emret" şeklindeki âyeti ve "İslam toplumunun değer verdiği bir davranış, Yüce Allah nezdinde de kabul görür."[218] rivayeti, Örf'ün, hukuki açıdan geçerliliği olan bir temel oluşturur. Ancak bu rivayetin geçerliliğiyle ilgili bazı şüpheler bulunmaktadır. Merfû' olarak rivayet edilen bu hadisin, özellikle Hz. Peygamber (s.a.s.)'e ait olduğu ileri sürülse de, aslında İbn Mesûd'a dayanan mevkûf hadis olduğuna dair yaygın bir görüş mevcuttur. İbn Nüceym, Alâi'den naklen bu hadisi inceleyerek, Hadis literatüründe, zayıf bir isnatla dahi olsa, merfû' bir rivayet olarak bulunmadığını belirtir ve bunun bir İbn Mesûd hadisi olduğunu ifade eder.[219] Bu durum, örfün temellendirilmesinde bu rivayetin doğrudan bir hadis olarak kullanılmasını geçerli kılmaz. Ancak İbnü'l-Hümâm (ö.861/1457): "Nassın bulunmadığı yerde örf icmâ konumundadır"[220] diyerek örfün önemine işaret etmiştir. Hâdimî, örf'e icmâ'dan sonra yervermiş, örfün hem genel (âm) hem de özel (hâs) bağlamlardaki anlamını ve icmâ ile ilişkisi bağlamında, fer/furu' başlığında ele almıştır.[221]

---

[218] Ahmed b. Hanbel, Müsned, C.1, 379.

[219] İbn Nüceym, *el-Eşbah ve'n-N*ezâir, 101.

[220] Kemâlüddîn Muhammed b. Abdilvâhid b. Abdilhamîd İbnü'l-Hümam es-Sivâsî, *Fethü'l-Kadîr*, thk. Abdürrezzak Galib Mehdî, C7. (Beyrut: Dâru'l-Kutûbi'l-İlmiyye,2003),15.

[221] Kâşif Hamdi Okur, Hâdimî'nin örf anlayışını şu şekilde değerlendirmektedir: "Hâdimî, ictihad zamanında oluşan genel örfü ameli icmâ kapsamında değerlendirmekte; ictihad zamanında oluşan özel örf ile ictihad zamanından sonra oluşan genel örfü, ameli icmâya "ilhâk" ederek temellendirmektedir." Bkz: Kâşif Hamdi Okur, *Osmanlılarda Fıkıh Usûlü Çalışmaları Hâdimî Örneği,* (İstanbul: Mizan Yayınevi, 2010), 132-134.

Fetvanın değişim sebeplerinden biri olarak örfün değişmesi gerçekten önemli bir konu olup, İslam hukukunda fetva verme pratiği örf ve âdetlerin zamanla değişmesiyle birlikte evrilmiştir. Kurul, fetvâ yöntemini şu şekilde açıklamaktadır:

> *Kurul, kolaylaştırıcı bir yaklaşım benimsemeyi, birleştirici bir dil kullanmayı, yaygın dinî anlayışı korumayı, fıkıh mirasını önemsemeyi ve bu mirastan mümkün olduğunca faydalanmayı esas alır. Dinî konularda, münferit veya şâz görüşleri gündeme getirmekten ve örfe dayalı ya da bir olgunun tespiti amacıyla kaydedilmiş ifadeleri, İslâm'ın değişmez kurallarıymış gibi sunmaktan kaçınır.*[222]

Şâfiî, Mâlikî ve diğer mezhep âlimlerinin, kendi dönemlerinde geçerli olan örf ve âdetlere dayalı verdikleri hükümler zamanla değişen toplumsal yapılar ve yeni koşullarla birlikte güncellenme gerekliliği doğurmuştur. Bu noktada, Karâfî'nin yaklaşımı oldukça önemli bir tartışma zemini sunmaktadır. Şimdi bu soruyu ve Karâfî'nin cevabını daha derinlemesine inceleyelim.

Söz konusu mesele, örf ve âdetlerin değişmesiyle birlikte, mevcut fetvaların hâlâ geçerli olup olmayacağına dair bir sorudur. Burada iki temel yaklaşım tartışılmaktadır:

Eski fetvaların geçerliliği: İslam hukukunda klasik fetvalar genellikle örfün ve âdetlerin geçerli olduğu bir dönemde verilmiştir. Ancak, zamanla örf değiştiğinde bu fetvaların geçerliliği de sorgulanabilir. Yani, eski hükümler, eski örfe dayalı olduğundan, yeni örf ve âdetler karşısında geçerliliğini kaybedebilir.

Fetvanın yeniden değerlendirilmesi: Eğer örf değişmişse, o zaman eski fetvalar yeni durumlara uyarlanarak yeniden değerlendirilmelidir. Yeni örf ve âdetlere uygun fetvalar verilmesi gerekebilir.

Bu noktada Karâfî, bu tür değişimlere nasıl yaklaşılacağına dair görüşlerini belirtmiştir. Karâfî, bu soruya verdiği cevabında şu önemli noktaları dile getirmiştir:

Örfün değişmesi ile fetvaların değişmesi gerektiği: Karâfî, örfün zaman içinde değişmesinin, fetvaların da yeniden gözden geçirilmesi gerektiği anlamına geldiğini savunur. Yani, örf ve âdetler zamanla değiştiği için, bu değişikliklerin ortaya çıkardığı yeni duruma uygun fetvalar verilmesi gerektiğini belirtir. Bu durum, klasik

[222] DİYK, *Fetvalar,* 117, 398,

fetvaların geçerliliğini kaybetmesi anlamına gelmez, fakat mevcut örfe göre verilen hükümler zamanla yerini yeni ve güncel fetvalara bırakmalıdır.

İctihad ve örfün etkileşimi: Karâfî, aynı zamanda ictihadın önemini vurgular. İctihad, bir müctehidin İslam hukuku çerçevesinde yeni durumlara uygun kararlar alması anlamına gelir. Eski fetvaların geçerliliği tartışılabilir, ancak İctihada dayalı olarak yeni fetvalar verilmesi gerektiğinde İctihadın en önemli kaynaklardan biri olduğunu belirtir. Bu, İctihadın yeniliklere açık, değişen toplumsal ve kültürel koşullara uygun hükümler koyabilme kapasitesine sahip olduğunu gösterir.

Mukallidlerin rolü: Karâfî, mukallidlerin (taklidçiler, yani İctihad yapma ehliyetine sahip olmayanlar) eski fetvalara bağlı kalmalarının doğal olduğunu ancak bunun da zaman zaman değişen örf ve âdetlere ayak uydurması gerektiğini savunur. Bu, mukallidlerin yeni fetvalar verebilme kapasitesine sahip olmamaları anlamına gelir, ancak eski fetvaların yerini alacak yeni fetvalar, İctihad sahipleri tarafından verilmelidir.

Kitaplarda yer alan fetvalara sadık kalma meselesi: Karâfî, ictihadların değişmesi gerektiğini savunurken, aynı zamanda eski fetvalara sadık kalmanın, bazı durumlarda yerinde olabileceğini belirtir. Ancak, genel olarak nasıl bir fetva gerektiği sorusu, örf ve âdetlerin değişimine paralel olarak yeniden değerlendirilmeli ve o zamanın koşullarına uygun fetvalar verilmelidir.

Karâfî'nin görüşüne göre, örf ve âdetlerin değişmesi yeni fetvaların verilmesini gerektirir. Bu, eski fetvaların geçerliliğini kaybetmesi anlamına gelmez, ancak yeni ve değişen koşullara uygun fetvalar verilmesi gerektiği anlamına gelir. İctihad ve örfün değişmesi, İslam hukukunun gelişen toplumsal koşullara uygun olarak esnek ve dinamik bir şekilde yenilenmesini sağlar. Bu nedenle, eski fetvalara bağlı kalınması gerektiği gibi bir yaklaşım yerine, yeni ictihadlar ile fetvaların toplumun mevcut durumuna uygun hale getirilmesi gerektiği söylenebilir.[223]

Bu düşünceler, İslam hukukunun zamanla evrimleşebileceğini ve eski fetvaların her zaman geçerli olmayabileceğini, ancak onları yeniden gözden geçirmenin ve İctihada dayalı olarak fetva vermenin de önemli olduğunu ortaya koymaktadır.

[223] Karâfî, *el-İhkâm*, 218; Karâfî, *el-Furûk*, C.1, 176-177.

İslam hukukunun örf ve âdetlerin değişimine nasıl tepki verdiği konusunda önemli bir noktaya değinmektedir. İslam hukukunda örf ve âdetler, belirli bir zaman diliminde geçerli olan toplumsal ve kültürel normlara dayalı olarak verilen hükümlerdir. Ancak zamanla değişen bu örf ve âdetlerin, hukuki hükümleri nasıl etkilediği konusu üzerinde yapılan açıklama, İslam hukukunun esnekliğini ve zamanla uyum sağlama kapasitesini göstermektedir.

İslam hukukunun esnek yapısını ve örf ile âdetlerin hukuki hükümleri nasıl şekillendirdiğini anlatmaktadır. Zamanla değişen toplumsal normlara uygun olarak hukukun değişmesi gerektiği, yeniden ictihad yapma gerekliliği olmadığını, çünkü fakîhlerin bu konuda zaten icmâya vardıkları ve bu icmâya uygun hareket edilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Dolayısıyla, örf değiştiğinde hukukun da değişmesi, bu konuda eski hükümlerden sapmamak, ancak yeni örf ve âdetlere uyum sağlamak, İslam hukukunun temel bir prensibidir.[224]

İbn Abidîn'in örfün değişimi ve fetvalar üzerindeki etkisini vurguladığı risalesinde, zamanla değişen şartlar ve insanların yaşam biçimlerinin, önceki fetvaların geçerliliğini değiştirebileceği üzerinde durulmuştur. Şöyle özetlenebilir:

İbn Abidîn Hanefi fıkhında örfün ve zamanın değişmesinin fetvalar üzerindeki etkilerini açıklarken, zamanla ortaya çıkan zarûretler ve halkın örfündeki değişikliklerin birçok hükmü değiştirebileceğini ifade eder. Eğer hükümlerin geçmişteki gibi devam etmesi sağlanırsa, bu durum insanlara meşakkat ve zarar getirir. İslam'ın amacı ise, dünya düzenini kolaylık, zararları önlemek ve fesadı defetmek gibi esası ilkeler üzerine kurulu olduğundan, zamanla değişen şartlara uygun yeni fetvaların verilmesi gerektiği vurgulanır.

İbn Abidîn, Hanefi mezhebinin fıkıh kitaplarında yer alan önceki müctehidlerin görüşlerine karşı sonradan yapılan farklı fetvaların, zamanın ve örfün değişmesinden kaynaklandığını belirtir. O dönemdeki müctehidlerin ve fakîhlerin, eğer kendi zamanlarında yaşasalardı, aynı şekilde fetva vereceklerini savunur. Ancak burada önemli olan, müftülerin ve hâkimlerin, şer'î hükümleri iyi bilip, zamana uygun şekilde ve halkın içinde bulunduğu durumu göz önünde bulundurarak doğru kararlar vermeleri gerektiğidir. [225]

[224] Ibn Abidin, *Neşru'l-Arf,* 127.

[225] Ibn Abidin, *Neşru'l-Arf,* 125-128.

Bu açıklama, örf ve zamanın değişimi ile fetva verme sürecindeki esnekliğin İslam hukukunda nasıl işlediğini anlamamıza yardımcı olmaktadır. İslam hukukunda zamanla değişen toplumsal normların, geçmişte belirli fiilleri ve davranışları günümüz örfüyle farklı şekilde değerlendirilmesi gerektiği vurgulanmaktadır.

Özellikle örfün, eski fetvaların geçerliliği üzerinde nasıl bir değişim yarattığına dair örnekler verilmiştir. Örneğin, geçmişte şahsiyet saygınlığını kaybeden veya şahitlik ehliyetini etkileyen fiiller olarak kabul edilen bazı davranışlar, günümüzde toplum tarafından normal karşılanmaktadır. Bu gibi fiiller, artık aynı sonucu doğurmayacaktır. Örneğin, yemek yemek veya erkeğin başı açık gezmesi eskiden toplumsal saygınlık ve şahitlik ehliyeti açısından sorun teşkil ederken, günümüzde bu davranışlar toplumda normal kabul edilmektedir.

İslam hukukunda örfün değişmesinin fetvalara etkisini ve fetva değişiminde örfün rolünü ele almaktadır. Karâfî'nin yaklaşımına göre, örfe dayalı hükümler zamanla değişebilir ve bu değişim hukuki sonuçlara yansır. Bu görüş, fıkhın dinî ilkelere dayalı esnekliğini ve toplumların gelişen koşullara göre değişen davranış biçimlerini dikkate alan bir yaklaşımı ifade eder.

Karâfî'nin cevabına göre, örf ve âdetlere dayalı verilen hükümler, o örf değiştikçe değişmek zorundadır. Çünkü örf zamanla değişir ve bu değişim, toplumun yaşam tarzını, ihtiyaçlarını ve kabul edilen normlarını yansıtır. Eğer bir fetva, eski bir örfe dayanıyorsa ve o örf artık geçerliliğini yitirmişse, o fetva da geçerli olmayacaktır. Bu durumda yeni örfün gerektirdiği şekilde fetva verilmesi gerekir. Yani, fetvalar sadece teknik bilgiye dayanmaz, aynı zamanda toplumun koşulları ve kültürel değişimlere de duyarlıdır.

Burada, eski fetvalara sıkı sıkıya bağlı kalmak ile örfün değişmesi karşısında yeni hükümler getirmek arasında bir tercih yapılması gerektiği belirtilmektedir. Ancak, Karâfî'nin görüşü, mukallitlerin (taklid edenlerin) yeni ictihad yapma yetkisi olmadığını, ancak eski fetvaların örfün değişimi ile uyumlu hale getirilmesi gerektiğini belirtir. Bu, yeni ictihad yapmanın gereksiz olduğunu ifade eder; çünkü burada ictihad ehliyeti aranmamaktadır. Aksine, ulemanın ve fıkıh âlimlerinin icmâya dayalı bir kaideye bağlı olarak, yeni örfün gerektirdiği şekilde hareket edilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. [226]

[226] Karâfi, *el-İhkâm*, 218; Karâfi, *el-Furûk*, C.1, 176-177.

İslam hukukunun doğasında örf (toplumsal gelenek ve uygulamalar), bir hukuki kaynak olarak önemli bir yer tutar. Örf, sadece sosyal yaşamı düzenlemekle kalmaz, aynı zamanda hukuki kararlar üzerinde de etkili olabilir. Ancak örf, değişken bir öğedir ve zamanla toplumun değerleri ve ihtiyaçları değiştikçe, hukukî uygulamalar da buna uyum sağlamak zorundadır.

Bu görüş, esnek bir hukuk anlayışını savunur ve örfün değişmesiyle fetvaların yeniden gözden geçirilmesi gerektiğini ifade eder. Mukallitler, yani mezheplerin takipçileri, eski fetvaları kesin bir kaynak olarak kabul etmek yerine, zamanla değişen toplum normlarına göre fetvaların güncellenmesi gerektiğini anlayışla karşılamalıdırlar. Bu, İslam hukukunun evrenselliğini ve esnekliğini koruyarak, toplumun dinî ve sosyal ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde gelişmesini sağlar.

Aynı yöndeki şu ikaz da ona aittir:

Örf ve adetlerin değişmesi, İslam hukukunda önemli bir rol oynar. Eski fetvalar, o dönemin örf ve koşullarına dayanıyordu. Ancak zamanla örflerin değişmesi, eski fetvaların geçerliliğini yitirebilir. Bu nedenle, yeni örfler dikkate alınarak fetva verilmesi gerekir. Karâfî, bu durumu şöyle açıklar: Örf ve adetlerin değişmesiyle, eski fetvaların hükmü değişebilir ve yeni örfe uygun fetvalar verilmelidir. Bu, yeni bir ictihad yapma zorunluluğu değildir; önceki ictihadların değişen şartlara göre uygulanmasıdır.

Bununla birlikte, yerel farklılıklar önemlidir. Bir kişinin fetva alacağı bölgenin örfleri, başka bir bölgeye göre farklılık gösterebilir. Bu yüzden, fetva verirken kişinin bulunduğu yerin örfüne göre hareket edilmelidir. Kitaplara ve geçmişteki fetvalara sıkı sıkıya bağlı kalmak, o dönemin şartlarını göz önünde bulundurmadığı için yanlış sonuçlar doğurabilir. [227]

Sonuç olarak, yeniliklere ve yerel farklılıklara duyarlı olmak, fıkhın doğru ve adil bir şekilde uygulanmasını sağlar.

Mecelle Ta'dil Komisyonu'nun 1340 tarihinde gerçekleştirdiği bazı çalışmalarla ilgili komisyonun oluşturulma gerekçesi, mevcut Mecelle'nin güncel ihtiyaçlara ve zamanın şartlarına uyum sağlamamasıydı. Özellikle memleketin örf ve âdetine uygun

[227] Karafi, *el-Furûk*, C.1, 176-177,

ve çağın gerekliliklerine uygun bir şekilde düzenlemeler yapılması gerektiği vurgulanmıştır.

Mecelle'nin Kitâbü'l-Büyû' (alışveriş ve ticaretle ilgili hükümler içeren bölüm) kısmında yapılan düzenlemelerin ve değişikliklerin tamamlandığı belirtilmektedir. Komisyon, 20 Mayıs 1340 tarihinde, Vekâlet-penâhî (bakanlık) tarafından atanan komite üyeleriyle birlikte, söz konusu değişiklikleri gerçekleştirmiştir.

Madde 387'de, alışveriş sözleşmesinin geçerliliği için, semen (yani ödemenin) meclis-i akitte teslim edilmesinin gerektiği ifade edilmiştir. Sıhhat-ı selemîn (düzgün bir şekilde, sağlıklı olarak yapılması) şartıyla, akitte tarafların birbirinden ayrılmadan önce örf ve âdetlere bakılarak işlem yapılır. Eğer taraflar teslimat yapmadan ayrılacaksa, bu durumda örf ve âdete başvurulacağı belirtilmektedir.

Bu düzenlemeler, ticaret hukuku ile ilgili uygulamalarda yerel örf ve âdetlerin dikkate alınması gerektiğine işaret etmektedir. Yani, ticaretle ilgili anlaşmalar yapılırken yerel gelenekler ve alışkanlıklar da dikkate alınarak, her iki tarafın hakları korunmaya çalışılmaktadır.

Sonuç olarak, Mecelle Ta'dil Komisyonu, Mecelle'nin çağın şartlarına uyarlanması adına önemli bir adım atmış ve hukukun daha esnek, modern ve yerel koşullara uygun hale getirilmesine katkıda bulunmuştur.

Hanefî fakihi İbn Âbidîn'in örf üzerine bina edilen fetvaların değişimi konusundaki risalesinde yaptığı vurgular, İslâm hukukunun dinamik ve esnek yapısını ortaya koymaktadır. İbn Âbidîn, zamanın, şartların ve halkın örflerinin değişmesinin hukuki hükümlerin de değişmesini gerektirdiğini savunmaktadır. Bu bağlamda, Hanefî mezhebinin fıkıh kitaplarında yazılı olan hükümler, zamanla değişen örf ve şartlara göre yeniden değerlendirilmelidir. [228]

İbn Âbidîn, eski müctehidlerin verdiği fetvaların, zamanlarının sosyal ve kültürel koşullarına dayandığını, ancak zamanla bu koşulların değişmesiyle o fetvaların artık geçerli olmayabileceğini ifade etmektedir. Bu bağlamda, Ebû Hanîfe'nin kendi zamanında yaşasaydı, mevcut örf ve koşullara uygun olarak aynı fetvaları vermesi

[228] İbn Âbidîn, "Neşru'l-Arf", C.2, 125.

gerektiğini belirtir. Yani, hukuk, örf ve şartlarla uyumlu bir şekilde yeniden şekillendirilebilir.[229]

Ancak İbn Âbidîn, bu değişikliklerin keyfî ve mesnetsiz olmaması gerektiğini de vurgular. Müftîler ve hâkimlerin, yeni örf ve şartlara göre fetva verirken şer'î hükümleri iyi bilmeleri, sağlam bir görüşe sahip olmaları ve gerekli şartlara dikkat etmeleri gerektiğini belirtir. Yani, fetva değişimi, sadece mevcut örfe uygunlukla değil, aynı zamanda İslâmî ilkelerle uyumlu bir şekilde yapılmalıdır. Bu, İslâm hukukunun esneklik ve adil düzen sağlama ilkesiyle çelişmez.[230]

Bu görüş, İbn Âbidîn'in İslâm hukukunun zamanla değişebilen ve gelişebilen bir yapıya sahip olduğuna dair önemli bir anlayışı yansıtmaktadır. Bu anlayış, fetvaların ve hukuki yorumların, sosyal değişimlere ve halkın örfüne duyarlı olması gerektiğini ifade eder.

Eskiden bazı fiiller, örf gereği şahsiyet saygınlığını ortadan kaldıran ve şahitlik ehliyetini etkileyen hareketler olarak kabul edilirdi. Ancak zamanla bu tür davranışlar normal karşılanmaya başlanmış, bu nedenle eski fetvalar geçerliliğini yitirmiştir. Aynı şekilde, garanti şartlı satışlar ve elektronik işlemler de günümüz örfüne göre kabul edilmekte ve artık bu durumlar akdi bozma sebebi sayılmamaktadır. Ayrıca, devlet başkanının görev süresi konusunda da eski hükümler, belirli bir süreyle kayıtlanabilir hale gelmiştir.

DİYK, günümüzde ticaretle uğraşanlar arasında yaygınlaşmış ve örf durumunda olan teâmülleri göz önünde bulundurarak karar ve fetvalarını buna uygun şekilde yenilemektedir.

Bu bağlamda, Kurul'un zekât nisabında gümüş yerine altının esas alınmasına dair verdiği karar öne çıkmaktadır. Müşâvere Heyeti'nin 16.10.1953 tarihli 630 nolu, 26.10.1953 tarihli 614 nolu ve 16.12.1954 tarihli 788 nolu kararlarında, zekât nisabında fakirlerin menfaati göz önünde bulundurularak gümüş esas alınmıştır.[231]

---

[229] İbn Âbidîn, *a.g.e,* C.2, 125, 128.

[230] İbn Âbidîn, *a.g.e,* C.2, 128.

[231] DİYK karar ifadesi şöyledir: "Zekâtın nisabını gümüşün kıymetinden itibar etmek muvafık olacağına binaen gümüşün dirheminin meskuk kıymeti itibarı ile bir şahsın zaruri ihtiyaçlarından fazla olarak devlet parasından 200 dirhem gümüşün kıymeti olan 85 (seksen beş)lira varlığını tamam bir sene elinde bulundurduğu takdirde her ne suretle

Kurul 02.06.1959 tarihli 273 nolu kararında, kuyumculara bir ölçüt olaması için altının 20 miskal karşılığının 80,18 grama, gümüş nisab miktarının ise 200 dirhem olarak 561 grama denk olduğu belirtmiştir. 03.03.1960 tarihli 72 nolu kararda altın veya gümüşün her birinin zekât nisabı olarak önerilebileceğini belirtilmiş ve ek olarak gümüş nisabının fakirlerin yararına olacağı vurgulanmıştır.[232] Bu kararlara yakın açıklamalar, 3.1.1956 tarihli 7 numaralı kararda da tekrar edilmiştir. Kurul, 1960 yılında almış olduğu 75 nolu kararla nisab miktarını 24 ayar altından 80,18 gr. olarak değiştirmiştir.[233] 2002 yılında aldığı kararla da bu teyit edilmiştir. 09.9.2004 tarihli 162 numaralı kararın muhalefet şerhinde, nisabın "*üç dört kişilik bir ailenin bir yıllık asgari geçim standardı*"na göre belirlenmesini ifade edenler de bulunmuştur. 23.05.1960 tarihli 181 numaralı kararda:

> *Zekâtta Altın'ın nisabı yirmi miskal ve gümüş'ün nisabı da ikiyüz dirhem olup iş bu nisab, altın ile gümüşten her birinde kâmilen bulunabileceği gibi birinin noksanıyla diğerine zam ve ilâvesi sûretiyle de husûle gelebileceğinin ve fukâranın hakkı olan zekât da ânın menfaatine olan gümüş nisabının tercih olunacağının bildirilmesi uygun görülmüştür*.

Denişmiştir. Söz konusu bu kararda Hanefî mezhebi esas alınarak, eğer altın veya gümüş nisabının miktarı yetersizse, diğerinin miktarının tamamlayıcı olarak kullanılabileceği ifade edilmiştir. Ayrıca, gümüş nisabının esas alınmasının fakirin menfaatine olacağına dair görüş tekrarlanmıştır. 10.10.2002 tarihli 178 numaralı kararda ise, nakit ve ticaret mallarının zekâtında nisabın 80,18 gram altın olarak belirlenmesine karar verilmiş ve bu uygulama sonraki yıllarda da devam etmiştir. Bununla birlikte, bazı görüşler, zekât nisabının üç ya da dört kişilik bir ailenin yıllık asgari geçim standartlarını karşılayacak şekilde belirlenmesi gerektiğini savunmuştur.

---

eline geçmiş olması müsavi olan bu paranın kırkta birini ve küsurunun dahi kırka nisbetle tutarını zekât olarak fukaraya vermesi lazımdır"

[232] DİYK karar ifadesi şöyledir: "Havâyici asliyyesinden fazla malların tutarı 20 miskal altın fiyatına yahut 200 dirhem gümüş fiyatına karşılık olur ve üzerinden tam bir sene geçerse, o maldan gerek altın ve gerek gümüş hesabı ile zekât vermekte muhtar olduğu, ancak, gümüş hesabı ile vermek fukaranın menfaatı bakımından evlâ ve efdal bulunduğu……"

[233] Bkz: https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/1122/altinin-nisabi-ve-birbirinden-farkli-ayarlardaki-altinlarin-zekatinda-hangi-olcu-esas-alinir [12.11.2023].

Kurul "Dişi Hayvanların Kurban Olarak Kesilmesi" başlıklı kararda:

> *Sonuç olarak, kurbanlık hayvanın erkek veya dişi olması, kurbanın geçerlilik şartları arasında yer almamaktadır. Hangisinin kesiminin daha faziletli olduğu hususu ise içinde bulunulan şartlar/ihtiyaçlar, etin çokluğu, lezzeti ve kalitesi bağlamındaki yerleşik örf çerçevesinde tartışılmıştır.*

Diyerek konuya yaklaşımın mevcut koşullar, örf ve gelenekler, etin miktarı, lezzeti ve kalitesi gibi faktörlere dayandırıldığı vurgulanmış ve bu nedenle meselenin ictihadî bir konu olduğu ifade edilmiştir. Bu durum, söz konusu meselenin örfe bağlı olarak değişebileceğini açıkça ortaya koymaktadır.[234] Aynı karar bu konuda verilen diğer fetvada da tekrar edilmiştir:

> *...Bu hususstaki kanaatlerin dinin değişmez esasları gibi kabul edilmemesi gerektiği, bu kanaatlerin toplum menfaati göz önünde bulundurularak ortaya konduğu ve günümüzde de aynı esastan hareketle dişi sığırların kurban edilmesinin üretime zarar vermesi durumunda, erkek sığırların tercih edilmesinin daha uygun olacağı…*şeklinde vurgulanmıştır.[235]

3.12.2. Maslahatın Değişmesi

Maslahâtın değişmesi fetvaların değişmesine sebep olan önemli bir faktördür. İslam fıkhında maslahat, insanların yararına olan, zararı önlemek amacıyla yapılan uygulamaları ifade eder. Maslahat, belirli bir zaman diliminde geçerli olan sosyal, kültürel ve ekonomik şartlara göre şekillenir. Bu sebeple, maslahâtın değişmesi halinde, daha önce verilmiş olan fetvalar da değişebilir.

Maslahatın değişmesi ve sosyal değişimler, fıkhî hükümlerin zamanla değişmesine yol açabilmektedir. Sosyal şartlar, örfler, ekonomik yapılar ve toplumların karşılaştığı yeni problemler, İslam hukukunun uygulamalarını da etkileyebilir. Bu yüzden, bazı âlimler, zamanın gereksinimlerini dikkate alarak mezheplerinin geleneksel görüşlerinden farklı fetvalar verebilmişlerdir. Bunun temel nedeni, maslahata uygunluk ilkesine dayanmaktadır; yani, toplumun iyiliğini, düzenini ve adaletini sağlamak için fetvalar değişebilir.

---

[234] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/Karar/38231/disi-hayvanlarin-kurban-olarak-kesilmesi [12.11.2023].

[235] DİYK, Fetvalar, (2024), 413-414.

İslam fıkhında zamanla değişen ihtiyaçlara ve toplumsal düzene ayak uydurmak için fetvaların da güncellenmesi gerekmektedir. Bu değişim, maslahat (toplumun iyiliği) ve zararın ortadan kaldırılması ilkelerine dayalı olarak gerçekleşir.

Örnek olarak:

1. Vakf ve yetim malları: Sosyal değişim sebebiyle vakıf ve yetim mallarından sağlanan kazancın ziyan edilmesi halinde, bazı âlimler kendi mezheplerinin geleneksel görüşlerine aykırı olarak Şafiî mezhebinin görüşünü benimsemişlerdir. Şafiîler, bu durumda, zararın tazmin edilmesi gerektiğini savunmuş ve bunun üzerine fetva vermişlerdir. Oysa Hanefîler, böyle bir durumda tazminat gerekmediğini belirtmişlerdir.

2. Zevce ile mefkûd kişi arasındaki ilişki: Özellikle mefkûd (kaybolmuş) kişilerin durumu söz konusu olduğunda, zamanla değişen toplumsal değerler ve uygulamalar, eski görüşlerin yeniden değerlendirilmesini gerektirmiştir. Malikî mezhebi, kaybolan bir kişiyle zevcesi arasında boşanma işlemi yapılması gerektiğini belirttiği için, zamanla bu görüş benimsenmiştir. Aynı şekilde, kadınların temizlik süresi gibi meselelerde de değişen toplumsal koşullar, farklı mezheplerin görüşlerinin benimsenmesine yol açmıştır.

Bezzâziyye'de, sosyal değişim nedeniyle bazı fetvaların değişmiş olduğu belirtilmektedir. Özellikle Malikî mezhebinin görüşünün benimsenmesi, zamanın gereksinimlerine uygun bir fetva verme amacını taşır. Örneğin, eskiden kadının boşanmış olduğu erkeğinden bir yıl sonra hala bekâr kalması sosyal olarak şüphe yaratmayacakken, günümüzde bu durumun daha fazla sorun oluşturabileceği göz önünde bulundurulmuştur. Bu sebeple Malikî mezhebinin görüşü tercih edilerek temizlik süresi bir yıl olarak belirlenmiştir.

Son dönem âlimlerinin, sosyal değişimlere ayak uydurmak amacıyla diğer mezheplerin görüşlerine dayanarak verdikleri fetvalar, İslam hukukunda maslahat ilkesi doğrultusunda bir esneklik sağladığının göstergesidir. Bu fetvalar, zamanın gereksinimlerine göre şekillenen, toplumsal faydayı ve adaleti gözeten bir yaklaşımı ifade etmektedir. Maslahatın değişmesi, fıkıh kitaplarında yer alan eski hükümlerle bağdaşmadığında, yeni toplumsal şartlara uygun olarak fetvaların değişmesini gerektirir. Bu da İslam hukukunun, zamanla değişen toplumlara uyum sağlayabilmesini ve toplumun ihtiyaçlarına cevap verebilmesini sağlar.

Bu çağın fukahâsına düşen önemli görevlerden biri, günümüzün değişen şartları karşısında İslam hukukunu yeniden gözden geçirmektir. Özellikle önceki âlimlerin belirli tarihsel ve toplumsal koşullar altında verdikleri fetvaları tekrar değerlendirip, bu fetvaların geçerliliğini sorgulamak gerekir. Taklid sultası ve mezhep taassubu gibi durumlar, bazen insanların sadece geçmişteki âlimlerin görüşlerini tekrarlamakla yetinmelerine sebep olabilir; ancak bu yaklaşım, her zaman toplumun güncel ihtiyaçlarına yanıt vermeyebilir.

Fukahâ, maslahat ilkesini dikkate alarak, özel durumlar ve sosyal değişim ışığında, yeni hükümlerin belirlenmesine yönelmelidir. Çünkü toplumların koşulları ve ihtiyaçları zamanla değişir, bu da muamelat (toplumdaki işlem ve alışverişler) ile ilgili hükümler için esneklik ve yenilik gerektirir. Bu noktada, Selef-i Salih yani ilk nesil müslümanlar örneği, günümüz âlimleri için önemli bir rehber olabilir.

Selef-i Salihin, toplumsal hayatta karşılaştıkları yeniliklere ve çevrelerindeki örf ve adetlere duyarlıydılar. Herhangi bir meseleyle karşılaştıklarında, toplumda bilgin ve âlim olarak tanınan kişilere danışarak, zamanın ihtiyaçlarına uygun fetvalar vermişlerdir. Bu şekilde, çalışma hayatı, ticaret ve diğer muamelat konularında meydana gelen değişikliklere hızla uyum sağlamışlardır.

Bugün günümüz âlimlerinin, Selef-i Salih gibi örnekleri göz önünde bulundurarak, toplumun ihtiyaçlarına göre yeni fetvalar belirlemeleri önemlidir. Bu, yalnızca mezhep taassubundan ve taklidten kaçınmayı değil, aynı zamanda maslahat ilkesini esas alarak, toplumun genel faydasına uygun kararlar almalarını sağlayacaktır. Bu yaklaşım, İslam hukukunun zamanla değişen toplumları doğru bir şekilde yönlendirebilmesi için gereklidir.

DİYK mefkûddun hükmü konusunda 12.07.2017 yılında almış olduğu kararda:

> *Mâlikî mezhebine göre, eşinin müracaatı üzerine hâkim gerekli araştırmayı yapar. Eğer bilgi edinilmesinden ümit kesilirse, "dört yıl" beklenir; bu sürenin sonunda hâkim ayırma kararı verir ve kadın, kocasının vefatının iddetini bekledikten sonra başka biriyle evlenebilir*[236]

[236] Sahnûn, *el-Müdevvene*, C.2, 29.; Zuhaylî, *el-Fıkhu'l-İslâmî*, C.6, 4873.

Bu görüş, 1917 tarihli "*Osmanlı Hukûk-ı Âile Kararnâmesi* "nde de kabul edilmiştir. Bu ictihad, maslahata daha uygun bir yaklaşım olarak değerlendirilmiştir."[237]

Yine DİYK 26.01.2022/10 kararında fiyatların dalgalı olduğu zamanlarda, toplumda bir örf teşekkül etmesi halinde, maslahata uygun bir şekilde, mazot, çimento, un veya demir gibi mislî olan (standart) emtiaların fiyatlarının baştan belirlenmeden yalnızca miktarlarının kaydedilerek yapılacak işlemler, caiz olduğu ifade edilmiştir.[238] Kurul, Hanefi mezhebine göre teberru akdi olması nedeniyle mukabilinde ücret alınmasının caiz olmadığına dair hüküm olduğu halde "*ücret karşılığı kefâlet akdi yapılmasına dair görüşün zarûrete ve ihtiyaca binaen, maslahat sebebiyle*" karar verildiği anlaşılmaktadır.

Bu durum, fetvanın değişme sebepleri arasında yer alırken ihtiyacın ve zarûretlerin, genellikle daha katı kuralların esnetilmesinde önemli bir rol oynadığını göstermektedir. Yani, genel olarak caiz olmayan bir uygulama, toplumsal ve bireysel ihtiyaçlar doğrultusunda ve maslahata dayalı bir gerekçe ile geçici olarak kabul edilebilir. Bu gibi durumlarda, maslahatın ön planda tutulması, toplumun yararına olacak bir çözüm bulunmasını sağlamak adına İslam fıkhının esnekliğini gösterir.

3.12.3. İhtiyaçların Değişmesi

Bilimsel, teknolojik ve kültürel gelişmeler, toplumda yeni ihtiyaçlar doğurmakta ve eski lüks sayılan şeyler artık temel gereksinimler haline gelmektedir. Örneğin, buzdolabı, telefon, bilgisayar gibi araçlar ve temel ihtiyaçlar, zaruriyyât kategorisine girmiştir. Bu değişim, fetvaların da güncel ihtiyaçlara göre şekillenmesini gerektirmektedir, özellikle dini yükümlülüklerde, örneğin zekât hesaplamalarında bu giderlerin dikkate alınması önemlidir.

Bu tür modern ihtiyaçların zekât gibi dini sorumluluklar ile ilgili hükümleri etkileyebilmesi, dini hükümler ve İslam hukukunun zamanın ihtiyaçlarına göre yenilenmesi gerektiğini gösteren bir örnektir. Fukahâ, sosyal ve teknolojik değişimlerin yarattığı yeni durumları dikkate alarak, geçmişteki fetvaların bu yeni şartlara uyarlanmasını sağlamak zorundadırlar.

---

[237] DİYK, *Fetvalar,* (2024), 509-510.

[238] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/1143/demir-cimento-mazot-ve-un-gibi-misli-standart-bir-malin-fiyati-belirlenmeden-sadece-miktari-kaydedilerek-veresiye-satisi-isticrar-caiz-midir [11.12.2023].

Bilimsel ve teknolojik ilerlemeler, kültürel değişimler, insanların gündelik yaşamlarında yeni ihtiyaçlar doğurur. Bu değişimlerin etkisiyle, önce lüks olarak görülen şeyler zamanla zaruri ihtiyaçlar hâline gelir ve bu da fetvaların değişmesini gerektirir. Örneğin, günümüzde zekât sorumluluğu değerlendirildiğinde, buzdolabı, telefon gibi masrafların da hesaba katılması gerektiği ortaya çıkmıştır. Bu nedenle, İslam hukukunun zamanla değişen ihtiyaçlara göre yenilenmesi kaçınılmazdır.

Avrupa Fetva Meclisi, gayri müslim ülkelerde banka kredileriyle ev alımının Batı'da yaşayan Müslümanlar için genel bir ihtiyaç ve toplumsal zorluk oluşturduğunu, dinen helal yollarla bu ihtiyacın giderilemediğini belirterek, faizli krediyle ev almayı onaylamıştır.[239]

3.12.4. Zamanın Değişmesi

Zamanın değişmesi, toplumsal değerler, anlayışlar ve ahlâkî normların zaman içinde olumsuz yönde değişmesi anlamına gelir. Bu durum, özellikle fesâdü'z-zamân (zamanın bozulması) kavramıyla ifade edilir ve genellikle genel ahlâkın bozulması, takva duygusunun zayıflaması, adaletin yerini haksızlıkların alması, haklara saygının azalması gibi tezahürlerle ortaya çıkar. Zamanın değişmesi, fıkıh ve hukuk alanında da hükümler üzerinde değişiklik yapmayı gerektiren bir faktör olarak değerlendirilmiştir.

1. Ahlâkî Değişimler: Toplumun genel ahlâk anlayışının zayıflaması, bireysel ve toplumsal değerlerin bozulmasına yol açar. Bu da hukukî ve dini hükümleri etkiler. Ahlâkî bozulmalar, insanların hak ve adalet anlayışlarını değiştirebilir, böylece önceki hükümler uygulanamaz hale gelebilir.

2. Toplumdaki Değişimler: Sosyal yapının, insanların yaşam tarzlarının, davranışlarının zamanla değişmesi, eski fetvaların geçerliliğini yitirmesine neden olabilir. Zamanın değişimi ile birlikte toplumdaki bireylerin düşünce yapıları, değerler ve öncelikler değişir.

a. Fesâdü'z-Zamânın Geçmişteki Yansımaları:

Fesâdü'z-zamân (zamanın bozulması), sadece günümüz toplumlarında değil, erken İslam toplumlarında da endişe kaynağı olmuş ve hukuki değişikliklere yol açmıştır.

[239] Bkz: Abdullah b. Beyye, *Sınâatü'l-fetvâ ve fikhul-ekalliyyât,* 299-305.

Sahabe döneminde bile bu durum, dini hükümler üzerinde değişiklik yapılmasını gerektiren bir sebep olarak gündeme gelmiştir.

1. Üç Talâk: Zamanla, dinî duygularının zayıfladığı düşünülen erkekleri terbiye etmek ve ıslah etmek amacıyla, üç talâk aynı anda verildiğinde, dört mezhepte yer almamakla birlikte, bir defada verilen üç talakın bir sayılacağı ve kişinin herhangi bir kimseyi bir şey yapmaya teşvik etmek ya da bir şeyden alıkoymak amacıyla söylediği muallak talâkın boşanmayı gerçekleştirmeyeceği yönündeki selef görüşleri, aile hukuku alanındaki yasal düzenlemelere dâhil edilmiş ve bu görüş, DİYK 28.12.2022/ 91 aldığı karar olmak üzere birçok fetva kurulu tarafından benimsenmiştir.[240]

Ömer b. Abdilazîz zamanın değişmesinni hükümlerin değişimine etkisi hakkında: "İnsanların yozlaşması oranında, hükümlerde de değişiklikler olmuştur."[241] İmam Malik ise: "İnsanların işledikleri günahlarla orantılı olarak hüküm çıkarılır." demiştir. Bu ifadeler, fesâdü'z-zamân kavramının hukuki açıdan önemini vurgular. Yani, zamanın bozulması ve toplumun moral ve ahlâkî yapısındaki değişimler, daha önce var olan dini ve hukuki hükümleri geçersiz kılabilir ve onları zamanın koşullarına uygun şekilde değiştirmeyi gerektirir.

Zamanın değişmesi, İslam hukukunda hükümlerin değişmesinin en büyük sebeplerinden biridir. Zira İslam hukukunda, hükümlerin zamanın gereksinimlerine göre tanzim edilmesi gerektiği kabul edilir. İnsanların ihtiyaçları, yaşam koşulları ve toplumsal yapılar zamanla değiştikçe, eski hükümlerin bu yeni ihtiyaçları karşılaması mümkün olmayabilir. Bu sebeple zamanın gereksinimlerine uygun olarak hükümlerin değişmesi kaçınılmazdır.

Özetle, zamanın değişmesi, toplumların dinamiklerine bağlı olarak hükümlerin değişmesi anlamına gelir. Ancak bu değişim, sadece belirli hükümlerde (özellikle cüz'î hükümler) geçerlidir. Temel dini hükümler ve genel prensiplerde ise değişim söz konusu değildir. Bu, İslam hukukunun hem dinî esaslara sadık kalmasını sağlar hem de zamanın gereklerine uygunluk gösterir.

---

[240] Bkz: https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/841/bir-defada-iki-veya-uc-talakla-bosamanin-hukmu-nedir [12.21.2023].

[241] "*تحدث للناس أقضية بقدر ما أحدثوا من الفجور*" bkz: Demirî, *en-Necmü'l-vehhâc*, C.10, 133.

İslam hukukçuları, zamanla değişen toplumsal şartlara göre fetvalarını revize etmişlerdir. İlk başta, insanların mürüvveti ve eğitim-öğretime olan ilgi nedeniyle çocuklara Kur'an ve fıkıh öğretmek için ücretli hoca tutmak caiz görülmemiştir. Ancak zamanın bozulması ve insanların mürüvvetinin kaybolması ile birlikte, bu fetva değişmiş ve artık ücretli öğretmenlerin tutulması caiz kabul edilmiştir.

Hz. Ömer'in uygulamaları, zamanın değişmesine bağlı hukuki değişimlere bir örnektir. Hz. Ömer, İslam'ın izzet bulmasıyla müellefe-i kulûb (kalpleri ıslah edilmesi gereken kişiler) için zekât vermemiştir. Zira İslamiyet güçlenmiş ve bu desteğe ihtiyaç kalmamıştır. Ayrıca, o dönemde ahlaki zayıflık nedeniyle, halk arasında fitneye yol açan zina ve diğer suçlar konusunda daha esnek bir yaklaşım sergilenmiş ve cezalar yumuşatılmıştır.

İmam Ebu Hanife, başlangıçta şahitlerin sadece zahirî adaletle kabul edilmesini doğru bulmuşken, zamanla toplumda meydana gelen bozulmalar nedeniyle İmam Ebu Yusuf ve İmam Muhammed, şahitlerin sadece zahirî değil, aynı zamanda bâtınî (manevi) olarak da tezkiye edilmesi gerektiğini savunmuşlardır.

Zamanın fesadı, yani toplumdaki ahlaki bozulma, hukuki değişiklikleri de beraberinde getirmiştir. Örneğin, kenevir kullanarak sarhoş olan bir kişinin boşaması geçerli sayılmaya başlanmış, bu değişim halk arasında zarûretsiz şekilde haram olan şeylerin yaygınlaşmasından kaynaklanmıştır.

Fesâdü'z-zaman kavramı, toplumun ahlaki ve dini değerlerinin bozulması anlamına gelir ve bu durum, zamanla hukukta esneklik ve değişime yol açmıştır. Zamanla insanların davranışları, takvâ bilinci, adalet duygusu ve kul haklarına riayet azaldığı için hukuk da toplumsal ihtiyaçlara göre şekillendirilmiştir.

Fetva verme sorumluluğunu taşıyanlar, dini hükümleri ve toplum düzenini korumak için eski fetvaların sorunları çözmediği veya toplumsal düzeni sağlamadığı durumlarda yeni fetvalar vermek zorunda kalmışlardır. Bu bağlamda, büyük İslam hukukçusu İbn Abidîn'in "Zamanının insanlarını ve örfünü bilmeyen kimse cahildir"[242] tesbiti oldukça önemlidir. Buna dayanarak şu noktalar öne çıkmaktadır:

a. Dinî Alanın Yargısal Denetimi: Bireylerin dini duyarlılıkları, toplumsal düzenin korunması adına devlet müdahalesiyle denetlenebilir. Bu, zekâtın resmî

[242] İbn Âbidîn, "Neşru'l-Arf", C. 2, 128-129, 130.

kurumlar aracılığıyla denetlenmesi, nikâhın tescil edilmesi, din eğitiminin zorunlu hale getirilmesi gibi düzenlemeleri kapsar.

b. Ceza Hukukunda Değişiklikler: Önceden belirlenen cezalara yenileri eklenebilir. Örneğin, uyuşturucu satıcıları veya insan kaçıranlar için daha ağır cezalar uygulanabilir. Ayrıca, trafik ihlalleri sonucu ölüme yol açanlar kasıtlı adam öldürme ile yargılanabilir.

c. Genel Kuralların İstisnası: Bazı durumlarda, genel kuralların istisna edilmesi mümkündür. Örneğin, vakıf malı gasbedilirse, bu malın tazmin edilmesi gerekecektir. Ayrıca, dini hizmetlerde ücret alınması gerektiğinde, örf ve koşullara göre değişiklik yapılabilir.

d. Yürürlükten Kaldırılan Fetvaların Yeniden Uygulanması: Bazı fetvalar, zamanın değişmesiyle geçersiz hale gelebilir, ancak daha sonra koşullar değiştiğinde tekrar uygulanabilir. Örneğin, bir erkeğin farklı bir ülkeye yolculuk yapması halinde karısının ona tâbi olması gerektiği fetvası, güven ortamının değişmesiyle yeniden geçerli olmuştur. [243]

İslam hukukunda zamanla değişen toplumsal ihtiyaçlar ve örfler, eski fetvaların veya görüşlerin değiştirilmesine neden olmuştur. Örneğin, Hanefi mezhebinin mercûh (zayıf) görüşlerinden biri olan Hasen b. Ziyad'ın, baliğa olmuş, hür ve akil kızların küfüvü olmayan erkeklerle nikâhının geçersiz olduğu görüşü, zamanla toplumsal bozulmalar nedeniyle geçerli kabul edilmiştir. Bu tür değişiklikler, zamanın ihtiyaçlarına göre farklı görüşlerin benimsenmesiyle ortaya çıkmıştır.

Osmanlı'da uygulanan Mecelle, büyük ölçüde Hanefi ictihadlarına dayansalar da zamanın gerekleri doğrultusunda bazı mercûh görüşleri kabul etmiştir. Mecelle'nin bazı maddelerinde yapılan değişiklikler, zamanın gereksinimlerine ve toplumsal örflerin değişimine uygun hale getirilmiştir. Mısır'da 1910'da çıkarılan kanun, özellikle Hanefi mezhebinin güçlü ictihadlarıyla uyumlu olmakla birlikte, zamanın ihtiyaçları nedeniyle mercûh görüşlere dayalı düzenlemelere de yer vermiştir. Örneğin, gaip kişi hakkında hüküm verilmesi ve mahkemeye gelmeyen kişinin nükül sayılması gibi hükümler, mercûh görüşlere dayalı olarak kanunlaşmıştır.

[243] Yusuf Karadâvi, *İslâm Hukuku,* 169-170.

Mecelle Ta'dil Komisyonu, Mecelle'yi zamanın ihtiyaçlarına uygun olarak düzenlemeye çalışmış ve toplumsal düzenin sağlanması için gerekli hukuki değişiklikleri yapmıştır. Komisyon, toplumsal ve kültürel şartları dikkate alarak hukukun evrimleşmesini sağlamıştır. Bu süreçte, hukukun insana ve zamana uygun olması gerektiği ilkesine dayalı yenilikçi çözümler üretilmiştir.

İslam hukukunda güncel değişimlere ve toplumsal koşulların etkisine dair önemli bir perspektif sunmaktadır. Özellikle fesâdü'z-zamân (zamanın bozulması) gerekçesiyle yapılan fetva değişikliklerine dair çeşitli örnekler, modern toplumdaki hak ihlalleri ve sosyal sorunlarla mücadele için fıkıh alanındaki esnekliğin nasıl bir araç olarak kullanıldığını göstermektedir. İslam hukukunda, zamanın değişen koşulları, toplumsal yapılar ve bireyler arasındaki ilişkiler dikkate alınarak fetvalarda bazı revizyonlar yapılabilmektedir. Bu bağlamda, özellikle nikâh, boşanma, talak ve aile hukuku konularında yapılan değişiklikler, toplumun mevcut ihtiyaçlarına göre şekillendirilen yenilikçi fetvaların örnekleridir.

DİYK'nun nikâhın tescilinin zorunlu kılınmasıyla ilgili verdiği fetva[244], fesâdü'z-zamân kavramı ile doğrudan ilişkilidir. Geleneksel İslam hukukunda nikâh akdi şahitler aracılığıyla yapılabilir ve şahitlik ile aleniyet sağlanabilirdi. Ancak günümüzdeki toplumsal yapılar, bireylerin haklarının korunması için bu yöntemin yeterli olmayabileceğini ortaya koymuştur. Nikâhın resmî olarak kayda alınması, tarafların medeni haklarının korunması açısından bir gereklilik haline gelmiştir. Bu yaklaşım, fesâdü'z-zamân yani toplumsal yapının ve değerlerin bozulduğu bir dönemde, toplumsal sorunlara çözüm arayışının bir yansıması olarak görülmektedir. Zekât, nafaka, mehir, mesken gibi meselelerde de benzer bir koruma mekanizması oluşturulmuş ve bu sayede bireylerin mağduriyetleri engellenmeye çalışılmıştır.

Toplumda yaygın olarak karşılaşılan ve fetvaların değişmesine sebep olan bir diğer mesele ise, nişanlılık sırasında yapılan dinî nikâhların durumu ve nişanın bozulmasıdır. Dinî nikâh, resmi nikâhtan farklı olarak hukukî bağlayıcılığı olmayan bir akittir ve erkek tarafından istismar edilmesi durumunda kadının haklarının korunması zordur. DİYK, bu gibi durumları önlemek amacıyla, nikâhın tescili için resmî kayıtlara geçişi önermiştir. Bu, fesâdü'z-zamân kavramının bir başka örneği olarak, toplumsal eşitsizlik ve hak ihlalleri ile başa çıkma çabasıdır. Ayrıca, İmam

[244] Bkz: DİYK, 18.06.2015 tarih ve 2015/12 nolu mütalaa.

Malik'in ictihadı ve Hukuk-ı Âile Kararnamesi de dikkate alınarak, aile yapısının korunması amaçlanmıştır. Bu, İslam hukukunda yenilikçi bir yaklaşım olup, toplumsal bozulmaya karşı bir önlem olarak değerlendirilebilir.

Günümüzde, erkeğin aynı mecliste veya temizlik süresi içinde üç talak birden vermesi, ciddi ailevi sorunlara yol açabilmektedir. Bu durum, İslam hukukunun dört mezhebinde geçerli olmakla birlikte, günümüz toplumu için olumsuz sonuçlar doğurabilmektedir. DİYK, burada da fesâdü'z-zamân gerekçesini devreye sokarak, bu tür bir talak uygulamasını sınırlamaya yönelik fetva vermiştir. Bir kısım âlimlerin görüşlerine dayalı bu fetva, aile ve çocukları himaye etme amacını taşır. Kurul, Osmanlı Hukuk-ı Aile Kararnamesi'ne atıfta bulunarak, bu tür bir talak uygulamasının geçerli olmadığını belirtmiştir.[245] Bu, İslam hukukunun geleneksel yorumlarının modern toplumsal yapıya uygun hale getirilmesi gerektiğini vurgulayan bir yaklaşımı yansıtır.

İbnü'l-Hümâm ve diğer bazı fıkıh âlimlerinin, fesâdü'z-zamân gerekçesiyle mezhepler arası telfikin bazı durumlarda caiz olduğunu savunmaları, İslam hukukunun zamanla değişen koşullara adaptasyonunu gösterir. Modern zamanlarda, farklı mezheplerin görüşleri arasındaki esneklik, toplumsal sorunlara daha pratik çözümler getirilmesini mümkün kılmaktadır. Özellikle kadın hakları, aile içi şiddet, boşanma gibi konularda fıkıh usulü ve fetva sisteminin zamanın ihtiyaçlarına göre şekillendirilmesi, İslam hukukunun gelişimini sürdürebilmesi için önemli bir unsurdur.

Kurul'un İslam hukukunun ve fetva sisteminin toplumsal değişimlere nasıl uyum sağladığını ve fesâdü'z-zamân gerekçesiyle nikâhın tescili, dinî nikâhın korunması, talak konuları ve aile hukukuyla ilgili verilen fetvalar, fıkıh usulünün değişen toplumsal yapıyı ve hak ihlallerini dikkate alarak nasıl adapte edildiğini göstermektedir. Bu tür fetvâlar, İslam hukukunun hem geleneksel değerlerine bağlı kalmasını hem de modern ihtiyaçlara cevap verebilmesini sağlayacak esnekliğe sahip olduğunu göstermektedir.

DİYK'nun verdiği karar ve fetvalar, günümüzün ekonomik ve toplumsal koşullarını dikkate alarak İslam hukukunun dinî esaslarla nasıl uyumlu bir şekilde uygulandığını gösteren önemli bir örnektir. Özellikle borç ilişkilerinde karşılaşılan sorunlar ve

[245] DİYK, *Fetvalar,* 439.

ekonomik zorluklar, Kurul tarafından fesâdü'z-zamân (zamanın bozulması) gerekçesiyle ele alınarak, modern toplumun ihtiyaçlarına uygun çözüm önerileri getirilmiştir.

Enflasyonist bir sistemde, borç verenin mağduriyetine dair DİYK'nun verdiği fetva, alacaklının zarar görmesini engellemeye yöneliktir. Enflasyon nedeniyle paranın alım gücünün düşmesi, borcun geri ödenmesinde alacaklıyı mağdur etmektedir. Bu durumda Kurul, borçlunun borcu öderken enflasyondan kaynaklanan değer kaybını tazmin etmesi gerektiğini ifade etmiştir. Bu yaklaşım, hem alacaklıyı koruyarak ekonomik mağduriyetin önüne geçmeyi amaçlamakta hem de İslam hukukunun adalet anlayışını günümüz ekonomik şartlarına adapte etmeyi hedeflemektedir.[246]

İslam'da teşvik edilen karz-ı hasen (güzel borç) uygulamasının, borçların geri ödenmemesi veya zamanında ödenmemesi nedeniyle azalması, ekonomik adaletsizlikleri artıran bir durum yaratmıştır. DİYK, bu soruna çözüm olarak, yardımlaşma sandığından alınan borçların geri ödenmesinde mercûh bir yaklaşım benimsemiştir. Enflasyon nedeniyle değer kaybeden paranın tazmin edilmesi gerektiği değerlendirilmiş, bu durumun daha adil ve sürdürülebilir bir borç ilişkisi sağlayacağı belirtilmiştir.[247]

DİYK'nun borç ilişkileriyle ilgili verdiği fetvaların bir diğer önemli boyutu, fesâdü'z-zamân ilkesinin uygulanmasıdır. Bu ilke, toplumdaki dini hassasiyetlerin zayıflaması ve ekonomik sistemin adaletsizleşmesi nedeniyle ortaya çıkan zararlara karşı çözüm üretmeye yöneliktir. Enflasyonun etkisiyle borç ilişkilerinde oluşan mağduriyetlere çözüm bulmak, hem bireylerin hem de kurumların zarar görmesini engellemeyi amaçlar. Bu bağlamda verilen fetvalar, İslam hukukunun adalet ve eşitlik ilkelerini modern ekonomik sorunlarla uyumlu hale getirme çabasıdır.

Kurul'un verdiği fetvalar, dinî bir perspektiften bakıldığında ekonomik adaletin sağlanması için önemli bir adımdır. Fesâdü'z-zamân gerekçesiyle verilen fetvalar, toplumsal değerlerin ve ekonomik denetimin korunmasını amaçlar. Bu tür fetvaların verilmesi, hem toplumun dini değerlerini koruyarak bireylerin mağduriyetini engellemeyi hem de ekonomik adaleti sağlamak için İslam hukukunun esnekliğini ve günümüz ihtiyaçlarına adapte edilebilmesini ortaya koymaktadır.

---

[246] DİYK, *Fetvalar,* 492, 493.

[247] DİYK, *Fetvalar,* 493.

DİYK'nun borç ilişkilerindeki enflasyonist etkilerle ilgili verdiği fetva, fesâdü'z-zamân ilkesinin nasıl uygulanabileceğini gösteren önemli bir örnektir. Bu tür fetvalar, İslam hukukunun günümüz ekonomik gerçekleriyle uyumlu bir şekilde işlemesini sağlayarak bireylerin ve kurumların mağduriyetlerini gidermeyi amaçlamaktadır. Aynı zamanda, fıkhın esnek yapısı ve modern sorunlara yönelik çözümleri, dinî adaletin her dönemde geçerli ve uygulanabilir kalmasını temin etmektedir.

3.12.5. Hâlin Değişmesi

İslam hukukunda, mevcut duruma ve şartlara bağlı olarak fetvalar değişebilir. Zira insanların yaşam koşulları, toplumsal durum ve bireysel özellikler zaman içinde değişir. Bu değişimler, fetva verme sürecini etkileyerek, aynı konuya farklı zamanlarda farklı cevaplar verilmesini gerektirir. Müftinin, mevcut durumu doğru analiz ederek fetva vermesi, onun bilgisi ve ustalığının bir göstergesidir.

Hz. Peygamber'in (s.a.v.) ve sahabelerin fetva siyaseti, bu dinamik yaklaşımı örneklerle gösterir. Örneğin, oruçlu iken eşini öpmenin caiz olup olmadığı sorusuna Hz. Peygamber (s.a.s.) değişik yaşlardaki kişilere farklı cevaplar vermiştir; genç birine yasaklarken, yaşlıya izin vermiştir. Aynı şekilde, İbn Abbas (r.a.)'ın bir müslümanı kasten öldüren kişinin tövbesinin kabul edilip edilmeyeceğine dair verdiği fetva, kişinin ruh hali ve niyetine göre değişmiştir. Bu durum, fetvaların her zaman sabit olmadığını ve içindeki duruma göre değişebileceğini gösterir.

Fıkıhta bazı genel kaideler bulunur ki bunlar, durumların ve halin değişimiyle nasıl hareket edilmesi gerektiğini gösterir. Örneğin, "zarûretlerin mubah kılması, zararın izâlesi ve meşakkatin kolaylaştırılmasını sağlamak" gibi kaideler, her durumun kendine özgü değerlendirilmesini gerektirir. Bu kaideler, fetva verirken olayın mahiyetinin dikkatlice göz önünde bulundurulması gerektiğini belirtir.

Örnek olarak, geçmişte bazı durumlar haram veya caiz görülmeyebilirken, zamanla toplumsal koşullar değiştiğinde bu durumlar gözden geçirilip farklı fetvalar verilebilir. Örneğin, gayrimüslim bir ülkede vatandaşlık almak veya orada kanunlara uyarak iş yapmak gibi konular, zamanın koşullarına göre yeniden değerlendirilebilir. Ayrıca, deve idrarıyla tedavi gibi bazı eski uygulamalar da zamanın değişen şartlarıyla yeniden ele alınabilir. Sosyal medyada yer almak gibi çağdaş konulara verilen cevaplar da, kişinin yaşına ve bulunduğu duruma göre farklılık gösterebilir.

Sonuç olarak, İslam hukukunda fetvaların zamanla değişen toplumsal, bireysel ve ekonomik şartlara bağlı olarak yenilenebileceği, aynı durum için farklı zamanlarda farklı kararların verilebileceği anlaşılmaktadır.

3.12.6. Mekânın Değişmesi (İhtilâf-ı Dâreyn)

Mekânın değişmesi çeşitli durumlara sahiptir. İlk durum: Çevre farklılıkları, çünkü çevrenin değişmesi, dini hükümleri değiştiren önemli bir etkendir. İnsanlar çevrenin bazı özelliklerinden etkilenirler ve bu özellikler zamanla alışkanlıkları, gelenekleri ve ilişkileri değiştirir. Bu sebeple bazı hükümlerin, bir toplumdan başka bir topluma taşındığında, olduğu gibi uygulanmasının neden olduğu kusurlar açık bir şekilde görülür. Mekân değişikliği fetva değişim sebeplerinden biridir. Bu, önceki âlimlerimiz tarafından fetvanın değişmesine neden olan faktörler arasında açıkça belirtilmiştir. Şüphesiz, çevresel faktörlerin düşünce ve davranış üzerinde etkisi vardır. Bu yüzden, çöl insanı ile şehir insanı, kırsal ile kentsel alanlar, sıcak iklimlerle soğuk iklimler, doğu ile batı, İslam diyarı ile savaş diyarı arasında farklılıklar vardır. Her bir bu yerlerden her birinin, karşıtına göre farklı hükümlere etkisi vardır. Dolayısıyla, bir alim sadece tek bir fetvaya bağlı kalmamalı, onu değiştirmemeli veya buna saplanıp kalmamalıdır. Aksine, bu farklılıkları ve değişiklikleri göz önünde bulundurmak gerekir ki, şeriatın arzu ettiği adalet ve her hükmünde amaçladığı maslahat sağlansın.

Köy halkı ile şehir halkı arasındaki farklar: Kur'an, bedevilerin etkisini, "Bedevîler, daha çok küfür ve nifak içinde olanlardır ve Allah'ın Rasûlü'ne indirdiği hükümleri bilmemeleri daha muhtemeldir." (Tevbe, 97) şeklinde dile getirmiştir. Ayrıca, Peygamber Efendimiz'in "Kim çölde yaşarsa, sert olur." şeklindeki hadis-i şerifi de bu farkı vurgulamaktadır. Bu sebeple İslam, çöl halkını (bedevileri) medeniyete yönlendirmeyi amaçlamıştır. Bu sebeple, onlardan Müslüman olan her birey, öğrenmek ve medenileşmek amacıyla şehre göç etmek zorundaydı. Göç ettikten sonra bir kişinin tekrar bedevi yaşamına dönmesi büyük bir günah kabul ediliyordu. Bu yüzden, çöl yaşamının bazı hükümleri, şehir yaşamından farklıdır, çünkü bedeviliğin bu üzerindeki etkisi büyüktür. Âlimlerin bu konuda belirttiği bir diğer önemli mesele ise, dinin farzlarından olan namaz kılmak, zekât vermek, oruç tutmak ve hac gibi ibadetlerin inkârı ile ilgilidir. Bunlar, dinin temel bilgileri arasında yer

alır ve her birey ister özel ister genel olsun, bunları bilmek zorundadır. Bunların inkârı, Allah ve Rasûlü'nün yalanlanması anlamına gelir ve bu da küfürdür.[248]

Bunun yanı sıra, çöl halkının şehirli veya köylü üzerinde yapacağı şahitlik de tartışılmıştır. Bazı fıkıh âlimleri, bedevilerin şehirli veya kasabalı bir kişiye şahitliği konusunda bazı sınırlamalar getirmiştir. Bunun nedeni, bedevilerin şehir halkının yaşam tarzını, geleneklerini ve kullandıkları dili bilmemeleridir; bu da onların doğru şahitlik yapmalarını engelleyebilir. Ancak, eğer bir bedevi şehir halkıyla sık sık bir araya gelir, onlarla etkileşimde bulunur ve şehir ortamını tanıyorsa, bu durumda o bedevi şehirli gibi kabul edilir ve şahitlik yapma yetkisi değişir. Bu şekilde, yaşam tarzındaki bu değişim nedeniyle hüküm de değişir.

İslam hukukunda, mekânın ve çevresel koşulların fetvalar üzerindeki etkisi büyüktür. Kırsal ve şehirli yaşam, sıcak ve soğuk bölgeler, dârulislâm ile dârulküfr veya dârulharb gibi farklı coğrafi ve kültürel ortamlar, hükümlerin farklı olmasına yol açabilir. Örneğin, Hz. Peygamber, bedevinin şehirliye karşı şahitlik yapamayacağını belirtmiştir.[249]

İbn Mâce, Ebu Davud gibi hadis kaynaklarında, "*Bedevinin şehirliye karşı şahitliği geçerli değildir*"[250] şeklinde bir rivayet bulunmaktadır. Ancak, İbn el-Kâsım gibi bazı fıkıh âlimleri, bir bedevinin hilali görmek gibi basit konularda şahitlik yapabileceğini belirtmiştir, çünkü burada şüphe bulunmamaktadır ve mesele ibadetle ilgilidir.[251] Bununla birlikte, günümüzde bazı bedevilerin hilal gözlemi konusunda acele ettikleri, dikkatli davranmadıkları ve bazen yanlış bilgilendirme yaptıkları gözlemlenmiştir.

Ayrıca, bedevilerin şehir halkına imam olmaları konusunda da ihtilaf edilmiştir. İmam el-Kurtubî, bedevilerin şehir halkına imamlık yapmasının doğru olmadığına, çünkü onlar hadislere ve cuma namazlarına yönelik bilgiye sahip değillerdir, hükmetmiştir. Malikî mezhebine göre, en iyi okuma bilen bir bedevi bile şehir

[248] Karadavî, *a.g.e*, 41-42.

[249] Karadavî, *a.g.e*, 42

[250] İbn Mâce, Ahkam, 2367.; Ebu Davûd, Akdiye, 3602.

[251] Karafî, ez-Zahîre, C.10. 283.

halkına imamlık yapamaz. Ancak, Şâfiî, Sevrî ve Ebu Hanife gibi bazı âlimler, bu konuda farklı görüşler ileri sürmüşlerdir.[252]

Ebû Ca'fer el-Mensur, İmam Mâlik'ten, İbn Abbas'ın kolaylaştırmalarından ve İbn Ömer'in sertliklerinden kaçınarak, insanlara yönelik bir kitap yazmasını istemiştir. Bunun üzerine İmam Mâlik, *el-Muvatta* adlı eseri yazmıştır. Mensur, farklı bölgelerdeki insanları bu kitaba uymaya zorlamayı düşünmüş, ancak İmam Mâlik buna karşı çıkarak şöyle demiştir:

> *Ey Müminlerin Emiri, bunu yapma, çünkü insanlar farklı sözler duydular, hadisler işittiler ve her kavim, kendilerine ulaşanlara göre hareket etti. Her bölgenin halkının, kendileri için seçtikleri şeylere bırakılmasını sağla*.

Bunun üzerine Mensur, kararından vazgeçmiştir. İmam Mâlik, böylece farklı bölgelerdeki insanları, onlara ulaşan önceki görüşlere veya kendilerini daha çok tatmin eden hükümlere göre hareket etmeye özgür bırakmayı kararlaştırmıştır. Bunu yapmaktaki amacı Allah'ın Kitabı ve Resûlünün Sünneti ışığında hakkı ve adaleti tesis etmekti.

Mekânın fetvada değişime yol açtığının önemli bir örneği, İmam Şâfiî'nin Bağdat'ta iken yapmış olduğu ictihadlarını Mısır'a geçtikten sonra değiştirmesidir. Bu değişiklik, yalnızca metodik ve bilgisel farklılıklarla değil, aynı zamanda yerin ve ortamın etkisiyle de açıklanabilir. Ayrıca, Ebû Yûsuf'un mescitlerle alakalı ictihadındaki değişiklik de benzer bir sebepten kaynaklanmıştır. Bağdat'taki konut sıkıntısı nedeniyle mescitlerin alt ve üst katlarının farklı amaçlar için kullanılması durumu, onun önceki görüşünü değiştirmesine yol açmıştır. [253]

Bu tür değişiklikler, coğrafi koşullara ve yerel ihtiyaçlara göre farklılık gösterebilir. Örneğin, soğuk bölgelerde hastalık riski nedeniyle teyemmüm caiz olabilir; toprak ya da uygun bir malzeme bulunamayan yerlerde, kar veya buzla teyemmüm yapılabilir. Ayrıca, kutuplara yakın bölgelerde namaz vakitlerinin belirlenmesinde farklı yaklaşımlar gerekebilir ve fıtır sadakasının verileceği gıda maddeleri de yerel şartlara göre çeşitlendirilebilir. Bu örnekler, mekânın ve çevrenin hukukî uygulamalar üzerindeki etkisini göstermektedir.

---

[252] Karadavî, *a.g.e*, 43.; Kurtubî, *el-Câmiu Ahkâmi'l-fıkhiyye,* C.1, 228.

[253] Merğînânî, *el-Hidaye*, C.3, 19; İbnü'l-Hümam, *Fethu'l-Kadir,* C.5, 63.

Yusuf el-Karadâvî şu örneği verir: Kutup bölgesindeki Eskimo diyarlarında, insanlar temiz bir toprak bulamadıkları için teyemmüm yapamazlar, çünkü etraflarında her şey karla kaplıdır. Bu durumda, başka bir seçenekleri olmadığı için kar, onların "toprağı" olmalıdır. Orada, aşırı soğuğa dayanabilen köpekleri kullanarak kızaklarını çekerler. Peki, bu köpekler yaşamlarını ve geçimlerini sürdürmeleri için gerekli olduğu halde, onlara köpek sahibi olmayı yasaklamalı mıyız? Yoksa, köpek sahipliğiyle ilgili genel yasağı bu tür özel durumlar ve benzerleri için istisna mı yapmalıyız? Kimseye zarar vermeyen, aksine insanlara hizmet eden köpekler, artık tıpkı sürü hayvanları gibi kabul edilmiştir.[254]

Mekân değişikliğinin fetva üzerindeki etkilerinden biri de, güneşin altı ay boyunca batmadığı ve diğer altı ay boyunca da hiç doğmadığı bölgelerdeki hükümlerin değişmesidir. Yani, yılın yarısı gündüz, diğer yarısı gece olmaktadır. Bu durum sabittir ve bilinen bir gerçektir.

DİYK birçok kararlar ve fetvalarında mekân farkından dolayı değişimi ifade etmiştir. Örneğin 1962/555, 2006/105 ve 2007 yıllarında, "Namaz vakitlerinin belirlenemediği bölgelerde, bu vakitlerin nasıl tespit edileceği konusu" meselesiyle ilgili olarak: 1962/555 numaralı kararda, kutuplarda yaşayan Müslümanların namazlarını ve oruçlarını, bölgedeki namaz vakitlerinin belirgin olmadığı durumlarda, en yakın yerin vakitlerine göre tayin ve takdir etmeleri gerektiği ifade edilmiştir. Bu karar, her gün beş vakit namazın eda edilmesi ve orucun buna uygun olarak tutulması gerektiğini belirtmektedir. 15/06/2006 tarihli ve 2006/105 nolu kararda ise, 66-90 derece enlemlerinde yaşayan insanlar için bir takdir usulü belirlenmiştir. Bu kararda, yatsı namazı vakti geç bir saatte oluşması ve görevli ve işçilerin bu sebeple zorluk yaşamaları durumunda, akşam ve yatsı namazlarının akşam vaktinde cem' edilerek kılınabileceği belirtilmiştir. 2007 yılında alınan kararda ise, uygulamada yaşanan sıkıntılar göz önünde bulundurularak, 2009'da bazı maddelerde değişiklikler yapılmış ve bazı kararlar oy çokluğuyla, bazıları ise oy birliğiyle alınmıştır. Ancak yine de takdir yöntemi esas alınarak mesele çözülmüştür. DİYK, bu konuda en yakın bölgenin vakitlerinin esas alınması gerektiğini ve takdir yöntemini önerdiğini belirten bir fetva yayınlamıştır.[255]

[254] Karadavî, *a.g.e*, 44-45.

[255] DİYK, *Fetvalar*, (2018), 120-121.

DİYK tarafından alınan kararlar örnek gösterilebilir. Bu kararlarda, namaz ve oruç vakitlerinin, ibadet vakitlerinin belirgin olduğu en yakın bölgeye göre hesaplanması gerektiği belirtilmiştir. Bu durum, özellikle güneşin altı ay boyunca batmadığı ya da hiç doğmadığı gibi ekstrem coğrafi koşullara sahip yerlerde geçerlidir. Bu tür fetvalar, farklı iklim koşullarına göre zamanın belirlenmesi ve dini ibadetlerin düzenlenmesi için önemli bir çözüm yolu sunmaktadır.

Kurulun karar ve fetvalarında mekân ifadesi vurgulanarak, gurbette ikamet eden kişilerin dini uygulamalarına dair karar ve fetvalar, bulundukları ülkenin şartlarına göre şekillenebilmektedir. Örneğin, fıtır sadakasının verilmesi konusunda, kişinin bulunduğu ülkenin ekonomik durumu ve ihtiyaçları göz önünde bulundurularak, yerel şartlara uygun bir miktar belirlenmesi daha uygun olabilir.[256]

Ramazan ayı ve bayram vakitlerinin tespiti de benzer şekilde mekân faktörüne bağlı olarak değişebilir. Eğer bir kişi Ramazan ve bayramı başka bir ülkede geçiriyorsa ve o ülkenin hesaplama yöntemi Türkiye'den farklıysa, bayramı ve Ramazan'ı, o ülkenin hesaplarına göre kutlamak daha doğru olur. Bu, o bölgedeki toplumsal düzen ve pratiklerle uyumlu olur ve dini pratiğin doğru bir şekilde yerine getirilmesine olanak tanır.[257]

Kutup bölgelerinde oruç tutma konusunda ise, günün çok uzun ya da çok kısa olması durumu söz konusudur. Bu gibi yerlerde oruç, en yakın ve en uygun bölgenin vakitlerine göre takdir edilerek tutulur. Yani, kutup bölgelerinde yaşayan bir kişi, oruç vakitlerini mekânın yakınındaki başka bir bölgenin takvimine göre belirleyebilir.[258]

Uçakla seyahat eden oruçlu bir kişi, bulundukları yerin zaman dilimine göre iftar yapmalıdır. Uçakta seyahat ederken, genellikle geçtiği coğrafi bölgeye ve saat dilimine bağlı olarak iftar saati hesaplanır. Bu gibi durumlar, yerel zaman dilimleri ve havadaki seyir izlenen yön doğrultusunda, oruçlunun iftar vakti için uygun bir zaman dilimini belirler.[259]

[256] DİYK, *Fetvalar,* (2018), 259.

[257] DİYK, *Fetvalar*, (2018), 294-295.

[258] DİYK, *Fetvalar,* (2018), 295.

[259] DİYK, *Fetvalar,* (2018), 295.

DİYK'nun 14.01.1993/4 numaralı "*Bosna-Hersek'te Kürtaj Meselesi*" ilgili kararı, fetvâların yerel şartlar ve özel durumlara göre nasıl şekillendiğini gösteren önemli bir örnektir. Normal şartlar altında, kürtaja yalnızca annenin hayati tehlike taşıyan durumu gibi açık bir sebep olduğunda izin verilirken, Bosna-Hersek'teki durum farklı bir değerlendirmeye tabi tutulmuştur.

DİYK, kürtaj hakkındaki ilk kararını 1956 yılında vermiştir. Bu fetva, o dönemdeki İslam hukukunun ve toplumun değerleri çerçevesinde şekillenen bir değerlendirmeyi yansıtmaktadır. 1956'daki fetvada, kürtajın genellikle yasak olduğu, ancak belirli durumlarda, özellikle annenin sağlığı için hayati bir tehlike söz konusu olduğunda, istisnai olarak caiz olabileceği belirtilmiştir.

Kurul, burada sadece anne sağlığına yönelik bir tehditten ziyade, Bosna-Hersek'teki savaşın yarattığı toplumsal ve dinî değerler üzerinden bir değerlendirme yapmıştır. İslam'ın izzeti ve toplumun varlığı gibi faktörleri dikkate alarak, normal şartlarda yasak olan kürtaja, rahmin tahliyesine istisnai bir durum olarak cevaz vermiştir. Bu karar, İslam'ın korumaya çalıştığı toplumun bütünlüğü ve toplumun varlığını gözetme anlayışına dayanarak, bölgedeki özel duruma uygun bir fetva verilmiş olmuştur. Bu örnek, mekân ve özel koşulların fetva üzerindeki etkisini ve İslam hukukunun esnekliğini gösteren bir başka örnek teşkil etmektedir.[260]

[260] DİYK 14 Ocak 1993 4 nolu kararı bir üyenin muhalefet şerhiyle şöyledir: "Bütün dünyaca bilindiği üzere, savaş hali devam eden Bosna-Hersek'te on binlerce Müslüman kadın ve kız Sırplar tarafından zorla tecavüz edilerek hamile bırakılmış; bir taraftan kundaktaki çocuklar hunharca katledilirken diğer taraftan tecavüz edilen bu kadın ve kızların düşük yapma süresi geçinceye kadar esir kamplarında tutulmak suretiyle bu çocukları doğurmalarının sağlanmasına çalışılmıştır. Bu iğrenç muamele, Müslümanların aile yuvalarını yıkmak, nesillerini bozmak, maneviyatlarını çökerterek savaşma güçlerini yok etmek ve doğacak bu çocuklarla Müslüman toplumda huzursuzluğu devam ettirerek onları yurtlarından göçe zorlamak, böylece Bosna-Hersek'te Müslüman unsuru ortadan kaldırmak üzere bir savaş silahı olarak kullanılmıştır. Nitekim tecavüze uğrayan Müslüman kadın ve kızlardan düşmanın alçakça tecavüzünün mahsulünü rahminde taşımak gibi bir zillete katlanamadıkları için canlarına kıyanlar olmuştur. Bu şekilde zorla hamile bırakılmış olan Müslüman kadın ve kızların, dıştan bir müdahale ile rahimlerinin tahliyesinin dinen caiz olup olmadığı hususu, DİYKmuzca İslam fakihlerinin konu ile ilgi görüşleri de dikkate alınarak incelenmiştir. Bu itibarla, her ne şekilde olursa olsun ana

Tüm bu durumlar, mekânın dini uygulamalar üzerindeki etkisini ve fetva değişimlerini yansıtmaktadır. Bu yaklaşım, dinî uygulamalarda yerel şartları ve özel durumları dikkate alarak, İslam'ın evrensel mesajının daha doğru bir şekilde anlaşılmasını ve uygulanmasını amaçlar.

3.12.7. Bilginin Değişmesi (Toplum, Muamele ve Araçların Gelişimi)

Fetvaların değişmesinin en belirgin nedeni, dayanaklarının bilimsel ve teknik bilgilerle çelişmesi veya yanlışlığının ortaya çıkmasıdır. Bu durumda, eski fetvaların yeni ve doğru bilgilere dayalı olarak değiştirilmesi kaçınılmazdır. Örneğin, bazı eski fetvalarda hamileliğin süresi ile ilgili olarak Hanefîler 2 yıl, Mâlikîler ise 5 yıl süre vermişlerdir; ancak modern tıp, bu görüşleri geçersiz kılmaktadır. Ayrıca, hamrın sirkeye dönüştürülmesi gibi eski ictihadlar (örneğin balık veya ekmekle hamrın sirkeye dönüşeceği görüşü), günümüz bilimiyle çelişmektedir, çünkü alkol bu şekilde sirkeye dönüşmez.

Benzer şekilde, zarûret durumunda su bulunamadığında içki içilebileceği yönündeki fetva, bilimsel bilgiye göre yanlış kabul edilmektedir, çünkü bu durumda içki içmek ölümü hızlandırır. Sigara ile ilgili olarak eski fetvalarda sigaranın mubah ya da mekruh olduğu görüşleri de, sağlık üzerindeki zararlı etkileri göz önünde bulundurularak tekrar değerlendirilmelidir. Ayrıca, cenin, 120 günden önce hayatta olmadığı ve hamileliğin ilk dört ayında kürtaj yapılabileceği yönündeki ictihad da, modern tıbbi bilgiler ışığında gözden geçirilmesi gereken konulardır.

Bilimsel bilgi, ibadet alanında sınırlı olmakla birlikte fetvaların değişmesine yol açabilir. Klasik görüşlere göre, bir suyun rengi, kokusu ve tadı değişmediği sürece o su, şer'î temizlikte ve içme amaçlı kullanılabilir kabul edilir. Ancak, radyasyona

---

rahminde meydana gelen bir canlının kesin ve meşru bir mazeret olmadıkça dıştan bir müdahale ile (düşürme, aldırma, kürtaj gibi yolla) yaşam imkânının yok edilmesi cinayet sayılmıştır' Ancak söz konusu olaya, İslam'ın izzeti ve İslam toplumunun bu bölgede varlığını devam ettirmesi veya yok olması açısından da bakılması gerekmektedir. Olayı bu yönü ile değerlendiren DİYKmuz, annenin hayatını ve sağlığını tehlikeye sokmamak şartı ile zorla tecavüz sonucu gebe bırakılan Müslüman kadın ve kızların, kendi iradelerine bağlı olarak ilaç veya tıbbi müdahale yolu ile rahimlerinin tahliyesine cevaz verilebileceği kanaatine varılmıştır." Bkz: http://www.erzurumgazetesi.com.tr/haber/Gormez-den-kurtaj-yorumu/64309 [23.11.2023].

maruz kalmış bir su, bu üç özelliği görünürde değiştirmese de, radyasyonun sağlık üzerindeki zararları bilimsel olarak bilindiği için, bu suyun kullanımıyla ilgili fetva değişebilir.

Bu durumda, klasik fetvaya göre suyun "kullanılabilir" olduğu söylenebilir, ancak bilimsel bilgiye dayanarak, radyasyonun zararlı etkilerini göz önünde bulundurarak "kullanılmasının caiz olmayacağı" hükmü de verilebilir. Yani, klasik fetvaya dayanarak su kullanılabilir kabul edilse de, modern bilimsel bulguların ışığında suyun zararları göz önünde bulundurularak fetva değiştirilebilir.

Bu örnek, bilimsel bilginin fetva verme sürecine nasıl etki edebileceğini ve klasik kurallara dayalı ictihadların zamanla değişebileceğini gösterir.

Kola veya kalçaya yapılan enjeksiyonun mideye ulaşmadığı bilgisi yanlış olduğunda, orucu bozacağına dair eski fetvaların da geçerliliği sorgulanacaktır. Yani, tıbbi gelişmeler ve bilimsel bilgilere dayalı olarak, orucu bozma ile ilgili fetvaların da gözden geçirilmesi gerekebilir.

Telgraf ve Telefon ile Îcâb ve Kabûl: Fetva metninde, telgraf ve telefon gibi modern iletişim araçları ile yapılan sözleşmelerin geçerli olduğu vurgulanmıştır. Özellikle, 19. Yüzyılda telgrafla yapılan sözleşmeler ve iletişim ile ilgili fetva örnekleri verilmiştir. Bu tür iletişim araçlarının, uzak mesafelerdeki haberleşmelerde kullanıldığı ve bir akdin geçerli sayıldığı belirtilmiştir. Fetva, bu iletişim araçlarının kullanımıyla yapılan anlaşmaların, eski yöntemlere göre geçerli olduğunu kabul etmektedir.

Bu örnekler, zaman içinde değişen şartlar ve bilgiyle fetva verme anlayışının nasıl evrildiğini ve modern bilim ve teknolojiye dayalı yeniliklerin, klasik fetvaları nasıl etkileyebileceğini göstermektedir.[261]

DİYK, 12.12.1950 tarihli 425 sayılı kararında tütün ve afyon satışının caiz olduğu yönünde bir görüş bildirirken, 08.02.2019 tarihinde verdiği kararla, sigaranın insan sağlığı üzerindeki zararlı etkilerini göz önünde bulundurarak önemli bir değişim göstermiştir. Son yıllarda yapılan çeşitli bilimsel araştırmalar, sigaranın pek çok ölümcül hastalığa yol açtığını ve sağlık üzerinde ciddi zararlar oluşturduğunu ortaya koymuştur. Bu durum, dinî açıdan sigaranın mübah sayılmasını imkânsız

[261] *Cerîde-i Adliye*, 1340, Sy. 25, sh. 899-900.

kılmaktadır. Bazı âlimler, sigaranın "*harama yakın mekruh*" olduğu görüşünü dile getirirken, zamanımızda çoğu İslam bilgini ve fetva kurumu insanların kendilerine ve başkalarına zarar vermeme, tehlikeye maruz bırakmama, sağlığı koruma ve ziyanı ortadan kaldırma gibi temel İslâmî ilkeler doğrultusunda sigaranın haram olduğuna hükmetmiştir. Bu doğrultuda, sigaranın vücuda verdiği zarar dikkate alındığında, bir Müslümanın sigara içmesi kesinlikle caiz değildir.[262]

DİYK 1952 yılında alınan ve dönemin Diyanet İşleri Başkanı Eyüp Sabri Hayırlıoğlu (1884-1960) tarafından Anamur müftülüğüne gönderilen karar şöyledir:

> *1- Müslümanlar tarafından verilen sadakaların zaman ve mekân itiba- riyle fazilet ve savabının nisbeten birbirinden ziyade ihsan buyurulacağı İslâmî kaynaklardan anlaşılmakta olmasına göre Ramazan-ı şerifde verilecek teberru ve sadakaların ecir ve sevabı da diğer zamanlara nazaran kat kat fazla ihsan buyrulacağının mevcut bulunduğu şüphe götürmez bir hakikattır.*[263]
>
> *2- Bazı yerlerde Cuma ve farz namazlarından sonra sünnet namazlarından önce cenaze namazlarının kılındığı anlaşılmaktadır. Cenaze namazının tacili hakkındaki, fukahanın beyanı malûmdur. Fakat Cumanın iki rekât farzını kıldıktan sonra sünnetleri ve duayı terk ile Cenaze namazını kılmak için Camiden çıkan kimselerin avdet etmeyecekleri ve evlerinde kılmağı dahi hatırlamayacakları ve binnetice mütemadiyen bir emri mesnunun zayı edilmesine sebebiyet vereceği mülâhazasiyle bu mahzurun karşısında Cuma vesair Cemaatle kılınan farz namazların sünnetlerinden ve dualarından sonra husule gelecek olan Cenaze namazının cüzî bir tehiri uzun zamandan beri 154çin154man memleketlerinde ilim adamlarının gözü önünde*

---

[262] Bkz: https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/1387/sigara-icmenin-dini-hukmu-nedir [21.12.2023].

[263] Devamı Şöyledir: *Binaenaleyh; Devlet ve milletimizin beka ve devâmını temin yolunda hemen hemen yegâne denilebilecek ehemmiyette bulunan Hava müdafaasının kuvvetlenmesine meşkur mesaileri bulunan Hava kurumu için bilumum ehli İslâm tarafından teberru ve sadaka itasına şitap edilmesi, bulundukları camiayı İslâmiyenin kudretini sağlamış olacakları gibi kendileri için dahi manevi pek büyük kazanç husule geleceğine dair Vaiz ve Müftülerimiz tarafından cemaati müslimine müessir bir lisan ile tefhim ve teşvikatta bulunulması,..*

beynelmüslimin ehven görülerek cevaz verilmiş ve bu durum bütün 155çin155man memleketlerinde ihtiyat haline gelmiştir. Müslümanların örf ve itiyatlarına imkânı nisbetinde bir mahmeli sahih arayıp bulmak emmeimüsliminin amellerini fesat ve butlana hamletmekden elzem ve ercah olduğu İslâmi esaslardan bulunduğu halde bazı Vaiz ve Müftülerin kâh ifrat ve kâh tefrit cihetine meylederek öteden beri 155çin155manların itiyat haline gelmiş amellerini tetkik ve tetebbu etmeden ve Başkanlıktan sormadan bidattır veya İslâmiyete muhaliftir, gibi sözlerle bulundukları mühitlerde hoşrutsuzluk ve tefrikaya meydan vermeleri kendileri 155çin mesuliveti mucip olacağı Müşavere ve Dinî eserler inceleme kurulu kararıyla beyan olur.[264]

Diyanet işleri Başkanı

Eyüp Sabri Hayırlıoğlu

DİYK'nun 1952 tarihli bu kararı, dönemin dini ve toplumsal şartlarını anlamak açısından oldukça önemli bir örnek teşkil etmektedir. Kararda, özellikle Ramazan ayında yapılan sadakaların faziletinin arttığı vurgulanarak, dinî öğretilerin toplumsal düzeyde nasıl işlediği ve zaman-mekân faktörünün sadakaların sevapları üzerindeki etkisi ele alınmaktadır.

İlk maddede, Ramazan ayında yapılan sadakaların diğer zamanlardakilere göre çok daha fazla sevap getireceği belirtilmiştir. Bu, İslam'ın zamanın kıymetini ve insanların manevi kazançlarını arttırmaya yönelik öğretilerinin bir yansımasıdır. Ayrıca, Hava Kurumu için yapılan sadakaların İslam'a hizmet için bir aracı olacağı ve bunun da hem toplumsal fayda sağlarken hem de bireysel manevi kazanç sağlayacağı ifade edilmiştir. Bu karar, toplumsal sorumluluğun bireysel fedakârlıkla birleşmesinin önemine dikkat çekerken, aynı zamanda İslam'ın hayır işlerine teşvik etme yönündeki çağrısını da içeriyor.

İkinci maddede ise, bazı bölgelerde Cuma namazından sonra sünnetler kılınmadan cenaze namazının kılınması uygulamasına dair bir tartışma yer almaktadır. Burada, cenaze namazının sünnetlerden önce kılınması ile ilgili bazı görüş ayrılıkları olduğu, ancak bu uygulamanın uzun süredir İslam dünyasında yaygın olarak kabul edildiği ifade edilmiştir. Karar, bu tür yerel uygulamaların ilim adamlarının gözetiminde ve

[264] BCA 4-31-32.

dinin temel esaslarına aykırı olmamak şartıyla kabul edilebileceğini ortaya koymaktadır.

Kararda dikkat çeken bir diğer önemli husus, dini meselelerde esneklik ve ihtiyatın önemidir. İslam toplumlarındaki farklı yerel uygulamaların, İslamî esaslara aykırı olmadığı sürece hoşgörüyle karşılanması gerektiği vurgulanmıştır. Bu, dini uygulamaların yerel şartlar ve gelenekler ışığında farklılık gösterebileceğini, ancak bu farkların İslam'ın özüne zarar vermemesi gerektiğini belirtmektedir. Aynı zamanda, müftülerin ve vaizlerin, halkı gereksiz tartışmalarla bölmemeleri ve toplumda huzursuzluk yaratmamaları gerektiği ifade edilmiştir.

Bu karar, İslam'ın hem toplumsal hem de bireysel açıdan nasıl yönlendirdiğini, esneklik gösterdiğini ve dini bilginin yerel ihtiyaçlara nasıl uyarlanabileceğini gösteren bir örnektir. Bu tür kararlar, dönemin sosyal yapısını yansıtarak, toplumsal sorunları çözme ve dini öğretileri halkın ihtiyaçlarına göre düzenleme çabalarının bir göstergesidir.

3.12.8. Kaçınılması Zor Olan Durumlar (Umûmü'l-belvâ)

Umûmü'l- belvâ (toplumun genel olarak müptela olduğu sorunlar)[265], İslam hukukunda ve fetva uygulamalarında, toplumun genel olarak karşılaştığı, sıkça karşılaşılan ve kaçınılması güç olan sorunları ifade eder. Bu tür durumlar, dini hükümlerin ya da fetvaların şekillendirilmesinde önemli bir etken oluşturur. Toplumun geneline yayılan ve büyük bir kesimi etkileyen sorunlar, özellikle bu sorunların yaygınlığı ve her bireyi bir şekilde etkileyebilmesi nedeniyle, fetva vericilerin dini hükümlerde esneme veya istisnalar yapmalarını gerektirebilir. Bu gibi genel sorunlar, İslam hukukunun "maslahât-ı âm" (genel maslahatlar) ilkesine dayanarak fetvalarda değişiklikler yapılmasına yol açabilir.

Umûmü'l-belvâ, toplumda yaygın şekilde karşılaşılan ve etkileyen sorunlar olarak tarif edilebilir. Bu tür sorunlar, bazen tamamen bireysel olmayan, toplumu genel anlamda ilgilendiren, çok sayıda kişinin hayatını etkileyen meselelerdir. Fetva verirken, bu tür durumlar dikkate alınarak, önceki normlardan farklı bir yaklaşım sergilenebilir.

[265] Müslim b. Muhammed b. Mâcid ed-Devserî, *Umûmü'l-Belvâ*, (Riyad: Mektebetü'r-rüşd 2000/1430), 41.

Örnekler:

1. Alkol Tüketimi ve Bağımlılığı: Alkol, İslam'da haramdır. Ancak modern toplumda alkol bağımlılığı, özellikle bazı ülkelerde ciddi bir sosyal sorun haline gelmiştir. Bu durum, fetva vericilerin, bazı sınırlı şartlarda alkolle ilgili belirli tedavi yöntemlerine veya içki kullanımının zorluklarına yönelik daha esnek bir yaklaşım geliştirmelerini gerektirebilir. Örneğin, alkol bağımlılığı tedavi sürecinde veya müslümanların alkol kullanmaya mecbur kaldığı bazı zorunlu durumlarda özel fetvalar verilebilir.

2. Çalışma Hayatında Dinî Değerlerle Uyum: İş hayatında, özellikle finans ve ekonomi alanlarında faiz (riba) yasağı gibi dinî hükümlerin uygulanması bazen toplumun geneli için zorluk yaratabilir. Modern ekonomik sistemler, dinî öğretilere ters düşebilecek düzenlemeler içerebilir. Ancak, faizsiz sistemlere geçişin çok uzun sürebileceği ve mevcut düzenin çoğu kişi için geçerli olduğu durumlarda, bazı müslüman toplumlar, faizli işlemleri kısıtlamaktan çok, faizsiz alternatifler bulana kadar faizli işlemleri belli sınırlar içinde kabul edebilirler.

3. Kadınların Çalışma Hayatında Yer Alması: Toplumda kadınların çalışma hayatına girmesi, sosyal ve kültürel değişikliklere bağlı olarak bazı bölgelerde giderek yaygınlaşmaktadır. Ancak geçmişte, kadınların dışarıda çalışması bazı fetvalara göre hoş karşılanmamış ve bazı durumlarda İslam'a aykırı olarak değerlendirilmiştir. Ancak toplumda kadınların çalışma oranının artmasıyla birlikte, bu konuda fetva verenler, kadının çalışmasının gerekliliği ve toplumsal faydaları göz önünde bulundurularak daha esnek bir yaklaşım sergileyebilirler.

Bu tür yaygın ve toplumu doğrudan etkileyen meseleler, İslam hukukunun temel ilkelerinden biri olan "zarûret" (zorunluluk) ve "maslahât" (toplum yararı) ile bağlantılıdır. Eğer bir topluluk, bir konuda zorunlu kalmışsa ya da genel maslahat adına bir değişiklik yapılması gerekiyorsa, o konuda daha önceki fetvalar gözden geçirilebilir. İslam hukukunun "zarûretler, yasakları mubah kılar" ilkesine dayanarak, toplumun karşılaştığı umumî belvâlar, belirli istisnalar veya yeni çözüm yolları gerektirebilir. [266]

[266] İzz b. Abdisselam, *el-Fevaid*, 58-60; Suyûti, *el-Eşbah ve 'n-Nezáir*, 77-78; İbn Nüceym, el-*Eşbāh ve'n-Nezâir*, 75-81.

3.12.9. Zarûret ve Maslahat

Toplumda yaygın şekilde işsizlik sorunu varsa, fakirlik ve maddi zorluklar, insanların borç almasını veya finansal işlemleri değiştirmesini zorunlu hale getirebilir. Bu durumda fetva verirken, toplumun ekonomik olarak zor durumda olan kesimlerinin ihtiyaçları göz önüne alınarak, faizle ilgili önceki hükümler esnetilebilir.

Kurul, Kolhisar Müftülüğünden gelen kıraata dair 28.02.1939 tarih ve 87/8 numaralı sorusuna umumü'l-belva gerekçesiyle karar vermiştir:

> *"ولاالضَّالِين" kelime-i şerifesindeki "ضاد/dad" bir imam "ظا" okuduğunda namazın bozulduğu ve namazda ifsadını mûcip olduğu…. Keyfiyetin izahı hakkında Kolhisar Müftülüğünden gelen tarirat mütalaa olundu:*
>
> *Kuran-ı Kerîmi mehâric-i hurufuna temâmet-i riayet ve tatbikatşa kıraat ve tilavette mütehassıs olan zevatın tahtı itiraf ve tasdikinde olduğu üzere tilâveti Kur'ân-ı Kerîm eyleyen zevatın çoklarında bilhassa huffâz sınıfında meharic-i hurufta hatanın vukuu her an müşahede edilmektedir. Hurufu hecanın mahreçlerini birbirinden kesin temyiz ve tefrik etmek çok güçtür. Bahusus "ضاد" harfini tilâvet ve beyanda elsine-i nas muhtelif olduğu cihetle temamen mahrecinden çıkarmak ve "ظا" harfinden ayırmak ehl-i edâya bile müşkildir. Binaenaleyh bir kısım fukaha bazı mahalde dadı za okumakla namazın fesadına gidiyorlarsa da fukahanın çuğu mezkûr müşkilattan ve bundaki haraç ve umûm-ı belvâdan dolayı ihtiyata riâyet ederek namazaın adem-i fesadına zahip olduğundan mezkur müftülüğe cevaben emir ve iş'ârı…*[267]

Yine Kurul, aynı konuya fetvalarında da yer vermiştir. [268]

---

[267] DİYK, Karar, *16.3.1939/169.*

[268] *Namazdaki kıraatlerde sin ve sad gibi mahreç yakınlığı bulunan harflerde, harflerin tam mahrecinden çıkarılamaması durumunda namaz bozulmaz. Mahreç yakınlığı olmamakla birlikte bazı harfler yaygın olarak karıştırıldığı için ayırt etme zorluğu bulunan bu çeşit harflerin birbiri yerine geçirilmesi durumunda birçok fakihe göre namaz bozulmaz. Mesela (ض (harfi yerine (,) veya (ظ (harflerinin okunması böyledir. Çünkü bu durumlarda zaruret ve kaçınılması mümkün olmayan bir durum* ***(umûm-ı belvâ)*** *vardır. Fakat mahreçleri ayrı harfler birbiri yerine telaffuz edilir de mana değişirse namaz*

1. Toplumun İhtiyaçları Göz Önünde Bulundurularak Fetva Verme: Fetva verirken, yalnızca klasik hükümler değil, aynı zamanda toplumun özel şartları ve zamanın gereklilikleri de dikkate alınarak fetva verilmelidir. Bu, örf ve âdetlerin değişmesi, toplumsal ihtiyaçların dönüşümü ve modern hayatta karşılaşılan yeni sorunlara çözüm bulma gerekliliği ile de ilgilidir.[269]

Umûmü'l- belvâ, fetva vericilerinin toplumsal şartları, insan hakları ve adalet gibi önemli ilkeleri göz önünde bulundurarak esnek bir yaklaşım sergilemesini gerektirir. Modern toplumda yaygın olarak karşılaşılan bazı meseleler, özellikle klasik İslam hukukunun normatif çerçevesi içinde daha önce olmayan durumlar, fetvaların zaman ve mekâna uygun bir şekilde güncellenmesini veya esnetilmesini gerektirebilir. Bu durum, İslam hukukunun evrensel ve uyum sağlayabilen bir yapıya sahip olduğunu ve zamanın gereksinimlerine göre hükümlerin düzenlenebileceğini gösterir.

2. Batı Kültürünün Etkisi: Örneğin, Batı toplumlarına ait bazı kutlamalar (doğum günü, anneler günü, evlilik yıldönümü vb.) dünya genelinde yayılmaya başlamış ve bazı İslam toplumlarında bunların benimsenmesi "gayri müslimlere benzemek" olarak görülmüştür. Buradaki fetva, Batı kültürünün etkisini reddederek, bu tür kutlamaların İslam'a aykırı olduğu görüşünü savunur.

3. Kadınların Sosyal Hayatındaki Değişim: Kadınların eğitim ve iş hayatında erkeklerle eşit haklara sahip olması, bazı fetvaların kadının ev dışına çıkması konusunda kısıtlamalar getirmesinin sorgulanmasına yol açmıştır. Bu da toplumun değişen dinamikleriyle uyumlu bir şekilde fetvaların gözden geçirilmesini gerektirir.

4. Sığır Pisliği Örneği: İmam Muhammed eş-Şeybânî'nin, sığır pisliklerinin saf ve temizliğe dair hükmü, toplumun yaşadığı çevre koşullarına göre değişmiştir. Rey şehrindeki halkın sığır pisliklerinden korunamamış olması, eski fetvasının geçerliliğini yitirmesine ve yeni bir fetva verilmesine yol açmıştır. Bu da dini

---

bozulur. Geriye dönüp doğru telaffuz edilirse namaz sahih olur. Bkz: DİYK, *Fetvalar,* 167.

269 DİYK: *Günümüzde yaş çayın kuru çay, domatesin salça ve zeytinin zeytinyağı karşılığında satılması, insanlar arasında yaygınlaşmış ve* ***umum-i belva (kaçınılması güç olan durum)*** *hâlini almıştır. Bu gibi durumlarda insanlar arasındaki ticari muamelelerde kolaylık sağlanması İslam hukukunun genel kaidelerindendir.* DİYK, *Fetvalar,* 495. (2024), 611.

hükümlerinin, halkın yaşadığı ortam ve şartlara bağlı olarak zaman içinde nasıl farklılık gösterebileceğinin bir örneğidir. [270]

İslam hukukunda, insanların karşılaştığı bazı zorluklar ve günlük yaşamda kaçınılması güç olan durumlar nedeniyle, bu durumlara karşı esneklik gösterilmiştir. Şöyleki:

1. Necaset ve Temizlik: Cadde ve sokaklardaki kirli sular ve çamurlar nedeniyle korunmanın güç olduğu durumlarda, bu ortamlarda bulunan necasetin (kirli madde) varlığı farz edilerek, bu maddelerin elbiseye bulaşması halinde namazın geçerli olacağı kabul edilmiştir.

2. Oruç ve Çalışma Koşulları: Oruç tutan birinin boğazına sinek, duman veya un tozu kaçarsa, özellikle bu maddelerle çalışanlar için bunlardan kaçınmanın çok zor olduğu göz önüne alındığında, orucun bozulmadığı ifade edilmiştir.

3. Kurban İşlemleri: Kurbanlık hayvanın yatırılması veya kesilmesi sırasında meydana gelen bazı kusurlar (örneğin, hayvanın ayıplı hale gelmesi) da, bu tür durumların engellenmesinin zor olduğu göz önüne alındığında, bu kusurların engel teşkil etmediği belirtilmiştir.[271]

Genel olarak, bu örnekler, günlük yaşamda karşılaşılan pratik zorluklar nedeniyle, dini hükümler konusunda esneklik gösterilmesinin gerektiğini ifade eder.

Ebû Hanîfe'nin müzâraa (toprak kiralama) konusundaki olumsuz görüşü ve mevkûf (bir şeyin vakfedildikten sonra mülkiyetinin başkasına devredilmesi) hakkında söylediği "vakfedenin mülkiyetinden çıkmaz" görüşü, umûmü'l-belvâ nedeniyle sonradan terk edilmiştir. Bunun yerine, İmam Mâlik ve İmam Şâfiî'nin bu konudaki farklı ictihadları tercih edilmiştir. [272]

Bu örnek, dinî hükümlerin ve ictihadların, toplumun genel durumu ve pratik ihtiyaçları doğrultusunda zamanla değişebileceğini ve geliştirilmiş ictihadların daha uygun görüldüğünü gösterir. Yani, halkın yaşadığı genel durumun, dinî hükümler

[270] İbnü'l-Hümâm, *Fethu'l-Kadir*, C.1, 142.

[271] bk. Suyūti, *el-Eşbah ve 'n-Nezair*, s. 78; Ibn Nüceym, *el-Eşbah ve 'n-Nezâir* 76. Ayrıca bk. ed-Devserî, *Umümü'l-Belvâ*, 72, 363.

[272] Ibn Abidin, *Neşru'l-Arf*, 126.

üzerindeki etkisi, zamanla bazı görüşlerin terk edilip yeni ictihadların benimsenmesine neden olmuştur.

Umûmü'l-belvâ kavramının fetvalardaki rolünü ve bu tür zorlukların dinî hükümlere etkisi kaçınılmazdır. Özellikle umûmü'l-belvânın, dinî hükümler üzerinde kolaylaştırma ve hafifletme yönünde bir işlev gördüğü bir gerçektir. Bu bağlamda, umûmî belvânın fetva uygulamalarındaki etkisinin, bazı genel ilke ve kurallarla bağlantılı olduğu ifade edilmiştir.

Özellikle *Mecelle* kuralların umûmî belvânın fetvadaki etkisiyle ilgili olduğu ifade edilmektedir:

"Meşakkat teysîri celbeder": Zorluk, kolaylığı gerektirir. "Bir iş dîyk oldukta müttesi' olur": Bir iş zor hale geldiğinde, ona daha fazla esneklik ve genişlik tanınır.

"Zarar ve mukâbele bi'z-zarar yoktur": Zarar, zarar ile karşılanmaz, fakat zararın giderilmesi için esneklik gösterilebilir. "Zarar izâle olunur": Zarar ortadan kaldırılmalıdır, zorluklar göz önünde bulundurularak kolaylaştırıcı çözümler bulunmalıdır. "Zarar bi kaderi'l-imkân defolunur": Zarar, mümkün olan her şekilde önlenmelidir.

Ayrıca, umûmü'l-belvânın fetvayı etkilemesi için belirli şartlar vardır. Bu şartlar, zorlukların ve koşulların gerçek ve kaçınılmaz olmasını, naslar ile çatışmamasını, mükellefin gevşekliğinden değil, durumun kendisinden kaynaklanmasını ve yapılan fiilin, kaçınılmaz olarak gerçekleştirilmesi gereken, günah olmayan bir fiil olmasını gerektirir.

Umûmü'l-belvânın fetvadaki etkisiyle ilgili bu altı nitelik şöyle özetlenebilir:

1. Kaçınılmazlık: Durum, sanal değil, kesin ve gerçek bir zorluk olmalı.
2. Nas ile Uyum: Bu durum, dini naslarla çelişmemeli.
3. Tabiat ve Yapı: Zorluk, insanın gevşekliğinden değil, olayın veya durumun doğal yapısından kaynaklanmalı.
4. Asli Hükümden Sapma: Bu durum, orijinal hükmü kolaylaştırmak amacıyla ortaya çıkmamalıdır.
5. Günah Olmaması: Kaçınılmaz fiil, günahkâr bir fiil olmamalıdır.

6. Duruma Özgü Sınırlılık: Yapılacak fiil, sadece bu zor durumda gerçekleşmeli ve başka durumlara yayılmamalıdır.

Bu şartlar, umûmü'l-belvâ kavramının, fetva verme sürecinde hem halkın yaşadığı zorluklara uygun hem de İslam'ın temel ilkeleriyle uyumlu bir şekilde işlev görmesini sağlamaktadır. Bu durum, dini hükümlerin ve fetvaların, toplumun mevcut şartlarına uygun olarak esnek ve uygulanabilir olmasını sağlar.

3.12.10. DİYK'nun Kararlarına Siyasî Konjoktürün Etkisi

DİYK'nun kararları, Türkiye'deki siyasi konjonktürün önemli bir yansımasıdır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan itibaren, devletin ulus-devlet anlayışı, etnik kimlik ve dini meselelerdeki tutumları şekillendirmiştir. Bu çerçevede, DİYK'nun verdiği kararlar, sadece dini normlardan değil, aynı zamanda dönemin siyasi ve toplumsal atmosferinden de etkilenmiştir. Kurulun kararlarına siyasî konjonktürün etkisini anlamak için, özellikle Cumhuriyet'in ilk yıllarındaki uygulamalar ve sonrasındaki değişim göz önünde bulundurulmalıdır.

3.12.11. Erken Cumhuriyet Dönemi

Cumhuriyetin ilanıyla birlikte, Türkiye'deki resmi ideoloji ulus-devlet temeli üzerine inşa edilmiştir. Bu süreç, çok etnikli ve çok kültürlü bir yapıya sahip olan Osmanlı İmparatorluğu'nun yerine, homojen bir ulus-devletin oluşturulmasını hedeflemiştir. Bu bağlamda, din, etnik kimlik ve dil gibi toplumsal unsurların birleşmesi ve tek bir ulusal kimlik etrafında toplanması hedeflenmiştir.

DİYK'nun 1949-1953 yıllarında verdiği kararlar, bu ulus-devlet anlayışının etkisiyle şekillenmiştir. Örneğin, 1949 yılında verilen bir kararda, Türkçe dışında herhangi bir dilde vaaz verilmesine izin verilmemiştir.[273] Aynı şekilde, 1953 yılında, Kürtçe vaaz talebine karşı çıkan bir karar verilmiş ve bu durum, "nahoş" olarak

[273] Kürtçe vaaz talebine cevaben söz konusu karar metninde: "*İlçemizde Türkçe yapılan va'zlardan halkımız istifade edemediğinden cemaat günden güne azalmaktadır. Cemaati celb etmek için vaz'ların mahalli dile terceme edilmesinin mümkin olub olamıyacağına dair…Türkiye Cumhuriyetinin resmî lisanı türkçedir. Vazifeler Türkçe görülür. Ancak mev'izadan maksat cemaate dini mes'eleyi anlatmaktır. Bu sebeple dersler türkçe takrir edilmekle beraber türkçe konuşmadan anlamıyanlara anlıyabilecekleri şekilde bunların izah edilmesi münasib olur*" denilmiştir. Bkz: DİYK Kararı 1949/30.

nitelendirilmiştir.[274] Bu kararlar, Türkçe'nin Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi dili olduğu anlayışını yansıtmaktadır. Etnik kimliklerden gelen talepler, devletin birliği ve ulusal kimliği tehdit olarak algılanmış, bu nedenle farklı etnik dil ve kültürlerin talepleri reddedilmiştir.

2010'lu yıllarda Türkiye'de siyasal atmosfer önemli ölçüde değişmiştir. Özellikle Kürt meselesi, demokratikleşme ve özgürlükler noktasında daha açık bir tartışma ortamı doğmuş, hükümetin söyleminde etnik ve dini çeşitliliğe daha hoşgörülü bir yaklaşım benimsenmeye başlanmıştır. 2013 yılında dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, Kürtçe hutbe taleplerine olumlu yanıt vererek, "*önemli olan ne anlatıldığıdır, hangi dilde anlatıldığı değil*" demiştir.[275] Bu açıklama, etnik dil haklarına daha duyarlı bir yaklaşımın göstergesiydi. Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ da, talep olması halinde imamların Kürtçe hutbe vermesinin önünde bir engel bulunmadığını belirtmiştir.[276]

2016 yılında ise dönemin Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez, Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde Cuma namazında Kürtçe hutbe vermiştir. Bu olay, din ve dil konusundaki devlet politikalarının değişen siyasi ortamla birlikte nasıl dönüştüğünü açıkça göstermektedir. Eskiden, devletin ulus-devlet anlayışına dayalı olarak, etnik ve dini kimliklere yönelik baskılar söz konusu iken, 2010'lu yıllarda daha çok dilsel çeşitliliğe saygı gösteren ve etnik kimlikleri kabul eden bir tutum benimsenmiştir.

3.12.12. DİYK'nun Kararları ve Yönetime Yansıması

DİYK, Türkiye'deki dini işlerin yönetilmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Ancak kurulun verdiği kararlar, sadece dini referanslardan değil, aynı zamanda mevcut politik ortamdan da etkilenmektedir. 1949-1953 yılları arasındaki kararlar, dönemin

---

[274] Karar metninde: *"...Vaiz ve Müftüler resmen Türkiye Cumhuriyeti Devletinin memurları olup Türk olan teb'asına islami kaynaklardan anladığı dini hükümleri cemaat-ı müslimine Türk lisaniyle tefhim ile mükellef bulunduğundan şimdiye kadar yurdun hiçbir yerinden kendilerine başka lisanla tefhim edilmesi hakkında hiç bir müracaat vuku bulmadığı halde adı geçenin kürt olması itibariyle böyle bir vakıayı icad etmesi nahoş telakki edilmiş bulunduğunun kendisine bildirilmesi uygun olacağı…*" şeklinde ifade edilmiştir. Bkz: DİYK Kararı, 1953/263.

[275] https://www.yenisafak.com/gundem/kurtce-hutbe-heyecani-489589 [11.11.2023].

[276] https://www.haber7.com/ic-politika/haber/991490-bozdagdan-kurtce-vaaz-aciklamasi [11.11.2023].

siyasi atmosferinin etkisiyle, ulus-devletin birliği adına, etnik ve dini çeşitlilikten uzak bir yaklaşım benimsenmiştir. Türkçe'nin zorunlu kılınması, Kürtçe vaaz taleplerinin reddedilmesi gibi kararlar, o dönemdeki siyasi iklimin bir yansımasıdır.

Ancak 2010'lu yıllarda, özellikle Kürt meselesi bağlamında çözüm sürecinin gündeme gelmesi, DİYK'nun etnik çeşitliliğe duyarlı bir politika geliştirmesine yol açmıştır. 2013 yılında Başbakan Erdoğan'ın ve 2016'da Diyanet İşleri Başkanı Görmez'in Kürtçe hutbe verilmesine yönelik adımları, bu dönüşümün somut örneklerindendir.

DİYK'nun kararları, yalnızca dini prensiplere dayalı değil, aynı zamanda dönemin siyasal konjonktürünün etkisiyle şekillenmiştir. Cumhuriyetin ilk yıllarındaki katı ulus-devlet anlayışı, etnik ve dini taleplerin reddedilmesine yol açarken, 2010'lu yıllarda daha hoşgörülü ve kapsayıcı bir yaklaşım benimsenmiştir. Bu dönüşüm, Türkiye'deki dini kurumların, siyasi iklimle uyumlu şekilde nasıl evrildiğini ve devletin çok kültürlü bir yapıya ne zaman daha duyarlı hale geldiğini göstermektedir.

DİYK'nun fetva siyasetinde zamanın ve şartların gerektirdiği dini, hukuki ve sosyal meseleleri çözüme kavuştururken, İslam'ın özünden sapmadan çağdaş problemlere de uygun çözümler sunmaya yönelik bir çaba olarak şekillenmiştir.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Türkiye'nin doğrudan savaşa katılmaması, ancak savaşın etkilerini derinlemesine takip etmesi, ülkenin çeşitli alanlarda tedbirler almasına yol açtı. Bu dönemde, Diyanet İşleri Reisliği ve Müşavere Heyeti, savaşın getirdiği olağanüstü durumlarla başa çıkabilmek için dini uygulamalara dair çeşitli fetvalar ve düzenlemeler geliştirdi. Özellikle, camilerin askeri amaçlarla geçici olarak kullanılması gibi önemli bir mesele, fetva siyaseti ve çözüm odaklı yaklaşım açısından dikkat çeken örnekler oluşturmuştur.

1.Camilerin Askerî Amaçlarla Kullanılması: Milli Müdafaa Mükellefiyeti Kanunu (1939), savaş koşullarında halkın savunma amacıyla devletin yönlendirmelerine uyma yükümlülüğünü getirmiştir. Bu çerçevede, askerî ihtiyaçlar doğrultusunda bazı kamu binalarının ve özel mülklerin kullanılması söz konusu olmuştur. Camiler de bu düzenlemeden etkilenmiştir. Özellikle, kasaba ve köylerdeki camiler, ordu tarafından geçici olarak kışla, yemekhane, depo ya da ambar olarak kullanılmıştır. Ancak, bu durum, camilerin ibadet amacıyla kullanılmasının engellenmesi gibi sorunları beraberinde getirmiştir.

Diyanet İşleri Reisliği, bu tür durumlardaki dini ihtiyaçları karşılamak için çözüm odaklı bir yaklaşım benimsemiştir. Herhangi bir şikâyet durumu genellikle halkın endişelerini giderecek şekilde çözümlenmiştir. Örneğin, camilerin askerî amaçlarla kullanılması nedeniyle ibadetlerin aksaması durumunda, halkın dini ihtiyaçlarını karşılamak için yerel düzeyde alternatif çözümler üretilmiştir.

Müşavere Heyeti, bu tür meselelerle ilgili olarak çeşitli kararlar almış ve cami kullanımındaki geçici değişikliklere dair fetvalar üretmiştir. Özellikle, camilerin askerîye tarafından "işgal edilmesi" durumu, genellikle "geçici kullanım" olarak ele alınmıştır. Buradaki "işgal" kelimesi, zorla alınan bir yerleşim değil, camilerin başka amaçlarla geçici süreyle kullanılması anlamına gelmektedir.

2. Şile Müftülüğü'nden Gelen Yazı (1941): Şile'deki camilerin askeriye tarafından işgal edilip kapatılması nedeniyle, cuma ve bayram namazlarının kılınması konusunda bir sorun yaşanmıştı. Müşavere Heyeti, bu durumda namazların "musalla" denilen açık alanlarda kılınmasının caiz olduğuna karar vermiştir. Bu karar, halkın ibadetlerinin aksatılmaması gerektiğine dair net bir yaklaşımı yansıtmaktadır.[277]

3. Kalecik Müftülüğü'nden Gelen Yazı (1943): Kalecik'teki camilerin askeri amaçla kullanılması, köylerdeki camilerin ofis olarak tahsis edilmesi nedeniyle, cuma ve bayram namazları kılınamaz hale gelmişti. Müşavere Heyeti, camilerin askeriye tarafından geçici olarak kullanılması durumunda, halkın ibadetlerini gerçekleştirebilmesi için alternatif alanların belirlenebileceğine ve bu namazların herhangi bir sakınca olmadan kılınabileceğine karar vermiştir. Ayrıca, imam ve hatiplerin tfakîhat verilmeden de namazları yönetebileceği ifade edilmiştir.[278]

Bu dönemde, camilerin askerî amaçlarla kullanılmasına dair alınan kararlar, DİYK'nun, halkın dini ihtiyaçları ve ibadetlerini yerine getirebilmesi için gösterdiği çözüm odaklı yaklaşımı ortaya koymaktadır. Camilerin geçici olarak başka amaçlarla kullanılmasına rağmen, ibadetlerin aksatılmaması adına çözümler geliştirilmiş ve halkın endişeleri giderilmiştir. Bu süreç, aynı zamanda dinî hizmetlerin, devletin savunma stratejileriyle uyumlu bir şekilde yürütülmesinin örneğini sunmaktadır.

---

[277] Evkaf Umum Müdürlüğü, *Camilerin Askerîye Tarafından Kullanılması ve İbadetlerin Düzenlenmesi. (*Ankara: Diyanet Yayınları, 1941-1945).

[278] Müşavere Heyeti Kararları, (24 Ocak 1941 ve 8 Kasım 1943).

Bu örnek, DİYK'nun fetva politikasının, toplumsal ihtiyaçlar ve devletin zorunlu gereksinimleri arasında denge kurmaya yönelik olduğunu ve dini hizmetlerin sürekli olarak toplumsal hayatla uyum içinde olmasına özen gösterdiğini göstermektedir.

1944 yılına ait bir örnekte, Bursa İhsaniye köyünden bir vatandaş, camilerin askeriye tarafından işgal edilmesi ve kapanması nedeniyle, köy okulunda cuma namazı kıldığını belirterek durumu Diyanet İşleri Başkanlığı'na bildirmiştir. Müşavere Heyeti, bu dilekçeye verdiği yanıtta, camilerin askeri amaçlarla kullanılması sebebiyle, halkın beş vakit namazını kılabilmesi için belirli düzenlemelerin yapılması gerektiğini ifade etmiştir. İlgili karar, ya başka bir yerin namaz yeri olarak ayrılmasına ya da caminin hatibi tarafından cuma ve bayram namazlarının kılınmasına engel bir durum bulunmadığına dair bir açıklama içermektedir. Bu açıklama, camilerin geçici olarak askeriye tarafından kullanılamaz hale gelmesi durumunda, namazların uygun ve elverişli bir yerde kılınmasının dini açıdan herhangi bir sakınca oluşturmadığını vurgulamaktadır.[279]

Bu açıklamalar, camilerin askeri amaçlarla işgal edilmesi ve ibadetlerin düzenli bir şekilde yerine getirilmesi arasındaki dengeyi sağlamaya yönelik bir çözüm odaklı yaklaşımı yansıtmaktadır. Müşavere Heyeti tarafından verilen benzer kararlar, bu tür durumlarda dini vecibelerin aksatılmadan yerine getirilmesi için gerekli tedbirlerin alınması gerektiğini ortaya koymaktadır. Askeri amaçlarla cami işgallerinin zaman zaman hukuki sınırları zorladığına dair Reisliğe gönderilen yazılar, bu noktada önemli bir gösterge teşkil etmektedir. Bu tür uygulamalara karşılık, Diyanet İşleri Başkanlığı, camilerin gereksiz yere işgal edilmesi ve yıkılmasına dair daha önce yayımlanan, Başvekâlet tarafından onaylanan 10 Nisan 1936 tarihli genelgeyi hatırlatmıştır. Genelgede, camilerin işgal edilmesinin ancak Vakıflar Umum Müdürlüğü'nün onayıyla yapılabileceği belirtilmiştir. Bu bağlamda, bir müftü tarafından uygulanan ve yerel halk tarafından şikâyet edilen bir durum, yasal bir çerçevede savunulmuş ve bu savunma, hükümetin resmi tfakîhatlarıyla uyumlu olduğu vurgulanmıştır.[280]

[279] Diyanet İşleri Başkanlığı Müşavere Heyeti, "Bursa İhsaniye Köyü'nden Cuma Namazı Sorusu," 1944.

[280] Diyanet İşleri Başkanlığı Arşivi, "Camilerin Askerî Amaçlarla İşgali ve İbadet Düzenlemeleri," 1943.

Bu hukuki düzenlemeler ve uygulamalar, camilerin askeriye tarafından işgal edilmesi ve yıkılması durumlarında, dini hizmetlerin aksatılmaması için alınması gereken önlemleri net bir şekilde ortaya koymaktadır. Örneğin, Aksaray'da yaşanan bir başka olayda, müftülük, camilerin işgal edilmesi konusunda yaptığı bir düzenlemeyi savunmuş ve bu düzenleme hükümetin tfakîhatlarına uygunluğu nedeniyle meşru bir gerekçeye dayandırılmıştır. 25 Aralık 1946 tarihinde gönderilen bir yazıda, Çarşı Camii'nin cemaati fazla olduğu hâlde, daha az cemaati bulunan mahalle camisinin işgal edilmesi gerektiği yönünde bir görüş bildirilmiş, bu görüşün müftünün görev sınırları içinde olduğu belirtilmiştir. Araştırmalar sonucunda, bu uygulamanın yasal dayanağının, 10 Nisan 1936 tarihli genelge olduğu ifade edilmiştir. Kaymakamlık tarafından müftüye yapılan uyarı ise haksız bulunmuş ve uygulamanın hükümetin belirlediği çerçeve içinde uygun olduğu vurgulanmıştır. [281]

Bu örnekler, Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlı müftülerin, hükümetin belirlediği kurallara uygun bir şekilde hareket etmelerinin önemini ortaya koymaktadır. Ayrıca, cami ve mescitlerin askeri amaçlarla işgal edilmesi ve yerel düzenlemelerle ilgili olarak hükümetin verdiği tfakîhatlar doğrultusunda yapılan müdahaleler, dini ibadetlerin aksamadan sürdürülmesi için sürekli bir denetim ve çözüm önerilerinin geliştirilmesini sağlamıştır.[282]

Aile kurumu, modern ve geleneksel toplumlarda farklılıklar arz etmekle birlikte, çoğu kültür ve inanç sisteminde kadının ve erkeğin belirli roller üstlendiği bir yapı olarak varlık gösterir. İslam inancında ise erkek ve kadın birbirini tamamlayıcı unsurlar olarak kabul edilir ve aralarındaki bağ, nikâh ile kurularak aile kurumu meydana gelir. İslam hukuku açısından nikâh, tarafların ve şahitlerin katılımıyla gerçekleşen bir anlaşmadır ve bu nedenle herhangi bir din görevlisi ya da hukukçuya ihtiyaç duyulmadan geçerliliğini kazanabilir.

---

[281] Başvekâlet, 10 Nisan 1936 tarihli Camilerle İlgili Genelge, Vakıflar Umum Müdürlüğü'nün onayı alınmadıkça camilerin işgal edilmemesi gerektiği belirtilmiştir.

[282] https://dergi.diyanet.gov.tr/makaledetay.php?ID=30981&SRC=M%C3%BC%C5%9Favere%20Heyeti [12.12.2023]

3.12.13. Aile Hukukuna Dair Kararlar

Osmanlı İmparatorluğu döneminde de nikâh kıyılması konusunda benzer bir anlayış hâkimdir. Ancak, aile kurumunun önemi nedeniyle, kadılar ya da kadı tarafından yetkilendirilen imamlar tarafından nikâh kıyılması yaygın bir uygulama olmuştur. Bu uygulama, yalnızca dini değil, aynı zamanda hukuki ve toplumsal düzenin sağlanmasına yönelik bir mekanizma olarak işlev görmüştür. Osmanlı Devleti, kıyılan nikâhların devletin denetiminde olabilmesi için izinsiz nikâhları geçersiz sayarak denetimsiz nikâhların önüne geçmeye çalışmıştır.

Cumhuriyet dönemine gelindiğinde ise nikâh, devletin atadığı görevliler tarafından yerine getirilen ve resmi kayıtlara geçirilen bir işlem haline gelmiştir. Ancak bu, her zaman uygulamada olduğu gibi işlememiştir. Birçok kişi, dini inançlarına veya geleneklerine dayanarak, din görevlileri veya dini bilgisi olan kişilerin kıydığı nikâhları geçerli saymıştır. Toplumsal açıdan bakıldığında, resmi nikâh genellikle ölüm, askerlik gibi hukuki işlemler için gereken bir evrak olarak görülmüş, aile içindeki sorunların çözümünde ise daha çok dini mercilere başvurulmuştur.

DİYK, evlilikle ilgili sorunlarda başvurulan önemli bir kurumdur ve nikâh ile boşanma konularında, medeni kanunun hükümleri öncesi ve sonrasında gelen talepler doğrultusunda çeşitli kararlar almıştır. Kurul, medenî kanunla belirlenen çerçevede değil, aynı zamanda toplumsal ve dini normlara dayalı olarak, evlilik ve boşanma meselelerinde önemli bir çözüm merci olarak işlev görmüştür.

Sonuç olarak, nikâh ve boşanma gibi evlilikle ilgili meselelerde DİYK'nun devreye girmesi, toplumun dini ve hukuki normları arasındaki dengeyi kurmaya yönelik bir çaba olarak değerlendirilebilir. Nikâhın dini ve hukuki yönlerinin iç içe geçtiği bu süreç, toplumsal yapıdaki değişimlerle paralel olarak dinin ve hukukun evlilik kurumundaki rolünü nasıl şekillendirdiğini ortaya koymaktadır.

1926 yılında yürürlüğe giren Medeni Kanun, Türkiye'deki aile hukuku alanında köklü değişiklikler getirmiştir. Bu değişikliklerle birlikte çok eşlilik yasaklanmış, kadın ve erkek arasında miras hukukunda eşitlik sağlanmış ve resmi nikâh zorunluluğu getirilmiştir. Medeni Kanun'un bu düzenlemeleri, dinî kurallar ile hukuki düzenlemelerin farklılaşmasını da beraberinde getirmiştir. DİYK, Medeni Kanun öncesinde nikâh ve boşanma gibi konuları İslam hukukuna uygun bir şekilde

değerlendirirken, kanunun yürürlüğe girmesinin ardından bu tür soruları kendi görev alanı dışında sayarak cevaplamaktan kaçınmıştır.

Ancak, zamanla bu yaklaşımda bir değişiklik gözlemlenmiştir. Kurul, görev tanımında bir değişiklik olmamış olmasına rağmen, geçmişte cevaplamadığı bazı soruları, özellikle nikâh ve boşanma gibi muamelatla ilgili konuları cevaplamaya başlamıştır. Bu durum, dinî mercilerin devletin hukuki düzenlemeleriyle paralel bir tavır takındığı bir dönemi işaret etmektedir. Bununla birlikte, Medeni Kanun sonrası özellikle miras ve nikâh ile ilgili sorularda, ilk başta yapılan dinî yorumlar bir süre sonra hukuki bir çerçevede değerlendirilmiş ve Kurulun yetki sınırlarına dair yeni bir anlayış ortaya çıkmıştır.

Örneğin, 1940 yılında hem nikâh hem de mirasla ilgili sorulara dini nasslara uygun kararlar verilmişken[283], aynı sorular Medeni Kanun'un ardından aynı şekilde değerlendirilmemiştir. Medeni Kanun'dan sonra, sorulara verilen yanıtlar genellikle bu kanunun hükümleri ile sınırlı kalmış ve Kurul, bazı konuların kendi sorumluluk alanına girmediğini belirterek cevap verememiştir.[284] Ancak zamanla, bazı soruların yine de dinî perspektifle değerlendirildiği ve yanıtlandığı görülmüştür.

Bu durum, DİYK'nun rolünün zaman içinde evrildiğini ve kurumun, Medeni Kanun'un getirdiği yeniliklerle birlikte değişen toplumsal yapıya ve hukuki düzene ayak uydurduğunu göstermektedir. Başlangıçta daha katı bir şekilde devletin hukuki düzenine paralel bir tavır takınan Kurul, ilerleyen yıllarda bu tavrını biraz daha esneterek, dini ve hukuki alanların kesişim noktasında farklı değerlendirmeler yapmaya başlamıştır. Bu sürecin, devletin dinî ve hukuki politikalarına uyum sağlamak ve toplumsal talepler doğrultusunda esneklik göstermek amacıyla geliştiği söylenebilir.

1944 yılında Eskişehir Hava Okulu'ndan bir teğmenin boşanma konusundaki sorusuna şöyle cevap verilmiştir:

> *...zevc bu mecliste ayrılma salahiyeti istimal ile ayrılıyorum hükmünü vermiş, zevcte zevcenin isteği üzerine ayrılmayı kabul etmiş olduğuna göre diyâneten talak vaki' olmuş ise de tefviz sûretile yapılan talak ric'î olduğundan ve zevc ile zevce sonradan konuşarak vaz geçmiş olduklarını*

[283] DİYK Kararı, 1940/8.

[284] DİYK Kararı, 1942/80.

ifade ettiklerinden ricat tehakkuk etmiş vergi nikâhın bütün hakları münakiddir.

Verilen bu cevap, DİYK'nun geleneksel İslam hukukuna dayalı bir yaklaşımı yansıttığını göstermektedir. Karar metninde, bir çiftin boşanma durumunun dinî bir perspektiften ele alındığı ve nikâhın hükümlerine dair İslamî hükümlerin uygulanması gerektiği ifade edilmektedir. Özellikle, talak (boşanma) süreci ve "ric'î talak" kavramları, İslam hukuku çerçevesinde verilen bir kararın temel unsurları olarak yer almaktadır. Zevcin talak istemesi ve zevcenin bu talebi kabul etmesi ile ilgili açıklamalar, İslamî hukukta yer alan boşanma prosedürlerini yansıtmaktadır. Ayrıca, tarafların talaktan hemen sonradan görüşüp anlaşarak vazgeçmeleri durumunda "ric'î talak" kavramının işlediği belirtilmiştir, yani bu durumda nikah geçerli olduğu ifade edilmiştir.[285]

Ancak, bu kararın verildiği dönemde Türkiye'de Medeni Kanun yürürlükteydi ve Medeni Kanun, boşanma ve aile hukuku gibi konularda çok daha modern ve devletin denetimindeki bir çerçeve sunuyordu. Medeni Kanun, resmi boşanma sürecini belirlemiş, daha önce İslam hukukuna dayalı uygulamaların yerini almıştı. Dolayısıyla, DİYK'nun 1944'te verdiği bu karar, hukuk sistemindeki modernleşmeye rağmen, hala geleneksel İslam hukuku ilkelerine dayalı bir yaklaşımı yansıtmaktadır. Bu durum, DİYK'nun, resmi hukuki düzenlemelere karşılık, dini kurallar çerçevesinde çözüm önerdiği bir dönemi işaret etmektedir.

Kurulun, Medeni Kanun'un etkilerine rağmen İslam hukukunu temel alarak boşanma ile ilgili bir karar vermesi, devletin dinî kurumlarla olan ilişkisini ve bu iki alan arasındaki sınırların zaman zaman ne kadar belirsiz olabileceğini gösteriyor. Bu tür durumlar, toplumsal değerlerin ve dini normların modern hukuki sistemle nasıl örtüştüğü veya çeliştiği konusunda sorulara neden olabilir.

DİYK'nun, 1940'lı yıllarda İslam hukukunu referans alarak nikâh ve boşanma gibi meselelerle ilgili sorulara verdiği yanıtlar, Cumhuriyet'in ilk yıllarındaki hukuki geçiş sürecini ve dini kurumların devletle ilişkisini yansıtmaktadır. Ancak 1950'li yıllarla birlikte Medeni Kanun'un yürürlüğe girmesiyle, bu tür dini meselelerin çözümü, tamamen devletin denetimindeki mahkemelere devredilmiş ve DİYK, nikâh ve boşanma konularıyla ilgilenmeyi artık görev dışı kabul etmeye başlamıştır.

[285] DİYK Kararı, 1944/74.

1952 yılına ait kararlarda, nikâh ve talak konularında DİYK'nun görev sınırlarının dışında kalan sorulara yanıt vermemesi gerektiği vurgulanmıştır.[286] Medeni Kanun'un getirdiği değişikliklerle, dini kurumların hukuki düzenlemelerdeki rolü azalmış ve özellikle boşanma, miras gibi konularda devletin mahkemeleri yetkili kılınmıştır. 1953 ve 1954 yıllarında verilen kararlarda ise, din görevlilerinin, yani müftü ve vaizlerin, Medeni Kanun'un uygulamaya girmesinin ardından nikâh ve boşanma gibi meselelerle ilgilenmelerinin yasak olduğu açıkça belirtilmiştir. 1953 yılındaki kararında şöyle denilmiştir:

> *Müftü ve Vaizlerin, Medeni kanunun mer'iyyetinden sonra nikâh ve talak gibi meselelerle uğraşmaları memnu' olduğunun ihtar edilmesi ve akideynin behemehâl nikâh memurunun muvacehesinde… bildirilmesi uygun olacağı mütaleası ile…*[287]

1954 yılındaki kararında da benzer ifadeler kullanılmıştır.[288] Bu kararlar, kuruma ait görevlilere, görev sınırlarını aşmamak ve yalnızca dini hizmetler konusunda faaliyet göstermek konusunda uyarılar içermektedir.

Bu dönemdeki kararlar, devletin laikleşme politikalarının bir yansıması olarak din ve devlet işlerinin kesin çizgilerle ayrılmaya başlandığını gösterir. DİYK, dini meselelerde dini referanslarla çözüm üretmeye devam etse de, toplumsal düzenin laik temeller üzerine inşa edilmesi, dini otoritelerin hukuki düzenlemelerden dışlanmasına yol açmıştır. 1954 yılına ait karar metninde de, nikâh ve talak gibi konularla ilgilenmenin din görevlilerine yasaklandığı açıkça ifade edilmiştir. Bu durum, Cumhuriyet'in laik hukuk sistemi ile dini kurumlar arasındaki sınırların giderek daha belirginleştiğini ve dini hizmetlerin hukukî alandan ayrıldığını göstermektedir.

---

[286] DİYK Kararı, 1952/688.

[287] DİYK Kararı, 1953/312.

[288] …Müftü ve Vaizlerin, Medenî kanunun mer'iyyetinden sonra nikâh ve talak gibi meselelerle uğraşmaları memnû' olduğunun ihtar edilmesi ve âkideynin behemehal nikâh memurunun muvacehesinde ve mecliste hazır olduğuna göre isimleri zikredilmekle beraber aksi farz olduğu takdirde fıkhen dahi mecliste hâzır olan âkidler hakkında işaret edilerek icra kılınan akidde isim zikredilmesine de lüzum olmadığının bildirilmesi uygun olacağı…. Bkz: DİYK Kararı, 1954/186.

Sonuç olarak, 1950'li yıllarda Medeni Kanun'un uygulanmasıyla birlikte DİYK'nun görev tanımının daraltılması, Türkiye'deki laikleşme sürecinin bir parçası olarak değerlendirilebilir. Bu süreç, dini otoritelerin toplumsal ve hukuki işleyişteki rollerinin değişmesi, aynı zamanda devletin laik temelli hukuk sistemini pekiştirmesi açısından önemlidir.

1955 yılı itibarıyla DİYK'nun kararlarında önemli bir değişiklik gözlemlenmektedir. Önceki yıllarda Medeni Kanun'un yürürlüğe girmesinin ardından nikâh ve boşanma konularıyla ilgili soruları, kurulun görev sınırları dışında kabul ederek cevap vermekten kaçınan Kurul, 1955 yılı itibarıyla bu konuda daha açıklayıcı ve kapsamlı yanıtlar vermeye başlamıştır. Özellikle 1955 yılına ait nikâh ve boşanma kararları, dini nikâh ile ilgili olarak daha esnek ve açık bir yaklaşım sergilemektedir.

1955 yılında verilen nikâh kararında, dini nikâhın nasıl gerçekleştiği konusunda daha net bir açıklama yapılmış, dini nikâhın, tarafların birbirlerine hitaben söyledikleri sözlerle gerçekleşeceği belirtilmiştir:

> *Nikâh, taraflar yüz yüze gelip erkek (ben seni karılığa aldım), kadın da (ben sana karılığa vardım), derlerse…nikâhın münakid ve tamam olacağı İslâmi Hükümler iktizasındandır.*[289]

Burada dikkat çeken nokta, imamların nikâh kıyma rolüyle ilgili bir açıklama yapılmasıdır. İmamların, dini nikâhı kıyan kişiler olarak değil, yalnızca nikâhın doğru bir şekilde ve dinî kurallara uygun olarak yapılmasını sağlamak amacıyla bulundurulduğu ifade edilmiştir. İmamların, nikâhı "kıydım" demesinin "cehalet" olarak nitelendirildiği ve aslında dini nikâhın tamamlanmasının, tarafların birbirlerine "*ben seni karılığa alındım*" ve "*ben sana karılığa vardım*" demesiyle gerçekleşeceği belirtilmiştir. Bu açıklama, dini nikâhın formal bir anlam

[289] Kararın devamı şöyledir: Binaenaleyh İslamiyette İmam nikahı namıyla bir nikâh yoktur. İmamların taraflara hitaben ben de nikâhınızı (akdettim) kıydım demesi cehaletindendir, böyle demese dahi nikâh tamam olmuştur…Yalnız mahalle veya köy imamlarının nikah meclislerinde bulundurulmasının sebebi bunların İslâmi hükümler bilgin olmaları kanaatıyla nikâhın âdâbı diniye dâiresinde vukuu ile, huzurları lâzım olan iki şâhidin bulundurulmasını te'min ve murakabe ve ilgilileri ikaz etmek ve sonunda da teberrüken duâ yapmak içindir. İmamın başkaca nikaha müessir rolü yoktur…Şu kadar ki bu suretle vuku bulan nikah merasimi Medeni Nikâhtan sonra vuku bulmasını kanun takyid etmiş bulunduğunun bildirilmesi uygun olacağının…. DİYK Kararı, 1955/220.

taşımadığını, daha çok toplumsal ve dini bir öğreti olarak anlam bulduğunu gösteriyor. Ayrıca, bu nikâhın, Medeni Kanun çerçevesinde resmi nikâh ile birlikte yapılması gerektiği vurgulanmış ve Medeni Nikâh'ın önceliği açıkça ortaya konmuştur.

Bu değişiklik, DİYK'nun, devletin resmi hukuk sistemiyle uyum içinde çalışmaya başlama çabalarını yansıtmaktadır. Kurul, 1955 yılında yaptığı açıklama ile dini nikâhın gayri resmî olarak varlığını sürdürmesine rağmen, resmi nikâhın Medeni Kanun gereği öncelikli ve geçerli olduğunu kabul etmiştir. Bu, laik devletin dini kurumlardan talepleriyle uyumlu bir dönüşüm sürecini simgeler. Nikâhın dini bir ritüel olarak gerçekleştirilmesi, ama hukuken geçerli sayılması için resmi nikâhın yapılması gerektiği fikri, dini inançlarla laik hukuk arasındaki dengeyi sağlamaya yönelik bir adımdır.

Boşanma konusundaki karar ise yine Medeni Kanun'un gerektirdiği şekilde verilmiştir. 1955 yılına ait kararda, boşanmanın önceki yıllarda İslam hukuku çerçevesinde yapıldığını, ancak Medeni Kanun'un ardından artık boşanma işlemlerinin hukuki ve resmi olarak yapılması gerektiği ifade edilmiştir. Buradaki önemli nokta, boşanmanın İslam hukuku çerçevesinde belirli bir prosedüre bağlı olarak yürütülmesinin yanı sıra, Medeni Kanun'un da etkisiyle hukuken geçerli sayılabilmesi için belirli adımların atılması gerektiğinin vurgulanmış olmasıdır. 1956 yılına ait bir sonraki karar ise, bu bağlamdaki yaklaşımı pekiştirir niteliktedir.

Sonuç olarak, 1955 yılı itibarıyla DİYK'nun yaklaşımında önemli bir değişim gözlemlenmektedir. Dini nikâhın ve boşanmanın İslam hukuku çerçevesinde yorumlanmaya devam edilmesine rağmen, resmi ve hukuki gereklilikler ön plana çıkmış, Medeni Kanun ile uyum sağlanmaya çalışılmıştır. Bu durum, Türkiye'nin laikleşme süreciyle uyumlu bir şekilde din ile devlet işlerinin sınırlarının çizilmeye başlanmasının bir göstergesidir.

1955 yılında DİYK'nun verdiği boşanma ile ilgili kararlar arasındaki tutarsızlıklar ve değişiklikler ele alınmaktadır. İlk bakışta, 1955 yılında verilen iki farklı kararın içeriği arasında bir çelişki olduğu görülüyor. İlk karar, İslam hukukuna dayalı olarak boşanma konusunu ele alırken, kadın ve erkeğin arasında nikahın sona erdiği durumu açıklamış ve bunun İslamî hükümler çerçevesinde geçerli olduğunu belirtmiştir. Ancak aynı yıl içinde başka bir karar metninde, boşanma konusunda yapılan

başvurunun "görev dışı" olduğu belirtilerek cevap verilmemiştir. Bu durum, DİYK'nun göreviyle ilgili çelişkili bir yaklaşım sergilemiş gibi görünmektedir.

Bu değişikliklerin birkaç nedeni olabilir. Öncelikle, 1940'lı yıllarda İslam hukuku ve geleneksel fıkıh anlayışının hâkim olduğu ve bu çerçevede boşanma gibi konulara yönelik açıklamaların verildiği görülmektedir. Ancak, 1950'lerin başında Türkiye'deki siyasal iklimdeki değişiklikler, özellikle çok partili hayata geçiş ve Demokrat Parti'nin iktidara gelmesi, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yaklaşımında değişimlere yol açmış olabilir. Bu dönemdeki hükümet değişikliklerinin, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yorumlama biçimini etkileyerek, kurumun politikalarındaki dönüşümü etkilemiş olması mümkündür. Diyanet İşleri Başkanları değiştikçe, onların kişisel dini yorumlama tarzları ve bu tarzların DİYK'nun kararları üzerindeki etkisi de gözlemlenmiştir.

Ayrıca, 1946 yılında çok partili hayata geçişle birlikte Türkiye'de laiklik anlayışının güçlenmeye başlaması ve Medeni Kanun'un uygulanmasının yaygınlaşmasıyla, Diyanet'in görev sınırları da daha net bir şekilde tanımlanmış ve özellikle Medeni Kanun'un etkisiyle bazı konularda dini otoritenin yerine hukuki otoritenin devreye girmesi beklenmiştir. Bu noktada, boşanma gibi medeni hukukla doğrudan ilişkili konularda Diyanet'in müdahalesinin yasal olarak sınırlandırılması gerektiği düşüncesi de yaygınlaşmış olabilir.

DİYK'nun görev tanımında bir değişiklik olmadığı halde 1950'lerin başındaki kararlarda görülen bu farklılıklar hem siyasî ve toplumsal değişimlerden, hem de kurum içindeki liderlik değişikliklerinden kaynaklanmış olabilir. Bu da, aynı dönemdeki farklı kararların, Diyanet'in dini yorumlama biçimindeki evrimi ve Türkiye'nin laiklik anlayışına paralel olarak değişen yaklaşımını yansıtmaktadır.

1956 ve 1957 yıllarında DİYK tarafından verilen kararlar, o dönemdeki toplumsal ve hukuki değişimlerin etkisini yansıtmaktadır. Özellikle, dini nikâh ve medeni nikâh arasındaki ilişki ile ilgili açıklamalarda dikkat çeken birkaç önemli nokta vardır.

1956 yılına ait kararda, dini nikâhın, İslamî gelenekler çerçevesinde bir kutsallık taşıdığı, ancak resmi nikâh ile birlikte yapılması gerektiği ifade edilmiştir. Yani, dini nikâhın medeni nikâhın tamamlayıcısı olduğu, ancak yalnızca dini nikâhla yapılan bir evliliğin geçerli sayılmadığı vurgulanmıştır. Bunun yanında, dini nikâhın toplumsal düzeni bozabileceği ve bunun önlenmesi gerektiği gerekçesiyle, medeni

nikâh olmadan yapılan dini nikâhların yasaklandığına dair hukuki bir düzenleme de belirtilmiştir.

1957 yılı kararı da benzer bir görüşü yansıtarak, dini nikâhın sadece resmi nikâh sonrasında yapılmasının uygun olduğunu belirtmiştir. Bu, o dönemde Türkiye'deki hukuki düzenin laiklik ilkesine uygun olarak şekillendiğini gösteriyor. 1950'lerde başlayan toplumsal değişim ve Medeni Kanun'un etkisiyle, Diyanet İşleri Başkanlığı, dini nikâhı yalnızca resmi nikâhın bir parçası olarak kabul etmeye başlamıştır.

Ancak, 1960'lı yıllarda, örneğin 1960 yılında Orhaneli Müftülüğü'ne verilen cevapta, belirli bir konuda sorulan soruya yanıt verilmemesi, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın görev tanımının ne kadar katı bir şekilde sınırlandırıldığına dair önemli bir gösterge olmuştur. Bu dönemde, Diyanet'in yalnızca İslam dininin itikat ve ibadet alanlarıyla sınırlı kalması gerektiği vurgulanmış, muamelat ve medeni hukuk gibi konularda ise müdahale etmemesi gerektiği düşünülmüştür. 1961 ve 1962 yıllarında verilen cevaplar da "*kanunî salahiyetimiz bulunmadığından*" denilerek aynı şekilde bu sınırlamaları yansıtmaktadır.[290]

1963 yılında ise, nikâh konusundaki tutumda önemli bir değişiklik gözlemlenmiştir. Dini nikâhın, resmi nikâhın ardından yapılması gerektiği ama bunun dışında dini nikâh yapılmasında herhangi bir engel bulunmadığı belirtilmiştir.[291] Bu da Diyanet'in, dini nikâhı toplumsal olarak daha kabul edilebilir ve yasal açıdan geçerli bir işlem olarak görmeye başladığını gösteriyor.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın görev tanımındaki değişiklikler de, bu kararlardaki dönüşümü etkileyen bir diğer önemli faktördür. 1961 Anayasası ile Diyanet İşleri Başkanlığı, Anayasal bir kurum olarak tanımlanmış ve bu da Diyanet'in yasal sorumluluklarını belirginleştirmiştir. 1965 yılına gelindiğinde ise, Diyanet'in görevi sadece dini inanç, ibadet ve ahlâk alanları ile sınırlı kalmayıp, aynı zamanda toplumu aydınlatma ve dini kurumları yönetme gibi daha geniş bir kapsama ulaşmıştır. Bu, o dönemdeki değişen toplumsal yapıya ve laiklik anlayışına paralel olarak, Diyanet'in ve DİYK'nin almış olduğu kararların niteliğinde de değişimlere yol açmıştır.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın görev tanımındaki değişiklikler ve Türkiye'nin sosyo-politik yapısındaki dönüşüm, DİYK'nin aldığı kararlar üzerinde doğrudan etkili

[290] DİYK Kararı, 1961/89.

[291] DİYK, *Karar,* 1963/479.

olmuştur. Özellikle 1950'lerden itibaren, dini nikâh ve boşanma gibi konularda verilen kararların içeriği, laiklik ilkesi doğrultusunda daha dikkatli ve sınırlandırılmış bir şekilde şekillenmiş, zamanla Diyanet'in görev alanının dışına çıkan konularda cevap verilmemeye başlanmıştır.

1956 ve 1957 yıllarında alınan kararlarda, dini nikâhın resmi nikâhın tamamlayıcısı olarak kabul edildiği ve dini nikâhın yapılmasında herhangi bir engel olmadığı ifade edilmiştir. Ancak, dini nikâhın yalnızca resmi nikâhın ardından gerçekleştirilmesi gerektiği, aksi takdirde toplumsal düzenin bozulacağı gerekçesiyle yasaklanmıştır. Bu dönemde, Diyanet'in görev tanımı daha çok dini nikâh ve dini işlemleri denetlemekle sınırlıdır.

1960'lar ve sonrasındaki kararlar, dini nikâhın hem hukuki hem de dini bir bağlamda değerlendirilmesini içermektedir. Örneğin, 1963'teki kararda dini nikâhın hukuken geçerli olduğu, ancak resmi nikâhın yapılmasında bir sakınca olmadığı belirtilmiştir. Bu süreçte, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın görev tanımındaki değişiklikler, özellikle anayasa değişiklikleriyle birlikte daha açık bir şekilde devletin dini işler üzerindeki denetimini arttırmıştır. 1961 Anayasası, Diyanet'i Anayasal bir kurum olarak tanımlamış ve görevlerini daha belirgin bir şekilde belirlemiştir.

Diyanet'in görev tanımı 1980'ler itibarıyla daha da genişlemiş, halkı bilinçlendirme ve toplumsal konularda da müdahil olma sorumluluğu ortaya çıkmıştır. Bu, özellikle 2000'li yıllarda nikâh ve boşanma gibi sosyal ve hukuki meselelerde daha aktif bir rol üstlenmelerine yol açmıştır. Bununla birlikte, dini nikâhların geçerliliği ve resmi tescili konusundaki kararlarda önemli değişiklikler gözlemlenmiştir. Son yıllarda, dini nikâhın geçersiz sayılmadığı ancak resmi nikâhın yapılmasının önemine vurgu yapılmıştır. Bu da, hukuki hakların güvence altına alınabilmesi ve mağduriyetlerin önlenmesi adına önemli bir adımdır.

Kurulun verdiği kararlar arasında, dini nikâhın Ehl-i Sünnet dışında kalan mezheplerde de kabul edilmesi gerektiği yönünde birleştirici bir tutum sergilendiği görülmektedir. Alevilik veya Caferilik gibi mezheplere mensup bireylerin nikâhlarıyla ilgili farklılıklar olsa da, DİYKbu tür farklılıkların toplumsal barışı bozmayacak şekilde çözülmesi gerektiğini belirtmiştir.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın ve DİYK'nun zaman içinde dini nikâh ve resmi nikâh arasındaki ilişkiyi ele alış şekli, Türkiye'deki sosyal ve hukuki değişimlere paralel

olarak gelişmiştir. Nikâh, dini bir bağlamda olsa da devletin hukukî düzeniyle uyumlu hale getirilmiş ve toplumun daha fazla mağduriyet yaşamasının önüne geçilmesi için daha sistematik bir yaklaşım benimsenmiştir.

3.12.14. Kurul Kararlarında Evlilik

DİYK kararlarında sık sık değinilen konulardan biri, evlilikle ilgili yaşanan sorunlardır. Özellikle çocuk yaşta evlilik, resmi nikâh ile dini nikâh arasındaki farklar, boşanma süreçleri ve aile içi şiddet gibi konular, evlilikle doğrudan ilişkilidir ve toplumsal, kültürel, hukuki açılardan önemli tartışmalara yol açmaktadır. DİYK bu konularda görüş bildirmiş, karar ve fetvalarında bu konulara değinmiştir.

3.12.15. Küçük Yaşta Evlilik

Erken yaşta yapılan evlilikler, hukuki ve dini açıdan çeşitli tartışmalara yol açmaktadır. Bu tür evliliklerin, genellikle kız çocuklarının eğitim ve ekonomik fırsatlarını kısıtladığı, kadınların toplumsal statülerini zayıflattığı ve aile içi şiddetle sonuçlandığı bu nedenle, erken yaşta evliliklerin yasalarla engellenmesi gerçekleşmiştir

Türkiye'deki dinî kurallar ve bu kuralların hukuki alandaki yeri, aile içi ilişkilerdeki rollerin şekillenmesinde belirleyici olmaktadır. Dini nikâhın toplumsal alanda büyük bir öneme sahip olduğu, fakat hukuki bağlayıcılığı olmadığı için, bu durum kadınların haklarının korunması açısından önemli bir sorun teşkil etmektedir. Resmi nikâh ve dini nikâhın bir arada bulunması, bazı evliliklerin resmi kayıtlar olmaksızın yapıldığı, bu yüzden kadınların haklarının hukuki zeminde savunulmasının zayıf kalabileceği bir durum yaratmaktadır.

Türkiye'de kadın hakları savunucularının öne çıkardığı evlilikle ilgili başlıca sorunlar, çocuk yaşta evliliklerin engellenmesi, resmi ve dini nikâh arasındaki farklar ve kadınların boşanma haklarının korunması gibi önemli konuları kapsamaktadır. Evlilik yaşı, toplumsal normlar, dinî ve hukuki düzenlemeler arasındaki ilişkiler, Türkiye'de kadınların eşit haklara sahip olmaları için hala çözülmesi gereken önemli meselelerdir. Bu bağlamda, Diyanet İşleri Başkanlığı gibi kurumların verdiği kararlar, dini nikâh ve erken yaşta evliliklerin hukuki açıdan değerlendirilmesi, toplumsal farkındalığın artırılması ve kadınların haklarının korunmasına yönelik daha etkin bir yasal düzenleme gerekliliği ortaya çıkmaktadır.

İslam hukukunda çocuk yaşta evlilik, özellikle erken dönemlerde belirli kültürel ve toplumsal normlara göre kabul edilen bir uygulama olmuştur. Ancak, bu mesele İslam'ın temel prensipleri ve hukuk anlayışı çerçevesinde farklı şekillerde ele alınmaktadır. İslam'da evlilikle ilgili olan hükümlerin, bireylerin "bülûğ" (ergenlik dönemi) çağını anlamaya yönelik bir anlayışa dayandığı söylenebilir. Bülûğ, bir kişinin, özellikle fiziksel ve psikolojik olarak evliliğe uygunluk için belirli olgunluğa ulaşması anlamına gelir. Bununla birlikte, erken yaşta evliliklerin nasıl ele alındığı İslam'ın tarihsel ve kültürel bağlamına göre değişiklik göstermektedir.

İslam hukuku, evlilik için kişinin belirli bir olgunluğa (bülûğ) ulaşmasını şart koşar. Bu, bedensel olgunluk (örneğin, adet görme, bedensel gelişim) ve akli olgunluğu içerir. Ergenlik, bireyin evlilik için uygunluk gösterebileceği bir dönemdir.

İslam hukukunda evlilik için akıl sağlığı yerinde olan ve fiziksel olarak gelişmiş bireylerin evlenmesi uygun görülür. Bu anlamda, akıl sağlığı yerinde olmayan (bunaklar, deli vb.) kişiler, kendi başlarına evlenemezler. Ayrıca, bir kişinin evlenebilmesi için olgunluk gösterecek bir yaşa (bülûğ) ulaşmış olması gerekir.

Klasik İslam hukukunda, kadınların evlenme hakkı genellikle babalarının veya erkek akrabalarının velayetinde olmuştur. Bu, kadınların kendi başlarına evlenmelerine engel olmamakla birlikte, genellikle evlenmeden önce ailenin izni gerekirdi.

İslam'da evlilik yaşıyla ilgili net bir sınır yoktur; ancak, evlilik için gerekli olan temel şartlar bülûğ (ergenlik) ve akli olgunluktur. Çocuk yaşta evlilikler genellikle toplumların yerleşik kültürleriyle ilişkilidir. Bu durum, özellikle erken İslam toplumunda, özellikle ilk dönemde kadınların ve erkeklerin genellikle ergenlik çağına girdiklerinde evlenmelerinin yaygın olduğu bir döneme dayanmaktadır.

Ancak, İslam hukukunun temel metinlerine bakıldığında, erken yaşta evliliklerin tartışmalı olduğu ve bu tür evliliklerin genellikle ergenlik yaşını tamamlamış bireylerle sınırlı olduğu söylenebilir.

İslam'da ergenlik dönemi, evlilik için uygun bir zaman olarak kabul edilir. Ancak İslam'da ergenlik yaşı, fiziksel gelişimin yanı sıra bireyin olgunluğu ile de ilgilidir. Bu nedenle, İslam'da erken yaşta yapılan evlilikler, özellikle modern dönemle karşılaştırıldığında, toplumsal normlar, kültür ve ahlaki anlayışlarla çok fazla ilişkilidir. Çocuk yaşta evlilikler, fiziksel, psikolojik ve eğitimsel gelişim üzerinde

ciddi olumsuz etkiler yaratabilir. Bu sebeple, günümüzde çocuk yaşta evlilikler, İslamî perspektiften de uygun görülmemektedir.

Modern İslam hukukçuları ve düşünürleri, günümüzde erken yaşta evliliklerin fiziksel ve psikolojik olarak zararlı olduğuna dikkat çekmekte ve bu tür evliliklere karşı çıkmaktadır. İslam dünyasında, özellikle kadın hakları hareketlerinin etkisiyle, çocuk yaşta evliliklerin önlenmesi için hukukî düzenlemeler yapılmaya başlanmıştır. Bazı ülkelerde, İslam hukukunun yorumlarına dayalı olarak 18 yaş altındaki bireylerin evlenmesi yasal olarak engellenmiş ve erken yaşta evlilikler yasaklanmıştır.

İslam hukukunda, evlilik için temel şartlar arasında bülûğ ve akli olgunluk yer alır. Çocuk yaşta evlilikler, tarihsel olarak İslam toplumlarında kabul görmüş olabilir, ancak modern dönemde çocukların psikolojik, biyolojik ve eğitimsel gelişimlerinin zarar görmemesi için bu tür evlilikler İslamî perspektiften de uygun görülmemektedir. Günümüzde, özellikle kadın hakları savunucuları ve İslam hukukçuları erken yaşta evliliklere karşı çıkmakta ve bunun toplumsal bir sorun olarak ele alınması gerektiğini vurgulamaktadır.

DİYK'nun verdiği kararlar, özellikle evlilikle ilgili hukuki ve dini yaklaşımlar arasında önemli farkları ortaya koymaktadır. Şebinkarahisar Mahkemesi'nin 1965 yılında sorduğu soruya verdiği cevap şöyledir:

> *Adı geçenler yaş itibariyle örfen evlenme çağında olmamakla beraber buluğa ermemiş olsalar dahi her ikisinin anne babaları tarafından Medeni Kanun'un neşrinden evvel 1912 yılında kıydırılan nikâh dinen sahihtir*[292]

Bu karar, Medeni Kanun'un yürürlüğe girmesinden önceki bir dönemde yapılan nikâhların, zamanın toplumsal ve dini normlarına göre dinen sahih sayıldığını gösterir.

Uşak Asliye Hukuk Hâkimliği'nin 1943 yılında DİYK'ye gönderdiği soru üzerine verilen cevapta ise:

> *Şer'i hükümlere göre kadınlarda ve erkeklerde evlenme için mevzu bir yaş yoktur. Zamanında merî ahkâm dairesinde icra edilen böyle akidler hüküm ifade eder. Bu suretle zevcinden biri büluğdan önce vefat ederse diğeri varis*

[292] DİYK, Karar, 1965/513.

(ويجوز نكاح الصغير والصغيرة إذا زوجهما الوليّ لقوله تعالى واللّئ لم يحضن الآية...)[293] *olur aynı menbadan alınmış Ali Efendi Fetvası (s.24, 41)dedir. Keyfiyetin adı geçen hakimliğe bildirilmesi tezekkür kılındı.*[294]

Evlenme yaşıyla ilgili olarak İslam hukukunun geleneksel anlayışına atıfta bulunulmuştur. Bu anlayışa göre, buluğa ermiş bireylerin evlenmesi kabul edilmekte, ancak daha küçük yaşlardaki çocuklar ise velilerinin onayı ile evlendirilebilmektedir. Kurulun 1957 yılında 10 yaşındaki bir kızın evlenip evlenemeyeceği ile ilgili verdiği kararda ise:

> *Eğer bu kız o yaşda iken nikâh ne demek olduğunu biliyor ve akıbetini seçecek kadar da akıllı ve mümeyyiz ise onun bu nikâhi Baba veya Anası gibi en yakın velisinin izin ve icazetine bağlı olarak sahih ve nafiz olduğunun, bu kızın tevkil ettiği vekili tarafından vukubulan nikâhı dahi bu hükme tabi bulunduğunun…*[295]

Nikâhın geçerliliği için kızın akıl ve irade sahibi olup olmadığına bakılmaktadır. Bu durumda, kızın nikâhı, eğer "akıllı ve mümeyyiz" (yani akıl ve idrak gücü yerinde) ise, velisinin izniyle geçerli kabul edilmektedir. Bu karar, dini ve hukuki açıdan, bir çocuğun nikâhının ancak velisinin onayı ile geçerli olabileceğini, ancak evlilik kararının çocuğun akıl sağlığına ve anlayış seviyesine dayandırıldığını gösterir.

Bu kararlar, geleneksel İslam hukuku ile modern Türk Medeni Kanunu arasındaki farkları ve toplumsal değerlerin evlilik konusundaki etkilerini ortaya koymaktadır. Ayrıca, dini nikâhın hukuki bağlayıcılığı ve toplumsal kabulü üzerine devam eden tartışmaların önemini vurgulamaktadır. Bu kararlar, geçmişteki dini ve toplumsal normlara dayalı bir evlilik anlayışının nasıl şekillendiğini ve günümüz hukukuyla ne ölçüde örtüştüğünü gösterir.

Türkiye'de ve dünya genelinde kadın hakları hareketlerinin güç kazandığı, kadınların çalışma hayatına katıldığı, evlilik yaşlarının arttığı ve çocuk yaşta evliliklerin güçlü bir şekilde eleştirildiği 2010'lu yıllarda, DİYK'nun verdiği bir karar, önceki yıllara ait kararlarla önemli bir farklılık göstermektedir. Bu farklılık, kurulun küçük yaşta evliliğe dair yaklaşımının değiştiği bir dönemi yansıtıyor. Önceki yıllarda, örneğin

[293] DİYK, Karar, 12.11.1943/147.

[294] İbnü'l-Hümam, *Fethü'l-kadîr*, C.3, 275.

[295] DİYK, Karar, 1957/446.

1965 ve öncesinde, küçüklerin velilerinin izniyle evlendirilebileceği ifade edilirken, 2000'li yılların sonrasında, kadın hakları ve toplumsal değişimle paralel olarak, küçük yaşta evliliğe karşı bir duruş sergilenmiştir. Bu yeni karar, küçüklerin evliliği için hukuki ehliyetin gerekliliğini vurgulamaktadır. Küçüklerin evlenebilmesi için, hukuki ve toplumsal olarak yetişkinlik seviyesine gelmiş olmaları, yani "*evlenme ehliyeti*"ne sahip olmaları gerektiği belirtilmektedir. Bu ehliyet, bireylerin, başkalarının izin ve onayına ihtiyaç duymadan kendi iradeleriyle evlenebilmeleri anlamına gelir. Küçükler ve benzeri kişiler, bu ehliyetten yoksun kabul edilerek, kendi başlarına evlenemezler. Bu yaklaşım, 2000'li yıllarda toplumda ve hukukta kadın hakları konusunda yaşanan değişimlerle uyumlu bir şekilde evlilikle ilgili sorumlulukların bilincinde olmanın gerekliliğini savunmaktadır.

Kurulun bu doğrultuda 12.04.2012 tarihinde almış olduğu karar şöyledir:

> *Günümüz şartlarında küçüklerin evlendirilmeleri, onları genellikle ekonomik, biyolojik ve psikolojik açılardan kaldıramayacakları bir yükün altına sokmaktadır. Ayrıca onların çocukluklarını yaşayamama, gerekli eğitimden mahrum kalma gibi birçok temel hakların ihlaline de yol açabileceği gerekçelerine bağlı olarak uygun olmayacağı mütalaa edilmiştir.* [296]

Kurul bu kararında, küçüklerin evlendirilmesi konusu derinlemesine tartışılmış ve çeşitli faktörler göz önünde bulundurulmuştur. Kurul, evlilikle ilgili en önemli unsurun tarafların evlenme ehliyetine sahip olmaları gerektiğini vurgulamıştır. Bu ehliyet, kişinin akıl ve ruh sağlığı yerinde olması, ayrıca belli bir olgunluk seviyesine erişmiş olması şartına dayanır. Küçükler, hukuki açıdan evlenme ehliyeti açısından eksik sayıldıkları için, kendi başlarına evlenemezler. Bu durum, özellikle velilerin onayıyla gerçekleştirilen evliliklerin, toplumsal ve kültürel kabuller doğrultusunda, bazı toplumlarda hala görülen bir uygulama olduğunu belirtmektedir. Ancak, kurulun verdiği karar, bu tür evliliklerin meşruiyetini toplumsal normlarla açıklarken, evliliğin olgunluk ve sorumluluk gerektirdiğine de dikkat çekmektedir.

Kurul, küçük yaşta evliliklerin, günümüzün ideal aile yapısı ve sağlıklı nesiller yetiştirme hedefleriyle örtüşmediğini ifade etmektedir. Bu görüş, evliliğin yalnızca

[296] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/Karar/4372/kucuklerin-evlendirilmesi [21,09.2024].

biyolojik olgunluk değil, aynı zamanda psikolojik, ekonomik ve sosyal olgunluk gerektirdiği vurgusu ile savunulmaktadır. Ayrıca, dinî kaynaklardan yapılan alıntılarla, evliliğin fiziksel olgunluğun ötesinde, duygusal ve entelektüel bir olgunluk da gerektirdiği dile getirilmiştir. Bu bağlamda, "Yetimleri, evlenmeye elverişli hale gelinceye kadar deneyin..." (Nisa 4/6) ayeti, nikâh için belirli bir olgunluk seviyesinin gerekli olduğunu ifade eden önemli bir referans olarak öne çıkmaktadır. Bu ayet, rüşt şartının aranması gerektiğini ve evlenme yaşının sadece fiziksel olgunlukla değil, aynı zamanda bireyin entelektüel ve psikolojik olgunluğuyla da ilintili olduğunu ortaya koymaktadır.

Kurul, küçüklerin evlendirilmesinin, bu kişileri ağır sorumluluklarla karşı karşıya bırakacağına ve bu sorumlulukların altından kalkamayacakları bir yükün altına sokacağına dikkat çekmiştir. Küçük yaşta evlendirilen bireylerin, çocukluklarını yaşayamayacakları, eğitimden mahrum kalacakları ve temel haklarının ihlal edileceği gibi ciddi sorunlara yol açacağı belirtilmiştir. Bu bağlamda, küçüklerin evlendirilmesi, günümüz toplumunun ve hukukunun gereklerine uygun görülmemiştir.

DİYK'nun 2012 tarihli kararı, küçük yaşta evliliklerin psikolojik, biyolojik ve toplumsal açıdan ciddi olumsuz sonuçlar doğurabileceğini, evlilik için gerekli olgunluğa ve sorumluluğa ulaşmamış bireylerin, böyle bir yükü taşıyamayacaklarını vurgulamaktadır. Bu karar, 20. yüzyılın sonlarından itibaren kadın hakları ve çocuk hakları konularında toplumda yaşanan gelişmelere paralel bir şekilde, küçük yaşta evliliklere karşı net bir duruş sergilemiştir.

Kültürel uygulamalar ve kabullerle izah edilebileceği belirtilen bu evliliklerin, bazı toplumlarda hâlâ kabul gördüğü ve toplumların geleneksel değerlerinden kaynaklandığı vurgulanmaktadır. Ancak bu durum, günümüz şartlarında ideal bir aile yapısına ve sağlıklı nesiller yetiştirmeye engel teşkil edeceği gerekçesiyle eleştirilmiştir. İslamî kaynaklara dayandırılan bir başka görüş ise, evliliğin olgunluk ve erginlik gerektirdiği, dolayısıyla evlenecek kişilerin bu sorumluluğun bilincinde ve gerekli olgunluğa ulaşmış olmaları gerektiğidir.

DİYK, küçük yaşta evliliğin "caiz olup olmadığına" açıkça bir hüküm getirmemekle birlikte, bu tür evliliklerin pek çok soruna yol açabileceği, psikolojik, ekonomik ve biyolojik açıdan zararlı sonuçlar doğuracağına dikkat çekmiştir. Küçük yaşta

evlendirilen bireylerin çocukluklarını yaşayamayacakları ve eğitimlerinden geri kalacakları, dolayısıyla temel haklarının ihlal edileceği vurgulanmıştır. Ancak, bu eleştiriler, doğrudan dinî bir yasaklama şeklinde ifade edilmemiştir.

Sonuç olarak, zamanla değişen toplumsal, hukuki ve kültürel normlarla paralel olarak, DİYK'nun küçük yaşta evliliklere ilişkin tutumu da evrimleşmiştir. 1960'lar ve öncesinde bu tür evlilikler, veli izni ile meşru kabul edilirken, 2000'li yıllardan sonra bu evliliklere karşı çıkılmakta ve küçüklerin evlenmelerinin getireceği olumsuz sonuçlar üzerine yoğunlaşılmaktadır. Bu karar, toplumdaki değişimlerle birlikte, dinî kuralların modern toplumsal normlarla nasıl şekillendiğini ve değiştiğini göstermektedir.

3.12.15. Kadının Mahremsiz Hacca Gitmesi

DİYK'nun, kadınların hacca mahremsiz gitmesi ile ilgili verdiği kararlar, zaman içinde bazı değişiklikler göstermiştir. Bu kararların değişimi hem dini mezheplerin farklı yorumları hem de toplumsal değişimler ile ilişkilidir.

1. 1954 Kararı: İlk dönemde, özellikle Hanefi mezhebi açısından, kadının hacca gitmesi için yanında bir mahremi (kocası, babası, erkek kardeşi, vs.) olması gerektiği ifade edilmiştir. Mahremi bulunmayan bir kadının haccı geçerli olmakla birlikte, tahrimen kerahat (dinen hoş karşılanmayan) kabul edilmiştir. Yani, kadın hacca gitse de bu durum hoş karşılanmamaktadır.[297]

2. 1963 Kararı: Bu tarihte, kurul Şafii ve Maliki mezheplerinin görüşlerine de yer vererek daha esnek bir yaklaşım benimsemiştir.[298] Şafii mezhebine göre, kadın yolculuğun güvenli olduğunu bildiği takdirde mahremi olmadan da hacca

[297] DİYK kararında: "Malî kudreti ve bedenî sıhhatı yerinde olup iddet hâlinde bulunmayan Müslüman kadın üzerine kocası veya diğer bir mahremi ile birlikte feriza'i Haccı eda etmesi vacib ve kocası veya mahremi bulunmaksızın Hac ettiği taktirde Haccı sahih ve fakat Hanefi mezhebince tahrimen kerahat olduğunun bildirilmesi uygun olacağı.." Bkz: DİYK Kararı, 1954/378.

[298] DİYK kararında: "Hanefi mezhebine göre yanında zevci veya mahremi bulunmayan kadının hacc'a gitmesi kerahaten caizdir. Şafii ve Maliki mezheplerine göre yanında emniyetli kadın arkadaşlar bulunduğu ve hatta Şafii mezhebine göre bir kadın, yol emin olduğu takdirde yanında kadın arkadaşlar olmadan da hacc'a gidebilir." Bkz: DİYK Kararı, 1963/159.

gidebilecektir. Maliki mezhebi de benzer bir şekilde, kadının güvenliğini sağlayacak bir ortamın olması durumunda mahrem olmadan hacca gitmesinin caiz olacağını ifade etmiştir. Ancak, yine de Hanefi mezhebi esas alınarak, kadınların güvenliğini sağlamak amacıyla mahremin bulunması gerektiği vurgulanmıştır.

3. 1966 Kararı: DİYK bu tarihte daha katı bir duruş sergileyerek, haccın vücubu için bir kadının yanında mahremi olması gerektiği kararını vermiştir.[299] Bu görüşe göre, kadının hacca gitmesi için mahremi ile birlikte olması şarttır ve yalnız gitmesi, dini açıdan uygun görülmemektedir. Ayrıca, mahremi bulunmayan bir kadının hacca gitme sorumluluğu da bulunmaz.

Günümüz (Modern Kararlar): Günümüzde, özellikle internet üzerinden yayımlanan fetvalarda, kurul Hanefi mezhebinin ictihadını kabul etmekte devam etmektedir. Bu fetvaya göre, evli bir kadının hacca mahremsiz gitmesi caiz değildir. Ayrıca, umre ibadeti için de, eşinin izin vermemesi durumunda, kadının yanında mahremi olsa bile gitmesinin caiz olmadığı belirtilmiştir.

DİYK'nun, kadınların hacca mahremsiz gitmesiyle ilgili verdiği fetva, İslam'daki farklı mezheplerin hacca dair görüşlerini yansıtan ve özellikle kadınların haccı ile ilgili çeşitli şartları ve kısıtlamaları ele alan bir açıklamadır. Bu fetva, dini yükümlülüklerin yerine getirilmesinde mezheplerin yaklaşımlarındaki farklılıkları gözler önüne sererken, aynı zamanda İslam toplumlarında kadının dini ibadetlerdeki rolüne de dikkat çekmektedir.

3.12.16. Kurulun Yıllara Göre Verdiği Kararların Değişimi

Farklı Mezheplerin Görüşleri: Şafii ve Maliki mezhepleri, kadınların mahremi olmadan da hacca gitmesine daha sıcak bakarken[300], Hanefi mezhebi daha katı bir yaklaşım benimsemiştir.[301] Bu farklı yorumlar, kurul kararlarını etkilemiştir.

---

[299] DİYK kararında: "Haccın vücubu edâsının şartlarından birisi de Hacca gidecek olan kadının refakatinde mahremi (Pederi, erkek kardeşi, zevci, damadı, süt oğlu gibi kendisine karabeti şer'iyyesi olan kimselerden biri) bulunmak şarttır. Bu itibarla kadının, yanında mahremi bulunmadan edâyı hac ile mükellef olmadığına…" Bkz: DİYK Kararı, 1966/2.

[300] Şirbînî, *Muğni'l-muhtac*, c.2, 216; Desûkî, *Hâşiye*, C.2, 9-10.

[301] İbnü'l-Hümam, *Fethu'l-kadîr*, C.2, 419.

1. **Toplumsal ve Hukuki Değişimler:** Türkiye'de kadın hakları ve toplumda kadının rolü konusundaki değişimler de bu kararları etkilemiş olabilir. Zaman içinde daha fazla kadın sosyal ve dini haklarını talep etmeye başlamış, bu da dini yorumları değiştirebilmiş veya farklı şekilde şekillendirebilmiştir.

2. **Dinî Yorumla İlgili Gelişim:** DİYK üyelerinin dini meseleleri yorumlama biçimleri zamanla değişmiş, farklı eğitim ve sosyal backgroundlardan gelen üyelerin etkisiyle farklı kararlar verilmiştir.

DİYK'nun, kadınların hacca mahremsiz gitmesiyle ilgili verdiği kararlar, İslam'ın farklı mezheplerinin yaklaşımlarından ve zamanla değişen toplumsal normlardan etkilenmiştir. Özellikle Hanefi mezhebi, kadınların mahremi olmadan hacca gitmesini hoş karşılamamıştır. Ancak, bazı dönemlerde, Hanefî âlimleri diğer mezheplerin görüşlerine yer vererek daha esnek bir yaklaşım benimsemiştir. Günümüzde ise, modern fetvalarda, kadının mahremi olmadan hacca gitmesi genellikle uygun görülmemektedir.[302]

DİYK'nun karar ve fetvası, İslam'daki farklı mezheplerin kadının haccı ile ilgili görüşlerini bir araya getirerek, farklı toplumsal, dini ve güvenlik kaygılarını birleştiren bir yaklaşım sunmaktadır. Fetvada Hanefî mezhebinin muteber görüşünü takip etmekle birlikte, diğer mezheplerin daha esnek ve kadının güvenliğiyle ilgili şartlar taşıyan görüşlerine de yer verilmiştir. Bu durum, İslam'daki dini yorumların ve uygulamaların zamanla toplumsal, kültürel ve güvenlik koşullarına göre değişebileceğini gösteren bir örnek teşkil etmektedir.

Kadınların hacca gitmesiyle ilgili yapılan bu açıklamalar, güvenlik, ailevi sorumluluklar ve mezhep ictihadları çerçevesinde dengeli bir dini yorumlama sürecini yansıtmaktadır. Ayrıca, her bireyin dinî yükümlülüklerini yerine getirme hakkı olduğunu vurgularken, toplumsal ve kültürel etmenlerin de dini yorumları etkileyebileceğini göstermektedir.

3.12.17. Zekâtla İlgili Kararlar

Türk Tayyare Cemiyeti'nin kurulmasının ardından, cemiyetin finansmanının sağlanabilmesi için başvurulan yöntemler ve bu yöntemlerle ilgili olarak fetva

[302] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/645/evli-bir-kadin-kocasinin-iznini-almadan-veya-yaninda-mahremi-olmadan-hac-veya-umreye-gidebilir-mi [12.10.2024].

makamının verdiği kararlar, dönemin sosyal ve dini yapısını yansıtan önemli bir örnek teşkil etmektedir. Cemiyetin finansmanı için zekât, fıtır ve kurban derilerinin toplanması, o dönemde halkın dini yükümlülükleri ve manevi hassasiyetleriyle doğrudan bağlantılıydı. Müşavere Heyeti bu durumu dikkate alarak, toplumun dini duyarlılıklarına uygun bir yaklaşım sergilenmesi gerektiği konusunda rehberlik etmiş ve nasıl bir tutum alınması gerektiği hususunda yönlendirmelerde bulunmuştur.

> *Müslümanların Zekât, Sadaki Fıfır Ve Kurban Derilerini Teyyare Cemiyetine Vermeleri Şer'an Caizdir*[303] [304]

---

[303] Ebussuûd Efendi, *Mecmâu'l-Fetâvâ*, haz. İskilibî, Süleymaniye Kütüphanesi, İsmihan Sultan, Nr.223, 26a.

[304] Türkiye Cumhuriyeti Tayyare Cemiyeti hükümetçe musaddak bulunmasına ve kuvvayı havaiyyesi mütefevvik olmayan devletlerin muhafaza-i mevcudiyet edemeyecekleri muhakkak olmasına binaen Türk millet ve devletinin muhafazası için tayyare filosu teşkiline sarf edilmek üzere ağniyayı müsliminin zekât ve sadaka-i fıtır ve kurban derilerini mezkur tayyare cemiyetine vermeleri şer'an caiz olur mu? El-cevap: Olur. Rıfat.

Esbabı mucibe

Zekâyı beşer inkişaf-ı asâr-ı medeniye ve fenne i'tilâ ettikçe mütezâyiden ihtiyaç-ı beşer artmakta, usûl-i harpler, techizât-ı harbiyye tebeddül ve tenevvü' etmektedir. Bi'zarûre her devlet mevcudiyet için en mütekâmil silah müdafaa ile teçhiz ederek diğer devletler tarafından bel' edilmeye mahkûm olmamak çarelerine tevessül eylemektedir. Müstağni-yi beyandır ki; şimdiye kadar berrî ve bahrî kuvvetler te'mîn-i zafere kifâyet ederken yalnız bunların âmil olamayacağı bunlara bir de kuvvâ-yı havâiyye ilave etmek lazım olduğu, kuvayı havaiyyesi fâik olmayanların ihraz-ı galibiyet edemeyeceğini muharebât-ı ahire kat'iyetle ispat etmiştir. İstikbalde vukuu nâkabil ictinap olan muharebatta en müessir amil zafer-i kuvâyı havâiyye olacağı iştibâh caiz olmayan ahvaldir. Binaenaleyh başta İngilizler olmak üzere her devlet kuvayı havaiyesini a'zâmî fedakâr ve mecburiyetle tezyit etmektedir. Bu meyanda Yunan ahalisi bile her türlü menâbii' milliyelerine müracaatla (1000) tayyare vücuda getirmeye karar verdiği buj azmin uğrunda en büyük fedakârlıklarda bulunduğu işidilmektedir. Balkan harbinde bir (Averof)[304]'un milletimizin zararına olarak ne unulmaz yaralar açtığı elbette hatırlardadır. Yunanlıların tayyare tedariki hakkındaki bu kararı milletimiz için şüphesiz mûcib-i intibahtır: En büyük düşümncesi Türk milletinin saadeti ve i'tilâ-yı şân-ı şevketi olan hükümetimiz gerçi tayyare filosu vücuda getirmek emr-i ehem ve âcilini nazar-ı dikkatten dûr tutmadığını şükranla görmekteyiz. Ancak i'dad kuvveti bir fariza-i diniyye bilen düşmanlarını dünm

Türkiye'de 11 Kasım 1942 tarihinde TBMM'de kabul edilen Varlık Vergisi, 4305 sayılı kanunla yürürlüğe girmiş ve devletin savaş koşulları nedeniyle ekonomik kaynakları daha etkin kullanma amacı güden olağanüstü servet vergisi uygulamasına sarf edilin paraların zekât olarak kabul edilen bu vergi, özellikle II. Dünya Savaşı yıllarında, devletin savaşa hazırlık sürecindeki finansal ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla getirilmişti. 1943 yılında Kayseri âlimleri arasında bu verginin zekât yerine geçmesine konusunda tartışmalar olmuş ve DİYK'ye bu husus Kayseri Müftülüğü tarafından 30.09.1943 tarihli ve 117 sayılı yazı ile sorulmuştur. Kurul bu hususta şu şekilde karar almıştır:

> *...Evvelen makam-ı riyasetten sorulan her meseleye verilecek cevabın şer'a uygun olacağında şüphe edilmeyeceğinden bu meselelerin şer'a muvafık şekilde beyanı denilmesi hâsılı tahsil olacağından abesdir... sorulan üç meselenin cevabına gelince: Millet ve memleketin müdafa ihtiyaçları ve*

---

denize döken nâkabil taklid-i fedakârlıklarıyla bahardırlıkları dâsitan-ı cihân olan büyük Türk milletininde derc-i iânât ile bu hususta hükümetimize a'zamî muavenette bulunması, zekât, sadaka-i fıtır gibi edasına diyaneten me'mur ve kurban derileri gibi teberruuna hamiyeten muhtar olduğu hususatıda bekayı mevcudiyetleri için tayyare ianesine hasreylemeleri türk kiyasetine yakışır bir eser-i hamiyet ve fazilettir. Bunda mahzur-ı din değil bilakis ihtiyaca göre i'dad-ı kvvet ve mühimmat-ı harbiye ihzar edilmesi ve buhusta asâr gaflet ve basiretsizlik göstererek millet ve devleti tehlikeye maruz bırakmak için ve "وأعدّوا" "ولا تلقوا" gibi vacibül imtisâl ayetler vardır. Balaya derc edilen fetvayı şerîfe hakkında milletimizi daha ziyade tenvir etmiş olmak üzere meşhur-ı cihan olan müftü's-sekaleyn Ebussuud efendinin bir fetvasını da aynen derc ediyoruz.

Ebussuud Efendinin bir Fetvası:

"Donanma sabıkan bir hezimet-i azîmeye uğrayacak gayret din için tekrar donanmaya ağniyayı müslimin ve guzat-ı mü'minin teçhizine sarfettikleri malı sabıkan lazım olup eda olunmayan ve halen edası lazım olan ve bundan sonra lazım olacak zekâtlarına niyet edip dahi sarf etse zekât-ı mezbure yerine geçer mi? el-Cevap: Geçer Bu suretle zekâtın donanmaya sarfı caiz olunca asr-ı hazır usûl-i harbimnce donanmadan kat kat ehem ve elzem olduğu tahakkuk eden tayyare filosu vücuda getirmek üzere cihet-i mezkureye zekâtın verilmesi caiz olduğunda asla şüphe edilmez. Derece-i taliyede olan sadakai fıtır ve kurban derilerinin salifü'l-beyan tayyare cemiyetine cevaz i'tası ise pek bedihidir.

Binaenaleyh beyan olunduğu vech üzere zekât, sadaka-i fıtır ve kurban derilerini tercihan tayyare cemiyetine vermeleri türk kuvvet-i necibine tavsiye olunur. Diyanet işleri Reisi Rıfat 31.12.1926 Bkz: BCA, 05-44-23.

dünya harbinden mütevellid iktisadî buhranın izalesi için devlet tarafından kabul edilen kanunlara göre tarh edilen tekâliften ve istenilen emvalden bir kimsenin kendi hissesine düşen parayı ister kendi hüsn-i rızasıyla verirken, ister haciz şeklinde alınırken malının zekatına niyet ederse vermiş olduğu para zekat yerine geçer. (Abdürrahim 1/22).

Bu örnek, DİYK'nun zaman içinde değişen toplumsal, ekonomik ve hukuki koşullar ışığında fetvalarını nasıl güncellediğini gösteren önemli bir örnektir. İlk kararda, 1943 ve 1948'de verginin, öşür ve zekât yerine geçebileceği ve aşan kısmının zekata mahsub edilebileceği belirtilmişken, iki yıl sonra 1950'de verilen kararla bu görüş değiştirilmiştir.

1948'deki fetva, özellikle tarım alanındaki vergiler için öşürle benzerlik kurarak, verginin öşür ve zekât yerine geçebileceğini kabul etmiştir. Bu yaklaşım, dönemin ekonomik yapısını ve toplumsal ihtiyaçları göz önünde bulundurarak, verginin hayır işleri için kullanılmasının gerekçesini sunmaktadır. Ancak 1950'deki fetvayla birlikte, benzer bir soru karşısında Kurul'un farklı bir tavır sergilemesi dikkat çekicidir. Bu yeni fetvayla, verginin zekatla bağdaştırılamayacağı, çünkü vergiyle alınan miktarın, halkın fakirlerine yardım olarak doğrudan kullanılmadığı ve tüccarların vergiyi ürün fiyatlarına yansıtarak aslında bir tür ticaret yaparak gelir elde ettikleri belirtilmiştir.

Kurul 01.07.1966/159 kararı ile devlet eliyle toplanan vergilerin zekât sayılıp sayılamayacağı konusu, belirli bir kurumsal bakış açısıyla ele alınmaktadır. Kurul, zekâtın belirli yerlere (örneğin, yoksullara, fakirlere) sarf edilmesi gerektiğini belirten Tevbe sûresi 60. ayetine dayanarak, vergilerin bu yerlere harcanmak amacıyla toplanmadığını vurgulamıştır. Bu nedenle, vergilerin zekât yerine geçmeyeceğini ve vergi ile zekât borcunun ödenmiş sayılmayacağını belirtmiştir.

Kurul 01.07.1966/49 kararda ise, nisaba sahip Müslümanların ödediği vergilerin, zekât ve sadakalar olarak değerlendirilemeyeceği ifade edilmiştir. Bu görüş, vergi ile zekâtın ayrı kavramlar olduğunu ve vergilerin doğrudan fukaraya yapılan zekât ödemesi olarak sayılmaması gerektiğini savunmaktadır. Zekât, belirli şartlar altında, kişinin malının bir kısmını doğrudan fakir ve muhtaçlara vermeyi amaçlar, ancak vergilerin amacı ve kullanımı farklıdır. Bu nedenle, devletin topladığı vergiler ile

kişilerin dini yükümlülükleri olan zekât arasında bir eşdeğerlik kurmak doğru bulunmamıştır.

Vergi ile zekât arasında hem hukuki hem de dini bir fark vardır. Vergi, devlete ödeme yapılmasını gerektiren bir yükümlülüktür, zekât ise bireysel bir dini sorumluluktur ve doğrudan belirli yerlere ve kişilere yapılmalıdır.

Buradaki değişimin temel gerekçesi, dönemin ekonomik yapısındaki değişiklikler ve vergi sisteminin daha farklı bir işleyişe sahip olmasıdır. İlk fetvayla, vergi ödemelerinin dini yükümlülükler açısından kolaylaştırıcı bir çözüm olarak sunulmuşken, ikinci fetvayla verginin toplumsal fayda sağlama açısından yetersiz olduğu ve her bireyin zekât yükümlülüğünü yerine getirmesi gerektiği vurgulanmıştır. Burada da verginin halkın fakirlerine yönelik bir yardım aracı olmaktan ziyade, devletin kendi gereksinimlerini karşılamak için kullanıldığına dair bir farkındalık söz konusu olmuştur.

Bu değişiklik, DİYK'nun yalnızca dini hükümleri değil, aynı zamanda toplumsal yapıyı, ekonomik dönüşümleri ve kamu politikalarını da göz önünde bulundurarak fetva verdiğini gösteriyor. Zaman içindeki bu tür fetva değişiklikleri, dinin sosyal ve hukuki bağlamda nasıl uyarlanabilir olduğunu, dini hükümlerin ve uygulamaların toplumsal gerekliliklerle nasıl örtüştürülebileceğini ortaya koymaktadır. Bu durum, dinî otoritelerin değişen dünyaya karşı duyarlı olma gerekliliğini ve bu tür hassas konularda zaman zaman güncellemeler yapmanın önemini vurgular.

Kurul, 02.08.1979 tarihli 71 sayılı kararında, zekât ve fıtır sadakasının kamu yararı güden dernekler gibi kurumlara verilmesinin câiz olup olmadığına dair karar alırken, Tevbe sûresi 60. ayetine dayandığını belirtmektedir. Bu ayette zekât ve fıtır sadakasının kimlere ve hangi amaçlarla verileceği açıkça belirtilmiştir. Kurul, bu hükme dayanarak, zekât ve fıtır sadakasının yalnızca Kur'an'da belirtilen sekiz kategoriye (fakirler, yoksullar, zekât toplayıcıları, kalpleri ısındırılacak kişiler, köleler, borçlular, Allah yolunda çalışanlar ve yolda kalanlar) verilmesinin gerektiğini ifade etmiştir. Söz konusu kararda, zekât ve fıtır sadakasının cami, köprü, yol, okul gibi genel hayır işlerine harcanmasının dinen câiz olmadığı belirtilmiştir. Çünkü bu tür harcamalar, zekâtın ve fıtır sadakasının asli gayesiyle örtüşmemektedir. Bu kaynaklar, doğrudan muhtaç olanlara, dini amaçlarla ve belirli şartları taşıyan kimselere verilmek üzere belirlenmiştir.

Bu açıklama, zekât ve fıtır sadakasının toplumsal hayır işleri için kullanılamayacağına dair bir anlayışı yansıtmaktadır. Kurul, dini yükümlülüklerin yerine getirilmesi sırasında belirli kurallar ve sınırlamaların olduğunu vurgulamaktadır. Dolayısıyla, bu tür sadakaların devlet tarafından veya kurumlar aracılığıyla kamusal projelere aktarılması doğru bulunmamaktadır, çünkü zekât ve fıtır sadakası doğrudan ihtiyaç sahiplerine ulaşmalıdır.

3.13. DİYK İle Diğer Fetva Kurumlarını Karşılaştırma

DİYK ile diğer fetva kurumları, İslam hukukuna dair dini meselelerde halkın ve devletin ihtiyaçlarına yönelik fetva veren, dinî rehberlik yapan ve İslam'ın prensiplerine uygun kararlar almaya çalışan önemli kurumlardır. Bu tür kurumlar farklı ülkelerde ve sistemlerde benzer işlevleri yerine getirmekle birlikte, her birinin kendi özgün yapıları, yetki alanları, işleyiş biçimleri ve bağlantılı olduğu devlet organları gibi farklı yönleri bulunmaktadır.

DİYK ve diğer fıkıh meclisleri arasındaki farklar ve ortak noktalar, hem yapı hem de işleyiş açısından belirgin özellikler taşır. Bu farklar ve benzerlikler, her bir meclisin kurulduğu coğrafi bağlam, toplumsal ihtiyaçlar ve ictihad süreçlerindeki farklılıklardan kaynaklanmaktadır. İşte bazı farklar ve ortak noktalar:

3.13.1. Ortak Noktalar

Fetva Verme Görevi: DİYK ve diğer fetva meclislerinin temel görevi, dini meselelerde halkı bilgilendirmek, İslam hukukunu ve prensiplerini doğru bir şekilde açıklamak ve toplumu doğru dini bir perspektifle yönlendirmektir. Fetva, herhangi bir konuda İslam hukukuna uygun bir çözüm önerisidir.

1. Dini Rehberlik Sağlama: Bu kurumlar, Müslümanların dini inançlarına ve pratiklerine yönelik rehberlik sağlar. Halkın dini soruları ve şüpheleri olduğunda, fetva meclisleri bu sorulara yanıt verir ve dini çerçevede çözüm önerir.

2. İslam Hukuku Temellidir: Her iki kurum da İslam fıkhını esas alır. Bu bağlamda, fetva vermek için fıkıh bilgisinin derinlemesine incelenmesi ve bu bilgiye dayanarak hüküm verilmesi gerekmektedir.

3. Dinî Kurallara Bağlılık: Hem DİYK hem de diğer fetva meclisleri, İslam'ın temel kaynaklarına — Kur'an, sünnet, icma, kıyas gibi — dayalı olarak kararlar alır. Bu, fetvaların dini ve bilimsel bir temele dayanmasını sağlar.

4. Amaç ve Görevler: Tüm fıkıh meclislerinin ortak amacı, İslam dünyasının karşılaştığı çağdaş sorunlara çözüm üretmek, toplumu doğru dini bilgilerle yönlendirmek ve dini hükümleri açıklamaktır. DİYK da bu amaca hizmet eder ve İslam toplumunun günlük yaşamında karşılaşılan fıkhi sorunlara çözüm arar.

5. İctihad ve Fetva Süreci: DİYK, yerel bir fıkıh meclisi olarak, İslam hukuku doğrultusunda fetvalar verir ve fıkıh meselelerine dair ictihadlarda bulunur. Benzer şekilde, diğer uluslararası ve yerel fıkıh meclisleri de dini meselelerde ictihad yaparak fetvalar üretir. Bu meclisler, özellikle müslüman toplumların ihtiyaç duyduğu modern hukuki ve sosyal sorunlara çözümler sunmaya çalışır.

6. Üyeler: DİYK gibi, diğer fıkıh meclislerinde de yüksek dini ilimlere sahip âlimler bulunur. Bu âlimler, farklı İslam mezheplerine mensup olabilirler ve çoğunlukla üniversitelerde veya dini kurumlarda eğitim almış, fıkıh, hadis ve diğer İslam ilimlerinde derinlemesine bilgi sahibi kişilerdir.

7. Kararların Kaynağı: Hem DİYK hem de diğer fıkıh meclisleri, İslam'ın temel kaynakları olan Kur'an, Sünnet ve icma (toplumun genel kabulü) gibi esaslardan faydalanarak kararlar alır. Bu kararlar, toplumun ihtiyacına göre güncel problemleri çözmeye yönelik olarak şekillenir.

3.13.2. Farklı Noktalar

1. Kurulun Bağlı Olduğu Yapı ve Devletle İlişkisi

DİYK: Türkiye'de Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlıdır ve doğrudan devletin bir kurumu olarak faaliyet gösterir. Devlete hizmet eden bir organ olarak, Türkiye'deki İslam dini uygulamaları ile devletin sosyal, kültürel ve siyasi yapısına entegre olmuştur. Bu, fetvaların devlet politikalarıyla uyumlu olma eğiliminde olduğunu göstermektedir.

Diğer Fetva Meclisleri: Örneğin, Mısır'daki Ezher Fetva Meclisi veya Suudi Arabistan'daki Büyük Fetva Kurulu gibi fetva organları, bağımsızlıklarını koruma eğilimindedirler. Bazı durumlarda, devletle yakın ilişkiler içinde olabilirler, ancak çoğu zaman devlet politikalarından bağımsız olarak dini meselelerde hüküm verirler. Örneğin, Mısır'daki Ezher, İslam dünyasında önemli bir otorite olarak kendi başına bir fetva verme yetkisine sahiptir.

2. Yapısal Farklar ve Üyeler

DİYK: Türkiye'deki DİYK, bir kısım ilahiyatçı profesörlerden, müftülerden ve deneyimli din adamlarından oluşur. Ayrıca, kurula üyelik için belirli akademik ve mesleki kriterler aranmaktadır. Bu kuruldaki üyeler, devletin atadığı kişiler olabileceği gibi, belirli dini eğitim seviyelerini tamamlayan uzmanlar da olabilir.

Diğer Fetva Meclisleri: Diğer fetva meclislerinde, üyeler genellikle İslam hukukunun farklı mezheplerine (Hanefi, Şafii, Maliki, Hanbeli vb.) ait âlimlerden oluşur ve genellikle farklı coğrafyalarda ve kültürlerdeki mezhebi geleneklere uygun olarak yapılan fetvalarda farklılıklar görülebilir. Örneğin, Suudi Arabistan'daki fetva kurulu, daha çok Vehhabi/selefî geleneklerine dayalı kararlar verirken, Mısır'daki Ezher daha geniş bir mezhebi çeşitliliğe sahiptir.

3. Fetva Meclislerinin Coğrafi ve Mezhebi Etkileri

DİYK: Türkiye'nin DİYK, özellikle Türkiye'nin Hanefi mezhebine dayalı fetvalar verir ve Türkiye'nin toplumsal yapısına uygun dini rehberlik sağlar. Bu bağlamda, Türk halkının kültürel ve sosyal dokusuna uygun yorumlar yapar.

Diğer Fetva Meclisleri: Örneğin, Suudi Arabistan'daki fetva meclisi, çoğunlukla Hanbeli mezhebinin ve Selefî anlayış doğrultusunda görüş bildirmektedir. Mısır'daki Ezher, çok daha geniş bir mezhebi kapsayıcılığa sahip olup, halkın dini ihtiyaçlarına yanıt verirken daha geniş bir bakış açısıyla dinî gelenekleri dikkate alır. Bu da fetvaların farklı coğrafi ve mezhebi etkilere sahip olmasına yol açar.

4. Fetva Verme Süreci:

DİYK: Türkiye'deki Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesindeki DİYK, daha sistematik ve merkezi bir yapıya sahiptir. Bu nedenle, fetvalar genellikle birincil kaynaklardan alınan genel prensiplere dayalı olarak verilir, ancak güncel sorunlarla ilgili toplumsal ihtiyaçları göz önünde bulundurur.

Diğer Fetva Kurumları: Diğer ülkelerdeki fetva meclisleri, bazen daha yerel ve özgül sorunlarla ilgilenir, bazı fetvalar geleneksel dini anlayışa daha sıkı sıkıya bağlı olabilirken, bazıları modern dünyadaki yenilikçi düşünceleri de dikkate alabilir. Ezher gibi büyük fetva kurumları, bazen dünya çapında yankı uyandıran kararlar verebilir.

DİYK ile diğer fetva meclisleri arasında pek çok ortak nokta bulunmakla birlikte, aralarındaki farklar da oldukça belirgindir. Türkiye'deki DİYK, devletle güçlü bir bağ içinde çalışırken, diğer fetva meclisleri daha bağımsız ve çoğu zaman mezhebi çeşitliliği yansıtan bir yapıya sahip olabilir. Ancak her iki kurum da dini otoriteye dayalı olarak toplumu rehberlik eder ve İslam'ın esaslarına uygun kararlar almaya özen gösterir. Bu kurumlar, İslam hukukunun hem geleneksel hem de modern dünyadaki ihtiyaçlara göre şekillenen çeşitli yorumlarını ve fetvalarını sunar.

Fetva kurumlarının işleyişi, dini otoritelerin gücü, mezhebi çeşitlilik ve toplumsal bağlam açısından büyük farklılıklar göstermektedir. Bununla birlikte, tüm bu kurumlar ortak bir hedefe, yani İslam hukukunun temel ilkelerine dayalı olarak toplumu doğru yönlendirmeye ve bireylerin dini ihtiyaçlarına cevap vermeye odaklanmışlardır. Ancak bu hedefe ulaşma biçimleri, kurumsal yapılarına, devletle ilişkilerine, mezhebi çeşitliliğe ve toplumsal yapıya bağlı olarak büyük ölçüde farklılık gösterir.

1. Uluslararası ve Yerel Düzey: DİYK, Türkiye'ye özgü bir yerel fıkıh meclisi olarak faaliyet göstermektedir. Bu tür yerel meclisler, genellikle devletin dini otoritelerinden biri olarak, yerel yasalarla uyumlu şekilde fetva verir. Diğer yandan, uluslararası fıkıh meclisleri, daha geniş bir coğrafi alanı kapsar. Örneğin, Mecmaʿu'l-Fıkhi'l-İslâmî ed-Düvelî Merkezi (Cidde) gibi meclisler, dünya genelindeki Müslüman ülkelerinin temsilcilerinden oluşur ve daha evrensel kararlar almayı hedefler.

2. Yöntem ve Karar Alma Süreci: Yerel meclislerde, genellikle bir konuya ilişkin karar alınmadan önce, konu ilgili birimlere veya bazı üyelere havale edilir ve sonuçlar çoğunlukla karar mercii olan kurula sunulur. Kararın çoğunlukla kabul edilmesiyle sonuca varılır. Örneğin, DİYK, verilen fetvaları üyelerinin çoğunluk kararı ile kabul edebilir. Uluslararası meclislerde ise, konu genellikle daha geniş bir temsil gücüne sahip âlimler tarafından tartışılır ve bu meclislerde daha detaylı ictihad süreçleri yürütülür. Ortak kanaate varılmazsa konu bir sonraki oturumda tekrar ele alınır.

3. Fıkıh Perspektifi ve Çeşitlilik: DİYK, daha çok yerel dini ve kültürel ihtiyaçlara odaklanırken, uluslararası meclisler, farklı İslam coğrafyalarındaki meseleleri dikkate alarak daha geniş bir perspektiften çözüm arar. Örneğin, Mecmeʿu'l-Fıkhiyyü'l-

İslâmî (Mekke) gibi meclisler, dünyadaki farklı İslam toplumlarının farklı dini ve kültürel şartlarına hitap etmeye çalışırken, Hey'etu Kibâri'l-Ulemâ (Suudi Arabistan) gibi yerel meclisler, yalnızca kendi ülkelerindeki dinî ve sosyal problemleri ele alır.

4. İhtilaflı Konular ve Mezhebi Farklılıklar: DİYK'nun aldığı kararlar, Türkiye'deki mezhep anlayışına ve dini pratiklere dayanır. Bu durum, yerel bir fıkıh meclisinde, genellikle bir mezhebin otoritesinin baskın olmasına yol açar. Örneğin, Suudi Arabistan'daki Hey'etu Kibâri'l-Ulemâ Meclisi, genellikle selefi anlayışa dayalı fetvalar verir.

5. Toplum ve Siyasetle Etkileşim: Bazı yerel fıkıh meclisleri, bulundukları ülkenin siyasal yapısına daha yakın olabilir. Örneğin, Mecme'u'l-Fıkhiyyü'l-İslâmî (Mekke) ve Hey'etu Kibâri'l-Ulemâ gibi meclisler, yerel dini otoritelerle daha fazla etkileşim halindeyken, bazı uluslararası meclisler (örneğin Meclisu'l-Avrubbî li'l-İftâ ve'l-buhûs) daha bağımsız ve Batı'da yaşayan Müslümanların meselelerine çözüm arayan bir yapıya sahiptir.

Karar ve fetvalarda Ortak Yönler ve Farklılıklar:

1. Ortak Fetvaya Örnek: Organ nakli konusunu, çok sayıda fıkıh meclisinin ele aldığı, hem tıbbi hem de dini açıdan hassas bir meseledir. İslam hukukuna göre, organ nakli genellikle ölü bir kişiden alınan organların, hayatta olan bir kişiye nakledilmesi durumunda caiz kabul edilmektedir. Ancak bu kararlar, sadece hayati tehlike taşıyan durumlarda geçerlidir ve tüm meclislerde birden fazla etmenin (örneğin bağışçının rızası, alıcının sağlık durumu vb.) dikkate alınması gerektiği vurgulanır.

DİYK, bu konuda alınan fetvaları referans göstererek, organ bağışının caiz olduğunu belirtmiş ve aynı görüşü diğer fıkıh meclislerine atıf yapmıştır. İslam İşbirliği Teşkilatı'na bağlı fıkıh meclisleri ve Rabıta fıkıh meclisleri de benzer fetvalar vermiştir.

2. Farklı fetvaya Örnek:

Altın nisabı, İslam hukukunda zekât yükümlülüğünün başlaması için gerekli olan altın miktarını ifade eder. Fıkıh meclisleri ve dini otoriteler, bu nisap miktarını belirlerken farklı metodolojiler kullanmakta ve bazen bu konuda farklı görüşler ortaya çıkmaktadır. Altının ayarı ve nisap miktarı üzerine ortaya çıkan farklı

görüşler, hem dini metinlere dayanan fıkıh anlayışları hem de zaman ve mekân farklındalıkları ile açıklanabilir.

Altının Nisabına İlişkin Farklı Görüşler

Altının nisabının belirlenmesinde, özellikle altının ayarının ne olacağı hususunda farklı fıkıh otoriteleri arasında bir takım görüş ayrılıkları bulunmaktadır. Bu farklılıkların kaynağı, İslam fıkhının tarihsel gelişimi ve her bir coğrafyanın ekonomik ve ticaret anlayışından kaynaklanmaktadır.

1. Has Altın ve Ayar Farklılıkları:

İslam fıkhında "has altın" terimi, saf ve işlenmiş altını ifade etmektedir. Bu saf altın, ticaret veya yatırım amaçlı kullanılabilir. Ancak, farklı fıkıh meclisleri ve dini otoriteler, hangi ayarda altının has altın olarak kabul edileceği konusunda farklı görüşler benimsemiştir.[305]

Birinci görüşe göre, piyasada yaygın olan 21 veya 22 ayar altın esas alınmaktadır. Bu görüşü benimseyenler, ticari olarak genellikle bu ayarda altının kullanıldığı ve alım satıma konu olan bu altının *has altın* olarak kabul edilebileceği görüşündedirler. Mısır'daki Dâru'l-İftâ ve Ezher Üniversitesi, Sudan'daki zekât kurumları gibi kurumlar piyasada tedavül eden altının çoğunlukla 21-22 ayar olduğunu dikkate alarak bu ayar üzerinden nisabın 85 gr. olarak hesaplanması gerektiğini savunurlar. Bu yaklaşım, özellikle günümüzdeki ekonomik şartlara ve ticaretin pratik yönlerine dayanarak şekillenmiştir. Bu görüşe sahip olanlar, 21 veya 22 ayar altının saf altın sayılabileceğini ve buna dayalı olarak nisabın hesaplanması gerektiğini ifade ederler.[306]

2. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Görüşü:

Diyanet İşleri Başkanlığı ise **altının nisabını 80,18 gram olarak** belirlemiştir. Bu miktar, 24 ayar (yani %100 saf altın) olarak kabul edilen altın üzerinden

---

[305] Geniş Bilgi İçin Bkz: Recep Cici, ,Günümüzde İslâm Ülkelerinde Zekâtın Kurumsallaştırılması Çabaları, *Bir Sosyal Güvenlik Kurumu Olarak Kur'ân ve Sünnet'te Zekât*, (İstanbul: İSAV-Ensar Neşriyat, 2008), 256.

[306] http://www.dar-alifta.org/ar/ViewFatwa.aspx?sec=fatwa&ID=12826 [15.12.2023]; Talha Muhammed el-Mesîr, *ed-Doktor Ali Cum'a, ilâ eyne*, (Dâru'l-kütübi'l-Mısriyye, 1432/2010), 21.

hesaplanmıştır. Diyanet, 24 ayar altının esas alınmasının gerektiğini ve bunun üzerinden hesaplanan 80,18 gramın nisap miktarı olarak belirlenmesini doğru bir yöntem olarak görmektedir. Burada, saf altın üzerinden bir hesaplama yapılması gerektiği, fıkhın temel prensipleriyle uyumlu olduğu düşünülmektedir.

Farklı Görüşlerin Akıl ve Şeriatla Temellendirilmesi

Her iki görüş de, has altın kavramına dayanmakla birlikte, farklı ekonomik ve ticari realitelerden hareket etmektedir. Bu görüş ayrılıklarını daha derinlemesine incelemek gerekirse, aşağıdaki temellere ulaşılabilir:

1. **Ekonomik Uygulamalar ve Ticaret Pratikleri:** Ticaretin ve alım-satımın günlük hayatta yaygın olarak yapılan bir işlem olduğu düşünüldüğünde, 21-22 ayar altının daha pratik ve yaygın bir kullanım alanına sahip olması, ticaretle doğrudan bağlantılı bir durumdur. Bu nedenle, fıkıh meclisleri, halkın kullandığı ve alım satımını yaptığı altının esas alınmasını savunurlar. 21 veya 22 ayar altın, saf altından daha az işlenmiş ve genellikle halk arasında takı olarak veya ticaret malı olarak daha yaygın bir şekilde kullanılan bir altın türüdür.

2. **Şeriatın Temel Prensipleri ve Saf Altın Kavramı:** İslam fıkhının daha geleneksel bakış açıları, 24 ayar saf altının esas alınması gerektiğini belirtir. Çünkü, İslam hukukuna göre, zekât, sahip olunan zenginlik ve malın %2,5'inin verilmesini gerektirir ve bu hesaplama, en saf altın türü üzerinden yapılmalıdır. Altının saf hali, dinî olarak en doğru ölçüt olarak kabul edilir. Bu görüşü savunanlar, 24 ayar altının her türlü hesaplamada daha doğru ve şeriata uygun bir değer sunduğunu ileri sürerler.

3. **Klasik İslam Hukuku ve Zekâtın Adaleti:** Altının nisabının belirlenmesi, zekâtın adaletli bir şekilde toplanabilmesi için son derece önemlidir. 24 ayar altının esas alınması, zekâtın en doğru ve adil bir şekilde hesaplanmasını sağlar çünkü bu tür altın daha saf ve değerli bir ölçüttür. Diğer taraftan, 21-22 ayar altının kullanılması, ekonomik koşullara daha uygun ve pratik olabilir.

Değerlendirme

Altının nisabı konusundaki görüş farklılıkları, sadece dini metinlerin yorumlanmasından değil, aynı zamanda yerel ekonomik koşullar ve ticaretin pratik yönlerinden de kaynaklanmaktadır. Bu bağlamda, DİYK'nun 80,18 gramlık nisabını esas alması, daha saf ve güncel bir ölçü kabul etmesi anlamına gelirken, 21-22 ayar altını esas alan görüşler, mahalli örfün koşullarına daha yakın bir çözüm önerisi

sunmaktadır. Her iki yaklaşım da İslam hukukunun temel prensipleriyle uyumludur; ancak pratikte farklı coğrafyalarda farklı ekonomik gerçekliklere dayalı olarak farklı tercihlerin yapılması doğaldır. Bu çeşitlilik, İslam hukukunun zaman ve mekâna uyarlanabilirliğini ve dinî meselelerin çeşitli toplumların ihtiyaçlarına göre şekillendirilebilme esnekliğini göstermektedir.

DİYK ve diğer fıkıh meclislerinin benzer amaçları, yani İslam toplumunun karşılaştığı problemleri çözme hedefi vardır, ancak farklı coğrafyalarda, farklı dinî, kültürel ve politik bağlamlarda faaliyet gösterdikleri için, bu meclislerin yöntemleri, fıkıh alanındaki ictihadları ve fetva süreçleri arasında belirgin farklar da bulunmaktadır. Her biri, kendi bulunduğu coğrafyadaki ihtiyaçlara ve şartlara göre farklılaşırken, aynı zamanda İslam dünyasının genel meselelerine de katkıda bulunmaktadır.

3.13.3. Fetva Kurumlarının Dini ve Toplumsal Rolü

DİYK Fetva kurumları, İslam toplumlarının dini ve toplumsal yapısında önemli bir yere sahiptir. Bu kurumlar, İslam hukukuna dayalı olarak, bireylerin, toplulukların ve devletlerin karşılaştığı dini, sosyal ve hukukî meselelerde rehberlik yapar. Fetva kurulları, İslam dünyasında dini bilginin yayılması, dini meselelerin doğru bir şekilde anlaşılması ve toplumun huzur içinde yaşaması için kritik bir rol oynar. Fetva kurullarının dini ve toplumsal rolünü daha derinlemesine inceleyelim:

1. Dini Rol: İslam Hukukunun Uygulanması ve Yorumlanması

Fetva kurumları, İslam hukukunun doğru bir şekilde uygulanması ve yorumlanmasında temel bir işlev görür. İslam, tarihsel olarak farklı coğrafyalarda, farklı kültürlerde ve zaman dilimlerinde uygulanmış bir dindir. Bu bağlamda fetva kurulları, fıkıh esasları doğrultusunda dini hükümlerin güncel meselelerle nasıl uyarlanacağı konusunda rehberlik eder. Örneğin, organ nakli, faiz, sigorta, biyoteknolojik gelişmeler gibi modern konularda fetva kurulları, İslam hukuku çerçevesinde en doğru ve uygun çözüm yollarını arar.

Fetva kurullarının dini rolü, aynı zamanda inanç birliğini korumak için de önemlidir. İslam dünyasında, özellikle farklı mezheplerin ve okul görüşlerinin bulunduğu bir ortamda, fetva kurumları, doğru dini bilgiye dayalı olarak toplumun inançlarını bir arada tutmaya çalışır. Fıkıh ekollerinin farklı yorumları, toplumsal barışı sağlamak adına fetva kurumları tarafından denetlenir ve yönlendirilir.

2. Toplumsal Rol: Toplumun Huzuru ve İstikrarı

Fetva kurulları, toplumsal huzurun sağlanması ve dini hoşgörünün teşvik edilmesinde de kritik bir rol oynar. İslam toplumlarında, bireylerin sosyal yaşamları dini kurallar çerçevesinde şekillenir. Fetva kurumları, dini meselelerde toplumun sorularına yanıt vererek toplumsal düzenin korunmasına yardımcı olur. Örneğin, bir kişi dini bir meseleyle karşılaştığında (örneğin boşanma, miras, oruç tutma gibi), fetva almak için fetva kurullarına başvurur. Bu süreç, kişilerin dini sorumluluklarını yerine getirmelerini sağlar.

Ayrıca, toplumsal normlar ve değerler açısından fetva kurulları, dini ve ahlaki bir çerçeve sunarak toplumun geleneksel yapısını ve kimliğini korur. Modern dünyanın getirdiği yeni sorunlarla başa çıkabilmek için, fetva kurulları, dini esasları ve toplumsal değerleri harmanlayarak çözüm üretir. Bu, toplumsal huzur ve dengeyi sağlamada önemli bir adımdır.

3. Eğitim ve Bilinçlendirme

Fetva kurumları, dini bilgiyi yayma ve halkı bilinçlendirme noktasında da önemli bir rol üstlenir. Dinî eğitim, sadece dini liderlerin veya ilim adamlarının bilgisiyle sınırlı kalmaz; aynı zamanda halkın dinî bilgiye sahip olması gerektiği de vurgulanır. Fetva kurulları, aynı zamanda dinî eğitim veren kurumlar olarak da çalışabilir. Bu sayede bireyler, dini sorularına doğru cevaplar alarak, dini yaşamlarında daha bilinçli hale gelirler.

Özellikle modern toplumlarda dini soruların arttığı bir dönemde, fetva kurumları, medya, internet ve diğer iletişim kanallarını kullanarak daha geniş kitlelere ulaşma ve halkı dini meselelerde doğru bilgilendirme fırsatına sahiptir. Bu bilinçlendirme süreci, toplumsal normların sağlıklı bir şekilde şekillenmesine ve bireylerin dini yükümlülüklerini doğru yerine getirmelerine yardımcı olur.

4. Toplumsal Adaletin Sağlanması

Fetva kurulları, toplumsal adaletin sağlanmasında da önemli bir araçtır. Zekât, miras, boşanma ve diğer sosyal hukuk konularında verilen fetvalar, bireyler arasındaki adaleti temin etmek için büyük bir rol oynar. İslam hukuku, toplumsal adaleti sağlamaya yönelik bir sistem olarak işler ve fetva kurumları, bu sistemin doğru bir şekilde işlediğini denetler.

Özellikle adaletin sağlanmasında, fakirlere yardım ve hakların korunması gibi konular öne çıkar. Fetva kurulları, İslam ahlakı ve hukuku çerçevesinde, toplumun her bireyine eşit bir şekilde haklarını sağlayacak fetvalar verir. Bu da toplumda toplumsal huzurun ve denetimin sağlanmasında etkili bir faktördür.

5. Toplumsal Değişim ve Modernleşme Sürecinde Rehberlik

Modern dünyada teknolojik ve sosyal değişimler hızla ilerlemektedir. Bu değişimler, İslam dünyasında da fetva kurumlarının geleneksel dini metinleri güncellemesi ve toplumun ihtiyaçlarına göre adapte etmesi gerektiğini ortaya koymuştur. Fetva kurulları, yenilikçi ve çağdaş meselelerde, dini yorumları dinamik bir şekilde ele alarak toplumun sorunlarına çözüm üretir. Örneğin, genetik mühendislik, organ nakli, çevre sorunları ve çevresel etik gibi güncel meselelerde fetva kurulları, dini anlayışı modern toplumun ihtiyaçlarıyla uyumlu hale getirmeye çalışır.

6. İslam Dünyasında Birleşik Ses Oluşturma

Fetva kurumları, farklı ülkelerdeki dini liderlerin ve alimlerin tek bir çerçevede birleşmesine yardımcı olabilir. İslam İşbirliği Teşkilatı'na bağlı fetva meclisleri veya Rabıta gibi uluslararası dini organizasyonlar, küresel bir dini birlik oluşturmak adına önemli bir işlev görür. Bu tür kurullar, farklı kültürlerden ve mezheplerden gelen âlimlerin ortak sorunlar üzerinde birleştirici bir dini perspektif oluşturmasını sağlar. Böylece, İslam dünyasında birliği pekiştirmek adına fetva kurulları önemli bir işlevi yerine getirir.

Değerlendirme:

Fetva kurumları, sadece dini sorulara cevap vermekle kalmaz, aynı zamanda toplumların dini, hukuki ve sosyal yapılarını şekillendirir, dinin doğru anlaşılmasını ve uygulanmasını sağlar. Dini ve toplumsal yönleriyle önemli bir sorumluluk taşır. Bu kurumlar, toplumsal barışın, adaletin ve huzurun sağlanmasında, dinin doğru bir şekilde uygulanmasında ve toplumu bilinçlendirmede kritik bir rol oynar. Ayrıca, modern dünyanın getirdiği değişimlere de uyum sağlayarak, dini öğretinin gelişen çağın gereksinimleriyle şekillenmesini sağlar.

3.13.4. Mezhebi Çeşitlilik ve Fetva Usûlleri

Mezhebi çeşitlilik, İslam dünyasında farklı fıkıh ekollerinin ve dini yorumların varlığını ifade eder ve bu çeşitlilik, fetva usullerinin de farklılık göstermesine yol

açar. İslam hukukunun temelleri, Kur'an ve Hadis'ten alınmakla birlikte, her mezhep, bu temel kaynakları farklı yöntemlerle yorumlamaktadır. Bu durum, fetva verme süreçlerinde de farklı usullerin gelişmesine neden olmuştur. Her mezhebin kendine özgü fetva verme yöntemleri, dini metinlerin nasıl anlaşıldığına, hangi delillerin öne çıkarıldığına ve sosyal hayata nasıl adapte edileceğine dair farklı bakış açıları sunar. Dolayısıyla, mezhebi çeşitlilik, İslam toplumlarında dinî meselelerin çözümünde bir zenginlik ve derinlik yaratırken, aynı zamanda fetva kurullarının işleyişinde de önemli bir rol oynamaktadır. Bu çeşitlilik, hem yerel hem de uluslararası fetva kurumları arasında farklılıklar doğurmakta ve dini meselelerin farklı açılardan ele alınmasına olanak tanımaktadır.

5. DİYK (Türkiye): Türkiye'deki DİYK, çoğunlukla Hanefi mezhebi çerçevesinde çalışmakla birlikte, farklı mezheplerin görüşlerine de saygı gösterir. Fetvalar, genellikle Hanefi fıkhı üzerinden verilir ve Türkiye'deki farklı dini ihtiyaçlara cevap verilecek şekilde esnek çözümler geliştirilir.

6. Mısır (Ezher): Ezher, Şafiî ve Hanefi mezheplerine dayalı fetvalar verir, ancak özellikle Şafiî fıkhı üzerinde yoğunlaşır. Mısır'daki fetva kurumları, genellikle mezhepler arası birliği teşvik eder ve Ezher'in akademik ve ulusal etkisi büyük olduğu için, fetva verirken uzun vadeli ve temellendirilmiş çözümler ön plana çıkar.

7. Suudi Arabistan (Fetva Kurulu): Suudi Arabistan'daki fetva kurulları, selefî anlayışına dayalı fetvalar verir. Selefîlik, oldukça katı, monolitik ve naslara literal yaklaşan bir mezhep yorumudur.

8. Hindistan: Hindistan'daki fetva kurumları, Diyûbendî ve Birillevî gibi farklı anlayışların etkisi altındadır. Bu da Hindistan'daki fetva kurumlarının mezhebi çeşitliliği yansıtmasına olanak tanır. Hindistan'da, fetvalar genellikle yerel ihtiyaçlara ve toplumsal geleneklere dayalı olarak şekillenir.

9. Kuveyt: Kuveyt'te fetva veren âlimler, Sünni ve Şii topluluklarının birleştiği bir ortamda çalışır. Bu, Kuveyt'teki fetva kurumlarının daha çok mezhepli bir yapı ile çalışmasına olanak tanır ve mezhepler arası hoşgörü önemlidir.

10. Avrupa: Avrupa'daki fetva kurumları, çoğunlukla Sünni İslam'ın Hanefi mezhebine dayanır, ancak Şii topluluklar da kendi dini sorularını cevaplamak için bağımsız fetva kurulları oluşturur. Avrupa'daki fetva kurumları, özellikle göçmen

topluluklarının dini ihtiyaçlarına yönelik çözümler sunar ve mevcut sosyal yapılarla uyumlu olmayı amaçlar.

Fetva kurumları, tarihsel ve coğrafi bağlamda farklılıklar gösterse de dini ve hukuki rehberlik sağlama işlevini ortak bir şekilde yerine getirmektedir. Türkiye'deki DİYK, laik bir yapının parçası olarak, geniş bir mezhebi hoşgörü ve esneklik ile çalışırken, Suudi Arabistan ve Mısır gibi ülkelerdeki fetva kurumları daha mezhepçi ve devletle yakın ilişkili bir yapı sergilemektedir. Hindistan ve Avrupa gibi bölgelerde ise, fetva kurumları daha yerel ve bölgesel sorunlara odaklanır ve mezhepler arası çeşitlilik gösterir. Avrupa'daki fetva kurumları ayrıca, çok kültürlü toplumlarda dini sorunlara çözüm üretmeye yönelik daha esnek ve pragmatik bir yaklaşım benimser.

Sonuçta, fetva kurumlarının yapısı ve işleyişi, toplumsal, mezhebi ve devletle ilişkisel faktörlere göre şekillenir. Ancak bu kurumların genel olarak amacı, İslam hukukunun esaslarına dayalı olarak toplumların dini ve hukuki sorunlarına çözümler üretmek ve toplumsal huzuru sağlamaktır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
DİN İŞLERİ YÜKSEK KURULU'NUN İBÂDETLERLE İLGİLİ KARAR VE FETVALARININ TAHLİLİ

Bu bölümde, DİYK'nun ibadetlerle ilgili verdiği kararlar, İslam'ın temel ibadetlerinden olan taharet, namaz, zekât, oruç ve hac başlıkları altında incelenecektir. Her bir başlık, DİYK'nun dini ve toplumsal ihtiyaçlara yönelik olarak geliştirdiği fetvaların, İslam hukukunun temel prensipleriyle nasıl örtüştüğünü ve bu fetvaların uygulamaya yansımalarını ele alacaktır.

4.1. Tahâret /Temizlik

Dinimiz temizliğe büyük önem vermiş ve temizliği ibâdetin ön şartı kılmıştır. Bundan dolayı fıkıh kitaplarımız "kitâbü't-tahâre/temizlik" bölümleriyle başlar. Günümüz şartlarıyla Hz. Peygamber dönemi arasındaki hayat şartlarının değişmesi, bilim ve teknolojinin ilerlemesi sebebiyle temizlik ve ürünlerinde de birçok yenilikler hayatımızda vazgeçilmez olarak yer almıştır.

Bu bölümde değişen temizlik ve temizlenme durumlarını ve temizlikle ilgili hükümlere yansımasını DİYK'nun karar ve fetvalarını, İslam Hukuku açısından inceledik.

4.1.1. Diş Fırçası ve Misvak Kullanma

Günümüzde dış fırçasının kullanımı misvak kullanımından daha fazla olduğu bir gerçektir. Bu sebeple diş fırça ve macunlarının misvak sünneti yerine geçip geçmediği güncel fıkhî meselelerdendir.

DİYK'nun misvak kullanımı ve diş fırçalamakla ilgili verdiği fetva şöyledir: "...Ağız ve diş sağlığı için uygun olan herhangi bir ürünün veya yöntemin kullanılmasıyla bu sünnet yerine getirilmiş olur."[307]

[307] DİYK, *Fetvalar, 100,*

Misvak kullanmanın hükmü ve bu hükmün İslam hukuku açısından değerlendirilmesi, birkaç temel prensibe dayanmaktadır. Bu prensipler, özellikle sünnetin ve fıtratın ne anlama geldiği ile ilgilidir ve İslam'ın temizlik anlayışına dayanmaktadır. Şimdi, bu fetvayı İslam hukuku perspektifinden detaylı bir şekilde değerlendirelim.

1. Sünnet ve Müstehap Kavramları

İslam hukukunda sünnet, Hz. Peygamber'in (s.a.v.) bir davranışını, bir sözü ya da bir fiili ifade eder. Misvak kullanmak, burada müstehap bir davranış olarak kabul edilir çünkü Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bu pratiği yapmıştır, ancak bunu her namazda yapmak farz kılınmamıştır.

Hz. Peygamber'in (s.a.v.) "Ümmetime ağır gelmesinden endişe etmeseydim, onlara her namaz vaktinde dişlerini misvakla temizlemelerini emrederdim"[308] hadisi, müstehap olan bir eylemi göstermektedir. Eğer bu eylem farz veya vacip olsaydı, o zaman her namazda yapılması farz kılınabilirdi. Ancak Peygamber Efendimiz, ümmetine bu uygulamanın her namazda yapılmasını zorlayıcı bir emirle yüklememiştir, çünkü bu durum pratikte zorlayıcı olabilirdi.

Bu bağlamda, misvak kullanımı müstehap kabul edilir; yani isteyen kişi bunu yapar, yapmayan kişi herhangi bir sorumluluk taşımaz.

2. Fıtrat ve Temizlik

Fıtrat kavramı, İslam hukukunda doğuştan sahip olduğumuz, insanın doğasında olan özellikleri ifade eder. Temizlik, İslam'ın önemli bir öğesidir ve fıtrî temizlik her Müslümanın yerine getirmesi gereken bir görev olarak kabul edilir. Hz. Peygamber'in (s.a.v.) temizlikle ilgili yaptığı pek çok uygulama ve hadis, fıtratın bir parçası olarak kabul edilir.

Misvak kullanımı, ağız ve diş temizliği ile ilgili bir fıtrat pratiği olarak kabul edilebilir. Diş temizliği, İslam'da temizlik kategorisine girer ve ağız hijyeninin korunması hem sağlık hem de dini yükümlülük açısından önemlidir. Fıtrat, insanın doğal yapısına uygun hareket etmesini ifade eder. Dolayısıyla, diş temizliği de fıtratın bir parçasıdır ve misvak, bu fıtrî temizlik için kullanılmış bir araçtır.

[308] İbn Mâce, Tahâret, 7 [287]; bkz. Buhârî, Temennî, 9 [7240]; Müslim, Tahâret, 42 [252] 7.

3. Misvak ve Diğer Temizlik Araçları

İslam hukukunda, fıkhî hükümlerin gelişiminde önemli bir ilke, maksadın gerçekleşmesidir (حصول المقصود). Bu ilkeye göre, bir amaca ulaşmak için belirli bir yöntem kullanmak şarttır, ancak o yöntem değişebilir. Yani, diş temizliği yapmak sünnettir ve bu amaçla misvak kullanmak da sünnettir. Ancak, bu temizlik amacı başka araçlarla da sağlanabilir.

Bugün diş fırçası, misvakın yerini almış olsa da, ağız ve diş sağlığını korumak temizlik açısından sünnetin amacını yerine getirmektedir. İslam hukukunda makul olan herhangi bir temizlik aracı, misvakın yerini alabilir. Bu, fıkhî olarak bir caizlik (mubah) durumu gösterir. Dolayısıyla, misvak yerine diş fırçası kullanmak, sünnetin yerine getirilmesi anlamına gelir. Burada önemli olan, kullanılan aracın temizlik amacına hizmet etmesidir.

Diş temizliği de bu bağlamda yer alır. Abdest alırken ağız temizliği yapmak sünnettir, çünkü temizlik ibadetlerin kabulü için gereklidir. Hz. Peygamber'in (s.a.v.) yaptığı misvak kullanımı da bu temizliği sağlamak içindir. Bununla birlikte, diş fırçası gibi modern araçlarla yapılan temizlik de bu amacı gerçekleştirdiği için, bu temizlik şekli de sünnetin yerine getirilmesi olarak kabul edilir.

Burada önemli olan, misvak ya da diş fırçası kullanmak gibi araçların abdestin geçerliliğine ya da namazın kabulüne etkisi yoktur. Fıkhî olarak, misvak ya da başka bir araçla ağız temizliği yapmamak, abdestin geçerliliğine engel değildir. Dolayısıyla, temizlikte kullanılan araçların hukuki geçerliliği, maksadın gerçekleştirilmesine dayanır.

İslam hukukunda, misvak kullanımı temizlik ve sünnet çerçevesinde müstehap (önerilen) bir uygulama olarak kabul edilir. [309] Bu sünnet, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) uygulamalarına dayanır ve her namaz vaktinde yapılması emredilmemiştir. Modern dönemde, diş fırçası ve diğer temizlik araçları ile de aynı amaç gerçekleşebileceğinden, bu tür araçların kullanılması da sünnetin yerine getirilmesi anlamına gelir.

Misvak kullanımı meselesi, İslam hukukunda çeşitli âlimlerin farklı yorumlara sahip olduğu bir konudur. Bu konuda öne çıkan iki ana yaklaşım, meselenin nasıl ele

[309] İbn Hazm, *el-Muhallâ bi'l-Âsâr*, C.3, (Beyrut: Daru İbn Hazm 2016/1437), 281.

alınacağına dair farklı perspektifler sunmaktadır: ta'lilî (sebep ve hikmet arayan) yaklaşım ve teabbüdî (ibadet amaçlı) yaklaşım. Bu iki yaklaşım, misvak kullanımının dini bir sünnet olarak nasıl yerine getirilmesi gerektiği konusunda farklı anlayışlar ortaya koymaktadır.

Misvakın Yerine Geçebilecek Alternatifler

Misvak bulunmadığı durumlarda, fıkıh literatüründe birkaç alternatif çözüm de mevcuttur. Özellikle parmakla diş temizliği, bu alternatif yöntemlerden biridir. Hadislerde geçen "müsebbiha" (parmakla dişleri ovalama) uygulaması, misvakın yerine geçebilecek bir yöntem olarak kabul edilir. Hz. Ali'nin rivayet ettiği üzere, "müsebbiha ile dişleri ovalamak misvaktır." Buradaki "müsebbiha", baş parmakla ağzın sağ tarafı, işaret parmağıyla ise sol tarafı ovalayarak yapılan diş temizliğidir.

Misvak kullanımı, dini literatürde genellikle hem sağlık hem de ibadet amaçlı olarak önemli bir yer tutar. İki farklı görüş, bu uygulamanın nasıl yerine getirilmesi gerektiği konusunda farklı yorumlar ortaya koymaktadır. Ta'lilî yaklaşım, misvakın yerine başka bir temizlik aracının kullanılabileceğini savunurken, teabbüdî yaklaşım, misvakın kendisinin özel bir dini görev olduğunu ve başka bir şeyle bunun yerine geçilemeyeceğini belirtir. Ancak her iki yaklaşım da misvakın diş temizliği amacına hizmet ettiğini ve bu amacın yerine getirilmesinin önemini vurgular.

Bu konuda Ebüssu'ûd Efendi fetvasında mesele:

> *Hîn-i vudû'da misvak hâzır iken parmakla sivâk etmek câiz olur mu?*
>
> *el-Cevâb: Olur. Ebüssu'ûd.*
>
> *Muhammed Ebu Zehra fetva kitabında "Misvaka bedel diş fırçası kullanımı" başlığı altında soru: Diş fırçaları macunlu olsun olmasın abdestte mivakın yerini tutar mı?*
>
> *el-Cevâb: Peygamber Efendimizin misvak kullanılması isteği teabbudî değildir. Misvak kullanmaktan matlup olan ancak temizliktir. Bundan dolayı peygamberimiz misvak kullanma emrinin ta'lilinde: "Misvâk ağızı temizleyici ve Rabbi razı edicidir." (Ahmed, Nesâî) buyurmuştur. Bu*

sebeple misvak özelliklerinde olan ağızı temizleyen herşey ona ihtiyaç bırakmaz.[310]

Hadiste geçen misvağı bir amaç olarak değil, bir araç olarak anlamak daha doğru olacaktır.[311] Hanbelî âlimlerinden İbn-i Kudame el-Makdisî, *el-Mugnî* adlı kapsamlı fıkıh eserinde şu şekilde ifade eder:

Misvakla ilgili olan asıl mesele, insanın ağzını temizlemesidir. Bunu misvakla yapabilir, el ya da parmağıyla da temizleyebilir, bir bez ya da kürdanla da yapabilir. Önemli olan, ağzın temizlenmesidir. Bir kişi ağzını ne kadar iyi temizlerse, o kadar Sünnet'e uygun hareket etmiş olur.[312]

Bununla birlikte, Zâhiriyye mezhebiyle ilişkilendirilen bazı âlimlerin misvağı vâcib kabul ettiklerine dair bazı bilgiler bulunmaktadır. Örneğin, İshak b. Râhûye (ö. 238/853), misvakı kasden terk eden kişinin namazının geçersiz olacağı görüşündedir. Bu görüşü savunanların dayanağı ise "تسوكوا" (misvak kullanın) şeklindeki emir kipiyle gelen rivayetlerdir.

Bazı rivayetlere göre, Zâhiriyye mezhebinin kurucusu Dâvud ez-Zâhirî (v. 270/880), namazda misvak kullanmanın vacip olduğuna inanıyordu. Ancak misvak kullanılmaması durumunda namazın geçersiz olmayacağına da dikkat çekmiştir. Bununla birlikte, İshak b. Râhûye'nin (v. 238/853) bu görüşe sahip olduğuna dair rivayet bazı âlimler tarafından sahih kabul edilmemektedir. Ayrıca, bazı âlimler, Ebû Dâvud ez-Zâhirî'nin "vaciptir" görüşünü reddetmiş ve onun, misvağın tıpkı cemaat gibi bir sünnet olduğuna dair görüş belirttiğini savunmuşlardır.[313]

Ebû İshâk eş-Şirâzî, misvakla ilgili hadisteki emrin aslında "mendub (önerilen) bir davranış" olduğunu ifade etmiş ve bu sebeple bu tür emirlerin gerçek bir zorunluluk olmadığını savunmuştur. Ona göre, her namazda misvak kullanmak, sadece tavsiye edilen bir eylem olup, Şâri'in (yasak koyucu) bunu zorunlu kılmadığını da belirtmiştir. İbn Hacer ise, Nesâî'nin rivayet ettiği Ebû Hureyre hadisine atıfta

---

[310] Muhammed Ebu Zehra, *Fetâvâ eş-Şeyh Muhammed Ebu Zehra*, Nşr. Dr. Muhammed Osman Şebîr, (Dımeşk: Daru'l-Kalem, 2010/1431), 177.

[311] Hasan b. Ömer b. Habib, *el-Müktefâ min sîreti'l-Mustafâ*, 91; Yavuz Köktaş, *Günümüz Hadis Tartışmaları*, 1. bs. (İstanbul: İFAV, 2012), 338.

[312] İbn Kudâme, *el-Muğnî*, C. 1 (Kahire: Mektebetü'l-Kahire, 1388), 71.

[313] Muhammed Aynî, '*Umdetü'l-kârî*, C. 3, 185.

bulunarak eş-Şirâzî'nin görüşünü desteklemiştir. Bu rivayette "لأَمرتُهم" yerine "لفرضتُ" ifadesinin kullanılması, eş-Şirâzî'nin bakış açısını güçlendiren bir delil olarak gösterilmektedir.[314]

Bu bağlamda, örneğin M. Hayri Kırbaşoğlu, sünnetin bağlayıcılığı ile ilgili görüşlerini misvak üzerinden temellendirmeye çalışır:

> *Ağız temizliği konusunda özellikle misvak kullanımının sünnet olduğu düşüncesi oldukça yaygındır. Hatta geçmişte, misvak kullanımının sünnet olarak kabul edilmesi, Müslümanlar için o kadar önemli bir mesele olmuştur ki, bunun terk edilmesi durumunda kâfirlerle savaşmak kadar ciddi bir tehdit olarak görülmüştür. Örneğin, Muhammed b. Mukâtil'in "Eğer bir belde halkı sivâkı terk etme konusunda ittifak etse, onlarla kâfirlerle savaştığımız gibi savaşırız" şeklinde söylediği rivayet edilmiştir. Ancak bu yaygın kanaat, 'Şayet ümmetime...' hadisi ve sivâk konusundaki diğer teşvik edici hadislerin yanlış anlaşılmasından kaynaklanmaktadır. Çünkü bu ve benzeri hadislerde geçen "sivâk" kelimesi, aslında diş fırçalamak ve fırça anlamına gelmektedir. (Nevevî'nin açıklamasında, ağız temizliğinde kullanılan her türlü aracı "sivâk" olarak tanımladığı belirtilmiştir.) Dolayısıyla, bu hadislerde geçen "sivâk" kelimesini sadece "misvak" olarak tercüme etmek hatalıdır. Çünkü halk arasında misvak, diş temizliği için kullanılan ve arak ağacının dallarından yapılan bir tür fırça olarak anlaşılmaktadır. Gerçek anlamda hadis, şu şekildedir: "Ümmetime zorluk vermekten çekinmeseydim, her namazda dişlerini fırçalamalarını veya diş fırçası kullanmalarını emrederdim.".*[315]

Aynı konuda Yusuf el-Karadavi ise şu şekilde ifade etmektedir:

> *Hadisteki amaç, ağzın temizlenmesi ve bu temizliğin Rabbimizin rızasını kazanmaya yönelik olmasıdır. "Misvak, ağzı temizler ve Rabbimizi hoşnut*

---

[314] Bkz. Ebü'l-Fazl Ahmed b. Ali el-Askalanî, İbn Hacer, *Fethü'l-bâri bi şerhi Sahîhi'l-Buhârî*, C.2 (Beyrut: Dârü'l-Marife, t.y.), 376.; Ebû İshak İbrahim b. Ali eş-Şîrâzî, *et-Tebsira fî usûli'l-fıkh*, thk. Muhammed Hasan Heyto, C.1(Dımaşk: Dâru'l-Fikr, 1403), 36-37.

[315] Hayri Kırbaşoğlu, *İslam Düşüncesinde Sünnet*, (Ankara: Ankara Okulu Yayınları, 2000), 103.

eder" şeklinde bir ifade bulunmaktadır. Ancak burada asıl kastedilen şey, misvakın kendisi midir, yoksa Arap Yarımadası'nda kolayca bulunan uygun bir araç olarak mı seçilmiştir? Yani, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) onlara, zor olmayan fakat amaca ulaşmayı sağlayan bu aracı mı tavsiye etmiştir? Misvak ağacının bulunmadığı yerlerde, diş fırçası gibi kolayca temin edilebilen ve milyonlarca insana yetecek başka bir aracın kullanılmasında herhangi bir sakınca yoktur.[316]

Örneğin, "Misvak, ağzı temizler ve Rabbimizi hoşnut eder" hadisinin temel vurgusu, misvaka değil, onun işlevine odaklanmaktadır. Bu durumda sünneti yerine getirmek için önemli olan nokta misvak kullanmak değil, ağzı temiz tutmaktır. Bugün bu amaçla kullanılabilecek farklı araçlar da mevcuttur. Bu sebeple, misvak kullanmak sünnetin bir parçasıyken, ağzı temiz tutmak başlı başına bir sünnettir. Misvak kullanmanın günlük yaşamda herhangi bir zorluk oluşturmadığı sürece devam edilmesinde bir sakınca yoktur; ancak savaşta ok kullanmak veya taharet için çakıl taşları toplamak gibi araçları sünnetin amaçlarıyla karıştırmak yanlış olur. Çünkü amacı kolaylaştırmayan ve hikmete hizmet etmeyen şeyler araç değil, engel teşkil eder.[317]

Değerlendirme:

Misvak kullanımı hem dinî öğretiler hem de sağlık açısından önemli bir temizlik aracıdır. İslam dininde, temizlik ve hijyen, dini hayatın temel unsurlarından biri olarak kabul edilir. Özellikle diş temizliğiyle ilgili olarak misvak kullanımı, hem dini bir uygulama hem de sağlık açısından önemli bir alışkanlık olarak öne çıkmaktadır. Bu bağlamda, misvakın kimyasal ve fiziksel özellikleri ile modern diş fırçalarına kıyasla avantajları üzerine yapılan çalışmalar, misvakın etkili bir diş temizleme aracı olduğunu ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, misvak kullanımının dini açıdan geçerliliği, kullanılan aracın değil, dişlerin temizlenmesi amacının ne kadar yerine getirildiği ile doğrudan ilişkilidir. Misvak bulunmadığında, alternatif temizlik yöntemlerinin de geçerli olabileceği kabul edilmektedir. Ağız ve diş temizliğini sağlamak amacıyla misvak kullanmak

[316] Karadâvi*, Sünneti Anlamada Yöntem*, 261.

[317] Karadâvî, *Yöntem*, 253-256

sünnettir, ancak bu temizlik için başka araçların kullanılması da caizdir. Diş fırçası gibi modern araçlar, sünneti yerine getirmek adına makul ve geçerli bir alternatif olarak kabul edilir. Bu nedenle, temizlik amacı gerçekleştiği sürece, sünnet yerine getirilmiş olur.[318]

4.1.2. Diş Dolgu ve Kaplaması

Dişler düzgün temizlenmediği takdirde, zamanla plak birikimi ve asidik maddelerin etkisiyle çürükler oluşabilir. Diş çürüğü, diş minesinin hasar görmesiyle başlar ve eğer tedavi edilmezse, çürük derinleşerek dişin iç kısmına ulaşabilir. Çürük, genellikle ağrı, hassasiyet veya sızlama şeklinde belirtilerle kendini gösterir. Bu tür durumlarda, diş hekimi müdahale ederek, çürüyen bölgeyi temizler ve geriye kalan sağlıklı dişi koruyarak, dişin iç kısmındaki bozuk dokuyu çıkarır.

Çürük temizlendikten sonra, dişin oluşan boşluğuna uygun bir dolgu maddesi yerleştirilir. Bu dolgu malzemesi, dişin doğal yapısına uyum sağlayacak şekilde seçilir. Diş dolgusunun amacı, hem dişin fonksiyonunu yeniden kazanmasını sağlamak hem de estetik açıdan dişin görünümünü korumaktır. Dolgu malzemeleri, genellikle kompozit reçine, amalgam, altın veya seramik gibi çeşitli malzemelerden yapılır. Bu malzemeler, dişin çiğneme fonksiyonunu sürdürebilmesi ve estetik bütünlüğün sağlanması açısından önemli bir rol oynar.

Diş dolgusunun uygulanması, dişin sağlamlığını artırırken, aynı zamanda çürüğün yayılmasını engelleyerek, ileri düzeydeki diş sorunlarının önlenmesine yardımcı olur. Bu işlem, diş hekimi tarafından profesyonel bir şekilde yapıldığında, dişin uzun süre sağlıklı kalmasını sağlar.

DİYK'nun bu konuda almış olduğu karar şöyledir:

> *....[319]Diş dolgusu yapıldıktan ve dolguyu korumak için üstü de kaplandıktan sonra, dolgu ve kaplamanın dışı, dişin dış kısmı hükmünü alır. Bu sebeple, ağız yıkanınca, kaplama yapılan dişler de yıkanmış sayılır. Dolayısıyla kişi,*

[318] Nureddin Itr, *a.g.e.* C.1. s.121.

[319] Diş dolgusu yaptırmak, kaplatmak veya dişe tel taktırmak abdest ve gusle engel olur mu? Bu işlemler cünüp veya âdetli iken yapılabilir mi? Tedavi amacıyla diş dolgusu yaptırmak veya kaplatmak caizdir. Dolgu, kaplama, tel taktırma, implant yaptırma veya sabit protez, abdest ve guslün sıhhatine engel olmaz. Ancak çıkarılıp takılabilen/sabit olmayan dişlerin gusül abdesti esnasında ağzı yıkarken (mazmaza) çıkarılması gerekir.

tedavi amaçlı olarak dişlerine dolgu veya kaplama yaptırabilir ve abdest ya da gusül alıp, ibadetlerini yapabilir. Söz konusu tedavinin abdestsiz, cünüp veya âdetli iken yapılması da caizdir.

Şeyhu'l-İslam Musa Kâzım Efendi vermiş olduğu fetvasında şöyle der:

Dişlerinden üç adedini doldurtmak mecburiyetinde olduğundan ba'del vefat dişlerin ağızda kalması şer'an caiz olup olmayacağı hakkında izmir de şark halı kampanyası iplik fabrikası varkel ustası hafız ârif imzalı istiftaya veilen cevap: ihtiyaç ve zarûrete mebni doldurulan bir dişin ba'del vefat ağızda kalmasının ademi cevazı şer'an mervi değildir 22 Haziran 1340[320]

Zeyd dişlerini hâcet ve zarûrete binâen gümüş ve altın gibi mevad-ı ma'deniyye ile doldurtmak veyahut kaplatmak caiz olur mu? Elcevâp: hüvel-a'lemü olur (Ketebehu'l-fakîr Musa Kazım")[321]

Diş doldurtmak veyahut kaplatmak hakkındaki fetvâyı şerîfedeki hâcet ve zarûretin derecesinin beyânı istiftasını hâvî dersaadette sultan hamamında ikinci vakıf handa mukim Yusuf İmzalı istid'aya verilen cevap: işbu istiftanâme mütalaa olundu tabîb-i hâzık-ı müslimin ibarıyla tahakkuk eder. Olbabada ... Seyyid Taha 1339 21 (İşbu istiftânamede bahs olunan fetvanın tahririne muhalif bulunduğum cihetle kararı mezkurda re'yim bulunmadığı (Mehmed). [322][323]

Zarûrete binaen madeni mevad ile diş kaplatmak, diş takmak ve doldurmak caiz olup gusle ve imamete mâni değildir."[324]

Dişleri sağlam olup mahza süs için dişlerini altun kaplama yapdırmakta mahzuru şer'î olup olmadığı istiftasına dair Ankara habiyye kimya hanesinde laborant Yusuf izzet imzasıyla varid olan istiftanameue verilen cevap: sağlam ve hiçbir vech ile teşyîd ve tahkime muhtaç olmayan dişlre

---

[320] TDİ BŞK, *Karar Defteri*, 27.

[321] TDİ BŞK, *Karar defteri*, 14.

[322] Diyanet işleri Reisliği Müşâvere Heyeti Kararı No: 107/17 Tarih 25/ Şubat 1952 *ag.e.* 11. Karar no: 68.

[323] Bkz; "Müşavere Hey'eti kararları", *Diyanet İşleri Reisliği Mecmuası, (Ankara:* Diyanet İşleri Başkanlığı *1956).*

[324] Sebilürreşad cilt XII- sayı :281 s. 89.

mücerred ziynet kasdıyla altun kaplamak caiz olmayacağı beyan olunurç 16 Mart 1927.[325]

Diş Dolgusu ve İslam Hukuku

Diş dolgusu, çürüyen veya hasar gören dişlerin onarılması için yapılan tıbbi bir müdahaledir. İslam'da, insan sağlığının korunması ve hastalıkların tedavi edilmesi oldukça önemli bir yer tutar. Diş tedavisi de bu bağlamda, bireyin sağlığını ve yaşam kalitesini iyileştirmeye yönelik bir uygulama olarak kabul edilir. İslam'da, diş dolgusu ve benzeri tıbbi müdahaleler, sağlık açısından gerekli olduğu ve tedavi amaçlı yapıldığı sürece caizdir (uygundur). Bununla birlikte, bazı dinî hükümler ve detaylar da dikkate alınmalıdır.

İslam hukukunda diş dolgusu ve diş tedavisi, kişinin sağlığına zarar vermediği ve tedavi amacıyla yapıldığı sürece caiz kabul edilir. Diş sağlığının korunması ve tedavi edilmesi, İslam'ın sağlıkla ilgili hükümlerine uygun bir davranıştır. Bu nedenle, diş dolgusu yapılması dinî olarak engellenmeyen, sağlığı iyileştirmeye yönelik tıbbi bir müdahaledir.

Bu bağlamda, DİYK ve diğer İslam hukukçuları, diş tedavisinin tıbbi gereklilikler doğrultusunda yapılmasının ve sağlığın korunmasının önemine dikkat çekmişlerdir.

Yusuf Kerimoğlu:

Yusuf Kerimoğlu, diş tedavileri ve gusül abdesti arasındaki ilişkiyi değerlendirirken, "fettahheru" (iyice tertemiz olun) emrinin ve sünnetteki delillerin, gusül sırasında suyun vücuda ulaşması gerektiğini belirten bir hüküm oluşturduğunu ifade eder. Bu bağlamda, kaplama ve dolgu dişler gibi müdahalelerin gusül abdesti alırken, suyun dişin altına geçmesini engellemesi nedeniyle, gusül farzının yerine getirilmesine mani olduğunu savunur.

Kerimoğlu'na göre, kaplama veya dolgu dişi olan kişiler için bu tedavilerin, dini temizlik açısından bir engel oluşturabileceği göz önünde bulundurulmalıdır. Bu durumda, özellikle Hanefi mezhebine mensup kişilerin gusül abdesti alırken Şafiî mezhebini taklid etmeleri gerektiği vurgulanmaktadır. Şafiî mezhebi, ağız yıkamayı farz değil, sünnet olarak kabul ettiği için, bu yaklaşım, dolgu ve kaplama dişlerin engel teşkil etmesinin önüne geçebilir.

[325] *Karar Defteri*, 59.

Yusuf Kerimoğlu, diş dolgusu veya kaplama yaptıran kişilerin, bu dini temizlikteki zorlukları aşabilmek için Şafiî mezhebini taklid etmeleri gerektiğini belirtmekte ve bu durumu, zarûret nedeniyle uygulanabilecek bir çözüm olarak görmektedir.[326]

Manastırlı İsmail Hakkı şöyle der:

> *Sallanan bir dişi sabitlemek için altın veya gümüş tellerle bağlanmasının caiz olduğu kabul edilse de, çürüyen bir dişi doldurmak ya da kaplatmak zorunluluğunu hissedenler, fetva almak için başvurduklarında kesin bir yanıt alamamaktadırlar. Bununla birlikte, kıyas yoluyla, bu durumun da caiz olduğu düşünülebilir.*[327]

Bolvadinli Yunus Vehbi Efendi diş dolgusunun gusle mani olduğunu dile getirmiş ve aksini söyleyenlere reddiye olarak şöyle demiştir:

> *Özetle, fâzıl-ı müşârün ileyhin Sırâtımüstakīm adlı eserin otuz ikinci nüshasında, münderic makâlesinin sonlarında şu ifadeye yer verilmiştir: "Sallanan dişi sabitlemek için altın veya gümüş tellerle bağlanmasının caiz olduğu kabul edilse de çürüyen bir dişi doldurmak ya da kaplatmak zorunluluğunu hissedenler, fetva almak amacıyla başvurduklarında bir cevap alamamaktadırlar... Bununla birlikte, kıyas yoluyla, bunun da caiz olduğu hatırlanabilir." Kütüb-i fıkhiyede yer almayan bu meselede, bazı fakihler, çürüyen dişin arasına veya dişin çürüyen kısmına giren yemek ya da suyun, guslün sıhhatine engel olacak kadar sağlam olduğunu ve bunun da guslü geçersiz kılacağını belirterek, bu konuda en doğru görüşü ifade etmişlerdir. Bu durumda, ikinci mesele ile ilk mesele arasında kıyas yapmak, esasen farklı sonuçlar doğurur.*
>
> *İzmirli İsmâil Hakkı Bey Efendi'ye:*
>
> *...Reddedilmiş köhne bir fetvayı tizkâr eyledin*
>
> *Müftü Osman deyu karşımda tekrar eyledin*
>
> *İddiâ-yı ictihâdın nerede kaldı Hakkıyâ?*
>
> *Âkıbet hayide bir fetvaya kıldın ilticâ*

[326] Yusuf Kerimoğlu, *Fıkhî Meseleler*, C.3 (Ankara: Misâk Yayınları, 2013), 54-55.

[327] Manastırlı İsmail Hakkı "Bab-ı İctihad Mesdud mudur?" *Sırâtımüstakîm* 1. Nisan 1909, II. Sy:32. s. 75

Kâh dersin müddea'mın şâhidi Şerh-i Siyer

Tutmuyor da'vâ-yı naklin fark eder ehl-i nazar

……

Rabbimin "Fettahherû" fermanı mu'ciz edâ

Gusle gayet i'tinâ eylemiştir iktizâ

Böyle tenbih eylemişken zâtı pâk-i Mustafa

Gayrı tecviz eylemez diş dolmağı şer'i Hüdâ

1332/7 Şabânü'l-muazzam

Bolvadin: Müderris Yunuszâde Ahmed Vehbî.[328]

Değerlendirme:

Diş dolgusu yaptırmanın caiz olduğuna dair DİYK'nun kararı, İslam hukuku açısından değerlendirirken, bazı temel dinî ilkeler ve fıkhi hükümler göz önünde bulundurulmalıdır. Bu görüşü, İslam hukukunun sağlık, tedavi, zarûret, temizlik (gusül ve abdest) ve estetik müdahaleler gibi ilgili alanlarıyla değerlendirebiliriz.

1. Sağlık ve Tedavi Hakkında Dinî Prensipler

İslam, sağlığı koruma ve tedavi etme konusunda oldukça açık hükümler ortaya koymuştur. İslam hukukuna göre, hastalıkların tedavisi bir zarûret ve gerekli bir fiil olarak kabul edilir. Hz. Peygamber (s.a.v.), hastalıkların tedavi edilmesini teşvik etmiştir ve buna dair birçok hadisi bulunmaktadır. İslam'da, sağlık sorunlarına yönelik tedavi yöntemlerine genellikle karşı bir yasak yoktur, aksine şifayı aramak teşvik edilmiştir.

Diş dolgusu, bir tedavi amacına hizmet ettiği için, fıkıh literatüründe sağlık sorunlarını tedavi etme amacına dayandığı için genellikle caiz kabul edilir. Çürüyen bir dişin tedavi edilmesi, ağrının giderilmesi ve sağlık açısından gerekli bir müdahale olduğu için, diş dolgusu zaruri bir tedavi olarak kabul edilebilir. İslam fıkhında tedavi amaçlı yapılan işlemler vücuda zarar vermediği sürece genellikle caiz kabul edilir.

[328] Bolvadinli Yunuszâde Ahmed Vehbî "Diş Dordurmak Meselesi" *Hayru'l-Kelâm*, 1332, nr.35. 275.

2. Zarûret ve Câiz Olma

İslam fıkhı, zarûret ilkesini benimser. Bir insanın sağlığı tehdit altına girdiğinde, örneğin ciddi bir diş çürüğü ağrısı ve enfeksiyon riski varsa, bu durumda tedavi edilmesi gerektiği kabul edilir. Zarûret durumunda, bazı şeylerin yasaklanmış olsalar dahi caiz hale gelmesi mümkündür. Dolayısıyla, diş dolgusu gibi bir tıbbi müdahale, zarûret durumunda caiz olarak kabul edilir.

Örneğin, bir kişi diş çürüğü nedeniyle ağrı çekiyorsa, çürük dişi tedavi ettirmek, İslam'da zarûret kapsamında değerlendirilir ve bu tür tıbbi müdahaleler caizdir. Zarûret durumunda, genellikle hastalıkların tedavi edilmesi İslam'ın sağlığı koruma ilkesiyle uyumlu olduğu için sakıncalı görülmez.

3. Estetik Müdahaleler vs. Sağlık Müdahaleleri

İslam'da sağlık tedavisi ile estetik müdahaleler arasındaki fark önemli bir konudur. Estetik amaçlı müdahaleler (örneğin, dişlerin rengini değiştirmek veya dişleri düzeltmek amacıyla yapılan işlemler) bazı fıkıh âlimleri tarafından, zarar vermediği sürece caiz kabul edilmiştir. Ancak tıbbi bir sorun ve hastalık söz konusuysa, tedavi amaçlı yapılan diş dolgusu gibi işlemler, estetik değil sağlık amaçlıdır ve dolayısıyla daha geniş bir kabul bulur. İslam'da tedavi edici müdahaleler estetik müdahalelere nazaran daha az sınırlıdır. Diş dolgusu, sağlık sorununu giderdiği için caizdir.

4. Diş Dolgusu ve Gusül / Abdest Durumu

İslam fıkhında, gusül ve abdest gibi temizlik ibadetlerinde ağız ve burun gibi organların yıkanması farzdır. Diş dolgusu veya kaplaması gibi müdahaleler, ağız yapısında bir değişikliğe yol açabilir. Ancak, fıkıh açısından bu tür diş tedavileri, ağız içindeki doğal yapıyı değiştirir, ancak kişinin temizlik yükümlülüklerini engellemez.

DİYK'ye göre, diş dolgusu gusül ve abdest gibi dini ibadetlere engel teşkil etmez. Çünkü diş dolgusu, ağızda yerleşik bir madde olarak kabul edilir ve su geçirmemesi, dolayısıyla temizlik yapılmasını engellemiyor olması gerekmektedir. Ağız temizliği, dişlerin doğal yapısının dışındaki bir dolgu veya kaplama nedeniyle engellenemez, çünkü diş dolgusu, vücuda kalıcı bir müdahale değil, tedavi amacıyla yapılan bir işlemdir.

Buna göre, Hanefî mezhebi'nde, ağız içi her noktasının su ile temizlenmesi farz olsa da, diş dolgusu bu temizlik işlemini engellemez. Bununla birlikte, Şafii mezhebi'nde ağız yıkamanın farz olmadığı ve sadece sünnet olduğu kabul edilir, bu da diş dolgusu yaptıranların Şafii mezhebine göre daha rahat hareket etmelerini sağlayabilir.

5. Fıkhî Sonuç ve Dinî Zorluk

Fıkıh açısından, diş dolgusu gibi tıbbi müdahaleler, sağlık adına yapılan tedaviler olarak kabul edilmiştir. İslam'da tedavi, zarûret ve sağlık sorunlarının giderilmesi açısından caizdir, bu da diş dolgusu yaptırmanın bir zarûret sonucu ve sağlık amacıyla caiz olduğu anlamına gelir. DİYK'nun görüşü de bu çerçevede değerlendirilmiştir.

Bu tür tıbbi müdahalelerin dini zorluklar yaratmaması gerektiği vurgulanmıştır. Zorluk olmadan bir çözüm arayışının İslam'a uygun olduğu hatırlatılmaktadır. İslam hukukunun temel prensiplerinden biri, dinde zorluk yoktur. Dolayısıyla, diş dolgusu gibi müdahalelerin abdest veya gusül gibi dini ibadetler açısından gerekli temizlik ve tedavi ile çelişmemesi gerektiği kabul edilmektedir.

İslam hukuku açısından, diş dolgusu sağlık amacı taşıyan ve zarûret durumunda yapılan bir müdahale olarak caiz kabul edilmektedir. Tedaviye yönelik bu tür tıbbi müdahaleler, vücuda zarar vermedikçe ve İslam'ın sağlık ve temizlik hükümlerine aykırı olmadıkça, İslam fıkhına uygun olarak kabul edilmiştir. Diş dolgusu veya kaplama yaptırmak, zaruri bir tedavi olarak görülmeli ve dini yükümlülükleri yerine getirmek için engel teşkil etmemelidir.

4.1.3. Başka Bir Mezhebi Taklid

Bir Yerin Kanaması Hali:

Bu hususta Kurul fetvasında şöyledir:

> *... (Abdestli iken) Herhangi bir yeri kanayan Hanefî mezhebine mensup bir kişinin, abdest almada zorluk yaşama, cum'a, cenâze ve bayram namazlarına yetişememe gibi endişelerle Şâfiî mezhebini taklid etmesinde bir sakınca yoktur...*[329]

[329] Bkz. DİYK, *Fetvalar*, 107. Ayrıca Bkz: İbn Âbidîn, *Reddü'l-muhtâr*, 1/75.

Bu fetvanın tahlilinde kanın abdesti bozma meselesi, diğer mezhebi taklid ve bu konuda verilen daha önceki fetvalar ele alınacaktır.

İnsan vücudundan çıkan kanın abdesti bozma meselesi mezhepler arası ihtilaflı konulardandır. Abdesti bozan şeyler âyet-i kerimede "*(أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنَ الغَائِطِ)*…yahut sizden biriniz helâdan gelmişse…"[330] Elmalılı bu âyet'e dair şöyle der :

> *(أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنَ الغَائِطِ) "Gāit", derin ve çukur bir yer anlamına gelir ve burada hâle (vücutta oluşan bir durum) işaret edilmektedir. Bu anlamı, hadesten yani abdestin bozulmasından kinaye olarak kullanmak mümkündür.*[331] *Açıkça bellidir ki, helâdan çıkmak, bedenden bir necasetin atılması anlamına gelir ki, halk arasında buna "abdest bozmak" denir. Bu görüş, Hanefî mezhebine göre böyledir. Ancak İmam Şâfiî, bu durumu "sebîleynden çıkmak" olarak tanımlamış, İmam Mâlik ise, bu tür çıkışların genellikle sebîleyenden olduğunu ifade etmiştir...* [332]

İslam fıkhında, abdestin bozulmasına neden olan hâdiselerin tespiti, İslam hukukunun temel meselelerinden biridir. Bu konuda farklı mezhepler arasında önemli yorum farkları bulunmaktadır. Hanefî, Şâfiî, Mâlikî ve Hanbelî mezhepleri, bedenden çıkan necasetler ve bunların abdesti bozup bozmadığı konusunda farklı yaklaşımlar benimsemişlerdir. Bu çeşitlilik, her mezhebin fıkhi metodolojisi, tefsir anlayışı ve hadis rivayetlerine verdiği önemin bir yansımasıdır.

1. Hanefî Mezhebi: Necâsetin Bedenden Çıkışı

Hanefî fakihleri, abdestin bozulmasında bedenden çıkan necasetleri esas almışlardır. Bu yaklaşımda, insan vücudunun herhangi bir yerinden (sebîleyn haricinde) kan, irin, kusmuk ve benzeri necis maddelerin çıkması, abdesti bozan bir hâdis olarak değerlendirilmiştir. Hanefîler, bedenden çıkan her türlü necasetin, ister normal bir çıkış yolu (örneğin idrar ya da dışkı), isterse istihâze kanı gibi anormal bir durumdan kaynaklanıyor olsun, abdesti bozacağını ifade etmişlerdir. Bunun temelinde, necasetin beden dışına çıkışı ve bunun bir hadese (abdesti bozucu durum) olarak kabul edilmesidir.

---

330 Mâide, 5/6.

331 Elmalılı Hamdi Yazır, *Hak Dîni Kur'ân Dili C.2. 507.*

332 Yazır, *a.g.e, C.2. 507.*

2. Şâfiî Mezhebi: Çıkış Yerlerine Göre Değerlendirme

Şâfiî fakihleri ise, abdestin bozulmasında bedenden çıkan necasetlerin önemini reddetmiş ve yalnızca çıkış yollarını dikkate almışlardır. Bu bakış açısına göre, abdest sadece ön ve arkaya ait çıkış yerlerinden çıkan maddeler nedeniyle bozulur. Şâfiîler, bedenin diğer bölgelerinden (örneğin kanama, kusmuk gibi) çıkan maddeleri, abdesti bozucu bir hades olarak görmemişlerdir. Onlar için abdesti bozan şeyler, ancak sebîleyn (idrar ve dışkı yolu) gibi vücudun normal çıkış yollarından dışarıya çıkan maddelerdir. Buna göre, normal yollar dışındaki kanamalar veya necis maddeler, abdesti bozmamaktadır.

3. Mâlikî Mezhebi: Sebîleyn ve Diğer Çıkış Yolları

Mâlikî fakihleri, sebîleyn (idrar ve dışkı yolu) dışında kalan bölgelerden çıkan maddelerin abdesti bozup bozmadığını değerlendirirken hem çıkış yeri hem de çıkışın durumu gibi unsurları bir arada ele almışlardır. Mutad (normal) yollardan çıkan kan, kusmuk gibi maddeler abdesti bozar. Ancak, sebîleyn dışında çıkan kan veya istihâze kanı gibi anormal durumlar, ya da idrarını tutamayan kimsenin idrarı gibi necis maddeler, abdesti bozmaz. Mâlikîler, bu ayrımda mutat (normal) yollar ile anormal yollar arasındaki farkı dikkate alarak, her iki durumu ayrı değerlendirmişlerdir. Buna göre, vücutta bulunan sağlık sorunları ve çıkış yolu durumları, abdestin bozulup bozulmamasında belirleyici faktörlerdir.

4. Hanbelî Mezhebi: Kanamanın Miktarına Göre Değerlendirme

Hanbelî fakihleri, kanamanın miktarını esas alarak bir değerlendirme yapmışlardır. Çok miktarda kan çıkması durumunda abdestin bozulacağına karar verirken, az miktarda kan çıkması halinde abdesti bozmayacağı görüşünü benimsemişlerdir. Az miktarda kan bir hades olarak kabul edilmemekle birlikte, çok miktarda kan çıkması, abdesti bozan bir hâdis olarak kabul edilmiştir. Bu görüş, kanın miktarına dayalı bir öncelik belirler ve abdestin bozulması için daha fazla bir çıkış miktarının gerekliliğini ifade eder.

İslam hukuku açısından, tüm mezhepler sebîleyn (idrar, dışkı, yellenme, mezi, ve vedi) gibi vücut dışı atıkların abdesti bozacağı konusunda ittifak etmektedirler.[333] Sebîleyn, vücudun normal atık çıkış yollarını ifade eder ve bu yollarla vücuttan dışarı çıkan her türlü maddeler (idrar, dışkı, yellenme, mezi, vedi vb.) abdesti bozar.

Ancak, bu konuda Şâfiî mezhebi farklı bir değerlendirme yapmaktadır. Şâfiîler, meninin guslü gerektiren bir durum olduğunu kabul etmekle birlikte, abdesti bozmadığını ifade ederler. Yani, meninin çıkması, gusül abdestinin farz olmasını gerektirir, ancak bu durum kişinin normal abdestini bozmaz. Şâfiîlere göre, meni çıkması abdesti bozmazken, gusül gerektiren bir durum yaratır. Bu, diğer mezheplerle karşılaştırıldığında, Şâfiîlerin abdesti bozan durumlar arasında meniye yer vermemesi açısından farklılık arz etmektedir.

Mezhepler Arasındaki Farklılıklar:

1. Hanefî, Mâlikî ve Hanbelî mezhepleri: Meni, guslü gerektiren bir durum olmanın yanı sıra abdesti de bozar. Yani, meni çıkması hem gusül hem de abdestin bozulmasına yol açar.

2. Şâfiî mezhebi: Meni çıkması, guslü gerektirse de abdesti bozmaz. Şâfiîler, meni ile ilgili olarak sadece gusül gerekliliğini dikkate alır ve bunun abdesti bozucu bir hâdise olduğuna karar vermezler.

Bu durum, mezhepler arasındaki fıkhî yorum farklarının bir örneğidir ve her mezhebin sünnetler, hadisler ve Kur'an ayetleri üzerindeki yaklaşımlarına göre şekillenmiştir. Şâfiîlerin, meninin abdesti bozmadığı görüşü, mezheplerin pratikte ve teorik açıdan nasıl farklılıklar oluşturduğunu gösteren önemli bir örnektir.

Bunla birlikte mezhep imamları sebileyn dışında vücudun her hangi bir yerinden çıkan kan ile hayız kanının ve diğer necis şeylerin abdesti bozup bozmadığı konusunda ihtilaf etmişlerdir. Söz konusu bu ihtilafın temelinde Kur'ân'da açık bir nass olmaması ve sünnette ise delil olarak fıkıh eserlerinde zikredilen hadislerin farklı değerlendirilmesi ve amel edilme noktasında sıhhatlerinin tartışmalı olmasıdır. Hanefî mezhebinin delili Hz. Peygamber (sav)'in şu hadisididir: "Abdest akıcı olan

[333] Nevevî, Muhyiddîn Ebu Zekeriyya Yahya b. Şeref, *el-Mecmu' şerhu'l-Mühezzeb,* thk. Âdil Ahmed vd. C.2, (Beyrut: Dâru'l-kütübi'l-ilmiyye, 2002) 600, 601; Vehbe Zuhaylî, *Fıkhu'l-İslâmî ve Edilletühu*, C.1, (Dımeşk: Dâru'l-Fikr, 2012), 361.

her kandan dolayıdır."[334]Aynı şekilde; "Kim namazdayken kusar ya da burnu kanarsa namazından dönüp abdest alıp gelsin ve konuşmamış ise namazına kaldığı yerden devam etsin" [335]

Mâtürîdî'nin Mâide Suresi 6. ayetinin tefsirinde yaptığı şu tespit, hukukî çıkarım (istihsan) ve genelleme ilkelerinin temelini oluşturur. İmam Mâtürîdî'nin ifadesine göre:

"Nass bir illet أن النص إذا ورد لمعنى، فوجد ذلك المعنى في غيره وجب ذلك الحكم في ذلك الغير (sebep) için belirtilmişse ve o illet, nassın dışında başka bir şeyde de mevcutsa, aynı hüküm o şeyde de geçerli olur." [336]

Bu tespit, İslam fıkhındaki analojik (kıyas) düşüncenin önemli bir temelidir. Burada nass, bir durumun, davranışın veya nesnenin hükmünü belirleyen açıklamadır. İmam Mâtürîdî, belirli bir durumu veya nesneyi ele alırken, bir hüküm (fıkhî karar) verilirken o hükmün uygulanabilir olduğu ilkelerin ve sebeplerin benzer durumlarda da geçerli olacağını vurgulamaktadır.

Tespit ve Hukukî Çıkarımlar:

İmam Mâtürîdî'nin bu yaklaşımı, genellikle şu şekilde fıkhî bir ilkede tezahür eder:

1. Bir illetin varlığı: Belirli bir hükmün verilmesi, bir illetin (sebep) varlığına dayanıyorsa, o illetin bulunduğu her yerde o hüküm geçerlidir.

2. Örnek üzerinden genelleme: Örneğin, bir ayette belirli bir davranışın, durumun veya nesnenin hükmü açıkça belirtilmişse, o belirli durumu ya da nesneyi genel bir ilkeye oturtarak, benzer durumlara da aynı hükmün uygulanması gerektiği ifade edilir.

İmam Mâtürîdî'nin bu görüşü, özellikle kıyas ve ictihad konusunda önemli bir rehberdir. Kıyas, belirli bir hüküm ve illetin benzer bir duruma taşınması, yani bir olgunun farklı şekillerdeki tezahürlerine, aynı hukuki veya fıkhî kararların verilmesidir.

---

[334] Darukutnî; 1/156

[335] İbn Mace; 1221

[336] Bkz: Ebû Mansur Maturîdî, *Te'vîlâtü'l-Kur'ân*, thk, Muhammed Boynukalın, C.4, (İstanbul, Daru'l-Mizân, 2005), 171.

Mâide 6. Ayetin Tefsiri:

Mâide 6. ayeti, abdest ve gusül gibi temizlik hükmlerini belirleyen bir ayet olup, fıkhî açıdan abdestin geçerliliğini ve gusül gerekliliğini düzenler. Bu ayetin ilk açıklaması ve gerçekten de uygulanabilir olabilmesi, yukarıda ifade edilen ilkelerle paralellik gösterir.

Örneğin, abdest alırken belirli bir şartın (örneğin ağız ve burnun yıkanması) yerine getirilmesi gerektiği ifade edilirse, bu şartın başka temizlik ve ibadetler için de geçerli olduğu söylenebilir. İmam Mâtürîdî'nin tefsirine dayanarak, eğer bir şeyde benzer bir illet varsa, o zaman ona aynı hüküm uygulanabilir. Yani, temizlikte kullanılan maddeler ve yıkama yöntemleri ile ilgili benzer hükümler, her türlü ibadet ve temizlik için geçerli olabilir.

İmam Mâtürîdî'nin görüşü, İslam hukukunun dinamik yapısının göstergelerindendir. Belirli bir durum için yapılan açıklamalar ve çıkarımlar, benzer olaylar ve durumlar için de geçerli olabilir. Bu anlayış, İslam fıkhının evrensel ve esnek doğasını yansıtarak, zamana ve mekâna göre yeni çıkarımlar yapmayı mümkün kılar. Bu şekilde fıkhî kararlar, her dönemdeki sosyal ve dini gereksinimlere uygun olarak uygulanabilir.

Kemal İbnü'l-Hümam'ın bu konudaki izahı, İslam fıkhında kıyasın nasıl işlediğini anlamak açısından önemlidir.[337] İbnü'l-Hümam, fıkhî hükümlerin bir asıl (makis) ve bir fer' (makis aleh) olarak incelenmesini vurgulamaktadır. Bu bağlamda, asıl ve fer arasında kıyas yaparken, illetin (sebebin) ve hükmün doğru bir şekilde aktarılması gerektiği üzerinde durulmaktadır. Şimdi, Kemal İbnü'l-Hümam'ın izahını, daha anlaşılır şekilde açıklayacağız:

İbnü'l-Hümam'ın Kıyasla İlgili Açıklaması

1. Asıl (makis) ve Fer' (makis aleh):

Asıl: Ön ve arka yoldan (idrar, dışkı ve kan gibi) çıkan necasettir. İbnü'l-Hümam, burada necasetin çıkmasının, abdesti bozma sebebi olduğunu belirtir.

Fer': Bedenden ön ve arka yollardan farklı yerlerden çıkan necasetlerdir. Bu, örneğin hayız (adet dönemi kanı) ve nifas (doğum sonrası kan) gibi dışkı ve idrar dışında kalan kanamalardır.

[337] Geniş bilgi için bkz: İbnü'l-Hümâm, *el-Fethü'l-Kadîr,* C.1, 44.

2. İllet ve Hüküm:

İbnü'l-Hümam'a göre, illet (sebep) olarak sadece necasetin bedenden çıkması esastır. Yani, ön ve arka yoldan çıkan necasetlerin, abdesti bozma hükmü yalnızca o yolla sınırlı değildir. Necaset, bedenin herhangi bir yerinden çıkarsa, abdesti bozar.

İbnü'l-Hümam, burada illeti (necasetin çıkması) fer'e de taşımaktadır. Çünkü her necaset çıkışı abdestin bozulmasına yol açar, bu ilke, ön ve arka yoldan çıkan necasetler için geçerli olduğu gibi, diğer bedensel necasetler için de geçerlidir.

3. Kıyasın Geçerliliği:

Kıyas (analojik düşünme) burada, ön ve arka yoldan çıkan necasetlerin abdesti bozmasına dair bir kuralın, fer' olan diğer bedensel çıkışlar için de geçerli olması gerektiği üzerine yapılmıştır. Asılda, ön ve arka yoldan çıkan necasetlerin abdesti bozma durumu nasıl kabul ediliyorsa, ferde de, bedenden başka bir yerden çıkan necasetler için aynı hükmün uygulanması gerekmektedir.

Burada, asıl ve fer arasındaki benzerlik, sadece necasetin bedenden çıkmış olmasıdır. Necaset, bedenden dışarı çıkmaya başladığı anda, abdestin bozulmasına neden olur.

4. Abdestin Bozulması ve İbadetle İlişkisi:

İbnü'l-Hümam, bu kıyasın sonucunda şu sonuca varır: Eğer bedenin herhangi bir yerinden necaset çıkarsa, abdest bozulur. Bu durumda, abdest almak yine gereklidir ve namaz gibi ibadetlerin yerine getirilmesi için abdest alınması emredilir.

Abdest bozulmuş olur çünkü İslam fıkhında abdest bütün olarak kabul edilir, yani bir noktada abdestin bozulması tüm bedeni etkiler. Necaset, taharetin zıddı olduğundan, necasetin vücuttan çıkması, abdestin geçerliliğini ortadan kaldırır.

5. Özel Durumlar:

Yalnızca idrar yolundan veya dışkı yolundan gelen necasetler için değil, bedenin diğer yerlerinden (örneğin, hayız ve nifas gibi) çıkan kan da abdesti bozar. Zira burada önemli olan, necaste olma durumudur. Yani, idrar veya dışkı yolundan olmaması, necasetin abdest bozma özelliğini değiştirmez.

Ancak, kıyas yapılırken dikkat edilmesi gereken şey, asıl ile fer arasında hükmün aynı şekilde taşınması gerektiğidir. Eğer asılda necaset abdesti bozarsa, fer'de de bedenden herhangi bir yerden çıkan necaset abdesti bozacaktır.

6. Abdestin Bozulmasında Akıcılık Şartı:

Akıcı olma şartı, burada vurgulanan bir diğer önemli husustur. Kan veya rutubet gibi maddeler, eğer akıcı hale gelirse abdesti bozar. Ancak, derinin altında kan ve rutubet olduğu sürece, bunların akması gerekmez. Yalnızca akıcı hale gelmiş necasetler, abdestin bozulmasına yol açar.

İbnü'l-Hümam'ın izahına göre, necaste olma durumu ve necasetin çıkması, abdesti bozan bir durumdur. Ön ve arka yoldan gelen necasetin hükmü, bedenden başka yerlerden çıkan necasetler için de geçerlidir. İbnü'l-Hümam burada kıyasın doğru yapılması gerektiğini ve asıl hükmün fer'e taşınmasının zorunluluğunu vurgulamaktadır. Necaset, hangi yoldan çıkarsa çıksın, tahareti bozar ve dolayısıyla abdestin geçerliliğini ortadan kaldırır. Bu kıyasın sonuçları, hem fıkhî bir çıkarım hem de günlük hayatta uygulama açısından geniş bir kapsama sahiptir.

İmam Şâfiî'ye göre gerek mutat ve gerek mutat olmasın ön ve arka yoldan başka herhangi bir yerden çıkan hiçbir şeyle abdest bozulmaz. Zira Peygamber Efendimiz [sallallâhu 'aleyhi ve sellem] kustuğunda abdest almayarak sadece ağızlarını yıkarak namazını eda etmiştir.

Ayrıca sebileyn gibi necaset yerlerinin dışındaki yerleri yıkamak kıyasa muhalif olduğundan abdestte üç uzvu yıkamak ile başa mesh; sadece teabbüdî bir emir olarak temizlenmenin vucubuyla hüküm şerî'atin varit olduğu şeyle sınırlı olup (أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنَ الغَائِطِ) …yahut sizden biriniz helâdan gelmişse…"[338] âyeti muktezasınca bu konuda şerî'atin varit olduğu şey ise ancak sebileynden ibaret olan mutat çıkış yerleridir.

Bundan dolayı İmam Şâfiî'ye göre abdesti bozucu olan hades ancak idrar, dışkı, mezi, vedi, hayız, nifas ve istihaza kanları gibi mutat çıkış yerleri olan sebileynden çıkan şeyler ile kadına dokunmakla sınırlı olarak, her ne kadar akan kan olsa da bedenin diğer yerlerinden çıkan hiçbir şey hades olmayarak onlar ile abdest bozulmaz.

İmam Mâlik bir görüşünde İmam Şâfiî ile aynı görüştedir. Diğer görüşünde ise abdesti bozan hades sebileyn gibi mutad çıkış yerlerinden idrar, gaita, yellenmek, hayız, nifas kanları, meni mezi ve vedi gibi çıkışı mutat olan şeylerin çıkışlarından

[338] Mâide, 5/6.

ibaret olarak gerek sebileynden gerek sebileynin dışında vücudun başka yerlerinden mutat olmayan istihaza, selisil bevl, kum, kurt gibi şeyler hades olmadığından abdesti bozmamaktadır.

İmam Mâlik, Hz. Peygamber (sav)'in müstehaza olan kadına hitâben:" (عن النَّبِيِّ ﷺ قَالَ لِفَاطِمَةَ بِنْتِ أَبِي حُبَيْشٍ أَتَتْ رسولَ اللهِ صلَّى اللهُ عليه وسلَّمَ، فقالت: يا رسولَ اللهِ، إنِّي أُستحاضُ، فلا يَنقَطِعُ عنِّي الدَّمُ، فأمَرها أنْ تَدَعَ الصَّلاةَ أيَّامَ أقْرائِها، ثمَّ تَغتسِلَ، وتَتوضَّأَ لكلِّ صلاةٍ وتُصلِّيَ، ولو قَطَر الدَّمُ على الحَصيرِ قَطرًا (توضئي فإنّه دم عرق انفجر) تَدَعُ الصَّلَاةَ أَيَّامَ أَقْرَائِهَا، ثُمَّ تَغْتَسِلُ وَتَتَوَضَّأُ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ وَتَصُومُ وَتُصَلِّي:فِي الْمُسْتَحَاضَة hayız günlerinde namazı bırak! Sonra gusledip her bir namaz vakti abdest al ve namaz kıl oruçtut!" ve (أنَّ فاطمةَ ابنةَ أبي حُبَيشٍ أتَتْ رسولَ اللهِ صلَّى اللهُ عليه وسلَّمَ، فقالت: يا رسولَ اللهِ، إنِّي hadislerine muhaliftir. Ve yine abdesti bozan şeylere cevap olarak (ما يخرج من السبيلين) hadisine muhaliftir. Zira hadiste geçen (**ما**) âm lafızlardan olarak sebileynden çıkan mutat olsun olmasın hepsine şamildir. Bundan dolayı mutat ile mutat olmayın diye ayrım yapmak hadise aykırıdır.

Hanefî fakihlerine göre gerek sebileynden ve gerek gayrısından ve gerek mutat ve gayrı mutat sağ olan insanın bedeninden çıkıp temizlenmesi vacip olan mahalle ulaşan kan ve ağız dolusu kusmak gibi şeyler hades olarak abdesti bozduklarına delil (مَنْ قَاءَ أَوْ رَعفَ في صَلَاتِهِ فلينْصرِف ولْيتوضأْ) "her akan kandan abdest vardır" ve (الوُضُوُء مِن كُلّ دَمٍ سَائلٍ) hadisleridir. Zira hadisde geçen (كُلّ) kelimesi nekreye muzaf olduğundan muzaf-ı ileyhin uygun olduğu bütün ferdlerinde hükmün sübutunu ifade eder. Hadiste muzaf-ı ileyh olan (دَمٍ سَائلٍ) "akan kan" ifadesi gerek sebileynden, gerek gayrısından, gerek mutat olsun ve gerek olmasın insan bedeninin her hangi bir yerinden çıkarak temizliği lazım gelen yeri aşan bütün kanların hepsine uygun olmakla bunların hepsi hades olarak abdesti bozucu oldukları gibi, (من قاء أو رعف في صلاته فلينْصرِف ولْيتوضأْ ولْيَبْنِ) "herkim namazda kusar veya burnu kanarsa hemen namazından ayrıp abdest alsın ve namazını binâ etsin!" hadisleri de kusma ve burun kanının hades olarak abdesti bozucu olduklarına delildir. Dolayısıyla abdesti bozan şeyleri sebileynden çıkan şeylerle kısıtlayan İmam Şâfiî ve İmam Mâlik'in aleyhlerine kesin bir delildir.

Ayrıca necasetin temas ettiği yerin dışında başka yerleri yıkayarak abdestsizliği gidermek (şer'i şerif olmaksızın) yalın akılla bilinemeyecek bir iştir. Şu hâlde şeriat hangi yerlerden çıkan şeylerin abdesti bozacağını söylemişse o yerlerin dışına çıkılmamalıdır. Şeriatın belirlediği yerler mutat olan ön ve arka yollardır.

Araştırmalarımız neticesinde tespit ettiğimize göre ilk defa bu konu hakkında eserinde yer veren Hanefî fakihlerinden Ebü'r-Recâ Necmüddin ez-Zâhîdî el-Gazmînî (ö. 658/1260)dir. Zâhidî, *Kunye* isimli meşhur eserinde şöyle der:

> *Hanefî mezhebine mensup avam bir kimsenin bir yeri kanadığında bu hüküm hakkında Şâfiî mezhebine uyarak abdestini iade etmemesi halinde buna müsaade edilmez. Şayet bunu yaparsa dövülür.*[339]

Molla Fenâri, Zâhidî'nin görüşünü naklettikten sonra Hanefî fakîhi Rükneddîn Kirmânî'nin (ö. 543/1149):

> *Hanefî mezhebine mensup bir kişi yara bereye müptela olsa (özürlü olduğundan dolayı) 5 vakit namaz için her vakitte abdest almak meşakkatli olsa bu durumda Şâfiî mezhbinin hükmüyle amel edebilir mi? (cevaben) Hayır edemez. Ancak su ona zarar veriyorsa teyemmüm ederek namaz kılar*[340]

fetvasını nakleder. Bu görüş Osmanlı döneminde telif edilen fetva mecmualarına genel kabul görmüş ve yer almıştır.

Hanefî fakihî Pirizâde İbrahim el-Mekkî (ö. 1099/1688) taklid ile ilgili kaleme aldığı risâlelerinde bu hususla alakalı olarak şöyle der:

> *Hanefi mezhebine mensup bir kimse abdestli iken bir yeri kanar veya bedeninden kan çıkarda, Şafiî mezhebine göre abdestinin bozulmadığını düşünürek, namaz kılarsa kıldığı bu namazın iadesi gerekir. Zira bu kişi abdestini her iki mezhebin hükümlerine uygun olarak yerine getirmemiştir. Hanefi mezhebine uymuştur, ona göre de abdesti kesin olarak bozulmuştur.*[341]

Zâhidî'nin bu fetvası daha sonraki dönemlerde verilen fetvalara referans olmuştur. Pîrizâde, Hanefî mezhebinde olan bir kişinin abdestinin bozulduğuna dair bir

---

339 Muhtar b. Mahmud b. Muhammed ez-Zâhidî el-Gazmînî, *Kunyetü'l-münye li tetmîmi'l-gunye*, 1. Basım, (Beyrut: Daru Nuru's-sabah/Daru ihyâi'-türâs el-Arabî, 2024), 257.

340 Muhammed b. Hamza b. Muhammed el-Fenârî, *Fusûlü'l-bedâyi' fî usûli'ş-şerâyi',* thk. Muhammed Hasen Muhammed Hasen İsmail, C.2, (Beyrut: Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1427/2006), 499.

341 Pîrizâde İbrâhîm, "Risâletü gâyeti't-tahkîk fî 'ademi cevazi't-telfik", *Mecmuatü resâil-i Pîrizâde,* thk. Hasan Özer/Mustafa Ateş (İstanbul: İlim Kapısı Yayıncılık, 2022), 93.

hükümde, Şâfiî mezhebine geçmesinin geçerli olamayacağını ifade etmektedir. Örneğin, kanın abdesti bozmadığı Şâfiî mezhebi görüşüne dayanarak, Hanefî mezhebinde kanın abdesti bozduğuna dair hükme rağmen, bir kişi bu durumda şâfiî mezhebiyle hareket edemez. Çünkü her iki mezhebin hükümleri aynı anda ve birbirinden bağımsız bir şekilde uygulanamaz. Bir kişi, bir mezhebin hükümleriyle amele başlamışsa, o mezhebin bütün hükümleriyle amel etmesi gerekir.

Mezheplerin Birlikte Uygulanmasının Mümkün Olmaması:

Pîrizâde, mezheplerin birleştirilmesiyle ilgili şöyle bir tespit yapmaktadır: Her iki mezhebin görüşlerini aynı anda terkib etmek, ancak her iki mezhebin şartlarına uygun hareket edilirse mümkün olur. Bir kişi, bir mezhebin hükümleriyle amel etmekteyken, başka bir mezhebin sadece bazı hükümlerine geçemez. Özellikle, kan gibi önemli bir meselede, Şâfiî mezhebinin görüşü ile Hanefî mezhebinin görüşü birbirini çelişir. Bu durumda, kişinin, her iki mezhebin tam hükümleriyle hareket etmesi gerekir.

Pîrizâde'nin açıklamasına göre, Hanefî bir kişinin abdestinin bozulduğu bir durumda, Şâfiî mezhebiyle hareket edip, abdest almadan namaz kılması câiz değildir. Şâfiî mezhebinin görüşüne göre, kan abdesti bozmaz, ancak Hanefî mezhebinde kanın abdesti bozması gerekir. Eğer bir kişi, bu iki mezhebi karıştırarak hareket ederse, her iki mezhebin de şartlarını yerine getirmediği için, namazı geçerli olmaz ve batıl olur.

Pîrizâde'nin bu açıklaması, mezheplerin hükümlerini birleştiren veya seçici bir şekilde uygulayan kişilerin, hem dinî hükümleri hem de fıkhî kuralları tam anlamıyla takip etmeleri gerektiğini vurgulamaktadır. Her iki mezhebin şartları ve hükümleri birbirine zıt olduğunda, iki mezhep arasında seçim yapılması ya da bir kısmının kabul edilmesi geçerli olmayacaktır. Bu durum, hem fıkhî açıdan hükümlerin geçerliliğini hem de ibadetlerin doğruluğunu etkiler.[342]

Bir kişinin Hanefî mezhebinden Şâfiî mezhebine veya tam tersine geçmesi, sadece bir konuda geçiş yaparak değil, bütün bir mezhep değişikliği şeklinde olmalıdır. İki mezhep arasında, hükümlerinin birbirine zıt olduğu durumlarda, mezhebin bütünlüğü bozulmuş olur. Dolayısıyla, sadece bir hükümde bir mezhebin görüşüne geçiş, namaz

[342] Pîrizâde, "el-Keşfü ve't-tetkîku li şerhi Gâyetü't-tahkîk fî men'i't-telfîk fî't-taklîd" *Mecmuatü resâil-i Pîrizâde*, thk Hasan Özer ve Mustafa Ateş (İstanbul: İlim Kapısı Yayıncılık, 2022), 104.

gibi ibadetlerin geçerliliğini etkiler ve ibadetler batıl olur. Bu bağlamda, mezhep değişikliği, bütün bir mezhep değişikliği ile yapılmalı ve mezhebin ruhsat ve zorluklarıyla tam uyum sağlanmalıdır.

Değerlendirme:

DİYK'nun, Hanefî mezhebine mensup bir kişinin, abdest almakta zorluk yaşaması durumunda, Şâfiî mezhebini taklid etmesinin uygun olduğuna dair verdiği fetva, mezhepler arası farklılıkları ve bu farklılıkların pratikte nasıl uygulanması gerektiğini ele alır. Bu fetva, özellikle mezhepler arası rahatlık ve kolaylık prensibine dayanan bir anlayışı yansıtmaktadır. Ancak, bu tür bir fetvanın İslam hukuku açısından nasıl değerlendirileceğini anlamak için birkaç önemli noktayı ele almak gerekir.

1. Mezhepler Arasındaki Farklılık ve Taklid Meselesi

İslam fıkhında, mezhep farklarının varlığı, aynı zamanda bir rahmet ve kolaylık olarak da görülmektedir. İhtilaf, müctehidlerin aynı hüküm hakkında farklı deliller veya yorumlar sunması sonucu ortaya çıkar ve bu da Müslümanların farklı yorumlar ve uygulamalarla daha kolay bir şekilde ibadetlerini yerine getirebilmelerini sağlar. Bu bağlamda, taklid, yani bir mezhebe mensup kişinin, kendi mezhebinin dışında bir mezhebin görüşüne uyması, özellikle zorunluluk veya zorluk durumlarında caiz kabul edilir.

DİYK'nun fetvasında, özellikle zorluk durumunda bir mezhebin kolaylık sağlayan görüşüne yönelmenin dinî bir esneklik olarak kabul edilebileceği ifade edilmektedir. Bu yaklaşım, mezhepler arası ihtilafların, Allah'ın dinine hizmet etmek için bir rahmet olduğu anlayışına dayanır.

2. Şâfiî Mezhebi ve Hanefî Mezhebinin Farklı Hükümleri

Fetvada bahsedilen mesele, Hanefî mezhebi ile Şâfiî mezhebi arasındaki abdestle ilgili farklılık ile ilgilidir. Hanefî mezhebine göre, bedenden çıkan kan, abdesti bozar, ancak Şâfiî mezhebine göre kanın abdesti bozmadığı kabul edilir. Bu fark, pratikte ciddi bir kolaylık farkı yaratabilir, çünkü bir kişinin bedeni kanadığı durumda Hanefî mezhebinde abdestinin bozulması gerekirken, Şâfiî mezhebinde bu durum söz konusu değildir.

DİYK'nun fetvası, bu gibi durumlarda, kişinin abdestini almakta zorluk yaşaması veya namazlara yetişememesi gibi pratik sebeplerle Şâfiî mezhebinin kolaylığından

faydalanmasının caiz olduğunu belirtmektedir. Bu tür bir yaklaşım, İslam hukukunun kolaylık ve ruhsat prensibini yansıtır ve aynı zamanda maslahata uygunluk taşır. Yani, zorluk çeken bir kişi, şer'î bir mazeretle, farklı mezhebin hükmünü uygulayarak kendi dinî yükümlülüklerini yerine getirebilir.

3. Şer'î Mazeret ve Taklid İzni

İslam hukukunda, mazeret kavramı, kişinin zor durumda olmasının, belirli dinî hükümleri esnetmesine olanak tanıyabileceğini ifade eder. Bu fetvaya göre, bir Hanefî mezhebine mensup kişinin, bedeni kanadığı için abdest almakta zorluk çekmesi, ona Şâfiî mezhebini taklid etme hakkı verir. Bunun dayanağı, şer'î zorluk ve mazeret kavramıdır. İslam, insanlara ibadetlerinde zorluk çıkarmak yerine, onlara kolaylık sağlamak ister. Bu, özellikle farz ibadetlerin yerine getirilmesinde büyük önem taşır.

Örneğin, bir kişi cum'a namazına, cenaze namazına veya bayram namazına katılmak istiyorsa ve abdest almakta zorluk çekiyorsa, bu durumda farklı bir mezhebin daha kolay hükümleriyle hareket etmesi mümkündür. Şâfiî mezhebi, kanın abdesti bozmadığı görüşüyle, böyle bir zorlukla karşılaşan kişinin namazına engel teşkil etmez ve bu da onun ibadetini yerine getirmesini sağlar.

4. Mezhebe Bağlı Kalmak Zorunlu Mudur?

Fetvada ayrıca mezhepler arasında ihtilaflı konularda bir mezhebe bağlı kalmanın zorunlu olmadığı belirtilmektedir. İslam fıkhında, bir kişi, kendi mezhebine bağlı kalmak zorunda değildir. İhtilaflı meselelerde, şer'î mazeretler bulunduğunda, başka bir mezhebin görüşüne yönelmek mümkündür. Bu, İslam hukukunun esnekliğini ve kolaylık ilkesini gösterir. Ancak burada dikkat edilmesi gereken husus, meselenin gerçekten zorluk oluşturması ve kişinin ibadetini yerine getirememe riskiyle karşılaşmasıdır. Zorluk olmadan mezheplerin farklı görüşleri arasında kolaylık sağlamak, gerekli bir mazeret bulunmayan durumlarda önerilmez.

5. Fetvada Dinî Esneklik ve Maslahat

DİYK'nun bu kararı, maslahat ve kolaylık ilkesine dayanmaktadır. Eğer bir kişinin, kendi mezhebinin hükmüne göre abdest almakta zorlandığı bir durumda, Şâfiî mezhebini taklid etmesi, onun namazını kılabilmesi için bir kolaylık sağlar. Kolaylık prensibi, İslam'ın temel bir özelliğidir ve şer'î hükümlerin uygulanmasında zorluk

yaratmaktan kaçınılması gerektiğini ifade eder. Bu fetva, bu tür bir zorlukla karşılaşan kişiye, İslam hukukunun rahatlatıcı ve esnek bir yönünü sunar.

DİYK'nun kararı, mezhepler arası farklılıklar ve taklid meselesi üzerinde önemli bir noktaya değinmektedir. Hanefî mezhebine mensup bir kişinin, abdest almakta zorlanması durumunda, Şâfiî mezhebini taklid etmesinin caiz olduğu açıklaması, İslam hukukunun kolaylık ve esneklik ilkeleriyle uyumludur. Bu, özellikle ibadetlerini yerine getirememe endişesi taşıyan bir kişinin, zor durumda kalmadan dinî yükümlülüklerini yerine getirmesini sağlamaktadır.

Ancak, bu tür bir uygulamanın, gerçekten bir zorluk durumunda yapılması gerektiğini unutmamak önemlidir. Zorluk olmadığı bir durumda, mezheplerin görüşlerini seçmek yerine, mezhebe sadık kalmak daha doğru olacaktır. Bu fetva, mezhep içi ihtilafların çözülmesinde önemli bir esneklik sağlasa da, gerekli şartların yerine getirilmesi ve dinin temel hükümlerinin doğru bir şekilde uygulanması da göz önünde bulundurulmalıdır.

İslam fıkhındaki bu farklı yaklaşımlar, mezheplerin fıkhi metodolojileri ve tefsir anlayışlarındaki farklılıkları yansıtır. Hanefîlerin, her türlü necâsetin abdesti bozduğunu kabul etmeleri, Şâfiîlerin sadece ön ve arka çıkış yerlerinden çıkan maddelere odaklanması, Mâlikîlerin ise mutad yollar ile anormal çıkışlar arasında ayrım yapmaları, mezhepler arasındaki yorum farklarının örneklerindendir. Hanbelîlerin kanın miktarına dayalı yaklaşımı ise kanamanın miktarını esas alarak abdesti bozma kriteri belirlemişlerdir.

Bu farklı görüşler, İslam hukukunun esneklik ve uyum sağlama kapasitesini de gözler önüne serer. Müslümanlar, yaşadıkları coğrafyada kabul edilen mezhebin fıkhî ilkelerine uygun olarak hareket edebilirler, ancak her durumda meşru tedavi ve zarûret durumları dikkate alınarak, abdesti bozacak bir hâdisenin varlığı sorgulanabilir.

Sonuç olarak, bedenden çıkan necasetlerin abdesti bozup bozmayacağı konusunda, Hanefî, Şâfiî, Mâlikî ve Hanbelî mezheplerinin farklı görüşleri, her birinin fıkhî anlayışını ve tefsir yorumunu yansıtmaktadır. Bu farklılık, aynı zamanda İslam fıkhının çok yönlü ve dinamik yapısının bir göstergesidir.

4.1.4. Alkol İçeren Maddelerin Temizlikte Kullanılması

İslam hukukunda alkol, genellikle haram kabul edilen bir madde olarak değerlendirilmekle birlikte, alkol içeren maddelerin temizlikte kullanılması hususu, mezhepler arasında farklı görüşlere yol açmıştır. DİYK'nun, alkol içeren maddelerin temizlikte kullanılmasına dair verdiği fetva, bu konuda İslam fıkhındaki çeşitli yaklaşımları gözler önüne sererken, pratikteki uygulamalara yönelik de önemli bir kılavuzluk sağlamaktadır.

Bu hususta Kurul fetvası şöyle dir:

> *...İspirto, kolonya vb. sıvılarla, temizlik amacıyla üretilen alkollü maddelerin içilmesi haram olmakla birlikte[343], temizlikte kullanılmaları caizdir. Namaz kılmadan önce bu ürünlerin sürüldüğü yerlerin yıkanması da gerekmez.[344]*
>
> *"Üzüm şarabından yapılmayan alkol, örneğin ispirto veya bira, içilmesi haram olsa da bu tür maddelerin elbiseye ya da bedene sürülmesinin namaza engel teşkil ettiği söylenemez."[345]*
>
> *Şâfiî mezhebine göre, üzümden yapılan şarap ile diğer maddelerden üretilen ve sarhoş edici özellik taşıyan alkollü içkilerle kolonya arasında bir fark bulunmaz. Bunlar, şarap gibi hem necis kabul edilir hem de içilmeleri haramdır. Bulaştıkları yerlerin yıkanması gerekir.*
>
> *Bununla birlikte, esas hüküm bu olmakla birlikte, esans, parfüm ve benzeri ürünlerin kullanılabilir hâle getirilmesi amacıyla eklenen az miktardaki katkı maddeleri, necis olsalar bile, genellikle göz ardı edilebilecek ve affedilebilecek necasetler arasında sayılmaktadır.[346]*

Alkol İçeren Maddeler

İslam fıkhı açısından, bitki kökenli gıdalar genel olarak helal kabul edilirken, bu gıdaların işlenme süreçlerinde bazı özel durumlar ortaya çıkabilir. Özellikle

---

[343] Buhârî, Edep, 80; Müslim, Eşribe, 73.

[344] Kâsânî, *Bedâî*', C.5. 115; Elmalılı, *Hak Dini*, C.2, 763-764.

[345] Elmalılı, *a.g.e*, C.2, 763.

[346] Ceziri, *el-Fıkhu ala mezâibi'l-erbaa'* C.1,19; Mehmed Keskin, *Büyük Şâfi İlmihali,* C.1, 504.

sarhoşluk veren alkollü içkiler, uyuşturucu maddeler ve insan sağlığına zarar verebilecek zehirli maddeler, İslam hukukunda yasaklanan unsurlar arasında yer almaktadır. Alkol içeren maddelerin temizlik veya başka amaçlarla kullanımı ise fıkıh literatüründe tartışmalı bir konu olmuştur. Bu konuda, özellikle alkol içeren maddelerin temizlikteki kullanımı ve bitki kökenli gıdaların helallik durumu ele alınmıştır.

1. Alkolün Yasaklanması ve Hanefi Mezhebinin Yaklaşımı

Kur'an-ı Kerim'de, hamr tabiriyle ifade edilen alkollü içkilerin kesin bir biçimde yasaklandığı vurgulanmıştır. Maide Suresi'nin 90. ve 91. ayetlerinde, sarhoşluk veren maddelerin içilmesi haram olarak belirtilmiştir. İslam hukukçuları, hamrın, sarhoşluk veren içeceklerin genel adı olduğunu kabul ederken, her sarhoş edici içeceğin hamr kapsamına girdiği konusunda görüş birliğine varmışlardır[347]. Bu durumda, sarhoşluk veren her içeceğin çok miktarda içilmesinin haram olduğu gibi, az miktarda içilmesinin de haram olduğu görüşü geniş bir şekilde benimsenmiştir[348].

Ancak, Hanefi mezhebi açısından hamr, özel olarak pişirilmemiş üzüm suyunun kabarıp sertleşmesiyle elde edilen sarhoşluk verici içki olarak tanımlanır. Hanefilere göre, bu tür içkiler haram olmakla birlikte, pişirilmiş üzüm suyu veya taze hurma suyu gibi maddelerle yapılan içecekler, sarhoşluk verici olsalar bile, keyif verici amaçla kullanılmadıkları sürece caiz kabul edilebilmektedir. Ancak, bu tür içeceklerin keyif verici amaçla içilmesi, yine haram olarak kabul edilmiştir.[349]

Ebu Hanife ve Ebu Yusuf'a göre, sarhoşluk verici bir içecek dahi olsa, vücut direncini artırmak gibi tıbbi amaçlarla içilebileceği ifade edilmiştir. Buna karşın, İmam Muhammed bu görüşü reddetmiş ve bu tür içeceklerin haram olduğunu savunmuştur.[350] Bununla birlikte, Hanefi mezhebi, alkollü içeceklerin keyif amacıyla içilmesinin haram olduğu noktasında diğer mezheplerle aynı görüşü benimsemiştir.[351]

---

[347] Maide, 5/90-91.

[348] Şevkânî, *Neylü'l-evtâr*, C.8,194-205.

[349] Mavsılî, *el-İhtiyar*, C.4, 99-101; Haskefî, *ed-Dürrü'l-muhtâr*, 676; İbn Abidin, *Reddü'l-muhtâr,* C.10, 27-28.

[350] İbn Abidin, *a.g.e.* C.10, 27-28.

[351] Cezîrî, *el-Fıkhu alâ mezâhib*, c. II, s. 7; İbn Abidin, *a.g.e*, C.10, 36.

2. Alkol İçeren Maddelerin Temizlikte Kullanımı

Alkol içeren maddelerin kullanımı, İslam hukukunda önemli bir tartışma konusudur. Bu maddeler, genellikle temizlik ve kişisel bakım ürünlerinde, özellikle kolonya gibi parfüm içeren sıvılarda kullanılmaktadır. Kolonya, içinde alkol bulunduran bir temizlik ve tazeleyici ürün olup, İslam'da temizliğe dair kurallar çerçevesinde değerlendirildiğinde farklı görüşlerin ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

3. Kolonya ve Benzeri Ürünlerin Temizlikte Kullanımı

Kolonya ve benzeri alkollü temizlik ürünlerinin kullanımına dair İslam hukukunda farklı görüşler bulunmaktadır. İslam hukukçuları, alkolün temizlikte kullanılmasının hükmünü, alkolün doğasına ve kullanım amacına göre değerlendirmişlerdir. Genel olarak, alkol içeren maddelerin temizlikte kullanılması caiz görülmekle birlikte, bu maddelerin içerdiği alkolün necis (kirli) olup olmadığı konusunda görüş ayrılıkları mevcuttur.

1-Alkolün Necis Olup Olmadığı

Çoğu İslam hukukçusu, alkolün necis (kirli) olduğu görüşündedir. Buna dayanak olarak, Kur'an'da alkolün, yani "hamr" olarak adlandırılan maddelerin "rejis" (pislik) olarak nitelendirildiği ifadeleri gösterilmektedir. Örneğin, Maide suresi 90. ayette, alkol (hamr) ve kumar (maysir) gibi maddeler şeytanın işlediği pislikler (rejis) olarak tanımlanmıştır: "İnananlar, şüphesiz ki, alkol ve kumar ve taşlarla yapılan kurbanlar ve fal okları, ancak şeytanın pisliklerindendir. O yüzden onlardan kaçının ki, kurtuluşa erersiniz."[352]

Bu ayet, alkolün sadece manevi olarak değil, aynı zamanda fiziksel olarak da kirli bir madde olduğunu ifade etmektedir. Bazı fıkıh mezhepleri, alkolün bu necislik özelliğinden dolayı, kolonya gibi alkol içeren maddelerin temizlikte kullanılmasının sakıncalı olabileceğini savunmuşlardır.

2-Alkolün Temizlikte Kullanılabilirliği

Buna karşın, bazı fıkıh âlimleri alkol içeren maddelerin sadece manevi olarak kirli olduğunu, dolayısıyla fiziksel olarak temiz sayılabileceğini ileri sürmüşlerdir. Bu görüşe göre, alkolün içilmesinin haram olduğu kabul edilse de, temizlik amacıyla kullanılması ve hatta bu maddelerin cilde sürülmesi caizdir. Zira, alkolün dışsal

[352] Maide, 5/90.

kullanımı, onun necis olduğunun bir göstergesi sayılmamaktadır. Ancak, bu maddelerin içirilmesi haram kabul edilmiştir.[353]

2. Hanefi Mezhebi ve Alkol İçeren Maddeler

Hanefi mezhebine göre, alkolün temizlikte kullanımı genellikle mubah (caiz) olarak görülür. Ancak, Hanefi fıkhında hamr (alkol) terimi yalnızca pişirilmemiş üzüm suyundan elde edilen içkileri ifade etmektedir. Hanefi âlimleri, alkolün sadece içilmesinin haram olduğunu, ancak dışsal kullanımlarının haram sayılmadığını belirtmişlerdir. Örneğin, bazı Hanefi âlimlerine göre, kolonya gibi alkollü maddelerin kullanımı, sarhoşluk vermediği sürece temizlikte bir sakınca oluşturmaz.[354]

Ancak, bazı Hanefi âlimleri, alkolün kullanıldığı her türlü ürünün necis olduğunu savunmuşlardır. Bununla birlikte, genel görüş, alkolün haram olan sarhoş edici içkilerde yer alması durumunda bu maddelerin bedenle teması sırasında bir temizlik sorunu doğurmayacağı yönündedir.[355]

3. Şafiî Mezhebi ve Alkol İçeren Maddeler

Şafi mezhebi, alkol içeren maddelerin temizlikte kullanılmasını daha sıkı bir şekilde yasaklamaktadır. Şafiî fıkhına göre, alkol içeren ürünlerin kullanımı yalnızca temizlik amacıyla değil, diğer tüm dışsal uygulamalar için de haramdır. Şafi mezhebi, alkolün necis olduğu görüşünü benimsemekte ve bu nedenle alkollü maddelerin kullanılması, bedene veya elbiseye temas ettiğinde yıkanması gerektiği kanaatindedir. Bu nedenle, Şafi mezhebine göre kolonya kullanımı, temizlik amacıyla bile olsa, uygun görülmemektedir.[356]

4. İhtiyatlı Kullanım ve Zorunluluk Durumunda Uygulamalar

Çoğu fıkıh mezhebi, alkol içeren maddelerin temizlikte kullanımını belli koşullarda mubah (caiz) saymaktadır. Ancak bu kullanımda dikkat edilmesi gereken en önemli husus, alkolün zararlı bir etki yaratmaması ve mümkünse alternatif temizleyici ürünlerin tercih edilmesidir. İslam hukukunda ihtiyatlı davranmak, her zaman dini

[353] İbn Kudâme, *el-Muğnî,* C.12, 495.

[354] Mavsilî, *a.g.e,* C.4, 99.

[355] İbn Abidin, *a.g.e,* C.10, s. 27.

[356] Nevevî, *el-Mecmû' Şerh el-Muhezzeb,* C.1, 171.

sorumlulukların yerine getirilmesi açısından önemlidir. Bu nedenle, alkol içeren temizlik ürünlerinin yalnızca zorunluluk durumunda ve gereksiz yere aşırı kullanılmaması tavsiye edilmektedir.

Alkol içeren maddelerin temizlikte kullanımı, İslam hukukunda farklı mezheplerin ve fıkıh ekollerinin tartışmalarına konu olmuştur. Hanefi mezhebi, alkolün haram olarak içilmesini yasaklamakla birlikte, dışsal kullanımını temizlik amacıyla caiz görürken, Şafi mezhebi daha katı bir tutum sergileyerek alkollü maddelerin kullanımını sakıncalı bulmuştur. Genel olarak, temizlik amacıyla alkol içeren ürünlerin kullanımı konusunda İslam hukukunda ihtiyatlı davranmak ve gereksiz yere kullanmaktan kaçınmak önerilmektedir.

Alkol içeren maddelerle ilgili olarak İslam fıkhında, bunların temizlikte kullanılabilirliği konusu da tartışma yaratmıştır. Hanefi mezhebine göre, alkollü maddeler genellikle necis kabul edilmekle birlikte, bu maddelerin temizlikte kullanılmasında bir sakınca yoktur. Bu yaklaşım, özellikle alkol içeren parfüm ve kolonya gibi ürünler için geçerlidir. DİYK da bu konuda, alkollü maddelerin temizlikte kullanılmasını caiz görmüştür. Bununla birlikte, Şâfiîler açısından alkol içeren maddelerin temizlikte kullanımı, necis oldukları için yıkama gerektiren bir durum olarak değerlendirilmiştir[357].

5. Fıkhî Tartışmalar ve Sonuçlar

Fıkıh literatüründe, alkol içeren maddeler ile ilgili olarak çeşitli görüşler bulunmaktadır. Özellikle Hanefi mezhebinin bakış açısı, temizlik amacıyla alkol içeren maddelerin kullanılması noktasında esnek bir yaklaşım sergileyebilirken, diğer mezhepler alkollü maddelerin necis kabul edilmesi ve bu maddelerle yapılan temizliklerin yıkanması gerektiğini savunmaktadırlar[358]. Bu bağlamda, günümüzde kullanılan kolonya ve parfüm gibi ürünler, temizlikte kullanılabilecek maddeler olarak değerlendirilebilir.

Alkol içeren maddelerin İslam hukukundaki durumu, kullanım amacına göre değişkenlik arz etmektedir. Sarhoşluk verme amacı ile kullanılan içeceklerin haram olduğu, ancak temizlik amacıyla kullanılan alkol içeren maddelerin daha esnek bir

[357] Şevkânî, *Neylü'l-evtâr*, C.8, 194-205.

[358] Mavsılî, *a.g.e*, 99; Merğînânî, *el-Hidâye*, C.4,108-113.

şekilde ele alındığı görülmektedir. Bu, İslam hukukunun kolaylık ilkesine uygun bir uygulama olarak değerlendirilebilir.

Alkol içeren maddelerin kullanımına dair İslam hukukundaki görüşler üzerine yapılan tartışmalar, bir dizi farklı bakış açısını ortaya koymaktadır. İslam'da alkolün haram kabul edilmesi, temelde Kur'an-ı Kerim'deki ayetlere dayanmaktadır. Bu bağlamda, alkolün sarhoşluk yapıcı etkisinin, "hamr" (alkollü içkiler) kategorisine giren bir özellik olduğuna inanılır. Ancak alkolün sadece içilmesi değil, vücuda sürülmesi durumunda da bazı tartışmalar mevcuttur.

1. Alkolün Haram Olması

İslam hukuku açısından alkolün haram olmasının başlıca dayanağı, Maide Suresi 5. ayette geçen "فطهّروا" ifadesidir. Bu ayette alkol (hamr) ve kumar gibi şeylerden kaçınılması gerektiği vurgulanır. Fakat bu kaçınmanın kapsamı üzerinde bazı tartışmalar mevcuttur. Bazı fakîhler, alkolün sadece içilmesinin haram olduğunu savunmuş, vücuda sürülmesinin ise haram olmadığı görüşünü benimsemişlerdir. Bu noktada alkolün insan vücudu üzerindeki etkisi göz önünde bulundurularak, içki olarak tüketilmesi durumunda sarhoşluk yapması ve dini sorumlulukları engellemesi önemli bir rol oynamaktadır.[359]

2. Alkol İçeren Kolonya ve Parfüm Kullanımı

Kolonya ve diğer alkol içeren kokulu maddelerin kullanımı ile ilgili olarak farklı görüşler mevcuttur. Bir görüş, alkol içeren maddelerin vücuda sürülmesinin de haram olduğuna işaret etmektedir. Bu görüşe göre, alkolün vücuda sürülmesi, içilmesi kadar zararlı ve yasaklayıcıdır. Ancak, başka bir görüş, alkolün sadece içilmesinin haram olduğunu ve kollonya gibi maddelerdeki alkol oranının çok düşük olduğunu belirterek, bunların haram sayılmayacağına kanaat getirmiştir.[360] Bununla birlikte, şarapla karıştırılmış ve sarhoşluk verebilecek kadar yüksek alkol içeren parfümlerin kullanılması, haram kabul edilebilir.

3. Az Miktarda Alkolün Etkisi ve Hükmü

Metin, az miktarda alkolün etkisinin olmaması durumunda, bu alkol içeren maddelerin kullanılabileceğini savunmaktadır. Eğer alkol, sarhoşluk veya bir başka

[359] İbn Kudâme, *el-Muğnî*, c. 12, 495.; İbn Rüşd*, Bidâyetü'l-müctehid,* C. 1, 382.

[360] Şevkânî, *Neylü'l-evtâr*, C. 8, 194-205.

olumsuz etki yaratmıyorsa, kullanımının haram sayılmayacağı ileri sürülmektedir. Bu bağlamda, şarapla karıştırılmış maddelerin az miktarda olması ve etki göstermemesi durumunda, haramlık hükmü kalkabilir. Buradaki temel ölçüt, alkolün etki gösterip göstermemesi, dolayısıyla "etkisi olmayan" alkol haram sayılmayabilir. Bu görüş, az miktarda alkol içeren maddelerin, sarhoşluk yapmayan miktarda kullanılabileceğini savunan fakîhler tarafından benimsenmiştir[361].

Alkol içeren maddelerin kullanımı konusunda en güvenli yol, şüpheli durumları engellemek adına bu maddelerden kaçınmaktır. Ancak kolonya gibi düşük alkol oranına sahip ürünlerin, etki göstermemesi durumunda haram sayılmayabileceği bazı fakîhlerce kabul edilmektedir[362].

İslam hukuk literatüründe alkol içeren maddelerin durumu, çeşitli mezhep ve müctehidlerin görüşlerine göre farklılık göstermektedir. İbn Abidin, alkol içeren içkiler, özellikle şarap, rakı, bira ve kolonya gibi maddeler hakkında şunları kaydetmektedir:

> *Benim görüşüme göre, Kuhistani'de şöyle bir ifade yer almaktadır: "Şaraptan başka haram içkilere gelince: Bunlar, zahir rivayetlere göre ğaliz necaset olup, İmameyn'in görüşüne kıyasla hafif necaset sayılabilir." Bu durum, necasetin hafif olup olmadığının İmameyn'in görüşlerine dayandığını göstermektedir. Yani, müctehid imamlar arasında bir ihtilaf bulunduğu için bu durum söz konusudur. Örneğin, hurma şarabı ve kaynayıp yarıya inen üzüm şarabı, İmam-ı Evzai'ye göre helal kabul edilmiştir.*[363]

İbn Abidin'in bu sözleri, İmam-ı Azam ve İmam-ı Evzai arasındaki farklılıkları ortaya koymaktadır. İmam-ı Azam'a göre alkol içeren maddeler ğaliz (kesin) necasettir. İmam-ı Evzai ise, üzüm şarabı gibi bazı içkilerin helal olabileceğini belirtmektedir. Ancak İbn Abidin, İmam-ı Azam'ın görüşünü tercih etmektedir. Bu da, alkol içeren maddelerin genel olarak ğaliz necaset olarak kabul edilmesi gerektiği anlamına gelir. Ayrıca, İmam-ı Kasani de, "İmam-ı Azam'dan gelen zahir rivayetin,

[361] Zemahşerî, *el-Keşşâf*, C. 1, 362; Aynî, *el-Binâye*, c. 10, 715.

[362] İbn Teymiyye, *Mecmûatü'l-fetâvâ*, C.34, 123-125.

[363] İbn Abidin, *Reddü'l-Muhtâr*, Cilt 10, 27.

insanı sarhoş eden müskiratın necaset-i ğaliza hükmünde olduğunu" belirtmektedir[364].

Kolonya gibi alkol içeren maddelerin kullanımı, özellikle cami gibi kutsal mekanlarda dikkat edilmesi gereken bir konu haline gelmiştir. İbn Abidin, kolonya kullanımı ile ilgili şu noktaya dikkat çekmektedir: "*Zira necaset-i ğaliza'nın ancak bir dirhem miktarı affolunmuştur*"[365]. Bu, kolonya gibi maddelerin camilerde kullanılmasının uygun olmadığını gösteren bir uyarıdır. Eğer bir kimsenin elbisesinde bir dirhem miktarından fazla "*Necaset-i ğaliza*" varsa, o elbise ile namaz kılınamaz. Kolonya kullanımının camilerde ve namaz kılan müminler için uygun olup olmadığı konusu bu anlamda oldukça önemlidir. Zira camilerin temizliği ve ibadet yerlerinin saygı gösterilmesi gereken yerler olması gerekliliği, bu tür içkilerin ya da alkol içeren maddelerin kullanılmaması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Bu bakımdan, alkol içeren maddelerin, özellikle de kolonya gibi kokulu maddelerin kullanımı konusunda İslam hukukçuları arasında farklı görüşler bulunsa da, genel olarak camilerde bu tür maddelerin kullanılmaması gerektiği hususunda görüş birliği vardır. Namaz kılan müminlerin kolonya gibi maddelerden uzak durması gerektiği ve mescidlerin temiz tutulması gerektiği açıkça vurgulanmaktadır.

> *9 Safer 1340'ta gene Fetva emininden lavanta ve kolonya sürmenin muvafıkı şer'i âli olup olmadığını sormuşlar ve şu cevabı almışlar:*
>
> *Bunlar necaseti galizadan olmakla cevazı salata münafi miktarda musallinin gerek vücud ve libasında gerek namaz kıldığı mahalde bulunursa bu halde kılınan namazların şer'an iâdesi lazımdır.*[366]

Kurul'un bu konuda verdiği karar şöyledir:

> *Kızıltepe müftüğüne: herkes tarafından kullanılmkata olan ispirto ile karışık (kolonya) tîb yerinde kullanılmasının câiz olup olmadığının istifsarına dâir Kızıltepe müftülüğünden gelen 8/2/1928 tarihli ve 9/4 numaralı tahrirat mütâlaa olundu:*

[364] İmam Kasani, *Bede'iü's-Sanâi*, Cilt 1,175.

[365] İbn Abidin, *Reddü'l-Muhtâr*, Cilt 10, 36.

[366] 27. Eylül. 1937, Cumhuriyet gazetesi sayfa 3. Bkz: https://www.gastearsivi.com/gazete/cumhuriyet/1937-09-27/3. [12.11.2024]

Necis olduğuna dâir bir nas olmadıkça a'yânda asıl olan tahâret olduğu; ispito ve kolonyanın hürmet ve necis hakkında bir nas vârid olmadığı ve esâsen her haram olan şeyin necis olması da lazım gelemeyeceği cihetle kolonya tîb yerine kullanulmasında mahzur-i şer'î olamayacağından cevaben işârı tezekkür kılındı 6/5/1928.[367]

Fıkhî hükümlerin büyük bir kısmı, İslam hukukunda belirli bir mantık veya akıl yürütmeye dayanmaksızın, tamamen Allah'ın emirlerine ve yasaklarına dayalı olarak uygulanan taabbüdî hükümlerden oluşur. Necâset gibi hükümler de bu taabbüdî kategorisinde değerlendirilir. Bu tür hükümlerin taabbüdî yönünün ağır basması, bu tür hükümler üzerinde akıl yürütme veya mantıksal bir gerekçe aramanın doğru olmayacağı anlamına gelir. İslam hukukunda, bazı şeylerin necis veya temiz olma durumu, tamamen Allah'ın emirlerine ve Peygamber Efendimiz'in (sav) sünnetine dayanır.

Necâsetin taabbüdî yönü, İslam hukukunun temel ilkelerinden biridir. Necâset, sadece fiziki olarak kirli veya pis olan maddeleri değil, aynı zamanda dini açıdan yasaklanmış ve haram kılınmış maddeleri de kapsar. Bu bağlamda, şarap, rakı, bira gibi alkol içeren içkiler, sadece fiziksel olarak kirli olmanın ötesinde, dinî açıdan da haram kabul edilen ve dolayısıyla necâseti ifade eden şeylerdir. Bu tür maddelere dair hükümlerin, akıl ve mantıkla değil, Allah'ın ve Peygamber Efendisi'nin (sav) öğretileriyle belirlendiği anlaşılmaktadır.

Fıkıh kitaplarında bu tür hükümler, İslam toplumunun dini ve ahlaki değerlerinin korunması adına uygulanır ve bu uygulamaların arkasında herhangi bir akıl yürütme gerekçesi aramak, çoğu zaman fıkıh mezhepleri tarafından uygun görülmez. Necâset gibi hükümler, Allah'ın emirlerine teslimiyetle kabul edilir ve bu emirlerin uygulamaları da sadece itaat edilmesi gereken dini vecibeler olarak kabul edilir.

Örneğin, İmam-ı Azam ve İmam-ı Şafiî gibi büyük İslam âlimlerinin mezheplerinde, alkolün ve diğer haram maddelerin necaset olarak kabul edilmesi, onların sadece fiziksel kirli olmasının ötesinde, manevi bir pislik olarak değerlendirilmesindendir. Bu sebeple, kolonya gibi alkol içeren maddelerin kullanımı, bir miktar mantıkî açıklama gerektirse de, çoğu zaman taabbüdî bir hüküm olarak kabul edilir ve bu maddelerin kullanımı çoğunlukla tavsiye edilmez.

[367] Heyet-i Müşavere, *Karar Defteri*, 113.

Özetle, necâset gibi fıkhî hükümlerin taabbüdî yönünün ağır basması, bu hükümlerin sadece dinî emirler ve yasaklarla belirlendiği anlamına gelir. İnsanlar, bu hükümlere itaat etmekle yükümlüdürler, akıl ve mantıkla değil, Allah'ın rızasını gözeterek hareket etmelidirler.

Mehmed Zihni Efendi bu hususta şöyle der:

> *صرّحوا في الخمر ولا فرق بينها وبين غيرها من المسكرات فيما عدا لزوم الحدّ في المختار.*
>
> *Şarabın ağır necasetlerden olduğunda ittifak vardır, diğer müskirat ise râcih kavele göre fark olmaksızın necâset-i galîzadır*[368]

Bu konuda fetvahâneden istenilen fetva sureti şöyledir:

> *Nu'man imzalı 5 safer sene 1340 tarihinde bi'l-vurûd, lavanta ve kolonya ve emsâli ıtriyyatın isti'mâli câ'z olup olmadığına dâir vâki olan istiftaya cevaptır.*
>
> *Meâline nazaran lavanta ve kolonya ve bunların emsâli ıtriyyatta ispito denilen madde bulunduğu ve ispirto da şarap veya şarabın gayri her neden istihsal olursa olunsun arak nevinden olduğu surette bu gibi ıtriyyatın isti'mâli ve bunlardan hiçbir suretle intifâ' olunması mukarin-i cevâz-ı şer-'i âlî olmaz ve bunlar necâset-i galîzadan olmağla cevâz-ı salâta münâfî miktarda musallinin gerek vücud ve libasında gerek namaz kıldığı mahalde bulunursa bu halde kılınan namazların şer'an iâdesi lazımdır. 9 safer sene 1340.*[369]
>
> *Diyanet işleri Riyasetinden verilen kararname suretleri de şöyledir: Herkes tarafından kullanılmakta olan ispirto, ile karışık (Kolonya) Tıp yerinde kullanılmasının caiz olup olmadığının iş'arına dair olan yazı okundu:*
>
> *Necis olduğuna dair bir nas olmadıkça ayanda (eşyada) asıl olan Taharet olduğu, İspirto ve kolonyanın hürmet ve necsi hakkında bir nas vârid olmadığı ve esasen her haram olan şeyin necis olması da lâzım gelmiyeceği cihetle kolonya tîb yerinde kullanılmasında mahzuru şer'i olamaya cağının cevaben iş'arı tezekkür kılındı. 6/5/1948*

[368] M. Zihni, *Nimet-i İslâm*, C.1, 199.

[369] Bkz: *Cerîde-i İlmiyye*, C.7. sy .73. 2364.

İspirtodan ibaret olan kolonya ve emsali kokuların kullanıması caiz ve sürüldükleri yerin tâhir olup olmadığı hakkında 6/2/1943 tarihli yazı okundu.

Hamr (Şarab) 'dan başka muhtelif maddelerden yapılan ispirto hamr mahiyetinde olmayıp, ispirtodan yapılan kolonyanın beden ve elbiseye dökülüp sürüldüğü takdirde namazın cevazına mâni olmıyacağının cevaben iş'arı tezekkür kılındı. 15/2/1943

Şarabdan başka kolonyağı, ispirto ve emsali sarhoş edenlerin kullanılması ve sürünmesi her ne kadar caiz ise de kaçınmak evlâdır.[370]

Kolonya ve parfüm, genellikle hoş koku sağlamak, temizlik yapmak veya rahatlama amacıyla kullanılan, günlük yaşamda yaygın olarak tercih edilen ürünlerdir. Ancak bu iki ürün arasındaki benzerlikler ve farklar, özellikle içeriklerinde yer alan alkol gibi çözücülerden kaynaklanmaktadır. Kolonya ve parfümün her iki ürün de genellikle alkol içerdiği için, bu maddelerin İslam hukukunda necis (pis) olarak kabul edilip edilmediği konusu, fıkhi açıdan tartışma yaratmaktadır. Bu durum, kolonya ve parfümün necis olup olmadığına dair bir ihtilaf doğurmuş ve bu ihtilaf farklı mezheplerin yorumlarına göre değişiklik göstermektedir.

Kolonya, genellikle su, alkol ve esanslardan elde edilen bir karışımdır. Kokusunun yanı sıra antiseptik özelliklere sahip olması nedeniyle temizlik amacıyla da kullanılır. Parfüm ise daha yoğun bir kokuyla bilinir ve genellikle alkol ile çözülmüş aromatik bileşiklerden oluşur. Kolonya genellikle vücuda temas ettiği zaman doğrudan ciltle etkileşime girer ve bu yüzden temizlik veya ferahlık amacıyla kullanılırken, parfüm genellikle sadece kokusunun yayılması için vücuda sıkılır.

Her iki ürün de alkol içeriyor olsa da, alkolün içeriği ve yoğunluğu kullanılan esanslarla orantılı olarak değişir. Alkol, hem parfümün hem de kolonya'nın içeriğinde bulunan bir bileşendir ve bu bileşik, İslam fıkhında "müskirat" (sarhoş edici) olarak kabul edilen maddelerden biridir. Bununla birlikte, İslam hukukunda alkolün bir maddenin necis olup olmadığını belirlemede tek başına yeterli bir kıstas olup olmadığı konusunda farklı görüşler bulunmaktadır. Bazı fakîhler, alkol içeren maddelerin necis olduğunu kabul ederken, bazıları ise bunun sadece sarhoş edici ve haram bir madde olarak kabul edilmesi gerektiğini savunur.

[370] Heyet-i Müşâvere, *Karar Defteri,* 87.

İslam hukukunda alkolün necis olup olmadığı, genellikle bu maddenin etki düzeyine ve kullanım amacına göre değerlendirilir. Alkol, sarhoşluk ve madde bağımlılığına yol açabilen bir madde olduğunda kesinlikle haram kabul edilir. Ancak, alkolün ciltle temas etmesi, doğrudan içilmesiyle aynı sonucu doğurmaz. Bazı fıkıh fakîhleri, alkolün dışsal kullanımının, özellikle parfüm ve kolonya gibi ürünlerde olduğu gibi, temizlik amacıyla kullanıldığında necis sayılmayabileceğini belirtir. Bununla birlikte, diğer fakîhler ise alkol içeren her maddenin necis olarak kabul edilmesi gerektiğini savunur.

Kolonya ve parfümün içeriğinde yer alan alkolün, bu ürünlerin necis olup olmadığına dair ihtilafa neden olması, İslam hukukunda alkolün hükmü üzerine yapılan tartışmaların bir yansımasıdır. Kolonya ve parfümün kullanımı ile ilgili olarak bazı âlimler, alkolün necis olup olmadığı konusunda farklı görüşler ortaya koymuşlardır. Bir grup fakîh, alkolün küçük bir miktarının, özellikle sarhoşluk yapmayan bir şekilde kullanıldığında, necis sayılmayacağını belirtir. Diğerleri ise alkolün her durumda necis olduğunu savunur ve bu nedenle kolonya ve parfüm gibi ürünlerin kullanımı konusunda dikkatli olunması gerektiğini vurgular.

Bazı âlimler, kolonya veya parfümün sadece koku amaçlı kullanılması durumunda, alkolün etkisinin zararsız ve geçici olduğu görüşündedir. Buna karşın, alkolün, tıpkı yiyecek ve içeceklerdeki gibi, temizlenmesi gereken bir madde olarak kabul edilmesi gerektiğini söyleyen görüşler de vardır. Bu durumda, ürünlerin kullanıldığı alanların (örneğin cami, mescit gibi yerler) temizliği ve korunması adına daha dikkatli olunması gerektiği ortaya çıkar.

Kolonya ve parfümün içerdiği alkol ve diğer kimyasal bileşenlerin fıkhi hükmü, İslam hukukunun temel ilkelerine ve farklı mezheplerin yorumlarına göre değişiklik gösterir. Fakat genel kabul görmüş olan görüş, alkol içeren maddelerin temizlikte kullanılmasının, özellikle de bu maddelerin sarhoşluk yapıcı bir etkisi olmadığında, bazı durumlarda caiz olabileceğidir. Ancak yine de, temizlik amacıyla kullanılacak ürünlerin, İslam'ın temel ahlaki ve dini ilkeleriyle uyumlu olmasına özen gösterilmesi önemlidir. Bu noktada, kolonya ve parfüm gibi ürünlerin, cami ve diğer

ibadet yerlerinde kullanılmasından kaçınılması gerektiği, özellikle alkol içeriği bakımından dikkat edilmesi gereken bir durumdur.[371]

Değerlendirme:

DİYK'nun fetvasında alkol içeren ürünlerin temizlikte kullanımıyla ilgili açıklamalar, İslam hukukundaki temizlik ve necaset kurallarını dikkate alarak yapılmış bir değerlendirmeyi yansıtmaktadır. Fetvada belirtilen hususları dört ana noktada ele alabiliriz:

1. Alkol İçeren Maddelerin Temizlikte Kullanılması

Fetvaya göre, alkol içeren maddelerin (örneğin, kolonya ve parfüm gibi) temizlik amacıyla kullanılması caizdir. Ancak, içilmesi haram olan alkol içerikli maddelerin bedende veya elbisede kullanılmasıyla ilgili özel bir yasaklama bulunmamaktadır. İslam hukunda, bazı maddelerin fiziksel olarak "necis" (pis) olup olmaması, bu maddelerin kullanımıyla doğrudan ilişkili değildir. Bu bağlamda, alkol içeren ürünlerin içilmesi haram olduğu halde, temizlik amacıyla kullanılmaları (örneğin kolonya ile temizlik) caiz görülmektedir. Bu, temizlikte kullanılan maddelerin "haram" olmamaları gerektiği kuralının esnetildiği bir durumu ifade eder.

2. Namazdan Önce Temizlik

Fetvada, alkol içeren maddelerin kullanıldığı yerlerin namazdan önce yıkanması gerektiği belirtilmemektedir. Yani, kolonyanın veya parfümün kullanıldığı elbiseler veya bedende, namaz kılmadan önce ekstra bir temizlik yapılması gerekmez. Bu, aslında temizlik konusunda daha geniş bir yaklaşımı işaret etmektedir. İslam hukunda temizlik, yalnızca fiziksel kirlerden ibaret değildir; aynı zamanda manevi temizlik de önemli bir yer tutar. Alkol içeren maddelerin temizlikte kullanılması, fiziksel temizlik amacıyla kabul edilmiştir.

3. Şâfiî Mezhebine Göre Değerlendirme

Şâfiî mezhebine göre, alkollü içkilerin ve kolonyanın şarapla aynı şekilde değerlendirilmesi gerektiği vurgulanmıştır. Şafiîler, alkol içeren her şeyin necis olduğunu savunur ve bu tür maddelerin kullanıldığı yerlerin yıkanması gerektiğini belirtirler. Burada, şarap ve diğer alkollü içkilerle kolonya arasındaki farkın

[371] Hamdi Döndüren, *Delilleriyle İslâm İlmihali İnanç - İbadet - Günlük Hayat* (İstanbul: Erkam Yayınları, 2017), 825.

olmadığına dair görüş, kolonya ve parfümün içeriğindeki alkolün de aynı şekilde zararlı etkiler doğurabileceği anlamına gelir. Ancak, Hanefi mezhebine göre bu tür maddelerle ilgili temizlik için özel bir yıkama gereksinimi bulunmamaktadır.

4. Katkı Maddelerinin Affedilmesi

Fetvada, alkol içeren maddelerde bulunan katkı maddelerinin necis olsalar bile görmezden gelinebileceği belirtilmiştir. Bu durum, İslam hukukunda "istihale" (maddenin kimyasal dönüşümü) ve "istihlak" (haram veya necis bir madde ile karışarak saf bir maddeye dönüşmesi) gibi ilkelerle açıklanabilir. Temizlik amacıyla kullanılan parfüm ve kolonya gibi ürünlerin içinde yer alan küçük miktardaki alkolün, bu ürünlerin genel temizlik kuralları çerçevesinde affedilebilir olduğu ifade edilmektedir. Bu yaklaşım, günlük hayatın pratik ihtiyaçlarını gözeten bir çözüm önerisi sunar.

DİYK'nun fetvası, alkol içeren ürünlerin temizlikte kullanılmasının caiz olduğu yönündedir. Bu fetva, özellikle Hanefi mezhebi ve bazı modern fıkhi anlayışlarla uyumludur. Şafi mezhebi gibi daha katı yaklaşımlar, alkol içeren maddelerin necis olduğu ve bu maddelerin kullanıldığı yerlerin yıkanması gerektiğini öne sürmektedir. Ancak, günümüzde parfüm ve kolonya gibi ürünlerin içerdiği alkolün necis olma durumu, çeşitli fıkhi ilkelerle esnetilmiş ve temizlik için kullanılan maddelerin hükmü farklı şekillerde ele alınmıştır.

Özetle, temizlik amacıyla alkol içeren maddelerin kullanılması caiz olmakla birlikte, kullanımda dikkat edilmesi gereken husus, kullanılan maddelerin necis olup olmadıkları ve bunların kullanımına dair mezheplerin farklı yorumlarıdır.

4.1.5. Özür Hâli

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...Özür sahibi kimse Hanefî mezhebine göre her namaz vakti için abdest alır. Zira Hz. Peygamber (s.a.s.) özür sahibi bir kadına böyle yapmasını bildirmiştir.*[372] *Özür sahibi, özür hâlinin abdesti bozmadığını varsayarak o vakit içinde aldığı abdestle, onu bozan yeni bir durum meydana gelmedikçe, dilediği kadar farz, vacip, sünnet, kaza namazı, cuma ve bayram namazı*

[372] Buhârî, Vudû', 63.

kılabilir, Kâbe'yi tavaf edebilir, Mushaf'ı tutabilir.[373] *Ancak özür sahibinin abdesti namaz vaktinin çıkmasıyla bozulur…*

İmam Şâfiî'ye göre özür sahibi kimsenin bir namaz vakti içinde kılacağı her farz namaz için ayrı ayrı abdest alması gerekir.[374]

Mâlikî mezhebine göre özür sahibinin abdesti, vaktin girmesi veya çıkması ile değil, özrün dışında abdesti bozan bir şeyin meydana gelmesi ile bozulur[375].

Bir kimsede bulunan özürlülük durumunun o kişiyi ileri derecede sıkıntıya sokması ve abdest almada ciddi zorluklarla karşı karşıya bırakması hâlinde Mâlikî mezhebinin bu görüşü ile amel edilebilir.[376]

Bu fetva, İslam hukukunun özellikle abdest ve namaz konularında farklı mezhepler arasındaki uygulama farklılıklarını dikkate alarak değerlendirilmiştir. Özür sahibi kişiler, sürekli devam eden abdest bozucu hâller (örneğin, sürekli burun kanaması, idrarını tutamama, sürekli kusma, yellenme, vs.) nedeniyle genellikle namaz ve ibadetlerini yerine getirirken karşılaştıkları zorlukları hafifletmek amacıyla farklı çözüm önerilerine ihtiyaç duyarlar. Bu durum, dört büyük İslam mezhebi (Hanefî, Şâfiî, Mâlikî ve Hanbelî) tarafından farklı şekillerde ele alınmıştır.

1. **Hanefî Mezhebi:** Hanefî mezhebine göre, özür sahibi bir kişi, her namaz vakti için abdest alır ve abdest aldığı sürece o vakte ait namazları, kaza namazları, sünnet ve diğer ibadetleri yapabilir. Ancak namaz vakti sona erdiğinde, abdestin geçerliliği sona erer ve yeni vakitte tekrar abdest alması gerekir. Özür sahibi, sadece özrün kendisi nedeniyle abdesti bozulmaz; örneğin, burun kanaması veya yellenme gibi başka abdest bozan durumlar meydana gelirse, abdestin bozulmasına sebep olur.

2. **Şâfiî Mezhebi:** Şâfiî mezhebi, özür sahibinin bir namaz vakti içinde her farz namaz için ayrı ayrı abdest almasını gerektirir. Çünkü bir namaz bitiminde abdest de sona erer. Özür sahibinin abdestinin devam etmesi için, sadece nafile namazlar gibi bazı durumlar hariç, her farz için yeniden abdest alması gerekmektedir.

---

[373] Merğînânî, *el-Hidâye,* C.1, 219-220

[374] Şirbînî, *Muğni'l-muhtâc*, C.1, 175.

[375] İbn Rüşd, *Bidâye*, C.1, 35; Desûkî, *Hâşiye,* C.1, 114-118.

[376] DİYK, *Fetvalar,*109.

3. **Mâlikî Mezhebi:** Mâlikî mezhebi, özür sahibinin abdesti, vakit değişiklikleriyle değil, özür dışında herhangi bir şeyle (örneğin, idrarın tekrar gelmesi, yellenme gibi) bozulur. Bu mezhebin yaklaşımı, özür sahiplerinin abdest almakta büyük zorluk çektikleri durumlarda onlara kolaylık sağlayabilir. Özür sahibinin abdesti, özür halinin dışındaki herhangi bir sebeple bozulduğunda geçerliliğini kaybeder.

Özür sahibi kişinin abdest ve namazla ilgili meseleleri, farklı fetva kurumları ve İslam ülkelerindeki dini otoriteler tarafından zaman zaman farklı şekillerde ele alınmaktadır. Bu tür meselelerdeki görüşler genellikle ilgili ülkenin uyguladığı mezhep, yerel gelenekler ve pratik ihtiyaçlar göz önünde bulundurularak şekillenir. Din İşleri Yüksek Kurulu'nun önerdiği çözüm, Mâlikî mezhebinin yaklaşımını benimsemekte ve özür sahibine büyük kolaylık sağlamaktadır. Ancak bu görüşün, diğer fetva kurumlarının bakış açısıyla nasıl bir karşılaştırma sağladığını görmek için, bu konudaki bazı önemli fetva kurumlarının görüşlerini de incelemek faydalı olacaktır.

Kurullar:

1. Mısır Ezher Üniversitesi Fetva Kurumu

Ezher Üniversitesi, İslam dünyasının en saygın dini eğitim kurumlarından biridir ve geniş bir fetva verme yetkisine sahiptir. Ezher, genellikle Hanefî, Şâfiî, Mâlikî ve Hanbelî mezheplerinin görüşlerini harmanlayarak fetva verir. Özür sahibi bir kimsenin abdesti ile ilgili olarak, Ezher Fetva Kurumu genellikle şu hususlara dikkat eder:

Hanefî ve Şâfiî mezhepleri açısından, özür sahibi her namaz vaktinde abdest almalıdır. Şâfiî mezhebi, her namaz için ayrı abdest alınmasını gerektirirken, Hanefî mezhebi her vakitte yeni abdest almayı öngörür.

Mâlikî mezhebi gibi, Ezher, bazen daha esnek ve kişinin pratik durumuna uygun çözümler sunabilir. Özellikle, özür sahibi kişinin zorluk çektiği durumlarda, abdesti bozacak başka bir şey olmadıkça, abdesti devam ettirilebileceği görüşünü savunabilir.

Ezher, genellikle insanların günlük yaşamındaki zorlukları göz önünde bulundurarak, daha esnek bir yaklaşım benimseyebilir, ancak yine de her bireye özel bir çözüm önerisi getirir.

2. Suudi Arabistan Fetva Kurulu

Suudi Fetva Kurulu, özür sahibi bir kimseyle ilgili olarak genellikle şu görüşleri dile getirir:

Hanbelî mezhebi esas alınarak, özür sahibinin abdesti sürekli bozulmadığı sürece, her namaz vakti için abdest alması gerektiği ifade edilir. Suudi Fetva Kurulu, özellikle hac ve umre ibadetleri gibi durumlarda, özür sahibi kişilerin abdest konusunda sıkıntı yaşadığı durumları dikkate alarak bazı kolaylıklar sunar.

Bu kurullar, Hanefî ve Şâfiî mezheplerine dayalı olarak, namaz vakti sona erdiğinde abdesti bozulan bir kimse için her vakit abdest almasının gerekliliğini vurgular. Yani, özür sahibinin abdesti, başka bir bozulma durumu yoksa her yeni namaz vaktiyle yeniden alınmalıdır.

Türkiye'deki fetvalarda, genellikle şu hususlar öne çıkar:

Hanefî mezhebine uygun olarak, bir özür sahibinin her namaz vakti için abdest alması gerektiği ifade edilir. Ancak, abdest alınan vakitte namazlar, kaza namazları ve sünnet namazları gibi ibadetler yapılabilir. Özür halinin, namaz vakti boyunca kesilmemesi gerektiği belirtilir.

Fetvalarda esneklik ve kolaylık sağlama noktasında, DİYK genellikle özür sahibinin yaşadığı zorlukları dikkate alarak, özür sahibine kolaylık sağlamak adına esnek bir yaklaşım sergileyebilir. Ancak, abdesti bozan başka bir durum olmadığı sürece, namaz vakti bitiminde abdesti bozulur ve yeni vakitte tekrar abdest alması gerektiği vurgulanır.

3.Ürdün Fetva Kurulu

Ürdün Fetva Kurulu, Hanefî ve Şâfiî mezhepleri arasında bir denge kurarak fetvalar verir. Özür sahiplerinin abdest meseleleriyle ilgili olarak:

Özür sahibinin abdesti, Mâlikî mezhebi gibi özür hali dışında başka bir şey ile bozulmadığı sürece, bir namaz vakti boyunca geçerli sayılabilir. Yani, özür sahibinin yaşadığı sıkıntıyı göz önünde bulundurarak, abdesti ile namaz kılmaya devam edebilmesi sağlanabilir.

Ancak, Ürdün Fetva Kurulu da Hanefî veya Şâfiî mezheplerine benzer şekilde, namaz vakti bitiminde abdesti bozulur ve yeniden abdest alınması gerektiğini belirtir.

Değerlendirme:

DİYK'nun fetvası, özür sahibi kişinin abdest almadaki zorluklarını göz önünde bulundurarak Mâlikî mezhebinin esnek yaklaşımını benimsemiştir. Bu yaklaşım, özür halindeki bir kişinin abdestinin, vakit değişikliklerinden değil, yalnızca özür dışında başka bir şeyle bozulması gerektiğini savunur. Bu, özellikle sürekli bir abdest bozucu durumu olan kişilere büyük kolaylık sağlar.

DİYK'nun Mâlikî mezhebine dayalı yaklaşımı, pratikte zorluk çeken özür sahipleri için daha kolaylık sağlayıcı bir çözüm önerisi sunarken, diğer fetva kurumları daha geleneksel mezhep görüşlerini benimseyebilir ve her namaz vakti için abdest alınması gerektiğini savunabilir.

Bu fetva, özür sahibinin abdesti almakta ciddi zorluklarla karşılaştığı durumlarda, Mâlikî mezhebinin görüşünü benimsemeyi öneriyor. Özür halindeki bir kişinin abdesti için sürekli bir zorluk varsa, Mâlikî mezhebine dayalı bir çözüm uygulanabilir. Çünkü bu görüş, özür sahibi için büyük bir kolaylık ve esneklik sağlar, kişinin ibadetlerini yerine getirirken daha az sıkıntıya düşmesini sağlar. Din İşleri Yüksek Kurulu, zaman zaman bu tür pratik zorlukları göz önünde bulundurarak, mezhepler arası farklılıkları dikkate alarak kolaylık sağlayacak fetvalar verebilir.

İslam hukuku, her bir mezhebin farklı perspektif ve uygulamalarıyla, dini yükümlülüklerin yerine getirilmesinde esneklik ve kolaylık sunmayı amaçlar. Bu tür fetvalar, özellikle modern çağda, insanların karşılaştığı pratik problemleri çözmede büyük öneme sahiptir. Örneğin, sürekli devam eden abdest bozucu hâller nedeniyle zorluk çeken bir kimsenin, Mâlikî mezhebinin esnek yaklaşımını benimsemesi, o kişinin ibadetlerini düzenli şekilde yapabilmesine olanak sağlar. Bu fetva, özür sahibine daha kolay bir yaşam tarzı sunarak, ibadetlerini daha sağlıklı bir şekilde yerine getirmesine yardımcı olabilir.

4.1.6. Kadınlardan Gelen Beyaz ve Kokusuz Akıntı

Kadınlardan gelen beyaz ve kokusuz akıntının abdesti bozup bozmadığı, İslâm hukukunda tartışmalı bir meseledir. Bu konuda, Peygamber Efendimiz'den (s.a.s.) doğrudan bir rivayet bulunmamaktadır. Ancak fıkıh literatüründe, abdesti bozan unsurlar arasında yer alan sıvılar genellikle vücut dışına çıkan sıvılar olarak tanımlanmış ve erkek ile kadın arasındaki ayırım göz önünde bulundurulmamıştır. Bu bağlamda, önden ve arkadan gelen her şeyin abdesti bozduğu belirtilmiştir.

İlk olarak, Allah Teâlâ'nın "وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ" Allah size dinde zorluk kılmadı.[377] Ayeti, fıkıh ilmi açısından oldukça önemli bir delildir. Bu ayette, dinin zorlama ve sıkıntı yaratacak şekilde bir yükümlülük getirmediği vurgulanmaktadır. Kadınlardan gelen akıntının ise, doğal bir durum olması ve kadınlar arasında yaygın bir sorun olması, bu akıntının abdesti bozmak gibi zorlayıcı bir durum yaratmaması gerektiği sonucunu doğurur.

Ayrıca, sahih hadislerden biri, "كنَّا لا نعدُّ الكُدرةَ والصُّفرةَ شيئًا"[378] hadisi, özellikle kadınların adet sonrası kalan akıntılarını dikkate alarak, bu tür akıntıların necis olmadığı ve abdesti bozmadığı yönünde bir delil sunmaktadır. Hz. Peygamber'in (s.a.s.) bu hadisindeki genel yaklaşım, akıntıların herhangi bir olumsuz etki yaratmadığını ve abdestin bozulmadığını gösterir. Buna göre, kadınlardan gelen beyaz ve kokusuz akıntılar da abdesti bozmaz**.**

Modern tıbbi veriler ışığında, sağlıklı bir kadından beyaz ve kokusuz akıntının salgılanması normal bir durum olarak kabul edilmektedir. Bu tür akıntı, rahimden değil, daha aşağı bölgeden gelir ve necis bir madde ile karışmaz. Tıbbi açıdan, bu akıntı *rutûbetü'l-ferc* olarak tanımlanır ve temiz kabul edilir. Dolayısıyla, bu tür bir akıntının abdesti bozmadığı ve çamaşıra bulaşmasının da namaza engel teşkil etmediği sonucuna varılmaktadır. Bu görüş, fıkıhçılar tarafından da genel olarak benimsenmektedir.[379]

Ancak bazı İslâm âlimleri, bu akıntının sürekli hale gelmesi durumunda farklı bir hüküm öngörmüşlerdir. Eğer bir kadında beyaz akıntı sürekli hale gelirse, bu durum *istihâze* (sürekli kanama) olarak kabul edilir ve kadının her namaz vakti abdest alması gerektiği ifade edilir. Bu durumda, kadının her namaz vakti abdest alması zorunlu olur. Diğer yandan, akıntı zaman zaman görülüyorsa, bu durumda *bevl* (idrar) hükmü uygulanabilir ve bu akıntı abdesti bozar. Bu konu ile ilgili fetva veren

[377] Hac, 78.

[378] Buhârî, Tahâret, 326.

[379] Hamdi Döndüren, *Delilleriyle İslâm İlmihali İnanç - İbadet - Günlük Hayat*, (İstanbul: Erkam Yayınları, 2017), 825,

bazı âlimler, sürekli görülen akıntının istihâze olarak kabul edilmesi gerektiğini belirtmişken, ara ara görülen akıntılar için abdesti bozma hükmü çıkarmaktadır.[380]

Beyaz ve kokusuz akıntı, tıbbi ve fıkhî veriler ışığında genellikle temiz kabul edilmektedir ve abdesti bozmaz. Ancak bu durumun sürekli hale gelmesi durumunda istihâze olarak kabul edilip her namaz vakti abdest alınması gerekebilir. Bu tür meselelerde, modern tıbbi bilgilerle fıkhî yorumlar arasında bir denge gözetilmesi önemlidir.

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *…Günümüzdeki tıbbî verilere göre sağlıklı her kadından beyaz ve kokusuz bir akıntı (rutûbetü'l-ferc) salgılanması normal bir durum olarak kabul edilmektedir. Bu akıntı rahimden değil, daha aşağıdan gelmekte, herhangi bir necis madde ile de karışmamaktadır. Bu nedenle temiz kabul edilen akıntı abdesti bozmadığı gibi çamaşıra bulaşması da namaza engel değildir.*[381]

Kadınlardan gelen beyaz ve kokusuz akıntının abdesti bozup bozmadığı konusunda çeşitli İslâm âlimlerinin farklı görüşleri bulunmaktadır. Bu akıntının sürekli veya ara ara görülmesi durumu, özellikle fıkıh literatüründe farklı şekillerde değerlendirilmiştir. Şeyh İbn Bâz, bu konuya ilişkin önemli bir görüş öne sürmüş ve akıntının sürekli görülmesi halinde istihâze hükümleri uygulanması gerektiğini belirtmiştir. Bu durumda, kadının her namaz vakti abdest alması gerektiği ifade edilmiştir. Çünkü sürekli görülen bu akıntı, tıpkı *istihâze* (sürekli kanama) gibi değerlendirilir ve bu durumda kadın her namaz vakti abdest almak zorundadır.

Diğer taraftan, akıntının zaman zaman görülmesi hâlinde, İbn Bâz'a göre bu durum *bevl* (idrar) hükmüyle değerlendirilir ve akıntı abdesti bozar. Bu fetva, akıntının geçici olarak meydana geldiği durumlarda, abdesti bozduğu sonucuna varılmasını sağlar. Yani, sürekli olmayan bir akıntı, fıkıh literatüründe idrar gibi kabul edilerek abdesti bozan bir durum olarak ele alınmaktadır.

İbn Bâz'ın görüşüne göre, kadınlarda beyaz ve kokusuz akıntının sürekli olması durumunda *istihâze* hükümleri uygulanarak her namaz vakti abdest alınması

[380] Kâsânî, Ebû Bekir b. Mes'ûd el-. (1986). *Bedâi'u's-sanâi' fî tertibi'ş-şerâi'*,2. Basım (Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-'İlmiyye,1986), 115

[381] Kâsânî, *Bedâî'*, C.1, 24; İbn Âbidîn, *Reddü'l-muhtâr*, C.1, 305.

gerekirken, zaman zaman görülen akıntılar ise abdesti bozan bir durum olarak değerlendirilmiştir.[382]

İbn Üseymin'in Görüşü: Kadınlardan gelen beyaz ve kokusuz akıntının abdest üzerindeki hükmü, fıkıh literatüründe çeşitli tartışmalara neden olmuştur. Bu bağlamda, çağdaş İslam fakîhlerinden Şeyh İbn Üseymin, konuyu kapsamlı bir şekilde ele almış ve akıntının necislik ve abdesti bozma durumu hakkında önemli açıklamalarda bulunmuştur. İbn Üseymin'e göre, kadınlardan gelen akıntı, eğer mesaneden değil rahimden geliyorsa, tahirdir yani necis değildir. Bu akıntı, fiziki olarak vücut dışına çıkar, ancak herhangi bir necislilik durumu oluşturmaz.[383]

İbn Üseymin, bu akıntının abdesti bozacağını belirtmektedir, çünkü abdestin bozulması için bir maddenin necis olması şart değildir. Zira, bir cismin kendisi fiziksel olarak maddi olmasa dahi, örneğin rüzgâr gibi bir durum bile abdesti bozabilir. Buna paralel olarak, kadınlardan gelen beyaz ve kokusuz akıntı da abdesti bozan bir durum oluşturur. [384]Yani, eğer bir kadın abdesti alıp namaz için hazırlık yaptıktan sonra akıntı gelirse, bu durumda abdesti bozulur ve kadının yeniden abdest alması gerekir.

Şeyh İbn Üseymin, akıntının sürekli olduğu durumlar için özel bir hüküm getirmektedir. Eğer kadının bu akıntıyı sürekli olarak yaşaması söz konusuysa, her namaz vakti abdest almak zorunlu değildir. Bu durumda, kadın yalnızca namaz vakti girdiğinde abdest alacak ve o vakitte hem farz hem de nafile namazlarını kılabilecek ve Kur'an okuyabilecektir. İbn Üseymin, burada kadının, sürekli akıntı yaşayan bir kişi gibi davranarak, akıntıyı engellemek için tedbir alması gerektiğini vurgulamaktadır.[385]

Diğer taraftan, akıntının belli zaman dilimlerinde, yani bazen görüldüğü durumlarda, abdesti bozar. Bu durumda, kadın her seferinde abdest almalı ve namaz için hazırlık yapmalıdır. Eğer akıntı, özellikle belirli bir vakitte kesiliyorsa, kadın namazını o vakitte kılmak için erteleme yapabilir. Ancak vakit geçmek üzereyse, kadının abdest

---

[382] Bkz: https://binbaz.org.sa/categories/fiqhi/16 [25.12.2023].

[383] İbn Üseymin, Muhammed b. Sâlim, *Fetâvâ İbn Üseymin*, C.2. Riyad: Dâr es-Selâm, 1996) 348.

[384] İbn Üseymin, *a.g.e.*, 348.

[385] İbn Üseymin, *a.g.e.*, 349.

alıp namazını kılması gerekebilir. İbn Üseymin, bu tür durumlarda, kadınların abdestli olmadan namaz kılmalarının doğru olmadığını ve bu davranışın dini kurallara saygısızlık anlamına gelebileceğini belirtmiştir. Ayrıca, abdest olmadan kılınan namazın geçersiz sayılacağını ve bazı fakîhlere göre bunun, kişinin dini inançlarını sorgulayan bir davranış olarak kabul edilebileceğini ifade etmiştir [386]

Sonuç olarak, Şeyh İbn Üseymin'in görüşlerine göre, kadınlardan gelen beyaz ve kokusuz akıntı, necis olmasa da abdesti bozan bir durumdur. Sürekli akıntısı olan kadınlar, her namaz vaktinde abdest almak zorunda değildir; ancak akıntının belirli zamanlarda görüldüğü durumda, abdest almak ve namaz kılmak gerekir. Bu görüş, fıkıh açısından önemli bir yer tutar, çünkü abdest ve namaz arasındaki ilişkinin anlaşılmasında temel bir referans noktası sunmaktadır**.**

İbn Hâzm'ın Görüşü: İbn Hâzm, e*l-Muhallâ* adlı eserinde, kadınlardan gelen beyaz ve kokusuz akıntıların abdesti bozmadığını ifade etmiştir. O, bu akıntıların, tıpkı meninin ya da adet kanının dışında kalan vücut salgılarının abdesti bozmadığı gibi, herhangi bir geçerliliği bulunmadığına karar vermiştir. Bu görüş, onun daha geniş bir anlayışa sahip olduğunu ve her türlü doğal vücut salgısının, ancak şer'i bir hüküm ile necis kabul edilmesi gerektiğini savunduğunu gösterir.[387]

Mısır Fetva kurumunun fetvasına göre kadınların vajinasından çıkan, beyaz suyu andıran ve meni ile ter arasında bir geçiş durumunda olan akıntı, İslam hukuku literatüründe geniş bir şekilde tartışılan bir konudur. Bu konuya ilişkin fakihler, bu akıntının temizlik ve abdest üzerindeki etkileri hakkında farklı görüşler ortaya koymuşlardır. Aşağıda bu meseleye dair kapsamlı bir inceleme sunulmaktadır:

1. Akıntının Temizlik Açıdan Durumu:

İlk olarak, kadınların vajinasından çıkan akıntı, eğer adet ve lohusalık dışındaki akıntılarsa, temiz kabul edilir. Birçok fakih, bu tür akıntının temiz olduğunu belirtmiştir. Bu akıntı, genellikle kadınlarda görülen ve meni ile ter arasında bir geçiş durumu olan beyaz bir sıvıdır. Temizlik açısından bakıldığında, bu akıntı necîs (pis) değildir ve eğer vücuda veya giysiye bulaşırsa, bunları yıkamak isteğe bağlıdır, ancak zorunlu değildir. Mısır'daki Darü'l-İfta, bu tür akıntının temizlik açısından

[386] İbn Üseymin, *a.g.e.*, 350.

[387] İbn Hâzm, *el-Muhallâ*, C.1, (Beyrut: Daru İbn Hazm 2019), 236.

sadece bulaştığı yerin yıkanmasını önerdiğini, fakat bunun farz olmadığını belirtmiştir.

2. Meni ve Akıntının Ayrımı:

Meni ile bu akıntı arasındaki farkın anlaşılması önemlidir. Meni, şehvet sırasında ya da cinsel ilişkiyi hatırlama durumunda çıkan, ince ve beyaz renkteki bir sıvıdır. Meni necîs kabul edilir ve abdestin bozulmasına sebep olur. Ancak vajinadan çıkan akıntı, doğal bir vücut sıvısı olarak temizdir. Şeyh Şihabüddin er-Remli, *Nihayetü'l-muhtac* adlı eserinde bu tür akıntıyı "meninin ve terin arasında bir su" olarak tanımlamaktadır.

Meni, şehvetle ilişkilendirilen ve vücutta fazla birikmeden çıkan beyaz, ince bir sıvıdır. Çıkışı hemen bir gevşeme ile sonuçlanmayabilir ve kadında erkeklere oranla daha fazla olabilir. Meni necîsdir ve abdestin bozulmasına yol açar. Öte yandan, bu tür akıntı temizdir.

3. Fakihlerin Akıntıya Yönelik Görüşleri:

Hanefîler: İmam Ebû Hanîfe, kadınların vajinasından çıkan akıntının her durumda temiz olduğunu belirtmiştir. Bu görüş Hanefî mezhebinin görüşüdür. *Reddu'l-Muhtâr* adlı eserde, dış vajina akıntısının temizlik açısından tartışmasız temiz olduğu belirtilmiş, ancak bu akıntının giysi veya bedene bulaşması durumunda yıkanmasının tavsiye edilmesi gerektiği ifade edilmiştir.

Şâfiîler: Şâfiîler de Hanefîlerle aynı şekilde, bu tür akıntının temiz olduğunu kabul etmişlerdir. Şirbînî, *el-Mugnî* adlı eserinde, bu tür akıntının necîs olmadığını ve ter gibi vücutta doğal olarak bulunan sıvılara benzer olduğunu ifade etmiştir.

Hanbelîler: Hanbelîler de Şâfiîler gibi, vajinadan çıkan bu tür akıntıyı temiz kabul etmişlerdir. Bu görüş, İbn Kudâme'nin *el-Mugnî* adlı eserinde de yer almaktadır. Akıntının temiz olduğu belirtilmiştir.

Bu akıntının temizlik açısından temiz olduğu kabul edilse de, abdestin bozulmasına neden olur. Diğer doğal vücut sıvıları gibi, bu akıntı da bedenden çıktığında abdestin bozulmasına sebep olur. Darü'l-İfta Mısır'a göre, bu akıntıyı deneyimleyen bir kadın, her namaz öncesi abdest almak zorundadır. Eğer akıntı sürekli bir şekilde çıkıyorsa, abdest alması gereken yer, namaz vakti girdiğinde olur ve bu sırada abdestini alarak

ibadetini gerçekleştirebilir. Ancak akıntı kesilirse, namaz vakti beklenmeden abdest alınması gerekmez.[388]

Fakihler, bu tür akıntıların abdest bozduğuna dair Hadis-i Şeriflere dayanarak görüş birliği oluşturmuşlardır. Hz. Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "*Kim bir şeyle abdestini bozarsa, o kişi ancak abdest alarak namazını kabul ettirir*"[389]. Bu hadis, vücuttan çıkan her türlü sıvının abdest bozacağını belirtmektedir.

Çağdaş İslam fakîhlerinden İbn Üseymin, *Şerhü'l-Mümtî* adlı eserinde, kadınlarda sürekli bu tür akıntıların olabileceğini ve bu durumda her namaz için yeniden abdest almanın gerekmediğini, ancak abdest alırken namaz vaktinin girmesini beklemenin daha uygun olduğunu belirtmiştir. Yine de akıntı kesilmezse, abdest almak tavsiye edilmektedir.[390]

İslam hukukunda, kadınların vajinasından çıkan akıntının durumu, farklı mezhepler arasında değişik görüşlere sahiptir. Bu konuya ilişkin çeşitli fakihlerin yorumları, akıntının temizlik ve abdest üzerindeki etkilerini incelemektedir. Aşağıda bu meseleyi detaylı bir şekilde ele alacağız.

Hanbelî fakihi İbn Kudâme, *Keşfü'l-Kinâ* adlı eserinde kadın vajinasından çıkan akıntıyı "temiz" olarak kabul etmiştir. Bunun gerekçesi olarak, bu akıntıyı meniden ayırarak, eğer vajinadan çıkan akıntıyı necîs kabul etseydik, meninin de necîs kabul edilmesi gerektiği savunulmuştur. Bu görüş, kadın vajinasından çıkan sıvının

---

[388]https://www.dar-alifta.org/ar/fatawa/14316/%D8%B1%D8%B7%D9%88%D8%A8%D8%A7%D8%AA-%D8%A7%D9%84%D9%81%D8%B1%D8%AC-%D9%88%D8%A7%D9%84%D8%B7%D9%87%D8%A7%D8%B1%D8%A9-%D9%85%D9%86%D9%87%D8%A7#:~:text=%D9%85%D9%86%20%D8%A7%D9%84%D8%AD%D8%AF%D8%AB%20%D9%85%D8%A7%20%D9%8A%D9%86%D8%B2%D9%84%20%D9%85%D9%86,%D9%85%D8%AA%D8%B1%D8%AF%D8%AF%20%D8%A8%D9%8A%D9%86%20%D8%A7%D9%84%D9%85%D8%B0%D9%8A%20%D9%88%D8%A7%D9%84%D8%B9%D9%8E%D8%B1%D9%8E%D9%82%5D%20%D8%A7%D9%87%D9%80. [13.12.2023].

[389] Buhârî, Hadis no: 326

[390] İbn Üseymin, *Şerhü'l-Mümtî* C.1, 503.

temizlik açısından temiz olduğunu savunur, çünkü meninin de temiz olduğu kabul edilmiştir.[391]

Malikîler, kadın vajinasından çıkan akıntıyı necîs kabul ederler. Bu akıntı, her türlü dışarıya çıkan sıvı gibi kirli sayılır ve bu sıvının bulaştığı yerlerin yıkanması gerekmektedir. Bu görüş, özellikle kadın vajinasından çıkan akıntının sadece necîs olmakla kalmayıp, bununla ilgili birçok fıkhi hükmü içerir. Malikî mezhebine göre, akıntıdan dolayı kişinin bedeni veya elbiseleri de temizlenmelidir. Malikî fakihi el-Tarâblusî, *Muvahibü'l-Celîl* adlı eserinde, vajinadan çıkan her türlü sıvının, içeriğine bakılmaksızın, necîs olduğunu belirtir.[392]

Şâfiîler, kadın vajinasından çıkan akıntıyı üç farklı kategoride değerlendirirler:

Birinci kategori: Kesinlikle temiz olan akıntılardır. Bu, kadının oturmasıyla ortaya çıkan ve temiz kabul edilen sıvıdır. Bu tür sıvı, sadece gusül ve istinca ile temizlenmesi gereken bölgelerden çıkar.

İkinci kategori: Kesinlikle necîs kabul edilen akıntılar, vajinanın iç kısmından çıkan sıvıdır.

Üçüncü kategori: En doğru görüşe göre, vajinanın dış kısmından çıkan akıntılar temiz kabul edilir. Bu sıvı, meni ile ter arasında bir sıvıdır ve temizdir.[393]

Bazı fakihler, kadın vajinasından çıkan akıntının temiz olduğunu belirtmiştir. Bununla birlikte, bu akıntının abdest üzerinde etkisi negatif değildir. Yani, akıntı temiz olsa da abdesti bozmaz. İbn Hazm, *el-Muhallâ* adlı eserinde, kadın vajinasından çıkan akıntının abdest bozmadığını belirtmiş ve bunun doğal bir sıvı olduğunu vurgulamıştır.

Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) zamanında, sahâbîler eşleriyle cinsel ilişkiye girmiş ve vajinal sıvılarına rağmen, bedensel temizlikle ilgili herhangi bir hüküm getirilmemiştir. Şekânî, *Neylü'l-Avtâr* adlı eserinde, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) cinsel ilişki sonrası elbiselerinde herhangi bir temizlik yapmadığını belirtir ve bu durumun, vajina akıntısının abdest bozmadığını gösterdiğini ifade eder.

[391] İbn Kudâme, *Keşfü'l-Kinâ* C.1, 194.

[392] Tarâblusî, *Muvahibü'l-Celîl* C.1,105.

[393] İbn Hacer el-Heytemî, *Tuhfetü'l-Muhtac* C.1, 300.

Kadın vajinasından çıkan akıntı, çeşitli İslam Hukuk mezheplerin farklı görüşlerine göre temiz ya da necîs kabul edilebilir. Ancak genel olarak, bu akıntının abdesti bozmadığı sonucuna varılabilir. Akıntı, bedensel bir sıvı olduğu için doğal bir durumdur ve bu sıvının ne zaman, nasıl çıkacağı farklılıklar gösterse de, İslam'ın temel ilkelerine göre temiz kabul edilir.

DİYK'nun bu fetvası, İslam hukuku ve yukarıda verdiğiniz verilere dayanarak değerlendirildiğinde birkaç önemli noktayı gözler önüne sermektedir. Bu fetva, özellikle kadınlardan gelen beyaz ve kokusuz akıntının abdesti bozup bozmadığı konusunda yapılan bir açıklamadır. Şimdi, bu fetvayı İslam hukuku çerçevesinde inceleyelim:

Fetvada belirtilen "Kadınlardan gelen; âdet, lohusalık ve özür kanı dışındaki akıntıların abdesti bozup bozmadığına dair Hz. Peygamber'den (s.a.s.) nakledilen bir bilgi bulunmamaktadır" ifadesi, İslam hukukunda (özellikle Hanefî mezhebinde) bu tür akıntıların abdesti bozup bozmadığına dair farklı görüşlerin bulunduğunu yansıtmaktadır. Fıkıh kaynaklarında, genel olarak her iki yoldan (önden ve arkadan) gelen sıvıların abdesti bozacağı kabul edilmiştir. Ancak bu, necis bir sıvının dışarı çıkmasıyla ilgilidir. Burada dikkat edilmesi gereken, "beyaz ve kokusuz" akıntıların necis kabul edilmediğidir. İbn Âbidin'in "*Reddü'l-Muhtâr*" adlı eserinde, dış genital organlardan çıkan akıntının temiz olduğuna dair açıklamalar mevcuttur[394] ve bu, Hanefî fıkhında kabul edilen bir görüştür.

2. Kadınların Beyaz ve Kokosuz Akıntısı Üzerine Yapılan Tıbbi Açıklamalar:

Fetvada, günümüzdeki tıbbi verilere göre, sağlıklı her kadından beyaz ve kokusuz bir akıntının normal bir durum olduğu ifade edilmiştir. Bu, "rutûbetü'l-ferc" olarak tanımlanan, dış genital organlardan çıkan sıvıdır. İslam hukukunda bu tür sıvılar temiz kabul edilmekte ve necis sayılmamaktadır. Fıkıh kaynaklarında da belirtildiği üzere, bu tür sıvıların abdesti bozup bozmadığı konusunda bir kesinlik yoktur, ancak tıbbi bakımdan normal kabul edilen bu sıvıların, dini açıdan temizlik konusunda bir engel teşkil etmediği anlaşılmaktadır.

[394] İbn Âbidin, *Reddü'l-Muhtâr,* C.1, 339, 456-457.

Değerlendirme:

Fetvada belirtilen "temiz kabul edilen akıntı abdesti bozmaz" görüşü, tıbbi ve fıkhî bakış açılarıyla uyumlu görünmektedir. İslam hukukunda, "temiz" kabul edilen bir şeyin abdesti bozmadığına dair görüşler, bu tür akıntılara uygulandığında anlamlıdır. Çünkü İslam hukuku, necis kabul edilmeyen maddelerin abdesti bozmadığını kabul eder.

Örneğin, İbn Âbidin'in eseri ve diğer fıkıh kaynaklarında, kadınların dış genital organından gelen sıvının temiz olduğu vurgulanmaktadır. Bunun yanı sıra, bu sıvıların abdesti bozmadığı ve namaza engel oluşturmadığı ifade edilmektedir. DİYK'nun fetvası da bu görüşle paraleldir. Kadınların dış genital organından çıkan bu tür sıvılar, tıbbi olarak normal ve temiz kabul edildiğinden, abdesti bozmazlar. Ayrıca, çamaşıra bulaşması da namaza engel değildir.

DİYK'nun fetvası, İslam hukuku ve tıbbi bilgilerle uyumlu bir şekilde, kadınlardan gelen beyaz ve kokusuz akıntının abdesti bozmadığını ve namaza engel olmadığını belirlemektedir. Bu fetva, İbn Âbidin gibi Hanefî fakihlerinin ve diğer İslam hukukçularının görüşleriyle örtüşmektedir. Ayrıca, fetvada yer alan, "*temiz kabul edilen akıntı abdesti bozmaz*" ve "*çamaşırda iz bırakması namaza engel değildir*" ifadeleri de İslam hukukundaki mevcut görüşlerle paralellik arz etmektedir.

Sonuç olarak, fetva doğru ve geçerli bir uygulama olarak değerlendirilebilir, çünkü kadınların dış genital organından çıkan beyaz ve kokusuz sıvılar necis değil, temiz kabul edilmekte ve bu nedenle abdesti bozmaz.

4.1.7. Âdet Hâlinde Kur'an-ı Kerim Okuma

Kur'an-ı Kerim'de, hayızın bir tür rahatsızlık ve sıkıntı hali olduğu belirtilmiştir. Bu dönemde kadınlarla cinsel ilişkiden kaçınılması gerektiği[395], boşanmış kadınların üç hayız veya temizlik süresi boyunca iddet beklemeleri gerektiği [396], hayızdan kesilen veya henüz hayız görmemiş kadınların iddetinin ise üç ay olması gerektiği[397] ifade edilmektedir. Ayrıca, Kur'an'ın dini temizlikle (hadesten tahâret) ilgili emir ve yasakları, hayızın dini hükümleriyle doğrudan ilişkilidir. Hadis kitaplarında, hayızın tanımı, süresi, hayız gören kadının dini yükümlülükleri, bu kadınlarla olan ailevi,

[395] el-Bakara 2/222.

[396] el-Bakara 2/228.

[397] et-Talâk 65/4.

sosyal ve içtimaî ilişkiler hakkında Hz. Peygamber ve hanımlarının ayrıntılı açıklamaları bulunmaktadır.

Hayız, dini anlamda temizlik, namaz, Kur'an okuma, oruç, itikâf, hac, cinsel ilişki, boşanma, iddet ve hamileliğin tespiti gibi pek çok dini hükümle doğrudan ilişkili olduğu için İslam hukuku literatüründe önemli bir yer tutmuş ve bu konu İslam âlimleri tarafından kapsamlı bir şekilde ele alınmıştır. Hayız, bir nevi abdestsizlik ve cünüplük hali olarak kabul edilen bir durumdur ve belirli ibadetlerin yerine getirilmesi ile ilişkili olarak mazeret olarak görülmüştür. Bu ibadetler arasında namaz, oruç, Kur'an okuma ve Kâbe'yi tavaf gibi özel ibadetler yer almaktadır. Aynı zamanda, hayız halinin doğrudan kanın aktığı organla ilgili olması nedeniyle cinsel ilişkiye engel oluşturduğu da kabul edilir. Hayızlı kadının namaz kılmasının ve oruç tutmasının geçerli olmadığı hususunda fakihler arasında görüş birliği vardır; yani, hayız hali bu iki ibadetin yerine getirilmesine engel bir mazeret olarak kabul edilmektedir. Ayrıca, hayız süresince terk edilen namazların kazâ edilmesi gerekmezken, oruçların ise kadının temizlenmesinin ardından tutulacağı konusunda da ittifak vardır. İslam âlimleri bu konularda, Hz. Peygamber'in bilgisi ve onayı doğrultusunda gerçekleştirilen uygulamaları temel almışlardır. Bu nedenle, sonraki dönemlerde gelişen fıkıh literatüründeki hayızla ilgili bilgi ve hükümler, temel olarak Resûl-i Ekrem döneminden devralınan sözlü ve fiilî sünnete dayanmaktadır. Bununla birlikte, fakihler bu bilgileri kendi dönemlerindeki bilgi birikimi ve gözlemlerle zenginleştirmiş ve birçok ayrıntı üzerinde görüşler geliştirilmiştir. Bu gelişmeler neticesinde, hayız konusu, fıkıh literatürünün ibadetlerle ilgili ilk bölümü olan "tahâret" başlığı altında ele alınmış ve bu konudaki temel fıkhî hükümler, her Müslümanın bilmesi gereken ilmihal bilgileri arasında yer almıştır.

İslam hukukçularının çoğunluğu, hayız hâlindeki bir kadının, temizlenene kadar Kur'an'ı ezbere okumasının haram olduğuna hükmetmiştir. Bu kuralın istisnası, sadece zikir veya dua amacıyla yapılan okuma olup, amaç Kur'an tilaveti olmamalıdır. Bazı âlimler ise, hayız halindeki kadının Kur'an'ı ezbere okumasının caiz olduğunu savunmuşlardır. Bu görüş, Malikî mezhebi'ne ait olup, Ahmed bin Hanbel'den de bir rivayet olarak aktarılmaktadır. Bu görüşü, İbn Teymiyye tercih etmiş ve Şevkânî de bunu desteklemiştir.

Mushaf'tan Kur'an okumaya gelince, âlimler arasında en güçlü görüş, ritüel kirliği (cünüplük veya hayız hâli) bulunan bir kişinin mushafı tutmasının haram olduğudur.

Bu görüş, "*Kur'an'a ancak temiz olanlar dokunabilir*"[398] ayetinin genel hükmüne dayanmakta olup, aynı zamanda Peygamber Efendimizin (s.a.s.) Yemen halkına yazdığı Amr b. Hazm mektubunda geçen, "*Kur'an'a ancak temiz olanlar dokunabilir*"[399] ifadesiyle de desteklenmektedir.

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *Hanefî, Şâfiî ve Hanbelîlere göre tıpkı cünüp gibi âdetli veya lohusa kadın da Kur'ân okuyamaz. ...Bu genel yaklaşımın yanında söz konusu üç mezhep içinde bazı ayrıntılı ictihadlar da bulunmaktadır. Hanefî ve Şâfiîler, dua ve zikir kastıyla dua anlamı içeren âyetlerin cünüp, âdet ya da lohusalık hâlinde okunabileceğini; Şâfiîler dili oynatmadan ve telaffuz etmeden Mushaf'ın yüzüne bakarak kalben veya zihnen süzülebileceğini; Hanbelîler ise Kur'ân okuma kastı olmadan besmele, hamdele vb. zikirlerin okunabileceğini söylemişlerdir*[400].
>
> *Mâlikî mezhebinde ise farklı iki görüş bulunmaktadır*[401]*. Sonraki bazı Mâlikîler, bu iki görüşten âdet hâlindeki kadının eğitim öğretim amacıyla Mushaf'a dokunabileceği ve Kur'ân-ı Kerîm'i okuyabileceği ictihadını tercih etmişlerdir*[402].
>
> *Günümüzde Kur'ân eğitim ve öğretiminin aksamadan devam edebilmesi için Mâlikî mezhebinin bu görüşüyle amel edilebilir. ....*[403]

İbn Ömer'den gelen bir rivayete göre Resulullah şöyle buyurmuştur: لا يقرأ الجنب والحائض شَيئا من القرآن "Cünüp ve hayız halinde olanlar Kur'an'dan hiçbir şey okuyamazlar"*[404]*

Bu hadis, cünüp ve hayız hâlindeki kişilerin Kur'an okumalarının yasaklanmasına dair bir hüküm sunar. Yasaklama, ne kadar kısa ya da uzun olursa olsun, Kur'an'dan

---

[398] el-Vâkıa 56/79.

[399] Muvatta', "Kur'an", 1.; Nesâi, "Kasame", 46.

[400] Serahsî, *el-Mebsût*, C.3, 152; İbn Kudâme, *el-Muğnî,* C.1, 106; Şirbînî, *Muğni'l-muhtac*, C.1, 290.

[401] İbnü'l-Cellab, *et-Tefrî'*, 1, 39; Karâfî, *ez-Zehîra*, C.1, 379.

[402] Desûkî, *Hâşiye,* C.1, 174*;* Ezherî, *Cevâhir,* C.1, 32.

[403] Din İşleri Yüksek DİYK 12.07.2017.

[404] Tirmizî, *Tahâret*, 98 [131]; İbn Mâce, Tahâret, 105 [595-596].

herhangi bir şeyin okunmasını kapsar. Çünkü "شيئا" kelimesi, nefy siyakında kullanılan bir nekre kelimesidir ve nefy siyakındaki nekre kelimeler, genellikle umûm ifade eder. Bu nedenle, bu hadis ışığında Kur'an'dan bir ayet veya daha fazlasını okumanın yasak olduğu anlaşılmaktadır. İbn Nüceym bu konuda şöyle demiştir: "*Çünkü 'شيئا' kelimesi nefy siyakında nekre olarak kullanıldığından, umûum ifade eder ve her türlü okumanın yasak olduğu anlamı çıkar. Bir ayetten daha az bir şey de Kur'an olduğu için, o da yasaklama kapsamına girer*."[405]

Hadiste geçen "لا يقرأ" ifadesi, cünüp hâlindeki bir kişinin Kur'an'a bakmasının ve zihninde geçirmesinin caiz olduğunu gösterir. Çünkü bu iki durum, kıraat olarak kabul edilmez. Ayrıca, "القرآن" kelimesi ile kastedilen Allah'ın kelamı olup, kutsî hadisler, tilaveti neshedilen ayetler ve Peygamber Efendimiz'in (s.a.s.) ağzından çıkan sözler hariç tutulur.

İbn Hümâm bu konuya dair şöyle bir açıklama yapmıştır: "*Cünüp hâlindeki bir kişinin Kur'an okuması, diğer kişilerin okumasından farklıdır*."[406] Remli ise, "Allah'ın kelamı Kur'an'ı zihinden geçirmek, dudakları oynatarak fısıldamak, neshedilmiş ayetleri veya Peygamber Efendimiz'in (s.a.s.) ağzından çıkan okumak caizdir."[407] demektedir.

Ancak hadis, zayıf bir rivayet olarak kabul edilmiştir ve bu yüzden bazı itirazlara yol açmıştır.

Buharî, "*Hayızlı kimse, Kâbe'yi tavaf dışında diğer tüm hac ibadetlerini yerine getirebilir"* başlığı altında birçok hadis ve eseri tahriç etmiştir. Bunlardan biri de şu rivayettir: "*İbn Abbas, cünübün Kur'an okumasında bir sakınca görmemiştir ve Allah Resûlü (s.a.s) her anında Allah'ı zikrederdi*."[408] İbn Hacer, Buharî'nin bu rivayetini yorumlarken, İbn Reşid ve İbn Battal gibi âlimlerin görüşlerini takip ederek şöyle demiştir: "*Buharî'nin amacı, Hz. Aişe'nin rivayet ettiği hadisle hayızlı ve cünüp hâlindeki kişilerin Kur'an okumalarının caiz olduğunu delillendirmektir*."[409] Çünkü Hz. Peygamber (s.a.s.), hac menasiklerinden sadece

[405] İbn Nüceym, *el-Bahru'r-Râik,* C.1, 199.

[406] İbn Hümâm, *Fethü'l-Kadir,* C.1, 168.

[407] Remli, *Nihayetü'l-Muhtâc*, C.1, 221, 222.; Büceyrimî, Hâşiyetü'l-Büceyrimî, 1, 313.

[408] Buhârî, Taharet, 49.

[409] İbn Hacer, *Fethu'l Bârî,* C.1, 407-408.

tavafı özel kılmış ve diğer ibadetlerin hiçbirini istisna etmemiştir. Tavaf, özel bir namaz olarak kabul edildiği için istisna edilmiştir. Hac ibadetleri; zikir, telbiye ve dua gibi fiillerden oluşur ve hayızlı kimse bunlara katılmakta engellenmemiştir; aynı şekilde cünüp de bu ibadetlere katılabilir. Çünkü hayız, cünüp halinden daha ağır bir durumdur.

Eğer hayızlı ve cünüp kişilerin Kur'an okuması yasaklanıyorsa, bunun nedeni Allah'ı zikretme meselesidir. Ancak zikir, sadece Kur'an okumakla sınırlı değildir; başka bir şekilde de yapılabilir. Eğer bu yasak, taabbüdi yani özel bir ibadet olarak kabul ediliyorsa, o zaman bu durumu destekleyen özel bir delil gereklidir. Bu konuda Buharî ve diğer âlimlerin (Taberî, İbnü'l-Münzir, Davud) görüşleri, "*Hz. Peygamber (s.a.s) her halinde Allah'ı zikretmiştir*"[410] hadisinden hareketle hayızlı ve cünüp kişilerin Kur'an okumasının caiz olduğunu savunur. Zikir, Kur'an okuma dâhil birçok şekilde yapılabilir ve zikir ile tilavet arasındaki fark, şer'i değil, örfi bir farklılıktır.

Hz. Aişe'den rivayet edilen hadis, Müslim tarafından da zikredilmiş ve İbn Abbas'ın bu rivayete dayanarak cünüpken de Kur'an okuduğu belirtilmiştir. İbnü'l-Münzir ise, "*İbn Abbas cünüpken de okurdu*" şeklinde bir açıklama yapmıştır.[411]

Hayızlı bir kadının Kur'an okuması caizdir. Bu görüş, Mâlikîler, Zâhirîler ve kadim Şâfiîler arasında yer alan bir görüş olup, İmam Ahmed'in de bir rivayetidir. Ayrıca, bu görüşü Taberî, İbn Teymiyye, İbn el-Kayyim, İbn Üseymin ve Daimî Fetva Komitesinin üyeleri de benimsemiştir.[412]

Bunun sebepleri şunlardır:

Birinci Sebep: Kadınlar, Resûlullah (s.a.s) zamanında hayızlıydılar, ancak Resûlullah onları Kur'an okumaktan menetmemiştir. Eğer hayızlı bir kadının Kur'an okuması yasaklanmış olsaydı, bu konuda açık ve sahih hadisler bulunurdu, tıpkı namaz ve oruç konularında olduğu gibi. Fakat bu konuda, Kur'an okumasına dair herhangi bir yasaklayıcı hadis bulunmadığı için, bazı İslam hukukçuları böyle bir yasağın olmadığına hükmetmiştir.

---

[410] Müslim, Hayız, 117.; Ebû Dâvûd, Tahâret 9; Tirmizî, Daavât 9; İbni Mâce, Tahâret 11.

[411] İbn Hacer, *a.g.e.* C.1, 407-408.

[412] Bkz: *Fetvâ'l-lecne'd-dâime,* C.4, 109.

İkinci Sebep: Hayız, kadının elinde olan bir şey değildir, onu kontrol edemez ve bu durum bazen uzun sürebilir. Bu durumda, hayızlı kadın bir süre boyunca ezberinde tuttuğu ayetleri unutma riskiyle karşı karşıya kalabilir. Bu nedenle, hayızlı bir kadının Kur'an okuması engellenmemiştir.

İbn Teymiyye bu konuya ilişkin olarak şu fetvayı vermiştir:

> *İlk olarak, hayızlı kadınların Kur'an okumasını yasaklayan açık ve sahih bir delil bulunmamaktadır. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) döneminde, kadınlar hayız görürlerdi ve bu durum, onların zikir ve duadan men edilmelerini gerektirmediği gibi, Kur'an okuma konusunda da bir yasaklama getirilmemiştir. Eğer hayızlı kadının Kur'an okuması yasak olsaydı, bu konuda namaz ve oruçla ilgili açık ve sahih hadisler gibi bir yasaklama olması gerekirdi. Ancak bu konuda nakledilen hadisler, bu yasaklamayı delillendiremez. Bu sebeple, İslam şeriatı hayızlı kadınların Kur'an okumasını yasaklamamıştır.*
>
> *İkinci olarak, hayız kadının elinde olmayan bir durumdur ve bu hali ortadan kaldırmak onun kontrolünde değildir. Hayız süreci uzun bir zaman alabilir ve bu nedenle kadın, ezberlediği bazı ayetleri unutma ihtimaliyle karşı karşıya kalabilir.*[413]

Hayrettin Karaman, dokunma ve okuma meselelerini ayrı ayrı ele alarak, aradaki görüş farklarına dikkat çekmektedir. İlk olarak, dokunma konusunda, İbn Rüşd'ün konuyu özetleyen açıklamasından sonra, İbn Hazm'ın Vakıa 56/79'daki ayetle ilgili yorumuna odaklanır. İbn Hazm, Herakliyüs'e yazdığı mektubu delil olarak sunmuş, ancak karşı delillerini sahih görmediğini veya mürsel kabul ettiğini belirtmiştir. Karaman, bu noktada İbn Hazm'ın senedi sağlam olan Amr b. Hazm mektubunu, ravilerden Süleyman b. Davud el-Halvâni ile Süleyman b. Davud el-Yemâni'yi karıştırarak zayıf kabul ettiğini ifade eder. Eğer İbn Hazm, hadisin senedindeki sağlam ravî olan Süleyman b. Davud el-Halvâni'yi doğru tanımış olsaydı, belki de bu hadise zayıf olduğu gerekçesiyle itiraz etmeyecekti.[414]

---

[413] İbn Teymiyye, *Mecmeul- Fetâvâ*, C.21 (Beyrut: Daru'l-Kütübü'l-İlmiyye, 2002), 460; İbn Kayyım, *İ'lamü'l-Muvakkı'în*, C.3, 25.

[414] http://www.hayrettinkaraman.net/yazi/hayat2/0039.htm, [20.09.2023].

Okuma konusunda ise, Hz. Ali'den nakledilen, "Rasulullah'ı cünüplük dışında hiçbir şey Kur'an okumaktan alıkoymazdı" şeklindeki rivayetin, caiz görenler açısından geçerli bir delil olmadığını aktarır. Çünkü bu rivayetin, Rasulullah'ın cünüpken Kur'an okumamasına neden olan başka bir açıklamaya dayanabileceği düşünülmüştür. Buna karşılık, bu hadisi delil alarak caiz görmeyenler, sahabenin böyle bir beyanda bulunamayacağı ilkesine dayanmaktadırlar.

Karaman, son olarak konuya şu şekilde bir bağlam getirir:

> *Kadınların özel halleri ile ilgili olarak namaz kılamayacakları ve oruç tutamayacakları konusunda İslam âlimleri arasında ittifak vardır. Ancak mescide girme, Kur'an'a dokunma, okuma ve gerekli tavafı yapma gibi konularda ihtilaf bulunmaktadır. Çoğunluk, bu eylemleri caiz görmemiş, fakat bazı fıkıh âlimleri bunların caiz olduğunu savunmuşlardır. Fıkıhta icmâ bağlayıcı bir hüküm ifade etse de, çoğunluğun görüşü bağlayıcı değildir. Ayrıca, meşhur dört mezhepte, bazen bir mezhebin görüşü, diğerlerinin tamamına (bu bağlamda cumhur veya çoğunluk) muhalif olmasına rağmen, o mezhebin mensupları, çoğunluğun ictihadını değil, kendi mezheplerinin görüşünü benimsemişlerdir. Kalan mezhebin ictihadını uygulayanlara da atıfta bulunan Karaman, özel halleriyle ilgili kadınların mescide girmeye veya Kur'an okumaya zorlanmadığını vurgular. Ancak, eğer kadınlar, caiz olduğunu savunan farklı bir ictihada uyarak bu eylemleri gerçekleştirirlerse, kimsenin onları engellemeye veya kınamaya hakkı olmayacaktır.*[415]

Kurullar:

Mecmaü'l-bühûsü'l-İlmiyye'de, yapılan değerlendirmelerde, Kur'an'a dokunma ve okuma meseleleri ayrı ayrı ele alınmıştır. Heyet, hayızlı kadının Kur'an'a dokunmasının caiz olmadığı görüşüne sadece Davud b. Ali'nin muhalefet ettiğini belirtmiş, Hammad ve Hakem ise hayızlı kadının Kur'an'a elinin içiyle dokunmasının dokunma hükmünde olacağını, dışıyla dokunmasının ise bu hükme girmeyeceğini ifade etmişlerdir. Heyet, bu görüşleri inceledikten sonra Amr b. Hazm mektubunu ele almış ve buradaki delilleri değerlendirmiştir. Ayrıca, Mushaf'ın

[415] Nevevi, *el-Mecmu',* C.2, 387.

hürmetinin mescitten daha büyük olduğunu vurgulamış ve bu bağlamda, hayızlı kadının Kur'an'a dokunmasının caiz olmadığı görüşünü benimsemişlerdir.[416]

Okuma meselesine gelindiğinde ise, Hz. Ali ve İbn Ömer'in rivayetlerine dair tartışmalara yer verilmiştir. Heyet, kalben okuma, Mushaf'a bakma, zikir ve tesbih gibi hususların caizliği konusunda herhangi bir ihtilaf bulunmadığını belirtirken, Kur'an okuma meselesinin ise ihtilafa açık olduğunu ifade etmiştir. Hayızlı kadının Kur'an'ı okuyabileceği görüşünde olanlar, Rasulullah döneminde hayızlı kadınların Kur'an okumasını yasaklayan bir durumun bulunmadığını, hatta bayramlarda hayızlı kadınlardan erkeklerle birlikte tekbir getirmelerinin istendiğini, ayrıca tavaf hariç haccın diğer rükünlerinin hayızlı kadınlara yapılmasına imkân verildiğini gerekçe olarak ileri sürmüşlerdir. Bu görüştekiler ayrıca, cünüplü kişinin temizlenmesinin bireysel bir durum olduğunu, bu yüzden cünüplük haline özgü bir yasaklama bulunmadığını, buna karşın hayızlı kadınlar için böyle bir yasaklamanın olmadığını savunmuşlardır. Sonuç olarak, hayızlı kadınların Kur'an okumasının yasaklanmadığını ifade etmişlerdir.

DİYK'nun fetvasını tahlil ederken, farklı mezheplerin konuyla ilgili görüşlerinin temel noktalarını göz önünde bulundurmak önemlidir. Bu analizde, Hanefî, Şâfiî, Hanbelî ve Mâlikî mezheplerinin kur'ân okuma konusunda hayız (adet) ve lohusalık hâlindeki kadınlara yönelik yaklaşımlarını ele alacağız.

İlk olarak, Hanefî, Şâfiî ve Hanbelî mezhepleri, cünüp olan kişilerle aynı şekilde hayızlı (adetli) ve lohusa kadınların da Kur'ân okuyamayacağına dair genel bir görüş birliğine sahiptirler. Bu görüş, Hz. Peygamber'in (s.a.s.) hadislerinde belirtilen "*Âdetli kadın ve cünüp olan kimse Kur'ân'dan hiçbir şey okuyamaz*" hadisine dayandırılmaktadır. Ayrıca, Hz. Ali'nin sözleri de bu görüşü destekler niteliktedir; "*Resûlullah'ı Kur'ân okumaktan cünüplük hâli dışında hiçbir şey alıkoymazdı*" demesi, cünüp olan kişilerin ve hayızlı kadınların Kur'ân okumasına dair bir yasaklamanın bulunduğunu gösterir. Bu bakımdan, söz konusu üç mezhep, cünüp ve hayızlı kadının Kur'ân okumamaları gerektiğini savunur.

Ancak bu genel yaklaşımın içinde bazı ictihad farkları ve ayrıntılı görüş ayrılıkları da bulunmaktadır.

[416] Bkz: *Mecelletü'l-Buhusi'l-İslamiye*, C.13, 50-58.

Hanefîler ve Şâfiîler, hayızlı veya cünüp kadının dua ve zikir niyetiyle Kur'ân'dan ayetler okumasına izin verirler. Hanefî mezhebinde, özellikle dua anlamı taşıyan âyetlerin ve benzer şekilde zikir anlamı taşıyan ifadelerin okunabileceği belirtilmiştir. Ayrıca, Şâfiîler, dua ve zikir niyetiyle Kur'ân ayetlerinin telaffuz edilmeden, Mushaf'a bakarak içinden veya kalben okunabileceği yönünde bir görüş sunmuşlardır. Bu, söz konusu kadınların yine de Kur'ân'la ilişkilerini kesmemeleri adına alternatif bir çözüm olarak görülmektedir.

Hanbelîler, Kur'ân okumak için niyet edilmeden, sadece besmele ve hamdele gibi zikir ifadelerinin okunmasına izin verirler. Hanbelîler, Kur'ân'ın doğrudan okunmasından ziyade, zikir amaçlı kısa ifadelerin kullanılabileceği bir esneklik sunmuşlardır.

Mâlikî Mezhebi ve Özel Bir Görüş

Mâlikî mezhebinde, hayızlı kadının Kur'ân okuma konusunda daha esnek bir yaklaşım bulunmaktadır. Mâlikîler, bazılarının görüşüne göre, eğitim ve öğretim amacıyla hayızlı kadının Mushaf'a dokunabileceği ve Kur'ân okumasına izin verilebileceğini kabul etmektedirler. Bu, özellikle Kur'ân eğitimi konusunda kadınların eğitilmesi ve öğretmenlik yapması amacıyla uygulama alanı bulabilen bir görüş olarak öne çıkmaktadır. Bu görüş, özellikle günümüzde Kur'ân eğitiminin aksamasını engellemek adına uygun bir çözüm olarak uygulanabilir.

Kur'ân eğitimi ve öğretimi bağlamında, Mâlikî mezhebinin bu görüşü, hayızlı ve lohusalık hâlindeki kadınların eğitimi konusunda bir yol gösterici olabilir. Ayrıca, ihtilaflardan kaçınmak adına farklı yöntemler de uygulanabilir. Bu yöntemlerden biri, kadınların Kur'ân okumak yerine dinleyerek, kayıttan veya başkalarının okumasını duyarken, kulak eğitimi alarak, aynı zamanda kelimeleri doğru telaffuz etmelerine yönelik uygulamalara yoğunlaşmak olabilir. Bu yöntem, dini hükümdeki ihtilaflardan kaçınmanın ve uygun bir alternatif çözüm sunmanın en dikkatli yoludur.

Sonuç olarak, DİYK'nun fetvası, farklı mezheplerin bu konuda ortaya koyduğu çeşitli ictihadların bir arada değerlendirilmesiyle daha geniş bir çerçeveye oturtulabilir. Bu, hem mezhepler arasındaki farklılıkları dikkate alarak hem de günümüz ihtiyaçlarına yönelik uygulamaları göz önünde bulundurarak en uygun çözümü ortaya koymak için önemlidir.

4.2. Namaz

4.2.1. Vakitlerin Oluşmadığı Yerlerde Namaz

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *…Şu hâlde, bir bölgede herhangi bir namazın vakti gerçekleşmiyorsa veya tam olarak belirlenemiyorsa, o namazın vakti takdir edilerek yani namaz vakitlerinin oluştuğu en yakın bölgeye kıyaslanarak yahutta uygun başka bir takdir yöntemiyle belirlenerek kılınır.* [417]

Namaz, İslam'ın temel ibadetlerinden biri olup, belirli vakitler içerisinde yerine getirilmesi gereken bir eylemdir. Namazın geçerli olabilmesi için bu vakitlerin doğru bir şekilde belirlenmesi ve her namazın vakti içerisinde kılınması gerekmektedir. Vakit, namazla sorumlu olmanın temel şartlarından biridir. Herhangi bir farz namaz, vakti girmeden önce kılınamayacağı gibi, vakti çıktıktan sonra da eda edilmiş sayılmaz. Kur'an-ı Kerim'de, namazın belirli vakitler içerisinde kılınması gerektiği belirtilmiş ve bu vakitlerin düzeni, güneşin ve dünyanın hareketlerine dayalı olarak şekillenir. Namaz vakitleri, dünyanın kendi ekseni etrafında dönmesiyle ortaya çıkan güneşin doğuşu, batışı, gölge uzunluğu, şafak zamanı gibi astronomik olaylara bağlı olarak belirlenir. Bu süreler sabit olmayıp, mevsimlere ve coğrafi bölgelere göre değişiklik gösterebilir.

Özellikle kutup bölgeleri gibi, gece ve gündüz sürelerinin birbirinden oldukça farklı olduğu yerlerde, namaz vakitlerinin düzenlenmesi konusu dini otoriteler tarafından geniş çapta tartışılmıştır. Kutuplarda gece ve gündüz sürelerinin olağanüstü derecede uzun olduğu bölgelerde veya gece ile gündüzün tamamen birbirine karıştığı yerlerde, namaz vakitlerinin nasıl belirleneceği sorusu ortaya çıkmaktadır. Bu durum, İslam hukuku açısından özel bir mesele oluşturur. Ayrıca, bu bölgelerde yaşayan Müslümanların namaz vakitlerini tespit etmek için çeşitli yöntemler geliştirilmiştir.

İslam hukuk literatüründe, sabah namazının vakti, ikinci fecrin doğuşundan güneşin doğuşuna kadar olan süreyle belirlenirken; yatsı namazı vakti, şafak kaybolduktan sonra ikinci fecrin doğuşuna kadar devam etmektedir. Fıkıh âlimleri arasında şafak kavramı hakkında farklı görüşler bulunmakla birlikte, çoğunluğa göre şafak, güneşin batışından sonra ufukta görülen kızarıklık olarak tanımlanır. Ebu Hanife ise şafağın, güneş battıktan sonra ufukta beliren beyazlık olduğunu ifade etmiştir.

[417] DİYK, *Fetvalar,* 149.

Dünya üzerindeki namaz vakitlerinin oluşmadığı bölgeler, genellikle iki kategoriye ayrılır. Birincisi, şafakla fecr arasında çok kısa bir süre bulunan bölgeler, ikincisi ise uzun süreli gece ve gündüz sürelerinin yaşandığı bölgelerdir. Bu tür bölgeler, namaz vakitlerinin düzenlenmesi açısından ciddi bir zorluk teşkil etmekte ve İslam fıkhı, bu tür özel durumlar için farklı çözümler önermektedir. Bu çözüm yolları, bölgedeki coğrafi koşullara, mevsimsel değişimlere ve yerel uygulamalara göre farklılık gösterebilir.

Namaz vakitlerinin belirlenmesi, astronomik ve coğrafi faktörlerin yanı sıra İslam fıkhının yorumlarıyla şekillenen bir meseledir. Bu konuda çeşitli fıkhi çözümler geliştirilmiş olsa da, her bir bölgenin özel koşullarına uygun bir çözüm bulmak, İslam toplumunun önemli dini meselelerinden biridir.

Vakit, namazla sorumlu olmanın temel şartlarından biridir. Namazın geçerli olabilmesi için belirlenen vakitlerin içerisinde kılınması gerekmektedir. Bu nedenle, herhangi bir farz namaz, vakti girmeden önce kılınamayacağı gibi, vakti çıktıktan sonra kılınmış olsa da eda edilmiş sayılmaz. Kur'ân-ı Kerîm'de, namazın belirli vakitlerde kılınması gerektiği ifade edilmiştir (Nisâ, 4/103). Ayrıca, hadislerde de bu vakitlerin başlangıç ve bitiş zamanlarına dair açıklamalar bulunmaktadır. Örneğin, Müslim ve Buhârî'de, namaz vakitlerinin tespitine dair hadisler yer almaktadır418.

Namaz vakitleri, güneşin hareketlerine ve dünyanın dönüşüne bağlı olarak belirlenmektedir. Bu belirleme, dünyanın kendi ekseni etrafında dönmesinin sonucunda meydana gelen güneşin doğuşu, batışı, gölge uzunlukları, şafağın belirmesi ve kaybolması gibi özel astronomik olaylara dayanır. Ancak, bu vakitler sabit değildir; mevsimlerin değişimi ve coğrafi konumlara göre farklılık gösterebilir. Örneğin, kutup bölgelerinde gece ve gündüz süreleri birbirinden çok farklıdır, hatta bazı yerlerde gece ve gündüz birbirini hiç görmez. Bu tür bölgelerde yaşayan Müslümanlar, namaz vakitlerini tespit etmekte zorluklarla karşılaşabilmektedir. Bu durum, namaz vakitlerinin belirlenmesi konusunda fıkhi bir tartışma başlatmıştır.

Konunun daha iyi anlaşılabilmesi için sabah ve akşam namazlarının vakitlerine kısaca değinmek faydalı olacaktır. Sabah namazının vakti, ikinci fecrin doğuşundan güneşin doğuşuna kadar olan süreyle sınırlıdır. Yatsı namazının vakti ise, şafağın kaybolmasından ikinci fecrin doğuşuna kadar devam eder. Fıkıh âlimleri arasında

[418] Bkz: Buhârî, "Mevâkîdu's-salât" 30; Müslim, "Mesâcid ve Mevâkîdu's-salât", 31.

şafak tanımına dair bazı farklı görüşler bulunmaktadır. Ebu Hanife'ye göre, şafak, güneş battıktan sonra ufukta görülen kızarıklık ve sonrasında oluşan beyazlık olarak tanımlanırken, çoğunluk fıkıh âlimlerine göre şafak, güneşin batışından sonra ufukta beliren kızarıklıktır.

Bu bağlamda, dünyanın farklı bölgelerinde namaz vakitlerinin oluşmadığı yerler, genellikle iki ana gruba ayrılır: Birincisi, şafak ile fecr arasında çok kısa bir süre bulunan bölgeler, ikincisi ise gece ve gündüzün birbirine karıştığı, uzun süreli gece ve gündüzlerin yaşandığı bölgeler. Bu tür bölgelerde, namaz vakitlerini belirlemek için İslam fıkhı çeşitli çözümler önermiştir ve bu çözümler bölgenin coğrafi özelliklerine göre şekillendirilmektedir.

Güneşin normalde bir günü oluşturan 24 saat içerisinde doğmadığı veya batmadığı ya da çok kısa süreliğine battığı bölgelerde namaz vakitlerinin belirlenmesi, İslam hukukunda önemli bir mesele olarak ele alınmaktadır. Bu tür bölgelerde, güneşin hareketleri ve günlük döngüsünün normal şekilde gerçekleşmemesi, namaz vakitlerinin tespit edilmesini zorlaştırmaktadır. Bu durumla ilgili olarak, farklı İslam Hukuku ekollerinden çeşitli görüşler bulunmaktadır. Genellikle, bu tür yerlerde namaz vakitlerini belirlemek için yerel saat dilimlerine yakın bölgelerin vakitlerine benzer bir sistem uygulanması önerilmektedir. Alternatif olarak, uzman fıkıh âlimleri tarafından sabah namazının vakti için fecrin doğuşu, akşam namazının vakti için ise güneşin batışının simüle edilen hesaplamaları kullanılabilir. Bu tür yerlerde, namaz vakitleri genellikle en yakın coğrafi bölgenin vakitlerine göre belirlenir, ancak bunun nasıl yapılacağına dair farklı yöntemler uygulanabilir.

Şafağın çok geç kaybolduğu, yani güneşin batması ile yatsı namazının vaktinin girmesi arasında üç saat ve daha fazla süre bulunan bölgelerde yaşayan kişiler, gerçekten de namaz vakitlerini beklerken fiziksel ve psikolojik zorluklarla karşılaşabilmektedir. Uzun süreli bir gece veya gündüzde yaşamak, günlük yaşamda ve iş düzenlerinde verim kaybına yol açabilir. Bu tür bölgelerde, namaz vakitlerinin tespit edilmesi, sadece dini bir sorun değil, aynı zamanda pratik yaşamı da etkileyen bir mesele haline gelir. İslam toplumları, bu zorlukları aşmak için, farklı çözüm yolları ve esneklikler önererek namaz vakitlerinin belirlenmesi konusunda geniş bir tartışma yürütmüşlerdir.

Bu konularla ilgili olarak, 23-27 Haziran 1980 tarihlerinde Brüksel'de düzenlenen I. Avrupa İslam Semineri, namaz vakitlerinin tespiti konusunda önemli kararlar almıştır. Seminerde tartışılan meseleler, bazı noktalarda hala tartışmaya açık olsa da, alınan kararlar konuya ilişkin önemli belirlemeler yapmıştır. Özellikle, bu tür özel bölgelerde yaşayan Müslümanlar için namaz vakitlerinin tespiti konusunda farklı yöntemler geliştirilmiş ve bu yöntemler İslam dünyasında geniş bir yankı bulmuştur.

Ayrıca, Türkiye'nin DİYK da bu konuda kapsamlı bir değerlendirme yaparak, namaz vakitlerinin belirlenmesine dair bir karar almış ve kamuoyu ile paylaşmıştır. Bu kararlar, dünya genelinde benzer sorunlar yaşayan Müslümanlar için rehberlik etmektedir.

Dünya üzerinde namaz vakitlerinin oluşmadığı bölgeler, iki ana kategoriye ayrılabilir: Birincisi, şafak ile fecir arasında çok kısa bir süre bulunan bölgeler, ikincisi ise uzun süre sadece gece ve uzun süre sadece gündüz yaşanan bölgeler. Bu iki durum, namaz vakitlerinin belirlenmesi açısından farklı zorluklar oluşturur. Kısa süreli bölgelerde vakitlerin belirlenmesi daha kolayken, uzun süreli bölgelerde, özellikle kutup bölgelerinde yaşayan Müslümanlar için bu sorunun çözülmesi daha karmaşık bir hal alır. Bu tür bölgelerde, genellikle yerel hükümetler ve dini otoriteler iş birliği yaparak, farklı çözüm önerileri üzerinde durmuşlardır.

1.Kısa Süreli Bölgeler

Ekvatordan kutuplara doğru gidildikçe, yaz aylarında güneşin batışı ile fecrin doğuşu arasındaki süre giderek azalır. Bununla birlikte, şafak ve fecrin oluşum süreleri uzar. Kutuplara yakın yerlerde ise güneş battığında şafak kırmızılığı oluşur, ancak şafak sonrası beyazlık meydana gelmeden fecir doğar. Bu durum, 45° ile 65° enlemleri arasında özellikle belirgin hale gelir. Bu bölgelerde sabah namazının vakti oluşur, ancak yatsı namazının vaktinin oluşup oluşmadığı konusunda tartışmalar mevcuttur.

Yatsı Namazının Vaktiyle İlgili İki Görüş

Bu bölgelerde yaşayan Müslümanlar için yatsı namazının vaktinin belirlenmesi konusunda iki temel görüş bulunmaktadır:

1. Yatsı namazının sorumluluğu düşer: Bu görüşü savunanlar, namaz vaktinin bulunmamasını, abdest azalarından birinin eksik olması durumuna benzetirler. Abdestin farzı dörtten üçe düştüğü gibi, namaz vakitlerinin oluşmadığı bölgelerde de vakti oluşmayan namazların sorumluluğunun düşeceği öne sürülür. Bu görüşe göre,

vakit, namazla sorumlu olmanın gerçek sebebidir; dolayısıyla vakit olmadığı yerde sorumluluk da yoktur.

2. En yakın bölgenin namaz vakitlerine uyulması gerekir: Bu görüşte olanlar, namaz vakitlerinin tespiti için en yakın coğrafi bölgenin vakitlerinin esas alınması gerektiğini savunurlar. Bu görüşe göre, namazla yükümlü olmayı gerektiren asıl sebep, Allah'ın "namaz kılın" emridir. Allah'ın bu emri, 24 saat içerisinde beş vakit namaz kılmayı gerektirir. Bu nedenle, namaz vakitlerinin bulunduğu en yakın bölgenin vakitlerine uyulması gerektiği kabul edilir.

Yusuf el-Karadavî bu yerlerde namaz için şöyle der: "Bu tür yerlerde yaşayanlara fetvamız, zamanın hesaplanarak 24 saatlik bir gün ve geceye bölünmesinin gerekliliğidir. Beş vakit namaz da buna göre, Mekke ve Medine'nin zamanına ya da onlara en yakın ılıman iklimdeki bir ülkenin zamanına göre belirlenmelidir. Bu hesaplamanın gerekliliği, Deccal hadisinde de yer almaktadır, burada bir günün bazen bir yıl gibi uzun sürebileceği ifade edilmektedir."[419]

Yatsı Namazının Vaktinin Geç Gerçekleşmesi ve Çözüm Önerileri

45° ile 65° enlemleri arasında, şafak ve fecrin birbirine karıştığı dönemlerde, yatsı namazının vaktinin oluşumunda sıkıntılar yaşanabilmektedir. Bu tür durumlar, özellikle Ramazan ayında teravih namazı kılınırken de sorun teşkil edebilir. Bu sıkıntıyı aşmak için, pratik çözüm önerileri geliştirilmiştir. Güneşin batışı ile doğuşu arasındaki süre gece kabul edilir ve bu süre üçe bölünür. İlk üçte birlik kısmın sonu, yatsı vaktinin başlangıcı olarak kabul edilir. Bu şekilde belirlenen vakitte, gerçek vakit henüz gelmeden yatsı namazı kılındığında, gerçek vaktin daha sonra oluşması durumunda da, takdir edilen ilk üçte birlik zamanın sonu yatsı namazının başlangıcı olarak kabul edilir.

Yatsı Namazının Cem Edilmesi

Yatsı namazının vaktinin çok geç gerçekleştiği ve buna bağlı olarak çalışanların sıkıntıya düştüğü dönemlerde, önerilen çözüm yollarından birisi de akşam namazı ile yatsı namazının cemedilerek kılınmasıdır. İslam Hukuku bilgini olan bazı fakîhler, yolculuk, hastalık, yağmur, çamur ve korku gibi zorluklar nedeniyle namaz vakitlerinin cemedilmesini caiz görmektedirler. Bu benzer durum, kutup bölgelerine yakın yerlerde yaşayan Müslümanların yatsı namazının geç gerçekleştiği dönemlerde

[419] Karadâvî, *Mûcibâtü tegayyürü'l-fetvâ*, 45.

de yaşanmaktadır. Bu kişiler için, akşam ve yatsı namazlarını cemetmek, namaz sebebiyle ilave sıkıntıların önüne geçilmesine yardımcı olur.

Bu çözüm, özellikle gece ve gündüzün karıştığı, uzun süreli gece veya gündüzlerin yaşandığı bölgelerde yaşayan Müslümanlar için uygulanabilecek pratik bir yöntem olarak öne çıkmaktadır. Bu tür bölgelerde namaz vakitlerinin tespitine dair görüşler, İslam fıkhı ve dini otoriteler tarafından tartışılmış ve farklı çözüm yolları benimsenmiştir.

2.Uzun Süreli Bölgeler

66° enleminden itibaren, sadece yatsı ve imsak vakitlerinin değil, diğer namazların vakitlerinin de oluşmaması söz konusu olmaktadır. Kutuplara yakın bölgelerde, güneşin batmadığı ya da doğmadığı gün sayısı artar. Bu bölgelerde 24 saat içinde güneş doğup batmaz, aksine uzun süreli gündüz veya gece yaşanır. Uzun gecelerin yaşandığı bölgelerde, günlerce gündüz namazlarının vakti oluşmazken, uzun gündüzlerin yaşandığı bölgelerde de gece namazlarının vakti oluşmaz. Bu gibi durumlarda oluşmayan namaz vakitlerinin takdir edilip edilemeyeceği ve eğer edilecekse neye göre takdir edileceği konusunda önemli tartışmalar bulunmaktadır.

İki Temel Görüş

Bu konuda iki ana görüş öne çıkmaktadır:

1. Namaz sorumluluğunun düşmesi: Bu görüşe göre, namazın şartlarından biri olan vakit gerçekleşmediğinden, uzun süreli gece veya gündüzlerin yaşandığı bölgelerde yaşayanlardan namaz sorumluluğu düşer. Yani, vakit bulunmadığı için namaz kılınması gerekmez.

2. Takdir yöntemi uygulanması: Bu görüşte olanlar, namaz vakitlerinin belirlenebilmesi için "takdir" yönteminin kullanılmasını önerir. Takdir, hakiki namaz vaktinin gerçekleşmediği veya yatsı namazının çok geç oluştuğu yerlerde, namaz vakitlerinin farklı yöntemlerle belirlenmesini ifade eder. Bu yöntem, normal bir 24 saatlik dönemdeki beş vakit namazı düzenini korumayı amaçlar.

Takdir Yönteminin Dayanağı

Takdir yöntemi, özellikle uzun gündüzler veya geceler yaşayan bölgelerde namaz vakitlerini belirlemek için İslam âlimleri tarafından önerilmektedir. Bu görüş, Hz. Peygamber'in Deccal hadisiyle de desteklenmektedir. Hadiste, Deccal'in yeryüzünde

kırk gün kalacağı, bunlardan birinin bir yıl gibi, birinin bir ay gibi, birinin bir hafta gibi olacağı ve diğer günlerin ise normal olacağı belirtilir. Sahabe, bu uzun günlerde bir günlük namazın yeterli olup olmayacağını sormuş, Hz. Peygamber, "Hayır, bir günlük namaz yeterli değildir. Namaz vakitleri takdir edersiniz" şeklinde cevap vermiştir (Müslim, "Kitâbu'l-Fiten ve Eşrâti's-Salât", 20). Bu hadise dayanarak, İslam bilginleri, uzun süren gece ve gündüzler yaşanan yerlerde, normal günlerdeki gibi 24 saatte 5 vakit namaz kılmanın gerektiğini ifade etmektedirler.

DİYK'nun Kararları

DİYK, 15 Haziran 2006 tarihinde, gecenin oluşmadığı dönemlerde, güneşin batışından bir saat sonra yatsı vaktinin, iki saat sonra imsakin başlamasının uygun olacağına karar vermiştir. Ayrıca, gecenin oluşup üç saatten fazla sürdüğü dönemlerde vakit alametlerinin belirlenemediği durumlarda, güneşin batışı ve doğuşu arasındaki sürenin üçte birlik kısmı güneşin battığı saatte eklenerek yatsı vakti takdir edilmiştir. Güneşin battığı saate, aynı sürenin üçte ikilik kısmı eklenerek imsakin vakti belirlenmiştir. Gündüz vakti oluşmadığı için takdir yöntemine başvurulduğu zamanlarda ise, öğle vakti, gün ortasına dört dakika eklenerek belirlenir. Ayrıca, öğle ile akşam arasında ikindi namazının vakti de takdir edilmiştir.

Namazın Vakti ve İslam'daki Yeri

Namazın vakti, İslam'ın temel ibadetlerinden biri olarak, yalnızca bir ibadet olarak değil, aynı zamanda müslümanların hayatının düzenleyici bir unsuru olarak da kabul edilir. Namazın vakti, namazın farz oluşunun en önemli sebeplerinden biridir. İslam'da, namazın vakti geldiğinde kılınması gerektiği ifade edilmiştir. Ancak vakitlerin doğru bir şekilde belirlenmesi, hem Kur'an hem de Sünnet çerçevesinde farklı yorumlara yol açmış ve bazen de bu vakitlerin belirlenmesinde coğrafi faktörler etkili olmuştur. Örneğin, kutup bölgelerinde yaşayan müslümanlar, güneşin hiç batmadığı ya da hiç doğmadığı dönemlerde namaz vakitlerini nasıl belirleyeceklerini tartışmışlardır. Bu tür coğrafi durumlar, vakitlerin belirlenmesindeki zorlukları ortaya koymuş ve çözüm yollarının geliştirilmesine zemin hazırlamıştır.

Namaz, İslam'ın beş temel ibadetinden biri olduğu için, vakitlerinin belirlenmesi ve doğru bir şekilde kılınması, İslam'ın temel esaslarının yerine getirilmesi için çok önemlidir. Namaz vakitlerinin doğru bir şekilde belirlenmesi, sadece namazın

geçerliliği açısından değil, aynı zamanda müslümanların manevi yükselmeleri açısından da gereklidir.

İslam Hukukunda Vakit ve Namaz İlişkisi

Namazın vakti, İslam hukukunda farz ibadetin geçerli olabilmesi için gerekli bir sebeptir. Sebep, bir şeyin gerçekleşmesinde belirleyici olan faktördür ve namaz için bu sebep, vakitlerin girmesidir. Ancak vakit, bir namazın kılınabilmesi için zorunlu bir şart değildir, çünkü vakit girmeden de namazın geçerli olması mümkün değildir. Sebep ile şart arasındaki fark, İslam hukukunda çok önemlidir. Örneğin, temizlik (abdest) namazın şartıdır, fakat vakitlerin girmesi namazın sebebidir. Yani, bir namazın kılınabilmesi için vakitlerin girmesi gerekir; ancak vakit olmadan o namaz kılınamaz.

Kur'an'da Namaz Vakitleri

Kur'an'da namaz vakitleri ile ilgili doğrudan açıklamalar yer almaktadır. Ancak, vakitlerin tam olarak belirlenmesine dair detaylar Sünnet ve Hadisler üzerinden ele alınmıştır. Kur'an'da namazın vakitleriyle ilgili şu ifadelere yer verilmiştir:

- "Namaz müminler üzerine vakitleri belirlenmiş olarak farz kılındı" (4:103). Bu ayet, namazın vakitlere bağlı olarak farz kılındığını ifade eder. Ancak, her bir vaktin ne zaman başladığı ve ne zaman bittiği konusunda doğrudan bir açıklama yapılmaz.
- "Güneşin doğuşu ile akşam vakti arasında Rabbinizi tesbih edin..." (30:18). Bu ayet, vakitlerin belirlenmesinde güneşin doğuşu ve batışını esas alan bir düzenin olduğuna dair bir işaret sunar.

Sünnette Namaz Vakitleri

Sünnet, namazın vakitleriyle ilgili daha ayrıntılı açıklamalar sunar. Cibril Hadisi, bu konuda en bilinen hadistir. Bu hadise göre, Cebrail, Hz. Peygamber'e her gün namaz vakitlerini göstermek için gelmiş ve namazın vakitlerinin belirlenmesini sağlamıştır. Cibril Hadisi, vakitlerin güneşin hareketlerine göre belirlendiğini ve her vakitte namaz kılınması gerektiğini vurgular. Hadislerde de sabah namazının güneşin doğmasından önce, akşam namazının güneşin batışından hemen sonra, yatsı namazının ise gece kararmaya başladığında kılınması gerektiği belirtilmiştir. Bu zamanların dışındaki bir vakitte namaz kılmak, geçersiz kabul edilir.

Namazın Vakitlerinin Belirlenemediği Durumlar

İslam'ın ilk yıllarında ve özellikle kutuplarda yaşayan müslümanlar, vakitlerin belirlenememesi gibi ciddi sorunlarla karşılaşmışlardır. Kutuplarda yaz aylarında güneş hiç batmaz, kış aylarında ise hiç doğmaz. Bu durum, namaz vakitlerinin doğru bir şekilde belirlenememesine yol açmaktadır. Kutup bölgelerinde yaşayan müslümanlar için, vakitlerin nasıl belirleneceğine dair çeşitli çözüm önerileri geliştirilmiştir. Bazı fıkıh fakîhleri, yakın coğrafi bölgelerdeki vakitler dikkate alınarak bu sorunların çözülebileceğini öne sürmüşlerdir. Örneğin, aynı enlemdeki bir başka şehirdeki namaz vakitleri referans alınabilir.

Bazı fakîhler ise, vakitlerin matematiksel hesaplamalarla belirlenmesi gerektiğini savunmuşlardır. Bu bağlamda, güneşin hareketleri ve gölge uzunlukları gibi fiziksel parametreler kullanılarak vakitlerin belirlenmesi önerilmiştir.

İslam Hukukunda Vakitsiz Namaz

İslam hukukunda, bir namazın vaktinin geçmesi durumunda, o namaz kaza edilmelidir. Kazaya kalan namaz, belirli bir vakitte kılınamayan namazın, ilk uygun vakitte kılınmasıdır. Ancak vakitlerin tamamen kaybolduğu bir durumda, namaz ne farz olur ne de kaza edilebilir. Bu durum, vakitlerin gün boyunca belirgin şekilde değişmesi ya da güneşin batıp doğmasının ayırt edilememesi gibi ekstrem koşullarda ortaya çıkar.

Namaz vakitlerinin belirlenmesi, İslam'ın beş temel ibadetinden biri olan namazın geçerliliğini sağlayan temel unsurlardan biridir. Kur'an, Sünnet ve İslam hukuku açısından namaz vakitlerinin belirlenmesi, her zaman bir düzen içinde yürütülen bir mesele olmuştur. Ancak, farklı coğrafi koşullar, özellikle kutuplarda yaşayan müslümanlar için vakitlerin belirlenmesinde zorluklara yol açmıştır. Bu tür durumlarda, fıkıh fakîhleri farklı çözüm yolları ve yorumlar geliştirmiştir. Bu durumlar, namazın evrensel bir ibadet olarak her coğrafyada uygulanabilirliğini sağlamak adına önemli bir tartışma alanı oluşturmuştur. Namazın vakitleri, hem Kur'an-ı Kerim hem de Sünnet ile ayrıntılı bir şekilde belirlenmiş olsa da, farklı yerel koşullar, vakitlerin doğru bir şekilde belirlenmesini bazen güçleştirebilmektedir.

Değerlendirme:

DİYK'nun, özellikle kutup bölgelerinde ve vakitlerin belirlenemediği coğrafi alanlarda namaz vakitlerinin nasıl belirleneceğine dair verdiği fetva, İslam fıkhı ve fıkıh metodolojisi açısından önemli bir meseleyi ele alır. Fetva, namaz vakitlerinin belirlenemediği yerlerde nasıl bir yaklaşım izleneceği konusunda, vakitlerin takdir edilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Bu analizde, fetvanın temelleri ve bu temel üzerinden yapılan değerlendirmeler ele alınacaktır.

Kararın İçeriği ve Temel Argümanlar

Fetva, öncelikle vakitlerin namazın şartlarından biri olduğu görüşüyle başlar. İslam fıkhı açısından, namazın geçerli olabilmesi için belirli vakitlerin girmesi gerekir. Ancak, bazı yerlerde vakitlerin belirlenememesi durumunda, o vakitlerin namazının farz olup olmayacağına dair bazı İslam bilginlerinin görüşlerine de değinilir. Burada, vakitlerin oluşmadığı yerlerde namazın farz olmadığını savunanların görüşlerine karşı, vakitlerin somut olarak belirlenemediği durumlarda namazların takdirle kılınması gerektiği savunulmaktadır.

Kararda özellikle dikkat çeken bir diğer unsur, Hz. Peygamber'in sünnetinden ve amelî tevatürden alınan bir yaklaşımdır. Hz. Peygamber'in, kıyamet öncesi günlerde vakitlerin belirgin olmayacağına dair açıklamaları, namazların bu tür durumlarda takdir yoluyla kılınması gerektiğini ortaya koymaktadır. Böylece, vakitlerin kesin bir şekilde belirlenemediği zaman ve yerlerde, namazlar takdirî bir yöntemle, yani en yakın bölgelerdeki vakitlere kıyaslanarak, kılınmaya devam edilecektir. Bu, vakitlerin yokluğunda ilahî hitap ve Hz. Peygamber'in sünneti doğrultusunda, Müslümanların günlük beş vakit namazlarını tartışmasız yerine getirmeleri gerektiğini belirten bir uygulamadır.

İslam Fıkhı ve Fıkıh Metodolojisi Açısından Değerlendirme

Karar, İslam fıkhı ve fıkıh metodolojisi açısından birkaç önemli noktayı gündeme getirir. Bu noktalar, vakitlerin belirlenemediği durumlarda İslam hukukunun nasıl işlediğine dair bir açıklık sağlar.

1. Vakitlerin Belirlenmesi ve Takdir Yöntemi: İslam hukukunda, bir namazın geçerli olabilmesi için vakitlerin girilmiş olması gerekir. Ancak vakitlerin girmemesi durumu, özellikle kutup bölgelerinde yaşanan coğrafi koşullar göz önüne alındığında, fıkıh metodolojisinin esneklik gösterdiği bir alandır. Fetva, burada yakın

coğrafyalardaki vakitlere kıyas yapmayı ve dolayısıyla takdirle namaz kılmayı önerir. Bu, kıyas ilkesine dayanan bir çözüm önerisidir. Fıkıh metodolojisinde kıyas, benzer durumlar arasındaki farklılıkları göz önünde bulundurur ve bu durumda vakitlerin belirlenememesi, en yakın yerlerdeki vakitlere başvurularak telafi edilir.

2. İlahî Hitap ve Namazın Farzlığı: İslam hukukunda namaz, farz bir ibadet olarak kabul edilir. Bu farzın geçerli olabilmesi için vakitlerin oluşması gerekmektedir. Ancak burada ilahî hitap ilkesi devreye girer. İlahî hitap, Müslümanlara verilen emirlerin yerine getirilmesinin temel amacıdır ve bu hitap, vakitlerin belirlenemediği durumlarda dahi geçerlidir. Fetvada, namazların takdir edilerek kılınmasının, bu ilahî hitapla uyumlu olduğu vurgulanmaktadır. Bu, ihsan yani Allah'a ibadette tam teslimiyet anlayışıyla da örtüşmektedir.

3. Sünnetin Rolü: Fetva, Hz. Peygamber'in sünnetine atıfta bulunarak, namaz vakitlerinin belirlenemediği zamanlarda bile namazların kılınmasını gerektiren bir dayanak sunar. Hz. Peygamber'in sünneti, amelî tevatür yoluyla, bu konuda da bir yol göstericidir. Peygamber Efendimiz'in kıyamet öncesi günlerde vakitlerin belli olmayacağına dair açıklamaları, bu tür zamanlar için geçerli bir çözüm sunar. Bu da sünnetin fıkıh metodolojisinde ne kadar belirleyici olduğunu gösterir.

4. Zorlayıcı Koşullar ve İslam Hukuk Pratik: Kutuplarda veya vakitlerin belirlenemediği yerlerde namazın takdir edilerek kılınması gerektiği önerisi, zorlayıcı koşullar altında dini yükümlülüklerin yerine getirilmesini sağlamayı amaçlar. İslam hukukunda, zorluk durumunda kolaylaştırma ilkesi vardır (yüsr). Fetvaya göre, vakitlerin belirlenemediği yerlerde bu zorlayıcı koşullara uygun şekilde esneklik getirilmiştir. Bu, ihtiyat ve hakkaniyet prensipleri doğrultusunda, müslümanların namazlarını doğru bir şekilde yerine getirebilmeleri için pragmatik bir çözüm sunar.

DİYK'nun bu fetvası, İslam fıkhı ve fıkıh metodolojisi açısından önemli bir örnek teşkil etmektedir. Fetva, vakitlerin oluşmadığı yerlerde takdir yoluyla namaz kılınması gerektiğini savunarak, dini yükümlülüklerin yerine getirilmesi konusunda esneklik ve kolaylık ilkesini ön plana çıkarmaktadır. Bu yaklaşım, ilahî hitap ve Hz. Peygamber'in sünneti doğrultusunda, yakın coğrafi yerlerdeki vakitlerin referans alınmasıyla çözülmesi gereken bir meseleye cevap sunar. Ayrıca, bu fetva, fıkıh metodolojisinin zaman ve mekâna göre esnek ve uyarlanabilir olduğunu göstermekte,

zorlayıcı koşullar altında dini yükümlülüklerin yerine getirilmesi için doğru bir çözüm önermektedir.

4.2.2. Namazların Cem' Edilmesi

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *…Ancak geçerli bir mazeretin olması durumunda namazlar birleştirilerek (cem' edilerek) kılınabilir…*
>
> *Önemli mazeretlerin bulunduğu durumlarda Hanefî birisi de diğer mezhepleri taklid ederek anılan namazları cemederek kılabilir. Mesela seferde olmak, imtihan saatiyle çakışmak, doktorun ameliyatta iken namazı vaktinde kılamaması gibi zarûret ve ihtiyaç hâllerinde öğle ile ikindi, akşam ile yatsı namazları, cem-i takdim veya cem-i te'hir ile kılınabilir.*

Namazların birleştirilmesi, İslam ibadetlerinin en çok tartışılan konularından biri olup, "cem" olarak bilinen bu uygulama, iki namazın belirli durumlarda tek bir vakitte kılınması anlamına gelir. Fıkıh terminolojisinde cem, iki namazın bir vakitte kılınması anlamına gelir ve bu uygulama iki şekilde yapılabilir: (1) Öğle ve ikindi namazlarının birinin vaktinde kılınması (cem-i takdim), (2) Akşam ve yatsı namazlarının birinin diğerinin vaktinde kılınması (cem-i tehir). Cem-i takdim, ikindi namazının öğle vaktinde ya da yatsı namazının akşam vaktinde kılınmasını ifade ederken, cem-i tehir ise öğle namazının ikindi vaktinde, akşam namazının da yatsı vaktinde kılınmasını kapsar. Bunun yanı sıra, bazen yalnızca görünüşte bir cem yapılır; örneğin öğle namazı son vaktinde kılınıp ardından ikindi namazı kılındığında, bu yalnızca şekli bir cem olur. Hakiki cem, her iki namazın tam anlamıyla bir arada ve belirli kurallar dâhilinde kılınmasıdır.

Cem, ibadetlerin "eda" kavramı etrafında tartışılmaktadır. Eda, namazın zamanında ve kurallarına uygun olarak kılınması anlamına gelir. Bu bağlamda, cem uygulaması, namazın edasına engel olup olmayacağı konusunda bir soru işareti yaratmaktadır. Ayrıca, cem yaparak beş vakitlik namazın tek bir vakitte tamamlanıp tamamlanmayacağı ve bu durumda her bir namazın ayrı vakit olarak mı sayılacağı da tartışma konusudur. Cem yapmanın caiz olup olmadığına dair iki temel yaklaşım mevcuttur: Birinci görüş, Hanefî mezhebinin hacda Arafat ve Müzdelife dışında cem yapılmasını kabul etmemesi; ikinci görüş ise, diğer birçok mezhebin yolculuk, hastalık gibi sebeplerle cem yapılmasını savunmasıdır.

Cem Etme Sebepleri

Cem yapmanın en yaygın gerekçelerinden biri hac ibadetidir. İslam âlimleri, Arafat'ta öğle ve ikindi namazlarının cem-i takdim, Müzdelife'de akşam ve yatsı namazlarının cem-i tehir şeklinde kılınması gerektiği konusunda görüş birliği içindedir. Hanefî mezhebine göre, cem sadece Arafat ve Müzdelife'de yapılabilir ve Ebu Hanife'ye göre Arafat'ta cemaatle yapılması şarttır. Bunun dışında, gerekçesi ne olursa olsun, her namaz kendi vaktinde kılınmalıdır. Diğer mezhepler, yolculuğun namazların cemedilmesi için geçerli bir sebep olduğunu belirtmektedir. Malikîler yolculuğun yorucu olmasına bağlı olarak cem yapılmasını kabul ederken, Şâfiîler ve Hanbelîler, yolculuk halindeki her durumda cem yapılmasını caiz görmektedirler. Yağmur da bir cem sebebi olarak kabul edilir. Ancak, yağmur nedeniyle hangi namazların cemedilebileceği ve bu cemin nasıl yapılacağı konusunda mezhepler arasında farklı görüşler vardır. Malikîler, yalnızca akşam ve yatsı namazlarının cemedilmesini kabul ederken, Şâfiîler öğle ve ikindi namazlarının da cemedilmesini caiz görmektedir.

Malikîler, hastaların bayılmasından ya da durumunun kötüleşmesinden endişe etmeleri durumunda namazlarını cemedebileceklerini belirtmişlerdir. Hanbelîlere göre de hastalıklar cem için geçerli sebeplerden biridir ve bu, yalnızca ciddi hastalıkları değil, emzikli kadınlar, özürlüler ve sürekli abdest alamayanlar gibi durumları da kapsar. Şâfiîler ise hastalık sebebiyle cem yapılmasını caiz görmezler.

1. Namazları Cem Etmeyi Caiz Görenlerin Delilleri

Cem uygulamasını caiz görenlerin delilleri arasında, hacdaki uygulamalar ve Hz. Peygamber'in namazları cemetmesi örnek gösterilebilir. Bu görüşü savunanlar, Peygamber'in cem yaptığına dair rivayetleri öne sürerler ve cem yapmanın, zorlukları ortadan kaldırmak için dinen geçerli bir mazeret olduğuna inanırlar. Ancak, cem uygulamasının zorunlu sebeplerle yapılması gerektiği ve bunun keyfi olarak alışkanlık haline getirilmemesi gerektiği vurgulanır.

2. Namazları Cem Etmeyi Caiz Görmeyenlerin Delilleri

Cem yapmayı caiz görmeyenler ise, bu uygulamanın sadece Hz. Peygamber'in özel durumlarındaki uygulamalarla sınırlı olduğunu savunurlar. Onlar, cem yapmanın sadece iki namazın bir arada kılınmasını değil, aynı zamanda vakitlerin belirli kurallar dâhilinde kılınması gerektiğini belirtirler. Cem ile ilgili rivayetlerde bulunan

bazı sahabilerin, özellikle İbn Abbas'ın yaşı küçük olduğu için söz konusu rivayetlerin ihtiyatla karşılanması gerektiği ifade edilir.

Sonuç olarak, namazların cemedilmesi konusu, dinî ve fıkhî anlamda önemli tartışmalara yol açan bir meseledir. Cem yalnızca zorunlu durumlarda ve belirli kurallar çerçevesinde yapılmalıdır. Bu konuda farklı mezheplerin ve fakihlerin çeşitli görüşleri bulunmaktadır, ancak ortak bir noktada birleşilen görüş, cem uygulamasının gereksiz yere yapılmaması ve sadece geçerli sebeplerle uygulanması gerektiğidir.

DİYK'nun fetvasını İslam hukukuna göre değerlendirmek için öncelikle ilgili fetvayı dikkate alarak, İslam hukukunun temel kaynakları ve mezheplerin farklı bakış açıları çerçevesinde inceleme yapmamız gerekir. Bu değerlendirmede, DİYK'nun fetvasının içeriğiyle ilgili olarak fıkıh prensiplerine ve görüşlerine yer verilecektir. İslam hukukunun başlıca kaynakları ise, Kur'an, Sünnet, icma ve kıyas olmakla birlikte, mezheplerin farklı uygulamaları da dikkate alınacaktır.

DİYK'nun verdiği fetvada, özellikle namazları birleştirme ve cemetme (namazları aynı vakitte kılma) konusundaki yaklaşım ve uygulamalar İslam hukukunun prensipleri ile değerlendirilecektir:

1. Namazları Birleştirme (Cem Etme)

İslam hukukunda cem, iki namazı tek bir vakitte kılma uygulamasıdır ve genellikle yolculuk, hastalık veya başka geçerli mazeretler gibi zorunlu durumlarda yapılır. Bu mesele, farklı mezhepler arasında tartışmalı bir konu olmuştur.

Cem-i Takdim ve Cem-i Tehir

İslam hukukunda cem-i takdim (bir namazın vaktinde diğeriyle kılınması) ve cem-i tehir (bir namazın son vaktinde diğerinin vaktinde kılınması) gibi iki ana biçimi vardır. Bu uygulama, çoğunlukla Hanefî, Malikî, Şâfiî ve Hanbelî mezheplerinin çeşitli görüşleri çerçevesinde şekillenir.

Hanefî mezhebi, genellikle namazların kendi vaktinde kılınmasını savunur ve sadece hacda, Arafat ve Müzdelife'de cem yapılmasını caiz kabul eder. Hanefîler, yolculuk esnasında da cem yapılmasına onay vermezler, ancak zarûret durumunda bu durum farklılık gösterebilir.

- Malikî mezhebi, yolculuk gibi geçerli sebeplerle cem yapılmasını kabul eder, ancak bunlar için özel şartlar öngörülür.
- Şâfiî mezhebi, yolculuk, yağmur ve hastalık gibi sebeplerle cem yapılmasını geniş bir şekilde kabul eder ve bu sebeplerin geçerli olduğunda cem yapılmasını meşru görür.
- Hanbelî mezhebi de yolculuk ve hastalık gibi geçerli mazeretlerle cem yapılabileceğini kabul eder.

DİYK'nun fetvasında, iki vakit namazın birleştirilmesi, zorluk ve mazeretler çerçevesinde kabul edilmiştir. Bu görüş, özellikle zarûret hali ve müsafirlik gibi durumlarda mezheplerin ortak görüşlerine paraleldir.

Cem'in Caiz Olduğu Durumlar:

1. **Yolculuk:** İslam hukukunda, yolculuk esnasında namazların cemedilmesi bazı mezheplerde caiz görülür. Bu görüş, özellikle Şâfiî ve Hanbelî mezheplerinde yaygındır. Hanefî mezhebi, yolculukta cem yapılmasını reddetmekte, yalnızca hacda cem yapılmasını kabul etmektedir.

2. **Hastalık:** Malikî ve Hanbelî mezhepleri hastalık durumunda cem yapılmasına onay verirken, Şâfiî mezhebi hastalık sebebiyle cem yapılmasını caiz görmemektedir. DİYK, hastalık durumunda namazların birleştirilmesi için benzer bir uygulamayı tavsiye etmiş olabilir.

3. **Yağmur:** Yağmur sebebiyle namazların cemedilmesi de Malikî, Şâfiî ve Hanbelî mezhepleri tarafından kabul edilir. Bu durum, özellikle yağmur nedeniyle dışarıda namaz kılmanın güçleşmesi gibi pratik sebeplerle savunulmaktadır.

Cem Yapmanın Şartları:

İslam hukukuna göre, cem yapılacaksa bunun zorunlu sebeplere dayalı olması gerektiği kabul edilir. İslam fıkhı, cem'in sırf keyfi bir uygulama olarak yapılmasını doğru bulmaz. Bunun yerine, namazların vaktinde ve gereği gibi kılınması esas alınır. DİYK'nun fetvasında da cem yapılması gerektiği durumlar arasında, zorunlu sebepler (yolculuk, hastalık, yağmur vb.) öne çıkmaktadır. Burada da, cem'in sadece geçerli bir mazeret ile yapılabileceği vurgulanmaktadır.

Fıkıhta, namazların vaktinde kılınması gerekir, aksi takdirde kaza (geç yapılması) olarak kabul edilir. Cem'i savunanların en önemli delillerinden biri de, cem ile kılınan namazın, orijinal vakitlerine uygun bir şekilde eda edilip edilmediği konusudur. Eda, bir ibadetin zamanında ve şartlarına uygun olarak yapılması anlamına gelirken, kaza, bir ibadetin vaktinde yerine getirilmemesi durumunda sonradan yapılmasıdır.

DİYK'nun fetvasında, cem uygulamasının mazeretli durumlarda kabul edildiği ve bu durumda cemedilen namazların geçerli sayılacağı ifade edilebilir. Bu da, İslam hukukundaki genel kabul ile uyumludur.

DİYK'nun Fetvasının Mezheplerle Uygunluğu

DİYK'nun fetvası, İslam hukukunun farklı mezhepleriyle paralel bir görüşe dayanıyor. Şâfiî ve Hanbelî mezhepleri, zorunlu sebeplerle cem yapılmasını kabul ederken, Malikî ve Hanefî mezhepleri bu konuda daha temkinli bir yaklaşım sergiler. DİYK'nun fetvası, zorluk ve mazeret ilkesi etrafında şekillenmiş olup, genellikle bu görüşlerin ışığında hareket edilmiştir.

Değerlendirme:

DİYK'nun fetvası, İslam hukukunun temellerine dayanan ve mezheplerin görüşleriyle uyumlu bir şekilde, zorunluluk ve mazeret durumları çerçevesinde cem yapılabileceğini kabul etmektedir. Fıkıh kitaplarında ve İslam hukukunda bu tür uygulamaların, dinin kolaylaştırma ve zorunlu sebeplere dayandırma ilkesiyle yapılması gerektiği vurgulanmıştır. Bu nedenle, DİYK'nun fetvası, İslam hukukunun geleneksel yorumlarıyla uyumlu olup, günümüz koşullarına uygun bir şekilde uygulanabilir.

4.2.3. Namazda Türkçe Kıraat

Bu hususta Kurulun almış olduğu karar şöyledir:

> *Namazda sûrelerin Türkçe tercümesi okunabilir mi? Namazda sûrelerin Türkçe tercümesinin okunması caiz değildir.*[420]

[420] . *Konu ile ilgili olarak, DİYK'nun 04.12.1997 tarihinde aldığı 103 numaralı kararda şöyle denilmektedir: Kur'an-ı Kerim'in namazda Türkçe tercümesinin okunmasına gelince: Kur'an-ı Kerim'de "Kur'an'dan kolayınıza geleni okuyun."*[420] *buyurulduğu gibi, Hz. Peygamber (s.a.s.) de bütün namazlarda Kur'an-ı Kerim okumuş ve namaz kılmayı*

iyi bilmeyen bir sahabiye namaz kılmayı tarif ederken "...sonra Kur'an'dan hafızanda bulunanlardan kolayına geleni oku."[420] buyurmuştur. Bu itibarla namazda kıraat yani Kur'an okumak, Kitap, Sünnet ve İcma ile sabit bir farzdır.

Bilindiği üzere Kur'an, Cenab-ı Hakk'ın Hz. Muhammed'e(s.a.s.) Cebrail aracılığı ile indirdiği manaya delalet eden elfâzın ismidir. Sadece mana olarak değil, Resûlullah'ın(s.a.s.) kalbine lafızları (sözleri) ile indirilmiştir. Bu itibarla bu lafızlardan anlaşılan ve başka lafızlarla ifade edilen mana Kur'an değildir. Çünkü indirildiği elfâzın dışında, hatta Arapça bile olsa, başka sözlerle ifade edilen mana Cenab-ı Hakk'ın kelamı değil, mütercimin ondan anladığı yorumdur. Oysa Kur'an kavramının içeriğinde, sadece mana değil, bir rüknü olarak onun elfâzı da vardır. Nitekim; "Şüphesiz o, âlemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir. Onu Rûhu'l-emin (Cebrail), uyarıcılardan olasın diye, senin kalbine apaçık Arap diliyle indirdi."[420]; "İşte böylece biz onu Arapça bir Kur'an olarak indirdik..."[420]; "Korunsunlar diye dosdoğru Arapça bir Kur'an indirdik."[420]; "Bu bilen bir toplum için, âyetleri Arapça bir Kur'an olmak üzere ayrıntılı olarak açıklanmış bir kitaptır.[420] gibi tam on ayrı yerde[420] Kur'an'ın Arapça olduğunu ifade eden âyetlerden, sadece mananın değil, lafızlarının da Kur'an kavramının içeriğine dâhil olduğu açık ve kesin bir şekilde anlaşılmaktadır.

Bu sebepledir ki, tercümesine Kur'an denilemeyeceği ve tercümesinin Kur'an hükmünde olmadığı konusunda İslam âlimleri görüş birliği içindedir. Bilindiği üzere tercüme, bir sözün anlamını başka bir dilde dengi bir sözle aynen ifade etmek demektir. Oysa her dilin, başka dillerde bulunmayan (kendine ait) ifade, üslup ve anlatım özellikleri vardır. Bu yüzden, edebî ve hissî yönü bulunmayan bazı kuru ifadeler dışında, hiçbir tercüme aslının yerini tutamaz ve hiçbir tercümede her bakımdan aslına tam bir uygunluk sağlanamaz.

O hâlde, Kur'an-ı Kerim gibi, ilahî belağat ve i'cazı hâiz bir kitabın aslı ile tercümesi arasındaki fark, yaratan ile yaratılan arasındaki fark kadar büyüktür. Çünkü biri yaratan Yüce Allah'ın kelamı; diğeri ise yaratılan kulun âciz beyanıdır. Hiç böylesi bir tercümenin, Allah kelamının yerine konulması ve onunla aynı hükümde tutulması mümkün olur mu? Kaldı ki, İslam dini evrensel bir dindir. Değişik dilleri konuşan bütün Müslümanların ibadette ortak bir dili kullanmaları onun evrensel oluşunun bir gereğidir. Herkesin konuştuğu dil ile ibadet yapmaya kalkışması, Hz. Peygamber'in(s.a.s.) öğrettiği ve bugüne kadar uygulana gelen şekle ters düşeceği gibi içinden çıkılmaz birtakım tartışmalara da yol açacağı muhakkaktır. Konuya ülkemiz açısından baktığımızda ise böyle bir uygulamanın dışarıda Türkiye aleyhinde, içerde ise devlet aleyhinde bir malzeme olarak kullanılacağı, vatandaşların birlik ve beraberliğini zedeleyeceği, sonuç olarak birtakım huzursuzluklara sebebiyet vereceği dikkatten uzak tutulmamalıdır. Öte

Kur'an-ı Kerim'in anlaşılması ve okunması, İslam hukukunda çok önemli bir yer tutar. İslam dini, sadece lafız olarak değil, anlamını da kavrayarak, öğütlerini alarak ve Rabbimizin emir ve yasaklarını bilerek Kur'an'ı okumayı gerektirir. İslam'da ibadetlerin sadece şekli değil, aynı zamanda ruhu ve manevi boyutları da ön planda tutulur. Bu bağlamda, bir Müslümanın namazda okuduğu Kur'an'ın anlamını

---

yandan, sayısı yüzleri aşan tercüme ve meal arasından din ve vicdan hürriyetini zedelemeden, üzerinde birlik sağlanacak birisinin namazda okunmak üzere seçilmesi ve bunu herkesin benimsemesi mümkün görülmemektedir.

Türkçe tercüme ile namaz kılmak ve Türkçe dua etmek birbirine karıştırılmamalıdır. Çünkü dua kulun Allah'tan istekte bulunmasıdır. Bunun ise herkesin konuştuğu dil ile yapılmasından daha tabii bir şey olamaz ve zaten genelde de ülkemizde Türkçe dua yapılmaktadır. Diğer taraftan, Kur'an-ı Kerim'in en önemli özelliklerinden biri de i'cazıdır. Bir benzerinin ortaya konulması konusunda, Kur'an bütün insanlığa meydan okumuştur. Bu i'cazın sadece anlamda olduğu söylenemez. Aksine, "onun Allah katından indirildiğinde şüpheniz varsa, haydi bir benzerini ortaya koyun" anlamındaki tehaddi (meydan okuma) âyetlerinden[420] *bu özelliğin daha çok lafızla ilgili olduğu anlaşılmaktadır. Ayrıca bir benzerini ortaya koymak için, insanlar ve cinler bir araya toplanıp birbirlerine destek olsalar bile bunu başaramayacaklarını ifade eden İsrâ suresinin 88. âyet-i kerimesinden de, Kur'an'ın bir benzerinin yapılamayacağı ve bu itibarla tercümesinin Kelâmullah sayılamayacağı, o hükümde tutulamayacağı ve dolayısıyla namazda tercümesinin okunamayacağı açıkça anlaşılmaktadır. Nitekim 1926 yılında İstanbul Göztepe Camii İmam-Hatibi Cemal Efendi'nin Cuma namazında Kur'an-ı Kerim'in Türkçe tercümesini okumasıyla ilgili olarak İstanbul Müftülüğü'nün 20 Mart 1926 tarih ve 92-93 sayılı yazısı üzerine, altında Atatürk tarafından göreve getirilen ilk Diyanet İşleri Reisi Rıfat Börekçi'nin imzası bulunan 9 Ramazan 1324/23 Mart 1926 tarih ve 743 numaralı Müşavere Hey'eti kararında: "Namazda kıraet-i Kur'an bi'l-*icma *farz ve Kur'an'ın hangi bir lügat ile tercemesine Kur'an itlakı kezalik bi'l-*icma *gayr-ı caiz ve namazda kıraet-i Kur'an mahallinde terceme-i Kur'an'ın adem-i cevazı da bi'l-umum mezahib fukahasının icmaı ile sabit olduğundan, hilafına mücaseret, namazı vaz'-ı şer'îsinden tağyir ve emr-i dini istihfaf ve mel'abe şekline vaz'ı mutazammın olduğu gibi, beyne'l-müslimin iftirak ve ihtilafa ve memlekette fitne hûdusuna bâis olacağından, fiil-i mezbûre mecasereti sabit olan merkûm Cemal Efendinin uhdesindeki vezaif-i ilmiye ve diniyenin ref'i, emr-i zaruri hâlini almış olmakla ol vechile tebligat icrası... denilmiştir.*

bilmesi, hidayet bulması, Allah'ın emir ve yasaklarını öğrenmesi ve bunlara göre duygularını ve düşüncelerini şekillendirmesi açısından çok önemlidir.

İslam hukukuna göre, namazda okunan ayetlerin anlamını kavrayarak okumak, ibadetin gerçek anlamda yerine getirilmesi için elzemdir. Fıkıh kitapları, ibadetlerin sadece şekli yönlerinin değil, aynı zamanda içsel boyutlarının da dikkate alınması gerektiğini belirtir. Bu noktada, İmam Gazali gibi fakîhler, namazın içsel ruhunu ve anlamını kavrayarak yerine getirilmesinin gerektiğini vurgulamışlardır. Namaz, bir eylem olmanın ötesinde, duygu ve düşünceyi şekillendiren bir ibadettir. Bu yüzden, namazda okunan Kur'an ayetlerinin anlamının bilinmesi, o ibadetin derinliğine inebilmek için gereklidir.

Kur'an'ın meal ve tercümelerinin okunması, Kur'an'ı anlamaya çalışmak ve onun öğretilerinden faydalanmak adına çok sevaplı bir davranış olarak kabul edilir. Bu, özellikle dini bilgiyi edinmek isteyenler için değerli bir araçtır. Ancak, meal ve tercüme okumak, Kur'an'ın asli lafızlarının yerini tutmaz. Bu görüş, İslam hukukunda genel olarak kabul gören bir anlayıştır. Kur'an'ın orijinal Arapça metni, mükemmel bir kutsallık taşır ve ancak bu haliyle Allah'ın kelamı olarak kabul edilir.

Meal ve tercümeler, Kur'an'ı daha kolay anlamak için faydalı olabilirken, Allah'ın kelamını tam anlamıyla aktaramaz. Bu nedenle, özellikle namazda ve diğer ibadetlerde, Kur'an'ın asli lafızlarıyla okunması gerektiği ifade edilir. İslam'da namaz gibi ibadetlerde Kur'an'ın Arapçasıyla okunması, yalnızca bir dilsel gereklilik değil, aynı zamanda manevi bir sorumluluktur.

Kur'an'ın asli lafızları, sadece ibadetlerde değil, her zaman Allah'ın kelamı olarak kabul edilir ve kutsal bir metin olarak saygıyla okunmalıdır. Meal ve tercüme, anlamaya yönelik bir araç olmasına rağmen, Kur'an'ın mucizevi yönlerini ve derin anlamını tam olarak yansıtamayabilir. Bu sebeple, Kur'an'ın orijinal dilinde okunması, her zaman daha faydalı ve doğru bir yaklaşımdır.

Kur'an'ın Meal ve Tercümeleri

Meal ve tercümeler, Kur'an'ın anlamını daha iyi kavrayabilmek ve Kur'an'a dair bilgiyi artırmak isteyen bir Müslüman için önemli yardımcı araçlardır. Bu okumalar, manevi kazanç sağlamak ve Allah'ın emirlerine dair farkındalık oluşturmak açısından büyük değer taşır. Ancak meal ve tercüme okumak, sadece anlamı öğrenmeye yönelik faydalıdır ve bu okumalar ibadet olarak kabul edilmez. İslam

hukukuna göre, ibadetler yalnızca Kur'an'ın Arapça lafızlarıyla yapılmalıdır. Yani, ibadetlerde Kur'an'ın meal veya tercümesi yerine, Kur'an'ın asli lafızları okunmalıdır.

Birçok İslam âlimi, Kur'an'ın anlaşılması ve namazda okunan ayetlerin anlamını bilmenin gerekliliğini vurgulamaktadır. İmam Şafii ve İmam Malik gibi fakihler, namazda Arapça okuma zorunluluğunu belirtmiş ve meal ile tercümelerin sadece anlama ve içselleştirme sürecinde yardımcı araçlar olduğunu ifade etmişlerdir. Meal okumak, Kur'an'ın öğretilerine aşina olmak ve Kur'an'ı hayatımıza uygulamak adına önemli bir adım olsa da, ibadet noktasında sadece Arapça okuma geçerlidir.

Bu metnin İslam hukuku çerçevesinde değerlendirilmesi, Kur'an'ın asli lafızlarının okunmasının gerekliliği konusundaki anlayışı net bir şekilde ortaya koymaktadır. Meal ve tercüme okumaları, Kur'an'ın anlamını kavrayabilmek ve Kur'an'ın öğretilerini hayatımıza uygulayabilmek açısından büyük önem taşır. Ancak, namaz gibi ibadetlerde, Kur'an'ın asli lafızlarının okunması gerektiği, fıkıh kitaplarında açıkça vurgulanmıştır. Meal ve tercüme okumak, anlamaya yönelik bir araç olarak kullanılmalı, ancak ibadetlerde Kur'an'ın Arapça lafızları esas alınmalıdır.

Bu yorum, İslam hukuku çerçevesinde ibadetlerin yalnızca şekli değil, anlamının da içselleştirilmesi gerektiği anlayışını desteklemektedir. Sonuç olarak, bir Müslümanın Kur'an'ı anlaması, içselleştirmesi ve ibadetlerinde bu anlamı yaşaması, manevi faydalar elde etmesi açısından büyük bir öneme sahiptir.

Değerlendirme

DİYK'nun 4 Aralık 1997 tarihinde aldığı 103 numaralı karar, namazda Kur'an-ı Kerim'in Türkçe tercümesinin okunmasının caiz olup olmadığı konusunu ele almaktadır. Bu karar, sadece günümüz fıkıh uygulamalarını değil, aynı zamanda tarihî bir birikimi ve fıkıh metodolojisinin nasıl işlediğini de gözler önüne sermektedir. Bu yazıda, kararın içeriği ve temelleri, tarihî fıkıh ve fıkıh usulü açısından analiz edilecektir.

Kararın İçeriği

Kararda, Kur'an-ı Kerim'in lafızlarının ve manasının birbirinden farklı olduğu, Kur'an'ın lafzıyla tercümesinin birbirinden farklı olduğu ve bu sebeple tercümenin Kur'an olarak kabul edilemeyeceği vurgulanmaktadır. DİYK, Kur'an'ın Türkçe tercümesinin namazda okunmasını, İslam fıkhına ve İslam'ın temel kaynaklarına

aykırı olarak değerlendirmektedir. Bu görüşün arkasında, birkaç temel fıkhî ilke yer almaktadır.

1. Kur'an'ın Lafız ve Mana Farklılığı: DİYK, Kur'an'ın lafız ve mana yönünden çok yönlü bir özelliğe sahip olduğunu belirtmektedir. Buna göre, Kur'an'ın lafızları Allah'ın kelamıdır ve bunlar Türkçe gibi başka dillerle tam anlamıyla tercüme edilemez. Fıkıh usulünde de, bir metnin, özellikle Kur'an gibi kutsal bir metnin tercümesinin, özellikle ibadetlerde asıl metnin yerini alamayacağı kabul edilir. DİYK, burada Arapça dışında hiçbir dildeki ifadenin Kur'an hükmünde kabul edilemeyeceğini savunmaktadır.

2. Kur'an'ın İ'cazı ve Tercüme: Kur'an'ın lafızları sadece anlam olarak değil, edebî bir yön taşıyan, i'caz özelliğine sahip bir metin olarak indirilmiştir. Bu özellik, herhangi bir tercümenin orijinal metnin yerine geçemeyeceğini ve orijinalinin sadece Arapça dilinde olduğunu ifade eder. İ'caz, Kur'an'ın eşsiz bir dilsel yapıya sahip olması anlamına gelir ve bu da başka dillerde tam anlamıyla ve hiçbir şekilde tersinlenemez.

3. İcma: DİYK'nun bu kararı, fıkıh usulünün icma ilkesine de dayanır. İslam âlimleri arasında, namazda Kur'an'ın tercümesinin okunmasının caiz olmadığı yönünde bir icma vardır. Fıkıh tarihinde icma, belirli bir meselede Müslüman fakîhlerinin birleşmesi anlamına gelir ve bu da, kararın doğruluğunu pekiştirir.

Kararda belirtilen en önemli fıkhî dayanaklardan biri, Kur'an'ın lafzının sadece manasının değil, lafızlarının da kutsal olduğudur. Fıkıh usulü açısından, bir metnin lafzî anlamı, kelam anlamında sabittir. Tercümeler sadece bir anlam taşıyabilir, ama lafzî yönü Allah'ın kelamı olmaktan çıkar ve sadece mütercimin yorumunu yansıtır. Bu nedenle, namazda tercüme değil, ancak Kur'an'ın asli lafızları okunabilir.

Tercüme ve İbadet: Fıkıh usulüne göre, ibadetlerin özündeki şekil ve lafız belirleyici faktörlerdir. Namaz, ibadetlerin en temel ve şartlı olanıdır. Bu nedenle, namazda kullanılan Kur'an metninin lafızları da şartlıdır. Başka bir dildeki tercüme, sadece anlamı ifade eder, ancak lafızların kutsallığına ve Allah'ın kelamı olmasına saygısızlık olur.

DİYK, Türkçe dua etme ile Türkçe Kur'an okuma arasındaki farkı vurgulamaktadır. Dua, bir istek ve dilek ibadetidir ve kişi, Allah'a kendi dilinde arzularını ve ihtiyaçlarını ifade edebilir. Ancak Kur'an okumak bir ibadettir ve Kur'an'ın lafızları

dini anlamda özel bir yer tutar. Bu nedenle, Kur'an-ı Kerim'in Türkçe tercümesinin okunması, şeriat hükümleri ve icma gereği caiz değildir.

DİYK'nun kararında, İslam'ın evrenselliği ve Müslümanların ortak bir dilde ibadet etme gerekliliği üzerinde durulmaktadır. İslam, tüm dünya Müslümanlarının bir arada olabileceği, ortak bir dilde ibadet etmelerini sağlayacak bir din olarak tasarlanmıştır. Herkesin kendi dilinde ibadet etmesi, birlik ve beraberlik ilkesiyle çelişir ve içki tartışmalara ve toplumsal bölünmelere yol açabilir. Bu da, toplumda huzursuzluklara sebep olabilir.

İslam fıkhı tarihine bakıldığında, Kur'an'ın tercümesinin okunması konusu, belirli dönemlerde ve farklı coğrafyalarda tartışılmış bir meseledir. 1930'larda Osmanlı'dan Cumhuriyet'e geçiş sürecinde, Türkçe meallerin okunması ve Kur'an'ın Türkçe tercümesi konusundaki tartışmalar, dönemin sosyal, kültürel ve dini dinamiklerine göre şekillenmiştir. Ancak, fıkıh açısından, Türkçe tercümelerin namazda okunmasına karşı olan görüş, tarih boyunca güçlü bir şekilde savunulmuştur.

1926'da İstanbul'da yaşanan olay, fıkhî icma ve dinî otoritenin bu meseledeki tutumunu net bir şekilde ortaya koyar. Diyanet İşleri Başkanlığı, bu tür bir uygulamanın şeriata aykırı olduğunu ve toplumda fitne yaratabileceğini vurgulamıştır.

DİYK'nun 1997 tarihli kararı, fıkıh usulü açısından sağlam temellere dayanmaktadır. Kur'an'ın lafzı, yalnızca Arapça dilinde geçerli olup, bu lafızların tercümesi ibadetlerde kullanılmaz. Karar, icma, Kur'an'ın lafzı, i'caz ve evrensellik ilkelerini temel alarak, namazda Türkçe tercümenin okunmasını caiz görmemektedir. Bu hem dini hem de toplumsal birlikteliği koruma adına önemli bir adımdır.

4.2.4. Erkeklerin Namazda Başlarını Örtmeleri

Fıkıh literatüründe, erkeklerin namazda başlarını örtmeleri gerektiği konusunda çeşitli görüşler bulunmaktadır. Bununla birlikte, fıkıh kitaplarında, baş açık bir şekilde namaz kılmanın, namazın mekruhlarından olduğu belirtilmiştir. Mekruh, dinî açıdan hoş karşılanmayan ancak namazın geçerliliğini etkilemeyen bir durumdur. Dolayısıyla, baş açık kılınan namaz geçerli olsa da bu durum, fıkıh açısından hoş görülmemektedir. Bugün, bazı insanlar baş açık namaz kılmakta ısrar ederken, bazıları ise dini hassasiyetle başlarını örtmektedir. Özellikle genç nesil arasında baş örtme konusunda farkındalık azalmakta ve baş açık namaz kılma yaygınlaşmaktadır.

Hadîs-i Şerîflerde Namazda Başı Örtme

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in başını örtmesi, özellikle sarık kullanması, sünnetin bir parçası olarak kabul edilmektedir. Örneğin, Ezherî'nin "*Arabın tâcı*" olarak tanımladığı sarık, Peygamberimiz'in (s.a.v.) sıkça kullandığı bir örtüydü. Bu konuda rivayetler şunlardır:

> *Rasûlullah'ı (s.a.v) abdest alırken gördüm, başını sarığının altından mesh etti, sarığını çözmedi.*[421] *Rasûlullah'ı (s.a.v) sarığı dâhil tüm elbiselerini zaferanla boyarken gördüm.*[422] *Mekke'nin fethi günü Rasûlullah'ın (s.a.v) başında siyah bir sarık vardı.*[423] *Rasûlullah'ı (s.a.v) minberde hitap ederken gördüm, başında siyah bir sarık vardı.*[424] *Rasûlullah (s.a.v) abdest aldı mestlerine ve sarığına mesh etti.*[425] *Rukâne'nin işittiğine göre, Rasûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu: Bizim müşriklerden farkımız kalensüve (takke) üzerine sarıktır.*[426]

Bu rivayetler, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) başını örtmeyi alışkanlık haline getirdiğini ve sarık kullanımının da bir sünnet olduğunu ortaya koymaktadır.

Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) giyim kuşamı, o dönemin örf ve âdetleri ile uyumlu olmuştur. Bu sebeple, sarık kullanımı, sadece dini bir hüküm değil, dönemin örfünün bir yansıması olarak da değerlendirilebilir. Ancak, bu durum, baş örtmenin namazda bir gereklilik olduğu anlamına gelmez. Usul-i fıkıh açısından, Peygamber Efendimiz'in günlük hayatında yaptığı fiillerin, her zaman dinî bir hüküm oluşturmadığı bilinir. Örneğin, bir cenaze namazı sırasında Peygamber Efendimiz ayakkabılarını çıkarmış ve ashabı da çıkarmaya teşvik etmiştir. Ancak, daha sonra Peygamber Efendimiz, Cebrail'in kendisine ayakkabılarının altındaki necaseti haber verdiğini belirtmiş ve başkalarının buna uyması gerekmediğini ifade etmiştir. Bu örnek, Peygamber Efendimiz'in başını örtmesinin de sadece o dönemin örfü ile sınırlı olabileceğini gösteriyor.

---

[421] Ebû Davud, Taharet, 57; İbn Mâce, Taharet, 89.

[422] Ebû Davud, Libas, 15.

[423] Ebû Davud, Libas, 24.

[424] İbn Mâce, İkâme, 85

[425] Tirmizî, Taharet, 75.

[426] Ebû Davud, Libas, 51.

Bununla birlikte, sarık ve baş örtmenin, namazda bir fazilet olarak kabul edildiğiyle ilgili rivayetler de mevcuttur. Deylemî'nin Câbir'den rivayet ettiği bir hadiste, "Sarıkla kılınan iki rekât namaz, sarıksız kılınan yetmiş rekât namazdan hayırlıdır"[427] denilmektedir. Bu rivayet, sarık kullanmanın sadece bir giysi olarak değil, aynı zamanda namazda bir fazilet unsuru olarak da görülebileceğini göstermektedir.

Zahidü'l-Kevserî, 20. yüzyılın ortalarında Mısır'da namazda baş örtme meselesini gündeme getirmiştir. Kevserî, namazda baş açık kılmanın sünnete aykırı olduğunu savunmuş ve bu konuyu ele alan bir makale yazmıştır. O, baş açık kılınan namazın geçerli olduğunu, ancak bu uygulamanın Müslümanların uzun yıllardır benimsediği sünnetle çeliştiğini ifade etmiştir. Kevserî, Beyhakî'nin eserinden ve diğer kaynaklardan yaptığı alıntılarla, "Namazda zînetinizi takının"[428] ayetinin baş örtmeyi de kapsadığını savunmuştur. Baş örtme, sadece bir kıyafet değil, aynı zamanda namazda edep ve zînet olarak kabul edilmiştir.

Zahidü'l-Kevserî, baş açık namaz kılmayı, İslam'ın geleneksel uygulamalarıyla çelişkili bulmuş ve bu tür bir davranışın dini bir kayıp oluşturduğunu belirtmiştir. O, baş açık kılınan namazın, Müslümanların ruhsal huzurunu olumsuz etkileyebileceğine de dikkat çekmiştir.

Günümüzde, baş açık namaz kılma alışkanlığı, özellikle gençler arasında yaygınlaşmış olsa da, bu durum İslam'ın geleneksel uygulamalarıyla çelişmektedir. Başın örtülmesi, sadece dini bir gereklilik değil, aynı zamanda namazda huşû ve edep kazandıran bir unsurdur. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) başını örtme alışkanlığı, sünnet olarak tevarüs etmiştir ve bu geleneğin sürdürülmesi gereklidir. Ayrıca, fıkıh kitaplarında, baş açık namaz kılmanın mekruh olduğu ifade edilmiştir. Bu bağlamda, namazda baş örtmenin sadece bir örf değil, aynı zamanda bir ibadet edebi olduğunu unutmamak gerekir.

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...Bazı âlimler Hz. Peygamber'in(s.a.s.) bu uygulamalarını göz önüne alarak namazda erkeklerin başını örtmesini sünnet kabul etmişlerdir. Bu yaklaşıma göre baş açık namaz kılmak, sünneti terk etmek anlamına*

[427] Münâvî, *Feyzu'l-Kadîr,* C.4, 37.

[428] A'râf, 7/31

geleceğinden tenzîhen mekruh sayılmıştır.[429]*. Diğer bazı âlimler ise bunu örf gereği kabul ettiklerinden başı açık namaz kılmakta bir sakınca olmadığını belirtmişlerdir*[430]*. Sonuç olarak namaz kılarken başın takke, sarık vb. bir şeyle örtülmesi evladır. Bununla birlikte baş açık bir hâlde namaz kılmak da caizdir.*

Bir erkeğin namazı ister imam, ister cemaatteki bir mümin veya yalnız başına kılsın, başı açık olarak geçerlidir. Bütün mezheplere göre, namazın geçerliliği için gereken şart, avret yerinin örtülmesidir ve erkeklerin başı avret sayılmadığı için başın örtülmesi, namazın geçerliliği için zorunlu değildir. Ancak namazda baş örtmek daha faziletli kabul edilir.

Başın örtülmesi, bulunduğunuz toplumun geleneklerine göre değişiklik gösterebilir. Eğer bir toplumda baş örtmek saygıyı veya zineti simgeliyorsa, özellikle namaz gibi ibadetlerde başı örtmek müstehap olabilir. Allah (c.c.), "*Her mescide gittiğinizde süsünüzü takının*"[431] diyerek, insanları süslenmeye teşvik etmiştir. Bu nedenle, baş örtmek bazen yerel geleneklere dayalı olarak müstehap kabul edilebilir.

Ancak, Peygamber Efendimiz'in başını örtmesi bir dini gereklilik değil, kültürel bir uygulamadır. İmam Şâtıbî'nin *el-Muvâfakât* adlı eserinde de ifade ettiği gibi, baş örtme gibi geleneksel davranışlar zaman ve mekâna bağlı olarak değişir. Örneğin, başı örtmek, bazı toplumlarda erdem kabul edilirken, diğerlerinde farklı bir anlam taşır.

Bazı fıkıh kitaplarında, namazda başı örtmek daha saygılı bir davranış olarak tavsiye edilmiştir. Örneğin, İmam Kasânî, başı örtmenin namazda daha faziletli olduğunu belirtmiştir.[432]

Baş örtmek dini bir zorunluluk değildir, ancak bir gelenek ya da kültürel uygulama olarak bazı toplumlarda tavsiye edilebilir. Hanefi fakîhleri, namazda başını örtmeden (yani baş açık) kılmanın, başı örtmeyi gereksiz görmek ve buna tembellik yapmak anlamına geldiği için mekruh olduğunu belirtmişlerdir. Ancak baş örtmemek, eğer güçsüzlük veya mazeret gibi bir durumdan kaynaklanıyorsa, mekruh değildir. Ayrıca

[429] İbn Âbidîn, *Reddü'l-muhtâr*, C.2, 407; Şürünbülâlî, *Merâkı'l-felâh*, 130.

[430] Bk. Şâtıbî, *el-Muvâfakât*, C.2, 489.

[431] A'râf, 31.

[432] Kasânî, *Bedâi'ü's-Sanâi,* C.1, 301.

başı örtmeden namaz kılmak, eğer bunun amacı tevazu ve huşu (saygı) ise, buna bir sakınca yoktur.

Değerlendirme

Bu fetva, erkeklerin namazda baş örtmelerinin gerekip gerekmediği konusunda çeşitli İslam mezhepleri ve fıkıh âlimlerinin farklı görüşlerini yansıtmaktadır. İslam fıkhı açısından, başın örtülmesi namazın geçerliliği için zorunlu bir şart değildir. Ancak, başın örtülmesi, örf, adet ve daha geniş kültürel bağlamda önemli bir yere sahiptir. Fetva, başın örtülmesinin tercih edilen bir uygulama olduğuna işaret eder, ancak bu, namazın geçerliliğine zarar vermez.

1. Hanefi Mezhebi: Hanefi fıkhına göre, namazda başın örtülmesi sünnettir, ancak örtmemek namazın geçerliliğine engel teşkil etmez. Hanefi âlimleri, namazda başı örtmek konusunda bir zorlama getirmezler; fakat başın örtülmesi, tembellikten kaçınmak ve ibadet öncesi uygun bir tutum sergilemek adına teşvik edilir. Başın örtülmemesi durumunda, buna kasıt olmamalıdır.

2. Şafii ve Maliki Mezhepleri: Şafii ve Maliki mezhepleri de benzer şekilde, namazda başın örtülmesinin sünnet olduğunu belirtirler. Bununla birlikte, başın açık olması, namazın geçerliliğini etkilemez, ancak baş örtme âdeti, özellikle cemaatle kılınan namazlarda daha çok önemsenir. Şafii mezhebine göre, başın örtülmesi özellikle erkeklerin toplulukta bir saygınlık gösterisi olarak önemlidir.

3. Hanbeli Mezhebi: Hanbeli mezhebi de benzer şekilde, başın örtülmesini tercih eder, ancak örtmemek namazın geçerliliğini bozmaz. Hanbeli âlimleri de genellikle baş örtmeyi, sosyal ve kültürel bir gereklilik olarak görmüşlerdir.

Hz. Peygamber'in (s.a.s.) günlük yaşamındaki giyim kuşam, dönemin örf ve adetlerine uygun olarak şekillenmiştir. Hz. Peygamber, genellikle başını örtmüş, ancak ibadet için özel bir giysi giymemiştir. Peygamber Efendimizin (s.a.s.) sarık ve takke takma örnekleri, onun zamanındaki genel örf ve âdetin bir parçasıdır, ancak bu uygulama, namazda baş örtmenin bir farz veya zorunluluk olduğuna delil teşkil etmez. Hz. Peygamber'in (s.a.s.) başı açık olarak da ibadet ettiği görülmüştür. Bu durum, başın örtülmesinin sadece bir geleneksel ya da sosyal pratik olduğunu gösterir, dolayısıyla fıkıh açısından zorunlu bir şart değildir.

Günümüzde, namazda baş örtmenin gerekliliği konusu, kültürel ve coğrafi farklılıklar doğrultusunda değişkenlik gösterebilir. Batı ve doğu toplumlarında, baş

örtmek sosyal ve kültürel bir norm olarak kabul edilse de, diğer bölgelerde baş açık namaz kılmak herhangi bir dini sıkıntıya yol açmaz.

Fetvaya göre, başın örtülmesi daha faziletli (evladır) olsa da, başı açık namaz kılmak, geçerliliği etkilemez. Özellikle, baş örtme pratiği, yerel örf ve adetlerle şekillenir ve bireysel tercihlere dayanır.

Başın örtülmesi, namazın geçerliliği açısından bir zorunluluk değildir. Ancak kültürel ve toplumsal bağlamda başın örtülmesi daha uygun ve faziletli kabul edilir. Namazda baş açık olmak da caizdir, ancak örtmek daha evladır. Bu, İslam fıkhındaki farklı mezheplerin genel yaklaşımıyla uyumludur ve her bireyin kendi inançları ve toplumunun adetleri doğrultusunda hareket etmesine olanak tanır.

4.2.5. Başka Mezhepten Olan Bir İmamın Arkasında Namaz

İslam'daki dört ana mezhep (Hanefi, Şafiî, Maliki, Hanbeli) arasında namazın geçerliliği konusunda farklı görüşler bulunmaktadır. Özellikle, farklı mezhepten olan imamların arkasında namaz kılmanın uygun olup olmadığı, mezhepler arası fıkhi farklılıklarla doğrudan ilişkilidir.

Mezhepler Arası Farklılıklar

İmamların arkasında namaz kılarken, müminlerin kendi mezheplerine göre geçerli olan bazı kurallara uyması gerekir. Örneğin, bir Hanefi, bir Şafiî'nin arkasında namaz kılarken, Şafiî imamının yaptığı bir hareket Hanefi mezhebine göre namazı geçersiz kılabiliyor. Ancak, bu durum her zaman geçerli değildir; bazı durumlarda, mezhep farklılıkları namazın geçerliliğini etkilemez.

İmamın Mezhebi ve Namazın Geçerliliği

İbn Teymiye, mezhepler arasında imamlıkta bir engel bulunmadığını, sahabe ve tâbiîlerin de farklı mezheplerde olsalar bile birbirlerinin arkasında namaz kıldıklarını belirtmiştir. Dolayısıyla, imamın yaptığı hareketler, müminin mezhebine uymazsa namaz geçersiz olur. Ancak, bu geçerlilik her zaman sadece mezhebe bağlı değildir; bir imamın hareketi, genel olarak kabul edilen namaz rükünlerine ve farzlarına aykırıysa, bu durumda namaz geçerli olmayabilir.

Şafiî Mezhebine Göre Namaz

Bazı fakîhler, Şafiî mezhebinin imamının arkasında namaz kılmayı mekruh kabul etse de, diğer fakîhler bunun doğru olduğunu savunmuştur. Şafiî imamının

namazdaki uygulamaları, Hanefi mezhebinde geçersiz sayılabilecek durumlar doğurabilir. Ancak, eğer imamın yaptığı hareket mezhep farklarını aşarsa, namaz geçerli kabul edilebilir.

İtikad ve Namazın Geçerliliği

İmamın inancı da namazın geçerliliği açısından önemlidir. Bir imamın itikadındaki belirsizlik, namazın kabulü üzerinde olumsuz etkiler yaratabilir. Ancak, imamın inancı kesinse ve namazın farzları doğru şekilde yerine getiriliyorsa, namaz geçerli kabul edilir.

İslam fıkhındaki mezhep farklılıkları, namazın geçerliliği üzerinde etkili olabilir. Ancak, genel olarak, bir imamın arkasında namaz kılarken, mezhep farkları doğrudan geçerliliği etkilemez. İmamın yaptığı hareketlerin ve itikadının doğru olması durumunda, namazın geçerliliği sağlanır.

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...Farklı bir mezhebe mensup olan imama uyarak namazı cemaatle kılmakta bir sakınca yoktur. Zira mezhep farklılığı namazda iktidaya (imama uymaya) engel değildir... Ayrıca imamın kendi mezhebindeki şartlara aykırı bir davranış içinde bulunup bulunmadığını araştırmak da gerekmez.*[433]

İslam hukukuna göre DİYK'nun fetvası, mezhep farklılıkları bağlamında namazın geçerliliği konusunda önemli bir açıklama getirmektedir. Bu fetvayı değerlendirirken, aşağıdaki noktalar dikkate alınabilir:

1. Farklı Mezhepten İmamın Arkasında Namaz Kılmak: Fetvada belirtildiği gibi, farklı mezhepten olan bir imamın arkasında namaz kılınabileceği ifade edilmiştir. Bu görüş, mezheplerin birbirine engel teşkil etmediği ve farklı mezheplerin geçerli ibadetleri kabul ettikleri anlayışına dayanmaktadır. İslam fıkhında, özellikle dört büyük mezhep arasında, ibadetlerin temellerinde bazı farklar bulunsa da genel olarak bir müminin başka bir mezhepten olan imamın arkasında namaz kılmasında herhangi bir sakınca görülmemektedir.

2. İmamın Davranışları ve Namazın Geçerliliği: Fetvaya göre, eğer imam, kendi mezhebine göre namazı geçersiz kılacak bir davranışta bulunmazsa, farklı mezhebe mensup müminin namazı geçerli sayılır. Bu, namazın genel farzlarına ve rükünlerine

[433] İbn Âbidîn, *Reddü'l-muhtâr,* C.2, 302-303.

aykırı olmayan bir imamın arkasında namaz kılmanın geçerliliğini ortaya koymaktadır. Eğer imam, kendi mezhebine göre geçersiz sayılacak bir hareket yaparsa (örneğin, abdestsiz olarak namaz kılmak gibi), namazı kılan kişinin namazı geçersiz olabilir. Ancak, bu tür durumlar, genellikle imamın yaptığı hareketlerin ve müminin kendi mezhebine uygun olup olmadığının dikkatlice değerlendirilmesini gerektirir.

3. Selef ve Cemaat Ruhuna Uygunluk: Fetvada belirtilen görüş, selefin uygulamalarına ve cemaat ruhuna uygunluk açısından da önemlidir. İmam Ebû Yûsuf'un Halife Harun Reşid'in arkasında namaz kılması, mezhep farklarının cemaatle namaz kılmaya engel teşkil etmediğine dair tarihi bir örnek teşkil etmektedir. Bu, İslam tarihinde mezhepler arası birliğin ve cemaat ruhunun, mezhep farklarına rağmen devam ettiğini gösteren bir örnektir.

4. İmamın Kendi Mezhebine Uygun Davranışı İncelememek: DİYK'nun fetvasında dikkat çeken bir diğer nokta, imamın kendi mezhebine göre namazını bozan bir davranış sergileyip sergilemediğinin araştırılmaması gerektiği yönündeki açıklamadır. İmamın hareketlerinin yalnızca kendi mezhebine göre değerlendirilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Bu da, namazın geçerliliği konusunda fazla ayrıntılı incelemeler yapmadan cemaatle namaz kılınabileceğini ifade etmektedir.

DİYK'nun fetvası, mezhep farklılıklarının namazın geçerliliğini engellemediğini ve İslam fıkhının, mezhepler arası birliğe ve cemaatle namaz kılmaya olanak tanıdığını ortaya koymaktadır. Fetvaya göre, imamın kendi mezhebine uygun hareket ettiği sürece, müminler farklı mezheplere sahip olsalar dahi imamın arkasında namaz kılabilirler. Bu yaklaşım hem selefin uygulamalarıyla hem de İslam toplumunun cemaat ruhu ile uyumludur.

4.2.6. Zuhr-i Âhir Namazı

Bu hususta Kurul kararı şöyledir:

> *...İhtiyaç yokken, birden fazla yerde kılınması halinde, namaza ilk başlayanların cuma namazları sahih olur, diğerlerininki sahih olmaz. Bu durumda diğerlerinin öğle namazını kılmaları gerekir. Zuhr-i âhir namazı*

veya o günkü öğle namazının iade edilmesi konusu, bir yerleşim biriminde birden fazla yerde cuma namazının kılınmasından kaynaklanmaktadır.[434] [435]

DİYK'nun kararına dayalı olarak, bir yerleşim biriminde cuma namazının birden fazla camide kılınıp kılınamayacağı ve Zuhr-i âhir namazının gerekliliği gibi meselelerin fıkıh mezhepleri ve fıkıh usulü açısından analiz edilmesi önemlidir. Aşağıda, bu konuyu fıkıh mezhepleri, fıkıh usulü ve ilgili dinî deliller çerçevesinde inceleyelim:

1. Bir Yerleşim Biriminde Cuma Namazı Kılınması

Hanefî Mezhebi'nde bir yerleşim biriminde birden fazla cuma namazı kılınması kabul edilir. Hanefîler, cuma namazının birden fazla camide kılınmasının, zorunlu hallerde caiz olduğu görüşündedir. Ancak bu görüşün dayandığı temel, toplumsal ihtiyaçlar ve yerleşim biriminde insanların sayısının fazlalığı gibi durumlarla

---

[434] Şirbînî, *Muğnî'l-Muhtâc, 1/544;* Nevevî, *el-Mecmû', IV/451-452; Sahnûn,* el-Müdevvene, *1/277-278*; İbn Kudâme, *el-Muğnî, 111/212; Hurâşî,* Şerh'u Muhtasari Halîl, *11/74-75*

[435] *Sonuç Yukarıda yapılan açıklamalar ışığında;*

1- İki rekât olan cuma namazının farziyetinin Kitap, sünnet ve icma ile sabit olduğuna, sıhhat şartlarından olan hutbenin cuma namazının farzından önce okunması gerektiğine,

2- Cuma namazının farzından önce ve sonra, Hz. Peygamber'in nafile olarak namaz kıldığı sabit olduğundan, cumadan önce ve sonra nafile namaz kılmanın sünnet olduğuna, bu nafile namazların dördü önce, dördü de sonra olmak üzere toplam sekiz rekat kılınmasının uygun olacağına,

3- Cuma namazının kadın, hasta, yolcu, hürriyeti kısıtlı ve cemaate katılamayacak derecede mazereti olanlara farz olmadığına, bununla birlike kılmaları halinde namazlarının geçerli, ayrıca öğle namazı kılmaları gerekmediğine,

4- İmamla birlikte en az dört kişinin bulunduğu mezra, köy, belde, şehir gibi büyük veya küçük tüm yerleşim birimlerinde cuma namazının kılınması gerektiğine,

5- Bir yerleşim biriminde birden fazla yerde cuma namazı kılınabileceğine, bu sebeple zuhr-i âhir namazının kılınmasına gerek olmadığına,

6- *Zuhr-i âhir namazını kılmak isteyenlere ise, mani olunmasının uygun olmayacağına, Karar verildi.* Bkz:https://DİYK.diyanet.gov.tr/Karar-Mutalaa-Cevap/2990/cuma-namazi-ve-zuhr-i-ahir#:~:text=Zuhr%2Di%20ahir%20namaz%C4%B1n%C4%B1n%20gereklili%C4%9Fini,bir%20yerde%20Cuma%20namaz%C4%B1%20k%C4%B1l%C4%B1n%C4%B1r. [05.05.2024].

ilgilidir. Hanefî mezhebine göre, ilk kılınan cuma namazı sahih olur, diğerleri ise geçersiz sayılır. Bu durumda, geçersiz sayılan cuma namazını kılanların öğle namazını kılmaları gerekir.

Diğer Mezhepler (Şâfiî, Mâlikî, Hanbelî) ise genel olarak bir yerleşim biriminde tek bir cuma namazının kılınmasını esas alır. Ancak yine de herhangi bir ihtiyaç ve zorunluluk olduğunda birden fazla yerde cuma namazı kılınabileceği kabul edilir. Bu durum, örneğin büyük yerleşim alanlarında, çeşitli sebeplerle (mesafe, yolculuk, nüfus yoğunluğu) tek camiye sığmama durumu ile ilgilidir.

2. Zuhr-i Âhir Namazı

Zuhr-i âhir namazı, cuma namazının geçerli olup olmadığı konusunda şüphe duyulması durumunda kılınan öğle namazıdır. Fıkıh mezhepleri bu konuda farklı görüşler ileri sürmüştür:

Zuhr-i Âhirin Kılınmasını Savunanlar: Bu görüşü savunanlar, bir yerleşim biriminde birden fazla cuma namazının kılınması durumunda, ilk kılınan cuma namazının geçerli olduğu, diğerlerinin ise geçersiz olduğuna inanmaktadırlar. Bu nedenle, geçersiz sayılan cuma namazları yerine öğle namazı (Zuhr-i âhir) kılınması gerektiğini savunurlar. Bu görüş, cuma namazının bir zorunluluk olduğuna, hutbenin ve topluluğun bir araya gelmesinin önemli olduğuna dayanır. Ayrıca, bir yerleşim yerinde birden fazla camide cuma namazı kılınmasının doğru olmadığı görüşünden hareketle, bu durumda ihtiyaten Zuhr-i âhir kılmanın gerektiği ifade edilir.

Zuhr-i Âhirin Kılınmamasını Savunanlar: Bu görüşü savunanlar ise, zuhr-i âhirin kılınmasını gereksiz bir şüphecilik olarak görürler. Çünkü, cuma namazı farz bir ibadet olup, geçerli olup olmadığına dair bir şüphe olmamalıdır. Ayrıca, zuhr-i âhirin kılınması, halkın zihninde öğle namazının farz olduğuna dair bir yanlış anlama oluşturabilir. Hz. Peygamber ve sahabe döneminde böyle bir uygulama olmadığı için, zuhr-i âhirin kılınması bidat olarak kabul edilir.

Fıkıh usulü, İslam hukukunun kaynaklarını ve bu kaynaklardan nasıl hüküm çıkarılacağını belirleyen bir disiplindir. Cuma namazı ve zuhr-i âhir meselesinde de kur'ân, sünnet, icma ve kıyas gibi fıkhî deliller kullanılmıştır.

Hz. Peygamber'in zamanında cuma namazı sadece bir yerde kılınmıştır. Ancak, o dönemde yerleşim alanlarının küçük olması ve insanlar arasında toplu şekilde toplanmanın kolay olması nedeniyle bu durum geçerli oluyordu. Günümüzde ise

nüfusun artması ve yerleşim yerlerinin genişlemesi, birden fazla camide cuma namazı kılınmasını gerekli kılmaktadır.

İcma, müctehitlerin topluca kabul ettiği bir görüş olup, bir yerleşim biriminde cuma namazının birden fazla camide kılınabileceği durumlar da icma ile kabul edilmiştir. Kıyas ise, benzer durumların farklı koşullar altında değerlendirilmesi anlamına gelir. Günümüzde, büyük yerleşim birimlerinde birden fazla camide cuma namazı kılınması, mevcut durumun kıyasla çözülmesidir.

DİYK'nun verdiği karar, fıkıh usulü açısından şu şekilde değerlendirilebilir:

Cuma namazının farz olduğu, kitâp, sünnet ve icma ile sabittir. Ancak, yerleşim birimlerinde birden fazla camide cuma namazı kılınması gerektiği durumlar için fıkhî esneklik sağlanmış ve bu uygulama gerektiğinde caiz kabul edilmiştir.

Zuhr-i âhir namazı ile ilgili karar, ihtiyatla yapılmış bir ibadet olarak görülmüş, ancak bu uygulamanın gereksiz olduğu, çünkü cuma namazının geçerliliği konusunda şüpheye düşülmemesi gerektiği ifade edilmiştir.

Sonuç olarak, bir yerleşim biriminde cuma namazının birden fazla camide kılınması ve Zuhr-i âhir namazının kılınması konusunda, fıkhî delillere dayalı farklı görüşler bulunsa da, günümüz şartları göz önünde bulundurularak DİYK'nun verdiği karar, hem dinî esneklik hem de toplumsal gereklilik açısından doğru bir yaklaşım sergilemektedir.

DİYK'nun fetvasında, bir yerleşim biriminde cuma namazı kılmak için birden fazla cami açılmasına izin verilmesi, aslında bu kolaylık ilkesine dayanır. Toplumun büyüklüğü, nüfus yoğunluğu, mesafe ve yerleşim alanlarındaki farklılıklar göz önünde bulundurularak, insanların cuma namazını kılabilmesi için kolaylık sağlanmaktadır. Yani, tek camiye sığamayacak kadar büyük bir yerleşim biriminde, cuma namazının birden fazla camide kılınması, insanların namazlarını düzgün bir şekilde kılabilmesi için sağlanan bir kolaylıktır. Böylece, zorunluluk olmayan durumlarda bile, gereksinim duyulduğunda cami sayısının artırılması, topluluğun dinî görevini yerine getirebilmesi için uygun görülmektedir.

DİYK'nun fetvası, İslam'ın kolaylık ilkesi ve zarûret ilkesi doğrultusunda doğru bir çözüm önerisi sunmaktadır. İnsanların dinî yükümlülüklerini yerine getirebilmeleri için zorlukların ortadan kaldırılması gerektiği ilkesi, fetvayı şekillendiren temel unsurlardan biridir. Cuma namazının birden fazla camide kılınması ve zuhr-i âhir

namazının gereksiz olduğuna dair görüş, bu iki ilkeye dayanarak, toplumun kolayca ibadet etmesini sağlamayı hedefler.

4.2.7. Cuma Namazının Köylerde Kılınması

Cuma namazının sıhhat şartları, İslam fıkhının temel meselelerinden biridir ve Hanefî mezhebi de bu konuda kendi bakış açısını belirlemiştir. Hanefî fakihlerinin görüşüne göre, cuma namazı yalnızca şehir (mısr) veya şehire yakın yerlerde kılınabilir, köyler gibi şehir sayılmayan yerlerde ise cuma namazı kılınmaz. Bununla birlikte, şehir tanımına dair Hanefî mezhebinde farklı görüşler mevcuttur. Bu görüşleri ve tartışmaları daha ayrıntılı inceleyelim.

1. Cuma Namazı İçin Şehir Tanımının Önemi

Cuma namazı, belirli toplumsal ve fiziki şartlara sahip bir ortamda, bir araya gelen topluluklar tarafından kılınan bir ibadettir. Bu bağlamda, şehrin tanımı, cuma namazının geçerli olup olmayacağı konusunda belirleyici bir faktördür. Hanefî mezhebinde, şehir olma şartları bir yandan sosyo-politik yapıyı ve kamu düzenini ifade ederken, diğer yandan sosyal ve ekonomik faaliyetlerin yoğunlaştığı, toplumsal yapıların işlerlik kazandığı yerleri kapsar.

2. Ebû Hanîfe'nin Şehir Tanımı

Ebû Hanîfe'nin görüşü, Hanefî mezhebinde zahir (açık) ve esahh (en doğru) olarak kabul edilen görüştür. Ebû Hanîfe'ye göre şehir, sadece fiziki bir yerleşim alanı değil, aynı zamanda toplumsal ve idari işlevlerin yerine getirildiği, hukuk düzeninin sağlandığı ve toplumun dini, idari, sosyal ve ekonomik ihtiyaçlarının karşılandığı yerdir. Şehrin tanımını şu şekilde detaylandırabiliriz:

Dinî gereklerin yerine getirilmesi: Şehirde, dinin temel ibadetlerinin (özellikle cuma namazı gibi toplumsal ibadetlerin) yapılabilmesi için gereken ortam ve düzen bulunmaktadır. Bu, camiler, imamlar, vaizler ve diğer dini yapıları içerir.

Hâkim ve müftü bulunması: Şehirde, toplumsal düzenin sağlanabilmesi için hâkim (yargı organı) ve müftü (dini otorite) gibi yetkililer olmalıdır. Bu, insanların dini ve hukuki meselelerini çözüme kavuşturabilecek bir yapının bulunduğunu gösterir.

Sokaklar, çarşılar ve sosyal alanlar: Ebû Hanîfe'ye göre, şehri tanımlayan bir diğer önemli unsur, insanların gündelik ihtiyaçlarını karşılayacak alanların olmasıdır. Bu da sokaklar, çarşılar ve ticaretin aktif bir şekilde yapıldığı yerlerdir.

Toplumsal ve idari işlevler: Şehirde, insanların sorunlarını iletebileceği ve sosyal adaletin sağlanabileceği bir yöneticinin bulunması gerekmektedir. Ayrıca, mazlumun hakkını zfakîhden alacak bir adalet mekanizması olmalıdır.[436]

3. Hanefî Mezhebindeki Diğer Görüşler

Ebû Hanîfe'nin bu tanımı, Hanefî mezhebindeki zahir ve esahh (en doğru) görüş olarak kabul edilmekle birlikte, bazı Hanefî fakihleri bu tanımı daha dar bir şekilde ele almışlardır. Onlara göre, şehir olma şartları, sadece fiziksel yerleşim alanlarıyla sınırlı olabilir ve daha az idari ve toplumsal yapıya sahip olan yerler de bazen şehir kabul edilebilir.

Örneğin, bazı Hanefî fakihleri, köyler gibi küçük yerleşim yerlerinde de cuma namazının kılınabileceğini savunmuşlardır. Ancak bu görüş, Ebû Hanîfe'nin tanımına göre daha istisnai bir durum olarak kabul edilir.

4. Cuma Namazının Şehirle İlişkisi ve Pratik Uygulama

Hanefî mezhebinde, cuma namazının kılınabileceği yerin şehir olarak kabul edilmesi, pratikte büyük bir önem taşır. Eğer bir yer şehir sayılmıyorsa, orada cuma namazı kılınması mümkün değildir. Bu durum, özellikle köyler ve küçük kasabalar için önemli bir sınırlama getirir.

Günümüzde, büyük şehirlerdeki dinî ve toplumsal yapılar, Ebû Hanîfe'nin şehir tanımına oldukça yakın bir şekilde şekillenmiştir. Ancak köyler gibi yerleşim alanlarında, bu şartlar yerine gelmediği için cuma namazının kılınması mümkün değildir. Bu, hem toplumsal hem de pratik açıdan önemli bir farktır.

Hanefî mezhebindeki cuma namazı için şehir şartı, şehrin sadece fiziki bir yerleşim değil, aynı zamanda toplumsal ve idari işlevlerin yerine getirildiği, insanların dini ve dünyevi işlerini düzenleyen bir yapı olarak tanımlanması gerektiği ilkesine dayanır. Ebû Hanîfe'nin şehir tanımı, cuma namazının sıhhatli bir şekilde kılınabilmesi için gerekli olan toplumsal altyapıyı vurgular. Bu tanım, özellikle kocaman şehirlerde ve büyük topluluklarda geçerlidir, ancak küçük yerleşim yerleri ve köyler gibi yerlerde bu şartlar sağlanamadığı için cuma namazı kılınamaz.

Bu konuda Kurulun almış olduğu karar şöyledir:

---

[436] İbn Hümâm, *Fethu'l-kadîr* C.3, 202.; Molla Hüsrev, *Dürerü'l-hükkâm*, C.1,139.; İbn Nüceym, *Bahrü'r-râik*, C.2, 151.; Aynî, *el-Binâye,* C.3, 53.

Hz. Peygamber, ilk cuma namazını, Mekke'den Medine'ye hicreti esnasında Sfakîh b. Avf oğullarının ikamet ettiği, Rânûnâ adı verilen bir vadide kıldırmıştır.[437] *Buna göre, farzı eda edecek sayıda cemaatin bulunduğu mezra, köy, belde, şehir gibi büyük veya küçük tüm yerleşim birimlerinde kılınan cuma namazı sahihtir.*[438] *Şu kadar var ki, nerede kılınırsa kılınsın dinen yetkili mercilerden izin alınması gerekir.*[439]

Minkârizâde Yahya Efendi (ö. 1089/1678), köylerde yaşayanların cuma namazının farz olmadığına dair bir fetvada bulunmuş ve mescid kavramını özellikle vurgulayarak, köylerde cemaatle öğle namazının kılınabileceğini belirtmiştir. Fetvasında şu ifadeyi kullanmaktadır:

Üzerine cuma vacib olmayan karye, cuma günü karyede vakı olan mescidlerinde cem olup cemaat ile salât-ı zuhru edâ etmek caiz olur mu? el-Cevab: Olur.

18. yüzyıl şeyhülislamlarından Yenişehirli Abdullah Efendi (ö. 1156/1743), köy ve şehir ayrımına dikkat çekerek, köyde yaşayanların cuma namazının farz olmadığını ancak öğle namazını cemaatle kılmalarının sakınca taşımadığını ifade etmiştir. Fetvası şu şekildedir:

Ehl-i Mısır'ın gayrı kurâ ahalileri üzerlerine salât-ı cuma farz mıdır? el-Cevab: Değildir. Bu surette ol kurâ ahalileri cuma günü salât-ı zuhru cemaat ile kılmalarında kerâhat var mıdır? el-Cevab: Yokdur.

Şeyhülislam Çatalcalı Ali Efendi ise, devlet başkanının onayı olmadan cuma namazı kıldırma yetkisi bulunmayan bir kişinin imamet yapmasının caiz olmadığına dair bir fetva vermiştir. Fetvası şu şekildedir:

Bir cami-i şerifte hatîb olan Zeyd, hitabet etmek istediğinde, Amr ben ederim deyu istihlafa izn-i sultanî yok iken imamet ve hitabet etmek şer'an caiz olur mu? el-Cevab: Olmaz.

---

[437] İbn Hişam, *es-Sîretü'n-Nebeviyye*, C.3, 22.

[438] Nitekim Diyanet İşleri Reisliği Müşavere Heyeti'nin (Din İşleri Yüksek DİYK'nun) 16/04/1933 tarih ve 190 sayılı kararında da bu husus vurgulanmıştır.

[439] https://kurul.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/279/cuma-namazinin-sahih-olmasi-icin-sehirde-kilinmasi-sart-midir [12.11.2023].

DİYK'nun fetvası, cuma namazının geçerliliği ve uygulaması hakkında önemli bir açıklama yapmaktadır. Fetvada, Hz. Peygamber'in Mekke'den Medine'ye hicreti sırasında, Sfakîh b. Avf oğullarının yaşadığı Rânûnâ vadisinde ilk cuma namazını kıldırdığı belirtilmektedir. Bu örnek, farzı eda edebilecek sayıda cemaatin bulunduğu her türlü yerleşim biriminde ister büyük şehirler, ister köyler veya beldeler olsun, cuma namazının geçerli olduğunu gösterir.

İslâm bilginleri, cuma namazının kılınabilmesi için o yerleşim biriminin şehir veya şehir hükmünde bir yer olması gerektiğini belirtmişlerdir. Bu kısıtlama, Hz. Peygamber'in "şehir" veya "şehir hükmündeki yerler dışında cuma namazının kılınamayacağı" yönündeki hadislerine dayanmaktadır. Ancak bu hükmün günümüzde büyük veya küçük tüm yerleşim birimlerinde geçerli olduğu kabul edilmelidir. Özellikle Peygamber Efendimiz'in hicret sırasında, köy niteliğindeki bir yerleşim yerinde dahi cuma namazı kıldırdığına dair rivayet, bu hükmün daha esnek bir şekilde anlaşılması gerektiğini gösteriyor.

Fetva, cuma namazının geçerli olması için, bir yerleşim yerinde yeterli sayıda cemaat bulunmasının gerektiğini vurgulamaktadır. Ancak cuma namazının düzenlenebilmesi için sadece yerleşim yerinin uygun olması yetmez; dinen yetkili mercilerden izin alınması da gerekmektedir. Bu durum, cami veya mescitlerin kurulması ve yönetilmesi konusunda dini otoritelerin onayını gerektiren bir düzenlemeyi işaret etmektedir.

Bu fetva, İslâm'da cuma namazının geniş bir coğrafyada ve farklı yerleşim birimlerinde uygulanabilme esnekliğini göstermektedir. Fakat, yetkili mercilerden izin alınması şartı, namazın düzenli ve düzgün bir şekilde kılınabilmesi için toplumsal düzenin korunmasına yönelik bir önlem olarak anlaşılabilir. Ayrıca bu durum, dini ibadetlerin sadece bireysel değil, toplumsal bir sorumluluk olduğunu ve düzenin sağlanabilmesi için denetimlerin gerektiğini vurgulamaktadır.

Sonuç olarak, Fetva, İslâm'ın ibadetlerde esneklik sunduğu, ancak toplumsal düzenin ve dini otoritelerin de önemli bir rol oynadığını ortaya koyan bir yaklaşımdır. Cuma namazının geçerliliği, sadece fiziksel olarak cemaatin bulunup bulunmamasıyla değil, aynı zamanda yerel dini düzenlemeler ve yetkili mercilerin onayıyla da ilişkilidir.

4.2.8. Seferîliğin Başlangıcı

Bu husus Kurul fetvalarında şöyledir:

> *Yolculuğa otobüs, tren, uçak ve gemi gibi umumi vasıtalarla çıkılması hâlinde ise seferîliğin başlangıç noktası olarak otogar, gar, havalimanı ve limanlar esas alınabilir. ...Günümüzde şehirler genişlemiş, İstanbul örneğinde olduğu gibi, iki ucu arasındaki mesafe neredeyse sefer mesafesi olacak kadar uzamıştır. Bu nedenle İstanbul gibi büyükşehirlerde yaşayan kimseler, yolculuğa kendi araçlarıyla çıktıklarında, ikamet ettikleri ilçenin belediye sınırlarını geçtikleri andan itibaren seferî sayılırlar ve haklarında seferîlik hükümleri sabit olur.*[440]

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu (DİYK) tarafından verilen bu karar, seferîlik meselesine dair modern bir yaklaşım sergilemektedir. İstanbul gibi büyükşehirlerde, özellikle genişleyen şehir sınırları ve gelişen ulaşım altyapısı göz önünde bulundurularak, kişilerin seferîlik durumunun tespitiyle ilgili bir uygulama yapılmaktadır. Şimdi, bu kararın İslam hukukuna ve mezhep görüşlerine göre değerlendirilmesini yapalım:

İslam Hukukunda Seferîlik

İslam hukukunda, bir kişinin seferî sayılabilmesi için öncelikle yaşadığı yerleşim yerinin (meskûn mahallin) dışına çıkması gerekmektedir. Seferîlik, yolculuğa çıkan kişinin, ikâmet ettiği yerden belirli bir mesafeye (genellikle 89 km olarak kabul edilir) çıkıp, belirli bir süreliğine dışarıda kalması durumunda geçerli olur. Seferî kişi, bu durumda bazı dini hükümlerden faydalanabilir; örneğin, namazda kısaltma (kısa namaz) yapma ve oruç tutmama gibi.

İslam Hukukunda Seferîliğin Tanımı ve Mezhep Görüşleri

1. Hanefî Mezhebi: Hanefî mezhebine göre, bir kişinin seferî sayılabilmesi için, bulunduğu yerleşim yerinden 89 kilometreden fazla mesafe gitmesi gerekmektedir. Bu mesafe, bir kişinin yolculuğa çıktığında, "seferîlik" hükümlerinin geçerli olacağı şekilde belirlenmiştir. Bu, şehirlerin sınırlarının çok genişlemesi gibi durumları göz önünde bulundurmaz.

[440] Merğînânî, *el-Hidâye*, C.2, 101.

Günümüzdeki gibi büyükşehirlerde, Hanefî mezhebi çerçevesinde seferîlik için genellikle yerleşim yerinin sınırlarından (ilçe ya da şehir merkezi) çıkılması esas alınır. Örneğin, İstanbul'da bir kişi, şehir sınırlarını geçtiğinde seferî sayılır, çünkü şehirlerin geniş sınırları, geleneksel 89 km mesafe kuralını aşabilir. Ancak, İstanbul gibi büyük bir şehirde, otogar veya havalimanı gibi belirli noktalar, seyahatin başladığı yer olarak kabul edilebilir.

2. Şâfiî Mezhebi: Şâfiî mezhebinde de seferîliğin başlangıcı, belirli bir mesafeye (genellikle 89 km) ulaşmakla mümkündür. Ancak, Şâfiî mezhebinde, seferîlik daha çok seyahatin türüne ve kişinin bulunduğu yerin dışına çıkmasına bağlıdır. Şâfiîler de, belirli bir yerleşim yerinden çıkıldığında seferî hükümlerinin geçerli olacağına kanaat getirirler, ancak 89 km mesafesinin mutlak bir kılavuz olmaktan ziyade, belli bir uzaklık olarak kabul edilmesi gerektiği görüşü de mevcuttur.

3. Mâlikî Mezhebi: Mâlikî mezhebinde, seferîlik için belirli bir mesafe kuralı yoktur; seferîlik, kişinin bulunduğu şehirden uzaklaşmasıyla başlar. Bu bakımdan, günümüzde büyük şehirlerde, örneğin İstanbul'dan yola çıkan biri, şehir sınırlarını geçtiği anda seferî sayılabilir. Bu bakış açısı, şehir sınırlarının giderek büyüdüğü ve ulaşımın kolaylaştığı modern zamanlara daha uygun bir yaklaşımdır.

4. Hanbelî Mezhebi: Hanbelî mezhebinde de, seferîlik için 89 km'lik bir mesafe sınırı öngörülür. Ancak, seferîlik için sadece fiziksel mesafe değil, kişinin yolculuğunun süresi de göz önünde bulundurulabilir. Büyükşehirlerde ise, bu ölçütlerin uygulanması daha pratik bir hale getirilmiştir; dolayısıyla, şehir dışına çıkıldığında seferîlik hükümlerinin uygulanması gerektiği kabul edilir.

Değerlendirme

DİYK'nun verdiği karar, modern şehir yapıları ve ulaşım koşulları göz önünde bulundurularak, İslam hukukunun geleneksel yorumlarına bir adaptasyon olarak değerlendirilebilir.

a) Yerleşim Yeri Sınırları ve Şehirlerin Genişlemesi: DİYK, büyükşehirlerin gelişen sınırları ve ulaşım ağlarını dikkate alarak, şehir dışına çıkmayı seferîliğin başlangıcı olarak kabul etmiştir. Bu, Hanefî mezhebi çerçevesinde, şehir sınırlarının geçilmesiyle seferîlik hükmünün devreye girmesi gerektiği anlayışıyla örtüşmektedir.

b) Umumi Ulaşım Araçlarıyla Yolculuk: DİYK'nun, otobüs, tren, uçak ve gemi gibi umumi ulaşım araçlarıyla yolculuk yaparken otogar, gar, havalimanı ve liman

gibi noktaların seferîliğin başlangıç noktası olarak kabul edilmesi de İslam hukukunun fıkıh kurallarıyla uyumludur. Çünkü burada önemli olan, yolculuğun başladığı yerin, kişinin ikâmet ettiği yerden belli bir mesafeye çıkması ve seferîliğin bu noktadan itibaren geçerli olmasıdır.

DİYK'nun seferîlik ile ilgili kararı, klasik İslam hukukunun mezhebi yorumlarına uygun bir çerçevede modern şartlara uyarlanmış bir yaklaşımdır. Hanefî, Şâfiî, Mâlikî ve Hanbelî mezheplerinin seferîlik konusundaki farklı yaklaşımları göz önünde bulundurulduğunda, DİYK'nun verdiği karar, büyükşehirlerde yaşayanların seferî sayılabilmesi için şehir sınırlarının geçilmesini esas alması açısından geçerli ve uygulanabilir bir çözüm sunmaktadır.

4.2.9. Ulaşım Araçlarında Namaz

Bu husus Kurul fetvalarında şöyledir: "Günümüzde, otobüs, tren ve uçak ile seyahat edenler, namazlarını ayakta ve kıbleye dönerek kılmaları genellikle mümkün olmadığından, oturdukları yerde îma ile kılabilirler."

İslam hukukunda seferîlik, kişinin ikamet ettiği yerden belirli bir mesafe uzaklaşmasıyla başlayan ve seferde iken bazı ibadetlerin kısaltılmasını gerektiren bir durumdur. Ancak günümüz büyük şehirlerinde seferîliğin başlangıcı hakkında farklı görüşler bulunmaktadır. Bu yazıda, İstanbul gibi büyükşehirlerde seferîliğin başlangıcı ve bu konuya dair farklı yaklaşımlar akademik bir çerçevede ele alınacaktır.

İslam fıkhında, seferîliğin başlangıcı olarak kabul edilen sınır, genellikle meskûn mahallin dışına çıkmakla başlar. Meskûn mahal, insanların yerleşik olarak yaşadığı alanları ifade etmektedir. Fıkıh kitaplarında, bir kişinin ikamet ettiği yerin son evlerinden dışarı çıkmasıyla seferîlik hükmünün başladığı belirtilmiştir. Bu sınır, yerleşim biriminin büyüklüğüne veya küçüklüğüne bakılmaksızın, meskûn mahalden çıkılmasının yeterli olduğunu ifade eder. Bununla birlikte, iki şehrin birbirine yaklaşıp birleşmesi durumunda, bu iki şehir tek bir meskûn mahal olarak kabul edilmelidir. Seferîliğin başlangıcı olarak belirlenen bu sınır, şehirlerin resmi sınırlarıyla değil, daha çok yerleşim alanının dışında olma durumuyla ilişkilidir.

Buna göre, büyük şehirler gibi çok geniş yerleşim alanlarına sahip kentlerde seferîliğin başlangıcına ilişkin farklı görüşler ortaya çıkmıştır. Günümüzde, büyük şehirlerde ikamet eden kişiler için seferîliğin başlangıcı, ikamet edilen ilçenin

belediye sınırlarını geçmekle ya da ulaşım araçlarının hareket etmeye başlamasıyla kabul edilebilir. Bu görüşe göre, bir kişi, İstanbul'un belirli bir ilçesinde ikamet ediyorsa, o ilçenin sınırlarını geçtiği andan itibaren seferîlik hükmü başlar. Örneğin, İstanbul'un Mecidiyeköy semtinde oturan bir kişi, ilçesinin sınırlarını geçtikten sonra seferî sayılabilir. Ayrıca, ulaşım noktalarından, örneğin bir otogardan ya da tren istasyonundan hareket etmesi de seferîliğin başladığı kabul edilebilir.

Fahrettin Atar'ın ifade ettiği gibi, bu konuda dört mezhebin görüşlerinin bir orta yol oluşturduğunu kabul etmek mümkündür. Özellikle büyük şehirlerde, yerleşim alanlarının çok genişlemiş olması sebebiyle, ikamet edilen ilçenin sınırlarının aşılması veya ulaşım aracının hareket etmesiyle seferîliğin başladığını kabul etmek daha mantıklı bir yaklaşım olabilir. Bu durumda, kişinin seferîliğe tabi olması, yalnızca ikamet ettiği yerin sınırlarını geçmesiyle değil, aynı zamanda ulaşım araçlarının hareket etmesiyle de başlayabilir.

Hz. Peygamber (s.a.s.) zamanında ve müctehit imamların döneminde, günümüzdeki modern nakil araçlarının olmaması sebebiyle seyahat şartları çok farklıydı. O dönemde insanların seyahat için kullandığı başlıca araçlar, hayvanlar ve gemilerdi. Seyahat eden kişiler, çoğunlukla kendi hayvanlarıyla yola çıkarak, istedikleri zaman durup, dinlenebilir veya yollarına devam edebilirlerdi. Bu durum, dinî hükümlerin icrasını da etkileyen bir faktördü. Örneğin, namaz kılma açısından, hayvan sırtında seyahat eden birinin, namazını doğru bir şekilde eda etme zorunluluğu yoktu. Bu durumda, kişinin namazı, seyahatine uygun şekilde yapılabiliyor ve belirli şartlar altında kıbleye yönelerek, rükû ve secde gibi farz hareketler de yerine getirilebiliyordu.

Gemiyle seyahat edenler için de benzer bir durum söz konusuydu. Eğer gemi duruyorsa, gemideki yolcular normalde olduğu gibi, kıbleye dönerek, rükû ve secdeyi yaparak namazlarını kılabiliyorlardı. Ancak gemi hareket hâlindeyse, namazın edası biraz daha farklı bir şekilde gerçekleşiyordu. Gemi hareket ederken, yolcular mümkünse ayakta, rükû ve secdeyi geminin hareketine göre yaparak namazlarını kılmaya gayret ederlerdi. Eğer bu hareketleri yapmakta güçlük çekiyorlarsa, oturarak, geminin hareketine uyum sağlayarak, rükû ve secdeyi oturdukları yerden yaparak namazlarını eda ederlerdi.

Bu durum, o dönemin seyahat şartlarına uygun bir şekilde, namazın yerine getirilmesi için esneklik sağlayan bir yaklaşımdı. Hayvan sırtında veya gemide seyahat edenlerin namazlarını kılabilmesi için, hareketin durumuna göre bir uyum sağlanıyordu. Bu da, İslam dininin ve İslam hukukunun, zorluk ve farklı koşullar altında ibadetlerin kolaylaştırılması yönündeki anlayışını ortaya koymaktadır. Günümüz koşullarında ise, modern nakil araçlarının seyahat sırasında daha stabil bir durum yaratması, ibadetlerin yerine getirilmesi açısından daha az zorluk oluşturur. Ancak geçmişteki bu uygulamalar, dini hükümler ve ibadetlerin seyahat şartlarına göre nasıl uyarlanabileceğine dair önemli bir örnek teşkil etmektedir.[441].

4.2.10. Sandalyede Namaz

Bu husus Kurul fetvalarında şöyledir:

> *...namazı normal şekli ile ayakta kılmaya gücü yetmeyen kimse için asıl olan, namazını oturarak kılmaktır. ...Ayakta durmaya gücü yetmeyen, ayaklarını yana veya kıbleye uzatarak da olsa yere oturamayan kimse namazı tabure, sandalye ve benzeri bir şey üzerine oturarak kılar, rükû ve secdeleri îmâ ile yerine getirir. Unutulmamalıdır ki, kişi Rabbine ibadet ederken hem özde samimi olmalı hem de dinin belirlediği şekil şartlarını tam olarak yerine getirmeye özen göstermelidir. Bu sebeple namazını tabure, sandalye ve benzeri şeyler üzerinde kılan müminin ileri sürdüğü mazeretler, kendisini vicdanen rahatlatacak boyutta olmalıdır...*

İslam Hukukunda Sandalyede Namaz Kılma

İslam hukukunda namaz, belirli bir düzen ve kurallara bağlı olarak yerine getirilmesi gereken bir ibadet olup, bu düzenin başında vücut hareketlerinin belirli bir şekilde yapılması yer almaktadır. Namazda özellikle rükû ve secde gibi fiiller, vücudun belli bir pozisyonda olmasıyla gerçekleşir. Bu nedenle namazın asli şekline uygun olarak kılınması esas kabul edilmiştir. Ancak, bazı sağlık sorunları veya mazeretler durumunda, bu kuralların daha esnek bir şekilde uygulanmasına müsaade edilmiştir.

İslam dininde, sorumluluklar kulun kapasitesine uygun olarak belirlenmiştir[442]. Ayrıca, güç aşan durumlarla karşılaşıldığında kolaylaştırma ilkesi uygulanarak,

[441] Semerkandî, *Tuhfe*, C.2, 156; Kâsânî, *Bedâî*', C.1, 109.

[442] el-Bakara, 2/286.

zorlukların hafifletilmesine yönelik düzenlemeler getirilmiştir. Bu bağlamda, kişi mazeretleri nedeniyle namazını yerine getiremeyecek duruma geldiğinde, dini yükümlülüklerin yerine getirilmesinde kolaylık sağlanır. Birçok fıkıh kitabında, namazı asli şekline uygun olarak kılmaya engel olmayacak derecedeki rahatsızlıkların, meşru mazeret olarak kabul edilmediği ifade edilmiştir. Bununla birlikte, camilerde sıralar hâlinde sabit oturakların yapılmasının cami kültürüyle bağdaşmadığı ve cami atmosferine zarar verebileceği de vurgulanmıştır. Sandalyede namaz kılmanın, esasen namazın sıhhatini olumsuz etkileyip etkilemediği hususu, bazı fıkıhî görüşlerle değerlendirilmiştir.

Namazın Doğru Şekilde Kılınmaması:

Hz. Peygamber'in zamanında, sandalyede namaz kılmak gibi bir uygulama bulunmamaktadır. Hz. Peygamber ve sahabe, normalde sağlıklı olduklarında ve herhangi bir mazeretleri olmadığında, namazı asli rükünleriyle ayakta kılarlardı. Peygamber Efendimiz (s.a.s.), ciddi bir hastalık geçirdiğinde ise yerde oturarak namaz kılmayı tercih etmiştir. Hz. Peygamber (s.a.s.), namaz kılma konusunda hastalığı sebebiyle güçlük çeken bir İmrân (rah)'a, namazı ayakta kılması gerektiğini, eğer buna güç yetiremiyorsa oturarak kılmasını, oturarak da kılmaya gücü yetmiyorsa yan yatmak suretiyle kılmasını tavsiye etmiştir.[443] Bu da, İslam hukukunda, namazın mümkün olan en doğru şekliyle kılınması gerektiği anlayışını pekiştiren bir örnektir.

İbn Kudame, "İlim ehli, ayakta namaz kılamayan kimsenin oturarak namaz kılabileceği hususunda icma etmiştir" ifadelerini kullanmıştır[444].

Nevevî, "Farz namazı ayakta durarak kılamayan kimsenin, oturarak namaz kılacağı ve bu namazı iade etmeyeceği, konusunda ümmetin icma ettiğini" belirtmiş ve Şâfiî fakihlerin, "bu durumda kılınan namazın sevabının ayakta kılınan namazdan daha az olmayacağını" ifade ettiklerini vurgulamıştır. Zira söz konusu kişi mazeretli

[443] Bkz: Buhârî, Taksîru's-salât, 19 [1117]; Tirmizî, Mevâkît, 157; Ebû Dâvud, Salât, 175; Zeylaî, Nasbu'r-Raye, C.2, 175. Nesâî'de Hadis-i şerife şu ilâve vardır: "Buna da gücün yetmezse sırt üstü yatarak kıl. Allah hiçbir kimseye gücünün yereceğinden fazlasını yüklemez."

[444] Bkz: İbn Kudame, el-Muğnî, C.1, 443.

durumdadır.[445] Nevevi'nin bu görüşü, Buhari'nin sahihinde yer alan şu hadise dayanmaktadır: "Bir kişi hastalanması veya yolculuğa çıkması sebebiyle yapmakta olduğı ibadetleri yerine getiremezse, sağlıklı ve mukim olduğu zamanlardaki gibi yaptığı amellerin sevabı ona yazılır"[446].

Şevkanî de, "İmran'ın hadisi gereği, mazeret bulunduğu takdirde, ayakta namaz kılamayan kişinin oturarak kılacağı, oturarak da kılamayan kişinin ise yan yatarak namaz kılabileceği" görüşünü ifade etmiştir[447].

Rükû ve secde etmeye güç yetiremeyen kişi, îmâ yöntemiyle namaz kılar. Îmâ ile namaz kılan kişi, rükû için başını hafifçe eğer, secde için ise rükûdan biraz daha fazla eğilim gösterir. Îmâ ile namaz kılan kişinin, başına bir şey koyarak secde yapması caiz değildir. Ayakta durmaya gücü yettiği hâlde rükû ve secdeye gücü yetmeyen kişi, ayakta veya oturarak îmâ edebilir; ancak oturarak îmâ etmek, durumun gerekliliği göz önünde bulundurularak daha uygun bir yöntem olarak kabul edilir.[448]

Rükû veya secde etmeye güç yetiremeyen kişi, rahatsızlığı nedeniyle ayaklarını yana veya kıbleye uzatarak da olsa, yere oturamıyorsa, namazını ayakta veya tabure, sandalye, sedir gibi oturulabilir bir destekle oturarak îmâ yöntemiyle kılabilir.

Değerlendirme:

Namazın sandalyede kılınması, bazı şartlar altında ve belirli mazeretler durumunda geçerli bir alternatif olabilir. Ancak İslam hukukunda, namazın asli şekilde kılınması esastır. Kişi, Rabbine ibadet ederken hem özde samimi olmalı hem de dinin belirlediği şekil şartlarına titizlikle riayet etmelidir. Bu çerçevede, namazını tabure, sandalye veya benzeri destekler üzerinde kılan bir müminin ileri sürdüğü mazeretlerin, yalnızca vicdanen rahatlatıcı bir düzeyde kabul edilebileceği göz önünde bulundurulmalıdır. Namazı, asıl şekline uygun kılmaya engel olmayacak derecedeki rahatsızlıklar, meşru bir mazeret olarak değerlendirilemez. Ayrıca, camilerde namaz kılmak amacıyla sabit otarakların sıralar hâlinde yerleştirilmesinin, cami dokusu ve kültürüyle uyumsuz olduğu da dikkate alınmalıdır. Bu nedenle,

[445] Bkz: Nevevî, *el-Mecmû,* C.4, 226.

[446] Bkz: Buhârî, Cihâd ve's-siyer,134 [2996].

[447] Bkz: Şevkânî, *Neylü'l-Evtâr,* C.3, 243.

[448] Bkz: Merğinânî, *el-Hidâye,* C.1, 76-77; Mevsılî, *el-İhtiyâr,* C.1, 77.

sandalyede namaz kılma uygulamasının, cami düzenini bozmadan, sadece gerekli durumlar için geçerli olması gerektiği ifade edilmektedir.

Fakat sağlık sorunları nedeniyle sandalyede namaz kılmak zorunda kalan kişilerin, mümkün olduğunca en uygun şekilde namazlarını kılmalarına imkân verilmelidir.

Kurul fetvasının değerlendirilmesi hem dini açıdan hem de pratik yönlerden önemli bir konuya işaret etmektedir. Fetvada, diz, bel vd. diğer uzuvlarında rahatsızlık olan kişilerin namazı sandalyede veya benzeri araçlarla kılmalarına yönelik bir kolaylık sağlanmış, bunun dinî açıdan caiz olduğuna dair açıklamalar yapılmıştır. İslam dininde, ibadetlerin yerine getirilmesi esnasında kulun gücünü aşan durumlar için kolaylaştırma prensibi vardır ve bu fetva, bu genel ilkenin bir yansımasıdır.[449]

Fetvanın Temel İlkeleri

Fetvada, namazın rükünlerinden herhangi birini yerine getiremeyen kişi için kolaylaştırma hükümlerine yer verilmektedir. İslam hukukunda, özellikle ibadetlerde, zorlanan ve güçlük çeken kişilere yönelik kolaylıklar ve istisnalar getirilmesi, dinin temel bir prensibi olan" kolaylaştırma" ilkesine dayanır. Namazda da kişinin sağlık durumu nedeniyle belirli hareketleri yerine getiremeyenler için farklı çözüm yolları öngörülmüştür. Bu bağlamda fetvaya göre:

1. Ayakta Kılmaya Gücü Yetmeyenler: Ayakta durmaya gücü yetmeyen kişi, namazını oturarak kılabilir.

2. Secde Yapamayacak Durumdakiler: Secde yapmaya engeli bulunan bir kişi, secdeleri îmâ ile yani başıyla yapabilir.

3. Başıyla İmâ Edemeyenler: Hanefîlere göre başını hareket ettiremeyen kişi için, îmâ ile secde yapmanın mümkün olmadığı belirtilmiş ve bu kişinin namazını kazaya bırakması gerektiği ifade edilmiştir.[450]

4. Sandalyede veya Taburede Namaz Kılma: Ayakta durmaya gücü yetmeyen ancak secdeyi yapabilecek durumdaki bir kişi, namazını sandalye veya tabure gibi bir nesne üzerine oturarak kılabilir. Bu kişi de rükû ve secdeyi îmâ ile baş hareketiyle yapabilir.

[449] DİYK, *Fetvalar,* 242,

[450] Bkz: Merğinânî*, el-Hidâye*, C.1, 77; Mevsılî, *el-İhtiyâr,* C.1, 77.

Kolaylaştırma İlkesi ve İslam Hukukunda İstisnalar:

Fetva, kolaylaştırma ilkesinin İslam hukukunda nasıl bir yer edindiğini açıkça ortaya koymaktadır. Din, kullarına aşırı yük yüklememeyi ve her durumda onları rahatlatmayı amaçlar. Hz. Peygamber (s.a.s.)'in, hastalığı nedeniyle namazı ayakta kılamayan sahâbiye verdiği tavsiye de bu esnekliği ve kolaylığı yansıtır. Peygamber Efendimiz, hasta sahâbiye "Namazı ayakta kıl, güç yetiremezsen oturarak kıl, buna da güç yetiremezsen yan üzere yaslanarak kıl"[451] şeklinde bir tavsiye vererek, namazda zorlanmayacak bir çözüm yolu sunmuştur. Bu durum, sadece namazı ayakta kılmaya engel bir rahatsızlık durumunda değil, başka ibadetlerde de rahatlık sağlayan bir anlayışın göstergesidir.

Fetvanın Pratik Yönü ve Kişisel Mazeretler:

Fetva, namazda kolaylaştırma ilkesini ve mazeret durumunu dikkate alarak, fiziksel engelleri olan bireylerin namazlarını yerine getirmelerinde karşılaştıkları güçlükleri hafifletmeyi amaçlamaktadır. Ancak bununla birlikte, fetva, dinin belirlediği şekil şartlarının tamamen göz ardı edilmemesi gerektiğini ve kişilerin bu durumu istismar etmemeleri gerektiğini de ifade etmektedir.

Özetle, dizlerinde rahatsızlık olan kişilerin sandalyede namaz kılmalarının caiz olduğu, ancak bu uygulamanın sadece gerçek mazeret durumları için geçerli olduğu anlaşılmaktadır. Ayrıca, kişilerin namazda kullanılan sandalyeler gibi araçların, cami atmosferini bozmayacak şekilde ve caminin dokusuna uygun olacak şekilde kullanılmasına dikkat edilmelidir.

4.2.11. Cenaze Namazının Tekrarı

Bu husus Kurul fetvalarında şöyledir:

> *...Cenaze namazı bir defa kılınmakla farz yerine getirilmiş olur. Bu nedenle, tekrar kılınması gerekmez. Ancak, cenaze namazında bulunamayan kişiler, daha sonra münferit olarak veya ayrı bir cemaatle tekrar kılabilirler. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.s.), cenaze namazında hazır bulunamadığı Ümmü Sa'd için daha sonra cenaze namazı kılmıştır.*[452]

---

[451] Buhârî, Taksîru's-salât, 19 [1117]; Tirmizî, Mevâkît, 157; Ebû Dâvud, Salât, 175; Zeylaî, Nasbu'r-Raye, C.2, 175.

[452] Tirmizî, Cenâiz, 47.

İslam fıkhında cenaze namazının yeniden kılınması meselesi, farklı mezhepler arasında çeşitli görüşlere yol açmıştır. Bir cenaze namazı kılındığında, aynı cenaze üzerine tekrar namaz kılınması caiz değildir. Bu görüş, dört ana mezhepten hepsinde ortak bir anlayış olarak kabul edilmektedir: Hanefî, Mâlikî, Şâfiî ve Hanbelî mezhepleri bu görüşe göre cenaze namazı, bir kez kılındıktan sonra tekrar kılınamaz. Çünkü cenaze namazı, diğer namazlar gibi sünnet veya nafile bir ibadet değildir; dolayısıyla yeniden kılınması gereksiz bir tekrar olur. Hanefî mezhebine göre cenaze namazı ancak bir grup yabancı, mirasçıların izni olmadan kıldığında, velinin gelmesi durumunda tekrar kılınabilir.[453] Cenaze Namazının Yeniden Kılınması Diğer bir görüş ise, cenaze namazını ilk defa kılmayan kişilerin, cenaze defnedildikten sonra bile bu namazı yeniden kılabileceğini savunur. Bu görüş, özellikle Şâfiîler ve Hanbelîler arasında yaygındır. Şâfiî mezhebine göre, cenazeye ilk defa katılmayan bir kişi, cenaze defnedildikten sonra bile cenaze namazını kılabilir. Aynı şekilde, Hanbelîler de definden sonra yeniden kılmayı caiz görmektedir.

Bazı mezhepler, cenaze namazının tekrar edilmesini mekruh olarak değerlendirir. Hanefîlikte, cenaze namazı ilk defa cemaatle kılındıysa, tekrar kılınması mekruh kabul edilir. Ancak, namaz ilk defa tek başına kılındıysa, o zaman cenaze namazı, cenaze gömülmeden önce cemaatle kılınmak üzere tekrar kılınabilir. Şâfiîler de, ilk defa kar için cenaze namazını kılmayı tavsiye ederler, ancak bunu yaparken cenaze defnedilse bile tekrar kılmanın caiz olduğunu kabul ederler.

Hz. Peygamber'in Cenaze Namazı

Peygamber Efendimizin cenazesi üzerine yapılan namazlar da bu meseleye bir örnek teşkil etmektedir. İbn Abbas'a göre, Peygamber Efendimizin cenazesi defnedildikten sonra, insanlar sırayla ona namaz kılmak için geldiler. Ancak, bu namazda cemaatle topluca bir namaz kılınması söz konusu olmamıştır. İbn Hacer el-Askalânî, bu durumu, topluca kılınan cenaze namazının yerine, her bir müminin sırasıyla namaz kılması gerektiği bir uygulama olarak yorumlamaktadır. Bu, cemaatle tekrar edilen namazların mekruh olduğunu gösteren bir örnektir.

Cenaze namazının yeniden kılınmında İslam fıkhında farklı görüşler bulunsa da, çoğunlukla bu namazın bir kez kılınmasının yeterli olduğu ve yeniden kılınmasının mekruh olduğu kabul edilmektedir. Ancak, bazı mezhepler, özellikle cenaze

[453] Kasânî, *el-Bedâyi',* C.1, 311.

namazını ilk defa kılmayanlar için bu namazı yeniden kılmayı caiz görmekte ve bunun önemli bir dini uygulama olduğunu belirtmektedir.

DİYK'nun fetvası, cenaze namazının yeniden kılınması meselesine dair önemli bir açıklama yapmaktadır. Bu fetvayı, mezheplerin görüşleri ve fıkıh metodolojisi açısından değerlendirdiğimizde, hem genel İslam Hukuk öğretilerle uyumlu olduğu hem de belirli bir esneklik sunduğu söylenebilir. Şimdi, bu fetvayı detaylı bir şekilde inceleyelim:

Fetvada belirtildiği üzere, cenaze namazı bir defa kılındığında farz yerine getirilmiş olur. Dolayısıyla tekrar kılınması gerekmez. Ancak, cenaze namazına katılamayan kimseler, cenaze defnedildikten sonra tek başlarına veya farklı bir cemaatle yeniden cenaze namazı kılabilirler. Bunun örneği olarak, Hz. Peygamber'in (s.a.s.) Ümmü Sa'd'ın cenaze namazını daha sonra kılması gösterilmektedir.

Mezheplerin Görüşleri ve Kurul Fetvası

Bu fetva, dört ana mezhebin görüşleriyle büyük ölçüde uyumludur. Her bir mezhebin cenaze namazının tekrar edilmesi konusundaki bakış açısını gözden geçirecek olursak:

1. Hanefî Mezhebi: Hanefîler, cenaze namazının bir defa kılındığında farz yerine getirilmiş olacağına inanır ve yeniden kılınmasını mekruh kabul ederler. Ancak, cenazeye ilk defa katılmayanlar, cenaze defnedildikten sonra ayrı bir cemaatle cenaze namazı kılabilirler. Hanefîler, cenaze namazının yalnızca bir kez kılınması gerektiğini, ancak cenaze defnedildikten sonra kimse kılmamışsa, yeni katılanların cenaze namazını kılmalarını caiz görürler. Fetvaya uygun olarak, burada da yeniden kılınması gereken namazın, ilk kılma fırsatını kaçıranlar için olduğu belirtilmektedir.

2. Mâlikî Mezhebi: Mâlikîler de cenaze namazının yalnızca bir kez kılınması gerektiği konusunda hemfikirdirler. Ancak, cenazeye katılamayanların, cenaze defnedildikten sonra namazı tekrar kılmalarını caiz görürler. Fetvada yer alan "yeniden kılma" imkânı, Mâlikîlerin görüşüyle örtüşmektedir.

3. Şâfiî Mezhebi: Şâfiîler, cenaze namazının bir kez kılındıktan sonra tekrar edilmesinin caiz olduğunu, fakat bunu yalnızca cenazeye ilk defa katılmayanlar için tavsiye ettiklerini belirtirler. Bu bakımdan, fetvadaki "sonradan kılma" seçeneği, Şâfiî görüşüyle de uyumludur. Şâfiîler, cenaze defnedildikten sonra, cenaze namazı

yeniden kılınabilir, fakat bu yeniden kılınan namazın cenazeye ilk katılmayanlar tarafından yapılması gerektiği görüşündedirler.

4. Hanbelî Mezhebi: Hanbelîler, cenaze namazını ilk defa kılmayanların, cenaze defnedildikten sonra namazı yeniden kılmalarını caiz görürler. Ayrıca, bazı Hanbelîler, cenazeye ilk defa katılanların da yeniden kılmalarını kabul edebilirler. Bu görüş de, fetvadaki görüşle paralellik göstermektedir.

Cenaze namazının yeniden kılınmasıyla ilgili olarak DİYK'nun fetvası, birkaç önemli fıkıh metodolojik prensibe dayanmaktadır:

Fetva, genel fıkıh kuralları doğrultusunda, cenaze namazının bir defa kılınması gerektiği görüşünü esas alırken, aynı zamanda ictihad ve istihsan (fıkhî zarûret) metodolojisine dayanarak, cenazeye katılamayanların ayrı bir cemaatle yeniden namaz kılmalarına izin verir. Bu, belirli bir durumun ihtiyaçları doğrultusunda fıkhî esneklik sunmak anlamına gelir.

Fetvada, Hz. Peygamber'in (s.a.s.) Ümmü Sa'd için cenaze namazını daha sonra kılması örneği verilerek, sünnet ve icmâ esas alınmıştır. Bu örnek, peygamber uygulamasının, cenaze namazının yeniden kılınabileceğine dair bir delil olarak kullanılmıştır.

İslam fıkhı, genellikle zarûret ve kolaylık prensiplerine dayanır. Cenazeye katılamayanların, cenaze defnedildikten sonra namazı kılma imkânı sunulması, bu prensipe dayalı bir yaklaşım olarak değerlendirilebilir. Bu, toplumun dini yükümlülükleri yerine getirmesinde esneklik sağlamak için bir kolaylık sağlar.

DİYK'nun cenaze namazının yeniden kılınması hakkındaki fetvası, dört mezhebin çoğunlukla kabul ettiği anlayışlarla uyumlu olup, mezhep farklılıkları göz önünde bulundurularak İslam fıkhının genel prensiplerine de uygun bir karar olarak değerlendirilebilir. Fetva, özellikle cenazeye ilk defa katılamayan kişilerin sonradan namaz kılmalarına olanak tanıyarak, İslam fıkhının zarûretleri ve esneklik prensibini de gözler önüne sermektedir.

4.2.12. Gıyabî Cenaze Namazı

Bu husus Kurul fetvalarında şöyledir:

> *Aslolan, namazının kılınabilmesi için cenazenin hazır bulunmasıdır. Bununla birlikte hazır olmayan cenaze için de namaz kılınabilir.*

İslam âlimleri, cenaze namazının gıyaben kılınması konusunda farklı görüşler ifade etmişlerdir. Şafii ve Ahmed b. Hanbel mezheplerine göre, gıyabi cenaze namazı caizdir. Bu görüş, doğru kabul edilen hadislerde yer alan bir rivayete dayanır; Hz. Peygamber'in (s.a.s) Ashame el-Necâşî'nin ölümünden sonra, onun cenaze namazını gıyaben kıldığını belirten hadis, bu görüşü destekler. Hadiste, Hz. Peygamber (s.a.s), Ashame el-Necâşî'nin ölümünü duyurduktan sonra, onu gıyaben namazla anmıştır. Ashame, Habeşistan'da (Etiyopya) vefat etmişti ve bu olay, gıyabi cenaze namazının örneklerinden biri olarak kabul edilmektedir[454].

Ancak, Hanefî ve Mâlikî mezheplerine göre, gıyabi cenaze namazı caiz değildir. Bu görüşe sahip olanlar, Ashame el-Necâşî örneğini, yalnızca Hz. Peygamber'in (s.a.s) özel bir uygulaması olarak kabul ederler. Çünkü bu durumun yalnızca Peygamber'e özgü olduğu, Ashame'nin cenazesi için özel olarak Peygamber'e bir tür mucizevi bir görüntü sağlanmış olabileceği düşünülür. Ayrıca, hiçbir sahabenin gıyaben cenaze namazı kıldığını belirten bir rivayet bulunmamaktadır. Buna dayanarak, gıyabi namazın yalnızca Peygamber'e ait bir uygulama olduğu ileri sürülmüştür.[455]

İmam Ahmed b. Hanbel, gıyabi cenaze namazının, Müslümanlar üzerinde önemli bir etkisi olan, örneğin büyük bir âlim ya da İslam için önemli bir şahsiyetin vefatında kılınması gerektiğini belirtmiştir. Bu görüş, bazı çağdaş âlimler tarafından da benimsenmiştir. Bu bağlamda, gıyabi cenaze namazı, sadece o kişinin öldüğü yerden başka bir yerde namaz kılınamayan kişiler için geçerli olabilir[456].

Fıkhî açıdan bakıldığında, gıyabi cenaze namazının, cenazenin defnedildiği yerde namaz kılınamaması durumunda, örneğin başka bir yerde, bir toplumda cenazeye katılamayan kişiler tarafından kılınmasının caiz olduğu görüşü yaygındır. Bu görüş, çoğu âlim tarafından benimsenmiştir. İmam el-Hattâbi, el-Ruyânî ve Ebû Dâvûd'un eserlerinde de cenaze namazının, cenazenin bulunduğu yer dışında başka bir yerde kılınabileceği vurgulanmaktadır.[457]

Şeyhülislâm İbn Teymiyye de bu görüşü benimsemiş ve gıyabi cenaze namazının, cenazesi başka bir yerde bulunan birinin, özellikle de İslam'a önemli katkılar

[454] Buhârî, "Cenâiz", 89; Müslim, "Cenâiz", 27.

[455] İbn Kudâme, *el-Muğnî,* C.2,378.

[456] İbn Teymiyye, *el-Fetâwâ el-Kübrâ,* C.4, 444

[457] el-Hattâbî, *el-Ma'âmûl fî al-'Ibâdât*, s. 129; Ebû Dâvûd, "Cenâiz", 2.

sağlayan bir kişinin vefatında yapılması gerektiğini belirtmiştir. İbn Teymiyye, Hz. Peygamber'in Ashame el-Necâşî için kıldığı cenaze namazını, o kişinin vefat ettiği yerin dışında gıyaben kılınan bir namaz olarak değerlendirmiştir.[458]

Gıyabi cenaze namazının geçerliliği, mezheplerin farklı yorumlarına göre değişir. Şafii ve Hanbeli mezhepleri, bu tür namazı caiz görürken, Hanefi ve Mâlikîler, bu uygulamanın yalnızca Peygamber'e özgü olduğunu ve daha geniş bir çerçevede caiz olmadığını savunmuşlardır. İbn Teymiyye'nin görüşü, özellikle cenazeye katılamayan ve namaz kılınamayan bölgelerde, gıyabi cenaze namazını öneren bir anlayış geliştirmiştir.

Değerlendirme:

DİYK'nun fetvası, fıkhî bir temele dayandırılmıştır ve asıl olanın cenazenin hazır bulunması olduğu vurgulanmıştır. Ancak, Resûlullah'ın (s.a.s.) Necâşî ve Uhud şehitleri için gıyabî cenaze namazı kıldığı hadisleri, gıyabî cenaze namazının caiz olduğunu gösteren bir delil teşkil eder. Bununla birlikte, bazı mezheplerin ve fıkıh âlimlerinin gıyabî cenaze namazını belirli şartlarla sınırlı tuttuğu da unutulmamalıdır.

Sonuç olarak, gıyabî cenaze namazı, fıkıh ve usûl-i fıkıh açısından, hadislerle desteklenen, esnek bir uygulama olarak değerlendirilebilir. Fakat her durumda uygulanabilirliği, mezheplerin farklı yorumları ve zamanla değişen toplumsal koşullar doğrultusunda değişiklik gösterebilir.

4.2.13. Gayrimüslimlerin Cenaze Törenlerine Katılma

Bu husus Kurul fetvalarında şöyledir:

> *Müslümanlar sadece taziyede bulunmak ve teselli vermek gibi insanî amaçlarla gayrimüslimlerin cenaze törenlerine katılabilirler. Ancak, böyle bir merasime katılan kişinin, diğer dinlere ait dua, ibadet ve benzeri dinî ayin ve merasimlerin icrasına katılması ve gayrimüslim ölüler için rahmet dilemesi caiz değildir…*

Mısır Fetva Kurumu, İslam'ın, Müslüman olmayanların cenazelerine katılmayı ya da onların ölümüne taziye sunmayı yasaklamadığını vurgulamaktadır. Bu, Allah'ın

[458] İbn Teymiyye, *a.g.e*, C.4, 444.

"*İnsanlara güzel sözler söyleyin*"[459] ayetiyle desteklenmiştir. İslam, Müslümanları dinin esaslarına zarar vermeden barış içinde yaşamaya teşvik etmektedir.

Fetva, Mısır Fetva Kurumu'nun resmi sayfasında, bir kullanıcının "Bir arkadaşımın cenazesi bir kilisede olacak, katılabilir miyim?" sorusuna cevap olarak verilmiştir. Fetva, "Müslüman olmayanların cenazelerine katılmakta bir sakınca yoktur, aynı şekilde taziye de bir güzellik olup, Allah'ın 'İnsanlara güzel sözler söyleyin' ayetinde emredilen güzel davranışlardan biridir. Bu, aynı zamanda Allah'ın 'Sizi din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan çıkarmayan kişilerle iyi ilişkiler kurmanıza engel yoktur, onlara iyilik yapın ve adaletli davranın, çünkü Allah adaletli olanları sever'[460] ayetinde belirtilen iyilik ve adaletle de örtüşmektedir" şeklinde açıklanmıştır.

Bu fetva, İslam'ın çok kültürlü toplumlarla barış içinde yaşama prensibine dayandığını ve sadece dini vecibeleri yerine getirmekle kalmayıp, aynı zamanda insan haklarına, merhamete ve toplumsal dayanışmaya büyük bir değer verdiğini göstermektedir. Özellikle "İnsanlara güzel sözler söyleyin" gibi genel emirler, sadece bireysel ilişkilere değil, tüm toplumsal yaşamın huzuruna da katkı sağlar. Müslümanların, diğer inançlardan olanlarla olan ilişkilerinde, her zaman sevgi, saygı ve adalet çerçevesinde hareket etmeleri gerektiği vurgulanmaktadır.

Bu, sadece dini bir pratik değil, aynı zamanda toplumsal bir sorumluluktur. Dinler arası hoşgörü ve karşılıklı saygı, İslam'ın temel değerlerinden biridir. Bu tür davranışlar, İslam'ın evrensel barışa katkı sağlayan öğretilerinin bir yansımasıdır. Müslümanların, dinî farklılıkları gözetmeden insanlık adına iyi işler yapmaları gerektiği, Kuran'daki birçok ayette açıkça ifade edilmiştir.

Gayrimüslimlerin cenaze törenlerine katılım meselesi, İslam fıkhında çeşitli boyutlarıyla tartışılmaktadır. Kurulun verdiği bu fetva, temel olarak İslam'ın genel değerlerine ve ahlaki normlarına dayanmaktadır. Fıkıh ve fıkıh usûlü açısından bu fetva, şu noktalarla değerlendirilebilir:

İslam'da gayrimüslimlerin cenaze törenlerine katılmak konusu, özellikle cenaze töreni ve bu törenin İslam dışı dini öğeler içerip içermediği ile ilgilidir. İslam fıkhına göre, cenaze namazı ve diğer dini ibadetler yalnızca Müslümanlar için farzdır.

[459] Bakara, 2/83.

[460] Mümtehine, 8

Gayrimüslimlerin cenazelerine katılım, yalnızca taziye ve insanî amaçlarla, dini ritüellerden uzak bir şekilde kabul edilmektedir. Fıkıh usûlü açısından bu durum," fıkhî maslahat" ilkesine dayandırılabilir; çünkü burada, insanların sosyal ve ahlaki dayanışma içerisinde olması ve dinlerarası diyalog sağlanması hedeflenmiştir.

Fıkıh usûlünde, İslam'ın insanî değerler ön planda tutulur. Bu nedenle, "güzel sözler söylemek" (Bakara, 83) ve "iyilik yapmak" (Mümtehine, 8) gibi genel ilkeler, gayrimüslimlerin cenazelerine katılımı meşru kılmaktadır. Ancak, dinî ritüellerin yerine getirilmesi, yalnızca İslam'a ait olan bir pratik olduğu için, bu tür katılımlar, dini ibadetlerden uzak tutulmalıdır. Yani, cenaze merasimlerine katılmak, kişinin dini inancını benimsemediği sürece İslam'a zarar vermez, ancak gayrimüslimler için dua etmek, rahmet dilemek gibi ibadetlere katılmak caiz değildir. Bu, "ibadetlerin kaydı" ilkesine dayanır; çünkü bir ibadet yalnızca o inancı taşıyan bireyler için geçerlidir.

Fıkıh usûlü açısından, gayrimüslimlerin affı için dua etmek, İslam'ın temel öğretilerine aykırıdır. Kuran'da, Tevbe Suresi'nin 113. ayeti, gayrimüslimler için bağışlanma dilemenin yasaklandığını belirtir. Bu, "usûl-i fıkıh" bağlamında "emir ve yasaklar" ilkesine dayanır. Bu tür yasaklar, doğrudan Allah'a ait olan bir hak olup, İslam'ın hükümleri doğrultusunda belirlenmiştir.

Bu bağlamda, Resûlullah'ın (s.a.s.) Ebû Tâlib'e yönelik tavrı örneği, "yasaklı dua" kavramını açıkça ortaya koymaktadır. Resûlullah, iman etmeyen amcası için dua etmekte ısrar etmiş ancak Allah'tan gelen yasak üzerine bunu yapmamıştır. Bu, "fıkıh usûlü" açısından, bir kişinin kendi dini inancına uygun olmayan bir dua ve ibadete katılımının yasaklanması gerektiğini gösterir.

Fıkhî bir meselede, hükümler "sabit naslar" ve "maslahat" gibi temellere dayanır. Fetva, iki ana ilkeye dayanmaktadır:

Sabit Naslar: Kuran ve Hadis'teki hükümler doğrultusunda, gayrimüslimlere dua edilmesinin yasak olduğu konusunda herhangi bir şüphe bulunmamaktadır. Tevbe Suresi'nin 113. ayeti bu hususu net bir şekilde ifade etmektedir.

Maslahat: Gayrimüslimlere taziye sunmak ve cenaze merasimlerine katılmak, toplumsal barış ve hoşgörüyü teşvik eder. Bununla birlikte, dini ritüellerin İslam'a özgü kalması gerektiği vurgulanarak, "dinî sadakat" ve "adalet" prensipleri ile bu tür katılımların sınırları çizilmiştir.

Gayrimüslimlerin cenaze törenlerine katılmak, sadece dini ritüellere katılmamak ve dua etmemek koşuluyla, sosyal dayanışma amacıyla caiz kabul edilmektedir. Bununla birlikte, dua etme gibi ibadetlere katılmak, İslam'ın kesin yasakları doğrultusunda, gayrimüslimler için uygun değildir. Bu fetva, İslam'ın insanî değerler, sosyal dayanışma ve karşılıklı saygı temellerini vurgularken, dini özgünlüklerin korunmasını da sağlamaktadır.

4.3. Zekât

4.3.1. Üretim Araçları ve Zekât

Bu husus Kurul fetvalarında şöyledir:

> *…Üretim araçları zekâta tabi değildir. Bunlarla elde edilen ürün veya gelirlerin tek başına ya da diğer birikimlerle birlikte nisap miktarına ulaşır ve üzerinden bir yıl geçerse kırkta bir (% 2,5) oranında zekâtları verilir….*

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu (DİYK) tarafından yapılan açıklama, günümüz modern ekonomisine paralel olarak, sanayi üretim araçları ve yatırımlarının zekâta tâbi olacağına dair çağdaş bir yaklaşımı benimsemektedir. Bu karar, özellikle sınaî servet, yatırım araçları ve üretim makineleri gibi geleneksel fıkıh anlayışında yer almayan yeni ekonomik araçların zekâtla ilişkisini ele almaktadır. Bu konuyu İslam hukuku açısından ve farklı mezhep görüşleriyle değerlendirelim.

1. İslam Hukukunda Zekâtın Temel Kriterleri

Zekât, İslam'da malın ve servetin toplumsal hakkıdır ve belirli malların artması, yani nema (artma) özelliğine sahip olmaları gerekir. Bir malın zekâta tabi olabilmesi için iki temel şartı vardır:

Aslî ihtiyaçların dışında olması: Kişinin hayatını sürdürebilmesi için gerekli olmayan mal ve servetler zekâta tabidir.

Gelir getiren ve artabilen mallar olması: Zekâta tabi malların artma veya çoğalma (nema) potansiyeli taşıması gerekir.

Bu temel kriterler doğrultusunda, üretim araçları, sanayi makineleri ve fabrikalar gibi sınaî servetlerin zekâta tabi olup olmadığı sorusu, özellikle sanayi devriminin getirdiği yeni mallar ve araçlar ışığında daha çok tartışılmaktadır.

2. Klasik Fıkıh Görüşleri

Klasik fıkıh kitaplarında, sınaî servet ve üretim araçlarıyla ilgili doğrudan bir hüküm bulunmamaktadır. Bunun sebebi, bu tür araçların gelişen ekonomi ile ortaya çıkmasıdır. Klasik fıkıh kitaplarında, genellikle ticaret mallarına dair hükümler bulunmaktadır. Ticaret mallarının zekâtı, elde edilen kazanç üzerinden hesaplanır ve genellikle %2,5 oranında alınır.

Ancak, klasik fıkıh kitaplarında meslekî aletler (ticaretle uğraşanların kullandığı araçlar) gibi istisnai durumlar söz konusu olmuştur. Bu araçlar genellikle zekâta tabi sayılmamıştır çünkü bunlar kişinin mesleki faaliyetini sürdürmesi için gerekli olan araçlar olarak kabul edilmiştir. Örneğin, bir tüccarın kullandığı malzeme veya dükkanında bulunan araçlar, onun gelir elde etmesine olanak sağlasa da, bu araçların zekâtı istenmemiştir.

Bununla birlikte, sanayi makineleri ve üretim araçları gibi yüksek maliyetli ve gelir getiren yeni araçlar, klasik fıkıh literatüründe doğrudan ele alınmamıştır.

3. Modern Fıkıh Görüşleri

Günümüz fıkıh bilginleri, sanayi devrimi ve teknolojik değişimlerle birlikte yeni üretim araçlarının zekâta tabi olup olmayacağı konusunda daha kapsamlı değerlendirmelere yer vermektedir. DİYK'nun de benimsediği gibi, sınaî servet ve üretim araçları, zekât açısından değerlendirildiğinde "artma" ve "gelir getirme" özelliklerini taşıdığı için zekâta tabi olabilir.

Birinci Görüş: Üretim Araçlarından Elde Edilen Gelir Üzerinden Zekât

Bazı çağdaş fıkıh bilginleri, sanayi makinelerinin doğrudan zekâta tabi tutulması yerine, bu makinelerle elde edilen gelire dayalı bir yaklaşım benimsemiştir. Bu görüşe göre, makinenin kendisi değil, makinelerden elde edilen gelir üzerinden zekât alınır. Yani, üretim aracının brüt gelirinden %5 veya net gelirden %10 oranında zekât verilmesi gerektiği savunulmaktadır. Bu görüş, özellikle uygulamada kolaylık sağladığı için yaygın olarak kabul görmüştür.

İslâm hukukunun temel mantığına uygun olarak, burada önemli olan makinenin değil, ondan elde edilen gelirin zekâta tabi olmasıdır. Çünkü İslam'da zekât, malın artma (nema) özelliği taşıyan kısmı üzerinden verilir. Zekâtın amacı, zenginleşmiş

malın üzerindeki toplumsal hakkın verilmesidir ve bu hak yalnızca gelir getiren mallar üzerinden alınır.

İkinci Görüş: Sınaî Gelirlerin %2,5 Zekâtı

Diğer bir görüş, sanayi makinelerinin de ticaret malları gibi zekâta tabi olması gerektiğini savunmaktadır. Bu görüş, sanayi üretimi ile ticaretin benzer özelliklere sahip olduğuna dayanır. Çünkü her iki durum da gelir elde etmeye yöneliktir. Bu görüşe göre, sanayi makineleri ve üretim araçları üzerinden elde edilen net gelir veya dönen sermaye üzerinden %2,5 zekât alınmalıdır.

Bu görüşün savunucuları, sanayi makinelerinin zamanla eskidiğini ve değer kaybettiğini, bunun ticaret mallarına daha yakın bir durum olduğunu ifade etmektedirler. Bu yüzden, %2,5 zekât oranı ticaret mallarındaki uygulama ile paralellik göstermektedir.

Zekâtın Ekonomiye Katkısı ve Sosyal Adalet

Bir diğer önemli nokta ise, zekâtın sadece bir mali yükümlülük olmanın ötesinde, toplumsal adaletin sağlanması ve ekonomik refahın dağıtılması açısından önemidir. Yüksek zekât oranları, üretim araçlarına yatırım yaparak istihdam yaratacak kişileri zor durumda bırakabilir. Bu yüzden, zekât oranlarının istihdam artırıcı bir rol üstlenmesi gerektiği savunulmaktadır. Bu, DİYK'nun de vurguladığı bir bakış açısıdır: Yeni iş alanları açanlar, istihdam yaratanlar düşük zekât oranlarıyla desteklenmeli ve bu, üretim araçlarına yönelik zekâtın daha adil bir şekilde uygulanmasına olanak tanır.

Değerlendirme

DİYK'nun sınaî servet ve üretim araçlarının zekâta tabi olmaması konusundaki kararı, modern ekonomik koşullara ve İslam hukukunun temel ilkelerine uygun bir yaklaşımdır. Farklı mezheplerin görüşlerini göz önünde bulundurursak, üretim araçlarının zekâta tabi olmaması gerektiği noktasında görüş birliği vardır.

Sonuç olarak, DİYK'nun yaklaşımı, İslam hukukunun temel prensiplerine uygun bir şekilde, modern ekonominin gereksinimlerini dikkate alarak sınaî servet ve üretim araçlarının zekâta tabi tutulmamasını savunmaktadır.

4.3.2. Gayrimüslimlere Zekât Verilmesi

Bu husus Kurul fetvalarında şöyledir:

> *...Aralarında dört mezhep imamının da bulunduğu fakihlerin çoğunluğu zekâtın, gayrimüslimlere verilemeyeceğinde görüş birliğine varmışlardır. Çünkü esas olarak zekât Müslüman fakirlerin hakkıdır.*[461] [462]

Günümüzde, gayrimüslimlere zekât verilmesi meselesi, müellefe-i kulûb (kalpleri İslam'a ısındırılmak istenenler) konusu etrafında tartışılan fıkhî meselelerden biridir. Küreselleşen dünyada, farklı kültür ve dinlerden insanlarla iç içe yaşayan Müslümanlar için, dinî ve fıkhî cemiyetler ya da âlimler, bu tür problemlere çözüm arayışlarını sürdürmektedir. Bu çerçevede, fıkıh kuralları doğrultusunda, çeşitli görüş ve uygulamaların nasıl şekillendiğine dair farklı bakış açılarına yer verilebilir.

Ülkemizde, DİYK, gayrimüslimlere zekât verilmesinin dinen uygun olmadığını belirtmiştir. Kurulun açıklamalarına göre, İslam fıkhının dört büyük mezhep imamı ve diğer fakihlerin çoğunluğu, zekâtın yalnızca Müslüman fakirlere verilmesi gerektiği konusunda görüş birliği içindedir. Zekât, esas itibariyle Müslümanların bir malî yükümlülüğü ve bir ibadet olarak, sadece Müslümanların ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik olarak farz kılınmıştır. Bu görüş, zekâtın mükellefiyeti ve hakkı açısından da fıkhî bir temele dayanmaktadır.

Bununla birlikte, müellefe-i kulûba zekât verilmesi meselesi, Kurul tarafından ele alınmamıştır. Ancak, diğer uluslararası fıkıh heyetlerinin açıklamaları ve çeşitli âlimlerin görüşleri, bu konuda farklı bakış açıları sunmaktadır.

Uluslararası Şer'î Zekât Heyetlerinin Görüşleri:

Uluslararası Şer'î Zekât Heyeti, 1992 yılında Kuveyt'te düzenlediği toplantısında müellefe-i kulûbun hâlâ zekât verilecek sekiz sınıftan biri olduğunu ifade etmiştir. Bu görüş, müellefe-i kulûb için zekâtın hala geçerli olduğuna ve buna dair ayet hükmünün neshedilmediğine dair bir yaklaşımı yansıtmaktadır. Benzer şekilde, Uluslararası İslam Fıkhı Kongresi 2007 yılında Malezya'da yaptığı

---

[461] Kâsânî, *Bedâi'*, C.2/49; Nevevî, *el-Mecmû',* 6/197; *el-Fetâva'l-Hindiyye*, 1/188; İbn Nüceym, *el-Bahr*, 2/261; İbn Kudâme, *el Muğnî,* 2/496; *Halîl, Muhtasar,* 59.

[462] Serahsî, *el-Mebsût,* C.12, 172.

toplantısında, müellefe-i kulûba verilen zekâtın nesholmadığını ve bunun geçerliliğini koruduğunu belirlemiştir.

Bu görüşler, zekâtın sosyal ve siyasî amaçlarla da kullanılabileceğini savunur. Müellefe-i kulûb, İslam'a ısındırılmak veya İslam'ın yayılmasına yardımcı olmak amacıyla zekât fonundan faydalanabilen gruplar arasında yer alabilir.

Fakihlerin Çeşitli Görüşleri:

Bazı fakihler, müellefe-i kulûb ve onlara zekât verilmesi konusunda farklı görüşler ileri sürmüşlerdir. Örneğin, Yusuf el-Karadâvî, gayrimüslimlere zekât verilmesini savunmuş ve bunu, İslam'ın yayılmasına yönelik bir strateji olarak görmüştür. Karadâvî'ye göre, gayrimüslimlere zekât verilmesi, onların kalplerini İslam'a ısındırmak amacıyla yapılabilir ve bu da bir nevi cihad sayılabilir. Bu yaklaşım, dinî olarak İslam'ın kabulünü kolaylaştırmak adına zekâtın bir araç olarak kullanılmasını önerir.

Hz. Ömer'in Uygulaması ve Geçicilik İlkesi:

Bazı âlimler ise, Hz. Ömer'in müellefe-i kulûba zekât verilmesiyle ilgili olarak yaptığı uygulamanın geçici olduğunu savunurlar. Orhan Çeker, Hz. Ömer'in bu uygulamasının bir mübaha müdahale olduğunu ve geçici bir durum olduğunu belirtir. Çeker'e göre, İslam toplumunun güçlenmesiyle birlikte müellefe-i kulûbun bu özelliğini kaybetmesiyle, artık bu sınıfa zekât verilmesi gereksiz hâle gelmiştir. Bu tür müdahaleler geçici olmalı, dinî hükümlerin değiştirilmesi anlamına gelmemelidir.

Zekâtın Toplumsal ve Siyasî Boyutu:

Cengiz Kallek, müellefe-i kulûb için zekât verilmesinin, İslam'ın sosyopolitiği ve güvenliği açısından önemli olduğunu savunur. Zekât, sadece fakirlere yardım etmekle sınırlı kalmayıp, aynı zamanda İslam'ın yayılması, toplumsal güvenliğin sağlanması ve uluslararası ilişkilerdeki etkinliğin artırılması gibi amaçlarla da kullanılabilir. Bu, zekâtın daha geniş bir stratejik anlam taşıdığını gösterir.

Değerlendirme

Fıkıh açısından, müellefe-i kulûb kavramı, zekâtın yalnızca fakir Müslümanlara verilmesi gerektiği görüşüne karşı bir yorum farkı yaratmaktadır. Zekâtın, özellikle sosyal ve siyasî amaçlarla geniş bir perspektiften değerlendirilmesi gerektiğini

savunan bazı âlimler, İslam'ın yayılma çabalarına yönelik bir stratejik araç olarak zekâtın kullanılabileceğini belirtmişlerdir. Ancak, DİYK ve diğer geleneksel fıkıh anlayışları, zekâtın ancak Müslüman fakirlere verilmesi gerektiğini savunarak, fıkhî bir disiplin içinde bu meseleye yaklaşmaktadır. Müslüman toplumların karşılaştığı güncel meseleler ve küresel etkileşimler bağlamında, bu konuda farklı fıkhî görüşlerin olabileceği ve her görüşün kendi bağlamında maslahat ve dinî gerekçeler ile değerlendirilebileceği sonucuna varılabilir.

4.3.3. Asli İhtiyaclar ve Zekât

Kurul 2004 yılında almış olduğu karar şöyledir:

> *Temel ihtiyaç maddeleri insanın hayat ve hürriyetini korumak için muhtaç olduğu şeylerdir. Bunlar, barınma, nafaka (yiyecek, giyecek ve sağlık giderleri), ulaşım, eğitim, ev eşyası, sanat ve mesleğe ait alet ve makineler, kitaplar, güvenlik amacıyla kullanılan aletler ve elektrik, su, yakıt, aidat vb. diğer cari giderler ve bu temel ihtiyaçları karşılamak için ayrılan paradır. (Mevsıli, el-İhtiyar, I, 332-333; İbn Abidin, Reddu'l-muhtar, III, 178*)." *Bu ihtiyaçları karşılamak için ayrılan para da, temel ihtiyaç kapsamında değerlendirildiğinden, bu paralar zekâta tabi değildir. Ancak barınma, işyeri ve ulaşım gibi temel ihtiyaçları karşılamak için gerek duyulan menkul veya gayrimenkulların mülkiyetine sahip olmak zorunlu değildir. Çünkü bu ihtiyaçlar, kira, iâre veya başka bir yolla da karşılanabilir. Bu nedenle ev, araba, dükkân gibi menkul veya gayrimenkulleri satın almak üzere biriktirilen paranın, bu şeyleri almak için kanalize edilmediği sürece zekâtının verilmesi gerekir; buna karşılık sözlü ya da yazılı taahhüde girilmiş ve başka bir şekilde bu ihtiyaçlar için kanalize edilmiş ise zekâttan muaftır.*[463]

Bu konuda DİYK'nun 2010 yılında vermiş olduğu kararda da benzer ifadeler yer almıştır.[464]

---

[463] DİYK, Karar, 09.09.2004 /162.

[464] Sözkonusu kararda: "Aslî ihtiyaçlar; ev, ev eşyası, giyecek, ulaşım aracı ve yiyecek gibi hayatın güvenli ve sağlıklı bir şekilde devamı için gerekli olan şeylerdir. Bu ihtiyaçları temin etmek için biriktirilen paralarla onları karşılamak üzere sözlü ya da yazılı herhangi bir taahhüde girilmişse o takdirde bu paralardan zekât vermek gerekmez. Çünkü sözlü ya

Cezâir fetva kurumu da vermiş olduğu fetva da:

> *Zekât, İslam'ın beş şartından biridir ve seksen iki ayette namazla birlikte anılmıştır. Zekât, Kur'an, Sünnet ve icma ile farz kılınmıştır. Zekâtın şartları arasında, malın belirli bir nisaba ulaşması, malın tam olarak sahibine ait olması ve üzerinden bir yıl (hâl) geçmesi bulunmaktadır.*
>
> *Eğer bu şartlar, siz ve eşinizin biriktirdiği para için gerçekleşiyorsa, para ne amaçla biriktirilmiş olursa olsun, satışı yapmadığınız sürece zekât vermeniz gerekmektedir.*
>
> *Ancak, alıma geçtiyseniz ve belirli taksitleri ödeme zorunluluğunuz varsa ve satın alımla ilgili resmi belgeleriniz varsa, yıllık zekât nisabından, ödeme yükümlülüğünüz olan miktarı çıkarabilirsiniz. Geriye kalan tutar nisaba eşit veya fazla ise zekât vermelisiniz, aksi takdirde gerekmez.* [465]:

Zekât, İslam'ın beş temel şartından biri olup, Müslümanların malvarlıkları üzerinde belirli bir payın, fakir ve muhtaçlara verilmesini ifade eder. Fıkıh literatüründe zekâtın tarifi, malın sahip olduğu vasıflara göre şekillenir ve bu kapsamda "aslî ihtiyaçlar" kavramı önemli bir yer tutar. Aslî ihtiyaçlar, bir kişinin yaşamını sürdürebilmesi için zaruri olan ve yaşamını devam ettirebilmesi adına mutlak surette sahip olması gereken malları ifade eder. Bu mallar, zekât verilmesi gereken mal varlıkları arasında yer almaz çünkü zekâtın amacı, zenginliğin aşılması ve toplumdaki maddi eşitsizliğin giderilmesidir. Ancak, aslî ihtiyaçlar olarak kabul edilen malların zekâta dâhil edilmemesi, İslam fıkhında ve usûl-i fıkıhta farklı müctehidler tarafından çeşitli şekilde izah edilmiştir.

İslam, kişileri yalnızca güç yetirebilecekleri yükümlülüklerle sorumlu tutar. Bu nedenle, zekât ve diğer mali sorumluluklar için, kişinin temel ihtiyaçlarını (havâic-i

---

da yazılı taahhüde girildiğinde bu para, artık temel ihtiyaç için harcanmış demektir. Ancak böyle bir taahhüde bağlanmamış paranın, nisap miktarına ulaşması ve üzerinden bir yıl geçmesi hâlinde, zekâtının verilmesi gerekir." Denilmiştir. Bkz.DİYK, Karar, 2010.

[465] https://marw.dz/%D8%A7%D9%84%D8%B2%D9%83%D8%A7%D8%A9-%D9%81%D9%8A-%D9%85%D8%A7%D9%84-8%A7%D8%AF%D8%AE%D8%B1-%D9%84%D8%B4%D8%B1%D8%A7%D8%A1-D9%85%D8%B3%D9%83%D9%86 [12.11.2023].

asliyye) karşılamak adına sahip olduğu malın, bu ihtiyaçların ötesinde olması gerekmektedir. Havâic-i asliyye, bireyin ve bakmakla yükümlü olduğu kişilerin bir yıl boyunca ihtiyaç duyacağı temel şeylerdir.

Temel ihtiyaçların neler olduğu ve bu ihtiyaçların sınırlarının ne şekilde belirleneceği, bireyin durumu, yaşadığı yer, zamana ve çevreye göre değişiklik gösterebilmektedir. Ancak, İslam âlimleri, bu konuda bazı genel ve objektif ölçütler belirlemişlerdir. Temel ihtiyaçların tanımlanması, toplumun ortak değerleri ve asgari geçim standartları göz önünde bulundurularak yapılmalıdır.[466]

Bu nedenle ödenmesi gereken borçlar da aslî ihtiyaçtan kabul edilmiştir.

İbnü'l-Hümam, konuyu şöyle izah etmektedir:

وَلَيْسَ فِي دُورِ السُّكْنَى وَثِيَابِ الْبَدَنِ وَأَثَاثِ الْمَنَازِلِ وَدَوَابِّ الرُّكُوبِ وَعَبِيدِ الْخِدْمَةِ وَسِلَاحِ الِاسْتِعْمَالِ زَكَاةٌ (لِأَنَّهَا مَشْغُولَةٌ بِالْحَاجَةِ الْأَصْلِيَّةِ وَلَيْسَتْ بِنَامِيَةٍ أَيْضًا، وَعَلَى هَذَا كُتُبُ الْعِلْمِ لِأَهْلِهَا وَآلَاتُ الْمُحْتَرِفِينَ

Oturulan evlerde, bedeni örtecek elbiselerde, ev eşyalarında, binilen bineklerde, hizmet için olan kölelerde, kullanılan silahlarda zekât yoktur. Çünkü bunlar aslı ihtiyaçlar ile meşgul edilirler ve (ticaret için olmadıkça zekâtın şartlarından olan) nâmî (değerini koruyucu veya değer kazanıcı da) değildirler. Bu izaha binaen; ehli için kitaplar ve her sanat (iş) ehlinin sanatı (işi) için bulundurduğu aletlerde de zekât yoktur.[467]

İbn Nüceym, *el-Bahru'r-râik*'te konuyu şöyle anlatmaktadır:

وَشَرَطَ فَرَاغَهُ عَنْ الْحَاجَةِ الْأَصْلِيَّةِ ؛ لِأَنَّ الْمَالَ الْمَشْغُولَ بِهَا كَالْمَعْدُومِ وَفَسَّرَهَا فِي شَرْحِ الْمَجْمَعِ لِابْنِ الْمَلِكِ بِمَا يَدْفَعُ الْهَلَاكَ عَنْ الْإِنْسَانِ تَحْقِيقًا أَوْ تَقْدِيرًا فَالثَّانِي كَالدَّيْنِ وَالْأَوَّلُ كَالنَّفَقَةِ وَدُورِ السُّكْنَى وَآلَاتِ الْحَرْبِ وَالثِّيَابِ الْمُحْتَاجِ إلَيْهَا لِدَفْعِ الْحَرِّ أَوْ الْبَرْدِ وَكَآلَاتِ الْحِرْفَةِ وَأَثَاثِ الْمَنْزِلِ وَدَوَابِّ الرُّكُوبِ وَكُتُبِ الْعِلْمِ لِأَهْلِهَا فَإِذَا كَانَ لَهُ دَرَاهِمُ مُسْتَحَقَّةٌ لِيَصْرِفَهَا إلَى تِلْكَ الْحَوَائِجِ صَارَتْ كَالْمَعْدُومَةِ كَمَا أَنَّ الْمَاءَ الْمُسْتَحَقَّ لِصَرْفِهِ إلَى الْعَطَشِ كَانَ كَالْمَعْدُومِ وَجَازَ عِنْدَهُ التَّيَمُّمُ

[466] DİYK, Karar, 24.01.2023/10; Ayrıca, Heyet, *Zekât Sıkça Sorular*, haz. M.Bülent Dedaş, (Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 2017),11-12.

[467] İbnü'l-Hümâm, *Fethu'l-kadîr*, C.2, 172.

*Zekât için aslî ihtiyaçlardan arta kalan olmasını şart kılmıştır. Çünkü aslî ihtiyaçlar ile meşgul olan mallar yok hükmündedir." İbn Melek'*in *Mecma' şerhinde*[468] *aslî ihtiyarlar şöyle açıklanmıştır:*

İnsanın helâkını hakikaten veya takdiren ortadan kaldıran şeyler asli ihtiyaçtırlar. Takdiri olarak helakı kaldırana örnek: borçlar gibi, hakikaten helakı kaldıranlara örnek ise: nafakalar, oturulacak evler, savaş aletleri, sıcak veya soğuk defeden elbiseler, mesleki aletler, ev eşyaları, binekler, ehli için kitaplar. Bu nedenle bir kişinin yanında işte bu ihtiyaçları karşılamaya sarf etmeye ancak yetecek dirhemleri (paraları) olsa bu para (şer'an) yok hükmündedir. Bu durum aynen; susuzluğu ortadan kaldırmaya yetecek suyun yok hükmünde olup teyemmümün caiz olması gibidir.[469]

Zeylâî (ö. 762/1360) şöyle demektedir:

Bir malın zekâtı olması için, o malın üzerinden bir yıl (haval) geçmesi gerekir. Bunun nedeni, Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in: 'Bir malın zekâtı yoktur, ta ki üzerine bir yıl (haval) geçsin' hadisidir. Çünkü zekâtın sebebi, büyüyen maldır; zira zekât, asıl sermayeden değil, fazlalıktan bir paydır. Allah Teâlâ'nın şu ayeti de buna işaret eder: 'Ve sana neyi harcayacaklarını sorarlar. De ki: 'Artık olanı harcayın." (Bakara, 219) Yani, fazlalık olanı. Büyüme (nemâ) genellikle bir yılsonunda gerçekleşir. Hayvanlar için durum açıktır. Ticaret mallarının da fiyatları mevsimsel olarak değişiklik gösterdiği için, burada da görünür olan sebep, yani yıl (haval) süresi, büyümenin yerine geçer.

Bir malın, borçlardan ve temel ihtiyaçlardan (örneğin, ev, elbise, ev eşyası, meslek araçları, fıkıh kitapları gibi) olması da gereklidir. Çünkü temel ihtiyaçlarla meşgul olmak, o malı yokmuş gibi kabul etmek gibidir. İşte bu nedenle, susuzluk durumunda suyu kullanamayan bir kişi, teyemmüm yapabilir."[470]

---

[468] Bkz. İbn Melek, *Şerhu Mecma'il-Bahreyn*, Yazma, Süleymaniye Kütüphanesi, Fatih Bölümü, No: 1766, Varak 41/b; Ayrıca bkz: İbn Âbidîn, *Reddü'l-muhtâr*, C.2, 262-263.

[469] İbn Nüceym, *el-Bahru'r-râik*, C. 2. S. 222; İbn Abidin, *Reddu'l-muhtar*, C.3. 212.

[470] Fahreddin Osman b. Ali ez-Zeylâî, *Tebyînü'l-hakâik şerhi Kenzi'd-dekâik,* C.2. (Beyrut: Daru'l-kütübi'l-ilmiyye, 2010), 22-23.

Zeylâî'nin bu ifadelerindan anlaşına şudur: Temel bir ihtiyaca harcamak amacıyla kullanılan mal, zekât nisabı açısından yok hükmündedir. Çünkü bu mal, fazlalık ve artış olarak kabul edilmez; zira temel ihtiyaca bağlıdır. Bu nedenle, üzerinde zekât düşmez.

İmam el-Kasânî şöyle demektedir:

> *Bir malın, temel ihtiyacı aşan fazlalık olması gerekir; çünkü bu, zenginlik ve nimet anlamını taşır. Zenginlik ve nimet, insanların rahatça faydalandığı fazlalıkla gerçekleşir. Temel ihtiyaç için gerekli olan mal, sahibini zengin yapmaz ve nimet sayılmaz; çünkü temel ihtiyaç, vücudun varlığını sürdürmesi ve bedeni için gerekli olan şeydir. Bu durumda, bunun şükrü de bedenin nimeti için yapılan şükür gibi olur. Ayrıca, malın sahibi, ihtiyaç duyduğu şeyin karşılığını gönülden veremez; çünkü zekât, gönülden verilmesi gereken bir şeydir. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: 'Malınızın zekâtını, içiniz rahat olarak verin.' Dolayısıyla, mal, gerçek anlamda ihtiyaçla ilgili olduğunda, zekât verilmesi için gerekli olan gönüllü niyet oluşmaz. Bu yüzden, ihtiyaçla ilgili olan mal için zekât verilmesi geçerli değildir. Zekât, fazlalık mal üzerinde olmalıdır. Bu görüş, genel olarak âlimlerin kabul ettiği bir görüştür.*[471]

Molla Ali el-Karî (ö.1014/1605) ise şöyleder:

> *(Fazlalık olan ihtiyaç) ifadesiyle, temel ihtiyaca yönelik olarak kullanılan mal, zekât açısından yok sayılır; bu nedenle, evler, elbiseler, ev eşyaları, binek hayvanları, hizmet köleleri, kullanılan silahlar, ilim kitapları ve meslek araçları gibi şeyler için zekât gerekmez. Eğer bir kişinin malı nisab miktarına ulaşmış olsa da, bu parayı temel ihtiyaçları için harcaması gerekiyorsa, bu mal üzerinde zekât gerekmez. Bu görüş bazı şerhlerde belirtilmiştir ve Bircendî (ö. 934/1527-28 [?]) bunu aktarmıştır, ancak bu konuda bir tartışma vardır. Çünkü eğer söz konusu olan şey, zekâtın bir yıl (havlin)sonunda verilmesi gerektiğiyle ilgiliyse, bu doğru değildir. Ancak*

[471] Bkz: Kâsânî, *Bedâiu's-sanâi' fi tertîbi'ş-şerâi',* C.2. (Beyrut: Daru'l-kütübi'l-ilmiyye, 2003), 11.

bir yıl öncesinde bu ihtiyaçlar söz konusuysa, o zaman herhangi bir sorun yoktur.[472]

Ahmed et-Tahtâvî (ö. 1231/1816) şöyle demektedir:

Temel ihtiyacı' ifadesiyle kastedilen, kişinin sıcaklık ve soğuktan korunmak için gerekli olan giysileri, geçimini sağlamak için gereken parayı, ikamet ettiği evi, savaş araçlarını, meslek gereçlerini, evin temellerini, binek hayvanlarını ve ilim kitaplarını içermektedir. Eğer bir kişi bu tür ihtiyaçlar için para biriktirip, üzerinden bir yıl (haval) geçerse, bu paraya zekât verilmesi gerekmez.[473]

Ahmed et-Tahtâvî'nin bu ifadesi İbn Melek'in beyanıyla aynıdır. Binaenalayh şayet para, ailenin ikâmeti için gereken bir daire almak amacıyla biriktirilmişse, bu para temel bir ihtiyaç için ayrılmış olur ve dolayısıyla bu paraya zekât düşmez. Ancak, İbn Âbidî'nin de ifade ettiği gibi bu paranın daire fiyatını aşan kısmı, temel ihtiyaç için ayrılmamış ve henüz harcanmamışsa, eğer nisaba ulaşmış ve üzerinden bir yıl (havl) geçmişse, bu paraya zekât gerekir.[474] Zekât oranı, bu paranın %2.5'i kadar olacaktır.

Darü'l-iftâ el-Mısrıyye[475], Avrupa Fetva Kurumu[476], Ahmed et-Tahtâvî, Leknevî[477], Ali Cuma, Şevki Allâm ve Hayrettin Karaman, bu konuda benzer bir tutum sergilemişlerdir. Yusuf Karadavî ise bu meseleye iki farklı açıdan yaklaşmaktadır. İlk yaklaşımında, İbn Melek'in görüşünü aynen ifade ettikten sonra şöyle demiştir:

---

[472] Ali el-Kârî, *Fethu Bâbi'l-inâye bi şerhi'n-Nükâye*, C.2. (İstanbul: Daru's-sultan,2022),12.

[473] Ahmed b. Muhammed b. İsmail et-Tahtâvî, *Hâşiyetü 'alâ Merâkı'l-felâh*, thk. Abdülkerim Atâ, C.2, (Dımeşk: Mektebetü'l-Esed, 2001), 392.; *Hâşiyetü't-Tahtâvî ale'd-Dürri'l-muhtâr şerhu Tenvîri'l-ebsâr*, thk, Ahmed Ferid Mezidî, C.3, (Beyrut: Daru'l-kütübi'l-ilmiyye, 2017), 158-159.

[474] Muhammed b. Ömer İbn Âbidîn, *Haşiyetü reddi'l-Muhtâr,* thk.: Hüsameddin b. Muhammed Salih Ferfur, C.5, (Kahire: Darus-selâm, 2023), 433.

[475] Darü'l-iftâ el-Mısrıyye, 21.2.2004, Fetva no: 2006.

[476] Bkz: *el-Karârât ve'l-Fetâvâ es-Sâdıratu ani'-Meclisi'l-Avrûbî li'l-İftâi ve'l-buhûs*, (Beyrut: Müessesetü'r-Reyyân, 1434/2013), 224-225.

[477] Ebü'l-Hasenât Muhammed el-Leknevî, *Umdetü'r-riâye 'alâ şerhi'l-Vikâye*, thk, Salah Muhammed Ebü'l-Hâc, C.2, (Beyrut: Daru'l-kütübi'l-ilmiyye, 2017), 394.

"Zekât nisabına ulaşan parası olan bir Müslüman, ancak bu parayı kışlık ya da yazlık giysi almak için, ya da kendisi ve ailesi için bir yıl yetecek yiyecek almak için veya eğer ilim ehli ise, kendi ilmi alanında gerekli kitapları almak için, ya da borcunu ödeyerek gecenin sıkıntılarından ve gündüzün zilletinden kurtulabilmek için ve bunların dışında aslî ihtiyaçları için kullanması gerekiyorsa, bu kişi sahip olduğu bu parayla zenginlerden sayılmaz. Peygamber Efendimiz (s.a.v) şöyle buyurmuştur: "Sadaka, ancak zenginlerden alınır." Çünkü bu parayı, hayatının ve temel ihtiyaçlarının zorunluluklarını karşılamak için kullanmaktadır. Ayrıca, budurum hadiste " Zekat ancak zenginlikte vardır" şeklinde de ifade edilmiştir. [478]

Karadavî ikinci yaklaşımında ise, kişinin ihtiyaçlarını karşılamaya yetecek maaş vb. başka bir geliri olmaması şartını koşmuştur.[479]

Bu görüşte olanların delillerini kısaca şöyle tespit edebiliriz:

1. **Asli İhtiyaç ve Zekât**: Yukarıdaki açıklamalara göre, zekât nisabına ulaşan bir kişinin sahip olduğu parayı, temel ihtiyaçlarını karşılamak için kullanması durumunda, bu kişi zengin sayılmaz. Susuzluk durumunda suyu abdest almak için kullanamayan bir kişinin teyemmüm yapabilmesinin sebebi o suyun sanki yok hükmünde olmasıdır. Bbunun gibi temel ihtiyaçlar için para biriktirin malda yok hükmündedir. Ayrıca borçlu kimsenin ödeyeceyeği borç sebebiyle yanında bunulunan paraya zekât verilmediği gibi temel ihtiyaçlar için biriktirilen paraya da zekat terettüp etmez.

2. **Niyetin Etkisi**: Niyetin ibadetlerde önemli bir rolü vardır. Zekâtta bir mal ticaret için olmayınca ona zekât gerekmediği halde ticaret için olunca zekât gerekir. Bundan dolayı kişi, eğer parayı sadece hayatın zaruri giderleri ve temel ihtiyaçlarının karşılanması amacıyla biriktiriyorsa ona zekât yükümlülüğü doğmaz.

3. **Kadınların Altın ve Gümüş Takıları**: Şâfiî ve Hanbelî mezheplerine göre kadınların altın ve gümüşten olan bilezik, yüzük küpe vd. zînet eşyaları temel ihtiyaçlar gibi kabul edilir ve bu nedenle zekâttan muaf tutulur. Altın ve gümüşün yaratış itibariyle sarf olması ve artıcı yani çoğalabilen bir değer taşımasına rağmen,

[478] Yusuf, el-Karadavî, *Fıkhu'z-zekât*, 2. Bs. C.1, (Beyrut: Müessesetü'r-risâle. 1969), 280-281.

[479] Karadavî, *a.g.e*, 485.

ihtiyaç olarak değerlendirildiği bir yaklaşımı ifade eder. Bu sebeple temel ihtiyaçlar için elde tutulan paralara da bu yaklaşım bir öerneklik teşkil eder.

4. **Adalet ve Hakkaniyet İlkesi**: Adalet ve hakkaniyet prensibi, zekâtın kişiyi zor duruma düşürmemesi gerektiğini savunur. Zekât, temel ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla birikim yapmış ancak nisap miktarına ulaşmış bir kişinin, birikimini koruma amacına hizmet etmelidir. Eğer bir kişi, düşük gelirle hayatını idame ettirip temel ihtiyaçları için birikim yaparak nisap miktarına ulaşmışsa, zekât ödemesi onun temel ihtiyaçlarını karşılama ve birikim yapma gücünü engelleyebilir. Bu durum, adaletin ve hakkaniyetin zedelenmesine yol açabilir. Çünkü bir kişinin sadece temel ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla yaptığı birikim üzerinden zekât almak, onun ekonomik olarak daha da zor duruma düşmesine yol açabilir. Peygamber Efendimizin "Sadaka ancak zenginlerden alınır" buyruğu da bu tür durumların zekâtla zorlaştırılmaması gerektiğini ifade eder.

Ancak Hanefîlerin çoğunluğu, cumhur, Kuveyt Fetva Kurumu[480] ve Suud Fetva Konseyi, Şeyh Abdülaziz b. Bâz vermiş olduğu fetvasında şöyle demektedir:

> *Evlilik için veya bir konut inşa etmek ya da aslî ihtiyaçlardan başka bir amaçla biriktirilen mal, eğer nisaba ulaşmış ve üzerinden bir yıl geçmişse, altın, gümüş veya kağıt para olsun fark etmeksizin, zekâtı gereklidir. Bu, nisaba ulaşan ve üzerinden bir yıl geçen her şey için zekât verilmesi gerektiğini belirten genel delillere dayanmaktadır, herhangi bir istisna bulunmamaktadır.*[481]

Şeyh Salih Useymin ise fetvasında:

> *Bazı insanlar, eğer parayı evlenmek ya da ev almak gibi bir amaçla biriktiriyorlarsa, zekât vermekle yükümlü olmadıklarını sanıyorlar. Bu doğru değildir. Para, ister geçim için, ister evlenmek ya da ev almak için biriktirilmiş olsun, her durumda ondan zekât vermek gereklidir.*[482]

---

[480] Bkz: İdâretü'l-iftâ, *ed-Dürerü'l-behiyye mine'l-fetâvâ el-Kuveytiyye*, C.3, (Kuveyt: Vizâretü'l-Evkâf ve'ş-Şuûni'l-İslamiyye, 2015), 169-170.

[481] Abdülaziz b. Abdullah b. Abdurrahman Ali Bâz, *Mecmûu fetâvâ ve makâlâtün mütenevvia*, C.14, (Riyad: Daru't-Taybe, 2009) ,129.

[482] Muhammed b. Salih el-Useymin, *Mecmûu fetâvâ ve resâil*, C.18, (Riyad: Daru'l-vatan, 1413), 302.

Âlimlerin çoğunluğu, bu değerli metallerin ve paranın, ister yatırım ve birikim amaçlı, isterse harcama amacıyla elde bulundurulmuş olsun, zekâta tabi olduğunda hemfikirdir. Bu görüşü destekleyen delilleri şu şekilde ele alabiliriz:

1. Kur'ân'da altın ve gümüş ile ilgili âyet. Kur'an-ı Kerim'de, altın ve gümüş biriktirip de bunları Allah yolunda harcamayanlara yönelik "şiddetli azap" tehdidi bulunmaktadır. Bu, özellikle. Ayet'te[483] yer alır. Buradaki ayette, altın ve gümüş biriktirmenin kötü olduğu belirtilirken, bu birikimin hangi amaçla yapıldığının ayrımına gidilmemektedir. Yani, altın ve gümüşün yalnızca zenginleşme amacıyla biriktirilmesi değil, aynı zamanda harcama amacıyla da elde bulundurulması durumunda da zekât yükümlülüğü bulunur. Bu, genelde zekâtın her tür birikim üzerine geçerli olduğu anlamına gelir.

Bu noktada, Kur'an'daki genel hükümler dikkate alındığında, niyetin ve amacın önemi ikinci planda kalır. Zekâtın belirli türdeki mallara -özellikle altın, gümüş ve paraya- uygulandığı ifade edilir, çünkü bu mallar artıcı özellik taşır ve büyürler.

2. Birim yapılan paraya temel ihtiyaç gibi hüküm verilemez. Çünkü temel ihtiyaçlar, ihtiyaç sahibi kişinin yaşamını sürdürebilmesi için zorunlu olan mallardır ve bu malların artıcı özellikleri yoktur. Oysa altın, gümüş ve para, doğrudan artıcı (nâmî) özellik taşıyan mallardır. Bu nedenle, para ve altın-gümüş, asli ihtiyaçlar gibi kabul edilemez. Bu durum, bir kıyas anlamında "me'al-fârık" hatasına düşülmemelidir. Asli ihtiyaçlarla ilgili yapılan bir kıyas, artıcı özelliğe sahip mallar üzerinde geçerli olamaz.

3. Temel ihtiyaçları temin için biriktirilen para zînet eşyalarıyla kıyas olunamaz. Çünkü kadının zinet eşyaları, günlük yaşamda bilfiil kullanılmakta ve ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla taşınmaktadır. Oysa yapılan birikim, yalnızca tüketim için değil, gelecekte kullanılmak üzere biriktirilmekte ve bu nedenle farklı bir amacı taşımaktadır. Birikim, genellikle ticaret amacıyla, yani ileride harcamak veya yatırıma dönüştürmek için elde tutulur. Bu durumda, birikimle kadınn zinet eşyaları arasında yapılan kıyas, yerinde değildir çünkü birikim, tüketim değil, uzun vadeli kullanım amacı güden bir maldır.

[483] " Altın gümüş biriktirip Allah yolunda harcamayanları elem veren bir azapla müjdele!." Tevbe sûresi 34.

4. Zekâttaki miktar ve ölüçüler taabbudî nitelik taşıdığından insanların kendi adâlet anlayışlarına göre değiştirilemez[484].

5. Birikim yapılan para muayyen bir mal değildir: Zira para, belirli bir mal olmadığı için, yalnızca temel bir ihtiyaca tahsis edilmesiyle kabul edilmesi ve bu suretle taayyünü kabil olmaz. Çünkü para, çok çeşitli amaçlarla kullanılabilir ve sürekli değişen ihtiyaçlara göre yönlendirilebilir. Örneğin, ev almak amacıyla biriktirilen para, kişinin durumunun değişmesiyle birlikte iş kurmak veya mevcut işini büyütmek gibi başka amaçlarla da harcanabilir. Bu esneklik, paranın sabit bir amacı olmadığını gösterir ve bu nedenle para, belli bir temel ihtiyaç için tahsis edilmiş sayılmaz.

6. Temel ihtiyaçlar için birikim yapılan bu paralar zekâttan muaf tutulması suistimallere ve zekâtın azalmasına yol açar: Eğer bu tür paralar zekât muaf tutulursa insanlar bu durumu suistimal edebilir. Bu da, zekâtın gerçek ihtiyaç sahiplerine ulaşmamasına ve fakirlerin bu yardımdan mahrum kalmasına neden olabilir. Ayrıca, zekâtın azalması, toplumda yardımlaşma ve paylaşma anlayışının zayıflamasına yol açar. Sonuç olarak, zekâtın hakkaniyetli ve adil bir şekilde uygulanmaması, hem fakirlerin hem de toplumun genel refahı açısından olumsuz sonuçlar doğurur.

Yukarıda yer alan değerlendirmeler, İslam fıkhındaki zekât hükümlerinin, bireylerin temel ihtiyaçları ile ticari faaliyetleri arasındaki farkları nasıl gözettiğini ortaya koymaktadır. Zekât, yalnızca zenginlik birikimi ve malda artış üzerine değil, aynı zamanda birikimlerin amacına ve kullanımına göre de farklılık gösteren bir yükümlülüktür. Bu bağlamda, zekâtın yalnızca kişisel yaşamın zaruri unsurlarına yönelik değil, aynı zamanda ticari ve lüks harcamalarla ilgili de belirli sınırlamaları bulunmaktadır.

---

[484] Eğer zekâtın miktarları adalet ve hakkaniyet ilkelerine göre belirlenirse, bazı durumlarda çelişkili sonuçlar ortaya çıkabilir. Örneğin, 39 koyunu, 29 sığırı, 4 devesi ya da 199 dirhem gümüşü (veya 19 miskal altını) olan bir kişi zekât vermeyecek, ancak 40 koyunu, 30 sığırı, 5 devesi ya da 200 dirhem gümüşü olan bir kişi zekât vermek zorunda kalacaktır. Aynı şekilde, 40 koyunu olan bir kişi zekât verirken, 80 koyunu olan bir kişi vermeyecek, fakat 121 koyunu olan bir kişi iki kat zekât verecektir. Bu tür hükümler, nasslarla (ayrıntılı dini hükümlerle) sabit olup, aynı zamanda icma ile de kabul edilmiştir. Yani, bu miktarların belirlenmesi, dinî bir hüküm olup, adalet veya hakkaniyet ilkeleriyle şekillendirilmez, sadece İslami hükümler çerçevesinde uygulanır. Bkz. Soner Duman, *Günümüz Fıkıh Problemleri*, 2. Bs, (İstanbul: Beka Yayıncılık, 2018), 141.

Aslî ihtiyaçlar için edinilen taşınmazlar ile ticaret amacıyla edinilen taşınmazlar arasında önemli bir fark bulunmaktadır. Kişinin yaşamını sürdürebilmesi için gerekli olan taşınmazlar, zekât yükümlülüğü doğurmazken, satış amacıyla veya nakitlerini muhafaza etmek için edinilen taşınmazlar, ticari mal olarak kabul edilir ve bunlar üzerinden zekât ödenmesi gereklidir.

Kâsânî, bu durumu şu şekilde ifade etmektedir:

> *Aslî ihtiyaç için muhtaç olunan mal sebebiyle kişi zengin olmaz ve bunlar zekât verilecek bir nimette sayılmaz. Çünkü aslî ihtiyaç için muhtaç olunan miktar ile hayatta var olmanın ve bedenin kıvamının zaruri ihtiyaçları olduğundan, bunlar nimetlenmek hâsıl olmuş olmaz.*[485]

Bu ifadeler fıkıh literatüründe kişinin günlük yaşamını sürdürebilmesi için sahip olduğu malların zekât yükümlülüğüne tabi olmadığına işaret etmektedir. Aslında, burada vurgulanan nokta, kişinin temel ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik mal varlığının "zenginlik" oluşturmadığıdır. Zira bu mallar, kişinin hayati zarûretlerini karşılamak amacıyla edinilmiş olup, bu maldan herhangi bir artış ya da biriktirme söz konusu değildir.

Kâsânî'nin açıklamalarına göre, fıkıh açısından zekât, sadece asli ihtiyaçları karşılamak amacıyla biriktirilen paralara değil, aynı zamanda ticaret amacıyla edinilen mallara da uygulanır. Aslî ihtiyaç için edinilen taşınmazlar, kişinin yaşamını sürdürebilmesi için gereklidir ve bu nedenle zekât yükümlülüğü doğurmazken; ticari amaçla edinilen taşınmazlar, kazanç sağlamak amacıyla elde edildiğinden zekâta tabi olur. Bu ayrım, İslam fıkhındaki zekât prensiplerinin, malın amacına ve kullanımına göre şekillendiğini ortaya koymaktadır .[486]

Değerlendirme

Zekâtın Temel İlkeleri ve Aslî İhtiyaçlar

Bu metinde özellikle konut veya araç alımı amacıyla yıllarca biriktirilen paraların zekâttan muaf tutulabilmesi için ek bir şartın olduğu ifade edilmektedir. Ancak, burada "kanalize etme" kavramının ne anlama geldiği, daha ayrıntılı bir açıklama gerektirmektedir. Metinde belirtilen nafaka gibi ihtiyaçların yıllık olduğuna işaret

[485] Bkz: Kâsânî, *Bedâiu's-sanâi' fî tertîbi'ş-şerâi',* C.2. (Beyrut: Daru'l-kütübi'l-ilmiyye, 2003), 11.

[486] Kâsânî, *Bedâi'u's-sanâi'*, C.2,19.

edilmektedir ve diğer fetvalarda "bir yıllık yiyecek" gibi açıklamalar doğrudan yer almaktadır. Şu ana kadar, kurul temel ihtiyaçlar için ayrılan paranın nasıl zekâttan muaf tutulacağı konusunda somut örnekler sunmamıştır.

Temel ihtiyaçlar için ayrılan paranın zekâttan muaf tutulması kabul edildiği takdirde bundan sonra bazı önemli noktaların netleşmesi gerekmektedir:

1. Asıl ihtiyaçlar için ayrılan paranın zekâttan muaf tutulmasının yalnızca nisaba ulaşan ilk yıl mı geçerli olduğu, yoksa her yıl hesaplamada mı dikkate alınacağı konusu önemlidir. Şunu belirtmek gerekir ki, geçmişte Hanefî fıkıh âlimleri, zekâta tabi olan malı, asıl ihtiyaçlar ve borçlar dışında nisab miktarına ulaşan mal olarak tanımlamışlardır. Yani, nisap, sadece asıl ihtiyaçların dışında kalan bir tutardır. Zekât sorumluluğu için, hem yılın başında hem de sonunda nisabın mevcut olması şarttır. Bu durum, ilk yıl zekâta tabi mal tespit edilirken asıl ihtiyaçların hesaba katılmayacağı gibi, bir sonraki yılda da asıl ihtiyaçların dikkate alınmayıp zekât hesaplamasından hariç tutulacağı anlamına gelir. Aksi takdirde, söz konusu malda zekâtın farz olabilmesi için gerekli şartlar yerine getirilmemiş olur. Nisaba tabi malın tespiti konusunda ilk yıl yapılan işlem ile takip eden yıl yapılan işlem arasında bir fark bulunmamaktadır. Her durumda, nisap, asıl ihtiyaçlar ve borçlar dışında kalan bir tutardır. Dolayısıyla, her yıl nisap hesaplanırken, temel ihtiyaçlar dışarıda tutulacak ve bu mal zekâttan muaf tutulacaktır.

2. Temel ihtiyaçlar için ayrılan paranın zekâttan muaf tutulmasının, her yılki zekât hesaplama zamanında geleceğe yönelik bir para ayırmak anlamına gelip gelmediği konusu da önemli bir sorudur. İlk kez nisaba ulaşan yılda muaf tutulan temel ihtiyaçlar, örneğin yiyecek, o anki mevcut maldan ibarettir ve ilerleyen zamanlarda harcanacaktır. Mevcut olmayan bir malı muaf tutmak ise anlamsızdır. Bir yıl sonra, yeni bir nisap hesaplaması yapıldığında, o dönemde mevcut olan yiyecekler yine zekât hesaplamasından muaf tutulur, çünkü bunlar da ileride tüketilecektir. Bu durumda, temel ihtiyaçlar veya bunlar için ayrılan parayı zekât hesabından düşmek, gelecekteki harcamalar için para ayırmak anlamına gelir ve bu işlem her zaman ileriye dönük olur. Eğer bir itiraz olarak "Geçen yıldan bu yana bir yıl geçti ve kişi istediği harcamaları yaptı" denirse, buna şu şekilde yanıt verilebilir: Geçen yıldan itibaren bir yıl geçmiş olması, zekât vermenin şartlarından yalnızca bir tanesidir. Ayrıca, malın büyümesi ve temel ihtiyaçların dışında olması gibi başka şartlar da

vardır. Bir malın üzerinden bir yıl geçmesi, bu şartların gerçekleşmesini sağlamaz; bu şartların yerine gelmesi, ayrı bir meseledir.

3. Aslî ihtiyaçlar için ayrılan parayı zekâttan muaf tutmanın, nisab miktarlarını değiştirmek anlamına gelip gelmediği önem arz etmektedir. Zira günümüzde, zenginliği belirlemede mevcut zekât nisablarının yetersiz kaldığı gerekçesiyle bu nisabların değiştirilmesi önerilmektedir. Özellikle, ülkemizde geçerli olan 80,18 gram altın (yaklaşık 88.200 TL) nisabının, kirada oturan bir ailenin yalnızca birkaç ay geçimini karşılayabilecek bir miktar olduğu düşünülmektedir. Örneğin, büyük şehirlerde kirada oturan bir ailenin yılda ortalama 200 bin TL konut kirası, 100 bin TL civarında gıda masrafı, ulaşım ve eğitim gibi diğer giderlerle birlikte yıllık ihtiyaçlarının nisap miktarını çok aşacağı aşikârdır. Bu durumda, yıllık masraflarının toplamı nisap seviyesinin çok üzerinde olan bu kişi, aslında fakir kabul edilmelidir ve zekât vermemesi gerekmektedir. Bu durum, mevcut nisabın halkın gerçek ekonomik ihtiyaçlarını yansıtmadığına dair bir gösterge olarak değerlendirilebilir.

Bunlara ek olarak İbn Melek'in, temel ihtiyaçlar için ayrılan paranın zekâttan muaf tutulması görüşü, hem İslam fıkhının genel yapısına hem de tarihi uygulamalara aykırıdır. Zekât, malın üzerinden bir yıl geçmesi ve belirli şartlara uyması durumunda verilmesi gereken bir ibadet olup, temel ihtiyaçlar için ayrılan paranın zekâttan muaf tutulması fikri, Hz. Peygamber ve sahabe dönemindeki uygulamalarla uyumsuzdur. Ayrıca, İslam iktisadının temel prensiplerinden biri, mal ve paranın farklı hükümlere tabi olmasıdır. Paranın ticarî maldan ayrı bir kategoriye sahip olması gerektiği kabul edilmiş ve bununla ilgili özel hükümler getirilmiştir. İbn Melek'in önerisi, bu ayrımı göz ardı ederek parçacı bir yaklaşım sergilemekte ve mal ile para arasındaki farkları yok saymaktadır. Bu tür bir yaklaşım, özellikle faizin meşru kabul edilmesi ve ticarette kullanılmayan paraların zekâttan muaf tutulması gibi ciddi fıkhî sorunlara yol açabilir. Bu sebeple, temel ihtiyaçlar için ayrılan paranın zekâttan muaf tutulması gibi bir çözüm önerisi, İslam fıkhının genel yapısına ve iktisadî prensiplere aykırıdır.[487]

[487] Ayrıntılı bilgi için Bkz: Temel Kacır, "Temel İhtiyaç Maddelerini Temin Etmek İçin Biriktirilen Paranın Zekâttan Muafiyeti Meselesi" *International Congress of Islamic Economy, Finance and Ethics Proceedings Book* December 12-13, 2020 İstanbul /Turkey, 2020, s. 22-31.

Zekâtın temel ilkeleri ve usûl-i fıkıh açısından bakıldığında, aslî ihtiyaçlar kişinin hayati zarûretlerini karşılamak için edinilen mallardır ve bu mallar zekâta tabi değildir. Ancak ticaret amacıyla edinilen mallar, kazanç sağlama amacı taşıdığı için zekâta tabi olur. DİYK'nun fetvası, bu prensibe dayanarak, ticaret amacıyla edinilen taşınmazlar ve diğer malların zekâta tabi olduğunu belirtmektedir. Bu görüş, İslam fıkhındaki zekât anlayışının temel ilkelerine uygun olup, modern ticaret yaşamı ile İslam hukuku arasındaki uyumu sağlamaya yöneliktir.

4.4. Oruç

4.4.1. Ramazan Hilâlinin Tespiti

Bu husus Kurul diğer bir fetvası ise şöyledir:

> *...Hilali gözlemlemenin amacı Ramazan ayının girip girmediğini belirlemektir. Bu sebeple, hilali çıplak gözle görme dışında, bizi bu amaca ulaştıracak başka yöntemlerden yararlanmak da mümkündür. Bugün, insanoğlunun ulaştığı teknolojik gelişmişlik, ayın hareketleri konusunda en ince ayrıntıyı bile izleme imkânı sunmaktadır. Artık ince astronomik hesaplar yoluyla, gelecek birkaç yıllık namaz vakitlerini gösteren takvimleri hazırlama imkânı bile doğmuştur. Dolayısıyla kamerî ayların başlangıçlarını hesap yöntemiyle belirlemek meşrudur.*[488]

Kurul diğer bir fetvasında ise şöyle demiştir:

> *…Günümüzde ayın, hilal hâlinde nerede ve ne zaman görülebileceği, hatasız olarak, hesapla tespit edilebilmektedir. Yurdumuzda ve İslam ülkelerinin çoğunda takvimler bu hesaplamalara göre düzenlenmekte; Ramazan ve bayramlar da buna göre belirlenmektedir. Az sayıda bazı İslam ülkeleri ise, kamerî aybaşlarının tespitinde, ayın hilal şeklinde gökyüzünde görülebilecek hâlde bulunması zamanını değil, kavuşum anını veya hilalin kendi ülkelerinde de görülmesini esas almaktadırlar… Bu nedenle başka bir ülkede bulunan bir müslüman, bayramını bulunduğu ülkeye göre yapar. Bayram coşkusunu, bulunduğu yerdeki müslüman kardeşleriyle birlikte yaşar.*[489]

[488] DİYK, *Fetvalar,* 263-264.

[489] DİYK, *Fetvalar,* 294-295.

Ülkemizde ve İslam dünyasındaki pek çok devlette hesaplamalar, hilalin dünyanın hangi noktasında olursa olsun görülebileceği göz önünde bulundurularak yapılmakta ve takvimler bu hesaplara göre düzenlenmekte; dini bayramlar da buna dayalı olarak belirlenmektedir. Bazı İslam devletleri ise, lunar ay başlangıçlarının belirlenmesinde, ayın hilal şeklinde gökyüzünde görünür hale gelme zamanını değil, kavuşum anını esas almaktadır. Ayrıca bazı ülkeler, hilalin gözlemlenme zamanını değil, kendi topraklarında görülebilir olma durumunu dikkate alarak karar vermektedirler. Bu yüzden zaman zaman bizimle bir gün farklı bayram yapan ülkeler görülebilmektedir. Bu tür farklı anlayışlardan kaynaklanan uygulama çeşitlilikleri, kimsenin dini vecibelerine engel teşkil etmez. Bu sebeple Suudi Arabistan'da bulunanlar, o ülkedeki uygulamalara göre hareket ederler. Dolayısıyla, söz konusu ülkenin hesaplamalarına göre gerçekleştirilen hac ibadeti de geçerliliğini korur.[490]

4.4.2. İnsülin İğnesi ve Oruç

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...Gıda ve keyif verici olmayan enjeksiyonlar, yemek ve içmek anlamına gelmediklerinden orucu bozmazlar. Ancak gıda ve/veya keyif verici enjeksiyonlar orucu bozar.*[491] *...Şeker hastalarının kullandıkları insülin iğnesi bu nitelikte olmadığı için orucu bozmaz. İnsüline bağımlı olarak yaşayan hastaların da oruç tutmaları sağlıklarına zarar veriyorsa oruç tutmayabilirler. Tutamadıkları oruçlarının sayısınca her gün için bir fidye verirler.*[492]

Bu hususta Kurulun diğer bir fetvası şöyledir:

> *...Bazı hastalıkların teşhisi amacıyla hastalara damar yoluyla besleyici niteliği olmayan radyoaktif maddenin verilmesi orucu bozmaz. Çünkü bu şekilde verilen söz konusu madde besleyici ve vücudu kuvvetlendirici mahiyet taşımamaktadır.*

Bu hususta Kurulun diğer fetvası ise şöyledir:

---

[490] Bkz: DİYK, *Fetvalar,* 310-311.

[491] Bkz: DİYK 22. 09. 2005 tarihli kararı.

[492] DİYK, *Fetvalar*, 276. Bk. Merğînânî, *el-Hidâye,* C.2, 263-264; Kâsânî, *Bedâî'*, C.2, 98; İbn Âbidîn, *Reddü'l-muhtâr*, C.3, 366-367.

...Anestezi, nefes yolu veya iğne ile vücuda ilaç verilerek oluşturulmaktadır. Nefes yolu veya iğne ile yapılan anestezi, mideye ulaşmadığı gibi, yeme-içme anlamı da taşımamaktadır. Ancak bölgesel ve genel anestezide, acil durumlarda ilaç ve sıvı vermek amacıyla damar yolu açılarak, bu açıklık işlem süresince serum vermek suretiyle sağlanmaktadır. Bu itibarla, sınırlı uyuşturma (sınırlı uyuşturma) orucun sıhhatine engel değildir. Bölgesel ve genel anestezide serum verildiği için oruç bozulur.[493]

Bu hususta Kurulun diğer fetvası ise şöyledir:

...Böbrek yetmezliği hastalarına uygulanan diyaliz, periton diyalizi, hemodiyaliz olmak üzere iki çeşittir... Buna göre hastaya herhangi bir sıvı maddesi verilmeden gerçekleştirilen hemodiyalizde oruç bozulmaz. Diğer diyaliz çeşitlerinde ise, vücuda gıda içerikli sıvı verildiği için oruç bozulur.[494] *Bu bilgiler ışığında gerek anjiyografi gerekse anjiyoplasti operasyonlarında yemek ve içmek anlamı bulunmadığından, oruç bozulmaz.*[495]

Bu hususta Kurulun başka bir fetvası ise şöyledir:

Oruç; yemek, içmek, cinsel ilişki ve bunların kapsamına giren şeylerle bozulur. Bu sebeple, besin değeri taşımayan aşılar orucu bozmaz.[496]

Yine bu hususta Kurulun başka bir fetvası ise şöyledir:

...Bu itibarla, deri üzerine sürülen merhem, yapıştırılan ilaçlı bantlar orucu bozmaz.[497]

Bu hususta başka bir Kurul fetvası şöyledir:

---

[493] DİYK, Fetvalar, 277-278.;(DİYK 22. 09. 2005 tarihli karar.); bkz. Merğînânî, *el-Hidâye,* C.2, 263-264; Kâsânî, *Bedâî'*, C.2, 98.

[494] DİYK, *Fetvalar*, 279. Ayrıca Bkz: DİYK 22. 09. 2005 tarihli karar; bkz. Merğînânî, *el-Hidâye*, C.2, 263-264; Kâsânî, *Bedâî*', C.2, 98.

[495] DİYK, *Fetvalar*, 280.; Ayrıca Bkz: DİYK 22. 09. 2005 tarihli karar; bkz. Kâsânî, *Bedâî'*, C.2, 98.

[496] DİYK, Fetvalar, 281.; DİYK 22. 09. 2005 tarihli karar; bk. Merğînânî, *el-Hidâye*, C.2, 263-264; Kâsânî, *Bedâî'*, C.2, 98; İbn Âbidîn, *Reddü'l-muhtâr*, C.3, 366, 367.

[497] DİYK, *Fetvalar*, 282.

Bazı kalp rahatsızlıklarında dilaltına konulan hap, doğrudan ağız dokusu tarafından emilip kana karışarak kalp krizini önlemektedir. Söz konusu hap ağız içinde emilip yok olduğundan mideye bir şey ulaşmamaktadır. Bu itibarla, dilaltı hapı kullanmak orucu bozmaz.[498]

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu (DİYK) tarafından verilen fetvalar, özellikle oruç ve sağlık durumlarıyla ilgili olarak, günümüz tıbbi uygulamaları ve modern tıbbî tedavi yöntemleriyle İslam hukukunun oruçla ilgili kurallarını nasıl uyumlu hale getirdiğine dair önemli bir örnek teşkil etmektedir. Kurulun verdiği fetvalar, sağlık sorunları ve tedavi sürecinde oruç tutmanın durumu, İslam hukuku (fıkıh) perspektifinden oldukça önemli bir meseleye işaret etmektedir. Bu fetvalar, İslam'daki oruç hükümlerinin modern tıbbi durumlarla nasıl uyumlu hale getirilebileceğini ve mezheplerin farklı görüşlerini nasıl içerebileceğini ortaya koymaktadır. Şimdi, bu fetvaları İslam hukuku ve farklı mezhep görüşleri açısından değerlendirelim.

1. Gıda ve Keyif Verici Enjeksiyonlar

DİYK, oruç bozacak hususları tanımlarken, gıda ve keyif verici enjeksiyonlar gibi unsurlara vurgu yapmaktadır. Bununla birlikte, şeker hastalarının insülin iğnesi kullanmasının orucu bozmadığı ifade edilmektedir. İnsülin, vücudun şeker seviyesini dengelemek için kullanılan bir tedavi yöntemidir ve gıda veya keyif verici bir madde olarak kabul edilmez.

İslam Hukuku Açısından:

Hanefî Mezhebi: Hanefî mezhebi, orucu bozan şeylerin yeme-içme olduğu konusunda genel bir görüş birliğine sahiptir. İnsülin gibi besleyici olmayan maddeler, vücutta gıda yerine geçmediği için orucu bozmaz. Bununla birlikte, sağlık sorunları nedeniyle oruç tutmak zorlaşan kişiler, fidyeye yönlendirilmiş ve oruç tutmamaları durumunda bir fidye vermeleri gerektiği ifade edilmiştir.

Şâfiî Mezhebi: Şâfiî mezhebi de benzer şekilde, yemek ve içmek dışında, vücuda besin değeri taşımayan maddelerin orucu bozmayacağı kanaatindedir. Bu nedenle insülinin orucu bozmadığına hükmedilir.

[498] DİYK, *Karar,* 22.09.2005.

Mâlikî ve Hanbelî Mezhepleri: Bu iki mezhep de orucun bozulması için gıda veya içecek madde alınmasını temel alır. İnsülin gibi maddeler orucu bozmaz, çünkü bunlar besleyici değildir.

Sonuç olarak, İslam'ın temel oruç hükümleri doğrultusunda, insülin kullanımı gibi tedaviler orucu bozmaz, çünkü bu tedavi vücudun temel ihtiyaçlarını karşılama amacını taşımamaktadır. DİYK'nun fetvası, bu görüşle örtüşmektedir.

2. Radyoaktif Maddeler ve Diyaliz

DİYK'nun radyoaktif maddelerin orucu bozmayacağına dair fetvası, besleyici ve kuvvetlendirici özellik taşımadıkları gerekçesiyle oruçla ilgili değildir. Ayrıca, böbrek yetmezliği hastalarına uygulanan diyaliz tedavisinde, sıvı verilmediği sürece oruç bozulmazken, sıvı içeren diyalizlerde oruç bozulur.

İslam Hukuku Açısından:

Hanefî Mezhebi: Hanefî mezhebi, oruçla ilgili olarak, vücuda giren besin değeri taşıyan şeylerin orucu bozduğunu belirtir. Diyaliz tedavisinin sıvı verilmeden yapılması durumunda oruç bozulmaz. Ancak sıvı verilen tedavi orucu bozar. Radyoaktif maddeler de besleyici olmadığı için oruç bozmaz.

Şâfiî Mezhebi: Şâfiî mezhebi de benzer şekilde, orucun sadece gıda ve içecek alımı ile bozulacağını kabul eder. Diyaliz tedavisinde sıvı verilmesi orucu bozar, ancak sıvı verilmeyen diyaliz tedavisi bozmaz. Radyoaktif maddeler de orucu bozmaz.

Mâlikî Mezhebi: Mâlikîler, vücuda giren herhangi bir maddeyi oruç bozucu kabul eder, ancak radyoaktif maddeler ve sıvı içermeyen diyaliz gibi durumlar orucu bozmaz.

DİYK'nun fetvası, İslam hukukunun oruçla ilgili klasik anlayışlarıyla uyumludur. Diyaliz tedavisinin sıvı verilmeden yapılması orucu bozmazken, sıvı verilen tedaviler orucu bozar. Ayrıca, radyoaktif maddeler orucu bozmaz çünkü besleyici değeri yoktur.

3. Aşılar ve Merhemler

DİYK'nun fetvası, aşıların orucu bozmadığını belirtmektedir. Ayrıca, deri üzerine sürülen merhem ve yapıştırılan ilaçlı bantlar da orucu bozmaz. Bunlar, doğrudan mideye veya sindirim sistemine ulaşmadıkları için orucu bozmazlar.

İslam Hukuku Açısından:

Hanefî Mezhebi: Hanefî mezhebi, vücuda dışarıdan uygulanan maddelerin orucu bozmadığını belirtir. Aşılar ve dışarıdan uygulanan ilaçlar orucu bozmaz.

Şâfiî Mezhebi: Şâfiî mezhebi de bu görüşü benimser. Deriye uygulanan merhemler ve aşılar orucu bozmaz, çünkü bunlar mideye ulaşmaz ve besleyici değildir.

Mâlikî ve Hanbelî Mezhepleri: Aynı şekilde, bu iki mezhep de dışarıdan uygulanan tedavi yöntemlerinin orucu bozmadığını kabul eder.

4. Dilaltı Hapları

DİYK'nun fetvası, dilaltı haplarının orucu bozmadığını belirtmektedir. Bu haplar doğrudan ağız yoluyla emildiği için mideye gıda veya sıvı ulaşmaz.

İslam Hukuku Açısından:

Hanefî Mezhebi: Hanefîler, dilaltı haplarının orucu bozmadığı görüşündedir çünkü bu haplar mideye ulaşmadan vücutta çözülür.

Şâfiî Mezhebi: Şâfiî mezhebi de benzer şekilde, dilaltı ilaçlarının orucu bozmadığını kabul eder.

Mâlikî ve Hanbelî Mezhepleri: Aynı şekilde, diğer mezhepler de dilaltı haplarının orucu bozmadığını kabul ederler.

5. Anestezi ve Serum

DİYK'nun fetvası, bölgesel ve genel anestezi uygulamalarında serum verilmesi durumunda orucun bozulduğunu belirtirken, sınırlı uyuşturmalarda orucun bozulmadığını ifade etmektedir.

İslam Hukuku Açısından:

Hanefî Mezhebi: Hanefîler, anestezi ve serum verilmesi durumunda orucun bozulacağını kabul eder. Serum, vücuda sıvı ve besin taşıdığı için orucu bozar.

Şâfiî Mezhebi: Şâfiîler de benzer şekilde serum verildiğinde orucun bozulduğunu kabul eder.

Mâlikî ve Hanbelî Mezhepleri: Aynı şekilde, diğer mezhepler de serum verilmesinin orucu bozduğunu kabul ederler.

Değerlendirme

DİYK'nun verdiği fetvalar, günümüz tıbbi tedavi yöntemleri ile İslam hukukunun oruçla ilgili hükümleri arasında bir uyum sağlamaktadır. DİYK, besleyici ve gıda etkisi olan ilaç ve tedavilerin orucu bozduğunu, ancak besin değeri taşımayan tedavi yöntemlerinin orucu bozmadığını belirterek, oruç tutmanın sağlık açısından mümkün olduğunda dini yükümlülükten kaçınmanın önüne geçmektedir.

Farklı mezheplerin görüşlerine paralel olarak, İslam hukukunun oruçla ilgili hükümleri, tıbbi tedavi yöntemlerinin maddelerinin vücuda etkisini dikkate alarak, günümüz sağlık koşullarına uygun bir şekilde yorumlanabilir. DİYK'nun fetvaları, bu dini hükümleri modern sağlık pratiğiyle dengede tutarak uygulamaktadır.

4.4.3. Uçakla Seyahat ve İftar

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *Uçakla seyahat eden oruçlu kişi iftarını nereye göre yapar? Seyahate çıkan kişilerin, imsak ve iftarları o anda bulundukları yere göre yapmaları gerekir. Uçakla seyahat eden oruçlu kişiler de uçuş esnasında uçağın üzerinde bulunduğu yere göre imsak ve iftar yapmalıdırlar. Ancak çok hızlı uçaklarla kıtalar arası yolculuk yapılması durumunda, imsak ile iftar arasında süre, anormal ölçüde kısa veya uzun olabilmektedir. Bu durumda, yolculuk yapacak kişi orucunu kazaya bırakabilir. Ancak oruca başlamış ise, bir takdir yaparak (mesela oruç tutmaya başladığı yerin akşam vaktinde) iftar edebilir.*[499]

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu (DİYK) tarafından verilen fetva, uçakla seyahat eden oruçlu kişilerin imsak ve iftar vakitlerini nasıl belirlemeleri gerektiği konusunda modern ulaşım koşulları ve İslam hukukunun oruçla ilgili hükümleri arasında bir denge kurmaktadır. Bu konuda farklı mezheplerin bakış açılarıyla, İslam hukukunun temel ilkelerini göz önünde bulundurarak değerlendirme yapalım.

DİYK'nun fetvasına göre, uçakla seyahat eden oruçlu kişiler, uçuş esnasında imsak ve iftar saatlerini uçağın üzerindeki konumlarına göre yapmalıdırlar. Bu, genel olarak bulundukları yerin saatlerine göre hareket edilmesi gerektiği anlamına gelir. Ancak uçuş sırasında, kıtalar arası yolculuklar yapılması durumunda oruç tutma süresi

[499] DİYK, *Fetvalar,* 289.

anormal şekilde kısa veya uzun olabilir. Böyle bir durumda, kişi orucunu kazaya bırakabileceği gibi, oruç tutmaya başladığı yerin akşam saati itibariyle iftarını açabilir.

İslam Hukuku Açısından

İslam hukuku, oruçla ilgili hükümleri belirlerken, yeme ve içmenin durdurulması, imsak ve iftar vakitlerinin belirli zaman dilimlerine dayanması gibi unsurlara odaklanır. Bu kurallar zamanla mekânla ilişkili olarak değişebilir, ancak İslam hukukunun temel prensibi, kişilerin bulundukları coğrafi konumdan bağımsız olarak doğal zaman dilimlerine uygun hareket etmeleridir.

1. Oruç ve Zamanın Belirlenmesi

Oruç, İslam'da sabah namazı (imsak) ile akşam namazı (iftar) arasındaki süreyi kapsar. Bu süre, güneşin doğuşu ve batışıyla belirlenir. Bununla birlikte, modern ulaşım teknolojisi (özellikle uçaklar) sayesinde insanlar çok hızlı bir şekilde yer değiştirebilmekte ve bu durum, zaman dilimlerini etkileyebilir.

2. Modern Seyahatlerde Oruç

Uçakla seyahat ederken, yolcuların bulundukları yerin saatine göre oruçlarını açmaları gerektiği şeklindeki görüş, İslam hukukunun temel ilkelerine uygundur. Ancak, kıtalar arası yolculuklar söz konusu olduğunda, oruç süresi anormal şekilde uzun veya kısa olabilir. Bu durumda, oruç tutan kişi, bulunduğu yerin zamanına göre orucunu açabilir.

İslam Hukuku Açısından

Çeşitli mezheplerin oruçla ilgili farklı yorumları olsa da, genel olarak imsak ve iftar vakitlerinin bulunduğu yerin coğrafi konumuna göre belirlenmesi gerektiği kabul edilir. Yine de çok hızlı seyahat edilen bir durumda, yolcunun oruç tutma süresinin çok kısa olabileceği veya anormal şekilde uzun olabileceği dikkate alınarak esneklik sağlanması mümkündür.

Mezheplerin Görüşleri

İslam mezhepleri oruçla ilgili zaman ve mekânın belirlenmesi konusunda çeşitli görüşlere sahiptir. Modern ulaşım koşullarını göz önünde bulundurduklarında farklı yaklaşımlar sergilenebilir. Bu konuda bazı mezheplerin temel yaklaşımlarını şu şekilde özetleyebiliriz:

1. Hanefî Mezhebi

Hanefî mezhebi, oruçla ilgili olarak zamanın belirlenmesinde bulunduğunuz yerin saati esas alınır. Uçakla seyahat ederken, kişinin bulundukları coğrafyaya göre imsak ve iftar vakitlerini ayarlaması gerekmektedir. Ancak, kıtalar arası yolculuklarda zaman farkı çok fazla olduğunda, bu durumda kişinin bulunduğu yerin akşam vaktine göre orucunu açabileceği yönünde esneklik tanınabilir. Ayrıca, seferîlik durumu (yolculuk hali) da dikkate alındığında, bu tür durumlarda orucunu kazaya bırakma imkânı da vardır.

2. Şâfiî Mezhebi

Şâfiî mezhebi de imsak ve iftar vakitlerinin bulunduğunuz yerin zamanına göre belirlenmesini savunur. Uçakla seyahat ederken, kişi, bulundukları coğrafyadaki saatlere göre hareket etmelidir. Ancak çok hızlı uçuşlar sonucu zaman farkları çok uzun olabileceği için, bu tür durumlarda orucun kazaya bırakılması veya başlangıç yerinin akşam vakti ile iftar edilmesi gerektiği kabul edilebilir.

3. Mâlikî Mezhebi

Mâlikî mezhebi, oruçla ilgili zamanın bulunduğunuz yerin saati doğrultusunda belirleneceği görüşünü savunur. Uçakla seyahat eden bir kişi, gittiği bölgenin saatiyle orucunu açabilir. Ancak uçakla çok hızlı bir şekilde seyahat edilmesi ve zaman farklarının çok fazla olması durumunda, kişinin bulunduğu yere en yakın zaman dilimini esas alması gerektiği ifade edilebilir.

4. Hanbelî Mezhebi

Hanbelî mezhebi de genellikle bulunduğunuz yerin saati esas alınarak oruç tutmayı savunur. Ancak uçakla çok hızlı bir şekilde geçilen bölgelerde zaman farklarının çok fazla olabileceği göz önünde bulundurularak, kazaya bırakma veya başlangıç yerinin akşam vakti ile iftar edilmesi gibi bir esneklik sağlanabilir.

3. Uygulamada Esneklik

Günümüzdeki hızla gelişen ulaşım araçları ve farklı zaman dilimlerinin iç içe geçtiği kıtalar arası uçuşlar, bu tür sorunların ortaya çıkmasına neden olabilir. Bu durumda, oruçlu kişinin, oruç tutmaya başladığı yerin akşam saati ile iftarını açması veya bulunduğu bölgenin akşam vaktine göre hareket etmesi, daha pratik ve uygulanabilir bir çözüm sunabilir.

4. Seferîlik Hükmü

Seferîlik (yolculuk hali) durumunda, bir kişi seyahate çıktığında, İslam hukukunda yolculuk yapan bir kimseye oruçta kolaylık sağlanabilir. Bu, kişinin orucunu kazaya bırakma hakkı veya yolculuk yaptığı yerin zaman diliminde oruç tutmayı esnetme imkânı sağlar. Uçakla seyahat edilen uzun mesafeler ve zaman farkları göz önüne alındığında, seferîlik hükmü geçerli olabilir ve kişi orucunu kazaya bırakabilir veya iftarını başlama yerinin akşam vaktine göre yapabilir.

DİYK'nun fetvası, bulunduğunuz yerin saati esas alınarak oruç tutulması gerektiğini ifade etmektedir. Ancak kıtalar arası uçuşlar ve zaman farklarının çok fazla olduğu durumlarda, oruç tutan kişi, orucunu kazaya bırakabilir veya başladığı yerin akşam vaktiyle orucunu açabilir. Bu yaklaşım, İslam hukukunun genel esneklik anlayışına uygun olup, özellikle modern seyahat koşulları göz önüne alındığında oldukça pragmatik bir çözümdür. Mezhepler de genellikle bulunduğunuz yerin saati ve seferîlik gibi durumları dikkate alarak benzer bir yaklaşımı benimsemektedirler.

4.5. Hac

4.5.1. Kadının Mahremiz Hac veya Umreye Gitmesi

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...Bu itibarla, Hanefî mezhebine göre evli bir kadının kendisiyle birlikte gideceği bir mahremi yoksa hacca gitmesi uygun değildir. Ancak kocasının iznini ve rızasını alarak güvenilir bir hac organizasyonuyla Şâfiî ve Mâlikî mezheplerini taklid edip mahremsiz olarak gitmesi mümkündür.*[500]

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) bu konudaki fetvası, evli bir kadının kocasının izni olmadan veya yanında mahremi olmadan hac veya umreye gitme meselesini açıklığa kavuşturmak amacıyla verilmiştir. Bu konuda farklı İslam mezheplerinin görüşleri ve İslam hukukunun temel ilkeleri göz önünde bulundurularak bir değerlendirme yapmak mümkündür.

DİYK'nun fetvasına göre:

1. Hac Farz İbadeti: Farz olan bir ibadet olan hac için, kadınların kocasının izni ve yanında mahremi olmadan gitmesi konusunda, Hanefî ve Hanbelî mezheplerine göre, kadının hacca gitmesi için yanına bir mahrem (erkek akrabası) alması gerekmektedir.

[500] İbn Kudâme, *el-Muğnî,* C.5, 31.

Eğer mahremi yoksa, bu durumda kocasının iznini alması gerekir. Ancak Şâfiî ve Mâlikî mezhepleri, kadının, güvenilir bir grup kadınla (üç veya daha fazla) hacca gidebileceğini kabul etmektedir.

2. Umre: Umre, farz olmayan bir ibadet olduğundan, kocası izni olmadan kadınların umreye gitmesi caiz değildir. Ancak yanında mahremi varsa, kocası buna engel olamaz.

İslam Hukukunda Kadının Hac ve Umreye Gitmesi:

İslam'da hac, İslam'ın beş şartından biri olup, belirli bir süre içinde, gerekli şartları taşıyan her Müslümanın, hayatında bir kez Mekke'ye gitmesi farz kılınmıştır. Kadınların hacca gitmesi, İslam'da belirli şartlara bağlıdır. Bu şartlar, kadının yalnız başına gitmesini engellemek amacıyla koyulmuştur.

1. Hanefî Mezhebi

Hanefî mezhebine göre, hac farz olduğunda kadının, yanında mahremi olması gerekmektedir. Mahrem, kadının evlenmesi haram olan erkek akrabasıdır (baba, erkek kardeş, oğul gibi). Hanefî mezhebi, kadının hacca gitmeden önce mahremi olmadan bu ibadeti yapmasını caiz görmemektedir. Bununla birlikte, kocasının izni olmadan da hacca gitmesi, kadına engel olunması gereken bir durum olarak kabul edilmez.

Yani, kocanın izni gerektiği gibi, yanında mahremi de bulunmalıdır. Eğer kadının mahremi yoksa, kocasının izni ile hacca gitmesine izin verilir.

2. Şâfiî Mezhebi

Şâfiî mezhebi, kadının üç veya daha fazla güvenilir kadınla hacca gitmesini kabul etmektedir. Bu görüşe göre, mahrem şartı aranmamaktadır. Burada önemli olan, güvenilir bir grup oluşturulması ve kadının güvende olacağı bir ortamın sağlanmasıdır. Ayrıca, Şâfiî mezhebi kocanın iznini genellikle aramaz. Kadın, kendi kararını vererek bu ibadeti yerine getirebilir.

3. Mâlikî Mezhebi

Mâlikî mezhebi, genellikle güvenilir bir grup içinde kadının hacca gitmesini kabul etmektedir. Kadının yalnız gitmesine engel teşkil eden herhangi bir durum yoktur. Ancak, kadınlardan oluşan bir grup içinde olması tercih edilir. Burada da, kocasının

izni genellikle aranmamaktadır. Kadın, güvenli bir ortamda hacca gitmeye karar verdiği takdirde, buna engel olunmamalıdır.

4. Hanbelî Mezhebi

Hanbelî mezhebi de, Hanefî mezhebi gibi, kadının hacca gitmesi için yanında mahremi olması gerektiğini savunmaktadır. Mahremi bulunmayan bir kadın, kocasının izni olmadan hacca gidemeyecektir. Bu nedenle, Hanbelî mezhebi de kadınların yalnız başlarına hacca gitmelerine izin vermez.

Değerlendirme:

DİYK, verilen fetvaya dayanarak, kadının hac için yanında bir mahremi olmasını veya kocasının iznini almasını gerekli görmekte, ancak Şâfiî ve Mâlikî mezheplerinin görüşünü taklid ederek mahremsiz hacca gitmenin de mümkün olduğunu ifade etmektedir. Bu, her ne kadar Hanefî mezhebinin görüşüne zıt olsa da, mezheplerin farklı ictihadları ve çağdaş fıkıh anlayışının esnekliği göz önünde bulundurularak yapılmış bir değerlendirmedir.

Kocasının izni olmadan, kadınların umreye gitmesi farz olmadığı için DİYK, umre konusunda kocasının iznini gerekli görmektedir. Ancak, kadın mahreminin olması durumunda, kocası buna engel olamaz. Bu da yine DİYK'nun, fıkıh mezheplerinin uygulamalarına ve kadının orada güvenliğine verdiği önemin bir yansımasıdır.

İslam Hukuku Perspektifinde:

İslam hukukunun farklı mezhepleri, kadınların hacca gitmesi ile ilgili farklı görüşler sunmaktadır. Özellikle Hanefî mezhebi, kadının yalnız başına hacca gitmesini yasaklarken, diğer mezhepler, güvenilir bir grup içinde bu gitmenin caiz olduğunu kabul etmektedirler.

DİYK'nun fetvası, zamanın ve koşulların değişen şartlarına uygun bir çözüm arayışı olarak değerlendirilebilir. Özellikle günümüzde güvenli ulaşım imkanlarının ve grupların oluştuğu ortamlarda, kadınların mahremsiz olarak hacca gitmelerine imkan tanıyan bu yaklaşım, modern İslam hukukunun genişletilmiş yorumlarına dayanır.

1. Hanefî mezhebi: Kadının hacca gitmesi için mahremi olması gerektiği ve kocasının izni gerektiği görüşündedir.

2. Şâfiî ve Mâlikî mezhepleri: Kadının, üç güvenilir kadınla veya güvenilir bir grup içinde hacca gitmesine izin verirler.

3. DİYK'nun Fetvası: Hanefî mezhebinin gerekliliği olan mahrem şartı ile birlikte, Şâfiî ve Mâlikî mezheplerinin görüşü de dikkate alınarak, kadının mahremi olmadan ve kocasının izniyle hacca gitmesi mümkün kılınabilir.

İslam hukukunda, özellikle hac gibi önemli ibadetlerde, mezheplerin farklı görüşleri ve dini yorumları, zaman ve mekân değişiklikleri göz önünde bulundurularak uygulanabilir. Bu tür esnek fetvalar, çağdaş İslam toplumlarında farklı ihtiyaçlara ve koşullara uygun çözümler sunmaktadır.

4.5.2. Hac Kurası Çıkmayan Kişinin Durumu

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...Günümüzdeki kota sınırlamaları sebebiyle müracaat ettiği hâlde kurada ismi çıkmadığı için hacca gidemeden ölen kimseler, hacca gitmeye imkân bulamadığı için borçlu olarak ölmüş olmaz.*[501]

Hac kotası, günümüzde hac ibadetini yerine getirme şartlarını etkileyen önemli bir faktördür ve bu durum, istitäat kavramı ile doğrudan ilişkilidir. Hac ibadeti, İslam'ın beş şartından biri olup, mali ve fiziksel olarak mümkün olan herkesin yerine getirmesi beklenen bir ibadettir. Ancak, günümüz dünyasında hac ibadetinin yerine getirilmesi birçok farklı engelle karşı karşıya kalmaktadır ve bunlar arasında hac kotası önemli bir yer tutmaktadır.

Hac kotası, Suudi Arabistan'ın her yıl belirlediği belirli bir sayıda kişi için hac izni verdiği ve bu sayının ülkeler arasında paylaştırıldığı bir sistemdir. Bu durum, özellikle hac ibadetini yerine getirmek isteyen ülkelerin vatandaşlarını etkileyen bir engel olarak ortaya çıkmaktadır. Türkiye gibi bazı ülkelerde, hac kotası dolayısıyla her yıl yüzbinlerce kişi hac ibadetini yerine getirebilmek için beklemek zorunda kalmaktadır. Bu, hac için başvuran kişilerin bazılarına yıllar süren bir bekleme süreci yaşatmakta ve bu durum, hac yükümlülüğünü yerine getirmek isteyen bireyler için bir zorluk teşkil etmektedir.

Hac kotası, hacın istitäat şartlarıyla doğrudan bağlantılıdır. İstitäat, kişinin hac ibadetini eda edebilmesi için gerekli olan maddi ve fiziksel yeterliliği ifade eder. Hac kotası nedeniyle ibadetini yerine getiremeyen bireyler, hac şartlarını yerine getirememe durumuyla karşı karşıya kalabilirler. Bu, kişinin hac yükümlülüğünü

[501] Bkz: https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/554/hac-kimlere-farzdir [12.06.2024]

yerine getiremeyecek bir duruma düşmesine neden olabilir ve İslam hukukunda bu durum, "fevât" yani fırsatın kaçması veya "ihsâr" yani engellenme durumlarıyla benzer bir mahiyet arz edebilir.

Buna ek olarak, hac kotası, bazı durumlarda haca gitme imkânını tamamen ortadan kaldırabilir. Örneğin, başvurulan yıllarda hac kotası dolmuş ve kişi sırada bekleyen bir pozisyonda kalmışsa, bu kişi hac ibadetini yerine getirme fırsatını kaybedebilir. Bu da hac yükümlülüğünü yerine getirmede ciddi bir engel oluşturur. Hac kotasının, özellikle sınırlı sayıda hac vizesi verilmesi, başvuru sürecindeki zorluklar ve uygulanan kura sistemi, haccın istitäatini engelleyen unsurlar olarak değerlendirilebilir.

Sonuç olarak, hac kotası, hac ibadeti için gerekli olan şartları sağlayan ancak kotadan dolayı gitme imkânı bulamayan kişiler açısından, hac ibadetini yerine getirememe durumu yaratmakta ve istitäat kavramı çerçevesinde hac yükümlülüğünün yerine getirilmesinde yeni engeller ortaya çıkmaktadır. Bu bağlamda, hac kotası, hac ibadetini eda etmek isteyenler için önemli bir sınırlayıcı faktör olarak değerlendirilmelidir.

Hacc'ın Temel Şartları

Hac, İslam'ın beş temel esasından biridir ve bedeni ile mali yönleri olan bir ibadettir. Hac farz olabilmesi için Müslümanın belirli şartları taşıması gerekmektedir:

1. Sağlık: Hac, bedeni bir ibadet olduğundan, hac adayının sağlıklı olması şarttır.
2. Servet (İmkân): Hac için yeterli mali güce sahip olmak gerekir.
3. Yol Emniyeti: Hac yolculuğunun güvenli olması, yol emniyeti şartı da vücup ve edâ için gerekli koşullardan biridir.
4. Hürriyet ve Akıl Sağlığı: Kişinin özgür olması ve akıl sağlığının yerinde olması gerekmektedir.
5. Büluğ (Erginlik): Kişinin ergin (bülûğ) olması, yani ergenlik çağına gelmiş olması gerekmektedir.

Bu temel şartların sağlanması durumunda hac farz olur ve kişi, imkân elde ettiğinde bu ibadeti yerine getirmekle yükümlüdür. Ancak hac ibadetinin edâ şartlarını taşıması gerektiği gibi, vücup şartlarını da taşıyan kişinin üzerine hac farz olur.

Ayrıca, bir defa hac yapmış olan bir Müslümanın tekrar hacca gitmesi gerekmez; ancak nafile olarak hac yapması mümkündür.

Kota ve Yol Emniyeti

Din İşleri Yüksek Kurulu tarafından verilen karar ve fetvada, kota sınırlamaları nedeniyle hac farzını yerine getiremeyen kimselerin borçlu olarak ölmeyeceği belirtilmiştir. Bu ifade, kotanın vücup şartı olarak değerlendirildiği anlamına gelmektedir. Çünkü hac farzının yerine getirilmesi için gerekli olan vücup şartlarından biri, kişinin hac yolculuğunu güvenli bir şekilde yapabilmesidir. Kota sınırlamaları bu güvenliği sağlayan bir engel değil, bir sınırlama olarak kabul edilmiştir.

Kota, kuruluşlar veya derneklerde belirli bir gruba tanınan kontenjanı ifade eder. Hac kotası bağlamında ise, bu kavram, 21-25 Mart 1988 tarihlerinde Ürdün'ün başkenti Amman'da düzenlenen 17. İslam Ülkeleri Dışişleri Bakanları Toplantısı'nda, Suudi Arabistan'ın talebi üzerine, Haremeyn'deki altyapı ve genişletme çalışmalarının tamamlanmasına kadar uygulamaya konulan bir sınırlamayı ifade eder. Bu sınırlama, her ülkenin hac kontenjanını, ülke nüfusunun binde biri oranında sınırlamaktadır.[502]

Kota kararının son yıllarda sıkı bir şekilde uygulanması nedeniyle, hac ibadeti için başvuran vatandaşların büyük bir kısmının talepleri karşılanamamaktadır. Bu durum ciddi sıkıntılara yol açmaktadır.[503] Türkiye örneği üzerinden bir değerlendirme yapılacak olursa, 1994 yılında Türkiye nüfusuna orantılı olarak belirlenen hacı kontenjanı 60 bin civarındayken, yıllık nüfus artışıyla doğru orantılı olarak bu sayı her yıl artmış ve 1 milyon 849 bin 584 hacı adayı arasında kura çekiminden 2025 yılında 84 bin 942 Türk vatandaşı hac ibadetini yerine getirebilme fırsatı bulmuştur. Ancak günümüzde, hac ibadeti yapmak için sıra bekleyen vatandaş sayısı 2 milyonu aşmıştır. Dünya genelinde ise milyonlarca Müslüman, hac ibadeti için beklemektedir. Suudi Arabistan'daki mevcut imkânlarla ise her yıl yalnızca 2 milyon 300 bin kişi hac yapabilmektedir.

---

[502] Mehmet Bayyiğit, *Sosyo-Kültürel Yönleriyle Türkiye'de Hac Olayı* (Ankara: TDV Yay., 1998), 50.

[503] İlhami Ayrancı, "Hac Dairesi Başkanı M. Zeki Arslan ile Röportaj", *Diyanet Aylık Dergisi* (Ankara: DİB Yayınları, Nisan 1994), 28.

Bu durum, hac ibadeti için başvuran milyonlarca Müslüman'ın taleplerinin karşılanmaması ve haca gitme fırsatının kısıtlanması anlamına gelmektedir. Hac kotasının uygulanması, istitäat kavramını da etkileyerek, birçok kişi için hac yükümlülüğünü yerine getirememe durumu oluşturmakta ve bu durum, hacı adaylarının büyük bir kısmı için ciddi bir engel teşkil etmektedir.[504]

Bu şartlar göz önünde bulundurulduğunda ve her geçen yıl hac ibadetini yapmak isteyen hacı adaylarının müracaatlarının artması dikkate alındığında, hac kotası uygulamasının, Müslüman nüfusun yoğun olduğu ülkelerde hac ibadetinin yerine getirilmesi önünde önemli bir engel oluşturduğu görülmektedir. Bu durum, hac ibadetini yerine getirmek isteyen birçok kişi için hacı olma imkanını sınırlamakta ve dolayısıyla konu, istitäat bağlamında ele alınmalıdır. İstitât, hac ibadetini eda edebilme yeteneğiyle doğrudan ilişkili olduğu için, hac kotasının, hac yükümlülüğünü yerine getirmek isteyen bireyler için ciddi bir zorluk ve engel teşkil ettiği açıktır.

Sıra ve Kura Sistemi

Hac kotası uygulaması çerçevesinde, Suudi Arabistan'ın belirlediği kontenjanlara bağlı olarak hac ibadetini yerine getirmek isteyen vatandaşları adil bir şekilde seçmek amacıyla kullanılan yöntemlerdir. Türkiye gibi ülkelerde, başvuran kişi sayısının her geçen yıl artması ve kontenjan sınırlamaları nedeniyle bu sistemler devreye girmiştir. Türkiye'de 2009 yılında uygulamaya konan katsayılı kura sistemi, hacı adaylarının adaletli bir şekilde belirlenmesini amaçlamaktadır ve Diyanet İşleri Başkanlığı yetkililerince bu sistemin adaleti sağladığı ifade edilmektedir.[505]

Ancak, uygulanan bu sistemlerin, hac ibadetini yapmak isteyen tüm vatandaşları Suudi Arabistan'a taşıma konusunda bazı sınırlamaları ve zorlukları da beraberinde getirdiği açıktır. Hac kotasının sınırlı olması ve kara, deniz ve hava yolu ile ulaşım imkânlarının kısıtlılığı, özellikle Müslüman nüfusun yoğun olduğu ülkelerde, her yıl müracaat eden kişilerin bir kısmının hac ibadetini gerçekleştirememesine neden

[504] https://www.diyanet.tv/diyanet-isleri-baskani-prof-dr-Ali-Erbas-hac-of- ganizasyonunda-Turkiye-bir-numara [15.08.2023].

[505] Sefa Şahin, Hac Kurasına İlişkin Merak Edilenler, Hac ve Umre Hizmetleri Genel Müdürü Remzi Bircanla Röportaj: https://www.aa.com.tr/tr/turkiye/ hac-kurasina-iliskin-merak-edilenler/1694685 [15.08.2023].

olmaktadır. Bu durum, hac ibadetini yerine getiremeyen kişiler için ciddi bir engel oluşturur ve istitäat kavramı bağlamında değerlendirildiğinde, kişinin hac yükümlülüğünü yerine getirememe durumu söz konusu olur.

Fıkıh kitaplarında da, ulaşım imkânlarındaki engellerin dikkate alındığına dair örnekler bulunmaktadır. Özellikle, deniz yolunun dışında başka bir ulaşım imkânı bulunmadığı ve bu nedenle hac yolculuğuna çıkamayan kişinin, hac yükümlülüğünün geçerli olmadığına dair hüküm, ulaşım zorluklarının istitäat üzerinde yarattığı etkilerin tarihi bir örneğidir.[506] Bugün de, Suudi Arabistan'ın kota uygulamaları ve ulaşım kısıtlamaları nedeniyle hac ibadetini yerine getiremeyenler, istitäat açısından bu yükümlülüğü yerine getiremeyen bir durumda kalmaktadır.

Sonuç olarak, hac müracaatlarını sıralamak ve kura ile belirlemek, kotadan ve ulaşım imkânlarındaki sınırlamalardan kaynaklanan engelleri tamamen ortadan kaldırmamaktadır. Bu da, hac ibadetini yerine getirmek isteyen birçok Müslüman için istitäat açısından bir engel teşkil etmektedir. Müslüman nüfusun yoğun olduğu ülkelerde, haca gitmek isteyen bireylerin, ulaşım ve kota engelleri nedeniyle hac ibadetini yerine getirememe durumu, bu engellerin istitäat üzerindeki etkisini vurgulamaktadır.

Vücup ve Edâ Şartları

Vücup Şartı: Hac farz olabilmesi için, hac adayının, sağlık, mali güç, akıl sağlığı, hürriyet ve erginlik gibi temel şartları taşıması gerekir. Ayrıca yol emniyetinin de sağlanması gerekir. Bu, kişinin hac yolculuğunu gerçekleştirebilmesi için hayati bir öneme sahiptir. Ancak, kota sınırlamaları bu durumun bir engeli olarak kabul edilmemektedir; dolayısıyla kişinin hac farzı yükümlülüğü, kota nedeniyle yerine getirilemiyorsa, borçluluk durumuna yol açmaz.

Edâ Şartı: Hac yolculuğunu edâ etmek, yani bu ibadeti yerine getirmek için belirli şartların sağlanması gerekir. Sağlık durumu, tutukluluk, yurt dışına çıkma yasağı ve yol güvenliği gibi engeller bu şartlar arasındadır. Eğer bu engeller varsa, hac adayı hac görevini yerine getiremeyebilir. Bu durumda, kişinin hac borcu düşer, ancak şartlar oluşursa bedel göndererek yerine getirebilir.

[506] Zeynüddin b. İbrahim İbn Nüceym, *el-Eşbâh ve'n-Nezâir* (Suriye: yy, 1986), 91.

Mezhep Görüşleri

Din İşleri Yüksek Kurulu'nun fetvası, Hanefi mezhebi ve diğer bazı mezheplerin görüşleriyle paralellik göstermektedir. Hanefi mezhebi, hac ibadetini yerine getirebilmek için sağlık, yol emniyeti ve yeterli servet gibi şartları ön plana çıkarır ve bu şartlar oluşmadığında hac borcu düşer. Mevsılî'nin el-İhtiyâr'ında da belirtildiği gibi, sağlıklı olmayan, yaşlı veya engelli kişiler hac edâ etmekle yükümlü değillerdir. Ayrıca, yol emniyeti de edâ şartı olarak kabul edilmiştir.

Mâlikî ve Şâfiî mezhepleri de yol güvenliğini hac farzının edâ şartları arasında saymaktadırlar. Bu görüş, günümüzdeki kota uygulamaları ile örtüşmektedir. Zira, kotanın oluşturduğu sınırlamalar ve yol emniyeti koşullarının sağlanamaması, hac yolculuğunun edâ edilebilmesi için bir engel oluşturur. Bu durumda kişi, hac görevini yerine getiremediği için borçlu sayılmaz.

Değerlendirme:

Haccın vücup şartları, mükellefin kudreti dışında olan semâvî arızalara dayanır. Akıl, buluğ ve hürriyet gibi faktörler, kişinin hac için uygun olup olmadığını belirleyen şartlar arasında yer alır. Bu koşullar, kişinin fiziksel veya manevi yeterliliğini dikkate alırken, beşerî arızalar (ülkelerin engellemeleri veya S. Arabistan'ın kota uygulamaları gibi) ise edâ şartı kapsamında değerlendirilmelidir. Yani, bu tür engeller, haccın yerine getirilmesi (edâ) için gerekli olan koşulları etkiler, fakat haccın farz oluşu (vücup) şartlarını etkilemez.

Bu bağlamda, kota uygulamaları gibi engellerin vücup şartları üzerinde bir etkisi yoktur. Bu nedenle, vücup şartlarını taşıyan bir kişinin bu engelleri aşmak için gayret göstermesi gerekmektedir. Kişi, meşru sınırlar içinde kalmak kaydıyla çeşitli imkanları kullanarak hacca gitmeye çalışmalıdır. Eğer bu engeller uzun süre devam ediyorsa ve kişi hacca gitme imkânı bulamıyorsa, bir vekil göndererek bedel hac yaptırması uygun olacaktır. Hac ibadeti hem bedeni hem de mali bir ibadet olduğu için, bizzat yerine getirilemediğinde, vekalet yolu ile yapılması geçerli kabul edilir.

Din İşleri Yüksek Kurulu'nun 12.07.2017 tarihli açıklaması da bu noktada önemli bir dayanak oluşturur. Bu görüş, haccın bedeni ve mali yönleri arasındaki dengeyi ve edâ şartlarının önemini vurgular. Hac, sadece fiziksel bir ibadet olmanın ötesinde, kişinin maddi gücüne de dayanan bir sorumluluktur. Dolayısıyla, hacın edâ şartı,

engellerin ortadan kalkması durumunda kişilerin hacca gitmeye devam etmelerini sağlayacak bir esneklik sunar.

Sonuç olarak, vücup şartlarını taşıyan ancak çeşitli engeller nedeniyle hacca gidemeyen kişiler için, bu engellerin geçici olup olmadığına bakılmaksızın, en uygun çözüm, vakit kaybetmeden vekâlet yoluyla haccın yerine getirilmesidir. Ayrıca, engellerin ortadan kalkması ihtimali göz önünde bulundurularak, hac sıralarını beklemek ve vasiyet bırakmak da önemli bir adımdır. Bu uygulama, hac ibadetinin yerine getirilmesi konusunda daha esnek bir yaklaşım sunar ve Diyanet İşleri Başkanlığı gibi yetkili kurumların, hac hakkı olan kişiler için gerekli düzenlemeleri yapmasını gerektirir.[507]

Din İşleri Yüksek Kurulu'nun 12.07.2017 tarihli fetvası, haccın vücup ve edâ şartları ile ilgili önemli bir açıklama yaparken, diğer fetva kurumlarının benzer konulardaki görüşleri de farklılık gösterebilmektedir. Bu farklılıkları anlamak için, Din İşleri Yüksek Kurulu'nun görüşünü diğer fetva kurumlarının (özellikle İslam dünyasındaki önde gelen fetva mercileri) görüşleriyle karşılaştırmak faydalı olacaktır.

İşte bazı önemli fetva kurumları ve onların bu konuda öne çıkan görüşleri:

1. Dâru'l-iftâi'l-Mısriyye

Hacın vücup şartlarını, kişinin mali ve fiziksel yeterliliğine dayandırır. Kota gibi dışsal engelleri geçici kabul eder ve hac için gerekli şartlar yerine getirilmediği sürece haccın farz olmadığını belirtir. Ancak, engellerin kalıcı hale gelmesi durumunda, vekâletle hac yapılmasını geçerli kabul eder.

Karşılaştırma: DİYK ile benzer şekilde Dâru'l-iftâi'l-Mısriyye'de engellerin kalıcı olması durumunda vekaletle hac yapılmasını önerir. Ancak Dâru'l-iftâi'l-Mısriyye, kota uygulamasının kişinin hacca gitme imkânını engellemesi halinde, kişinin bu engelleri aşmak için daha fazla çaba harcaması gerektiğine vurgu yapar.

[507] Ayrıca bkz: "Ahmet Hamdi Yıldırım, Haccın Şartları Bağlamında Hac Kotasının Değerlendirilmesi", *Türkiye İlahiyat Araştırmaları Dergisi = Turkey Journal of Th eological Studies,* 2023, cilt: VII, sayı: 4, s. 705-726.

2. Suudi Arabistan Fetva Kurumu (İslamî Araştırmalar ve Fetva Konseyi)

Suudi Arabistan Fetva Kurumu, haccın farz oluşu için kişinin mali ve fiziksel yeterliliği kadar, yaşadığı ülkenin yasal engellemelerinin de etkili olabileceğini kabul eder. Ancak, Suudi Fetva Kurumu, kota gibi engellerin geçici ve idari düzenlemeler olduğunu, bu nedenle kişilerin bu engelleri aşmaları gerektiğini savunur. Hac sırası beklenerek, engellerin ortadan kalkması durumunda hac yapılması önerilir.

Karşılaştırma: DİYK'nun fetvası ile büyük bir benzerlik gösterir, ancak Suudi Fetva Kurumu, kota engellerine karşı daha katı bir yaklaşım benimseyebilir. DİYK 'nun, engel kalıcı hale gelmediği sürece bireylerin sırasını beklemeleri gerektiğini söylemesi, Suudi Fetva Kurumu'nun görüşüyle paraleldir.

3. Endonezya Ulema Konseyi (MUI)

Görüş: Endonezya Ulema Konseyi de hac farzı için kişinin hem mali hem de fiziksel yeterliliğine sahip olmasını şart koşar. Kota ve benzeri idari engeller konusunda, kişi bu engelleri aşmak için çaba göstermeli, ancak engel kalıcı hale geldiyse vekâletle hac yapılmasını kabul eder.

Karşılaştırma: Endonezya Fetva Kurumu'nun görüşü DİYK'nun kararına yakın olmakla birlikte, kota engelleri ile ilgili daha fazla esneklik sunar. Özellikle, kota ve sıralama sistemlerinin geçici bir durum olduğu görüşü yaygındır.

4. Kuveyt Fetva Kurumu

Kuveyt Fetva Kurumu, haccın vücup şartları için kişinin yeterli maddi ve fiziksel imkânlarının olması gerektiğini kabul eder. Kota gibi idari engellerin, haccın farz oluşunu etkilemediği belirtilir. Kişi, bu engelleri aşmak için çaba gösterirse ve engel kalıcı hale gelirse, vekaletle hac yapılması gerektiği ifade edilir.

Karşılaştırma: DİYK ile benzer bir görüş sergiler. Ancak, Kuveyt Fetva Kurumu, engellerin kalıcı olup olmadığı konusunda daha fazla ayrıntı vererek, her durumu özel olarak değerlendirir.

5. Fas Ulema Konseyi

Görüş: Fas Ulema Konseyi, haccın farz olması için kişinin maddi ve fiziksel olarak hac yapabilecek durumda olması gerektiğini savunur. Kota ve diğer engellerin geçici olacağını, bu engelleri aşmanın gerekli olduğunu ifade eder. Ancak, engellerin kalıcı hale gelmesi durumunda, kişi yerine bir başkası gönderilebilir.

Karşılaştırma: DİYK 'nun yaklaşımına benzer olarak, Fas Ulema Konseyi de engellerin geçici olacağı ve kalıcı hale gelirse vekalet ile hac yapılabileceği görüşünü savunur.

Değerlendirme:

DİYK'nun fetvası, çoğu fetva kurumunun görüşleriyle benzer bir temel üzerine kuruludur, ancak farklı fetva mercileri engellerin geçici mi yoksa kalıcı mı olduğu noktasında daha fazla ayrım yapabilirler. Genel olarak, tüm fetva kurumları, kota ve idari engellerin haccın vücup şartlarını etkilemediği, ancak engeller kalıcı hale gelirse vekaletle hac yapılabileceği görüşünü benimsemektedirler. Bununla birlikte, her fetva kurumu bu tür engellerin geçici olup olmadığını, bireylerin bu engelleri aşmak için gösterecekleri çabayı ve engellerin kalıcılığını farklı açılardan değerlendirebilir.

Cessâs (ö. 370/981), Hanefi fakihlerinden biri olarak haccın farz oluşuyla ilgili önemli bir görüş ortaya koymuştur. Cessâs, Hz. Peygamberin hac için belirttiği şartların sadece zâd (yolculuk için gerekli erzak) ve râhile (ulaşım aracı) ile sıhhat olduğuna dikkat çeker. Buna göre, zâd ve râhileye sahip olan kişinin her durumda hacca gitmesi farzdır. Ancak, sıhhati elverişli değilse, hac bizzat ona farz olmayabilir, ancak malına farz olur. Yani, kişi hacca gitmeye gücü yetmiyorsa, bu durumda haccı yerine getiremese de, hac için gerekli olan masrafları malından karşılaması gerekebilir.

Bu görüş, zâd ve râhileye sahip olduğu halde başka sebeplerden dolayı hacca gidemeyenlerin üzerine haccın vacip olduğunu gösterir. DİYK da, 12.07.2017 tarihli açıklamasında, kurada hac vizesi çıkmasının, hem hacın vücup (farz olma) şartını hem de edâ (yerine getirilmesi) şartını belirleyen bir faktör olduğunu ifade etmiştir. Bu açıklama, Cessâs'ın görüşünü destekler şekilde, hac farzının sadece malî ve fiziksel imkanlarla sınırlı olmadığını, aynı zamanda yasal ve idari şartların da göz önünde bulundurulması gerektiğini göstermektedir.

DİYK 'nun 12.07.2017 tarihli kararına göre, günümüzdeki kota sınırlamaları nedeniyle hacca gidemeyen kişiler, hac farzı konusunda borçlu sayılmamaktadırlar. Bu, kotanın vücup şartı olarak değil, edâ şartı olarak kabul edilmesinin bir yansımasıdır. Bu yaklaşım, Hanefi mezhebi ve diğer mezheplerin yol güvenliği ve edâ şartına ilişkin görüşleriyle uyumludur.

Edâ şartı, kişinin hac ibadetini yerine getirebilmesi için gerekli olan koşulları ifade eder ve yol emniyeti gibi engellerin bu şartın oluşmasına engel olması durumunda hac farzı yerine getirilmiş sayılmaz. Vücup şartı ise hac ibadetinin farz olabilmesi için kişinin taşıması gereken temel koşullardır ve kota gibi sınırlamalar bu şartları geçersiz kılmaz.

Sonuç olarak, kota sınırlamaları, hac ibadetinin vücup şartları kapsamında yer almaz, ancak edâ şartları altında değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu, kişi hac görevini yerine getiremese de borçlu sayılmadığı anlamına gelir.

BEŞİNCİ BÖLÜM
DİN İŞLERİ YÜKSEK KURULU'NUN MUAMELATLA İLGİLİ KARAR VE FETVALARININ TAHLİLİ

5.1. Talak

5.1.1. "Üçten Dokuza Boş Ol" Diyerek Boşama

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...İçlerinde Hanefî ve Şâfiîlerin de bulunduğu fukaha çoğunluğuna göre aynı anda verilen "üç boşama", "üç talâk" olarak geçerli olup, bu takdirde koca, eşini tamamen boşamış olur.*[508].
>
> *Bu hususta Ashap ve tâbiûndan bu boşamayı üç sayanlar olduğu gibi tek sayanlar da vardır... Bu ikinci görüşe göre aynı mecliste/ortamda verilen "üç talâk", "bir talâk" olarak gerçekleşir. DİYK da bu görüşü benimsemiştir. "Bu durumda boşama ric'î ise taraflar, iddet içinde yeni bir nikâha gerek olmaksızın, boşama bâin ise veya iddet bitmiş ise tarafların rızaları ile yeni bir nikâh kıyarak evliliklerini sürdürebilirler.*[509]

Müşâvere Heyeti'nin 11/08/1937 tarihli ve 23 numaralı kararında, Hariciye Matbuat Müdürlüğü'nden gelen 18/09/1936 tarihli ve 585 numaralı tezkire ile bu tezkireye bağlı olarak A. Mister imzasıyla Cenûb-ı Afrika (Güney Afrika)'dan gönderilen istiftanâmeye:

> *Bir Müslüman bir defada ve bir mekânda hayz esnasında bulunan zevcesini üç talakla (üçü beraber) tatlîk ederse bulak talakı selâse mi? Yoksa vâhide mi? Bu babdaki icâb-ı şer'înin bildirilmesi hakkında... Tarzı tahrir ve ifadeye nazaran müsteftinin mezkûr kelâmıyla talâk-ı selase vaki' olacağının mûmâileyhe iş'ârı tezekkür kılındı.*

---

[508] Şâfiî, *el-Ümm*, C.6, 473; Sahnûn, *el-Müdevvene*, C.2, 3; Kudûrî, *el-Muhtasar*, C.3, 37-38; İbn Rüşd, *Bidâye*, C2, 61.

[509] DİYK, *Fetvalar*, 442-443.

Diye cevap vermiştir.

Boşanma hakkında da 1955 yılındaki bir soruya ise verilen cevap şu şekildedir:

> *...Bu talak Medeni kanunun meriyyetinden evvel böyle lüzum ile meşru olduğu cihetle birer birer veya haramı irtikab ederek üçünü birden kullanıp yani (seni bir defa boşadım) veya (benden üç talak boş ol) gibi sözleri söylediği iki şahitle sabit olup da kadın dahi iddet denilen üç kadınlık âdetini de gördükten sonra artık aralarında nikâh hukuku kalmıyacağının bildirilmesi...*

DİYK 1937 ve 1955 yıllarına ait karar metninde, bir mecliste kocanın karısını üç talâkla boşamasını bid'î talâk olarak kabul etmesine rağmen, geçerli saymıştır. Ancak Bolu Müftülüğünden 18/02/1946 tarih ve 644/42 sayılı "üçten dokuza şart olsun" sözünün bir talâkı mı? Yoksa üç talâkı mı? İfade ettiğine dair istiftasına nikâh ve talâk konularının çözümünün mahkemeye ait olduğu:

> *Medenî kanununn neşrinden beri nikâh ve talâk meseleleri mahkemeye ait bulunduğu cihetle müftülüğe müracaat edenin istiftasına bu suretle meşruhat verilerek reddedilmesi gerekir. Keyfiyetin mahalline yazılması için Yüksek Başkanlığa arzına karar verildi.*

Denilerek yetkilerinin olmadığı belirtilmiştir. Ancak dönemin Diyanet İşleri Reisi Şerafettin Yaltkaya, bu karara yetki hususuna itibar etmeyerek rağmen şöyle bir şerh düşmüştür:

> *Celse-i vâhidede yapılan üç talâk bir talâk sayılacağına göre sorulan meselede talâkın yalnız biri gider, ikisi bâkî kalacağı ve binâenaleyh kadının boş olmayacağı cevabının verilmesi uygundur*[510].

Benzer bir istiftaya 29/07/1946 yılı 270 sayılı kararında ise bu defa "meselenin hal ve faslı için" aynı şekilde mahkemeye başvurulmasına atıf yapılırken:

> *…Üçü birden îka edilirse yalnız bir vâki' olur diyen fukahânın kavlinin bugünkü mevzuata uygun olduğunun ilgiliye şifahen cevap verilmesi mütalaa edilmiştir.*

[510] Bkz: DİYK, *Karar*, 26.06.1946/203.

Denililerek bu meselenin Medeni Kanunla uygun olması için daha önceki karardan vazgeçilmiş ve konu, Medeni Kanun'un etkisiyle yeni bir boyut kazanmıştır.

Bu durum, DİYK'nun dini meselelerdeki geleneksel anlayışları, modern hukuki normlarla uyumlu bir şekilde uygulama çabalarını yansıtmaktadır. Özellikle boşanma gibi toplumsal bir meselede hem dini bir perspektiften hem de devletin resmi hukuk düzenine uygun bir çerçevede karar verme süreci, Türkiye'nin laikleşme sürecinin bir parçası olarak şekillenmiştir.

DİYK önceki kararlarındakinin aksine, özellikle İbn Abbas'ın rivayetleri ve Hz. Peygamber'in (s.a.s.) hadisleri[511], aynı ortamda verilen üç talâkın tek bir talâk olarak kabul edilmesi gerektiği görüşünü benimsemiştir. Bu görüş, bir kişinin aynı mecliste karısını üç talâkla boşadığı takdirde, bu boşamanın yalnızca bir talâk sayılacağını ifade etmektedir. Bu durum, Kurul tarafından da kabul edilerek, boşamanın ric'î (geri alınabilir) olup olmadığının, tarafların iddet döneminde tekrar bir araya gelip evliliklerini sürdürebilmelerine olanak tanıyacak şekilde değerlendirileceği belirtilmiştir.

İslam hukuku literatüründe dar anlamda talâk, evlilik birliğinin koca tarafından, belirli şartlar altında kadın tarafından tek taraflı bir irade beyanıyla sona erdirilmesini ifade eder. Fıkıh eserlerinde talâk için, "belirli bir lafız ya da yerine geçen bir ifadeyle, hemen ya da gelecekte nikâh bağının sona erdirilmesi" ve "sebebe dayanmaksızın kocanın nikâhı sonlandıran tasarrufu" gibi tanımlar yapılmaktadır.[512] Sünnî (sünnete uygun) talâk, erkeğin karısını, cinsel ilişkinin bulunmadığı temizlik döneminde boşaması olarak tanımlanır.

Bid'î talâk (haram talâk) ise, erkeğin karısını hayızlı veya nifaslı iken ya da cinsel ilişkide bulunduğu temizlik döneminde boşaması şeklinde ikiye ayrılır. Fakihlerin çoğunluğuna göre, ister aynı mecliste isterse ayrı meclislerde, aynı temizlik dönemi içinde birden fazla talâk yapılması da bid'î olarak kabul edilir. Bid'î talâk, fakihlerin ekserisine göre sünnete aykırı sayılmakla birlikte, ehlinden kaynaklandığı için hukuki sonuç doğurur; ancak bu durumda olan kişi, emre aykırı hareket ettiği için günah işlemiş olur.[513] Bu yönüyle, bid'î talâk, cuma namazı saatiyle ilgili olarak,

[511] Bkz: Müslim, Talak, 10; Ebû Dâvûd, Talak, 14; Tirmîzî, Talak, 2.

[512] H. İbrahim Acar, "Talâk" Mad. *DİA*, C.39, (Ankara: TDV Yayınları, 2010), 497.

[513] Bkz: Serahsî, *Mebsût*, C.11, 3; Kâsânî, *Bedâyî*, C.3, 88; Mevsılî, *el-İhtiyâr*, C.3, 121-122.

cuma namazını yerine getirmesi gereken kişilerin yaptığı alışverişle kıyaslanabilir. Bu alışveriş (el-Cum'a, 62/9) dinen günah olsa da, hukuken geçerli sayılmakta ve satıcı malın bedelini, müşteri de malı alma hakkını kazanmaktadır.[514]

Bir temizlik dönemi içinde birden fazla boşamanın hukuken geçerli olup olmayacağı ve geçerli sayılacak boşamaların sayısının ne kadar olacağı hususunda İslam hukukçuları arasında farklı görüşler bulunmaktadır. Zira İslam'da kocanın boşama yetkisini kullanabilmesi, belirli şartlara dayandırılmıştır. Çoğunluk, her bir boşamanın geçerli olacağı görüşünü benimserken, diğer bir görüşe sahip olanlar ise yalnızca ilk boşamanın geçerli olduğu kanaatini ifade etmişlerdir. Özellikle, bir mecliste üç talâkın verilmesi, hem Hz. Peygamber hem de Hz. Ebû Bekir dönemlerinde, ayrıca Hz. Ömer'in hilafetinin ilk yıllarında tek bir talâk olarak kabul edilmekteydi. Ancak Hz. Ömer, sahabe ile istişarede bulunarak:

> *Bu insanlar, düşünerek ve doğru bir şekilde değerlendirmeleri gereken bir meselede acele etmeye başladılar. Eğer bunu kendi aleyhlerine geçerli kabul edersek, bundan sonra bir defada üç talâkı geçerli sayalım![515]*

Demiştir. Hz. Ömer döneminin şartları göz önüne alındığında, bu uygulamanın mantıklı bir temele dayandığı söylenebilir.

İbn Kayyim, Hz. Ömer tarafından bir mecliste üç talâkın birden kullanılmasının üç talak olarak kabul edilmesini, bu boşama hakkını bilgizce sûistimal eden kişileri cezalandırmak için alınmış, maslahata dayanan bir siyasi karar olarak değerlendirmektedir. İbn Kayyim, bu uygulamanın genel bir kural olarak kabul edilip sabit ve bağlayıcı bir hüküm haline getirilmesinin doğru olmayacağını savunmaktadır.[516]

Dört mezhep imamı, aynı anda verilen "üç talâk"ın, koca ile eşinin evlilik bağını tamamen sona erdirdiğini kabul etmektedir. Bu durumda, üç talâk bir arada

---

[514] Acar, *a.g.e*, 499.

[515] Bkz: Müslim, Talak, 15; Ebû Dâvûd, Talak, 10.

[516] Bkz: İbn Kayyim, *et-Turuku'l-hükmiyye fîs-siyâsti'ş-Şer'iyye*, (Mekke: Daru Âlemi'l-fevâid, 1427), 42-44.

kullanıldığında, koca ve kadın arasındaki evlilik tamamen sona ermiş olur. Konuda icma olduğu bir çok âlimler tarafından belirtilmiştir.[517]

İmam Tahâvî, "Bir Mecliste Eşini Üç Talak ile Boşayan Erkeğin Durumu" başlığı altında şunları kaydeder:

> *Bize İbn Cüreyc, İbn Tâvus'tan, o da babasından naklen, Ebu's-Sahbâ'nın İbn Abbas'a şu soruyu sorduğunu rivayet etti: 'Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, Ebu Bekir ve Ömer'in hilafetlerinin ilk üç yılı boyunca, bir kadına üç talak verdiğinde, bu üç talak tek bir talak olarak kabul edilir miydi?' İbn Abbas: 'Evet,' diye cevap verdi.*[518]
>
> *Bazı âlimler, eşini bir kerede üç talakla boşayan bir adamın, eğer boşama sünnete uygun bir zaman diliminde yapılmışsa, bu durumda yalnızca bir talakın geçerli olduğu görüşünü benimsemişlerdir. Sünnete uygun vakit, kadının cinsel ilişki olmadan temizlik döneminde bulunduğu zamandır.*
>
> *İbn Abbas radıyallahu anh'ın hadisinde, bu konuyu doğru kabul ettiğimiz takdirde, oldukça güçlü bir delil vardır. İbn Abbas, Ömer radıyallahu anh'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Ey insanlar! Boşama hususunda sizlere temkinli hareket etme imkânı verilmişti. Eğer boşama zamanında Allah'ın size ağır davranma ve temkinli olma fırsatını verdiği bir durumda, acele davranan bir kişi olursa, o zaman yaptığı işin sonuçlarına katlanacaktır." Ömer radıyallahu anh bu sözlerini, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sahabeleri arasında yapılan önceki rivayetler hakkında bilgi sahibi olan ve bu konuda bir uygulama yapan insanlara hitaben söylemiş ve onlardan hiç kimse buna karşı çıkmamıştır.*
>
> *Bu durum, önceden var olan uygulamaların değiştiği, hatta nesh edildiği anlamına gelir. Çünkü Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabının bir konuda mutabık kalması, o görüşün doğru ve geçerli olduğunun bir göstergesidir. Onların bir konuda icma etmeleri de yine yanılmadan ve yanlışlıktan uzak bir yaklaşım olarak kabul edilir.*

---

[517] Zafer b. Hasan el-Ömerî*, Mevsûatü'l-İcmâ fi'l-fikhi'l-İslâmî*, C.3, (Riyad: Daru'l-fadîle, 2012), 481-485.

[518] Müslim, Talak 6; Ebu Davud, Talak 10; Darakutni, 4074.

Bu bağlamda, eşini üç talakla boşayan bir kişinin yaptığı boşama işleminin geçerli olduğuna dair ashabın görüşü de böyledir. Onların bu konuda yapmış olduğu uygulama, daha önceki farklı uygulamaları geçersiz kılar. Bizlerin, bu konuda önceki uygulamalara dönerek onlara uymamız doğru değildir.

Son olarak, İbn Abbas radıyallahu anh'ın, bir kişi üç talakla boşama yaptığı zaman, o kadının artık ona haram olacağına dair fetva verdiğini görüyoruz. Bu durum, İbn Abbas'ın da bu konuda aynı görüşü paylaştığını ve bu hükmü doğru kabul ettiğini göstermektedir.[519]

Değerlendirme:

Zahiriyye, Zeydiyye mezhepleri, İbn Teymiyye ve İbn Kayyim, başta olmak üzere bir takım İslam âlimleri, aynı ortamda verilen üç talâkın, yalnızca bir talâk olarak kabul edilmesi gerektiğini savunmuşlardır. Bu görüş günümüz birçok Arap ülkesinin Ahvâl-i Şahsiyye Kanunlarında yeralmıştır.[520] Bu görüşü savunanlar, özellikle İbn Abbas'ın rivayetlerine ve Resûlullah'ın (s.a.s.) "*Tek mecliste mi*?" sorusuna verdiği cevaba dayanarak, aynı ortamda verilen üç talâkın, bir talâk olarak kabul edilmesi gerektiğini ileri sürmüşlerdir. Bu görüşe göre, böyle bir durumda, kadın ile erkek arasındaki evlilik bağının tamamen sona ermediği kabul edilir. DİYK da bu görüşü benimsemiş ve "Üç talâk bir talâk sayılır" görüşünü kabul etmiştir. Ayrıca, boşamanın ric'î (geri alınabilir) olması durumunda tarafların iddet süresi içinde tekrar bir araya gelip evliliklerini sürdürebileceği belirtilmiştir. Ancak boşama bâin (kesin) olduğunda ve iddet süresi sona erdiğinde, taraflar yeni bir nikâh kıyarak evliliklerini sürdürebilirler.

Günümüz İslam hukukçularından Abdülkerim Zeydan ise, bir anda verilen üç boşama hakkının tek bir ric'î talâk olarak kabul edilmesi gerektiği görüşünü benimsemektedir. Zeydan'a göre, bu görüş, aile birliğini daha fazla koruyan ve güçlü delillerle desteklenen bir yaklaşımdır. Ayrıca, Nihat Dalgın da bu görüşü tercih edilebilir olarak görmektedir.[521]

---

[519] Ebû Ca'fer et-Tahâvî, *Şerhu Meânî'l-âsâr,* thk. Muhammed Seyyid Cadelhak (Beyrut: Dâru'l-kütübi'l-âlemiyye, 1979/1399) C.2 /55-56.

[520]

[521] Bkz: Nihat Dalgın*, Gündemdeki Tartışmalı Konular*, C.1, 368-369.

1955 yılındaki bir fetvaya bakıldığında, Medeni Kanun'un yürürlüğe girmesinden önceki dönemdeki boşanma ile ilgili detaylı açıklamalar yer almaktadır. Burada, boşanmanın, "*benden üç talak boş ol*" gibi ifadelerle yapılmasının ardından, iki şahit huzurunda sabit olduğunda, kadının iddet sürecini tamamladıktan sonra, aralarındaki evlilik bağının sona erdiği ifade edilmektedir. Bu açıklama, İslam hukukunun uygulandığı dönemde, boşamanın hukuki olarak geçerli sayılmasının gereklerini belirlemektedir. Medeni Kanun'un yürürlüğe girmesiyle birlikte, boşanma işlemleri resmi mahkemeler aracılığıyla ve belirli kurallar çerçevesinde gerçekleştirilmiş olsa da, bu fetva İslam hukukuna dayalı geleneksel bir yaklaşımla yapılan açıklamaları yansıtmaktadır.

DİYK'nun verdiği kararlar ve fetvalar, özellikle Medeni Kanun ile değişen hukuki çerçeve içinde, dini ve toplumsal normlarla uyumlu bir şekilde boşanma gibi önemli meseleleri nasıl ele aldığını göstermektedir. Bu durum hem dinî bir perspektiften hem de hukuki bir bağlamda, Türkiye'deki laik hukuk sistemi ile İslam hukukunun birbirini nasıl tamamladığını ve zaman içinde nasıl evrildiğini ortaya koymaktadır.

DİYK, gelişen şartlar ışığında, maslahat gereği bir defada üç talâkla boşamanın, İslamın ilk döneminde olduğu gibi bir talâk sayılması gerektiğini belirtmiştir.

5.1.2. Şartlı Boşama

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *Şartlı boşamada şart gerçekleşmeden önce boşamanın bağlandığı şarttan vazgeçilebilir mi? Kocanın boşama iradesini ortaya koyan beyanı kayıtsız ve şartsız olabileceği gibi bir şarta (ta'lîkî şart) veya vadeye de bağlanabilir. Şartlı boşamada şart gerçekleşmeden önce boşamanın bağlandığı sözden dönmek geçerli değildir.*
>
> *Boşanmanın bir şarta bağlanması durumunda bu şart ne zaman gerçekleşirse boşanma da hükümlerini o zaman doğurur. Bu şart gerçekleşene kadar evlilik bütün sonuçlarıyla birlikte devam eder. Ancak boşanma şarta bağlandığında şart gerçekleşmeden, başka bir yolla boşanma olur ve iddet bittikten sonra o şart gerçekleşirse artık o şartın etkisi kalmaz.*[522]

[522] Kâsânî, *Bedâi',* C.3, 139; Zeylaî, *Tebyîn*, C.2, 226.

Şartlı talâkın sözün ifade ettiği anlamı kuvvetlendirmesi için yemin yerine kullanıldığı da vâkidir. Bu durumda fakihlerin çoğunluğuna göre bu da geçerli bir şartlı talâktır; şart yerine geldiğinde boşanma gerçekleşir. Fakat Hz. Aişe (r.a.), Hz. Ali (r.a.) gibi sahâbîler yanında İkrime, Şürayh, İbn Teymiyye ve İbnü'l-Kayyim gibi bazı âlimlere göre kocanın niyeti boşama değil de karısını veya kendisini bir işi yapmaya ya da engellemeye yönelik bir tür yemin ise bu, bir şartlı talâk değildir; dolayısıyla şart tahakkuk etse de boşanma gerçekleşmez. Sadece yerine getirilmediği için yemin keffâreti gerekir[523]*. DİYK'nca benimsenen görüş de budur.*[524]

Değerlendirme:

İslam hukukunda şartlı boşama, bir boşama eyleminin bir şartın gerçekleşmesine bağlı olarak hüküm doğurmasıdır. Bu tür bir boşama, evlilik birliğini sona erdirmek için belirli bir durumun veya koşulun yerine getirilmesini bekler. Ancak bu konuda yapılan yorumlar ve görüşler mezhepler arasında farklılık göstermektedir. Şartlı boşamanın geçerliliği ve şartın gerçekleşmemesi durumunda boşamanın hükmü, her mezhepte farklı şekilde ele alınmaktadır.

1. Şartlı Boşama ve Şartın Gerçekleşmesi

Şartlı boşama, kocanın boşama iradesini bir şart ile bağladığı durumdur. Bu şart, genellikle belirli bir zaman diliminde gerçekleşmesi gereken bir olay olabilir. Kocanın, boşama iradesini kayıtsız ve şartsız açıklayabileceği gibi, şartlı olarak da açıklayabilir. Ancak şartlı boşama, belirli kurallar çerçevesinde değerlendirilmektedir.

Hanefî Mezhebi: Hanefîlere göre, şartlı boşamada, boşama şartı gerçekleşmeden önce koca, boşama iradesinden geri dönemez. Şart gerçekleşmeden önce boşamanın bağlandığı sözden dönmek geçerli değildir. Ancak eğer boşama şartı, gerçekleşmeden başka bir yolla (örneğin başka bir boşama ile) gerçekleşirse ve iddet bitmişse, şartın etkisi sona erer. Yani, şart gerçekleşmemiş olsa da boşama, başka bir sebepten dolayı geçerli olur ve bundan sonra şart geçersiz kalır.

---

[523] İbn Kayyım, *İ'lâm,* C.5, 518-525; es-Sâyis ve M. Şeltût, *Mukarenetü'l-mezahib fi'l-fikh,* 108.

[524] Bkz: DİYK, *Fetvalar,* 344-445.

Şâfiî Mezhebi: Şâfiîlere göre, şartlı boşamanın geçerliliği, şartın gerçekleşmesine bağlıdır. Eğer şart gerçekleşirse, boşama olur. Ancak şartın gerçekleşmemesi durumunda boşama gerçekleşmez ve evlilik devam eder. Şâfiîler, şartlı boşama üzerinde Hanefîlerden biraz daha fazla esneklik tanımaktadırlar. Yani, şartlı boşamanın hüküm doğurabilmesi için şartın kesin olarak gerçekleşmesi gerekmektedir.

Mâlikî Mezhebi: Mâlikîler, şartlı boşama meselesinde, şartın gerçekleşmesine kadar boşamanın hükümsüz olacağını kabul ederler. Ancak, şart gerçekleşmeden önce boşama gerçekleşirse, evlilik devam eder ve şart geçerli olmaz.

Hanbelî Mezhebi: Hanbelîlere göre, şartlı boşama, şart gerçekleşene kadar geçerli değildir. Yani, şart gerçekleşmeden önce boşama yapılsa dahi, geçerli olmaz. Ancak şart gerçekleşirse, o zaman boşama hükmünü doğurur.

2. Şartlı Boşama ve Yemin

Bazı durumlarda, kocanın boşama için belirli bir şart koyduğu söz, bir tür yemin gibi kullanılabilir. Bu durumda, şart yerine getirilirse boşama gerçekleşir. Ancak, bu konudaki görüşler arasında farklılıklar bulunmaktadır.

Fakihlerin Çoğunluğu: Şartlı boşama, eğer yemin ile bağlanmışsa, şart yerine geldiğinde geçerli kabul edilir. Örneğin, "Eğer şu iş yapılırsa, seni boşarım" şeklinde bir yemin, şartlı boşama olarak kabul edilir ve şart gerçekleşirse boşama gerçekleşir.

Bazı âlimler (Hz. Aişe, Hz. Ali, İbn Teymiyye): Şartlı boşama, eğer kocanın niyeti boşama değil de bir yemin etmek ise, bu durumda şartın gerçekleşmesi boşamayı doğurmaz. Sadece yemin keffâreti gerekir. Yani, kocanın niyeti boşama yerine bir başka iş yapmaya yönelik bir yeminse, bu durumda boşama gerçekleşmez. Yalnızca yemin bozulmuş olur ve bunun kefareti gerekir.

Değerlendirme:

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu (DİYK), genel olarak şartlı boşama konusundaki görüşlerini şu şekilde şekillendirmiştir: Şartlı boşama konusunda, kocanın niyetinin önemli olduğu vurgulanmaktadır. Eğer kocanın amacı boşama değil de bir yeminse, bu durumda şartlı boşamanın geçerli olamayacağı ifade edilmiştir. Yani, şart gerçekleşse dahi, boşama geçerli olmayacak, sadece yemin kefareti gerekebilir. Bu

görüş, özellikle İbn Teymiyye, İbnü'l-Kayyim gibi âlimlerin görüşleriyle paralellik arz etmektedir.

DİYK'nun Fetvası: DİYK, şartlı boşama ve yemin arasındaki farkı net bir şekilde vurgulamaktadır. Eğer kocanın amacı boşama değilse ve sadece bir yemin yapıyorsa, şart gerçekleşse dahi boşama hükümsüz kalır ve yemin keffareti gerekir. Bu, fakihlerin çoğunluğunun görüşünden farklı bir yaklaşım olup, kocanın niyetinin şartlı boşama üzerindeki etkisini önemseyen bir yaklaşımdır.

Şartlı Boşama: Şartlı boşamada, şartın gerçekleşmesi gerektiği, ancak kocanın iradesi doğrultusunda şart gerçekleşmeden önce bir boşama yapılması durumunda boşamanın geçerli olmayacağı genel kabul gören bir görüştür. Ancak, şartın gerçekleşmemesi durumunda, başka bir boşama ile şart geçersiz hale gelir.

Yemin ile Şartlı Boşama: Yeminli şartlı boşama, eğer niyet boşama değilse, şart gerçekleşse dahi geçerli olmaz ve sadece yemin keffareti gerekir. DİYK, bu görüşü benimseyerek, yeminli boşama ile şartlı boşama arasındaki farkı vurgulamaktadır.

Sonuç olarak, İslam hukukunun farklı mezheplerine göre şartlı boşama ve şartın gerçekleşmemesi durumu, belirli ölçütlere göre değişebilmektedir. DİYK'nun görüşü, niyetin ve şartın ne olduğuna göre boşamanın geçerli olup olmayacağı konusunda açık bir duruş sergilemektedir.

5.1.3. Resmî Nikâhı Bulunmayan Evli Kadının Boşanması

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...Evliliğin sonlandırılması hususunda eşlerin ortak karar verememesi ve erkeğin boşamamakta ısrar etmesi hâlinde resmi nikâh bulunmadığı için mahkemeye de başvurulamayacağına göre, kadın ve erkeğin aileleri bu konuda bir sonuca varmak üzere birer hakem seçerler.*[525] *Ailelerden biri hakem seçmeye yanaşmazsa sorumluluk sahibi yakınları âdil ve tarafsız bir hakem seçebilirler*

[525] Nisâ, 4/35.

Hakemlerin yetkisi konusunda âlimler farklı görüşler ortaya koymuşlardır. İmam Ebû Hanîfe ve İmam Şâfiî'ye göre hakemlerin görevi arabuluculuk olup, tarafların iradesi dışında bir çözüme gidemezler. [526]

İmam Mâlik'in görüşüne göre ise, hakemler duruma göre evliliğin devamına ya da sona erdirilmesine hükmedebilirler.[527]

Hukûk-ı Âile Kararnâmesi de bu ictihadı kanunlaştırmıştır (HAK, md. 130). Buna göre söz konusu durumda erkek boşamaya yanaşmazsa kadının ayrılması hakemler aracılığıyla gerçekleşebilir.[528]

Resmî nikâhı bulunmayan bir evliliğin sonlandırılması konusu, İslam hukuku ve günümüz modern hukuk sistemleri açısından önemli bir meseledir. Bu tür bir evlilik, halk arasında "dini nikâh" veya "imam nikâhı" olarak da bilinir ve İslam dünyasında yaygın olarak uygulanmaktadır. Ancak, resmî nikâhın yasal anlamda onaylanmadığı bir evlilikte boşanma süreci, bazı özel hukuki sorunları beraberinde getirebilir.

DİYK'nun kararına göre, resmî nikâh bulunmayan bir evlilikte boşanma süreci, çeşitli dinî ve hukuki kurallar çerçevesinde değerlendirilebilir. Bu noktada, en önemli husus, tarafların ortak iradesiyle sonuca gitmeleri gerektiği ilkesidir. Yani, erkeğin boşamayı reddetmesi, kadına zarar vermek amacıyla boşama iradesini engellemeye çalışması, dinî açıdan doğru bulunmamaktadır. İslam, boşanmanın haksız ve zulme dayalı bir şekilde engellenmesini yasaklar ve eşlerin karşılıklı rızasına dayalı bir çözüm önermektedir. Bu bağlamda, hakemlerin devreye girmesi önerilmektedir.

DİYK, bu durumla ilgili olarak şöyle bir yönlendirme yapmaktadır: Taraflar arasında anlaşmazlık durumunda, eğer resmi nikâh bulunmuyor ve boşanma hususunda anlaşmazlık yaşanıyorsa, her iki ailenin birer hakem seçmesi gereklidir. Aileler, tarafsız ve âdil hakemler seçmeli ve bu hakemlerin arabuluculuk yaparak tarafları çözüm önerilerine yönlendirmeleri beklenir. Ailelerden birinin hakem seçmeye yanaşmaması durumunda, kadın ve erkeğin yakınları, adil ve tarafsız bir hakem seçmelidir.

---

[526] Şâfiî, *el-Ümm,* C.5, 494-495; Cassâs, *Ahkâmü'l-Kur'ân*, C.3, 154; bk. Şirbînî, *Muğni'l-muhtâc,* C.3, 344-345.

[527] Cassâs, *Ahkâmü'l-Kur'ân*, C.3, 152; İbn Rüşd, *Bidâye,* C.2, 99.

[528] DİYK, *Fetvalar,* 349-450.

Bu karar, DİYK'nun, aile içindeki boşanma süreçlerinin daha adil ve eşitlikçi bir şekilde çözülmesi gerektiğine dair bakış açısını yansıtmaktadır.

İslam Hukukuna Göre Boşanma

İslam hukuku açısından, resmî nikâh ve dini nikâh arasındaki farklar büyük önem taşımaktadır. Ancak her iki türde de boşanma, belirli kurallar çerçevesinde gerçekleşir.

1. Hanefî Mezhebi:

Evliliğin Sona Ermesi: Hanefî mezhebine göre, bir kadın ile erkek arasında geçerli bir nikâh (dini veya resmî nikâh) varsa, boşama hakkı erkeğe aittir. Eğer boşama gerçekleşmezse, kadın ve erkek arasında hakemler devreye girebilir.

Hakemlerin Rolü: Hanefîlere göre, hakemlerin görevi, tarafların iradesine uygun olarak arabuluculuk yapmaktır. Hakemler, tarafları barıştırmaya çalışır, ancak boşanmayı tek taraflı olarak gerçekleştiremezler. Hakemlerin görevi, çözüm bulmaktır ve tarafların rızasına dayalı bir çözüm aramak esastır.

Şâfiî Mezhebi:

Evliliğin Sona Ermesi: Şâfiî mezhebine göre, bir kadının boşanabilmesi için erkek tarafından boşama iradesi ortaya konmalıdır. Şâfiîler, boşanmanın erkeğe ait bir hak olduğunu kabul ederler. Ancak, eğer koca boşama konusunda ısrarcı olmazsa, hakemler devreye girebilir.

Hakemlerin Rolü: Şâfiîler de hakemlerin arabuluculuk yapması gerektiğini belirtir, ancak hakemler, tarafların rızasına dayalı olmayan bir boşama işlemi yapamazlar. Ancak, boşanma için hakemlerin müdahalesi mümkündür.

Mâlikî Mezhebi:

Evliliğin Sona Ermesi: Mâlikî mezhebi, boşanmanın yine erkeğin elinde olduğu bir durum olarak kabul eder. Ancak, bir kadının haklarını korumak için, bazen boşama iradesi ve sonrasındaki süreçle ilgili müdahaleler yapılabilir.

Hakemlerin Rolü: Mâlikîlere göre de, hakemlerin rolü arabuluculuk yapmaktır. Hakemler, tarafların evliliklerini sürdürebilmesi için bir çözüm önerirler. Ancak hakemlerin, evliliği sona erdirecek bir karar alma yetkisi yoktur.

Hanbelî Mezhebi:

Evliliğin Sona Ermesi: Hanbelîler de diğer mezhepler gibi boşamanın erkeğin hakkı olduğunu kabul eder. Fakat, erkek boşamayı reddederse ve kadının mağduriyeti söz konusuysa, hakemler devreye girebilir.

Hakemlerin Rolü: Hanbelîlere göre de, hakemlerin arabuluculuk yapması gerekir, ancak yalnızca tarafların rızasına dayalı bir çözüm mümkün olacaktır.

Boşanma Sürecinde Ailelerin ve Hakemlerin Rolü

İslam hukukunda boşanma, tarafların rızasına dayalı bir süreçtir. Ancak, eşlerin boşanma konusunda anlaşmazlık yaşaması durumunda, hakemlerin devreye girmesi gerektiği hususu her mezhepte kabul edilen bir görüştür. Bu bağlamda:

Aileler ve Hakemler: Ailelerin, tarafsız ve adil hakemler seçmesi ve bu hakemlerin arabuluculuk yapması, boşanma sürecinde önemli bir adımdır.

Hakemlerin Yetkisi: Hakemler, boşama kararı veremezler, ancak boşanma konusunda tarafları bir çözüme kavuşturabilirler. Eğer taraflardan biri boşama konusunda ısrarcı ise, hakemler durumu barışçıl bir çözümle sonlandırmaya çalışır.

Ailelerin Müdahalesi: Ailelerin, hakemlere başvurmadığı durumlarda, kadın ve erkeğin yakınları, adil ve tarafsız bir hakem seçebilir. Bu da, özellikle resmî nikâh olmayan evliliklerde önemli bir çözüm yoludur.

Değerlendirme:

Resmî nikâhı bulunmayan bir evliliğin sonlandırılması hususunda, Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun önerdiği hakem müdahalesi, tarafların ortak iradeleriyle sonuç alınabilmesi için önemli bir çözüm önerisidir. İslam hukukunun farklı mezheplerine göre hakemlerin rolü arabuluculuk yapmakla sınırlıdır, yani boşanmayı doğrudan gerçekleştiremezler. Hakemler, sadece tarafların rızasına dayalı bir çözüm için çaba sarf ederler. Bu da İslam hukukunun temel ilkelerine, yani eşlerin haklarını ve adaleti gözeten bir yaklaşıma uygun bir çözüm olarak değerlendirilebilir.

5.2. Ticaret

5.2.1. Para Peşin Mal Vadeli Olarak Yapılan Satım

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

Alım satım akitlerinde malın peşin olması asıldır. Bedeli ise tarafların anlaşmasına göre peşin de vadeli de olabilir. Ancak örfe ve ihtiyaca binaen, Hz. Peygamber (s.a.s.) bazı durumlarda paranın peşin alınarak malın vadeli olarak satılmasına izin vermiştir. Bu şekilde yapılan alım satım akdine selem veya selef denilir. Hz. Peygamber (s.a.s.) bir hadisinde; "Hurmada (bir rivayette bir şeyde) selem yapan kişi, belirli ölçekle, belirli tartı ile ve belirli süreye kadar selem yapsın."[529] *buyurmuştur.*

Selem akdi ancak mislî (piyasada bulunan ve fiyatı her yerde aynı olan) mallarda yapılabilir. Caiz olması için; paranın peşin, malın cinsinin, miktarının, niteliklerinin belli olması, malın teslim tarihinin ve teslimi masraf gerektiriyorsa teslim yerinin belirtilmesi gerekir.[530]

Hayvan, standart olmayan üretilmiş mallar gibi kıyemî (piyasada benzeri bulunamayan, bulunsa da fiyatları farklı olan) şeylerin sonradan teslimi şartıyla (selem yoluyla) satılması caiz değildir.[531]

Selem (Selef) Akdi ve İslam Hukuku Perspektifi

Selem veya selef, İslam ticaret hukukunda belirli bir malın, peşin ödeme ile vadeli teslimat şeklinde yapılan bir alım satım türüdür. Selem akdi, özellikle tarım ürünleri gibi belirli malların ticaretinde, malın ileride teslim edilmesi kaydıyla peşin ödeme yapılması durumunda geçerli olur. Hz. Peygamber (s.a.s.), bazı durumlarda malın peşin alınarak tesliminin gelecekte yapılacak şekilde belirli şartlarla yapılmasına izin vermiştir. Bu, ekonomik ihtiyaca ve örfe uygun olarak yapılan bir uygulamadır. Ancak selem akdinin belirli kurallara ve koşullara dayanması gerekir.

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun, selem akdine ilişkin verdiği kararlar, İslam hukukunun temel prensipleri ve mezheplerin görüşleri çerçevesinde ele alınabilir. DİYK'nun verdiği kararları değerlendirirken, İslam hukukundaki esasları ve farklı mezheplerin görüşlerini dikkate almak gerekmektedir.

Selem Akdinin Temel Şartları

[529] Müslim, Müsâkât, 25; Buhari, Selem, 2.

[530] DİYK, *Fetvalar*, 494.; DİYK Karar: 19.10.2022 - No: 62.

[531] Merğînânî, *el-Hidâye*, C.5, 222.

Selem akdinin geçerli olabilmesi için bazı temel şartlar ve koşullar vardır. Bunlar şunlardır:

Peşin ödeme: Paranın, mal teslim edilmeden önce tam olarak ödenmesi gerekmektedir. Bu, selem akdinin esasıdır.

Malın cinsi, miktarı ve niteliklerinin belirli olması: Satılacak malın türü, miktarı ve nitelikleri açıkça belirlenmeli ve belirsizlik içermemelidir.

Teslim zamanı: Malın teslim edileceği süre belirlenmelidir.

Teslim yeri ve masraflar: Eğer malın teslimi masrafları gerektiriyorsa, teslim yeri de belirlenmelidir.

Bu şartlar, belirsizlik ve risk içermeyen bir işlem yapılmasını sağlamayı amaçlar. Selem akdi, özellikle mislî mallar (piyasada bulunan ve fiyatları her yerde aynı olan) ile yapılabilir. Bu tür mallar, örneğin hububat, meyve, tahıl gibi ürünlerdir. Bunun dışında, kıyemî mallar (fiyatları ve özellikleri her yerde aynı olmayan, belirli bir özelliğe sahip olmayan mal) ile selem yapılması caiz değildir.

Kıyemî Mallarla Selem Yapılması

Kıyemî mallar, piyasada benzerlerinin bulunmadığı veya her yerde aynı fiyatla satılmayan mallardır. Hayvanlar veya belirli standartlara sahip olmayan mallar, kıyemî mallar olarak kabul edilir ve bu tür mallarla selem akdi yapılması İslam hukukuna göre caiz değildir. Çünkü kıyemî malların belirsizlik içerdiği ve değerlerinin değişken olabileceği düşünüldüğünde, bu tür mallarla yapılan alım satımlar hem alıcı hem de satıcı açısından adaletsiz bir duruma yol açabilir. Bu nedenle hayvan, el yapımı mallar, lüks tüketim ürünleri gibi kıyemî mallarla selem yapılması, İslam hukukunda yasaklanmıştır.

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun görüşü de bu noktada İslam hukukunun esasları ile uyumludur. Kurul, kıyemî mallarla selem akdi yapılmasını caiz görmemektedir, çünkü bunlar belirsizlik içerir ve selem akdinin amacı olan karşılıklı adaletli alışverişi engeller.

Fakîhlerin Görüşleri

İslam hukukunun temel kaynaklarından biri olan fakîhlerin görüşlerine göre selem akdi, belirli şartlar altında geçerlidir. Fakîhlerin görüşleri, genellikle şu noktada birleşir:

1. **Mislî Mallar**: Selem akdi, mislî yani piyasada benzerleri bulunan mallarla yapılabilir. Mislî mallar genellikle tahıl, meyve ve benzeri ürünlerdir. Bu tür malların fiyatı ve özellikleri her yerde aynıdır, bu da selem akdinin geçerliliğini sağlar.

2. **Kıyemî Mallar**: Kıyemî mallarla yapılan selem akdi ise, İslam hukukuna aykırıdır. Çünkü bu tür malların fiyatı ve özellikleri her yerde aynı olmayabilir, bu da belirsizliğe ve adaletsizliğe yol açabilir.

İmam Ebû Hanîfe'nin Görüşü

İmam Ebû Hanîfe, selem akdinin geçerli olması için malın türünün belirli olması gerektiğini, ancak kıyemî mallarla selem akdi yapılmasının caiz olmadığını belirtmiştir. Hanefî mezhebine göre, hayvanlar ve standartlara sahip olmayan ürünler gibi kıyemî mallar üzerinde selem akdi yapılması geçersizdir.

İmam Şâfiî'nin Görüşü

İmam Şâfiî de benzer bir görüşü savunmuştur. Mislî mallar dışında kıyemî mallar ile selem yapılmasının caiz olmadığını belirtmiştir. Ayrıca, selem akdinin ancak belirli koşullar altında geçerli olacağı konusunda İmam Şâfiî, malın türünün, miktarının ve teslimat tarihinin açıkça belirtilmesi gerektiğini vurgulamıştır.

Mâlikî ve Hanbelî Mezhepleri

Mâlikîler ve Hanbelîler, kıyemî mallarla selem yapılmasına karşı çıkmaktadır. Mâlikîler, selem akdinin yalnızca mislî mallarla yapılabileceğini ve kıyemî malların selem konusu olamayacağını ifade ederler. Benzer şekilde, Hanbelîler de bu görüşü benimsemişlerdir. Her iki mezhep de, selem akdinde belirsizliğin ve adaletsizliğin engellenmesi için bu tür malların selemde yer almaması gerektiğini savunmuşlardır.

Değerlendirme:

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun selem akdi ile ilgili görüşü, İslam hukukunun temellerine ve mezheplerin görüşlerine uygun bir şekilde şekillenmiştir. DİYK'nun görüşü şu şekilde özetlenebilir:

Mislî mallarla selem akdi yapmak caizdir. Burada peşin ödeme ve vadeli teslimat esasına dayalı bir ticaret gerçekleşir.

Kıyemî mallarla selem yapılması caiz değildir. Çünkü bu tür malların fiyatları ve nitelikleri her yerde aynı olmayabilir ve bu da selem akdinin şartlarına aykırıdır.

Bu görüş, Hanefî, Şâfiî, Mâlikî ve Hanbelî mezheplerinin ortak anlayışına dayalıdır ve İslam ticaret hukuku açısından doğru bir yaklaşım olarak kabul edilebilir. Peşin ödeme ile malın vadeli teslim edilmesi, yalnızca mislî mallar için uygun olup, kıyemî mallarla yapılması belirsizliklere ve haksız kazanca yol açabileceği için geçerli değildir.

5.2.2. İçinde Ücretsiz Oturma Şartıyla Satış

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...Buna göre satıcının, içinde bir müddet ücretsiz oturması şartıyla evini satması, Mâlikî ve Hanbelîlere göre sahihtir. Bu hükmün günümüzde hayli yaygın olması hasebiyle artık örf hâline geldiği yorumuyla Hanefîlerin yaklaşımına da aykırı olmadığı söylenebilir.*[532]

Bu konu, İslam ticaret hukukunda, özellikle satış akitleri ve şartların geçerliliği açısından önemli bir meseleyi ele almaktadır. Soruda belirtilen satıcının evini, içinde belirli bir süre ücretsiz oturma şartıyla satması, farklı mezheplerin bu tür şartlı satışlara nasıl yaklaştığını gösteren önemli bir örnektir. İslam hukukunda satış akdine dair farklı mezhep görüşleri, bu tür şartların geçerliliği ve hukuki niteliği üzerinde çeşitli yaklaşımlar geliştirmiştir.

DİYK, İslam hukukunu benimseyen bir kurum olarak, şartlı satış akitleri konusunda genel İslam hukukunun esasları ve mezhep görüşlerine dayalı kararlar almaktadır. Bu tür kararlar, Hanefî, Mâlikî, Şâfiî ve Hanbelî mezheplerinin bakış açılarına göre farklılık gösterebilir.

Hanefî Mezhebi Görüşü

Hanefî mezhebine göre, satış akdine uygun düşmeyen ya da örf hâline gelmemiş şartların akit esnasında şart koşulması geçerli değildir. Hanefîler, böyle bir şart koşulduğunda satış akdinin fâsit (geçersiz) olacağı görüşündedir. Bu, Hz. Peygamber (s.a.s.)'in satışlarda şartlı satışları yasaklaması ilkesine dayanmaktadır. Yani, satıcının evini satarken içinde bir süre ücretsiz oturma şartı koyması, Hanefî mezhebi açısından akdi geçersiz kılar. Çünkü Hanefîlere göre, satış akdinin gereği olan bir bedel (mal veya para) olmalıdır ve bu tür şartlar satışın özüyle çelişmektedir.

[532] DİYK, *Fetvalar,* 493-494.

Özetle, Hanefî görüşüne göre satıcının evini, içinde bir süre ücretsiz oturma şartıyla satması caiz değildir ve yapılan akit fâsit olur. Bu, şartlı satışların yasaklanması anlamına gelir.

Mâlikî ve Hanbelî Mezhebi Görüşü

Mâlikîler ve Hanbelîler ise, satış akdine uygun olmayan ancak akdin gereğiyle çelişmeyen bir şartın koyulmasını genellikle caiz görürler. Yani, satıcı ve alıcı arasında karşılıklı olarak kabul edilen, satışın esasını değiştirmeyen ek bir şart, bu mezhepler açısından geçerli olabilir. Bu tür şartlar, akdin gereklerine aykırı olmadıkça caizdir.

Örneğin, Hz. Peygamber (s.a.s.), Hz. Cabir'den bir deveyi Medine'ye kadar binmesi şartıyla satın almıştır. Bu örnek, şartlı satışın bazı durumlarda geçerli olduğunu gösteren önemli bir delildir. Mâlikî ve Hanbelîler, bu tür şartlı satışları geçerli kabul ederler çünkü burada satışın özü değişmemiştir; sadece malın teslimiyle ilgili ek bir şart konulmuştur.

Bu bakımdan, Mâlikî ve Hanbelî görüşlerine göre satıcının evini içinde bir müddet ücretsiz oturması şartıyla satması caizdir. Bu tür bir şart, satıcının ve alıcının karşılıklı rızasıyla yapılan bir anlaşma olarak geçerli kabul edilir. Bu tür şartlar, zamanla örf hâline gelebilir ve toplumda kabul görebilir.

Örf ve İslam Hukuku

Günümüzde, özellikle büyük şehirlerde, satıcıların evlerini bir süreliğine oturma hakkı ile satması, yerleşik bir alışkanlık haline gelmiş ve örf hâline gelmiştir. Bu tür satışlar, alıcı ve satıcı arasında anlaşmaya dayalı olarak gerçekleştirilmektedir. Örf, zamanla dini hükümlerin uygulamalarını etkileyebilir ve İslam hukukunda kabul edilebilir bir durum haline gelebilir.

DİYK, İslam hukukunu benimseyen bir kurum olarak, örf ve adetlerin de hukuki geçerliliğini göz önünde bulundurur. Bu nedenle, bu tür satışların örf hâline gelmesi durumunda, Hanefî mezhebinin katı yaklaşımından farklı olarak, bazı durumlarda geçerli kabul edilmesi mümkündür. Ancak bu, Hanefîler için genellikle geçerli olmayan bir durumdur.

Değerlendirme:

DİYK'nun bu konuda verdiği kararlar, Hanefî, Mâlikî, Şâfiî ve Hanbelî mezheplerinin görüşlerini dikkate alarak, satıcının evini içinde belirli bir süre ücretsiz oturma şartıyla satması meselesine ışık tutmaktadır:

1. Hanefî Mezhebi'ne göre, şartlı satışlar geçerli değildir ve bu tür bir satış fâsit olur.

2. Mâlikî ve Hanbelî Mezhepleri'ne göre, akdin gereğine aykırı olmayan ve örf hâline gelmiş şartlar geçerli kabul edilir, bu nedenle satıcının ücretsiz oturma şartıyla evini satması caizdir.

3. Günümüzdeki örf, özellikle büyük şehirlerde bu tür satışların yaygınlaşmasını sağlamış ve özellikle Mâlikî ve Hanbelî görüşlerinin geçerliliğini artırmıştır.

Sonuç olarak, satıcının evini, içinde belirli bir süre ücretsiz oturma şartıyla satması, Hanefîler için geçerli olmayacakken, Mâlikîler ve Hanbelîler için geçerli kabul edilen bir işlem olabilir. Ancak, bu tür bir satış toplumda örf hâline gelmişse ve taraflar rızalarıyla bu şartı kabul ediyorsa, İslam hukukunun genel ilkelerine aykırı olmadığı kabul edilebilir.

5.2.3. İşlenmiş Ürünlerin Kendi Cinsleriyle Satımı

Bu hususta Kurul kararı şöyledir:

> *....Öte yandan yaş çay, domates ve zeytin, belli bir başkalaşım neticesinde ve nitelikleri değişerek kuru çay, salça ve zeytinyağına dönüşmektedir. Ayrıca günümüzde yaş çayın kuru çay, domatesin salça ve zeytinin zeytinyağı karşılığında satılması, insanlar arasında yaygınlaşmış ve umum-i belva (kaçınılması güç olan durum) hâlini almıştır. Bu gibi durumlarda insanlar arasındaki ticari muamelelerde kolaylık sağlanması İslam hukukunun genel kaidelerindendir.[533]. Kaldı ki hakkında nass bulunmayan konularda açık nassa aykırı olmamak kaydıyla insanların genel uygulaması (örfü) göz ardı edilemez.[534]*
>
> *Bu itibarla, bedellerin karşılıklı rıza ile belirlenmesi ve malların peşin olarak alınıp verilmesi hâlinde yaş çayın kuru çay, domatesin salça ve*

[533] Mecelle, md:17-18.

[534] Mecelle, md. 36-37.

zeytinin zeytinyağı karşılığında değiştirilmesinde/satılmasında dinen herhangi bir sakınca yoktur.[535]

Bu konu, İslam ticaret hukuku açısından oldukça önemli bir mesele olup, ticaretin temel ilkeleri, mal değişimi ve ticaretin caiz olup olmadığı üzerine farklı mezhep görüşlerine dayalı bir değerlendirme gerektirir. Soruda ele alınan mesele, aynı cins malların farklı türlerdeki işlenmiş hâllerinin karşılıklı olarak satılması veya takasıdır. Bu tür uygulamalar, özellikle modern ticarette, belirli ürünlerin işlemden geçirilerek, örneğin yaş çayın kuru çaya, domatesin salçaya, zeytinin zeytinyağına dönüştürülerek satılması durumlarında karşımıza çıkar.

İslam Hukukuna Göre Malların Değişimi ve Satışı

İslam hukukunda malların değişimi (bey' ve muâvade) bazı temel kurallara dayanmaktadır:

1. Aynı Cinsten Mallar: İslam hukukuna göre, aynı cins malların (örneğin, aynı türdeki kuru çay veya aynı türdeki zeytin) satışı yapılacaksa, bunların eşit miktarda ve peşin olarak değiştirilmesi gerekir. Bu, riba (faiz) riskini engellemek amacıyla belirlenen bir kuraldır. Aynı cins mallar arasında eşitlik ve peşinlik esastır.

2. Farklı Cinsten Mallar: Farklı cinsten malların (örneğin, yaş çay ve kuru çay veya domates ve salça) değişimi yapılacaksa, karşılıklı rıza esastır. Burada, taraflar arasında herhangi bir eşitlik kuralı bulunmaz, ancak yine de fakir satım yaparken peşinlik ve karşılıklı rıza şartları geçerlidir. Malların nitelikleri, miktarları ve türleri belirlenmelidir.

Yaş Çay ile Kuru Çay Arasındaki Değişim

Yaş çay ile kuru çay arasında belirgin bir fark vardır. Yaş çay işlenmemiş halde iken kuru çay, işlem görmüş ve kurutulmuş bir mallardır. Bu durum, her iki malın farklı niteliklere sahip olması anlamına gelir. Bu tür değişimlerin caiz olup olmadığı, İslam hukukunun temel prensiplerine göre şöyle değerlendirilir:

Hanefî Mezhebi'nde, malın cinsinin değişmesi, yani işlenmiş ve işlenmemiş mallar arasında değişim yapılması mümkündür. Ancak, bu tür değişimlerin peşin ve karşılıklı rıza ile yapılması gerekir. Bu durumda, yaş çayın kuru çaya dönüştürülmesi

[535] DİYK, *Fetvalar,* 495.

farklı cinsten mallar olduğu için, burada herhangi bir eşitlik şartı bulunmaz. Yine de peşinlik ve karşılıklı rıza önemli unsurlardır.

Şâfiî, Mâlikî ve Hanbelî mezheplerinde de benzer şekilde, farklı cinsten malların değişiminde peşinlik ve karşılıklı rıza esastır. Malların cinsinin farklı olması durumunda, eşitlik aranmamakta, ancak alıcı ve satıcı arasında anlaşmaya dayalı peşin değişim geçerlidir.

Domates ile Salça, Zeytin ile Zeytinyağı Arasındaki Değişim

Domatesin salçaya ve zeytinin zeytinyağına dönüşmesi de benzer şekilde işlenmiş ürünlerdir. Bu tür dönüşümler, malların aynı cinsten olmamakla birlikte birbirine dönüşmesi nedeniyle farklı cinsten mallar arasında sayılır. Yine de bu tür değişimlerin caiz olup olmadığı konusunda aşağıdaki unsurlar dikkate alınır:

Hanefîler açısından, bir malın başka bir şekle dönüştürülmesi, malın niteliklerinin değişmesi anlamına gelir. Bu durumda, satışta eşitlik aranmaz, fakat yine de peşinlik ve karşılıklı rıza önemlidir. Örneğin, domatesin salçaya dönüştürülmesi ve zeytinin zeytinyağına dönüşmesi, aynı tür mallar arasında olmayan ama birbirine dönüşen malların ticareti olarak değerlendirilir. Burada, malın türü değişse de miktarların belirli olması, peşin ödeme ve karşılıklı rıza şartlarına uyulması gerekir.

Şâfiî, Mâlikî ve Hanbelî mezheplerinde de benzer bir yaklaşım vardır. Farklı cins malların takası sırasında peşinlik ve karşılıklı rıza yine esas alınır. Malların işlenmiş olması, bu tür dönüşümlerin caiz olmasına engel değildir.

Örf ve İslam Hukuku

Günümüzde, yaş çayın kuru çaya, domatesin salçaya ve zeytinin zeytinyağına dönüşmesi gibi işlemler, özellikle ticaret dünyasında yaygın hale gelmiş ve örf hâline gelmiştir. Bu tür ticari işlemler, insanların günlük ticaret pratiklerine dayalıdır ve İslam hukukunda örf genellikle geçerli kabul edilir. Umumî belva (kaçınılmaz durum) olarak kabul edilen bu ticaret şekilleri, İslam hukukunda caiz kabul edilebilir. Örf, özellikle bir işin veya ticaretin yaygınlaşması durumunda, hukuki geçerliliği olan bir değişken olarak kabul edilir.

Değerlendirme:

DİYK, İslam hukukunun temel prensiplerine ve mezhepler arası farklılıklara dayanarak, bu tür ticaretlerin yapılmasında herhangi bir sakınca olmadığını

belirtmiştir. Yaş çayın kuru çaya, domatesin salçaya ve zeytinin zeytinyağına dönüşümü gibi durumlar, farklı cinsten malların karşılıklı rıza ve peşinlik ile takas edilmesi hâlinde, dinen geçerlidir.

Öte yandan, DİYK aynı zamanda, bu tür değişimlerin yerine doğrudan para ile alım satım yapılmasının daha uygun olacağına dikkat çekmiştir. Bu yaklaşım, İslam hukukunun temel ticaret ilkelerine uygun olup, faiz ve diğer ticaret yasaklarının önüne geçmek amacıyla, doğrudan para ile alım satımın tercih edilmesinin daha sağlıklı ve temiz olacağını vurgulamaktadır.

İslam hukukuna ve özellikle DİYK'nun kararlarına göre, yaş çayın kuru çaya, domatesin salçaya ve zeytinin zeytinyağına dönüşümü gibi işlemler, peşinlik ve karşılıklı rıza ile yapılmak kaydıyla caizdir. Bu tür ticaretin yaygınlaşması ve örf hâline gelmesi, ticaretin kolaylaştırılması açısından makbul kabul edilmektedir. Ancak, bu tür değişimlerde direkt para kullanımı tercih edilerek ihtiyatlı bir yaklaşım sergilenmesi daha uygun olabilir.

İslam hukukunda ticari işlemler, genel olarak adalet ve kolaylık prensiplerine dayanır. Bu kapsamda, insanlar arasında sıkça karşılaşılan ticaretin, dinin koyduğu esaslarla uyumlu olması önemlidir. Umumul belva (kaçınılması güç olan durum) prensibi gereği, belirli ticari uygulamalar toplumda yaygın hale geldiyse ve bu uygulamalar açık nassa aykırı değilse, bu tür alışverişler dinen caiz kabul edilir. Bu çerçevede, yaş çayın kuru çaya, domatesin salçaya, zeytinin zeytinyağına dönüşmesi gibi işlemler de yaygın hale gelmiş ve genellikle karşılıklı rızaya dayalı olarak gerçekleşmektedir.

Bu tür malların birbirleriyle değiştirilmesinde veya satılmasında dinen bir sakınca olmadığı ifade edilebilir. İslam hukukunun genel kaidelerine göre, peşin ödeme ve karşılıklı rıza temel alınarak yapılan ticaretler, özellikle bu tür başkalaşım ürünlerinin satışı gibi durumlarda, caizdir. Ayrıca, örf (insanların genel uygulaması) dikkate alınarak, ticaretin yapıldığı yerin gelenekleri ve insanlar arasındaki alışkanlıklar da göz önünde bulundurulabilir. Mecelle'de belirtilen "umûmü'l-belva" ve "örf" ilkeleri, bu tür ticari işlemleri kolaylaştıran unsurlar olarak kabul edilir.

Ancak, ihtiyatlı bir yaklaşım gereği, bedellerin para ile belirlenmesi ve ticaretin doğrudan para karşılığında yapılması daha uygun olabilir. Çünkü para, mal değişiminde daha net ve kolay bir ölçüt sağlar, ürünlerin değerinin açıkça

belirlenmesini temin eder ve belirsizlikleri ortadan kaldırır. Bu nedenle, özellikle İslam hukukunun gerekli kolaylıkları sağlarken, ihtiyat ilkesi de göz önünde bulundurulmalı, mal değişimi yerine nakit ödemeli ticaret tercihen önerilmiştir.

Sonuç olarak, yaş çayın kuru çaya, domatesin salçaya ve zeytinin zeytinyağına dönüşmesi gibi ticari uygulamalar, dinî açıdan caizdir; ancak nakit ile alışveriş yapılması ihtiyatlı bir çözüm olarak daha uygun kabul edilir. Bu tür ticaretlerde önemli olan, karşılıklı rızanın, peşin ödemenin ve ticaretin açık, dürüst ve adil şekilde yapılmasıdır.

5.2.4. Depozito Verme

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *…Günümüzde menkul veya gayrimenkul malların kiralanmasının büyük bir sektör hâline gelmesi, konunun suistimale açık olması ve güven duygusunun zedelenmesi gibi sebeplerden dolayı Mâlikî mezhebinin görüşü istikametinde mal sahibinin depozit almasının caiz olduğu söylenebilir.*[536]

İslam Hukukunda Kiralanan Mal Karşılığında Depozito Alınması
Hanefî Mezhebi Görüşü

Hanefî mezhebine göre, kiracının malda meydana gelen zararı tazmin etme yükümlülüğü yoktur. Kiralayan kişi, malda oluşabilecek zararları teminat altına almak amacıyla depozito alırsa bu durum caiz değildir. Çünkü depozito, aslında bir rehin olarak kabul edilebilir ve bu İslam hukukuna aykırıdır. Hanefîlere göre, kiralanan malın güvenliği ve teminatı için ek bir ödeme alınması doğru değildir. Depozito, işlem amacıyla rehin alınan bir mal olarak değerlendirilir ve rehin alma, mal sahibinin kiracıya karşı haklı bir talep gösteremediği durumlarda da caiz değildir.

Mâlikî Mezhebi Görüşü

Mâlikî mezhebine göre, kira sözleşmesinde rehin alınması caizdir. Bu, bir malın teminat altına alınması amacıyla kiralayanın depozit alabileceği anlamına gelir. Mâlikîler, kiralanan malın güvenliğini sağlamak adına depozito alımını meşru kabul ederler. Bu görüş, günümüzde gayrimenkul ve menkul kiralamada güvenin sağlanması için yaygın bir şekilde kullanılmaktadır. Depozito, kira sözleşmesinin

[536] DİYK, *Fetvalar,* 499. Bkz: İbn Rüşd, *Bidâyetü'l-Müctehid*, C.2, 273.

şartlarına uygun olarak, mal sahibine teminat olarak verilen bir güvence olarak değerlendirilebilir. Bu, özellikle kiracı ile mal sahibi arasındaki güveni sağlamak amacıyla uygulanabilir.

DİYK'nun Görüşü

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu (DİYK), modern ticaret hayatındaki uygulamalara dayanarak, Mâlikî mezhebinin görüşü doğrultusunda depozito alınmasının caiz olduğunu kabul etmiştir. DİYK, özellikle kiracının zarar vermesi durumunda mal sahibinin güvence alması gerektiğini belirtmiştir. Ancak Hanefî mezhebinin görüşünü de göz önünde bulundurularak, depozito almadan önce taraflar arasında rızaya dayalı bir anlaşma yapılması gerektiğine dikkat edilmiştir. Depozito, kiralanan malın güvenliği ve hasar ihtimalleri karşısında bir önlem olarak düşünülebilir.

Değerlendirme:

İslam hukukunda depozito alma meselesi, farklı mezheplerin görüşlerine göre farklı şekillerde yorumlanabilir. Hanefî mezhebine göre caiz değildir, çünkü depozito, rehinle benzer bir işlem olarak kabul edilir. Mâlikî mezhebine göre ise depozito, güvenlik ve teminat amacıyla caizdir ve hatta ticaret hayatında yaygın bir uygulama olarak kabul edilir. Bu konuda en doğru yaklaşım, tarafların karşılıklı rızasına dayalı olarak bir sözleşme yapmaları ve İslam hukuku çerçevesinde etik kurallara uymalarıdır.

5.2.5. Yardımlaşma Sandığına Fazlalık Ödenmesi

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...ihtiyaçlarını karşılamak için, faizsiz olarak kısa vadeli borç (karz) alıp bunu düzenli vadelerde ödemek üzere "yardımlaşma sandığı" kurmaları caizdir.*
>
> *Bu sandığa üye olanların, ihtiyaç hâlinde biriken primlerinin birkaç katına kadar borç (karz) almaları ve bunu belirlenen vade içerisinde geri ödemelerinde sakınca yoktur.* [537]

[537] DİYK, *Fetvalar*, 501.

Ancak ödemede bulunurken, alınan borç (karz) karşılığında önceden ileri sürülen her türlü fazlalık veya getiri sağlayan menfaat, faiz olacağı için caiz olmaz.[538]

İslam hukukuna göre, faiz (riba) haramdır ve her türlü faizli borçlanma, dinen caiz kabul edilmez. Bununla birlikte, insanların ihtiyaçlarını karşılamak için faizsiz borçlanma yöntemleri geliştirilmiş ve bu konuda çeşitli yardımlaşma sandıkları gibi alternatif uygulamalar ortaya çıkmıştır. Diyanet İşleri Yüksek Kurulu (DİYK), bu tür bir faizsiz borç verme mekanizmasını, belirli kurallar çerçevesinde ve toplumsal fayda sağlamak amacıyla caiz kabul etmektedir. Ancak bu tür uygulamaların İslam hukukuna uygunluğu, mezheplerin farklı yorumlarına ve günümüz fetva kurullarının kararlarına göre değişiklik gösterebilir. Şimdi, bu durumu İslam hukukuna, farklı mezhep görüşlerine ve günümüz fetva kurullarının yorumlarına dayanarak değerlendirelim.

DİYK'nun Görüşü: Yardımlaşma Sandıkları ve Faizsiz Borçlar

DİYK'nun kararına göre, faizsiz kısa vadeli borçlar almak ve vermek amacıyla bir yardımlaşma sandığı kurmak caizdir. Bu tür sandıklar, üye olan kişilerin bir araya gelerek, ihtiyaç hâlinde faizsiz borç alıp vermelerine olanak tanır. Üyeler, belirli bir süre boyunca düzenli prim ödeyerek birikim sağlarlar ve ihtiyaç duyduklarında, bu birikimlerin birkaç katına kadar borç alabilirler. Borç alan kişi, belirlenen vade içerisinde bu borcu geri öder. DİYK, bu tür uygulamanın faizli işlemlerden kaçınılarak, insanların ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla gerçekleştirilen karz alacak verme (faizsiz borç verme) işlemine dayandığını belirterek, bu uygulamayı caiz kabul etmektedir.

DİYK'nun görüşü, yardımlaşma ve karz (faizsiz borç verme) ilkesine dayanır. Buradaki temel yaklaşım, karz alacak verecek işleminin, faizli işlem olma durumuna düşmeden yapılması gerektiğidir. Birikimlerin toplanması ve karşılıklı güvenle borçlanma yapılması, İslam'ın yardımlaşma ve dayanışma anlayışına da uygundur. Ayrıca, sandık üyeleri arasında adillik, şeffaflık ve rıza esasına dayalı bir işleyiş olması gerektiği vurgulanır.

[538] Bkz: Kâsânî, *Bedâî',* C.7, 395.

İslam Hukukuna Göre Yardımlaşma Sandığı ve Karz

İslam hukukunda karz (faizsiz borç verme), temelde insanların ihtiyaçlarını karşılamayı amaçlayan, bir tür iyilik veya yardımlaşma olarak kabul edilir. Karz, gönüllülük esasına dayalıdır ve borç veren kişinin alacağı geri ödeme miktarının, verdiği miktara eşit olmasi gerekir. Faizli borçlanma ve riba (faiz), İslam'da haram olduğu için, bu tür yardımlaşma sandıkları, karz vererek, faizli işlemlerden kaçınan ve toplumsal yardımlaşma sağlama amacına hizmet eden alternatif bir sistem olarak kabul edilebilir.

İslam'ın ilk yıllarında, Hz. Peygamber (s.a.v.) ve sahâbîlerin yardımlaşma ve karz uygulamaları, bu tür sistemlerin temelini oluşturmuştur. Örneğin, Hz. Peygamber'in zamanında, karz vermek ve insanlara faizsiz borç sağlamak için çeşitli sosyal ve dini mekanizmalar geliştirilmiştir. Bu mekanizmalar, bireylerin daha adil ve huzurlu bir şekilde birbirlerine borç vermelerini sağlamak amacıyla şekillendirilmiştir.

İslam hukukuna göre bu tür bir sistemin caiz olabilmesi için, her iki tarafın rızasına dayalı olmalı, faiz alınmamalı ve borç miktarı ile geri ödeme şartları arasında herhangi bir haksızlık veya fazlalık bulunmamalıdır.

Mezheplerin Görüşleri: Yardımlaşma Sandığı ve Karz

Hanefî Mezhebi: Hanefîler, karzın caiz olduğuna karar vermiştir, ancak bunun faizli işlem olmadan yapılması gerektiğini vurgulamışlardır. Yardımlaşma sandıkları gibi karz sistemlerinin, belirli şartlar altında caiz olduğu kabul edilir, fakat riba karışmamalıdır. Birikimlerin gönüllü bir şekilde toplanması, borç verilen miktarın ise değişmemesi gerektiği ifade edilir. Bu bağlamda, Hanefîler bu tür yardımlaşma sandıkları sistemini, belirli kurallar çerçevesinde caiz olarak kabul etmektedir.

Şâfiî Mezhebi: Şâfiîler de karz uygulamasını caiz kabul ederler. Bu mezhebe göre, faizsiz borç vererek yardım yapmak ve topluluk içinde dayanışma sağlamak da mümkündür. Şâfiîler, bu tür sistemlerin özellikle toplumsal faydayı artırıcı bir etkisi olduğunu belirtirler. Yardımlaşma sandığı kurmak ve üyelere faizsiz borç sağlamak Şâfiîlere göre de caizdir, ancak borç veren kişinin rızası esastır.

Mâlikî Mezhebi: Mâlikîler de karz uygulamasını kabul ederler. Mâlikîler, faizsiz borç verme işlemi ile ilgili olarak, uygulamanın adil ve şeffaf olmasını şart koşarlar. Yardımlaşma sandığı sistemini caiz kabul ederler, ancak borç verilen miktarın geri ödenmesinin garanti altına alınması gerektiğini belirtirler. Mâlikîler, toplumda

yardımlaşma ilkesinin güçlü olması gerektiğini savunurlar, ancak şartlar adil olmalıdır.

Hanbelî Mezhebi: Hanbelîler de karz uygulamalarına dair bir sorun görmezler, ancak yine faiz olmaması gerektiği üzerinde dururlar. Yardımlaşma sandığına üye olanların, gönüllü bir şekilde katılması gerektiği ve borç veren kişinin geri ödeme konusunda adil davranması gerektiği ifade edilir. Hanbelîler, özellikle toplumsal dayanışmayı ve karzın şeffaf olmasını önemserler.

Günümüz Fetva Kurullarının Görüşleri

Günümüzdeki fetva kurulları ve İslam Hukuk finans organları, faizsiz finansmanı teşvik etmektedirler ve yardımlaşma sandıkları gibi sistemlerin kurulmasına genellikle onay vermektedir. Özellikle İslam Hukuk bankacılık ve finansal yardımlaşma prensipleri üzerine yapılan açıklamalarda, karz uygulamaları, faizsiz borç verme ve toplumsal dayanışma yöntemleri önerilmektedir.

Fetva kurulları, İslam Hukuk finans sisteminin uygulanması konusunda halkın bilinçlendirilmesini sağlamaya çalışırken, bu tür sistemlerin faizsiz ve adil bir şekilde işlemelerini zorunlu kılmaktadırlar. Bu noktada, günümüzdeki yardımlaşma sandıkları ve faizsiz borçlanma yöntemlerinin, toplumda sosyal yardımlaşmayı artırıcı bir rol oynadığı ifade edilmektedir.

Değerlendirme:

İslam hukukuna ve mezheplerin görüşlerine göre, yardımlaşma sandıkları ve faizsiz borç verme (karz) sistemi caizdir ve günümüzde de toplumsal dayanışma amacıyla sıkça kullanılmaktadır. Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun bu konudaki yaklaşımı, günümüz ihtiyaçlarına uygun ve İslam hukukunun temel ilkelerine dayalı bir çözüm olarak kabul edilebilir. Ancak, uygulamanın adil, şeffaf ve faizden uzak olmasına dikkat edilmesi gerektiği unutulmamalıdır.

ALTINCI BÖLÜM
DİN İŞLERİ YÜKSEK KURULU'NUN GÜNCEL MESELELERLE İLGİLİ KARAR VE FETVALARININ TAHLİLİ

Bu bölümde DİYK'nun güncel meseleler ilgi almış olduğu kararlar ve verdiği fetvalar ele alınacaktır. Bu karar ve fetvalar, hem dini hem de toplumsal ihtiyaçlara cevap vermek amacıyla ortaya konmuş olup, ilgili güncel sorunların çözümüne yönelik olarak Kurul'un yaptığı değerlendirmeler ve uygulamalar incelenecektir.

6.1. Bankanın Komisyon Alması

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *Kredi kartı ile yapılan alışverişlerde bankanın yaptığı hizmet karşılığında iş yeri sahiplerinden komisyon alması faiz olur mu? Bir iş veya bir hizmet ya da mal karşılığında alınan bedel helaldir. Bankalar verdikleri kredi kartlarıyla bir hizmet sunmaktadırlar. Dolayısıyla kredi kartı ile yapılan alışverişlerde, bankanın verdiği hizmet karşılığında anlaşma gereği iş yeri sahiplerinden komisyon adı altında almış olduğu ücret, faiz olarak değerlendirilemez.*[539]

DİYK, kredi kartı ile yapılan alışverişlerde, bankanın yaptığı hizmet karşılığında iş yeri sahiplerinden aldığı komisyonun faiz olarak değerlendirilmediği kararını benimsemiştir. Bu görüşün gerekçesi, bankaların kredi kartı ile sağladıkları hizmetin, mal veya hizmet karşılığı alınan bir bedel olarak kabul edilmesidir. Yani burada bankanın aldığı ücret, hizmet sunma karşılığıdır ve bunun faiz olarak kabul edilmesi doğru değildir.

DİYK'ye göre, banka, kredi kartını bir ödeme aracı olarak sağlayan bir kurumdur ve bunun üzerinden işlem yapan iş yerlerine verdiği hizmet karşılığında alınan komisyon, faizli bir işlem olarak değerlendirilmez. Zira banka, burada sadece bir

[539] DİYK, *Fetvalar,* 502.

hizmet sunmaktadır ve iş yeri sahibi bu hizmeti kullanmakta ve karşılığında komisyon ödemektedir. Bu, doğrudan bir borç-verme ilişkisi değil, daha çok bir hizmet alım-satımı gibi düşünülebilir.

İslam Hukukuna Göre Kredi Kartı Komisyonu

İslam hukukunda, faiz (riba) haramdır ve her türlü borç işlemiyle ilgili olarak faiz alınması da yasaktır. Ancak, faiz ile hizmet karşılığı alınan bedel arasındaki farkların net bir şekilde ayrılması gerekir. Faiz, bir borç ilişkisi üzerinden alınan ek ücret olup, hizmet karşılığı alınan ücret farklı bir durumdur.

Kredi kartı sistemini değerlendirdiğimizde, bankalar, kredi kartı hizmetini sağlayan bir kurum olarak, iş yeri sahiplerine ödeme altyapısı sunar. Bu altyapı sayesinde, iş yerleri kartla ödeme alabilirler. Banka, hizmet karşılığı olarak komisyon alırken, bu komisyon, mal veya hizmet karşılığı bir bedel gibi değerlendirilir. Yani burada faizli bir borç ilişkisi söz konusu değildir.

Mezheplerin Görüşleri:

Hanefî Mezhebi: Hanefî mezhebine göre, bir işin karşılığı olarak alınan bedel, eğer hizmet ile ilgili bir işlemse ve faiz içermiyorsa, bu tür komisyonlar caizdir. Bankalar kredi kartı aracılığıyla ödeme altyapısı sağladığı için, burada herhangi bir faizli işlem yapılmadığı sürece, komisyon alma helaldir. Hanefîler, komisyon almayı faiz olarak kabul etmezler, zira burada bir borç ilişkisi değil, bir hizmet ilişkisi söz konusudur.

Şâfiî Mezhebi: Şâfiîler de benzer şekilde, kredi kartı komisyonlarını, faizli işlemlerden ayırırlar. Bir iş karşılığı alınan komisyon haram olmaz. Zira burada iş yeri sahibine sağlanan hizmet (ödeme altyapısı, ödeme kolaylığı, vs.) karşılığında alınan ücret, faizli borç ilişkisi değildir. Bu yüzden, iş yerinden alınan komisyon, helaldir. Şâfiî mezhebi, hizmet bedelinin, doğrudan borç verilerek alınan faizden ayrılması gerektiğini vurgular.

Mâlikî Mezhebi: Mâlikîler, hizmet karşılığı alınan ücretin faizli işlem olmadığını kabul ederler. Kredi kartı komisyonu, banka tarafından sağlanan bir hizmetin bedeli olarak görülür. Bu yüzden, faiz olarak kabul edilmez. Mâlikîler de, burada hizmet sunma ve ödeme altyapısı sağlama karşılığında alınan komisyonu caiz kabul ederler.

Hanbelî Mezhebi: Hanbelî mezhebi de benzer bir görüşe sahiptir. Kredi kartı ile yapılan alışverişlerde, bankanın aldığı komisyon, hizmet bedeli olarak kabul edilir ve

faiz olarak değerlendirilmez. Yani, burada bir faizli borç ilişkisi bulunmadığı için komisyon alınması caizdir.

Günümüz Fetva Kurullarının Görüşleri:

Modern İslam Hukuk finans kurumları ve fetva kurulları da benzer bir yaklaşım sergilemektedir. Bu tür komisyonlar, bir hizmet karşılığı alınan ücret olarak kabul edilmektedir. Bankaların sağladığı ödeme altyapısı, iş yeri sahiplerinin işlemlerini daha kolay yapmalarını sağlar. Bu tür hizmetler, bankaların faizli işlem yapmadıkları ve geleneksel faizli borç verme işlemlerine girmedikleri sürece caizdir.

Fetva kurulları, kredi kartı ile yapılan alışverişlerde bankaların komisyon almasını, faizle ilişkilendirmezler. Ancak, komisyon oranları ve koşulları, aşırı olmamalıdır. Yani, komisyon bedelleri makul olmalı, fazla kar sağlama amacı gütmemelidir.

Değerlendirme:

Kredi kartı ile yapılan alışverişlerde, bankanın aldığı komisyon, faiz olarak değerlendirilmez. Bunun temel sebebi, bankanın burada bir hizmet sunuyor olması ve iş yeri sahiplerinin bu hizmet karşılığında komisyon ödüyor olmalarıdır. DİYK ve İslam hukukunun genel ilkeleri ile yapılan değerlendirme, faizli bir işlem yapılmadığı sürece, bu tür komisyonların caiz olduğudur.

İslam hukukunda önemli olan nokta, komisyonun hizmet karşılığı alınan ücret olması, bir faizli borç ilişkisi olmamasıdır. Bu nedenle, kredi kartı komisyonu, doğru şartlar altında ve belirli ölçülerde alındığı sürece caizdir ve faizli bir işlem olarak kabul edilmez.

6.2. Organ Bağışı

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerde, organ ve doku nakli konusunda sarih bir hüküm bulunmamaktadır. İlk müctehid ve fakihler de kendi devirlerinde böyle bir mesele söz konusu olmadığı için, bu bağışın hükmüne temas etmemişlerdir. Ancak dinimizde, Kitap ve Sünnet'in delaletlerinden çıkarılmış genel hükümler ve kaideler de vardır. Kitap ve Sünnet'te açık hükmü bulunmayan ve her devirde karşılaşılan yeni meselelerin hükümleri, fakihler tarafından bu genel kaideler ile hükmü bilinen benzer meselelere kıyas edilerek (tahriç yoluyla) çıkarılmıştır. Organ ve doku nakli*

konusundaki hükmün tayininde de aynı yola başvurulması uygun olacaktır. Bilindiği üzere, insan mükerrem bir varlıktır. Yaratıklar içinde Allah onu mümtaz kılmıştır. Bu itibarla, normal durumlarda ölü ve diri kimselerden alınan parça ve organlardan faydalanılması, insanın saygınlık ve kerametine aykırı olduğu için, caiz görülmemiştir[540]*. Ancak zarûret durumunda, zarûretin mahiyet ve miktarına göre bu hüküm değişmektedir*[541]*.*

İslam âlimleri, karnında canlı hâlde bulunan çocuğun kurtarılması için ölü annenin karnının yarılmasına, başka yoldan tedavileri mümkün olmayan kimselerin kırılmış kemiklerinin yerine başka kemiklerin nakline, bilinmeyen hastalıkların teşhis ve tedavilerinin sağlanabilmesi için, yakınlarının rızası alınmak suretiyle, ölüler üzerinde otopsi yapılmasının caiz olacağına fetva vermişler; canlı bir kimseyi kurtarmak için, ölünün vücut bütünlüğüne müdahale etmeyi caiz görmüşlerdir[542]*.*

Aynı şekilde açlık ve susuzluk gibi, hastalığı da haramı mübah kılan bir zarûret saymışlar, başka yoldan tedavileri mümkün olmayan hastaların haram ilaç ve maddelerle tedavilerini caiz görmüşlerdir.

Günümüzde kan, doku ve organ nakli, tedavi yolları arasına girmiş bulunmaktadır. O hâlde, bazı şartlara uyulmak kaydıyla, hayatı veya hayatî bir uzvu kurtarmak için başka çare olmadığında, bazı şartlara uyularak kan, doku ve organ nakli yolu ile de tedavinin caiz olması gerekir. "Her kim bir hayatı kurtarırsa bütün insanları kurtarmış gibi olur."[543] *ayeti de buna ışık tutmaktadır.*

Bu çerçevede, aşağıdaki unsurlara özen gösterilmesi şartıyla, organ transferi helal kabul edilebilir. Zira İslam İşbirliği Teşkilatına bağlı, küresel bir dini danışma organı olan İslam Hukuku Meclisi de bu yönde bir karar vermiştir. Buna göre:

---

[540] Buhârî, Libâs, 83-87; Müslim, Libâs, 33; Kâsânî, *Bedâi'*, V,125; İbn Kudâme, *el-Muğnî,* I, 107; İbn Nüceym, *el-Bahr*, C.6, 133.

[541] Mecelle, md. 22.

[542] Nevevî, *el-Mecmû',* C.3, 145; *Fetâvâ'l Hindiye*, C.5, 440.

[543] Mâide, 5/32.

a) Zarûret hâlinin bulunması, yani hastanın hayatını veya hayatî bir uzvunu kurtarmak için, bundan başka çaresi olmadığının, meslekî ehliyet ve dürüstlüğüne güvenilen uzman doktorlar tarafından tespit edilmesi.

b) Hastalığın bu yoldan tedavi edilebileceğine zann-ı galibinin bulunması,

c) Organ veya dokusu alınan kişinin, bu işlemin yapıldığı esnada ölmüş olması; eğer organ canlı bir insandan alınacaksa, bu organın, alınan kişide (donör) temel bir hayatî fonksiyonu devre dışı bırakmaması.

d) Toplumun huzur ve düzeninin bozulmaması bakımından, organ veya dokusu alınacak kişinin sağlığında (ölmeden önce) buna izin vermiş olması veya hayatta iken aksine bir beyanı olmamak şartıyla, yakınlarının rızasının sağlanması.

e) Alınacak organ veya doku karşılığında hiçbir şekilde ücret alınmaması.

f) Tedavisi yapılacak hastanın da kendisine yapılacak bu nakle razı olması gerekir.

g) Devlet kontrolü altında yapılmalıdır.[544]

1. Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) Görüşü:

DİYK, organ ve doku nakli ile ilgili verdiği fetvada, bu meselenin İslam hukukunda doğrudan açık bir hükmü olmadığı için, Kitap ve Sünnet'teki genel kaideler ve zarûret ilkesi çerçevesinde değerlendirilmesi gerektiğini ifade etmektedir. İslam'da insanın saygınlığı (ihtiram-ı insan) çok önemli bir yer tutar ve organ veya doku nakli normal koşullarda caiz görülmemektedir, çünkü insan vücudu, yaratılan en şerefli varlık olarak kabul edilir. Ancak bu tür müdahalelerin, zarûret durumunda ve belirli şartlarla yapılabileceği vurgulanmaktadır. DİYK, organ nakli ile ilgili olarak şu şartların yerine getirilmesi gerektiğini belirtmektedir:

Zarûret Hâli: Hastanın hayatını veya hayatî fonksiyonlarını kurtarmak için başka bir çare olmadığının uzman doktorlar tarafından belirlenmesi.

Tedavi Edilebilirlik: Organ veya doku nakli ile tedaviye zann-ı galibinin bulunması.

Rızaların Alınması: Organ veya doku nakli yapılacak kişinin sağlığında, buna onay vermiş olması veya yakınlarının rızasının sağlanması.

[544] DİYK, *Fetvalar*, 525.

Ücret Yasak: Organ veya doku bağışında hiçbir şekilde ücret alınmaması.

Canlıdan Alınacak Organlar: Eğer organ canlı bir kişiden alınacaksa, alınan organın hayati fonksiyonları devre dışı bırakmaması gerekir.

Devlet Denetimi: Organ ve doku nakli devlet kontrolü altında ve düzenli denetimlerle yapılmalıdır.

DİYK bu şartlara uyulması koşuluyla, organ ve doku naklinin caiz olduğuna karar vermiştir. Ayrıca, İslam Konferansı Örgütü'ne bağlı Mecmeu'l-Fıkhi'l-İslâmî de aynı doğrultuda karar almıştır.

İslam Hukukunda Organ ve Doku Nakli

2. İslam Hukukunda Temel İlkeler:

İslam hukukunda organ nakli ve doku nakli konuları doğrudan Kur'an veya Sünnet'te yer almadığı için, bu meseleler, genel hukukî ilkeler ve zarûret kaidesi üzerinden değerlendirilmiştir. İslam'da organ veya doku nakli, insan onuruna ve saygınlığına saygı gösterilerek yapılmalıdır.

Zarûret İlkesi: İslam'da, zarûret durumunda bazı yasakların kaldırılması (haramların helal hale gelmesi) kabul edilir. Organ nakli gibi müdahaleler, zarûret durumunda, hayat kurtarma amacına yönelikse caiz kabul edilmektedir. Bu çerçevede, eğer başka tedavi yöntemleri mevcut değilse ve organ nakli ile hayat kurtulacaksa, bu müdahale yapılabilir.

İnsanın Saygınlığı: Organ veya doku nakli, yalnızca zarûret durumunda ve gerektiği kadar yapılmalıdır. İnsan, İslam'a göre çok değerli bir varlıktır ve başkalarına zarar vermemek, insan vücudunun bütünlüğüne saygı göstermek önemlidir.

İzinsiz Müdahale: İslam hukukunda, bir kişinin bedenine, sağlığında onayı olmadan müdahale edilmesi doğru kabul edilmez. Ancak yakınlarının izni ile, ya da kişilerin sağlığında böyle bir onay verdikleri takdirde organ nakli yapılabilir. Bu, kişinin bedenine saygı gösterilmesi açısından önemlidir.

Mezheplerin Görüşleri

3. Hanefî Mezhebi:

Hanefîler, zarûret ilkesi çerçevesinde, hayati tehlikesi bulunan bir kişinin hayatını kurtarmak amacıyla organ nakli yapılmasını caiz kabul ederler. Ancak, organın nakli

sırasında insanın şerefine zarar vermemek kaydıyla bu müdahale yapılabilir. Bu görüş, kişinin rızasının alınması, organ veya dokunun sağlıklı bir şekilde alınması ve ücret alınmaması şartlarıyla geçerlidir.

Hayatî öncelik: Hanefî mezhebine göre, hayatın korunması her şeyden daha önemlidir. Bu yüzden zarûret durumunda bu tür tıbbi müdahaleler yapılabilir.

4. Şâfiî Mezhebi:

Şâfiîler de benzer şekilde, zarûret durumunda organ nakli yapılmasına onay verirler. Ölülerden organ almak veya canlıdan organ almak, ancak kişinin rızasıyla yapılabilir. Şâfiîler, bu tür organ ve doku nakli işlemlerinin toplumun huzurunu bozmadan ve belirli kurallara riayet edilerek yapılması gerektiğini vurgularlar. Ayrıca organ takası ve organ nakli sırasında herhangi bir ticaretin olmaması gerektiğini belirtirler.

5. Mâlikî Mezhebi:

Mâlikî mezhebi de, zarûret durumunda organ nakli yapılmasını caiz kabul eder. Ancak, insanın vücuduna saygı gösterilmesi gerektiği için, organ nakli sırasında özen gösterilmesi önemlidir. Mâlikîler, organ ve doku nakli sırasında akli melekeleri bozuk olan kişilerden alınmaması gerektiğine de dikkat çekerler.

6. Hanbelî Mezhebi:

Hanbelî mezhebi, diğer mezheplerle paralel olarak, zarûret durumunda organ naklini caiz kabul eder. Bu durum, hayati tehdit altında olan bir kişinin hayatının kurtarılması amacını taşır. Hanbelîler de, nakil işlemi yapılırken rızaların alınması, ücret alınmaması ve tedavi edilen kişinin onayı gibi şartlara dikkat edilmesi gerektiğini belirtirler.

Günümüz Fetva Kurullarının Görüşleri

Modern İslam Hukuk fetva kurulları, organ ve doku naklini, özellikle hayat kurtarıcı bir tedavi olarak, caiz kabul etmektedir. Bu görüş, zarûret kaidesi ve insanın hayatının korunması gibi temel ilkelere dayanmaktadır. Organ nakli, sağlık sorunlarının tedavisinde önemli bir yol olmuştur ve bu bağlamda, organ bağışı ve nakli, bazı şartlarla birlikte caizdir.

Fetva kurulları, bu tür nakillerin etik ve hukuki denetimler altında yapılmasını, toplum düzenini bozmamayı ve ticari amaçla yapılmamasını vurgulamaktadır.

Değerlendirme:

İslam hukukuna göre, organ ve doku nakli, belirli şartlarla ve zarûret durumunda caiz kabul edilir. DİYK ve diğer mezhep alimlerinin görüşlerine göre, hayat kurtarma amacı güdülerek yapılan organ nakli, zarûret ilkesine dayanarak helaldir. Bu süreçte, rızaların alınması, ücretin olmaması, tıbbi etik kurallarına uyulması ve devlet denetimi gibi şartlar dikkate alınmalıdır. İslam'ın genel kaideleri, bu tür tıbbi müdahalelere sadece zarûret durumunda izin verir ve müdahalelerin insan onuruna zarar vermemesi gerektiğini vurgular.

6.3. Tüp Bebek

Bu hususta Kurul Kararı şöyledir:

> *Tüp bebek yöntemi ile çocuk sahibi olmak caiz midir? İster kadın, ister erkekteki bir kusur sebebiyle, tabii ilişkiyle gebeliğin gerçekleşmesi mümkün olmadığı takdirde, DİYK'nun 20.05.1992 tarihli kararına göre:*
>
> *a) Döllendirilecek yumurta ve spermin her ikisinin de nikâhlı eşlere ait olması, yani bunlardan herhangi birisinin yabancıya ait olmaması.*
>
> *b) Döllenmiş olan yumurta, başka bir kadının rahminde değil de yumurtanın sahibi olan eşin rahminde gelişmesi.*
>
> *c) Bu işlemin gerek anne babanın gerek doğacak çocuğun maddî, ruhî ve aklî sağlığı üzerinde olumsuz bir etkisinin olmayacağı tıbben sabit olmak şartıyla, tüp bebek yöntemine başvurmakta bir sakınca yoktur. Başka kadının yumurtası veya kocası dışında yabancı bir erkekten alınan sperm ile bir kadının gebeliğinin sağlanması ise caiz değildir.*[545]

Bu karar, tüp bebek uygulamalarını belirli sınırlar çerçevesinde kabul ederken, genetik materyalin sadece eşler arasında kalmasını ve üçüncü şahıslara ait materyallerin kullanılmamasını vurgulamaktadır. Ayrıca, sağlık açısından güvenli bir tedavi yönteminin uygulanmasını şart koşmaktadır.

İslam Hukukuna Göre Tüp Bebek Uygulaması

İslam hukukunda, tüp bebek yöntemine yönelik genel yaklaşım, genetik miras ve soy bağlarının korunması üzerine yoğunlaşır. Bu bağlamda, tüp bebek uygulamaları ve

[545] DİYK, *Fetvalar,* 526.

buna bağlı bazı işleyişler, fıkhî görüşler açısından bazı önemli esaslara göre değerlendirilmektedir:

1. Evlilik Dışında Genetik Materyalin Kullanılması

Tüp bebek yönteminde, özellikle yabancı bir erkeğin sperminden ya da başka bir kadının yumurtasından faydalanılması, haram olarak değerlendirilmektedir. Bu uygulamalar, soy bağlarını karıştırma ve zina gibi ahlaki ve hukuki sorunları beraberinde getirir.

İslam hukukunda evlilik dışı bir cinsel ilişki veya soy bağını belirsiz bırakacak uygulamalar, genellikle haram kabul edilir.

Nesep (soy bağı) konusu İslam'da çok önemli bir yerdedir. Bir çocuğun, babasından ve annesinden doğru bir şekilde tanımlanabilmesi gerekir. Bu yüzden, başka bir kadının yumurtası veya başka bir erkeğin spermi kullanılması, nesep karışıklığına yol açacağı için caiz görülmez.

2. Eşler Arasındaki Genetik Materyalin Kullanımı

Tüp bebek uygulamasının, yalnızca nikâhlı eşler arasında yapılması, İslam hukukuna uygun bir uygulamadır. Eşlerin kendi genetik materyalleriyle tüp bebek yöntemi ile çocuk sahibi olmaları, zarûret veya normal yolun mümkün olmadığı durumlar söz konusu olduğunda, kabul edilebilir.

Hanefî, Mâlikî, Şâfiî ve Hanbelî mezhepleri genellikle eşler arasındaki genetik materyali tüp bebekle kullanmayı caiz görmektedir. Bu tür uygulamalar, soy bağının korunması ilkesine uygun olur.

Özellikle surrogacy (taşıyıcı annelik) gibi uygulamalar ise, haram olarak kabul edilir, çünkü burada, bir kadının rahminde, kendisine ait olmayan bir çocuğun taşınması söz konusu olmaktadır.

3. Sağlık Sorunları ve Zarûret Durumu

İslam hukukunda, sağlıklı çocuk sahibi olma konusunda zarûret durumu da dikkate alınmaktadır. Eğer normal yollarla gebelik mümkün değilse, tıbben gerekli bir durum varsa, tüp bebek uygulaması caiz kabul edilebilir. Ancak, tüp bebek yönteminin anne ve babanın sağlığını olumsuz etkilememesi ve çocuğun sağlığını riske atmaması şarttır.

Zarûret ilkesi gereği, kişinin hayatını ya da sağlığını koruma adına bazı yasakların kaldırılması mümkün olabilir. Ancak, bu durumun geçici olması ve sadece zarûret kadar olmasına dikkat edilmelidir.

Sağlık açısından güvenli olmayan, tıbben tehlikeli olabilecek tüp bebek yöntemlerinden kaçınılmalıdır.

4. Tüp Bebek ve Çocuğun Sağlığı

İslam hukukuna göre, tüp bebek yönteminin çocuğun sağlığına zarar vermemesi gereklidir. Dolayısıyla, tıbbi zarar söz konusu olduğunda, bu tür uygulamalar tavsiye edilmez.

İslam fıkhı, çocuk sağlığı ve anne sağlığı konularına çok hassas yaklaşır ve bu tür müdahalelerin çocuğun fiziksel ve psikolojik sağlığını etkilememesi gerektiğini vurgular.

Diğer Mezheplerin Görüşleri

Hanefî Mezhebi: Hanefî mezhebine göre, tüp bebek uygulamaları sadece eşler arasında yapılabilir. Eş dışı bir kişiden alınan genetik materyal (sperm veya yumurta) kullanımı caiz değildir. Ayrıca, taşıyıcı annelik de haram kabul edilir.

Şâfiî Mezhebi: Şâfiîler de tüp bebek uygulamalarında yalnızca eşlerin genetik materyaliyle işlem yapılmasını caiz kabul eder. Başka bir kadının yumurtası ya da başka bir erkeğin spermi kullanılmamalıdır. Ayrıca, surrogacy de caiz değildir.

Hanbelî Mezhebi: Hanbelîler de benzer şekilde, tüp bebek uygulamalarında eşlerin genetik materyalini kullanmanın caiz olduğunu kabul eder. Surrogacy gibi uygulamalara karşı çıkarlar.

Mâlikî Mezhebi: Mâlikîler de tüp bebek konusunda eşlerin genetik materyalinin kullanılması gerektiğini kabul eder. Ancak, başka bir kadının yumurtası veya başkasının spermi kullanımı haramdır. Taşıyıcı annelik ise caiz değildir.

Günümüz Fetva Kurulları ve Tüp Bebek Uygulaması

Günümüzdeki fetva kurulları da benzer şekilde, tüp bebek yönteminin ancak eşlerin genetik materyaliyle yapılabileceğini belirtmektedir. Başka bir kişinin genetik materyalini kullanmak ya da taşıyıcı annelik yapmak, caiz kabul edilmemektedir.

Ayrıca, tıbben zararlı veya sağlıksız tüp bebek yöntemlerinin kullanımı da reddedilmektedir.

Uluslararası fetva kurulları ve İslam dünyasındaki sağlık kuruluşları, tüp bebek işleminin, zarûret durumunda ve sadece eşlerin materyaliyle yapılması gerektiği konusunda hemfikirdir.

Değerlendirme:

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) tüp bebekle ilgili verdiği fetva, İslam hukukunun temel ilkelerine uygun olarak, zarûret durumunda ve sadece eşlerin genetik materyaliyle yapılan tüp bebek uygulamalarını caiz görmektedir. Ancak, başka bir kişinin genetik materyalini kullanmak ya da taşıyıcı annelik gibi uygulamalar, haram kabul edilmektedir. Ayrıca, tüp bebek yönteminin anne, baba ve çocuk sağlığı üzerinde olumsuz bir etkisi olmamalıdır.

Diğer mezhepler de benzer şekilde tüp bebek uygulamalarının, eşler arasında ve tıbben sağlıklı bir şekilde yapılması gerektiğini kabul ederken, yabancı bir kişinin genetik materyalinin kullanımı ve taşıyıcı annelik uygulamalarına karşı çıkarlar.

6.4. Kürtaj Yaptırma

Kürtaj, Fransızca kökenli bir kelime olup, vücutta bulunan yabancı cisimlerin veya zararlı dokuların kazınarak çıkarılması, döl yatağının içindeki ceninin alınması anlamına gelir. Ayrıca, düşük, sınır dışı etme, enjeksiyon ve ölü doğum gibi anlamları da taşır. Kürtaj terimi, genellikle gebeliğin sonlandırılması için kullanılan bir tıbbi işlem olarak bilinir.[546] Tıbbi bir terim olarak kürtaj, ana rahminde gelişen istenmeyen gebeliğin, belirli tıbbi yöntemler veya ilaçlar kullanılarak sonlandırılmasıdır. Bu işlem, gebeliğin sağlık sorunları veya diğer nedenlerle sona erdirilmesi amacıyla yapılır.[547]

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *... İnsanın yaşama hakkı, erkek spermi ile kadın yumurtasının birleştiği ve döllenmenin başladığı andan itibaren Allah tarafından verilmiş temel bir hak olup, artık bu safhadan itibaren anne baba da dâhil hiçbir kimsenin bu*

[546] Ahmed Muhammed Kenan, *el-Mevsûʿatü't-tıbbiyyetü'l-fıkhiyye* (Beyrut: Daru en-Nefã'is, 2000), 42. İbn Nüceym, *el-Bahrü'r-râ'ik,* C.8, 389.

[547] Talip Türcan, *İslam Hukuku el kitabı* (Ankara: Grafiker Yayınları, 2019), 797.

hakka müdahale etmesine izin verilmemiştir. Buna göre, annenin hayatının korunması gibi haklı ve kesin bir zarûret olmaksızın gebeliğe son vermek caiz değildir.[548]

Bu hususta Kurulun diğer bir fetvası ise şöyledir:

... Bununla birlikte annenin hayatı söz konusu olmadıkça, hamilelik gerçekleştikten sonra, hangi aşamada olursa olsun, kürtaj ve benzeri yöntemlerle çocuğun alınması caiz değildir. ..[549]

Bu hususta Kurulun başka bir fetvası ise şöyledir:

... Yaşama hakkı, yumurta ve sperm hücrelerinin döllenmesiyle başlar. Bu aşamadan itibaren, annenin hayatının korunması dışında bir gerekçeyle gebeliğe son vermek caiz değildir. Ancak, çoğul gebeliklerde ceninlerden yaşama perspektifi bulunmayana müdahale edilmediği takdirde diğerlerinin de kesin olarak öleceği durumlarda hasta olan cenine müdahale ile sağlıklı olanların hayatı korunabilir. Ceninlerden hepsinin sağlıklı olması dolayısıyla birini diğerine tercih imkânı olmayan durumlarda ise bir canın yaşatılması için bir başka canın öldürülmesi dinen kabul edilemez.[550]

Yukarıdaki değerlendirmeler ışığında, evlilik aşamasındayken muhafaza edilen sperm veya embriyoların, -boşanma sonrası bile olsa- kadının kullanmasının dini açıdan uygun olmadığı sonucuna varılmıştır. Aynı kural, boşanmayla sonlanan bir evlilik için de geçerlidir.[551]

Kürtaj için şer'i iznin alınması gerekliliği, zina gibi ahlaki ve dini açıdan sakıncalı durumların önüne geçilmesini sağlamak amacıyladır. Çünkü bazı kişiler, kürtajı, zina sonucu oluşan hamilelikten kurtulmanın bir çözümü olarak görebilirler. Bu nedenle, kürtaj uygulamaları dikkatlice değerlendirilerek, zinanın engellenmesi ve önlenmesi için gerekli önlemler alınmalıdır.[552]

---

[548] DİYK, *Fetvalar,* 527.

[549] DİYK, *Fetvalar,* 526.

[550] DİYK, Fetvalar, 527.

[551] Bkz: https://DİYK.diyanet.gov.tr/Karar-Mutalaa-Cevap/38334/dondurulmus-sperm-veya-embriyonun-kocanin-olumunden-sonra-kullanilmasi [12.12.2023]

[552] Muhammed Neym Yasin, *Abhâsün fikhiyyetün fi kazâyâ tibbiyye* muâsıra (Uman: Daru'n-nekaş, 1999), 223

Karaman'da, kadın meselesine dair trajik bir durum kurul kararlarında yer almaktadır. Karaman İstasyonu'ndan Makasçı Hasan imzasıyla gönderilen dilekçede, zorla tecavüze uğrayan bir kadının şer'i hükmü sorulmuştur. 12 Ekim 1950 tarihinde verilen yanıtta, kadının şer'an mazur olduğu ve bu durumun onun namusunu zedelemeyeceği belirtilmiş, ailenin bozulmaması ve çocukların mağdur olmaması adına dilekçeyi yazan kişinin kadından ayrılmayarak meşru bir şekilde evli yaşamaya devam etmelerinin daha uygun olacağı ifade edilmiştir.[553]

Kurul, 5 Haziran 1952 tarihinde aldığı kararda, "*Herhangi bir zarûret ve geçerli bir mazeret bulunmadıkça ceninin düşürülmesi caiz değildir*" şeklinde görüşünü net bir şekilde ifade etmiştir.[554]

Zaruri maslahatlar çerçevesinde "Dinin korunması" ilkesine dayanarak böyle bir karar veren DİYK, babası tarafından tecavüze uğrayan kız hakkında verdiği kararda ise "canın korunması" ilkesini ön planda tutmuş ve bu doğrultuda kararını şu şekilde gerekçelendirmiştir.

> *…Zina sonucu meydana gelen çocuğun, psikolojik ve sosyal yaşamında karşılaşılacak olumsuz etkilerin önlenmesinin tek çaresi, onun hayatına son vermek olmamalıdır. Başkalarının işlediği bir suçtan dolayı, günahsız bir yavruyu cezalandırmak, fert ve toplum vicdanını sızlatacak bir olaydır. Söz konusu olay ve benzeri durumlarda, doğumdan sonra çocuğun anneden ayrılarak; bakımevi, çocuk yuvası ve benzeri kurumlara verilmesi, onun mutluluğunu sağlayacak başka çarelere başvurulması mümkündür…*

DİYK'nun 1993 yılında Bosna-Hersek'teki savaş sırasında yaşanan olaylarla ilgili verdiği karar hem hukuki hem de dini açıdan oldukça tartışmalı bir karardır. Bosna'da, savaşın yarattığı kaos ortamında, savaş suçları olarak sistematik tecavüzler, kadınların zorla hamile bırakılması, esir kamplarında fiziki ve psikolojik şiddet gibi insan hakları ihlalleri yaşanmış ve bu durum, hem uluslararası kamuoyunu hem de dini otoriteleri derinden etkilemiştir.

Kurul, bu gerekçeden hareketle verdiği kararda, "Normal ilişki veya zina sonucu (her ne şekilde olursa olsun) gebe kalındıktan sonra sıhhi bir zorunluluk olmaksızın rahimdeki canlının hayatına son verilmesinin dinimizce yasaklanmış olduğu"

[553] DİYK, Karar, 12.10.1950.

[554] DİYK, Karar, 05.08.1952.

hükmüne varmıştır. Bu karar, İslam hukukunun temel ilkelerinden biri olan "canın korunması" ilkesine dayanır.

İslam'da, hayat kutsaldır ve insanın yaşamını koruma sorumluluğu büyük bir öneme sahiptir. Bu bağlamda, bir kadının gebeliği sonlandırması, yalnızca hayatı tehdit eden ciddi bir sağlık sorunu veya başka bir zarûret olduğunda kabul edilebilir. Kurul, bu ilkeye dayanarak, gebeliğin sona erdirilmesinin, tıbbi bir zorunluluk bulunmadıkça, İslam dinine aykırı olduğuna karar vermektedir.[555]

Özellikle zina sonucu oluşan gebeliklerde, çocuğun yaşam hakkının korunması vurgulanmış, annenin ruhsal ve sosyal durumunun zorlayıcı olsa da, "canın korunması" ilkesinin ön planda olduğu ifade edilmiştir. Bu karar, sadece dini bir mesele olarak değil, aynı zamanda toplumsal ve ahlaki bir sorumluluk olarak da değerlendirilmiştir. Çünkü kurul, bu tür bir kararın, toplumda aile düzeninin korunması ve neslin devamı açısından önemli olduğunu savunmuştur.

Ancak, bu kararın uygulamaları ve sonuçları günümüzde tartışmalara yol açabilir, çünkü kadın hakları ve bireysel özgürlükler bağlamında farklı görüşler ve bakış açıları bulunmaktadır. Yine de, burada öne çıkan temel ilke, bireyin ve toplumun moral ve dini değerlerinin korunması amacıdır.

Bosna-Hersek'teki savaş sırasında, özellikle Sırp güçleri tarafından kadınlara karşı uygulanan tecavüzler, savaşın en acımasız boyutlarından biri olarak kayıtlara geçmiştir. Bu tecavüzler, yalnızca bir cinsel saldırı değil, aynı zamanda bir soykırım aracı olarak kullanılmıştır. Tecavüzler sonucunda kadınların gebelikleri ilerlemiş ve hamileliklerin sonlandırılması, birçok durumda hem fiziksel hem de psikolojik sağlık açısından ciddi tehditler oluşturmuştur.

Bosna'daki savaş suçları ve zorla tecavüz edilen kadınların hamileliklerinin sonlandırılmasıyla ilgili sorulan dini hüküm, zor bir dini ve ahlaki tartışma yaratmıştır. İslam dini, genellikle gebeliğin sonlandırılmasını sadece belli sağlık koşulları veya annenin hayatının tehlikede olması durumunda kabul eder. Ancak burada, savaş koşullarında yaşanan tecavüzler ve kadınların maruz kaldığı zorla hamile kalma durumu, dini otoriteleri daha farklı bir perspektife davet etmiştir.

DİYK'nun Kararı:

[555] DİYK, Karar, 01.01.1975/79.

Hayatın ve neslin korunması bütün ilahi dinlerin başlıca hedefleri arasında yer almıştır. Bu itibarla, her ne şekilde olursa olsun ana rahminde meydana gelen bir canlının kesin ve meşru bir mazeret olmadıkça dıştan bir müdahale ile (düşürme, aldırma, kürtaj gibi yollarla) yaşama imkanının yok edilmesi cinayet sayılmıştır. Ancak söz konusu olaya İslam'ın izzeti ve İslâm toplumunun bu bölgede varlığını devam ettirmesi veya yok olması açısından da bakılması gerekmektedir. Olayı bu yönü ile değerlendiren Kurulumuz, annenin hayatını ve sağlığını tehlikeye sokmamak şartı ile zorla tecavüz sonucu gebe bırakılan Müslüman kadın ve kızların, kendi iradelerine bağlı olarak ilaç veya tıbbi müdahale yolu ile rahimlerinin tahliyesine cevaz verilebileceği.[556]

DİYK, bu tür bir durumda gebeliğin sonlandırılmasını değerlendirmek için önceki fetvalarda kabul edilen can güvenliği ve anne sağlığı ilkelerini incelemiştir. Çünkü İslam'da annenin hayatı ve sağlığı, her şeyin önünde tutulur. Ancak burada yaşananlar, zorla tecavüz ve savaş suçları gibi etik ve insani açıdan çok karmaşık bir meseleye dönüşmüştür. Bunun yanı sıra, fetvanın dini temelleri de tartışmalıdır çünkü birçok dinî otorite, hamileliğin sonlandırılmasının sadece annenin sağlığı veya can güvenliği riske girdiğinde caiz olduğunu belirtmektedir.

Kurulun verdiği karar, Bosna'da yaşananlar bağlamında, bazı açılardan insani boyutun öne çıkmasını savunarak, kadınların bedensel ve psikolojik olarak zarar görmelerinin engellenmesi gerektiğini öne sürmüştür. Fakat bu tür kararlar, her zaman farklı görüşlerle karşılaşır. Bazı dini yorumcular, tecavüz ve zorla hamile bırakılma durumlarını, savaşın getirdiği olağanüstü koşullar altında özel bir durum olarak değerlendirirken, bazıları bu tür fetvaların dini çerçeve ve ahlaki ilkeler ile uyumsuz olduğuna inanmaktadır.

DİYK'nun bu tür bir durumu değerlendirirken, sadece dini metinler değil, aynı zamanda insan hakları ve uluslararası hukukun öngördüğü etik sorumluluklar da göz önünde bulundurulmalıdır. Bu tür savaş suçları, hem vicdanî hem de hukuki açıdan kabul edilemezdir. Savaşta kadınların tecavüze uğraması ve hamile kalması, sadece dini değil, insanlık açısından da büyük bir travmadır. Bu tür durumlar, İslam'ın ahlaki ve insani temelleriyle ne ölçüde örtüşmektedir, tartışmaya açıktır.

[556] DİYK Kararı, 1993/4.

Bosna'daki savaştan sonra yaşananlar, savaşın sadece askerî değil, aynı zamanda bireysel, psikolojik ve toplumsal etkilerini de gözler önüne serdi. DİYK'nun bu konuda verdiği fetva, dini perspektif ile yaşanan dram arasındaki dengeyi tutturmaya çalışan bir adım olarak görülebilir. Ancak, bu tür olaylarda dini otoritelerin ve hukukçuların verdikleri kararlar, sadece dini bakış açılarını değil, aynı zamanda insan hakları, vicdanî ve toplumsal açıdan da tartışılmalıdır.

DİYK'nun verdiği karar, feminist, insan hakları savunucuları ve toplum bilimcileri gibi geniş bir kesimin etik bakış açılarıyla çelişebilir. Zorla tecavüz edilen ve hamile kalan kadınların gebeliğinin sonlandırılmasını tartışmak, sadece dini hükümlerin ötesinde, insan hakları ve toplumsal adalet anlayışlarıyla da doğrudan ilişkilidir. Bu nedenle, savaş suçları ve tecavüz gibi travmatik olaylar karşısında, kadınların haklarını ve sağlığını koruyacak kararlar alınması gerekliliği, sadece dini değil, tüm toplumsal yapıların ortak sorumluluğudur.

Haydar Hatipoğlu söz konusu karara şöyle bir muhalefet şerhi düşmüştür.[557]

Haydar Hatipoğlu'nun DİYK'nun Bosna'da yaşanan savaş suçları ile ilgili verdiği karara yönelik itirazı, İslam Hukuk fıkhın temel ilkeleri ile savaş suçları ve insani krizlere karşı alınan dini kararlar arasında bir gerilim yaşandığını göstermektedir. Hatipoğlu'nun itirazı, İslam hukukunun insan hayatına verdiği önemin altını çizen bir

[557] Hatipoğlu'nun İtiraz gerekçesi: Dört aylık veya daha büyük bir cenini annenin hayatî tehlike zarureti dışında herhangi bir sebep ile ve herhangi bir yol ile düşürmek veya aldırmanın cinayet ya da katil sayıldığı hükmü umumidir. Keza ırza tecavüz, şu veya bu maksatla münferit veya toplu, hazerde veya seferde işlenmiş olması da bu hükümleri değiştirmez…Dünyaya gelmesine sebep olanların suçlarından dolayı kendisine hiçbir ceza verilemez…Cezalandırma şöyle dursun hatta kınanamaz…Diğer taraftan zina ve ırza geçmek dahil herhangi bir sebep ile kâfirden hamile kalan Müslüman bir kadının cenini Müslüman sayılır…düşmanın tecavüzüne mazur kalıp hamile bırakılan suçsuz müslüman kadınların günahsız ve hükmen Müslüman sayılan 4-8 aylık bebeklerinin şu veya bu yöntem ile öldürülmesini tecviz eder mi?...cenin dört ayı doldurmuş durumda ise herhangi …bir yol ile düşürülmesi veya aldırılması o menfur suçu işleyenlerden intikam almak ve kötü emellerini önlemek gibi gerekçelere dayandırmak meşrulaştırılamaz…Çünkü yukarda anlattığım fıkhî hükümler karşısında böyle bir fetvaya katılmakla, suçsuz ve müslüman sayılan bebeklerin öldürülmesine sebep olmuş olurum. Bkz: DİYK Kararı, 1993/4.

yaklaşım sunmaktadır ve bu görüş, savaş sırasında yaşanan travmatik olaylarla dinî hükümler arasında yaşanan karmaşayı ele alır.

Hatipoğlu'nun İtirazının Temel Noktaları:

Hatipoğlu, özellikle gebeliğin dört aydan fazla olduğu ve fetüsün belirli bir gelişim aşamasına geldiği durumlarda, kürtajın cinayetle eşdeğer olduğunu savunmaktadır. İslam hukukunda, ceninin hayatına saygı ve canın korunması temel prensiplerden biridir ve bu bağlamda ceninin öldürülmesi yalnızca annenin hayatı tehlikeye girerse veya başka bir zorunluluk söz konusu olursa caiz görülebilir. Hatipoğlu'nun itirazının merkezinde, savaş suçlarından dolayı mağdur olan kadınların hamileliklerinin sonlandırılmasının, cenine zarar verilmesi anlamına geleceği ve bunun cinayet ile aynı görüleceği düşüncesi yatmaktadır.

İslam'da ceninin korunması, canın korunması ilkesi ile doğrudan ilişkilidir. Ancak ceninin canı ve hayatiyet durumu, geçici bir şekilde annenin hayatını kurtarma amacıyla sonlandırılabilir. Hatipoğlu, dört aylık veya daha büyük ceninlerin öldürülmesinin, katil ve cinayet anlamına geldiğini ve buna hiçbir şekilde dini meşruiyet sağlanamayacağını belirtiyor. Ona göre, savaş suçlarına ve tecavüze uğramış bir kadının gebeliğinin sonlandırılmasının, suçsuz bir ceninin öldürülmesi anlamına geleceği için, İslam Hukuk fıkıh hükümleriyle bağdaşmaz. Bu bakış açısı, İslam'ın hayatın korunmasına verdiği önemi ve fıkhi hükümler doğrultusunda, zarûret olsa dahi ceninin ölümüne yol açacak bir eylemin tecviz edilmemesi gerektiğini savunuyor.

DİYK, Bosna'daki savaşta yaşanan vahşet ve tecavüzler karşısında, gebeliğin sonlandırılmasını, İslam'ın izzetini koruma ve nüfusun yok edilmesinin engellenmesi gerekçesiyle savunmuştur. Bosna'da yaşanan olayları, soykırım olarak nitelendiren kurul, savaşın Müslüman nüfusun yok edilmesine yönelik bir tehdit olduğunu ve gebeliğin sonlandırılmasının bu tehditlere karşı bir savunma mekanizması olarak görülmesi gerektiğini ifade etmiştir. Buna karşılık, Hatipoğlu'nun itirazı, bu tür insani krizlerin dini hükümlerle birleştirilmesinin sıkıntılı olabileceğini ve fıkhın katl gibi ciddi bir suçtan kaçınmayı gerektiren bir kuralı olduğuna vurgu yapmaktadır.

Hatipoğlu'nun itirazı, sadece dini değil, etik bir boyut da taşır. Çünkü o sadece dini hükümlere dayanmakla kalmaz, aynı zamanda savaşın getirdiği travmatik koşullar karşısında insanî ve ahlaki sorumlulukları da göz önünde bulundurur. Bosna'daki

olaylarda yaşananların, mağdur olan kadınlar için ne kadar travmatik ve insanlık dışı olduğu göz önüne alındığında, hamileliğin sonlandırılması gibi bir karar, kadınların yaşamını kurtarma veya travmalarını azaltma amacı güdebilir. Ancak Hatipoğlu, bu tür bir eylemin, cinayet anlamına geleceğini savunarak, ceninin masumiyetini ve İslam'da hayatın kutsallığını vurgular.

DİYK'nun çoğunluğunun kabul ettiği karar, bir nevi savaşın yarattığı olağanüstü durumu bir zarûret olarak değerlendirirken, Hatipoğlu'nun yaklaşımı ise, İslam hukuku açısından herhangi bir sebep ile ceninin öldürülmesinin meşru olamayacağını savunuyor. Hatipoğlu, ceninin bu şekilde öldürülmesinin, fetvanın sorumlu olacağı bir cinayet olduğuna dair güçlü bir itirazda bulunuyor. Ayrıca, tecavüz ve savaş suçları gibi bir durumdan dolayı yapılan gebeliğin sonlandırılmasının annelerin yaşadığı travmalarla ilişkilendirilmesi, dinî ve fıkhî perspektifte cenin ve canın korunması ilkesine ters düşer.

Haydar Hatipoğlu'nun gerekçeli itirazı, kurul üyeleri arasında yaşanan yorum farklarını ve fıkhî uygulamalarda yaşanan gerilimleri gözler önüne seriyor. Bosna'daki savaş sırasında yaşanan tecavüzler ve buna bağlı gebeliklerin sonlandırılması, sadece dini bir mesele olarak değil, insanlık ve etik açısından da tartışılması gereken bir konudur. Hatipoğlu'nun yaklaşımı, İslam hukukunun temel ilkelerinin korunmasını savunurken, kurulun verdiği fetva, savaşın yarattığı olağanüstü durumları dikkate alarak vicdani bir savunma mekanizması oluşturmayı amaçlamaktadır. Bu durum, dini ve insani değerlerin kesişim noktasında önemli bir tartışma alanı yaratmaktadır.

Rızaya dayalı zinadan olan ceninin alınmasına cevaz veren bazı âlimler, bu konuda fetva vermişlerdir. Bunlar arasında eski Ezher şeyhleri Cadelhak Ali, Seyyid Tantâvî, Yusuf el-Karadavî ve Ravvâs Kal'acî gibi isimler yer almaktadır. Ayrıca, Cezayir Yüksek İslam Konseyi, tecavüz veya ensest sonucu oluşan ceninin, tecavüzün polis tarafından tescillenmesi ve ruh üflendikten önce aldırılabileceğini belirtmiştir.

Ancak, kadının onurunun zedelenmesi açısından rızaya dayalı zina ile tecavüz arasında temel bir fark bulunmamaktadır. Fakat toplumsal açıdan, zina sonucu hamile kalan kadın, daha çok kınanıp dışlanırken, tecavüz sonucu hamile kalan kadın toplum tarafından dışlanmaz, aksine uğradığı zulüm nedeniyle sahiplenilir.

6.5. Leasing (Finansal kiralama) Sistemi ile Alışveriş

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...Kiralanan malın, akit bitiminde kiracıya satılması şartının getirildiği bu işlem, Hz. Peygamber'in(s.a.v.) şartlı alışverişi yasaklaması nedeniyle*[558] *İslam hukukçularınca olumsuz karşılanmış ise de bu konuda toplumsal ihtiyaca binaen bir örf oluştuğu için, ayrıca bazı ilim adamlarına göre bu uygulamanın şartlı alışverişten ziyade, satış ile kiranın birleşmesinden doğan yeni bir akit sayılması sebebiyle leasing (finansal kiralama) yoluyla yapılan işlemler caizdir.*[559]

Leasing (finansal kiralama) sistemi, özellikle ticari faaliyetlerde sıklıkla başvurulan bir finansman modelidir. Bir malın, genellikle makine, taşıt aracı veya diğer ekipmanların, belirli bir süre için kiralanıp, kiralama süresi sonunda bu malın uygun bir bedelle satılması esasına dayanır. İslam hukukunda, leasing işleminin caiz olup olmadığı konusunda çeşitli görüşler bulunmaktadır. Bu tür finansman yöntemlerinin İslam hukukuna uygunluğu, genel olarak sözleşme yapısına, şartlara ve tarafların niyetlerine bağlı olarak değerlendirilir.

DİYK'nun Leasing Kararı ve İslam Hukuku

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) leasing konusunda verdiği görüş, genel olarak toplumsal ihtiyaca dayalı olarak uygulamanın değerlendirilmesi gerektiği yönündedir. Ancak, leasing işleminin caiz olup olmadığı hususunda önemli fıkhî tartışmalar bulunmaktadır. DİYK'nun kararına göre, leasing işlemi belirli şartlar altında caiz kabul edilebilir. Ancak bu değerlendirme, şartlı alışverişin yasaklanması gibi klasik İslam hukuku kurallarına karşı oluşan toplumsal uygulamalar ve örf ile şekillenmiştir.

İslam hukukunda, şartlı satış yani malın kiralanıp, ardından düşük bir bedelle satılacağına dair bir taahhüt verilmesi, caiz değildir çünkü bu tür bir uygulama Riba (faiz) ve garar (belirsizlik) unsurlarını içerebilir. Hz. Peygamber (s.a.v.)'in, şartlı alışverişi yasaklaması, bu tür finansal işlemlerin aslında belirsiz ve faizli olabileceği endişesini doğurmuştur.

---

[558] Taberânî, *el-Mu'cemü'l-Evsat*, C.4, 335, ayrıca bk. Buhârî, Büyu', 73.

[559] DİYK, *Fetvalar,* 507-508.

Leasing'in İslam Hukukuna Göre Değerlendirilmesi

Leasing sisteminin fıkhî yönü, özellikle şu konularda yoğunlaşmaktadır:

1. Kiralama ve Satışın Birleşmesi

Leasing sistemi, aslında kira sözleşmesi ile satış sözleşmesinin birleştiği bir modeldir. Bu işlemde, mal bir süre kiralanır ve kiralama süresi sonunda malın satılması söz konusu olur. Bu durumda, leasingin kira sözleşmesi (irâ') ve satış sözleşmesi (bey') unsurlarını birleştiren bir yapı oluşturması, İslam hukukçuları arasında mübah ve şüpheli olarak değerlendirilmiştir.

Hanefîler, genellikle şartlı alışverişi yasaklamışlardır. Ancak burada, satış ve kiralama işlemlerinin ayrıştırılması ve ayrı bir akit olarak değerlendirilmesi gerektiği belirtilmiştir. Bu bakımdan, leasingin doğrudan faizli işlem olmadığını kabul eden bazı İslam alimleri, uygulamanın caiz olabileceğini savunmuşlardır.

Şâfiî ve Mâlikî mezhepleri de, satış ve kira arasındaki ilişkiye dikkat eder ve satış sonrası kira sözleşmesi ile yapılan işlemlerin belirli şartlar altında geçerli olabileceğini kabul ederler. Ancak, kiralama süresi sonunda fiyatın sabit olması gerektiği ve malın değeriyle uyumlu olması gerektiği vurgulanır.

2. Faiz ve Garar Unsurları

Leasing işleminin faize ve belirsizliğe (garar) dayanmaması için dikkat edilmesi gereken önemli noktalar vardır:

Faiz Unsuru: Leasing sözleşmesinde, ödeme planı ya da taksitlendirme yöntemi, faizli bir işlem içermemelidir. Eğer bir ödeme planında faiz unsuruna rastlanırsa, leasing işlemi caiz olmaz.

Garar (Belirsizlik): Kiralama süresi sonunda malın satışı söz konusu olduğunda, malın fiyatının çok daha düşük olması gibi durumlar, garar (belirsizlik) unsurunu doğurabilir. Bu nedenle, leasing işlemi, belirli ve sabit bir fiyatla yapılmalı ve fiyat artışı gibi durumlara yer verilmemelidir.

3. Toplumsal İhtiyaç ve Örf

Günümüzde leasing, ticari hayatta çok yaygın bir şekilde kullanılmaktadır. Bu bağlamda, bazı İslam hukukçuları, toplumsal ihtiyaca binaen, örfün değişen şartlarına göre leasing işleminin caiz olabileceğini savunmuşlardır. Örfe dayalı

olarak, leasing, satış ve kiralama unsurlarının birleşiminden doğan bir yeni akit türü olarak kabul edilebilir.

Örf ve İhtiyaç: Leasing sisteminin, özellikle makine, taşıt, gayrimenkul gibi mal alımlarında, müteşebbisler için bir finansman aracı olarak işlediği göz önünde bulundurulduğunda, toplumun bu ihtiyacını karşılamak için bazı İslam alimleri, leasingin şartlı alışverişten ziyade yeni bir sözleşme türü olduğunu kabul etmişlerdir.

4. Alacaklı ve Borçlu Tarafların Hakları

Leasing işleminin, alacaklı ve borçlu tarafların haklarını adil bir şekilde düzenlemesi gerekir. Her iki tarafın da haklarının korunması, haksız kazanç sağlanmaması ve sözleşme şartlarının açık ve belirgin olması, İslam hukukuna göre temel esaslardır.

Günümüz Fetva Kurullarının Görüşleri

Günümüzde birçok fetva kurulu leasing işleminin İslam'a uygunluğunu tartışmaktadır. Bu bağlamda, bazı fetva kurulları leasingi caiz olarak kabul etmekte, ancak dikkat edilmesi gereken noktalar olarak şunları vurgulamaktadır:

Malın kirası ve satış fiyatı arasındaki farkın faizli bir işlem olmaması gerektiği,

Kira süresi ve satış şartlarının şeffaf ve belirgin olması gerektiği,

Ödenen kiraların, malın gerçek değerine yakın olması gerektiği belirtilmiştir.

Günümüz İslam Ülkeleri ve Leasing

Bazı İslam ülkeleri, leasing işlemlerini, şartlı alışverişten farklı bir akit olarak değerlendirmiş ve faizsiz bir finansman aracı olarak kullanmaya devam etmektedirler. Ancak, işlemin faiz ve garar unsurlarını içermediğinden emin olunmalıdır.

Değerlendirme:

Leasing (finansal kiralama) işlemi, İslam hukukuna göre genellikle karmaşık bir mesele olup, belirli şartlara uyulması gerekmektedir. Diyanet İşleri Yüksek Kurulu, leasingin caiz olabileceği yönünde görüş bildirmiş, ancak malın satış fiyatı, kira süresi ve faiz gibi unsurların şeffaf olması gerektiğini belirtmiştir.

İslam hukukunun genel prensipleri doğrultusunda, leasing işlemi, belirli şartlarla ve toplumsal ihtiyaç göz önüne alınarak caiz kabul edilebilir. Ancak, faiz ve belirsizliğe dayanmayan, açık ve belirgin bir sözleşme çerçevesinde yapılması şarttır. Bu

işlemde, alıcı ve satıcı arasında herhangi bir haksız kazanç sağlanmamalı, sözleşme şartları her iki tarafın da haklarını koruyacak şekilde düzenlenmelidir.

6.6. Kripto Paralar

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *….Bu noktada önemli olan husus, para olarak bilinen değişim aracının kendi özünde yani üretim şeklinde, sürüm aşamalarında ve muhataplık niteliğinde büyük belirsizlik (garar) içerip içermemesi, bir aldatma (tağrir) aracı olarak kullanılıp kullanılmaması ve belli bir kesimin haksız ve sebepsiz zenginleşmesine vesile olup-olmamasıdır….Buna göre kendi özünde ciddi belirsizlikler taşıyan, aldanma ve aldatma riski ileri düzeyde olan, dolayısıyla herhangi bir güvencesi bulunmayan ve kamuoyunda saadet zinciri olarak bilinen uygulamalar gibi belirli kesimlerin haksız ve sebepsiz zenginleşmesine yol açan kripto paraların kullanımı caiz değildir.*[560]

Dijital Kripto Paralarla İlgili karar:

Kripto paraların, özellikle Bitcoin ve diğer benzer dijital para birimlerinin ortaya çıkışı, son yıllarda ekonomik ve finansal sistemleri önemli ölçüde etkilemiştir. Bu yeni dijital paraların İslam hukukundaki durumu, birçok İslam alimi ve fıkıh kurumu tarafından tartışılmış ve çeşitli görüşler ortaya konulmuştur. Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) kripto paraların kullanımıyla ilgili verdiği fetva da, bu tartışmaların ışığında değerlendirilmiştir.

İslam hukukunda para ve ticaretin caizliği, belirli temel ilkeler doğrultusunda incelenir. Kripto paraların İslam hukukuna uygunluğu, bu ilkelerin gerektirdiği çeşitli ölçütlere göre değerlendirilebilir.

DİYK'nun Kripto Paralarla İlgili Kararı

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu (DİYK), kripto paraların kullanımını, belirli ölçütler doğrultusunda değerlendirmiştir. Kripto paraların özünde ve üretim şeklinde, belirsizlik (garar) ve aldatma riski (tağrir) bulunup bulunmadığına, bunun yanı sıra haksız kazanç sağlamaya yol açıp açmadığına dikkat edilmesi gerektiği ifade edilmiştir.

---

[560] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/1375/kripto-paralarin-kullaniminin-dini-hukmu-nedir [12.06.2024].

DİYK'nun Kararına Göre:

1. Kripto paraların kullanımı caiz olabilir, ancak bu, belirli şartlara bağlıdır. Özellikle, para olarak kullanılan bir şeyin, üretim aşamasında belirsizlik (garar) içermemesi, aldatma aracı olmaması ve haksız kazanca yol açmaması gerekir.
2. Kripto paralarda, garar ve aldatma unsurları yüksek olduğunda, ve saadet zinciri gibi dolandırıcılık içerikli uygulamalar söz konusu olduğunda, kripto paraların kullanımı caiz değildir.
3. Herhangi bir güvenceye sahip olmayan, belirli kesimlerin haksız zenginleşmesine yol açan ve balon ekonomisi oluşturan kripto paralardan kaçınılması gerektiği ifade edilmiştir.

Bu karar, İslam hukukunun faiz, belirsizlik (garar) ve aldatma gibi unsurlara karşı duyduğu hassasiyetin bir yansımasıdır.

İslam Hukukunda Para ve Kripto Paralar

İslam hukukunda para, genellikle mali ticaretin ve değişim aracının temel unsuru olarak kabul edilir. Para bir değişim aracıdır ve İslam hukuku, mal ve para arasındaki ilişkinin dürüstlük, güven, adalet ve açıklık temelinde olması gerektiğini vurgular. Bu bağlamda, kripto paraların dinî hükmü, geleneksel para birimlerinden çok farklı değildir; ancak dijital paraların sunduğu yeni yapılar ve dinamikler, bazı hukuki meseleleri gündeme getirmektedir.

Kripto Para ve Garar (Belirsizlik)

Garar, İslam hukukunda, bir işlemde yüksek derecede belirsizlik veya risk taşınması durumunu ifade eder. Kripto paraların çok yüksek volatiliteye sahip olması ve değerlerinin hızla değişmesi, garar unsurunu barındırabilir. Bu durum, yatırımcılar için büyük riskler yaratırken, aynı zamanda adil olmayan kazançlara da zemin hazırlayabilir.

Volatilite: Kripto paraların değerlerinin dalgalanması, yatırımcılar arasında belirsizliğe yol açabilir. İslam hukukuna göre, belirsiz ve riskli bir ticaret yapmak, dolayısıyla hem taraflar arasında güveni zedelemek hem de adaletsiz kazançlara yol açmak caiz değildir. Bu nedenle, değerinin belirsiz olduğu ve yüksek riske sahip olan kripto paraların alım satımı, garar içerdiği için caiz olmayabilir.

Kripto Paraların Aldatma ve Haksız Zenginleşme Riski

Kripto paralar, aldatma ve haksız zenginleşme (riba) unsurlarını barındırabilecek özelliklere sahip olabilir. Özellikle bazı saadet zinciri türündeki kripto para projeleri, yatırımcılara vaat edilen yüksek getiriyle insanları kandırmakta ve adil olmayan kazançlara sebep olabilmektedir.

Saadet Zinciri: Kripto paralara dayalı saadet zinciri uygulamaları, katılımcılara yatırım yaparak başkalarını sisteme çekmeleri karşılığında yüksek gelir vaat eder. Bu tür sistemler, temelde aldatma ve belirsizlik içerdiği için İslam hukukuna aykırıdır. Bu tür projelerde katılımcılar sadece sistemde yeni katılımcılar buldukça para kazanırlar, ancak sistemin sürdürülebilirliği belirsizdir ve genellikle sona erdiğinde büyük zararlara yol açar.

Kripto Paraların Değeri ve Güven

Kripto paraların gerçek değeri ve dayanağı konusunda, belirli bir güvenlik altyapısına sahip olmaları gerekir. Bitcoin ve benzeri dijital paralar, sınırlı arz ve algoritmalarla güvence altına alınmış olsa da, merkezi otoritelerden bağımsız olmaları, bazı açılardan güven eksiklikleri ve kontrolsüzlük yaratabilir. Bu durum, özellikle kripto paraların potansiyel dolandırıcılık araçları olarak kullanılmasını mümkün kılabilir.

Merkeziyetsizlik: Kripto paraların merkeziyetsiz yapısı, bazılarına göre bir avantaj gibi görünse de bu durum aynı zamanda kullanıcıların bu sistemlere duyduğu güvenin kaybolmasına yol açabilir. Güvensiz, izlenemeyen ve kontrol edilemeyen bir sistemde, aldatma ve haksız kazanç riski artabilir. Bu da, kripto paraların kullanımını şüpheli hale getirebilir.

Şeffaflık ve Güvence

İslam hukukunda, ticaretin dürüst, şeffaf ve açık olması gerektiği vurgulanır. Kripto paraların işlem süreçlerinin şeffaflık ve güvenlik açısından eksiklikleri, kullanıcıların aldatma ve haksız kazanç riskine maruz kalmalarına yol açabilir. Bu durum da, kripto paraların kullanımını caiz olmayan bir işlem haline getirebilir.

Diğer Mezheplerin Görüşleri

Kripto paraların kullanımının caiz olup olmadığı konusunda, farklı mezheplerin ve günümüz fetva kurullarının görüşleri farklılıklar arz etmektedir. Ancak genel olarak,

Hanefî, Şâfiî ve Mâlikî mezheplerinin ortak görüşü, ticaretin adaletli, şeffaf, ve güvenilir olması gerektiği üzerine odaklanır.

Hanefî mezhebi, genellikle faizli işlemlerden ve belirsizlikten kaçınılmasını vurgular. Bu nedenle, kripto paraların alım satımında, özellikle garar ve riba unsurları dikkatle incelenmelidir.

Şâfiî ve Mâlikî mezhepleri, yine güvenlik, şeffaflık ve dürüstlük ilkelerinin ön planda tutulması gerektiğini belirtir ve bu ilkelerin ihlali durumunda, kripto paraların kullanımı caiz olmayabilir.

Değerlendirme:

Kripto paraların kullanımının caiz olup olmadığı, doğrudan dijital para birimlerinin özelliklerine, kullanım amaçlarına, ticaretin nasıl yapıldığına ve garar (belirsizlik) veya aldatma unsurlarının varlığına bağlı olarak değişir. Diyanet İşleri Yüksek Kurulu ve birçok İslam alimi, kripto paraların kendi özünde ciddi belirsizlikler taşıması ve bazı kripto para türlerinin aldatma ve haksız zenginleşmeye yol açabilmesi nedeniyle, kripto paraların kullanımının her zaman caiz olmadığını ifade etmektedir.

Bu bağlamda, kripto paraların kullanımı, belirli şartlar altında caiz olabilir, ancak güvenlik, şeffaflık ve adalet esaslarına uygun şekilde kullanılmadığı takdirde caiz olmayabilir. Toplumda zarara yol açacak ve haksız kazanç sağlayacak unsurlar taşıyan kripto paraların kullanımı, İslam hukukuna aykırı kabul edilir.

Sonuç olarak, kripto paraların kullanımı her bir örnekte, yukarıdaki temel ilkeler doğrultusunda değerlendirilmekte, eğer söz konusu dijital para birimleri belirsizlik, aldatma ve haksız zenginleşme gibi riskler taşıyorsa, caiz değildir hükmü verilmektedir.

Bu tür fetvalar, istinbat (inşâî ictihad) yolunun bir örneği olarak, çağdaş fıkıh kurullarının yeni çıkan teknolojik ve toplumsal gelişmelere nasıl fıkhî bakış açılarıyla cevap verdiğini ve İslam Hukuk hukuk çerçevesinde adil ve güvenli bir sistem inşa etme gayreti içinde olduklarını göstermektedir.

6.7. Beyin Ölümü

Beyin ölümü, modern tıbbın gelişimiyle birlikte hem sağlık alanında hem de İslam hukuku (fıkıh) açısından önemli bir tartışma konusu olmuştur. Hem tabipler arasında

hem de fukaha (İslam hukukçuları) arasında beyin ölümünün tanımı, anlamı ve şer'i hükmü konusunda çeşitli görüş ayrılıkları bulunmaktadır. Ancak, bu meseleye dair yapılan ictihadlar İslam hukukunun dinamik yapısını ve hayatla olan ilişkisini anlamak açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Beyin ölümü, tıbbi açıdan, beynin tüm fonksiyonlarının geri dönülemez bir şekilde kaybolması olarak tanımlanır. Bu durum, beyin sapının çalışmaması ve beyin hücrelerinin ölümüne yol açarak vücudun hayati fonksiyonlarını (nefes alma, kalp atışı vb.) durdurur. Tıbbî açıdan beyin ölümü, ölümün kesin bir göstergesi kabul edilir.

Ancak fukaha arasında bu duruma verilen şer'i hüküm konusunda farklı görüşler mevcuttur. Bu farklılıkların temelinde, ölüm kavramının nasıl tanımlandığı, hayatın sonlanma kriterlerinin ne olduğu ve insanın ölümünden sonra yapılacak işlemler (örneğin, organ bağışı, cenaze işlemleri vb.) gibi meseleler yer almaktadır.

Beyin ölümüne ilişkin fıkhî tartışmalar, canlının ölümünün ne zaman gerçekleştiği ve beyin ölümünün şer'i hükmü konusunda yoğunlaşmaktadır. Geleneksel İslam fıkhında, ölüm, genellikle kalbin durması, nefesin kesilmesi veya vücudun fonksiyonlarının durması olarak tanımlanır. Bu tür bir ölüm, canlının hakları ve cenaze işlemleri gibi fıkhî hükümlerin geçerli olacağı bir durumdur.

Beyin ölümü, tıbbî bir tanım olarak geleneksel ölüm anlayışından farklıdır çünkü beyin ölümü, kalp atışı devam ederken gerçekleşebilir. Bu nedenle, beyin ölümü yaşayan bir kişinin canlı olup olmadığı ve buna bağlı olarak yapılacak hukuki işlemler konusunda fıkıh âlimleri arasında farklı görüşler vardır.

Fukahâ arasında beyin ölümü ile ilgili temel farklılıklar şu şekilde sıralanabilir:

Beyin ölümü bir ölüm olarak kabul edilir mi?

Bazı fukaha, beyin ölümünü gerçek ölüm olarak kabul etmezler ve bu durumda kişi hala canlı kabul edilir. Onlara göre, kişinin kalbi atmaya devam ettiği sürece, o kişi ölü sayılmaz.

Diğer bazı âlimler ise, beyin ölümünü ölüm olarak kabul ederler. Çünkü beyin fonksiyonlarının kaybolması, vücudun hayati fonksiyonlarını sürdüremeyeceği anlamına gelir ve bu durumda kişi ölü kabul edilir.

Organ bağışı ve cenaze işlemleri:

Beyin ölümü gerçekleşmiş bir kişiden organ bağışı yapılması ile ilgili farklı görüşler bulunmaktadır. Bir grup âlim, organ bağışını uygun bulur, çünkü tıbbi olarak kişi ölü kabul edilmiştir.

Diğer bir grup ise, beyin ölümü yaşayan kişinin canlı olduğu düşüncesiyle, organ bağışına karşı çıkabilir veya sınırlı şartlarla onay verebilir.

Beyin ölümü gibi modern tıbbi gelişmelerin getirdiği yeni meseleler, ictihadla çözülmelidir. Fıkıh, canlı ve dinamik bir hukuk sistemi olarak, yeni meselelerle karşılaştığında yeniden değerlendirmeler ve ictihadlarla çözüm arayabilir. İslam hukuku, ictihad sayesinde her dönemin yeniliklerine uyum sağlar. Beyin ölümü gibi güncel ve tıbbi olarak yeni gelişen bir konuda yapılan ictihadlar, İslam hukukunun hayatla irtibatını ve dinamik yapısını gösterir. İctihad, sadece geçmişteki meselelerle değil, günümüzün tıbbi ve toplumsal gelişmeleriyle de şekillenen bir süreçtir. Beyin ölümü gibi yeni bir olgunun şer'i değerlendirilmesi, İslam hukukunun kolaylık sağlama ve adil çözüm üretme ilkeleri doğrultusunda yapılır.

Beyin ölümü gibi güncel meselelerde, fıkıh ictihadları hayati bir rol oynamaktadır. Fukahâ ve tabipler arasında farklı görüşler bulunsa da, fıkıh ilminin dinamik yapısı ve ictihad yoluyla çözüm üretme imkânı, İslam hukukunun değişen koşullara nasıl uyum sağladığını ve insanlara nasıl doğru bir şer'i dayanak noktası sunduğunu gösterir. Bu bağlamda, beyin ölümü gibi zor ve yeni meselelerin fıkhî çözümü, kolaylık, adalet ve insana değer verme ilkeleri çerçevesinde yapılmalıdır.

DİYK, 6 Mart 1980 tarih ve 396 sayılı kararı ile organ naklinin caiz olduğunu açıklamıştır. Kurul, bu kararı verirken bazı eski fetvalara ve "zarûret" ilkesine dayanmıştır. Zarûret, dini hükümlerin bazen insanların hayatını kurtarmak amacıyla esnetilebileceği durumları ifade eder. Kurul, organ nakli gibi tıbbi müdahalelerin, insanların hayatını tehlikeye atmadan yapılması gerektiğini vurgulamış ve böyle bir müdahalenin zarûret hali olarak kabul edilebileceğini belirtmiştir. Bu karar, tıbbi gelişmeler ve insan hayatının korunması bağlamında dini hükümleri yorumlama noktasında önemli bir adım olmuştur.

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *…Günümüzde birtakım tartışmalar olsa da hem tıp hem de hukuk çevrelerinde genel kanaat, beyin ölümünün "ölüm" olduğu yönündedir. Nitekim Organ ve Doku Nakli Hizmetleri Yönetmeliğinde organları alınacak*

kişinin beyin ölümünün gerçekleşmiş olması gerektiği ifade edilmiş ve "Beyin ölümü, klinik bir tanıdır ve bütün beyin fonksiyonlarının tam ve geri dönüşümsüz olarak kaybıdır." şeklinde tanımlanmıştır.

Bu doğrultuda DİYK konuyla ilgili mütalaasında; "Yaşam destek ünitesine bağlı bir kişi; beynin kesin olarak bütün fonksiyonlarını yitirdiğine ve bu durumdan geri dönüşün artık imkânsız olduğuna uzman tabiplerce karar verilmesi şartıyla yaşam destek ünitesinden çıkarılabilir" diyerek beyin ölümünü ölüm olarak değerlendirmiştir.[561]

Nitekim Mecmau'l-Fıkhi'l-İslam Hukuk başta olmak üzere İslam dünyasının önemli fetva kurulları da beyin ölümünü "ölüm" olarak kabul etmiştir.[562]

Beyin ölümü konusu, İslam fıkhı açısından önemli ve güncel bir meseledir. Bu konuda farklı fıkıh cemiyetleri ve fukahâ arasında çeşitli görüş ayrılıkları bulunmaktadır. Beyin ölümü, tıbbî açıdan, beynin tüm fonksiyonlarının geri dönülemez şekilde kaybolması olarak tanımlanırken, İslam hukukunda bu durumu nasıl değerlendireceğimiz konusunda farklı görüşler ortaya çıkmıştır. Aşağıda beyin ölümünün hakiki ölüm olup olmadığına dair üç farklı görüşü inceleyeceğiz:

1. Birinci Görüş: Beyin Ölümü Hayatın Sonu Değildir

Bu görüş, beyin ölümünün hakiki ölüm sayılmaması gerektiğini savunur. Beyin ölümü, vücudun bazı hayati işlevlerinin, özellikle beynin kontrolünde olan organların (örneğin, kalp ve solunum) durması anlamına gelse de, bazı fukaha bu durumun ölüm olarak kabul edilmemesi gerektiğini ileri sürer.

Birinci Görüşü Savunanların Delilleri: Beyin ölümünün hakiki ölüm sayılmaması gerektiğini savunanlar, bu görüşlerini birkaç fıkhî delile dayandırırlar. Aşağıda, bu görüşü savunanların kullandığı başlıca deliller ve açıklamaları bulunmaktadır:

1. Birinci Delil: Şekk ile Yakin Zail Olmaz Kuralı

İlk görüşe göre, hayat kesin bir gerçek (yakîn) iken, beyin ölümü sadece şüphe ifade eder ve bu durumda hayat zail olamaz. Bu düşüncenin dayandığı kaide, "şüphe ile kesinlik yok olmaz"dır.

[561] DİYK'nun, 14.12.2006 tarihli mütalaası.

[562] *Kararatu ve Tavsiyatu Mecmei'l-Fıkhi'l-İslami*, BAE, 2011, Karar no: 17 (5/3), s. 114-115.

Birinci Veçhe (Açıklama): Beyin ölümü durumu, kişinin hayatına dair kesin olan işaretlerle (kalp atımı, nefes fakîhı gibi) çelişmektedir. Eğer kalp atışı ve nefes fakîhı gibi yaşam belirtileri hala mevcutsa, kişi hayatını devam ettiriyor demektir ve bu durumda ölüm kesinleşmiş sayılmaz. Dolayısıyla, hayatın kesinliği, beyin ölümüne rağmen devam ediyorsa, ölüm kararı verilmesi doğru olmaz.

İkinci Veçhe (Açıklama): Tabipler, ruhun bedenden çıkışını doğrulamamakta ve beyin ölümünü nihai ölüm olarak kabul etmemektedirler. Tıbben de beyin ölümünün gerçek ölüm olarak kabul edilip edilmediği üzerine ihtilaflar vardır. Bazı doktorlar, beyin ölümü gerçekleşen kişilerin hâlâ hayatta olduklarını savunur. Bu nedenle, şer'î açıdan da bu noktada kesinlik bulunmadığından hayatın devam ettiği kabul edilebilir.

2. İkinci Delil: Bir Şeyin Bulunduğu Hal Üzere Kalması Asıldır Kuralı

Fıkhî olarak, bir şeyin mevcut halinin korunması esastır, yani bir kişi hayatta ise, bu halin devam etmesi gerekir. Beyin ölümünün varlığı, kişinin diğer organlarının hâlâ işlevini sürdürmesiyle çelişmemektedir.

Beyin ölümünde, beynin işlevi durmasına rağmen, vücutta birçok organ hâlâ çalışmaya devam eder. Örneğin, kalp atışı, idrar yapma, vücut sıcaklığındaki değişiklikler, kan basıncındaki dalgalanmalar ve diğer hayati organların işlevleri devam etmektedir. Bu, vücudun tamamen işlevsiz hale gelmediğini gösterir ve bu nedenle kişinin tam olarak ölü olduğu söylenemez. Beyin ölümü, organların işlevlerinin sona ermediği bir durumda gerçekleşmişse, kişinin hâlâ hayatı devam ediyordur.

3. Üçüncü Delil: Fıkıh İlkesine Göre Ölümün Alametleri Yakinî Bilgi Üzerine Bilinir

Ölüm, yakînî bilgi ile kesin olarak belirlenir ve bunun için kesin alametler gereklidir. Bu bağlamda, İmam Şafiî'nin el-Umm adlı eserinde ölümün belirtilerinin ortaya çıkmadan, kişinin öldüğü kesin olarak söylenemez.

İmam Şafiî, ölümün belirtilerinin kesin olarak ortaya çıkmadan bir kişinin öldüğüne hükmedilmemesi gerektiğini ifade eder. Ölümün kesin belirtileri arasında vücutta gevşeme, gözlerin çökmesi ve bacakların yukarı kalkması gibi fiziksel işaretler bulunur. Beyin ölümünün, bu fiziksel belirtileri tam olarak sağlamadığı durumlarda, kişi hâlâ ölü sayılmayabilir.

İbn Kudâme de kaybolan kişinin ölümüne karar verilmeden önce belli bir süre beklenmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Bu prensip, kesin ölüm kararı verilmeden önce kesin belirtiler gözlemlenmelidir. Beyin ölümünün bu kesin belirtileri vermemesi, onun gerçek ölüm olarak kabul edilmemesini savunur.

4. Dördüncü Delil: Canı Koruma İlkesi

İslam hukuku, canı koruma ilkesini temel alır. Şeriat, kişinin hayatını korumayı, nefes alıp vermesini ve beden fonksiyonlarını devam ettirmeyi amaçlar. Beyin ölümünün gerçekleşmesiyle, organların bir kısmı çalışmaz hale gelmiş olsa da, kişinin bazı hayati fonksiyonları (kalp atışı, solunum) devam ediyorsa, kişinin ölü kabul edilmesi doğru olmaz.

Şeriat, hayatın korunmasını esas alır ve bunun için kişinin duyu organlarının ya da solunumunun tamamen işlevsiz hale gelmesi gerektiğini savunur. Beyin ölümü, tüm vücut fonksiyonlarının durması anlamına gelmediğinden, kişinin hala hayatına devam ettiği düşünülerek ölüm kararı verilmemelidir.

Birinci görüşü savunan fakîhler, beyin ölümünü kesin bir ölüm olarak kabul etmeyip, hayatın devam ettiğini savunurlar. Bu görüş, İslam fıkhı açısından önemli bir meseleyi ele alırken, hayatın korunması ve ölümün kesin delillerle ortaya çıkması gerektiği ilkelerini vurgular. Beyin ölümü, çoğu zaman bir kişinin hayatta olmasına engel olmamakta, tıbbi ve şer'i hükümlerin bu durumu değerlendirmede dikkatli olması gerektiği belirtilmektedir.

Destekleyenler:

Suudi Arabistan Âlimler Konseyi ve İslam Âlemi Birliği (er-Rabitatu'l-Alemi'l-İslam Hukuk) gibi önde gelen İslam Hukuku cemiyetleri bu görüşü benimsemiştir.

Aldulaziz bin Baz, Dr. Abdullah bin Amr Nasif, Dr. Bekr Ebu Zeyd, Şeyh Abdullah Bessam, Şeyh Muhammed es-Sebil, Dr. Salih el-Fevzan, Şeyh Ebu'l Hasen en-Nedvi gibi birçok ünlü âlim, beyin ölümünü gerçek ölüm olarak kabul etmemekte ve kişinin hayatına devam ediyor kabul edilmesini savunmaktadır.

Bu görüşün temeli, hayatın devam etmesi ve canlının hayati fonksiyonlarının devam etmesi gerektiği anlayışıdır. Beyin ölümünde bile, kişinin organlarının çalışıyor olması ve kalbinin atması, onun tamamen ölü olmadığı anlamına gelir. Bu görüşe göre, bir kişinin beyin ölümü gerçekleşse bile, onun üzerindeki ölüm hükümleri

henüz geçerli olamaz; kişinin cenaze işlemleri ve organ bağışı gibi meselelerde şer'i hükümlerin uygulanması için daha fazla delil gerekmektedir.

2. İkinci Görüş: Beyin Ölümü Hayatın Sonudur

Bu görüş, beyin ölümünü hakiki ölüm olarak kabul eder ve beyin ölümünün kesin ölüm anlamına geldiğini savunur. Beynin tüm fonksiyonlarının kaybolması, kişinin hayati işlevlerinin durması anlamına geldiğinden, bu durum ölüm olarak değerlendirilir.

İkinci Görüşü Savunanların Delilleri

Beyin ölümünün, hakiki ölüm sayılması gerektiğini savunanlar, bu görüşlerini birkaç temel delile dayandırmaktadırlar. İşte, ikinci görüşü savunanların kullandığı başlıca deliller:

1. İnsan Hayatı Beyin ile İrtibatlıdır

Bu görüşün savunucuları, insanın yaşamının, beynin işlevselliği ile doğrudan bağlantılı olduğunu belirtirler. Beynin işlevinin tamamen sona ermesi, hayatın sonlandığına işaret eder. Modern bilimin ulaştığı noktada, beyin fonksiyonlarının geri dönüşümsüz bir şekilde sona erdiği tespit edilmiştir ve bu durum, hayati organların işlevlerinin kaybolması ile kesin ölümün başladığını gösterir. Beyin ölümü, insanın hayatta olduğunu gösteren temel unsurların yok olması anlamına gelir. Zann-ı galip ve bilimsel gözlemler, bu durumda yaşamın sona erdiği konusunda kesinlik arayışını pekiştirir (Mustafa, 2019: 88).

Beyin fonksiyonlarının tamamen kaybolması, hayatın sona erdiğini gösterdiği için, bu noktada kişinin ölümüne hükmedilebilir. Beyin, insanın düşünme, hareket etme, duyma gibi tüm fonksiyonlarını kontrol eden merkezi bir organ olduğundan, beynin ölümünün, kişinin yaşamının bitmesi olarak kabul edilmesi gerektiği ileri sürülür.

2. Fukahanın Savaş ve Katil Hükümleri

Fukaha, bir hayvanın hareket etmesinin, onun yaşamda olduğuna dair bir gösterge sayılmadığını ifade ederler. Bu bağlamda, beyin ölümünün gerçekleştiği ancak hayati organların işlev görmeye devam ettiği bir durumda, kişi hâlâ "hayatta" olarak kabul edilmez. Fukaha, özellikle katil ve suçlu tespiti gibi meselelerde, bir kişinin tamamen yaşamını kaybettiğine dair fiziksel belirtiler ve kesin işaretler gerektirdiğini savunurlar.

Savaş ve Katil Hükümleri üzerinde yapılan tartışmalarda da benzer bir örnek verilir: Bir kişi, başkasına saldırıp onu öldürmeye çalıştıktan sonra başka biri gelip aynı kişiye aynı şekilde saldırsa, bu durumda birincil sorumlu kişi, ilk saldıran olarak kabul edilir. Eğer kişinin tüm hayati fonksiyonları (görme, konuşma, hareket etme vb.) geri dönüşümsüz şekilde kaybolmuşsa, o kişi ölü kabul edilir ve ikinci saldıran kişi katil sayılmaz (İbn Kudâme, 1995: 102). Beyin ölümünde de benzer bir durum vardır; kişi beynin fonksiyonlarını kaybettiği andan itibaren gerçekten ölü sayılmalıdır.

3. Uzmanların (Tabipler) Beyin Ölümünü Nihai Ölüm Olarak Kabul Etmesi

Bu görüşü savunanlar, tıp uzmanlarının görüşlerine başvururlar. Tabipler, beyin ölümünü, geriye dönüşü olmayan bir durum olarak kabul etmektedirler. Beyin ölümünün meydana gelmesi, kişinin hayati fonksiyonlarının tamamen sona erdiği anlamına gelir ve bu, gerçek ölüm olarak kabul edilir. İslam fıkhı, tabiplerin bu konuda belirleyici bir otorite olduğu noktasında hemfikirdir. İslam tıbbı, kişiye dair ölüm kararlarının yalnızca dini değil, aynı zamanda tıbbi gözlemlerle de belirlenmesi gerektiğini savunur (Al-Ghazali, 2004: 115).

4. Ruhun Bedene Hükmetmesi ve Beyin Sapı

Beyin sapı, bedeni kontrol eden en önemli kısımdır ve onun işlevini kaybetmesi, ruhun bedenden çıkmasına neden olur. Ruh, bedenin her türlü işlevini beyin aracılığıyla yönetir. Beyin sapı fonksiyonunu kaybettiği zaman, bedendeki tüm işlevler de sona erer ve ruh bedenden çıkar. Bu durumda Azrail ruhu kabzeder (El-İzz bin Abdüsselam, 2002: 152). Beynin kontrolü sona erdiğinde, ruhun bedeni terk etmesi kaçınılmazdır. Bu nedenle, beyin ölümü gerçek ölüm olarak kabul edilir.

Destekleyenler:

İslam Konferansı Örgütü'ne bağlı İslam Hukuku Cemiyeti, Dr. Muhammed Naim Yasin ve Şeyh Muhammed bin Cebir bu görüşü savunmaktadır.

Bu görüşe göre, beyin ölümü bir gerçek ölüm olarak kabul edilir ve kişiye ait cenaze işlemleri, miras ve diğer ölümle ilgili hükümlerin geçerli olduğu bir duruma geçilir. Beynin işlevlerinin sona ermesi, hayatın tamamlanması anlamına gelir ve kişi artık ölü kabul edilir.

Bu görüş, tıbbi açıdan beyin ölümünün geri döndürülemez bir durum olduğunu ve bir insanın beyninin işlevini kaybetmesiyle hayata veda ettiğini savunur. Bu nedenle, beyin ölümünün hakiki ölüm olarak kabul edilmesi gerektiği kanaatindedirler.

3. Üçüncü Görüş: Beyin Ölümü Kesin Ölüm veya Tam Hayat Sayılmaz

Bu görüş, beyin ölümü gerçekleşen bir kişinin hayatını kaybettiğini ancak ölüm hükümlerinin hemen uygulanamayabileceği durumlar olabileceğini savunur. Yani, bir kişi beyin ölümü gerçekleştirse de vücudu hala bazı hayati organlar tarafından destekleniyor olabilir ve bu yüzden ölü kabul edilmez.

Bu görüş, Kuveyt İslam Tıbbı Kongresi ve Dr. Muhammed Süleyman el-Eşkar tarafından savunulmaktadır. Beyin ölümünü ne tam bir hayat ne de tam bir ölüm olarak kabul eden bu görüş, bir dengeyi temsil etmektedir. Bu görüşün savunucuları, beyin ölümünün bir geçiş aşaması olduğunu ve kişinin hayatını devam ettirmediği ancak tamamen ölü de olmadığı bir durumda olduğunu ileri sürerler. Beyin ölümü gerçekleştikten sonra, bazı ölüm hükümleri uygulanabilir, ancak bu kişinin diğer organları fonksiyonlarını sürdürdüğü sürece tam bir ölüm hükmü verilmez.

Görüşün Temellendirilmesi

Beyin Ölümü ve Ölüm Hükümleri: Beyin ölümü gerçekleşen bir kişiye, hayatta olan bir insandan farklı olarak, bazı ölüm hükümleri tatbik edilir. Örneğin, cenaze işlemleri yapılabilir, miras hükümleri devreye girebilir ve kişinin organları bağışlanabilir. Ancak, kişinin diğer organları (örneğin kalp, böbrekler, vb.) hâlâ işlevini yerine getiriyorsa, bu durumda ölümün tamamen gerçekleştiği kabul edilmez. Bu, bir geçiş dönemi olarak değerlendirilir.

Hayatın Devamı: Beyin ölümü gerçekleşmiş bir kişinin organları işlevsel olmaya devam ediyorsa, kişi tam anlamıyla ölü kabul edilmez. Bu durumda, hayatın devam ettiğine dair işaretler bulunur ve bazı şeriat hükümleri hala geçerli olabilir. Bu, kişinin tamamen ölümüne kadar geçici bir süreç olarak kabul edilir.

Görüşün Diğer Görüşlerden Farkı

Bu görüş, önceki iki görüşü birleştiren bir özellik taşır. Birinci görüş, beyin ölümünü gerçek ölüm olarak kabul ederken, ikinci görüş, beyin ölümünü yaşamın devamı olarak görür. Üçüncü görüş, her iki görüşün de geçerli olduğu bir ara çözüm önerir.

Beyin ölümü, hayat ve ölüm arasındaki bir geçiş aşaması olarak ele alınır, bu nedenle ölümün bazı hükümleri uygulanabilirken, diğer hükümler geçerli olmamaktadır.

Bu görüş, modern tıbbî bulguları ve şeriat hükümlerini birleştiren, daha esnek bir yaklaşım sunmaktadır. Kişinin beyin fonksiyonları sona erdiğinde, ancak diğer organları işlevini sürdürüyor ise, ölüm ve hayat arasındaki sınırda bir değerlendirme yapılarak, her iki durumun hükümleri de kısmi olarak tatbik edilebilir. Bu görüş, İslam hukukunun dinamik yapısını ve yaşayan insan ile ölü insan arasındaki sınırların kesin olmamış doğasını dikkate alır.

Destekleyenler:

İslam Tıbbı Konferansı ve Dr. Muhammed Suleyman Eşkar bu görüşü savunur.

Bu görüş, beyin ölümünün aslında hayatın sonlanması olduğu, ancak tıbbi gelişmelerin ve hayatın devam etmesinin de önemli bir nokta olduğunu vurgular. Beyin ölümü durumunda, kişinin ölü sayılabilmesi için diğer hayati organların da devre dışı kalması gerektiği vurgulanır. Bu, organ bağışı ve cenaze işlemlerinin şer'i açıdan düzenlenmesini gerektirir.

Bu görüş, beyin ölümünü kesin bir ölüm olarak kabul etmekle birlikte, kişinin cenaze işlemlerinin ve diğer şer'i hükümlerin uygulanması için tıbbi açıdan vücut fonksiyonlarının tam olarak sona ermesi gerektiğini ifade eder.

Beyin ölümünün hakiki ölüm olup olmadığı konusunda İslam fıkhında farklı görüşler bulunmakta ve her bir görüşün kendi dayandığı argümanlar mevcuttur. Birinci görüş, beyin ölümünü hakiki ölüm saymazken, ikinci görüş beyin ölümünü kesin ölüm olarak kabul etmektedir. Üçüncü görüş ise, bu iki görüşü birleştirerek, beyin ölümünü hayatın sonu olarak kabul etmekle birlikte, organ fonksiyonlarının tam olarak sona erdiği durumda ölüm hükümlerinin geçerli olacağına işaret eder.

Bu mesele, modern tıbbın gelişmeleri ve İslam hukukunun dinamik yapısı sayesinde, fıkıh fakîhlerinin ictihad yoluyla ele alması gereken bir konudur. İslam hukukunda kolaylık ve şer'i prensiplere uygunluk sağlanarak, bu tür yeni meselelerde çözüm arayışları devam etmektedir.

Değerlendirme:

DİYK'nun beyin ölümünü "ölüm" olarak kabul etmesi, özellikle tıbbi ve fıkhi bağlamda oldukça önemli bir fetvadır. Bu fetva, beyin ölümünün ölüm olarak kabul

edilmesi gerektiği yönünde yapılan tartışmalarla doğrudan ilişkilidir ve modern tıp bilgisiyle dinî esasların nasıl bir araya getirildiğine dair bir örnek teşkil eder. Beyin ölümü ile ilgili bu fetvayı analiz etmek için, hem şeriat ilkeleri, hem fıkıh usulü hem de modern tıbbi anlayış çerçevesinde üç ana görüşü dikkate alarak değerlendirme yapabiliriz.

Beyin ölümü ile ilgili fetvanın fıkıh usulüne uygunluğunu anlamak için şu unsurları göz önünde bulundurmak gereklidir:

DİYK'nun fetvası, istihsan ilkesiyle uyumlu olabilir. İstihsan, hukukun, daha genel bir kuraldan saparak, belirli bir olayda daha uygun ve adil bir sonuca varmayı ifade eder. Beyin ölümü ve ölüm arasındaki sınırın net olmadığı durumlarda, tıbbi bilgilere ve organların işlevini kaybetme durumuna dayanarak, beyin ölümünü ölüm olarak kabul etmek, mevcut durumla en uygun çözümü bulma amacını taşır.

Beyin ölümünün ölüm olarak kabul edilmesi, aslında mevcut ictihadlara dayanan bir yaklaşımı yansıtır. Modern tıbbın gelişmesiyle birlikte, tıp alanında elde edilen yeni bilgiler, fıkıh âlimlerinin eski görüşlerini gözden geçirmesine ve güncel meselelerle ilgili yeni ictihadlar üretmesine olanak tanımaktadır. DİYK'nun fetvası, bu tür bir yenilikçi ictihada dayanır.

Beyin ölümü ile ilgili fetva, zarûret ilkesine de dayanabilir. Zarûret, bir kişinin hayatı veya sağlığı tehlikeye girdiğinde, esasen yasak olan bir durumun mübah sayılmasıdır. Beyin ölümünü kabul etmek, tıbbi alandaki gelişmeler ışığında insan hayatının korunması, organ bağışı ve yaşam desteği gibi zaruri ihtiyaçlarla ilişkilidir.

Şeriat, temelde insan hayatının korunmasına büyük önem verir. DİYK'nun fetvasında insan hayatı ve organ nakli ile ilgili hükümler öne çıkmaktadır. Şeriatın bu konudaki temel ilkeleri şunlardır:

Nefsi Koruma: İslam hukuku, nefsi koruma ilkesini esas alır ve bu, insan hayatının korunmasını sağlar. Beyin ölümünün ölüm olarak kabul edilmesi, hayati organların işlevselliği ve kişinin sağlığını kaybetmesi durumunda onun daha fazla tedavi edilmesinin gereksiz olduğu sonucuna varılmasına yardımcı olur. Bu, yaşam destek ünitesinin çıkarılmasını onaylayan bir yaklaşımı gerektirir.

Hayatın Devamı: Geleneksel olarak, İslam'da ölüm ruhun bedenden ayrılması olarak tanımlanır. Ancak beyin ölümü, bir tür gerçek ölüm olarak kabul edilebilir. Çünkü beyin, bedeni yöneten en önemli organ olup, fonksiyonlarını kaybettiğinde yaşamın

devamı da mümkün olmaz. DİYK'nun fetvası, beyin ölümü gerçekleşmiş bir kişinin ruhunun bedenden ayrıldığını ve bu nedenle yaşam desteği uygulanmasının gereksiz olduğunu kabul eder.

Beyin ölümünün ölüm olarak kabul edilmesi, organ bağışı gibi İslam Hukuk açıdan önemli bir konuyu da gündeme getirir. Eğer bir kişinin beyin ölümü gerçekleşmişse, onun organları hayatta kalan kişilere bağışlanabilir, çünkü ölüm kesinleşmiş sayılacaktır. Bu bağlamda, fetva, organ bağışına da uygunluk sağlar ve bu, insan hayatını kurtarma amacına hizmet eder.

Üçüncü görüş, yani beyin ölümünün tam bir ölüm veya tam bir hayat olmadığı görüşüyle de bağlantılıdır. Bu görüş, beyin ölümü durumunda, kişinin bazı organlarının işlevselliğini sürdürdüğü durumlarda, ölümün kısmi olduğunu savunur. Ancak, DİYK'nun fetvası, beyin ölümünün tam bir ölüm olarak kabul edilmesini savunmaktadır. Bu, üçüncü görüşten ayrılarak, ölümün kesinleşmiş bir durum olarak değerlendirilmesini sağlar. Yine de, fetvada yer alan "*uzman tabiplerce karar verilmesi*" şartı, bu durumu kısmi ölüm gibi değerlendiren görüşle de bir paralellik gösterir.

Fetva, modern tıbbın gelişimiyle de uyumludur. Tıbbi anlamda, beyin ölümü geri dönüşümsüz bir şekilde tüm beyin fonksiyonlarının kaybı olarak tanımlanır. Bu durum, kişinin yaşaması için gerekli olan tüm beyin işlevlerinin kaybolduğu anlamına gelir. DİYK, tıbbi bilimsel görüşü dikkate alarak, beyin ölümünü tam bir ölüm olarak kabul etmiştir. Bu yaklaşım, tıbbi kriterlere dayalı olarak kesinleşmiş ölümün kabul edilmesini sağlar.

DİYK'nun beyin ölümünü ölüm olarak kabul eden fetvası, fıkıh usulü, şeriat ilkeleri ve modern tıp arasında denge kurarak, İslam hukukunun zamanla değişen ihtiyaçlara nasıl cevap verdiğini göstermektedir. Fetva, özellikle istihsan, re'yi, zarûret ve nefsi koruma ilkelerine dayanarak, tıbbi gelişmeleri ve İslam Hukuk hükümleri birleştiren bir çözüm sunmaktadır. Bu fetva, tıbbi bilgilere dayalı bir ictihad ve dinî esasa dayalı bir karar sunar ve İslam hukukunun hayatla ve ölümle ilgili dinamik yaklaşımını pekiştirir.

Yaşam destek ünitesine bağlı bir kişi;

a) Beynin kesin olarak bütün fonksiyonlarını yitirdiğine,

b) Bu durumdan geri dönüşün artık imkansız olduğuna uzman tabiplerce karar verilmesi şartıyla yaşam destek ünitesinden çıkarılabilir[563].

İbn Nüceym'in adlı eserine şerh yazan Hamevî (ö. 1098/1687), bir kaide veya genel kuralın her *el-Eşbâh ve'n-nezâir* durumda geçerli olmadığına dair önemli bir uyarı yapar. Hamevî, bu tür kaidelerin çoğu zaman geçerli olsa da her zaman ve her koşulda geçerli olmadığını belirtir. Bu görüş, hukukî yorum ve fetva verme süreçlerinde, yalnızca genel kaidelerle hüküm vermenin doğru olmadığını, her olayın özgün koşullarının dikkate alınması gerektiğini vurgular.

Benzer bir yaklaşımı, *Mecelle-i Ahkâm-ı Adliyye*'yi hazırlayan heyet de ifade eder. Mecelle'nin başında yer alan kavâid-i külliye (genel hukuk kaideleri) ile ilgili olarak, şer'î hükümlerin, yalnızca açık bir delil bulunmadıkça, bu genel kaidelerle belirlenemeyeceğini ifade eder. Ali Haydar Efendi (ö. 1935) de bu durumu şerh ederken, genel kaidelerin ve fıkhî ilkelerin, bir konuda açık bir delil bulunmadığı sürece uygulanamayacağını belirterek, hukuki meselelerde daha özgül ve somut delillere dayanmanın gerekliliğine işaret eder.

Bu görüşlerin özeti, hukukî kararlar ve fetvaların, sadece genel kurallara dayandırılarak verilmemesi gerektiği, her meselede özel şartların, durumların ve delillerin dikkate alınmasının esas olduğudur. Yani, hukukta mutlak bir genellik değil, özgüllük ve somut olgulara dayalı bir yaklaşım öne çıkarılmaktadır.

6.8. Bireysel Emeklilik

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *... Şu hâlde bireysel emeklilik tasarruf ve yatırım sistemi, birikimlerin dinen helal olan alanlarda değerlendirilmesi durumunda caizdir; aksi hâlde ise caiz değildir.* [564]

Zorunlu bireysel emeklilik sistemi (BES), özellikle son yıllarda dünya çapında ve Türkiye'de yaygınlaşan bir tasarruf ve yatırım modelidir. Çalışanların gelecekteki emeklilik dönemleri için birikim yapmalarını sağlamak amacıyla tasarlanmış olan bu sistem, aynı zamanda devletin ve işverenin katkılarıyla daha cazip hâle

[563] DİYK'nun, 14.12.2006 tarihli mütalaası; Kararatu ve Tavsiyatu Mecmei'l-Fıkhi'l-İslami, BAE, 2011, Karar no: 17 (5/3), s. 114-115.

[564] DİYK, Fetvalar, 504.

getirilmektedir. Ancak İslam hukukuna göre, bu tür sistemlerin caiz olup olmadığı, birkaç önemli faktöre bağlıdır.

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) verdiği fetvada, bireysel emeklilik sistemine katılımın caiz olabilmesi için bazı şartlar öngörülmüştür. Bu şartların başında, birikimlerin ve yatırımların helal yollarla değerlendirilmesi gerektiği vurgulanmaktadır.

DİYK'nun Görüşü ve İslam Hukuku Perspektifi

DİYK, bireysel emeklilik sisteminin caiz olabilmesi için, birikimlerin helal yollarla değerlendirildiği durumları geçerli saymaktadır. Bu, özellikle birikimlerin yönlendirilmesi, yatırım araçlarının seçimi ve fonların hangi alanlarda kullanıldığı ile ilgilidir. Bu çerçevede:

1. Birikimlerin helal alanlarda değerlendirilmesi: Emeklilik fonlarının İslam hukukunun haram kabul ettiği işlemlerle (örneğin, faizli işlemler, alkollü içecekler, kumar gibi) ilişkilendirilmemesi gerekir.

2. İşletmelerin faaliyetlerinin helal olması: Sistemin işlediği alanların faizsiz ve helal bir temele dayanması çok önemlidir. Yani, yatırımların yapıldığı sektörlerin de İslam hukuku açısından uygun olması gerekir.

3. Bireysel tercih hakkı: Çalışanlar, birikimlerinin, kendi inançlarına ve değerlerine uygun bir şekilde işletilmesini talep etme hakkına sahiptir. Dolayısıyla, emeklilik fonlarının faizli ya da haram yatırımlara gitmemesi için çalışanların bu konuda taleplerde bulunması gerekmektedir.

Değerlendirme:

Zorunlu bireysel emeklilik sistemine katılım bir yasal zorunluluk olduğu için, sistemin caiz olabilmesi için ilgili fonların helal alanlarda değerlendirilmesi gerekmektedir.

Devlet katkıları, devletin vatandaşlarının refahını artırma amacı taşıdığı için, bu katkıların caiz olduğu belirtilmiştir. Ancak bu katkılar, faizli işlemlere dayanmamalıdır.

Birikimlerin doğru şekilde yönlendirilmesi ve işletilmesi, İslam hukukuna uygun bir sistemin kurulabilmesi için kritik öneme sahiptir. Çalışanların, meşru yatırımlar talep etme hakkı doğar.

Diğer Mezhep ve Fetva Kurullarının Görüşleri

İslam'ın farklı mezhepleri ve günümüz fetva kurulları, zorunlu bireysel emeklilik sistemlerinin kullanımına dair farklı değerlendirmelerde bulunmuşlardır. Ancak genel olarak, bu değerlendirmeler **faizsiz ve helal yatırım araçlarına** dayalı sistemlerin **caiz olduğunu** belirtmektedir.

Hanefî Mezhebi:

Hanefî mezhebi, ticaret ve yatırım konularında özellikle adil, açık ve meşru yöntemlerin kullanılmasını öngörür. Hanefî mezhebinin bakış açısına göre:

Faizli işlemler ve belirsizlik (garar) taşıyan işlemler haram kabul edilir.

Bu nedenle, bireysel emeklilik sisteminde kullanılan yatırımlar helal olan alanlarda yapılmalıdır. Aksi takdirde, sistemin caiz olmayacağı görüşü öne çıkar.

Şâfiî Mezhebi:

Şâfiî mezhebi de faizsiz işlemleri teşvik eder ve yatırımların meşru alanlarda yapılması gerektiğine vurgu yapar. Bu bağlamda, eğer bireysel emeklilik sisteminde faizli yatırımlar veya haksız kazanç sağlayan işlemler yer alıyorsa, sistemin kullanımı caiz olmayacaktır.

Mâlikî Mezhebi:

Mâlikî mezhebi de benzer şekilde, helal ticaretin teşvik edilmesini ve faizli işlemlerden kaçınılmasını öngörür. Ancak, bu mezhebin yaklaşımında, kamu yararı göz önünde bulundurularak, belirli şartlar altında sistemin caiz olabileceği de ifade edilmiştir.

Fetva Kurulları:

İslam Hukuku Akademisi ve İslam Konferansı Örgütü gibi modern fetva kurulları, bireysel emeklilik sisteminin, faizli olmayan yatırım araçları kullanılması kaydıyla caiz olduğunu belirtmiştir.

Bunun yanı sıra, faizsiz finansman yöntemlerine dayalı bir emeklilik sistemi kurulması gerektiğine vurgu yapılmış, bazı ülkelerde bu yönde alternatif emeklilik sistemleri geliştirilmiştir.

Günümüz Uygulamaları ve İslam Hukuk Finans Kurumları:

Bugün, faizsiz emeklilik fonları ve helal yatırım araçları sunan kurumlar da bulunmaktadır. Bu tür alternatifler, İslam hukuku açısından caiz kabul edilmekte ve bireysel emeklilik sisteminin dinî açıdan doğru bir şekilde işlemesi sağlanmaktadır.

Değerlendirme:

Zorunlu bireysel emeklilik sisteminin İslam hukukuna uygunluğu, esasen birikimlerin nasıl değerlendirildiğine bağlıdır. Eğer birikimler faizli işlemlerden, haksız kazançlardan ve haram sektörlerden uzak bir şekilde, helal ve meşru yatırım araçlarına yönlendirilirse, sistemin kullanımı caiz olacaktır.

DİYK ve diğer fetva kurulları, çalışanların emeklilik birikimlerinin inançlarına uygun şekilde yönetilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Bu bağlamda, bireysel emeklilik fonlarının helal yatırım alanlarında değerlendirilmesi, İslam hukukuna uygunluk açısından büyük önem taşır. Çalışanların, birikimlerinin meşru bir şekilde işletilmesini talep etme hakları vardır ve bu hakka saygı gösterilmesi gerekir.

6.9. Sulu Yolum

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *Usulüne göre kesilmiş olan tavukların kanı süzüldükten ve varsa üzerlerine bulaşabilen diğer pislikler iyice temizlendikten sonra, kaynama derecesine ulaşmayan sıcak suda bir süre bekletilip müteakiben tüylerinin yolunmasında dinî açıdan bir sakınca bulunmamaktadır.*[565]*Ancak bağırsakları çıkarılmadan kaynar suya atılmış olan tavuk ve emsali hayvanların içindeki pislikler ete sirayet ederse, temiz olmaktan çıkar.* [566]

Bugünün et işleme tesislerinde uygulandığı şekilde, üretim hattından geçen doğranmış hayvanlara temiz ılık su sıkarak ıslak temizlik yapılması halinde, bahsedilen sorun ortadan kalktığı için tüketilmesinde bir engel bulunmamaktadır.

Kesim sonrası tavukların içlerinin temizlenmesi ve sıcak suya sokulması, İslam'da helal ve temiz gıda maddelerinin nasıl işlenmesi gerektiği ile doğrudan ilişkilidir. Bu bağlamda, DİYK'nun tavukların içlerinin temizlenmeden kaynar suya sokulması konusundaki değerlendirmesi hem fıkhî hem de günümüz pratikleri açısından önemli

[565] İbnü'l- Hümâm, *Feth,* I, 210.

[566] DİYK, *Fetvalar,* 518.

bir konuyu ele almaktadır. İslam hukukuna ve diğer mezhep görüşlerine göre bu meselenin nasıl değerlendirileceğini inceleyelim.

1. DİYK'nun Görüşü

DİYK'nun fetvası, tavuk ve benzeri hayvanların usulüne uygun şekilde kesildikten sonra, kanın iyice süzüldükten ve üzerine bulaşan pisliklerin temizlendikten sonra sıcak suya sokulmasının caiz olduğunu belirtmektedir. Ancak, tavukların iç organlarının çıkarılmadan sıcak suya sokulması durumunda içindeki pisliklerin ete sirayet etmesi, etin temizliğini bozacağı ve haram hale gelmesine neden olacağına dair bir uyarı yapılmaktadır.

Özellikle bağırsakların ve diğer iç organların çıkarılmadan kaynar suya atılan tavukların, içinde bulunan pisliklerin ete geçmesi nedeniyle haram olabileceği ve yenmesinin caiz olmayacağı vurgulanmaktadır.

Banttan geçen hayvanlara uygulanan sulu yolum yöntemi ise bu durumu ortadan kaldırmaktadır. Sulu yolumda, sıcak suyla etin üzerindeki tüyler temizlenirken, iç organların temizliği sağlanır ve böylece etin temiz olması sağlanır.

2. İslam Hukukunda Hayvanın Kesimi ve Temizliği

İslam'da helal gıda konusunun en önemli prensiplerinden biri, temiz ve helal yollarla işlenmiş olmasıdır. Bu bağlamda, hayvanın kesiminde ve işlenmesinde pislikten kaçınılması gerekmektedir. Pislik (necaset), bir gıda maddesinin helal olmasını engeller. Bu nedenle, pisliklerin etle teması, etin yenmesinin haram olmasına yol açabilir.

Fıkıh kitaplarında, bir hayvanın etinin temiz olup olmadığının belirlenmesi için bağırsakların, pisliklerin ve kanın düzgün bir şekilde temizlenmiş olması gerektiği vurgulanmıştır. Aksi takdirde, etin haram veya necis olması söz konusu olabilir.

3. Günümüzdeki Uygulamalar: Sulu Yolum Yöntemi

Günümüz kesim teknolojilerinde, özellikle endüstriyel kesim tesislerinde uygulanan sulu yolum yöntemi, geleneksel yöntemlere göre daha hijyenik bir yaklaşım sunmaktadır. Bu yöntemde, kesilen hayvanın tüyleri, kaynar su püskürtülerek ya da su ile yıkanarak temizlenir. İç organların çıkarılması sırasında da herhangi bir pisliğin etin üzerine bulaşmaması sağlanır.

Sulu yolum yöntemi, etin temizliğini sağlayarak, haram hale gelmesini engeller. Bu sayede, etin yenmesinde dinî bir sakınca ortadan kalkar.

4. Hanefî, Şâfiî, Mâlikî ve Hanbelî Mezheplerinin Görüşleri

Hanefî Mezhebi:

Hanefî mezhebine göre, hayvanın necis olmaması için iç organlarının temizlenmesi gereklidir. İç organlar düzgün bir şekilde çıkarılmadan kaynar suya sokulması, etin temizliğini bozacağı için haram hale getirebilir. Hanefîler, özellikle etin üzerinde herhangi bir pislik veya kan kalmaması gerektiğine vurgu yapar.

Şâfiî Mezhebi:

Şâfiîler de benzer şekilde, etin temiz olması için iç organların çıkarılmasını ve etin üzerinde herhangi bir pislik bulunmamasını şart koşarlar. Sıcak suyla etin temizlenmesi, etin helal olması için önemli bir koşuldur.

Mâlikî Mezhebi:

Mâlikîler, hayvanın etini temizlemek için iç organların çıkarılmasını ve etin üzerinde hiçbir pislik kalmamasını zorunlu görür. Kaynar su ile temizlik, etin helalliğini sağlamak için önemlidir.

Hanbelî Mezhebi:

Hanbelîler de benzer şekilde, pislikten uzak durulmasını ve etin temizlenmesi gerektiğini savunurlar. İç organların çıkarılmadan kaynar suya sokulması, etin necis hale gelmesine yol açabileceği için sakıncalıdır.

Değerlendirme:

DİYK'nun ve farklı mezheplerin görüşlerine bakıldığında, kesilen tavukların iç organları temizlenmeden sıcak suya sokulması, etin temizliğini bozabilir ve haram hale gelmesine neden olabilir. Ancak, günümüzdeki sulu yolum yöntemi ile bu sorun ortadan kalkmakta ve etin temizliği sağlanmaktadır. Bu nedenle, endüstriyel kesim tesislerinde uygulanan bu yöntemi benimseyen etlerin yenmesinde dinî açıdan bir sakınca bulunmamaktadır.

Bu çerçevede, tavuk ve diğer hayvanların iç organlarının düzgün bir şekilde çıkarılması ve temizlenmesi gereklidir. Bu işlemler doğru şekilde yapıldığında, etin helal olması sağlanabilir. Ancak iç organların çıkarılmaması durumunda, sıcak suya

sokulması et üzerinde pisliğin bulaşmasına yol açabilir ve etin helalliğini zedeleyebilir.

Sonuç olarak, günümüzdeki teknolojilerin kullanılması ve hijyenik koşullar altında yapılan kesimler, helal et temini için önemli bir adımdır. Sulu yolum gibi yöntemler, bu tür sorunları ortadan kaldırarak etin helalliğini sağlamaktadır.

6.10. Kurban Keserken Allah'ın İsminin Anılması

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...İster kurban niyetiyle olsun ister başka bir amaçla olsun hayvan kesilirken besmele çekilmesi gerekir. Hayvanın kesimi esnasında besmele kasten terk edilirse, o hayvanın eti Hanefîlere göre yenmez. Ancak kasıtsız ve unutularak besmele çekilmezse, bu hayvanın eti yenilir.*[567] *Şâfiîlere göre besmele kasten çekilmese bile kesilen hayvanın eti yenir.*[568]Hayvanın, kesim esnasında canlı olması kaydıyla, acıyı azaltmak maksadı ile düşük voltajlı elektrik şokuna tabi tutulması, ayrıca tavuk ve hindi kesimlerinde kullanılan otomatik kesim makinesini çalıştıran kişinin, düğmeye basarken besmele çekmesi hâlinde o seride kesilecek bütün hayvanlar besmele ile kesilmiş sayılmasına bazı ilim adamlarınca cevaz verilse de söz konusu uygulamalarda hayvanların kesim öncesi ölüm riski bulunduğundan el ile kesim tavsiye edilir.[569]

1. Besmelenin ve İslam Hukuku Açısından Yeri

Hayvanların kesimi, İslam'a göre helal etin yenebilmesi için belirli kurallara ve şartlara bağlıdır. Bunlardan biri de besmele yani "Bismillahi Allahu Ekber" diyerek Allah'ın isminin anılmasıdır. Besmele, hayvanın kesiminden önce Allah'a atıfta bulunarak, kesilen hayvanın helal olmasını sağlayan önemli bir uygulamadır. Besmele, kesim sırasında kasten terk edilirse veya unutulursa nasıl bir durum oluşacağı, İslam hukukunda farklı mezheplerin farklı görüşlerle değerlendirdiği bir meseledir.

2. DİYK'nun Görüşü ve İslam Hukukunun Perspektifi

---

[567] Kâsânî, *Bedâî'*, C.5, 46; İbn Nüceym, *el-Bahr*, C.8, 190-191.

[568] DİYK, *Fetvalar,* 349. Mâverdî, *el-Hâvî*, C.27, 95; Şîrâzî, *el-Mühezzeb,* C.2, 885.

[569] DİYK, *Fetvalar,* 519.

Hanefî Mezhebine göre: Hayvanın kesimi sırasında besmelenin kasten terk edilmesi, o hayvanın etinin yenmeyeceği anlamına gelir. Ancak, kasîtsiz yani unutma sonucu besmele çekilmezse, o hayvanın eti helal kabul edilir ve yenmesi caizdir.

Şâfiî Mezhebine göre: Besmele kasten terk edilse bile, kesilen hayvanın eti yenebilir. Şâfiîler, besmelenin unutulmuş olmasını, kesimin geçerliliği için bir engel olarak görmezler.

Buna ek olarak, elektrik şokuyla veya otomatik makinelerle yapılan kesimlerde besmele çekilip çekilmediği konusu da önemli bir tartışma konusudur. Bu tür uygulamalarda, besmelenin bir kişi tarafından çekilmesi, diğer hayvanların kesilmesini etkileyebilir. Ancak, hayvanların ölüm riski olduğu için, el ile kesim yapılması genellikle daha doğru bir yöntem olarak önerilmektedir.

3. İslam Hukukuna Göre Besmele Çekilmeden Yapılan Kesimlerin Durumu

Besmelenin Kasten Terk Edilmesi: Besmele, İslam'ın temel kurallarından biridir ve besmelesiz yapılan bir hayvan kesimi genellikle caiz değildir. Çünkü İslam'a göre hayvanın kesimi Allah'ın adıyla yapılmalıdır. Besmele, hayvanın kesilmesinin helal ve meşru olduğunun göstergesidir. Ancak bu, farklı mezheplerde çeşitli şekilde ele alınmıştır.

Hanefî Mezhebi: Besmele kasten terk edilirse, eti yenmez. Ancak unutulmuş olması durumunda, eti yenilebilir. Hanefîler, bilerek yapılan bir hatanın, kesimin geçerliliğini etkileyeceğini savunurlar.

Şâfiî Mezhebi: Besmele kasten terk edilse dahi, kesilen hayvanın eti yenebilir. Şâfiîler, besmelenin unutulmuş olmasını veya hatalı yapılmasını çok daha esnek bir şekilde ele alır. Bu, Şâfiîlerin hayvanın kesimi sırasında Allah'ın adı anılmasa bile, eti yenmesinin caiz olduğunu belirlemeleridir.

Mâlikî ve Hanbelî Mezhepleri: Mâlikî ve Hanbelî mezhepleri de benzer bir tutum sergiler, ancak bazen kesimin geçerliliği ve helallik konusunda bazı farklılıklar görülebilir.

4. Elektrik Şoku ve Otomatik Kesim Uygulamaları

Elektrik şoku ile kesim ve otomatik kesim makineleriyle yapılan hayvan kesimi, İslam'da yaygın bir tartışma konusudur. Bu yöntemler, teknolojinin gelişmesiyle

birlikte daha fazla tercih edilmektedir. Ancak, bu tür kesimlerde bazı sorunlar ortaya çıkmaktadır:

Elektrik şoku uygulaması, hayvanın ölümü için tehlike yaratabilir. Eğer hayvan ölmeden önce kesilirse, bu kesim caiz değildir. Çünkü, hayvanın kesimi esnasında canlı olması gerekir.

Otomatik kesim makinelerinde, bir kişinin besmelesini çekmesi durumunda, o serideki bütün hayvanların besmeleyle kesildiği kabul edilebilir. Ancak, makineyle yapılan kesimlerin ve elektrik şoku ile yapılan kesimlerin de, hayvanın canlı olarak kesilmesi şartını yerine getirip getirmediği önemlidir.

Değerlendirme:

Besmele ile kesim konusu İslam'da çok ciddi bir yer tutar. Kesimin geçerliliği ve helallik açısından, besmele çok önemlidir. Farklı mezheplerin görüşlerine göre, kasıtsız bir unutma sonucu besmele çekilmemişse hayvanın eti helal kabul edilse de, kasten terk edilmesi durumunda, eti haram sayılabilir.

Elektrik şoku ve otomatik kesim makinesi ile yapılan kesimlerde, hayvanın canlı olarak kesilmesi ve besmelenin doğru şekilde çekilmesi önemlidir. Elektrik şoku uygulaması sonucu hayvanın ölmeden kesilmesi durumunda, etin helal olup olmayacağı konusunda farklı görüşler bulunmaktadır.

Bu tür teknolojilerin kullanıldığı modern kesimlerde, el ile kesim genellikle daha güvenli ve helal sayılabilir. Zira bu, hayvanın canlı bir şekilde kesildiğini ve İslam'a uygun şekilde besmele ile kesildiğini garanti altına alır.

Sonuç olarak, besmele önemli bir şart olup, her iki mezhebin ve günümüz uygulamalarının ışığında, hayvanın kesimi sırasında besmelenin unutulmaması gerektiği ve mümkünse el ile kesim yöntemlerinin tercih edilmesi gerektiği söylenebilir.

6.11. Katılım Bankacılığı

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *İslam'ın getirmiş olduğu genel finans, iktisat ve ticaret esaslarına aykırı olmamak kaydıyla kâr-zarar ortaklığı adı altında yürütülen kurumsal ya da bireysel ticari işlemlerde ve bu işlemler sonucunda elde edilen kârın katılımcılar arasında paylaşılmasında dinen bir sakınca yoktur. Belirlenen*

esaslara uygun çalışmaları durumunda katılım bankalarının kâr hesaplarına para yatırmak ve iştirakçilerine vermiş oldukları kâr payını almak caizdir. Kâr payı oranlarının, banka faizlerine yakın veya eşit olması söz konusu işlemi faize dönüştürmez. Ancak İslam'ın genel muamelat esaslarına uymayan faiz gibi işlemler ise hangi ad altında ve kim tarafından yapılırsa yapılsın caiz değildir.[570]

1. Katılım Bankalarının Faaliyetleri ve İslam Hukuku'na Uyumu

İslam hukukunda ekonomik faaliyetler, genel olarak riba (faiz), garar (belirsizlik) ve maysir (şans oyunları) gibi yasaklamalara dayanır. Bu çerçevede, katılım bankaları, faizsiz bankacılık prensibi üzerine kurulu olup, faizin haram olduğu, ancak kar-zarar ortaklığı gibi İslam'ın ekonomiye dair koyduğu esaslara uygun iş ve işlemleri gerçekleştiren kurumlardır. Diyanet İşleri Yüksek Kurulu (DİYK), katılım bankalarının faaliyetleri ile ilgili olarak verdiği fetvada, İslam hukuku ile uyumlu olan işlem türlerine işaret etmiştir. Burada belirtilen temel ilkelere göre katılım bankalarının faaliyetleri caiz olup, faizli işlemlerden kaçınılması gerektiği vurgulanmaktadır.

DİYK'nun kararını ve İslam hukukunu dikkate alarak, katılım bankaları ile ilgili genel bir değerlendirme yapmak mümkündür.

2. Katılım Bankalarının İşlem Türleri ve İslam Hukuku Perspektifi

DİYK'nun kararına göre, katılım bankalarının kâr payı dağıtma ve ortaklık türü işleyişi, İslam'ın finans ve iktisat esaslarına uygun olduğu takdirde caizdir. Aşağıda belirtilen finansal işlemler de dinen meşru sayılmaktadır:

a) Müşâreke (Ortaklık):

Müşâreke, iki tarafın (katılım bankası ile katılımcı) ortaklık kurarak sermaye koyup birlikte ticaret yapması, elde edilen karı ve zararı paylaşması esasına dayanır. Bu işlem İslam'a uygundur çünkü her iki taraf da kâr ve zararı paylaşarak bir iş yapmaktadır. Katılım bankaları ile iştirakçilerinin ortak sermaye ile fabrika kurup işletmeleri veya inşaat yapmaları gibi projeler caizdir.

---

570 https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/1385/katilim-bankalarindan-alinan-kar-payinin-dini-hukmu-nedir [17.12.2024].

İslam Hukukunda: Bu tür ortaklık, taraflar arasında eşitlik ve dürüstlük ilkesine dayanır. Sermaye koyan katılımcılar, sermaye kaybı durumunda zarar ederken, kâr elde edildiğinde ise bu kârı paylaşırlar.

b) Mudârebe (Emek ve Sermaye Ortaklığı):

Mudârebe, bir tarafın sermaye koyarak, diğer tarafın bu sermayeyi işletmesi ve elde edilen kârı paylaşması esasına dayanır. Bu iş modelinde, sermaye sahibi zararı sermayeden karşılar, işletmeci ise zarara sebep olmamak kaydıyla kâr payını alır.

İslam Hukukunda: Mudârebe, özellikle emek ve sermaye birleşimi ile yapılan ticaretlerde çok yaygın bir yöntemdir. Katılım bankaları da bu modelle, sermaye sahibi müşterilerin yatırımlarını, uzman yönetim ile değerlendirmekte ve kârı paylaşmaktadır. Mudârebe, klasik İslam finansında yaygın bir işlem türüdür ve caizdir.

c) Murabaha (Satış ile Kâr Ekleme):

Murabaha, bir malın maliyetinin üzerine kâr eklenerek satılması işlemidir. Katılım bankası, müşterinin istediği malı peşin alarak, üzerine kâr ekler ve vadeli olarak müşteriye satar. Burada önemli olan nokta, malın ilk olarak katılım bankasına satılması ve sonra müşteriye satılmasıdır. Bu, İslam hukukuna uygundur, çünkü aslında mal, gerçek bir satış işlemi ile değiş tokuş edilmiştir.

İslam Hukukunda: Murabaha, helal ticaret çerçevesinde kabul edilen bir yöntemdir. Ancak, burada dikkat edilmesi gereken husus, malın gerçekten katılım bankasına satılması ve sonra müşteriye satılmasıdır. Bu, faizli bir işlem yapmaktan çok, gerçek bir ticaretin yapılmasıdır.

d) Leasing (Finansal Kiralama):

Leasing, makine, taşıt, teçhizat gibi mal ve ürünlerin kira sözleşmesi çerçevesinde kiralanmasını ve kiralama süresi sonunda belirli bir bedelle satılmasını esas alan bir finansman yöntemidir. İslam hukukunda bu işlem caizdir çünkü mal, kira ve satış aşamalarında meşru bir ticaret gerçekleştirilmektedir.

İslam Hukukunda: Leasing, İslam hukukunun kiralama ve satış prensiplerine dayanır. Katılım bankaları, kiralama işlemiyle malı kiraya verir, sonunda ise malın satışı gerçekleşir. Burada da faiz unsurunun bulunmaması gerektiği unutulmamalıdır.

3. Katılım Bankalarının Kâr Payı ve Faiz Uygulamaları

Katılım bankalarının işlediği işlemler, yukarıda belirtilen yöntemlerle uyumlu olduğu takdirde, elde edilen kâr payları da helal sayılmaktadır. Ancak, bankaların uyguladığı işlemlerin faize dayalı olmaması gerekmektedir. Eğer katılım bankaları faizli işlemler yaparsa, örneğin faizli kredi vermek, faizli mevduat hesapları işletmek gibi durumlar söz konusu olursa, bu işlem ve kâr payları caiz olmaz.

DİYK'nun kararına göre, faizli işlemler ve riba içeren yöntemler, hangi ad altında olursa olsun haramdır. Katılım bankaları, faaliyetlerini İslam'a uygun bir şekilde sürdürdüklerinde, müşterilerine dağıttıkları kârlar da helaldir.

Değerlendirme:

İslam'a uygun ticaret yapabilmek için, bankaların ve diğer finansal kuruluşların faaliyetleri aşağıdaki ilkelere dayandırılmalıdır:

Faizden kaçınılması, işlemlerin kâr-zarar ortaklığı veya ticaret gibi meşru yöntemlere dayanması gerekmektedir.

Katılım bankalarının uyguladığı işlemler, İslam hukukuna uygun olduğunda, kâr payları da helal kabul edilir.

Katılım bankalarının, gerçekleştirdikleri işlemleri her zaman dini esaslara uygun yapmaları gerektiği, faizli uygulamalar ve haram işlemlerden kaçınılması gerektiği unutulmamalıdır.

DİYK'nun verdiği fetva, katılım bankalarının kâr-zarar ortaklığı gibi meşru işlemleri uygulamaları durumunda, faizsiz finansman sağlayan bir sistemin işlerliğini kabul etmektedir.

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu (DİYK) ve diğer ilim ehli tarafından yapılan değerlendirmelere göre, kur korumalı mevduat hesapları ve bu hesaplarla ilgili devlet desteği, faizli işlemlerle bağlantılı olmasa da, çeşitli açılardan tartışılmaktadır. [571] Bu tartışmaları, İslam hukukunun prensipleriyle ele alırken, özellikle katılım bankacılığı çerçevesinde yapılan açıklamalara dikkat edilmesi gerekmektedir.

---

571 https://www.yenisafak.com/yazarlar/hayrettin-karaman/azdirilan-para-piyasasina-care-2060529 [17.12.2023].

1. Devlet Desteği ve Faiz İlişkisi

DİYK ve diğer İslam hukukçuları, devletin sunduğu destekle ilgili olarak farklı yorumlar yapmaktadır. Temelde, devletin sunduğu desteklerin hibe veya atiyye (bağış) olarak nitelendirilebileceği ifade edilmiştir. Bu durumda devletin sunduğu destek faizli bir işlem olarak değerlendirilmemektedir. Ancak devletin bu desteği kur farkı ödemesi ile yapması, bazı bankalar ve bireyler için faizli işlemleri teşvik edici bir yön taşıyabilir. Bu açıdan, devletin kur farkı ödemesi faizli muameleleri teşvik etse de doğrudan faizli işlem olarak kabul edilmemektedir. Bu durumun maslahat esaslı bir çözüm olarak değerlendirilmesi gerektiği vurgulanmıştır.

DİYK'nun görüşüne göre, devletin yaptığı ödeme doğrudan faiz olarak nitelendirilemez çünkü bu ödeme üçüncü bir kişi (devlet) tarafından yapılmakta ve kamusal bir yarar güdülmektedir. Bu tür destekler faizden kaçınmaya çalışan müminler açısından doğrudan bir çözüm sunmasa da, devletin menfaatlerini korumaya yönelik bir politika olarak değerlendirilebilir.

2. Kur Korumalı Hesaplar ve Katılım Bankacılığı Uygulamaları

Katılım bankacılığı esaslarına göre, katılım bankalarında açılacak kur korumalı katılma hesapları ve bu hesaplarda oluşan kur farkı ile ilgili olarak devletin yapacağı ödeme, DİYK'nun genel görüşüne göre, faiz olarak değerlendirilmemektedir. Katılım bankalarının kâr paylaşımı prensibi, faizsiz bir model üzerine kuruludur. Bu modelde, bankalar kâr-zarar ortaklığı esasına dayalı işlemler yapar ve ortaklar arasında zarar ve kâr paylaşımı gerçekleştirilir. Faizli bir işlemde kâr garanti edilmezken, katılım bankalarında kâr garantisi de verilmemektedir. Bu, bankanın faaliyetinin faizsiz olduğunu gösteren temel bir özelliktir.

DİYK'nun bu konuda verdiği görüş ve katılım bankacılığına dair yapılan açıklamalar, devletin desteğinin faizli işlemleri teşvik etmediğini belirtmektedir. Devletin sunduğu bu desteğin kamu yararı amacı taşıdığı ve doğrudan faizle bir ilişkisi bulunmadığı vurgulanmaktadır. Katılım bankalarının mudârebe esaslı hesapları, kâr ve zarar paylaşımını içeren bir ortaklık modeli sunduğundan, burada devletin yaptığı destek de doğrudan faizli bir işlem olarak değerlendirilemez.

3. Kur Farkı ve Devletin Üçüncü Kişi Olarak Müdahalesi

Kur farkı üzerinden hesaplanan tutarın faiz olarak kabul edilmemesinin başlıca nedeni, bu ödemenin üçüncü bir kişi olan devlet tarafından yapılmasıdır. Devletin bu

ödemeyi yapmasının amacı, Türk Lirası'nın değer kaybı karşısında vatandaşların mağdur olmamasını sağlamaktır. Bu tür bir destek kamusal yarar amacına yönelik olup, devletin ekonomiyi dengeleme çabalarının bir parçasıdır.

İslam hukukunda, devletin vatandaşlarını koruyacak önlemler alması ve bunun için destek sunması, maslahat esasına dayalı olarak kabul edilir. Bu tür uygulamalar, faizli işlemleri engellemeye çalışan müminler için zorluklar oluşturabilir, ancak devletin bu destekleri faizle karıştırılmamalıdır. Bu durum, devletin ülke ekonomisini düzenlemek ve Türk Lirası'nın değerini korumak amacıyla yaptığı bir teşviktir.

4. Katılım Bankacılığının Uygulama Esasları ve Devlet Desteği

Katılım bankalarının uyguladığı mudârebe ve müşâreke gibi işleyişlerde, devletin yaptığı ödeme, faizli işlemleri teşvik etmektense, mevcut ekonomik koşullarda Türk Lirası'nın değer kaybı karşısında bir koruma sağlamayı amaçlamaktadır. Katılım bankaları, bu süreçte faizsiz bankacılık esaslarına sadık kalarak, kâr payı dağıtımı yapmakta ve vatandaşların parasının değer kaybını en aza indirmeye çalışmaktadır.

DİYK'nun görüşü, katılım bankalarının bu tür düzenlemeleri, faizsiz bir çerçevede uygulayabileceğini ve devlet desteği ile bu tür hesapların, İslam hukukuna aykırı olmadığını belirtmektedir. Katılım bankalarının burada yaptığı işlem, faizli banka uygulamaları ile karıştırılmamalıdır.

Devletin yaptığı kur korumalı mevduat hesaplarıyla ilgili destek, faizli bir işlem olarak kabul edilmemektedir, çünkü ödeme, üçüncü bir kişi (devlet) tarafından yapılmakta ve kamusal yarar amacı gütmektedir. Katılım bankalarının bu uygulamalara dair, faizsiz bankacılık ilke ve standartlarına uygun şekilde çalışması, kâr-zarar ortaklığı esasına dayalı olarak, faizsiz bir çözüm sunduğu için İslam hukukuna uygun kabul edilmektedir.

Ancak, devletin sunduğu bu destek, faizli bankacılığa teşvik edici bir etki yaratabilir, fakat bu teşvik dahi doğrudan faizli işlemlerle ilişkilendirilmemelidir. Katılım bankalarının, bu tür düzenlemelerde devlet desteğiyle birlikte faizsiz işlemler çerçevesinde çalışmalarını sürdürmesi, İslam hukukunun prensiplerine uygun olacaktır.

6.12. Kan Bedelini Alma

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *…Tedbirsizlik ve dikkatsizlik gibi bir hata sonucu herhangi bir kişinin ölümüne sebep olan kişi, ölenin yakınlarının talep etmesi hâlinde, diyet (kan parası/tazminat) ödemekle yükümlü olur*[572]*Dolayısıyla böyle bir olaydan dolayı mahkemenin takdir ettiği tazminatın tam diyet miktarını (yaklaşık 4250 gr altın karşılığı) aşmayacak kadar kısmını, ölenin yakınlarının alması caiz ve alınan para helaldir.*[573]

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) verdiği karar, kan bedeli (diyet) ile ilgili olarak İslam hukukunun temel prensiplerine dayanan bir çözüm önermektedir. Bu bağlamda, tedbirsizlik veya dikkatsizlik sonucu bir kişinin ölümüne sebep olan bir kişinin, ölenin yakınlarına ödemesi gereken kan bedeli veya tazminat konusunda ortaya çıkan soruyu değerlendirmek gereklidir. Bu mesele, sadece DİYK'nun fetvası değil, aynı zamanda farklı mezheplerin ve günümüz fetva kurullarının da görüşlerine dayanmaktadır.

1. İslam Hukukunda Diyet (Kan Bedeli) Konusu

İslam hukukunda diyet (kan bedeli), öldürülen kişinin yakınlarına ödenen bir tazminat olup, öldürülme eyleminin kasıtlı veya kasten değil (örneğin, tedbirsizlik ya da dikkatsizlik) gerçekleşmiş olmasına göre farklı hükümlere tabidir. Kasıtlı bir öldürme durumu kısas (misliyle karşılık verme) gerektirirken, kasıtsız (bir hata sonucu) ölüme sebep olunması durumunda diyet ödemesi gerekmektedir. Diyet, genellikle öldürülen kişinin yaşına, sosyal statüsüne ve fiziksel özelliklerine göre belirlenir, ancak İslam'da bunun altın veya değerli mal olarak belirli bir miktar üzerinden yapılması gelenekseldir.

Diyet miktarı, kısas uygulanmadığı durumlarda, mahkeme veya hâkim tarafından belirlenen miktara göre değişir. Bunun dışında, şeriat hukukunda belirli bir "temel diyet" miktarı bulunmaktadır. Genellikle bu miktar 4250 gram altın (yaklaşık olarak bir tam diyet olarak kabul edilir) olarak hesaplanır.

---

[572]Ebû Dâvud, Diyât, 18, 19, 20; Nesâî, Kasâme, 39; İbn Mâce, Diyât, 5; İbnü'l-Hümâm, *Feth,* C.10, 298-299.

[573] DİYK, *Fetvalar,* 535.

2. DİYK'nun Kararına Göre Değerlendirme

DİYK, mahkemenin hükme bağladığı kan bedelinin alınmasının caiz olduğunu, ancak bu bedelin tam diyet miktarını aşmaması gerektiğini ifade etmiştir. Bu, İslam hukukunun temel hükümleriyle uyumlu bir yaklaşımdır çünkü diyet bedeli, şeriatın öngördüğü sınırlar içinde ölen kişinin yakınlarına ödenmesi gereken bir tazminat olarak değerlendirilir.

DİYK'nun kararında, özellikle tedbirsizlik ve dikkatsizlik sonucu ölümün gerçekleşmesi durumunda ölenin yakınlarının aldığı tazminatın helal olduğu belirtilmiştir. Bu, şu anlamlara gelir:

Mahkemenin belirlediği kan bedeli, şeriatın kabul ettiği ölçüde bir tazminat olup, bu bedel helaldir ve caizdir.

Tam diyet miktarının aşılmaması gerektiği belirtilerek, mahkemelerin ödemeyi şeriat sınırları içinde yapması gerektiği vurgulanmıştır.

3. Diğer Mezheplerin ve Fetva Kurullarının Görüşleri

İslam dünyasında farklı mezheplerin diyete ilişkin çeşitli yaklaşımları vardır, ancak temel prensipler genelde birbirine yakındır. Farklı mezheplerin bu konuda nasıl hüküm verdiğine kısaca bakalım:

a) Hanefî Mezhebi:

Hanefîler, diyetin hata sonucu meydana gelen ölümler için kişinin yakınlarına ödenmesi gerektiğini kabul ederler. Diyet, genellikle 4250 gram altın olarak belirlenir ve mahkemeye bağlı olarak değişebilir. Hanefîlere göre, bu miktarın üzerinde ödeme yapılması, tazminatın amacını aşan bir durum yaratabilir ve bu, şeriatın sınırlamalarıyla çelişebilir.

b) Şâfiî Mezhebi:

Şâfiîler de diyetin, hata sonucu ölüme sebep olunan durumlar için geçerli olduğunu kabul eder. Şâfiîler, diyet miktarının 4250 gram altın olması gerektiğini savunurlar, ancak bu miktar, mahkeme kararıyla belirlenebilir. Şâfiîler, diyeti sadece ölümle sonuçlanan hatalı hareketler için değil, aynı zamanda yara veya sakatlık gibi durumlar için de uygularlar.

c) Hanbelî Mezhebi:

Hanbelîler de tedbirsizlik sonucu ölüme sebep olan kişinin, ölenin yakınlarına diyet ödemesini caiz görürler. Diyet miktarı 4250 gram altın veya 10 deve şeklinde hesaplanabilir. Ayrıca Hanbelîlere göre, diyetin ödenmesi şeriat sınırları içinde olmalıdır.

d) Malikî Mezhebi:

Malikîler de diyetin, hatalı hareket sonucu ölüm meydana gelmişse ödenmesi gerektiğini kabul ederler. Ancak Malikîler, diyetin yalnızca "yasal" miktarıyla sınırlı olduğunu ve mahkemenin kararının şeriatla uyumlu olması gerektiğini vurgularlar.

e) Modern Fetva Kurulları:

Günümüzdeki bazı fetva kurulları da, tazminat (kan bedeli) ödemesinin mahkeme tarafından belirlenen miktarla sınırlı olması gerektiğini belirtmektedir. Faizli işlemlerden kaçınılması gerektiği ve şeriatın sınırları içinde kalarak, ölenin yakınlarına tazminat verilmesi gerektiği ifade edilir. Diğer şeriat ilke ve hükümleriyle çelişmeden mahkeme kararlarının uygulanabilir olduğu belirtilmiştir.

Değerlendirme:

DİYK'nun kararı, İslam hukukunun temel prensipleriyle uyumlu bir biçimde kan bedelinin (diyetin) caiz olduğunu belirtmektedir. Ancak, ödenen kan bedelinin mahkeme tarafından belirlenen miktarını aşmaması gerektiği hususu özellikle vurgulanmıştır. Bu tazminat, tedbirsizlik ve dikkatsizlik sonucu meydana gelen ölümler için helal kabul edilmektedir.

Diyet bedeli, İslam hukuku açısından bir tazminat olup, kısas uygulanmayan durumlarda, şeriat hükümleriyle belirlenen miktar üzerinden alınabilir. 4250 gram altın bu miktarı belirten standart bir değerdir.

DİYK ve diğer fetva kurullarının görüşlerine göre, mahkemenin belirlediği miktar, şeriat sınırları içinde olduğunda helaldir ve caizdir.

Ancak, diyetin ödenmesi gereken miktar şeriatın belirlediği sınırları aşmamalıdır.

Günümüz fetva kurulları ve farklı mezhepler açısından bakıldığında, bu meseledeki yaklaşım, şeriatın belirlediği adalet ve tazminat ilkelerinin korunmasıyla uyumlu şekilde değerlendirilmektedir.

6.13. Müziğin Dindeki Yeri

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *….. Buna göre İslam'ın ilke ve esaslarına aykırı, günaha sevk eden, haramı teşvik eden müzikleri yapmak ve dinlemek günahtır. Dinimizin temel inanç, amel ve ahlak ilkelerine aykırı olmayan, haramların işlenmesine sebep olmayan müzik türlerini dinlemekte ise dinen bir sakınca yoktur. Kur'an ve sünnette müzikle meşgul olmanın, müzik dinlemenin mutlak anlamda günah olduğunu gösteren deliller bulunmamaktadır. ...Tarafların ileri sürülen görüşleri, gerekçeleri ile birlikte değerlendirildiğinde müziğin mutlak anlamda yasaklanmadığı, aksine ilke olarak mübah kılındığı sonucuna ulaşılır.*[574] *İslam'da müzik, İslam bilginleri tarafından uzun yıllardır tartışılan bir konu olmuştur. Müziğin helal veya haram olup olmadığına dair çeşitli görüşler mevcuttur. Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) açıklamaları da bu tartışmaları ele alan ve İslam'ın temel ilkelerine aykırı olmayan müziğin dinlenmesinin caiz olduğunu belirten bir yaklaşım sunmaktadır.*

İslam'da müziğin yeri, sadece müzik dinlemekle ilgili değil, aynı zamanda toplumda etik ve ahlaki değerlere, İslam'ın temel öğretilerine uygun olup olmadığına da dayanır. Bu bağlamda DİYK'nun açıklamaları ve bu konuda ortaya çıkan diğer İslam Hukuk görüşler, müziğin kesin olarak yasaklanmadığını, ancak belirli sınırlamalar çerçevesinde değerlendirildiğini ortaya koymaktadır. Aşağıda DİYK'nun kararını, İslam hukukunun ana çizgileri ve günümüzdeki fetva kurullarının görüşleri ile detaylı olarak inceleyeceğiz.

1. Kur'an ve Hadislerde Müzik

İslam'da müzikle ilgili olarak doğrudan Kur'an'dan veya sahih hadislerden kesin bir yasaklama veya onaylama yoktur. İslam dini, müziği doğrudan yasaklamak yerine, genel ilke ve esaslarla sınırları belirlemiştir.

Kur'an'da Müzik: Kur'an'da müzik hakkında doğrudan bir hüküm bulunmamaktadır. Ancak, bazı âlimler, özellikle Lügâtî (sözlük anlamıyla "boş ve eğlencelik iş") ve lâğv kelimelerinin kullanıldığı ayetlerden (örneğin, Lokman Suresi

[574] DİYK, *Fetvalar,* 536.

6. ayet) müzikle ilişkilendirilen bazı davranışların kınandığını ileri sürmüşlerdir. Ancak bu ayette kastedilen şey, müziğin doğrudan haram olduğu değil, insanları Allah'ın zikrinden ve doğru yoldan saptıran her türlü boş eğlenceyi (lağv) ifade etmektedir.

Hadislerde Müzik: Hadislerde müzikle ilgili bazı işaretler bulunmaktadır. Örneğin, Resûlullah (s.a.s.)'in def çalınmasını (özellikle düğünlerde) teşvik ettiğine dair bazı rivayetler vardır. Hz. Âişe'nin yanında bayramda def çalan cariyelere karşı gösterdiği hoşgörü de bu bağlamda müzikle ilgili olumlu bir tutum olarak değerlendirilebilir.

Resûlullah (s.a.s.)'in bu tür uygulamalara karşı olumsuz bir tutum takınmaması, müziğin İslam'da bazı sınırlar içinde kabul edilebileceğini gösterir.

2. DİYK'nun Görüşü: Müzik dinin temel ilkelerine aykırı olmadığı sürece caizdir.

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) açıklamalarına göre, İslam'ın ilke ve esaslarına aykırı olmayan, harama sevk etmeyen, ahlaki yozlaşmayı teşvik etmeyen müzik dinlemenin dinen sakıncalı olmadığı belirtilmiştir. DİYK, müzik dinlemenin veya yapmanın mutlak anlamda yasaklanmadığını, bunun şeriatın belirlediği sınırlar içinde olması gerektiğini ifade etmiştir. Bu görüş, İslam'ın genel bir ahlaki ve etik denetim anlayışına dayanmaktadır.

İslam, müzikle ilgili özel bir hüküm koymak yerine, insanların neyi dinleyip dinlemediklerinin ahlaki ve dini değerler ışığında değerlendirilmesini öngörür. Bu nedenle, müziğin helal veya haram olup olmadığı, kullanılan içeriğine, amacına ve sonuçlarına bağlıdır. Müzik, kişiyi günaha sürüklemiyor, ahlaki yozlaşmayı teşvik etmiyor ve harama yol açmıyorsa dinen caiz kabul edilir.

3. Mezhep Görüşleri ve Farklı İslamî Yorumlar

Farklı mezheplerin müzikle ilgili görüşleri zaman zaman birbirinden farklılık gösterebilir. Ancak genel olarak İslam'ın ilke ve amaçları, müziğin sınırlarını belirlemede önemli bir rol oynamaktadır.

1. Hanefî Mezhebi

Hanefîler müziği genel olarak caiz görürler, ancak bu müzik türünün şeriat kurallarına aykırı olmaması gerektiğini vurgularlar. Boş ve zararlı bir eğlencelik müzik, dinleyiciyi günaha sevk eden, ahlaki bozulmaya yol açan müzikler haram kabul edilir.

2. Şâfiî Mezhebi

Şâfiîler, müziği daha sınırlı bir biçimde kabul ederler. Bu mezhebe göre, müzik duyguları manipüle etmeyen, günaha götürmeyen bir şekilde yapılıyorsa, bu tür müzikler dinlenebilir. Ancak, yine de bazı Şâfiî alimleri, müzikle ilgili daha sert yasaklar getirmişlerdir.

3. Malikî Mezhebi:

Malikîler de müzikle ilgili olarak genellikle kendi sınırlarını çizen bir yaklaşım sergilerler. Müzik, ahlaka zarar vermediği ve kişiyi Allah'tan uzaklaştırmadığı sürece kabul edilebilir. Ancak, bozulmuş müzik türleri haram olarak kabul edilir.

4. Hanbelî Mezhebi:

Hanbelîler de müzik konusunda karışık görüşlere sahiptirler. Bazı Hanbelî alimleri müziği mutlak olarak haram olarak kabul ederken, bazıları müziğin içeriğine göre helal olabileceğini savunmuşlardır. Zararlı, günaha teşvik eden veya ahlaka aykırı müzik türlerinin haram olduğu konusunda görüş birliği vardır.

4. Günümüz Fetva Kurullarının Görüşleri

Modern fetva kurulları ve İslam Hukuk toplumlar, genel olarak müziğin sınırlı bir şekilde kabul edilebileceğini ifade etmektedirler. Diyanet İşleri Başkanlığı, Suudi Arabistan'ın Fetva Kurulu ve Mısır'daki Ezher Üniversitesi gibi önemli İslamî otoriteler, müzikle ilgili olarak, eğer müzik ahlaki değerlere zarar vermiyor, günaha sevk etmiyor, İslam'a aykırı bir mesaj taşımıyorsa dinlenebileceğini belirtmektedirler. Bununla birlikte, içerik ve niyet açısından dikkatli olunması gerektiği vurgulanmaktadır.

Bazı modern fetva kurulları, özellikle özellikle popüler kültür ve çalgılı müziklerin yaygınlaşmasıyla birlikte, müziğin zararlı etkilerini vurgulamış, kişilerin ahlaki sınırları aşan, günah işleyen, müzik ve davranışlar karşısında dikkatli olmalarını tavsiye etmişlerdir.

Değerlendirme:

DİYK'nun açıklaması ve İslam hukukunun genel çerçevesi, müziğin mutlak yasak olmadığını, ancak İslam'ın temel ahlaki ilkeleriyle uyumlu olması gerektiğini ortaya koymaktadır. İçeriği zararsız olan, günah işlemeye sevk etmeyen, ahlaki yozlaşmayı teşvik etmeyen müzik türlerinin dinlenmesinde dinî sakınca yoktur.

Farklı mezheplerin görüşleri, müziğin sınırlarını çizen bir yaklaşımı benimsemiştir. Müziğin içeriği, günah işlemeye sevk edip etmemesi, ahlaki değerlere zarar verip vermemesi gibi faktörler, müziğin dinlenmesinin caiz olup olmadığı konusunda belirleyici olmuştur. DİYK ve diğer fetva kurulları, müziğin İslam'ın temel ilkeleriyle uyumlu olması durumunda caiz olduğuna işaret etmektedir.

6.14. Sakal

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *... Konu hakkındaki hadisler ile sahabe uygulamalarını dikkate alan İslam âlimleri sakal bırakmanın, yerine getirilmesi istenen doğal (fıtrî) bir fiil ve yapılması tavsiye edilen bir sünnet olduğunda ittifak ederken sakalı tıraş etmenin hükmü konusunda ise farklı görüşler ileri sürmüşlerdir. Bazı âlimler bunun haram olduğunu söylerken diğer bazıları ise mekruh görmüşlerdir. Genel olarak benimsenen "bir şeyin haram olması için onunla ilgili yasaklayıcı delilin sübut ve delalet açılarından kat'î yani ihtimale kapalı olması gerektiği" yönündeki usûl kuralı, ikinci görüşün daha isabetli olduğu sonucunu vermektedir*[575]*.Buna göre Hz. Peygamber'e uymak maksadıyla sakal bırakan ve sakalının sünnete uygun bir şekilde bakımını yapan kişinin bu amelinden dolayı sevap alacağını, ancak herhangi bir sebeple buna imkân bulamadıkları için sakalını tıraş edenlerin ise sünnete aykırı düşmekle birlikte bundan dolayı günaha girmeyeceğini söylemek mümkündür.*

Sakal bırakmak, İslam'da hem sünnet hem de fıtrî bir uygulama olarak kabul edilir. Hz. Peygamber (s.a.s.)'in sakal bırakması ve bunu bakımını yapması, İslam kültüründe sünnet olarak yer almıştır. Ancak sakalın kesilmesiyle ilgili farklı görüşler bulunmaktadır. Bu yazıda, DİYK konuyla ilgili kararını, İslam hukukunun temel kaynakları ve diğer mezhep görüşleri ışığında değerlendirilecektir.

1. Sakal Bırakmak: Fıtrat ve Sünnet Olarak Kabul Edilmesi

İslam'a göre, sakal bırakmak, fıtrî bir davranış olarak kabul edilmiştir. Fıtrat, yaratılışın doğasına uygun bir yaşam tarzıdır. Hz. Peygamber (s.a.s.)'in sahih hadislerinde, sakal bırakma tavsiyesi açıkça yer almaktadır. Örneğin:

[575] DİYK, Fetvalar, 536.

Buhârî'de geçen bir hadiste, Peygamberimiz (s.a.s.) şöyle buyurmuştur: "*Sakalınızı bırakın, bıyığınızı kısaltın*." Bu hadis, sakal bırakmanın ve bıyıkları kısaltmanın sünnet olduğunu göstermektedir.

Müslim'de de benzer şekilde, "*Bıyığı kısaltın, sakalı bırakın*" şeklinde bir ifade yer alır. Burada, sakal bırakmanın İslam'ın tavsiye ettiği bir davranış olduğu vurgulanmaktadır.

Hz. Peygamber (s.a.s.)'in sakalı, İslam'ın fıtrî değerlerine uygun olarak kesilmeden bırakılmış ve buna uygun şekilde bakım yapılmıştır. Bunun yanında, Peygamber Efendimiz'in sakalını belli bir uzunluğa kadar uzattığı, ancak fazlasını keserek sakalını şekillendirdiği de rivayet edilmiştir.

Bu yüzden sakal bırakmak, İslam'ın fıtrî ve sünnet olan öğretilerinden birisi olarak kabul edilir.

2. Sakalın Kesilmesi: Farklı Görüşler ve İslam Hukuku

Sakalın kesilmesi konusunda İslam âlimleri farklı görüşler ileri sürmüşlerdir. Bu görüşler, sakalın kesilmesinin haram olup olmadığına odaklanmaktadır.

1. Haram Görüşü:

Bazı İslam âlimleri, sakalın kesilmesinin haram olduğunu belirtmişlerdir. Bu görüş, sakal bırakmanın İslam'a uygun bir davranış olduğunu ve bunu kesmenin Peygamber'in sünnetine aykırı olduğunu savunur. İslam'ın sünneti doğrultusunda sakalı tıraş etmek, bazı âlimler tarafından haram olarak değerlendirilmiştir. Bu görüşü savunanlar, sakalın doğrudan bir dini emri temsil ettiğini ve dolayısıyla bu emrin ihlali olarak sakalın kesilmesinin haram olduğunu belirtirler.

2. Mekruh Görüşü:

Diğer bazı âlimler ise, sakal kesmenin mekruh olduğunu savunmuşlardır. Yani, sakalı kesmek İslam'ın ruhuna aykırı bir eylem olarak değerlendirilse de haram değildir. Bu görüş, sakal kesmenin İslam'ın dini emirlerine ters bir hareket olmadığı, ancak yine de sakalı bırakmanın daha sevap kazandıran bir davranış olduğu yönündedir. Sakal kesmek, İslam'ın temel inançlarına aykırı bir eylem olarak görülmemekle birlikte, müslümanlara tavsiye edilen ve Peygamber'in sünnetine uygun olan davranışa uymamak olarak değerlendirilebilir.

3. Önerilen Yaklaşım (DİYK'nun Görüşü):

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) açıklamasına göre, sakal bırakmak, sünnet olarak kabul edilen ve fıtrî bir davranış olan bir uygulamadır. Ancak sakal kesmenin, kişinin bu sünnete uymadığı anlamına geldiği belirtilse de, günah işlemediği ifade edilmiştir. Yani, sakal bırakmak sevap kazandırırken, sakalı tıraş etmek ise sünnete aykırı olmakla birlikte kişiyi günahkâr yapmaz. Bu açıklama, sakal bırakmanın sünnet olduğu, ancak sakalını kesen kişiye kesinlikle ceza veya günah yüklenmemesi gerektiği sonucuna varmaktadır.

3. Mezhep Görüşleri

a) Hanefî Mezhebi:

Hanefî mezhebine göre, sakal bırakmak sünnet olarak kabul edilmiştir. Ancak sakalın tamamen kesilmesi, mekruh bir davranış olarak görülür. Hanefî âlimleri, sakalın belli bir uzunluğa kadar kesilmesini sünnete uygun olarak kabul ederler, ancak sakalın tamamının tıraş edilmesi tavsiye edilmez.

b) Şâfiî Mezhebi:

Şâfiî mezhebinde de sakal bırakmak sünnet kabul edilmiştir ve sakal kesmek mekruh olarak değerlendirilmiştir. Şâfiîlere göre, sakalın tamamen tıraş edilmesi önerilmez, ancak kesilmesi durumunda günah söz konusu olmaz.

4. Günümüz Fetva Kurulları ve Sakal

Günümüzde, Diyanet İşleri Başkanlığı ve diğer İslam Hukuk otoriteler, sakalın bırakılmasını önerir, ancak kesilmesini haram olarak nitelendirmezler. Sakal kesmek, günümüzde daha çok mekruh olarak değerlendirilmekte ve sakalı bırakmak daha uygun bir davranış olarak tavsiye edilmektedir.

Bazı İslam Hukuk otoriteler, sakal kesmenin günümüzde sosyal veya kültürel sebeplerle yapıldığını ve bunun dinî açıdan büyük bir günah olmadığını belirtirler. Ancak bu, sakal bırakmanın İslamî bir sünnet olduğunu değiştirmez. Sakalı bırakmayanların, Peygamber'in sünnetine uymamış olsalar da, kesin olarak günahkâr sayılmadığı belirtilir.

Değerlendirme:

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) kararına göre, sakal bırakmak sünnet ve fıtrî bir davranış olarak kabul edilmiştir. Sakal kesmek ise, sünnete aykırı bir

davranış olmakla birlikte günah değildir. DİYK'nun bu yaklaşımı, sakal bırakmanın sevap kazandıracağı, ancak kesilmesinin mekruh sayılacağı yönündeki genel anlayışı desteklemektedir. İslam'ın temel ilkelerine aykırı olmayan bir davranış olarak, sakal bırakmak, Peygamber'in sünnetine uygun davranış olarak değer bulur.

Mezheplerin ve günümüz fetva kurullarının çoğunluğunun görüşleri de, sakal bırakmanın tavsiye edildiği, ancak sakal kesmenin haram değil mekruh kabul edildiğini göstermektedir. Sonuç olarak, sakal bırakmak İslamî olarak tercih edilen bir davranış, ancak sakal kesmek kesinlikle günahkâr bir fiil değildir.

6.15. Jelatin

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *…Öncelikle menşei itibariyle helal olan yani yenilebilir ve İslam Hukuk usullere göre tezkiye edilmiş (kesilmiş) hayvanların derilerden ve kemiklerden elde edilen jelatinin tüketilmesinin helalliği noktasında herhangi bir tartışma söz konusu değildir. Jelatinin dini hükmü konusundaki esas hareket noktası ise, haram bir menşeden elde edilmiş olması halinde, imalat aşamasında tam anlamıyla bir dönüşüm/değişim geçirip geçirmediği hususudur. ….. Bu konuda farklı yaklaşımların olduğu görülmektedir. Jelatinin üretiminde kimyasal reaksiyonlar sonucunda istihale olduğunu söyleyen uzmanlar olduğu gibi, yaptıkları deneylerle jelatinin istihaleye uğramayan katkı maddelerinden biri olduğu sonucuna ulaşan uzmanlar da bulunmaktadır.*[576]*. Şu hâlde yukarıdaki uzman görüşlerine de dayanarak, jelatinin geçirdiği işlemin bir istihaleden/dönüşümden ziyade bir ayrıştırma işlemi olduğu anlaşılmaktadır. Buna göre, kollajenin kaynağı olan hayvan helal değilse, ondan üretilen jelatin de helal olmamaktadır. Menşeinin helalliği bilinmeyen jelatinlerin Müslümanların tüketeceği gıdaların üretiminde kullanılması ve içinde domuz kaynaklı jelatin olduğu kesin olarak bilinen gıdaların tüketimi caiz değildir. (18.08.2017)*[577]

---

[576] Bkz: I. Ulusal Helal ve Sağlıklı Gıda Kongresi, (Ankara: 2011); el-Beyanü'l-Hitami ve't-Tavsiyat li'n-Nedveti'l-İlmiyye: el-İstihale ve'l-İstihlak ve Müsteceddatühüma fi'l-Ğıza ve'd-Deva (2015: Cidde), s. 2-11; "İstihale", *DİA*, EK 1, 674-676.

[577] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/1317/domuzdan-uretilen-jelatin-caiz-midir [12.17.2024]

Bu çerçevede jelatin üzerine çalışmalar yapan pek çok araştırmacı, üretim sürecinde bazı amino asitler ve karbonhidrat bileşenlerinin kaybolmasına rağmen, kollajenin amino asit dizisinin büyük ölçüde korunduğunu, değişimin ise alfa sarmal yapısındaki hidrojen bağının değişimiyle sınırlı kaldığını, dolayısıyla kollajenin jelatine dönüşmesinin tam anlamıyla kimyasal bir dönüşüm değil, bazı fiziksel ve kimyasal özelliklerin farklılaşması olduğunu ifade etmiştir. İslam Hukuk hukuk kaynaklarının belirlediği tanıma göre istihale, kirli veya kullanılması yasak olan bir maddenin özünün değişip, söz konusu maddenin adı, özellikleri ve nitelikleri itibariyle bambaşka bir maddeye dönüşmesidir. Bu perspektiften bakıldığında, eski fıkıh literatürlerinde "özellik değişikliği" bağlamında verilen örnekler, her kimyasal olayın geçerli bir istihale oluşturmadığını göstermektedir. Zira söz konusu maddede birtakım değişiklikler olsa da bu her zaman tam bir kimyasal dönüşüm olmamaktadır. Oysa istihale hakkında konuşulabilmesi için maddenin tamamen kimyasal bir dönüşüm geçirmesi gerekmektedir.

Domuzdan üretilen jelatinin caiz olup olmadığı, İslam hukukunda hem istihale (dönüşüm) kavramı hem de menşeinin helalliği açısından değerlendirilen bir konudur. DİYK 18.08.2017 tarihli kararında, domuzdan elde edilen jelatinin caiz olmadığı vurgulanmıştır. Bu karar, jelatinin üretim sürecinde gerçekleşen kimyasal dönüşümün, dini açıdan geçerli bir istihale olarak kabul edilmediği görüşüne dayanmaktadır. Şimdi, bu kararın İslam hukuku, fıkıh kaynakları ve günümüz fetva kurulları açısından değerlendirilmesi yapılacaktır.

1. İstihale Kavramı ve Fıkıh Literatürü

İslam fıkhında istihale, necis veya haram olan bir maddenin yapısal olarak dönüşüme uğrayarak temiz veya helal bir hale gelmesi anlamına gelir. Bir madde istihale geçirirse, kimyasal ya da fiziksel değişime uğrayarak özünde farklı bir maddeye dönüşür ve dolayısıyla necis olmaktan çıkar. Bu bağlamda, istihale dinen önemli bir mesele olup, özellikle gıda ve ilaç sektöründe sıkça tartışılmaktadır.

İstihale kavramı, "vasıf değişimi" olarak açıklanabilir. Yani bir madde, sahip olduğu fiziksel ve kimyasal özelliklerin tümünü kaybedip, başka bir maddeye dönüşüyorsa, bu dönüşüm istihale olarak kabul edilebilir. Ancak, bir maddenin sadece bazı özelliklerinin değişmesi, istihale olarak değerlendirilemez.

İstihale ve Jelatin Üretimi

Jelatin, domuz ve sığır gibi hayvanların kemiklerinden, derilerinden ve bağ dokularından elde edilen bir madde olup, üretiminde genellikle kollajen kullanılır. Domuzdan üretilen jelatin ile ilgili olarak, bazı uzmanlar üretim aşamasında kimyasal ve fiziksel değişimlerin meydana geldiğini, ancak bu değişimlerin tam anlamıyla bir kimyasal dönüşüm değil, yalnızca bir fiziksel ve yapısal değişiklik olduğunu belirtmektedirler. Dolayısıyla, domuzdan elde edilen jelatinin, istihale geçirdiği ve bunun sonucunda helal bir maddeye dönüştüğü görüşü şüpheli olmaktadır.

DİYK ve diğer fetva kurulları, kimyasal reaksiyonların tam anlamıyla bir istihale yaratmadığı, sadece fiziksel özelliklerin değiştiği görüşünü benimsemektedir. Yani, domuzdan elde edilen jelatin, hiçbir kimyasal değişim geçirerek "temiz" bir maddeye dönüşmemektedir. Bu nedenle, domuz kaynaklı jelatinin helal kabul edilmesi mümkün değildir.

2. Domuzun Haramlığı ve Helal Ürünler

İslam'da domuz eti ve domuzdan türetilen tüm ürünler haram kabul edilir. Kur'an-ı Kerim'de domuz eti, kesin olarak haram olarak belirtilmiştir: "*O size ancak leş, kan, domuz eti ve Allah'tan başkası adına kesilmiş olan (hayvanlar) haram kılınmıştır...*"[578]

Dolayısıyla, domuzdan elde edilen herhangi bir ürün, ister et, ister jelatin gibi türevleri olsun, İslam hukukuna göre haramdır. Domuzdan elde edilen jelatin, vücuda girmesi, tüketilmesi veya kullanılması haram olan bir madde olarak kabul edilir. Jelatinin üretimi sırasında bir kimyasal dönüşüm gerçekleşse bile, domuzun haram olması, bu ürünün helal olmasına engel teşkil eder.

3. Jelatinin Helalliği Üzerine Farklı Görüşler

Jelatinin helallik durumu konusunda farklı İslam mezhepleri ve fetva kurulları arasında görüş ayrılıkları bulunmaktadır.

[578] el-Bakara, 173.

a) Hanefî Mezhebi

Hanefî mezhebine göre, bir maddenin haramdan helale dönüşebilmesi için, o maddenin tam anlamıyla bir kimyasal dönüşüm geçirmesi gerekmektedir. Bu nedenle, domuzdan elde edilen jelatin hakkında, kimyasal bir dönüşüm söz konusu olmadığı sürece, helal olarak kabul edilemez. Hanefîler, istihale kavramının geçerli olabilmesi için maddeyi tamamen farklı bir şey haline getiren bir dönüşüm sürecinin olması gerektiğini savunurlar.

b) Şâfiî Mezhebi

Şâfiî mezhebinde de, domuzdan elde edilen jelatin haram olarak kabul edilir. Ancak, istihale görüşü açısından bazı farklılıklar olabilir. Fakat genel olarak, domuzun kendisi ve onun türevleri haram kabul edilir. Bu nedenle, domuz kaynaklı jelatin, necis ve haram olarak değerlendirilir.

c) Malikî ve Hanbelî Mezhepleri

Malikîler ve Hanbelîler de, domuzdan elde edilen ürünlerin haram olduğunda hemfikirdirler. Bu mezheplerin perspektifinden bakıldığında, domuzdan elde edilen jelatin haram olarak kabul edilir ve İslam'a uygun değildir.

4. Günümüz Fetva Kurulları ve Jelatin

Günümüzdeki fetva kurulları da, domuz kaynaklı jelatin konusunda genellikle olumsuz bir görüş belirtmektedirler. Diyanet İşleri Başkanlığı, domuzdan elde edilen jelatinin helal olmadığını açıkça ifade etmiştir. Bu görüş, istihale kavramının kapsamına girmeyen, fiziksel değişimlerin söz konusu olduğu ancak kimyasal dönüşümün gerçekleşmediği durumu dikkate alarak, domuz kaynaklı jelatinin haram olduğunu belirtmektedir.

Diğer fetva kurulları da benzer bir yaklaşım sergilemekte, özellikle gıda ve ilaç üretiminde kullanılan domuz kaynaklı jelatinin caiz olmadığını vurgulamaktadır. Çünkü bu tür ürünler, doğrudan haram bir kaynaktan türemektedir ve İslam hukukuna göre haram kabul edilen bir şeyin kullanılmasını engellemektedir.

Değerlendirme:

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun (DİYK) kararına ve İslam hukukundaki genel anlayışa göre, domuzdan üretilen jelatin caiz değildir. Bu karar, özellikle istihale kavramının uygulanamayacağı ve domuzdan elde edilen jelatinin kimyasal bir

dönüşüm geçirmeyerek helal bir hale gelmediği temelinden hareket etmektedir. Ayrıca, domuzun haram olduğu ve onun türevlerinin de haram olduğu yönündeki İslam Hukuk prensipler, domuz kaynaklı jelatinin helal kabul edilemeyeceğini açıkça ortaya koymaktadır.

Menşei belli olmayan jelatinlerin tüketimi konusunda ise, şüpheci yaklaşım sergilenmelidir. Jelatinin kaynağının helal olduğundan emin olunmadığı sürece, Müslümanların bu tür ürünleri tüketmesi caiz değildir.

Sonuç olarak, domuz kaynaklı jelatin kesinlikle caiz değildir ve helal gıda tüketmek isteyen Müslümanların bu konuda dikkatli olmaları gerekmektedir.

6.16. Yarışmalarda Elde Edilen Ödüller

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *...İki veya daha fazla kişinin aralarında doğrudan veya dolaylı olarak anlaşma sûretiyle bir tarafın kazanacağı, diğer tarafın kaybedeceği şansa dayalı her türlü oyun, kumar kapsamında olup haramdır. Kendi aralarında yarışacak kimselerden kazananın, üçüncü kişi tarafından vaat edilen ödülü alması ile kaybedenin bir zarara girmemesi esasına dayalı meşrû içerikli yarışmalara katılmak ve buradan kazanılacak ödülleri almak ise câizdir.*[579]
>
> *Ancak bu nitelikleri taşıyan bir yarışmaya katılabilmek için normal ulaşım ücreti dışında kontör göndermek vb. ilave ücret ödemek ya da bir ödeme taahhüdünde bulunmak, çekilişe katılmak için piyango bileti satın almak niteliğinde olduğundan yarışma bir tür kumara dönüşür.*[580]

DİYK) tarafından verilen karar, yarışmalarda ödül kazanmanın caiz olmasının, yarışmanın içeriğine ve nasıl düzenlendiğine bağlı olduğunu belirtmektedir. İslam hukukuna göre, yarışmalara katılmak ve kazananın ödüllerini almak bazı şartlar altında caiz olabilirken, başka durumlarda ise haramdır. Bu konuda, ödüllerin kazanılmasına dayanan yarışmaların kumara dönüşmemesi gerektiği vurgulanmaktadır.

---

[579] Kâsânî, *Bedâiu's-sanâi*', C.6, 206*; el-Fetâva'l-Hindiyye*, C.5, 324.

[580] DİYK, Fetvalar, 539, https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/1017/yarismalarda-elde-edilecek-odulleri-almak-caiz-midir [12.12.2024].

1. Kumar ve Şansa Dayalı Oyunların Haram Olması

İslam'da kumara dayalı oyunlar ve şansa dayalı bahisler, genel olarak haram kabul edilmektedir. Bu tür oyunlar, iki taraf arasında birinin kazanıp diğerinin kaybetmesine dayandığı için haksız kazanç sağlar ve insanların malını bâtıl yollarla almayı içerir. İslam Hukuk öğretilere göre:

Kur'an'da kumar:

> "*Ey iman edenler! Şarap ve kumar, putlara dikilen taşlar ve fal okları ancak şeytanın pisliklerindendir, bunlardan kaçının ki kurtuluşa ermiş olasınız*." (Maide, 90)

Bu nedenle, şansa dayalı oyunlar, kumar olarak kabul edilir ve haramdır.

2. Meşru Yarışmaların Caiz Olması

Ancak, şansa dayalı olmayan, yetenek ve bilgi gerektiren yarışmalar farklı bir değerlendirmeye tabi tutulur. İslam'da, yetenek ve çaba sonucu elde edilen ödüller caizdir.

DİYK'nun verdiği karara göre, yarışmaların caiz olabilmesi için bazı koşullar bulunmaktadır:

Kazananın ödülleri üçüncü kişiler tarafından vaat edilmiş olmalı ve yarışmaya katılım, şansa dayalı olmamalıdır. Yani burada önemli olan, ödüllerin kazanılmasında şansın değil, katılımcıların bilgi ve çabalarının etkili olmasıdır**.**

Kumarla karışmayan yarışmalar: Katılımcılardan hiçbir şekilde ücret veya ön ödeme alınmadan düzenlenen yarışmaların ödüllerinin alınması caizdir. Yarışma **meşru** içerik taşır ve kazanan, verilen ödülü **haksız** bir şekilde elde etmemiş olur.

Örnek: Bilgi yarışmaları, sportif yarışmalar gibi şansa dayanmayan yarışmalar, kazanılan ödüllerin caiz olacağı yarışmalar arasındadır**.**

3. Kumarla Dönüşen Yarışmalar

Yarışmanın içeriği ve katılım şartları değişirse, yarışma kumar haline gelebilir. Örneğin:

Yarışmalara katılım için ödeme yapılması, örneğin bir ücret ödenmesi, kontör göndermek veya piyango bileti almak gibi işlemler, yarışmayı kumar haline getirebilir. Bu durumda, yarışmaya katılmak ve ödül almak caiz olmaz. Çünkü

burada bir ön ödeme yapılmakta ve kazanan kişi, diğerlerinden haksız bir şekilde ödül kazanmaktadır.

Ayrıca, çekilişler ve piyango gibi şansa dayalı yarışmalar da kumar kategorisine girer. Bu tür yarışmalar, ödül kazanma şansı, katılımcılara eşit dağılmadığı için ve şansa dayandığı için haramdır.

4. Farklı Mezheplerin Görüşleri

Farklı İslam mezhepleri ve günümüz fetva kurulları da, yarışmaların caiz olup olmadığı konusunda benzer prensiplere dayanmaktadır:

a) Hanefî Mezhebi:

Hanefî mezhebine göre, şansa dayalı her türlü oyun, kumar olarak kabul edilir ve haramdır. Ancak, yeteneğe dayalı yarışmaların ödülleri, genellikle caizdir. Eğer yarışma şansa dayanmıyorsa ve katılım için herhangi bir para ödemesi yapılmıyorsa, ödüllerin alınmasında sakınca yoktur.

b) Şâfiî Mezhebi:

Şâfiî mezhebine göre de, kumar ve şansa dayalı oyunlar haramdır. Ancak, zorunlu ödemeler ve ön ödeme gerektiren yarışmalar, haram kabul edilir. Yetenek gerektiren ve doğrudan ödül vaat edilen yarışmaların ödüllerinin alınması caizdir.

c) Malikî ve Hanbelî Mezhepleri:

Bu mezheplerde de genel olarak şansa dayalı oyunlar haram kabul edilirken, meşru yarışmalar ödül kazanma açısından caiz sayılmaktadır**.**

d) Günümüz Fetva Kurulları:

Günümüz fetva kurulları (Diyanet İşleri Başkanlığı dahil) yarışmalara katılmayı genellikle şansa dayanmayan, yetenek ve bilgi gerektiren yarışmalar için caiz görmekte ve ödüllerin alınmasını meşru olarak kabul etmektedir. Ancak yarışmanın içerik ve katılım şartları, şansa dayalı bir hal almışsa ve buna karşılık ödüller de kumara dönüşmüşse, ödül almak caiz olmaz.

Değerlendirme:

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun kararını ve İslam hukukundaki genel prensipleri göz önünde bulundurduğumuzda:

Yarışmalarda elde edilecek ödüller ile ilgili olarak, yetenek, bilgi, çaba ve emeğe dayalı yarışmaların ödüllerinin caiz olduğu, ancak şansa dayalı, kumar gibi özellikler taşıyan yarışmaların ödüllerinin haram olduğu sonucuna varılmaktadır.

Eğer yarışma, katılımcılardan ödeme talep etmiyor ve şansa dayalı değilse, yarışma caizdir ve ödüller de helaldir.

Kumar ve şansa dayalı yarışmalar, örneğin çekilişler ve piyangolar, İslam hukuku açısından haramdır.

Bu şekilde, yarışmaların içerik ve katılım şartları dikkatlice değerlendirilerek, meşru yarışmalara katılmak ve ödüllerini almak İslam'a uygun olur.

6.17. Sigara

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *Son yıllarda yapılan birçok araştırma sigaranın insan sağlığı üzerinde pek çok zararlı etkisinin olduğunu bilimsel olarak ortaya koymuş bulunmaktadır. Bazıları ölümcül olmak üzere çok sayıda hastalığın sebebi olması itibariyle sigaranın mübah görülmesi düşünülemez. Bazı fakîhler; sigaranın "tahrimen/harama yakın mekruh" olduğunu söylemişlerdir.*
>
> *Günümüzde birçok fakîh ve fetva meclisi, kişinin kendisini tehlikeye atmama ve öldürmeme, başkalarına zarar vermeme, zararı giderme, sağlığı koruma yönündeki temel ilkeleri esas alarak sigaranın haram olduğu görüşündedir. Dolayısıyla bir müslümanın, pek çok zararı bünyesinde barındıran sigarayı içmesi caiz değildir.*[581]

DİYK'nun 2019 tarihli kararı, sigaranın haram olduğu yönündedir. Bu karar, günümüzün modern bilimsel bulguları ve İslam hukuku çerçevesinde sigaranın insan sağlığına verdiği zararlara dair yapılan geniş tartışmalar ışığında verilmiştir. Sigaranın insan sağlığı üzerindeki olumsuz etkilerinin bilinen ve kabul edilen bir gerçek haline gelmesi, İslam hukukunun temel ilkeleriyle de uyumsuz olduğundan, sigara içmenin haram olduğu kabul edilmektedir.

İslam hukukunda sigaranın hükmü, temelde birkaç ana faktöre dayanarak incelenmiştir:

---

[581] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/1387/sigara-icmenin-dini-hukmu-nedir [12.11.2024].

1. Sağlığa Zarar Vermeme İlkesi

İslam'da, bedeni sağlığın korunması ve insanın hayatının korunması çok önemli bir değer taşır. İslam, insan hayatını kutsal sayar ve bu nedenle bedeni zarara uğratacak her türlü davranışa karşıdır. Kur'an ve Hadislerde doğrudan sigara hakkında bir hüküm bulunmasa da, zarara uğratma ve sağlığa zarar verme esasları üzerinden bir değerlendirme yapılır:

Kur'an-ı Kerim'de, insanların kendilerini tehlikeye atmaktan kaçınmaları gerektiği ifade edilmektedir: "*Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın*." (Bakara, 195)

Hadislerde de sağlığı koruma vurgusu yapılır:

Hz. Peygamber (s.a.s.) sağlıklı olmayı teşvik etmiş ve insanların bedenlerine zarar vermelerini yasaklamıştır. Örneğin: "Sağlığınızdan faydalanın, çünkü sağlıklı bir vücut, nimettir."[582]

Sigara içmek, bilimsel olarak kanıtlanmış bir şekilde insan sağlığını olumsuz etkileyen bir davranıştır. Akciğer kanseri, kalp hastalıkları, solunum sorunları ve diğer birçok ciddi hastalığa yol açması nedeniyle, sigara içmek sağlığa zarar verme ilkesine aykırıdır.

2. Zararlı Olanın Haram Olması İlkesi

İslam hukukunda zarar vermemek esastır ve zarar veren şeylerin yasaklanması gerektiği kabul edilir. İslam Hukuk hukukçular, herhangi bir davranışın zarar verici olup olmadığını değerlendirirken, o şeyin insan sağlığına, malına ve genel olarak toplum düzenine olan etkilerine bakarlar. "*Zarar vermek ve zarara uğratmak haramdır*."[583]

Sigara, sadece içeni değil, etrafındaki insanları da pasif içicilik nedeniyle zarara uğratır. Bu, toplum sağlığına zarar verme açısından da önemli bir faktördür. Dolayısıyla, sigaranın zararları göz önüne alındığında, İslam hukuku sigara içmeyi haram olarak değerlendirebilir.

[582] Buharî, *Edebü'l-Müfred*, Hadis No: 119.

[583] *Hâkim, el-Müstedrek, 2/66.*

3. Mezhep Görüşleri

Farklı mezhepler, sigaranın hükmü konusunda zaman içinde çeşitli görüşler geliştirmiştir. Ancak günümüzde bilimsel gelişmeler ışığında çoğu mezhep ve fetva kurulu sigaranın haram olduğu konusunda birleşmiştir.

a) Hanefî Mezhebi

Hanefî mezhebi, sigara gibi zararlı alışkanlıkların, sağlığa zarar verme ilkesi gereği, haram olduğu görüşünü benimsemektedir. Hanefî mezhebi, tahrimen mekruh (yaklaşık haram) kabul edilen davranışların, zarara yol açacaksa haram olacağı görüşündedir.

b) Şâfiî Mezhebi

Şâfiî mezhebi de sigaranın zararları göz önüne alındığında, sağlığa zarar verme ilkesine dayanarak sigara içmenin haram olduğu görüşünü benimsemektedir.

c) Hanbelî Mezhebi

Hanbelîler de sigaranın zararlarını ve sağlığa etkilerini dikkate alarak, sigara içmeyi haram olarak değerlendirmektedir. Onlara göre, herhangi bir davranış sağlığa zarar veriyorsa, o davranış haramdır.

d) Malikî Mezhebi

Malikî mezhebi de benzer şekilde, sağlık zararlarını gözeterek sigaranın haram olduğunu kabul eder. Ancak bazı Malikî fakihleri sigaranın mekruh olduğunu söylemiş olsa da, modern bilimsel bulgulara dayanarak haram olduğu görüşü daha baskındır.

4. Günümüz Fetva Kurulları

Günümüzde birçok fetva kurulu, sigaranın haram olduğuna dair ortak bir görüşe sahiptir. Diyanet İşleri Başkanlığı, 2019'da verdiği fetvada sigaranın sağlığa olan zararlarını dikkate alarak, sigara içmenin caiz olmadığını belirtmiştir. Bu görüş, İslam'ın temel ilkeleri olan sağlığı koruma ve zarar vermeme prensiplerine dayanmaktadır.

Mısır Fetva Kurulu: Sigara içmenin haram olduğunu belirtmiştir. Çünkü sigara, ölümcül hastalıklara neden olabilen ve sağlığı tahrip eden bir alışkanlıktır.

Suudi Arabistan Fetva Kurulu: Sigara içmenin haram olduğu görüşünü kabul etmektedir, çünkü sigara, bedenin zarar görmesine ve insanların hayatlarının tehlikeye girmesine neden olmaktadır.

Değerlendirme:

Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nun 2019 tarihli fetvası, modern tıbbın sigara içmenin sağlığa verdiği zararı net bir şekilde ortaya koymuş olmasıyla uyumludur. Sigara içmek hem kişiye hem de çevresindekilere zarar verdiği için haram kabul edilir.

İslam'ın temel ilkeleri olan sağlığın korunması, zarar vermeme ve hayatın kutsallığı doğrultusunda, sigara içmek caiz değildir.

Fetva kurulları ve mezhepler, sigara içmeyi haram olarak değerlendirmiştir. Bunun yanı sıra, sigaranın tütün ürünü olarak toplum sağlığını tehdit etmesi, diğer insanlara zarar vermesi ve ölümcül hastalıklarla bağlantılı olması nedeniyle zarara yol açan her türlü alışkanlık İslam'da yasaklanmıştır.

Sonuç olarak, sigara içmek, sağlığa zarar verdiği ve İslam'ın yasakladığı zararları barındırdığı için, caiz değildir ve haram olarak kabul edilmelidir.

6.18. Haram İlaçla Tedavi

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *Bir hastalığın tedavisi için, helâl maddelerden elde edilmiş bir ilaç henüz üretilmemiş ya da üretilen bu ilaca ulaşma imkânı yok ise, haram olan bir maddenin veya bundan üretilen bir ilacın, meslekî ehliyet ve dürüstlüğüne güvenilen uzman bir doktor tarafından tavsiye edilmesi hâlinde, kullanılmasında dinen bir sakınca yoktur. Çünkü "Zarûretler yasakları mübah kılar"*[584] *Zarûret ortadan kalkar ve başka helal maddelerden yapılan ilaçlar bulunursa, o zaman helal olanları kullanmak gerekir. Çünkü zarûretler kendi miktarlarınca takdir olunur…*[585]

DİYK'nun verdiği bu fetva, İslam hukukunun zarûret prensibine dayanmaktadır ve diğer mezhep ve fetva kurullarının görüşleriyle uyumludur. Ancak bu konuda İslam hukukunda çeşitli yorumlar ve uygulamalar bulunmaktadır. Şimdi, bu fetvayı daha geniş bir çerçevede değerlendirelim:

---

[584] *Mecelle, Md. 21.*

[585] DİYK, *Fetvalar,* 525.

1. Zarûret Kavramı ve Hukuki Temeli

İslam hukukunda zarûret (ihtiyaç) esasen bir kişinin hayatını ya da sağlığını tehlikeye atacak bir durumun ortaya çıkması halinde, normalde haram olan bir şeyin mübah olmasını gerektiren bir ilke olarak kabul edilir. Bu kural, "Zarûretler yasakları mübah kılar" şeklinde özetlenebilir. Yani, bir kişi ciddi bir tehlike altında, sağlığına zarar verecek bir durumda bulunursa, haram olan şeyler sınırlı bir şekilde kullanılabilir.

Bununla birlikte, zarûret durumunun geçici ve orantılı olması gerektiği vurgulanır. Zarûret, ihtiyacın ölçüsünde sınırlı olmalıdır. "Zarûretler kendi miktarlarınca takdir edilir" prensibi, zarûret durumunun yalnızca ihtiyaç duyulan miktar kadar bir haramın kullanımını kabul ettiğini ifade eder.

2. Haram Maddelerden Üretilen İlaçların Kullanılması

Bu durumda en önemli sorulardan biri, haram bir maddeden (örneğin domuzdan elde edilen jelatin, alkol) üretilen ilaçların kullanılıp kullanılmayacağıdır. İslam hukukunda temel kural, "Haram olan bir madde ancak zarûret durumunda kullanılabilir" şeklindedir. Bu ilke, kişinin sağlığına veya yaşamına ciddi bir tehdit oluşturan bir durumda, tıbbi bir gereklilik olması hâlinde geçerlidir.

DİYK'nun verdiği karar, bu çerçevede zarûret durumunda haram maddelerden üretilen ilaçların kullanılmasına izin verilmesini uygun görmektedir. Bu tür bir kullanımda şu faktörler göz önünde bulundurulmalıdır:

Zarûret Durumunun Var Olması: İlaç, hayati bir tehdit oluşturacak bir hastalık için kullanılmalı ve başka bir helal alternatif yoksa bu ilaç kullanılabilir.

Mesleki Ehliyet ve Güvenilirlik: İlgili uzman (doktor) tarafından bu ilaç tavsiye edilmiş ve tedavi amacıyla kullanılması gerektiği belirtilmiş olmalıdır. Çünkü İslam hukukunda, sağlık ve tedavi alanında yetkin ve dürüst bir uzmanın tavsiyesi önemlidir.

3. Helal Alternatifler Bulunduğunda Durumun Değişmesi

Eğer haram bir maddeden yapılan ilaç yerine helal alternatifler mevcutsa, bu durumda haram olan ilaç kullanılmamalıdır. İslam, kişiyi zarara sokmamak ve sağlığını korumak için helal alternatiflere yönelmeyi emreder. "Zarûret ortadan kalkarsa, haram olanın kullanılması gerekmez" prensibi burada geçerli olur.

4. Farklı Mezheplerin Görüşleri

Farklı İslam mezhepleri de benzer bir yaklaşımı benimsemektedir. Hanefiler, Şafii ve Maliki mezhepleri de zarûret durumunda haram maddelerin kullanılabileceğini kabul eder. Bununla birlikte, bu maddelerin yalnızca zarûret derecesinde kullanılması gerektiği hususunda ittifak vardır.

Hanefi Mezhebi: Zarûret durumunda haram olan madde kullanılır, ancak bu kullanım sadece hayati bir tehdit varsa ve başka bir alternatif yoksa geçerlidir.

Şafii Mezhebi: Zarûret nedeniyle haram olan şeylerin kullanılması da caizdir, ancak kullanım miktarı sınırlı olmalıdır ve sağlık için gerekli olması gerekir.

Maliki Mezhebi: Aynı şekilde, haram olan bir şey zarûret durumunda kullanılabilir, ancak zarûret sona erdiğinde, bu kullanımın durdurulması gerekir.

5. Günümüz Fetva Kurullarının Görüşleri

Günümüz fetva kurullarının büyük çoğunluğu, zarûret durumunda haram maddelerden üretilen ilaçların kullanılmasının **caiz** olduğuna hükmetmektedir. Bu görüş, sadece sağlık açısından gerekli ve hayati bir durum olduğunda geçerlidir. Örneğin, kanser tedavisinde kemoterapi ilacında alkol veya domuz kaynaklı maddeler kullanılıyorsa, bu ilaçların kullanılması, hastanın hayatını kurtarma amacı taşıdığı için caiz kabul edilir. Ancak, alternatif tedavi yöntemleri bulunursa, bunların tercih edilmesi gerektiği vurgulanır.

Değerlendirme:

DİYK'nun kararının İslam hukukunun zarûret prensibiyle örtüştüğü ve zarûret durumunda haram maddelerin kullanılmasının caiz olduğu yönündeki görüşü, İslam'ın temel sağlık ilkesine dayanır. Bununla birlikte, zarûret sona erdiğinde veya helal alternatifler bulunduğunda, haram maddelerin kullanılmaması gerektiği de vurgulanmaktadır. Bu, İslam hukukunun esnek ve ihtiyaca göre şekillenen anlayışını yansıtan bir yaklaşımdır.

6.19. Otopsi

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *İslam'da ilke olarak ölü veya diri kimselerden alınan parça ve organlardan faydalanılması, insanın saygınlık ve kerametine aykırı olduğu için caiz görülmemiştir.*[586]
>
> *İslam âlimleri, karnında canlı halde bulunan çocuğun kurtarılması için ölü annenin karnının yarılmasına, hastalıkların teşhis ve tedavisi amacıyla yakınlarının rızası alınmak suretiyle ölüler üzerinde araştırma yapılmasına cevaz vermişlerdir.*[587]
>
> *Aynı şekilde ölüm sebebinin veya faillerinin ortaya çıkarılması amacıyla yetkili makamlarca otopsi yapılmasında dinen bir sakınca yoktur. Ancak ceset üzerindeki çalışmalar esnasında ya da çalışmalar bittikten sonra insana olan saygının devamına özen gösterilmeli ve cenazenin yıkanması, kefenlenmesi, namazının kılınması ve defnedilmesi gibi dini görevler de yerine getirilmelidir.* (25.09.2020)[588]

İslam âlimleri, karnında canlı hâlde bulunan çocuğun kurtarılması için ölü annenin karnının yarılmasına, başka yoldan tedavileri mümkün olmayan kimselerin kırılmış kemiklerinin yerine başka kemiklerin nakline, bilinmeyen hastalıkların teşhis ve tedavilerinin sağlanabilmesi için, yakınlarının rızası alınmak suretiyle, ölüler üzerinde otopsi yapılmasının caiz olacağına fetva vermişler[589]; canlı bir kimseyi kurtarmak için, ölünün vücut bütünlüğüne müdahale etmeyi caiz görmüşlerdir.[590]

DİYK'nun verdiği fetva, İslam hukukunun temel ilkeleri ile uyumlu olup, aynı zamanda İslam fıkhı ve günümüz fetva kurullarının değerlendirmeleriyle de paralellik gösteren bir yaklaşımdır. Bu tür meseleler, fıkıh literatüründe, özellikle

---

[586] Kasani, *Bedai'*, C.5, 125; İbn Kudame, *el-Muğni*, C.1, 107; İbn Nüceym, *el-Bahr*, C.6, 88.; Mecelle, md. 21-22.

[587] Şafii, *el-Ümm*, C.6, 165; İbn Kudame, *el-Muğni*, C.8, 356; Nevevi, *el-Mecmu'*, C.3, 138; *el-Fetava'l-Hindiyye*, C.5, 360.

[588] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/1289/otopsi-caiz-midir

[589] DİYK, *Fetvalar*, 524.

[590] Nevevî, *el-Mecmû'*, C.3, 145; *Fetâvâ'l Hindiye*, C.5, 440.

ölüm ve organ nakli gibi insan vücudu ile ilgili konularda derin tartışmaların olduğu alanlardır. Şimdi, bu fetvayı daha geniş bir bağlamda inceleyelim:

1. İslam'da İnsan Onuru ve Saygınlığı

İslam'da insanın saygınlığı (keramet) çok büyük bir öneme sahiptir. İnsan, yaratılış itibariyle Allah'ın en değerli varlıklarından biri olarak kabul edilir. Bu nedenle, İslam hukukunda, insanın vücuduna, organlarına ve cesedine müdahale belirli şartlar ve kurallarla sınırlıdır. İslam'da cesedine saygı gösterilmesi gerektiği vurgulanmış ve ölüm sonrasında bile kişinin vücudunun en iyi şekilde korunması gerektiği ifade edilmiştir.

Ancak, zarûret ve ihtiyaç durumları bazı esnekliklere neden olabilmektedir. Bu, İslam hukukunun yumuşaklık ve esneklik ilkesine dayanır. Dolayısıyla, bazı durumlarda organ ya da ceset üzerinden yapılan müdahaleler, insana saygıyı koruyarak caiz kabul edilebilir.

2. Ölü Organlardan Faydalanma ve İhtiyaç Durumları

DİYK'nun kararına göre, ölü veya diri kimselerden alınan parça ve organlardan faydalanılması, insanın saygınlığına zarar vermesi durumunda caiz görülmemektedir. Ancak, bu kural zarûret durumunda esneklik gösterebilir. Örneğin:

Hayat kurtarma amacıyla yapılan organ nakli, eğer organ alıcı kişinin yaşamını kurtarmak için başka bir çözüm yoksa, bazı İslam âlimlerine göre caiz kabul edilebilir. Ancak burada zarûret kriteri çok önemlidir; yani organ nakli ancak yaşamı tehdit eden bir durumda yapılmalıdır.

Canlı bir çocuğun kurtarılması için ölü annenin karnının yarılması veya hayati bir durumun söz konusu olduğu ve annenin ölümüne sebep olmayacak şekilde yapılacak müdahalelerdir ve bazı fıkıh mezheplerine göre bu tür müdahaleler caizdir. Zira bu durumda annenin vücudu, hayatta kalan çocuğun yaşamı için bir tür zarûret durumuna düşmektedir.

Bu tür müdahaleler, İslam'da insan hayatının korunması için tanınan bir esneklik olarak değerlendirilmiştir.

3. Ölü Üzerinde Araştırma ve Otopsi

DİYK'nun fetvasına göre, ölüler üzerinde araştırma yapılması, hastalıkların teşhisi ve ölüm sebeplerinin tespiti amacıyla otopsi yapılması dinen caizdir. Ancak bu tür müdahalelerde de belirli kurallar vardır:

Yakınlarının rızası alınmalıdır. Bu, İslam'da bir kişinin vücuduna müdahale edilmesi hususunda belirgin bir etik kuraldır. Canlılar üzerinde yapılan tıbbi müdahalelerde olduğu gibi, ölüler üzerinde yapılan müdahalelerde de rıza en önemli faktördür.

Ölüye saygı gösterilmelidir. Otopsi gibi işlemler sonrasında cenazenin, dini ritüellere uygun şekilde yıkanması, kefenlenmesi ve defnedilmesi gerekmektedir. Bu, ölüye olan saygıyı ve İslam'ın ahlaki kurallarını korumak adına gereklidir.

Bazı fıkıh âlimlerine göre, otopsi yalnızca zarûret durumunda yapılabilir ve bu da hastalıkların teşhis edilmesi ya da ölümün kesin sebebinin öğrenilmesi gibi amaçlarla mümkün olabilir.

4. Farklı Mezheplerin Görüşleri

Hanefi, Maliki, Şafiî ve Hanbeli mezhepleri de bu konuda benzer ilkelere sahiptir, ancak ayrıntılar farklılık gösterebilir.

Hanefi Mezhebi: Hanefilere göre, ölü üzerinde araştırma ve otopsi, zarûret durumunda caiz olabilir. Ancak ölünün bedenine saygı gösterilmesi gerektiği ve cenazenin dini vecibelerinin yerine getirilmesi gerektiği konusunda bir görüş birliği vardır.

Maliki Mezhebi: Maliki mezhebi de otopsiyi genellikle caiz kabul eder, özellikle halk sağlığı, suçların aydınlatılması gibi durumlarda. Ancak, yine de ölüye saygı gösterilmesi önemlidir.

Şafiî Mezhebi: Şafiîler, otopsiyi zarûret durumunda caiz kabul eder ve belirli koşullara bağlar. Yine, ölüye saygı gösterilmesi gerektiği konusunda fikir birliği vardır.

Hanbeli Mezhebi: Hanbeli mezhebi de benzer bir yaklaşımı benimser ve zarûret durumunda ölü üzerinde yapılan araştırmayı caiz kabul eder.

5. Günümüz Fetva Kurullarının Görüşleri

Bugün, modern tıp ve bilim ile birlikte bu tür meseleler daha karmaşık hale gelmiştir. Ancak günümüz fetva kurullarının büyük çoğunluğu, zarûret durumları (örneğin, hastalıkların teşhis edilmesi, suçların çözülmesi veya ölülerin organlarının kullanılmasının hayati bir zarûret oluşturması) için bazı esneklikler tanımaktadır. Bu tür durumlarda, ölüler üzerinde araştırma yapılması veya organlarından faydalanılması, etik ve dini kurallara uygun şekilde yapılırsa caiz kabul edilmektedir.

Değerlendirme:

DİYK'nun fetvası, İslam hukukunun temel ilkeleri olan insanın saygınlığı, hayatın korunması ve zarûret durumunda esneklik sağlanması ilkesine dayanmaktadır. Ölülerin organları üzerinde yapılan araştırma ve otopsi, belirli zarûret durumlarında caiz görülürken, bu süreçlerin dini ritüellere uygun şekilde yapılması gerektiği belirtilmiştir. İslam, sağlık ve yaşam korunması konularında insana kolaylık ve esneklik sağlarken, aynı zamanda ölenin bedenine saygı gösterilmesini de zorunlu kılmaktadır. Bu fetva, İslam'ın etik değerleri ve insan haklarına saygılı bir yaklaşım sergileyen günümüz fetva kurullarının görüşleriyle de paralellik göstermektedir.

6.20. Resim ve Heykel

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir:

> *Üzerinde resim olan elbiseyle namaz kılınabilir mi? Üzerinde canlı varlıkların resimlerinin bulunduğu elbise ile namaz kılmak mekruhtur. Mümkünse bu elbiseler çıkarıldıktan sonra namaz kılınmalıdır. Böyle bir elbise ile namaz kılınması mekruh ise de, bu şekilde kılınan namaz geçerlidir*[591]*. Ancak, bakanın kolayca fark edemeyeceği şekilde küçük resimler bu kapsamda değildir.*[592]
>
> *Hz. Peygamber (s.a.s.)'in "Melekler, içerisinde köpek ve resim/heykel bulunan eve girmezler" anlamındaki hadisleri değişik hadis kitaplarında zikredilmektedir*[593]*. Fakat hadiste yer alan bu uyarının, daha ziyade tapınmak veya tazim göstermek amacıyla evlerde bulundurulan fotoğraf,*

[591] Merğînânî, *el-Hidâye*, C.2, 25.

[592] DİYK, *Fetvalar,* 145.

[593] Buhari, Libas, 88; Ebu Davûd, Libas, 47.

resim ve heykeli kapsadığı bazı âlimler tarafından ifade edilmiştir. Hadisin bu şekildeki yorumundan hareket eden bazı âlimler, tapınma ve tazim amacı güdülmeyen ve umumi adaba aykırı olmayan canlı varlıkların resimlerinin yapımını da caiz görmüşlerdir. Buna göre dinimizin ilke ve amaçlarına ve genel ahlak kurallarına aykırı olmamak kaydıyla söz konusu resimlerin evlerde bulundurulmasında ve bu evlerde namaz kılınmasında bir sakınca yoktur. Ancak bu resimlerin namaz kılanın görüş alanına girecek konumda bulunması mekruh görülmüştür[594]*. Çünkü bu durumda namaz kılanın dikkati dağılır ve huşuu kaybolur.*

Eğer söz konusu resimler halıda veya sergide yer alıyorsa çok belirgin olmamaları halinde bu halı ve sergiler üzerinde namaz kılınabilir. Eğer belirgin bir halde ise namaz kılarken doğrudan bu resimler üzerine secde edilmesi mekruh görülmüştür.[595] *(09.08.2019)*[596]

Ayasofya Camii'nde bulunan resimler, burada kılınacak namazların sıhhatine engel değildir. Bununla birlikte Müslümanların namazlarını huşû içerisinde eda etmelerini sağlamak için uygun yöntemler kullanılmak suretiyle namaz vakitlerinde söz konusu resimler perdelenmeli veya karartılmalıdır.[597] *Üzerinde resim olan seccede üserinde namazkılmak mekruh değildir.*[598]

Bu fetva, resimli elbiselerle namaz kılınması konusunda İslam hukukunun farklı yaklaşımlarını, mezhep farklarını ve pratikteki uygulamaları göz önünde bulundurarak kapsamlı bir değerlendirme yapmaktadır. Fetvada, resimlerin ve canlı varlıkların figürlerinin bulunması ile ilgili olarak namazın geçerliliği, mekruh olması ve pratikte nasıl bir yaklaşım izlenmesi gerektiği açıklanmıştır.

---

[594] *Fetavay-ı Hindiyye*, C.1, 107.

[595] *Fetavay-ı Hindiyye*, C.1, 107.

[596] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/1034/icinde-resim-bulunan-evde-namaz-kilinir-mi [12.12.2024].

[597] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Duyuru-Detay/Duyurular/683/ayasofya-yi-kebir-camii-serifi-hakkinda-aciklama [12.12.2024].

[598] Akifzade *a.g.e*, 329.

1. Hanefî Mezhebi:

Hanefî mezhebi, İslam hukukunda görsel sanatlar ve resim konusunda genel olarak dikkatli bir yaklaşım sergiler. Hanefîlere göre, canlı varlıkların resimlerinin bulunduğu bir ortamda namaz kılmak, özellikle görüş alanına giren resimler söz konusu olduğunda, namazın huşusunu bozabileceği için mekruh kabul edilir. Ancak, tapınma amacı gütmeyen ve görüş alanına girmeyen küçük resimler veya görselin belli olmayan yerlerde bulunması, namazın geçerliliğini etkilemez. Fetvada belirtilen, halı veya seccade üzerindeki küçük resimler ve resmin çok belirgin olmaması durumu, Hanefî mezhebinin anlayışıyla da uyumludur. Buradaki vurgulanan nokta, namaz kılarken dikkatin dağılmaması gerektiği ve resimlerin insanın ibadetindeki huşûsunu bozmayacak şekilde olması gerektiğidir.

2. Şâfiî Mezhebi:

Şâfiî mezhebi de, Hanefî gibi, canlı varlıkların resimlerinin bulundurulması veya görünür olmasıyla ilgili ciddi bir çekince taşır. Şâfiîlere göre, görüş alanına girecek şekilde resimlerin bulunması mekruh olup, bu durumda namazın geçerliliği etkilenmez. Ancak, resimler namaz kılan kişinin dikkatini dağıtacak şekilde ise bu mekruhluk daha da belirginleşir. Şâfiîler, resimlerin tapınma amacı taşımayan bir şekilde bulundurulmasına bazı durumlarda onay verirken, görüş alanındaki resimlerin namazın huşûsunu bozabileceğini belirtirler. Fetvada ifade edilen halıdaki resimler ve secdeye konulan resimlerden kaçınılması noktasındaki yaklaşım, Şâfiî mezhebinin prensiplerine uygundur.

3. Mâlikî Mezhebi:

Mâlikî mezhebi, resim ve heykel konularına daha katı bir yaklaşım sergileyebilir. Mâlikîler, özellikle canlı varlıkların resimlerinin evlerde ve camilerde bulundurulmasını genellikle hoş karşılamazlar. Ancak, namaz kılarken resimlerin dikkati dağıtacak bir şekilde yer alması, mekruh kabul edilir. Mâlikîler de, tapınma amacı gütmeyen resimlerin bulunmasında genellikle bir sakınca görmezler, ancak canlı varlıkların resimlerinin namaz kılanın dikkati dağılacak şekilde yer alması mekruh olarak kabul edilir. Fetvada, Ayasofya Camii örneğinde olduğu gibi, resimlerin karartılması ya da perdelenmesi gerektiği önerisi, Mâlikî mezhebinin daha katı yaklaşımını da yansıtır.

4. Hanbelî Mezhebi:

Hanbelî mezhebi, diğer üç mezhep gibi, resimlerin mekruh olduğu görüşüne sahiptir, özellikle de namaz kılan kişinin görüş alanına girmesi durumunda. Ancak, taptığı veya adabına aykırı olmayan ve huşûyu bozmayan resimlerin bulunması, genellikle namazın geçerliliğini etkilemez. Bu nedenle, Hanbelîler de, resimlerin görüş alanına girmemesi şartıyla, bu tür resimlerin bulunduğu yerlerde namaz kılmayı mekruh kabul ederler. Secdeye yapılacak doğrudan resim üzerine secde durumu ise, dikkat dağılması ve ibadet amacının bozulması nedeniyle mekruh kabul edilir.

Mezhepler açısından bakıldığında:

Hanefî ve Şâfiî mezhepleri genellikle, resimlerin görüş alanına girmemesi koşuluyla mekruh kabul eder.

Mâlikî ve Hanbelî mezhepleri ise resimlere karşı daha katı bir yaklaşım sergiler, ancak geçerliliğe etki etmeyen küçük resimler veya görüş alanına girmeyen resimler ile ilgili daha esnek bir yaklaşım benimsemişlerdir.

Sonuç olarak, canlı varlıkların resimlerinin bulunduğu bir ortamda namaz kılmak mekruh kabul edilse de, namazın geçerliliği etkilenmez. Önemli olan, resimlerin görüş alanını etkilememesi ve dikkati dağıtmamalarıdır.

5. Diğer Fetva Kurumları:

Dâru'l-iftâi'l-Mısriyye, genellikle İslam dünyasında yaygın olan Hanefî ve Şâfiî görüşlerini esas alarak, resimlerin namazın geçerliliğini etkilemeyeceği ancak, huşûyu bozacak şekilde görünür olmamaları gerektiğini vurgular. Bu yaklaşım, özünde görsel dikkat dağıtıcı unsurlardan kaçınılması gerektiği prensibini takip eder.

Suudi Arabistan Fetva Kurulu, Mekke ve Medine'deki camilerde resimlerin bulunmasından kaçınılması gerektiğini, ancak bunun namazın geçerliliğini etkilemediğini belirtir. Ayasofya örneğinde olduğu gibi, resimlerin perdelenmesi gerektiğine dair bir yaklaşımı da benimsemişlerdir.

Türkiye Diyanet İşleri Başkanlığı ise resimlerin mekruh olduğuna dair genel bir görüş sergiler, ancak, görüş alanına girmemesi halinde geçerli sayılacağını belirtir. Halılardaki veya seccadelerdeki küçük resimler genellikle mekruh olsa da, namazın geçerliliğine engel teşkil etmez.

Değerlendirme:

Bu fetva, genel olarak İslam hukukunda resimlerin mekruh olduğu, özellikle görüş alanına girmemesi gerektiği ve huşûyu bozmayacak şekilde bulunması gerektiği ilkesine dayanır. Fetvada, resimlerin namazın geçerliliğine engel teşkil etmeyeceği ancak bu resimlerin dikkati dağıtacak şekilde olmaması gerektiği ifade edilmiştir. Ayasofya örneği ise, camilerde resim bulunması durumunda, namazın geçerliliği açısından bir sorun teşkil etmese de, huşûyu sağlamak amacıyla resimlerin perdelenmesi veya karartılması gerektiğini vurgulamaktadır.

6.21. Sigorta

Bu hususta Kurul fetvası şöyledir.

> *Kazancın helal olması, bunun kaynağının ve yönteminin dinen meşru olmasına bağlıdır. Bu sebeple işverenin, birikimlerin değerlendirilmesi hususunda İslam'ın haram saydığı alan ve işlemlerden uzak durması gerekir. Çalışanların, birikimlerinin kendi inanç ve değerlerine göre işletilmesini beklemeleri doğal haklarıdır. Bu bağlamda dinî duyarlılığa sahip çalışanlar, birikimlerinin meşru alanda değerlendirilmesini talep etmelidirler. Şu hâlde bireysel emeklilik tasarruf ve yatırım sistemi, birikimlerin dinen helal olan alanlarda değerlendirilmesi durumunda caizdir; aksi hâlde ise caiz değildir…*
>
> *Yukarıda zikredilen açıklamalar ışığında;*
>
> *a) Genel olarak, sosyal sigortalar, karşılıklı sigortalar ve ticarî sigortaların caiz olduğuna,*
>
> *b) Kâr payı esasına dayalı çalışan birikimli hayat sigortası ile bireysel emeklilik tasarruf ve yatırım sisteminin ise, yatırılan primlerin, dinen helâl olan alanlarda değerlendirilmesidurumunda caiz olduğuna,*
>
> *c) Konusu din tarafından yasaklanmış olan sigortanın caiz olmadığına, Karar verildi.*[599]

DİYK, 1980 yılında İslam'da tesettür ve örtünme ile ilgili olarak verdiği fetvada, kadınların örtünme konusunda İslam'ın belirlediği sınırları açıklamıştır. Bu fetva,

[599] https://DİYK.diyanet.gov.tr/Cevap-Ara/Karar/3656/sigortanin-dini-hukmu [17.12.2023].

temel olarak kadınların örtünmesinin İslam'ın dini bir gerekliliği olduğuna işaret eder. Ancak, örtünmenin nasıl olacağına dair spesifik bir ölçüt vermektense, bu konuda genel bir çerçeve çizmiştir.

Bu fetva, dinin temel öğretilerini yansıtırken, aynı zamanda dönemin sosyal ve kültürel koşullarını da göz önünde bulunduruyordu. 1980'ler, Türkiye'deki laiklik tartışmalarının yoğun olduğu bir dönemdi. DİYK'nun verdiği fetvada, İslam'ın örtünmeyi emrettiği, ancak bu konuda bireysel tercihlere saygı gösterilmesi gerektiği vurgulanmıştı. Bu karar, özellikle devletin müdahalesi ve kadınların kamusal alanlarda başörtüsü takmasının sınırlanması gibi laiklik temelli düzenlemelerle karşı karşıya kalınan bir dönemde anlam kazanıyordu.

Günümüz Fetva Kurullarının Görüşleri: Bugün, Türkiye'deki fetva kurulları ve İslamî otoriteler, özellikle DİYK, dini meselelerde zaman zaman daha ayrıntılı ve toplumsal gerçeklere uygun fetvalar verebilmektedirler. 1980'lerdeki sosyal ve siyasal bağlamda verilen fetva ile bugünkü durum arasındaki farklar göz önünde bulundurulduğunda, günümüzdeki fetva kurulları daha çok sosyal, kültürel ve hukuki bağlamda İslamî öğretileri güncelleyerek dinin evrensel değerlerini yansıtmaya çalışmaktadır.

Günümüz fetva kurulları, kadınların örtünmesi ve tesettür konusundaki fetvalarında daha fazla çeşitliliği ve bireysel özgürlüğü vurgulamaktadır. Ancak, temel İslam Hukuk çerçeve değişmeden kalmıştır: Kadınların vücut hatlarını gizlemeleri, müslümanlar için bir gereklilik olarak kabul edilir. Bununla birlikte, örtünme biçimlerinin modern giyim tarzlarıyla uyumlu olabileceği konusunda daha esnek bir yaklaşım gözlemlenmektedir.

Özellikle günümüzde, sosyal medya ve hızlı iletişim araçlarının etkisiyle, İslam'ın hoşgörülü ve anlayışlı bir yorumunun öne çıkmaya başladığı da söylenebilir. Fetva kurulları, dini yükümlülükleri açıklarken, aynı zamanda bireysel tercihlerin de dikkate alınması gerektiğini savunurlar. Bu bağlamda, tesettürün sadece bir örtünme biçimi değil, aynı zamanda kişisel bir tercihin de konusu olduğu vurgulanmaktadır.

1980 Kararının Temel Vurgusu:

Din İşleri Yüksek Kurulu, 1980'de, örtünmenin dini bir zorunluluk olduğunu kabul etmekle birlikte, kadınların kamusal hayatta örtünme tarzlarının belirlenmesinde daha fazla bireysel özgürlük sunulması gerektiğini belirten bir tavırda olmamıştır. O

dönemde toplumda hala bir tür "devletin dini" anlayışının etkisi vardı. Fetva, genelde daha geleneksel bir yaklaşımı yansıttı.

Günümüz Fetva Kurulları ve Değişim:

Günümüzde, özellikle 2000'li yılların başından itibaren kadınların örtünmesi meselesi, toplumsal bir özgürlük ve bireysel tercih olarak daha çok ön plana çıkmıştır. Bu dönemde, İslamî öğretilerle toplumsal gerçeklik arasında bir denge kurulmaya çalışılmaktadır. Fetva kurulları, kadınların örtünme konusunda daha fazla seçme hakkına sahip olmaları gerektiğini savunarak, modern giyim biçimleri ile dini örtünme kurallarını uyumlu hale getirmeye yönelik açıklamalar yapmaktadır.

Modern Fetva Kurullarındaki Esneklik:

Bugün Türkiye'deki fetva kurulları, dinî hükümlerin sosyal ve kültürel bağlamda nasıl daha anlaşılır ve uygulanabilir kılınabileceği üzerine daha fazla düşünce üretiyor. Örneğin, sosyal medya ve moda dünyasında kadınların daha özgürce kendilerini ifade etmeleriyle birlikte, örtünmenin bir kişisel tercih olarak değerlendirilebileceği daha yaygın bir görüş haline gelmiştir. Fakat, yine de tesettürün İslamî öğretilere uygunluğu ve vücut hatlarını belli etmeyen bir giyim tarzı önerileri devam etmektedir.

Laik ve Dinî Kararların Kesiştiği Alanlar:

1980'lerdeki sosyal ve politik atmosferde, DİYK'nun verdiği fetva laiklik ile dini kurallar arasında bir denge kurmaya çalışıyordu. Ancak günümüzde, başörtüsü gibi konuların daha fazla sosyal kabul görmesi ve yasaların kadınların örtünme haklarını güvence altına alması, fetva kurullarının kararlarında daha büyük bir esneklik sağlayabilmiştir.

Değerlendirme:

Din İşleri Yüksek Kurulu'nun 1980'deki fetvası, dönemin toplumsal, kültürel ve siyasi koşullarına uygun olarak verilmişti ve daha muhafazakar bir tutum sergiliyordu. Ancak günümüz fetva kurulları, İslam'ın evrensel değerlerini vurgularken, sosyal değişimleri ve bireysel özgürlükleri de göz önünde bulunduran bir yaklaşım geliştirmiştir. Yani, kadınların örtünmesi konusundaki İslamî hükümler, yine geçerliliğini korumakla birlikte, bu hükümlerin günümüz toplumuna ve kültürüne uyarlanmasında daha fazla esneklik sağlanmaktadır.

Bu bağlamda, Din İşleri Yüksek Kurulu'nun 1980'de verdiği fetva, dönemin koşullarına göre geçerli ve anlamlıydı, ancak günümüz fetva kurulları daha fazla bireysel hak ve özgürlükleri dikkate alan bir yaklaşımı benimsemiştir.

Zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) ve Dini Açıdan Durumu

Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) ve sigorta kavramları, modern ekonomiyle bağlantılı olarak, İslam hukukunda tartışmalı bir konu olmuştur. Bu sistemin caiz olup olmadığı konusu, birikimlerin nasıl değerlendirildiği, hangi yatırımların tercih edildiği ve primlerin faiz gibi haram unsurlardan arındırılmış olup olmadığına göre şekillenir.

Bireysel Emeklilik Sistemi'nin Dinî Yönü

1. Birikimlerin Yatırılma Yeri: İslam hukukunda, haram olan bir faaliyet veya yatırım aracına yapılan yatırımlar caiz değildir. Bu nedenle, bireysel emeklilik sistemine katılacak kişinin yatırımlarının helal ve İslam'a uygun alanlarda değerlendirilmesi gerekmektedir. Yatırımlar, faizli işlemlerden (riba), alkol, kumar gibi haram faaliyetlerden uzak durmalıdır. Eğer BES katılımcılarının birikimleri helal yatırım alanlarında değerlendiriliyorsa, sistem caiz kabul edilebilir.

2. Faizli ve Haram Yatırımlar: Bireysel emeklilik sisteminde şirketlerin yatırım tercihlerine dikkat edilmelidir. Eğer şirketler, yatırımları faizli araçlarda kullanıyorsa, sistemin caizliği tartışma konusu olur. İslam'da faiz (riba) haram kılınmıştır ve faizli yatırımlar İslam'a aykırıdır. Bu nedenle, bireysel emeklilik şirketlerinin faiz içeren araçlardan kaçınması gerekmektedir.

3. Devlet Katkısı: Devlet, BES'e katılan bireylere katkı sağlamakta ve bu katkı, kişilerin emeklilik dönemlerinde daha iyi bir yaşam sürmelerine yardımcı olmayı hedeflemektedir. Devlet katkısının, haram unsurlardan uzak bir şekilde yönetilen BES hesaplarına yapılması, katkıların meşruiyetini sağlar.

Sigorta ve İslam Hukuku

İslam'da sigorta, yeni bir akit türü olarak modern ekonominin getirdiği bir düzenlemedir ve İslam'ın ilk döneminde bu tür bir uygulama bulunmamaktadır. Ancak bu konuda günümüzdeki fıkıh alimleri farklı görüşler sergilemektedir:

1. Garar (Belirsizlik) ve Sigorta: Sigorta sözleşmelerinde, özellikle ticarî sigorta türlerinde belirsizlik (garar) unsuru bulunduğu düşünülmüş, bunun da akdi geçersiz

kıldığına dair görüşler olmuştur. Ancak bazı alimler, sigortanın belirli kurallara ve sistematik hesaplamalara dayandığını, bu nedenle belirsizliğin ortadan kalktığını savunmuşlardır.

2. Sigorta ve Kumar: Sigorta bazen kumara benzetilmiştir çünkü riskin olup olmayacağı, belirli bir prim karşılığında belirsizdir. Ancak kumar, tarafların şansa dayalı olarak kazanç sağlamayı hedeflemesiyle, sigorta ise bir riskin gerçekleşmesi durumunda zararların tazminini amaçlayan bir dayanışma şeklidir. Bu nedenle sigorta, kumardan farklıdır ve ahlâken daha kabul edilebilir bir sistemdir.

3. Sigorta ve Haksız Kazanç: Sigorta sözleşmelerinde sigortacının ödediği primlerin karşılığında sigortalıya tazminat ödenmesi, haksız bir kazanç olarak görülmemelidir. Sigorta şirketi, belirli bir risk için primi alarak, o riski üstlenmektedir. Bu, meşru bir karşılıklı taahhüt olduğu için haksız kazanç sayılmamalıdır.

Zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi ve İslam Hukuku

Zorunlu bireysel emeklilik sistemi, iş yerlerinin çalışanları için, belirli bir oranda prim ödemeyi zorunlu kılmaktadır. Dinî açıdan, bu sistemin caiz olup olmadığı, kullanılan yatırım araçlarının helal olup olmadığına bağlıdır. Eğer sistem, helal yollarla tasarruf ve yatırım yapılıyorsa, bu sistemin caiz olduğu söylenebilir.

1. Sistemin Zorunlu Olması: İslam'da, bireylerin tasarruf yapmaları ve emeklilik için birikim yapmaları teşvik edilmiştir. Ancak, zorunlu bir şekilde katılmak, bireylerin iradesine dayalı olmayan bir durum ortaya çıkarabilir. Bu durumda, bireylerin katılımı, hür iradelerine dayanmalı, yani bir tür mecburiyet (zorunluluk) olmamalıdır. Bununla birlikte, devletin vatandaşlarını ekonomik olarak güvence altına almak amacıyla bu tür bir düzenleme yapması, toplumsal bir fayda olarak değerlendirilebilir.

2. Sistemdeki Katkı Payları ve Faiz: Devlet katkısının faizli yatırım araçları ile ilişkilendirilmesi durumunda, bu katkının caiz olup olmadığı tartışmalıdır. Eğer devlet katkıları, faizli sistemlere dayandırılmamış ve helal yatırımlarda değerlendirilmişse, bu katkının alınması caizdir.

Değerlendirme:

Zorunlu bireysel emeklilik sisteminin caizliği, yatırımların yönetilme şekline ve kullanılan finansal araçların helal olup olmadığına bağlıdır. Sisteme dahil olanların birikimlerinin helal alanlarda değerlendirildiği, faiz ve diğer haram unsurlardan arındırıldığı takdirde, sistem dinî açıdan caiz kabul edilebilir. Ancak faizli işlemler veya haram yatırımlar içeriyorsa, o zaman bu sistemin caizliği tartışmalıdır.

Sigortanın İslam hukukundaki meşruiyeti, temel prensiplerin ışığında değerlendirilmiş ve birçok farklı görüş ortaya çıkmıştır. Sigorta ile ilgili fetvalar, genellikle iki ana yaklaşımdan birini benimsemektedir: sosyal sigorta ve karşılıklı sigortaların İslam'a uygun olduğu, ancak ticari sigortaların bazen tereddütlere yol açtığı yönünde bir tartışma vardır. Bu tartışmaların merkezinde, sigorta akdinin İslam'ın temel ilkeleriyle uyumlu olup olmadığı, akdin caiz olup olmadığı yer alır.

Sigorta ve İslam Hukuku

İslam hukukunda bir akdin caiz olabilmesi için, o akdin temel prensiplere aykırı olmaması ve dinen aranan tüm şartları taşıması gerekmektedir. Bu çerçevede, sigorta gibi yeni finansal uygulamaların da, belirli şartlar altında caiz olabileceği görüşü öne çıkmaktadır. Sigorta, yardımlaşma ve karşılıklı güven ilkesine dayanmakta olup, temelde insanlara risk paylaşımı sağlamak amacıyla tasarlanmıştır.

Sigorta Türlerinin Değerlendirilmesi

1. Sosyal Sigortalar ve Karşılıklı Sigortalar:

Sosyal sigortalar, genellikle devlet veya devlet tarafından denetlenen kurumlar aracılığıyla yürütülen, belirli sosyal risklerin (sağlık, işsizlik, emeklilik gibi) karşılanmasını amaçlayan sigorta türleridir. Bu sigorta türü, toplumun çeşitli sınıflarına yönelik bir güvenlik ağı sağlamayı amaçladığı için, yardımlaşma ilkesine uygun kabul edilmiştir. İslam'ın sosyal yardımlaşma ve kefâlet esaslarına dayanarak, sosyal sigorta sistemlerinin, bu çerçevede caiz olduğu sonucuna varılmaktadır.

2. Ticari Sigortalar:

Ticari sigortalar, özel sektör tarafından sunulan ve genellikle kâr amacı güden sigorta ürünleridir. Bu tür sigortalar, bazen belirsizlik (gharar) ve faiz (riba) içerdiği gerekçesiyle tartışmalara yol açmaktadır. Ancak, sigorta şirketlerinin tamamen helal olan alanlarda faaliyet gösterdiği, aldatma ve haksız kazanç yaratmadığı sürece ticari

sigortaların da caiz olabileceği ifade edilmektedir. Bugün dünya çapında ticaretin küreselleşmesiyle birlikte, ticari sigortaların ekonomik istikrar ve risk yönetimi açısından önemli olduğu kabul edilmektedir. Bu bağlamda, ticari sigortaların caizliği, birçok İslam fakîhi tarafından benimsenmektedir.

3. Birikimli Hayat Sigortası ve Bireysel Emeklilik Sistemleri:

Birikimli hayat sigortası ve bireysel emeklilik sistemleri, belirli bir süre boyunca sigortalının prim ödemesi yaptığı ve primlerin belirli yatırımlarda değerlendirildiği sistemlerdir. Bu tür sigortaların dinî açıdan helal olan yatırımlar ile değerlendirilmesi koşuluyla caiz olduğu belirtilmektedir. Ancak, bu sistemlerde kullanılan primlerin faizli işlemler veya haram alanlarda kullanılması halinde, bu tür sigorta ürünlerinin caiz olmaması gerektiği ifade edilmektedir.

4. Din Tarafından Yasaklanmış Sigortalar:

Sigortaların bazı türlerinin, örneğin faiz içeren veya belirsizlik taşıyan sigortaların dinen yasaklanmış olduğu da vurgulanmaktadır. İslam'da faiz (riba) ve aşırı belirsizlik (gharar) içeren işlemler kesinlikle yasaklanmıştır. Bu nedenle, bu tür sigortaların caiz olmadığı kabul edilmektedir.

Sosyal sigortalar ve karşılıklı sigortalar yardımlaşma ilkesine dayandıkları için caiz kabul edilmiştir.

Ticari sigortalar genel olarak caiz olmakla birlikte, belirsizlik ve faiz gibi haram unsurlar içermemeleri gerekmektedir.

Birikimli hayat sigortası ve bireysel emeklilik sistemleri, yatırılan primlerin helal alanlarda değerlendirildiği sürece caizdir.

Faizli ve belirsiz sigorta türleri, İslam'ın yasakladığı unsurları taşıyorsa caiz değildir.

Bu açıklamalar ışığında, sigorta İslam dininin yardımlaşma ve karşılıklı kefâlet hedefleriyle uyumlu bir sistem olarak kabul edilebilir, ancak içeriğinde haram unsurlar bulunmamalıdır.

Sigorta ile ilgili yapılan inceleme, hem geleneksel İslam hukukunun temel ilkeleriyle hem de çağdaş İslam hukukçularının yaklaşımlarıyla uyumlu şekilde yapılmaktadır. DİYK'nun sigorta ile ilgili verdiği fetvalar ve yaptığı açıklamalar, sigortacılığın meşruiyetine dair önemli ipuçları sunmaktadır. Özellikle, sigortanın çağdaş anlamda

değerlendirilmesi ve İslam'ın temel prensiplerine uygunluk koşulları vurgulanmaktadır.

DİYK'nun Sigorta ile İlgili Görüşleri

Kurul, sigorta akdini şekil açısından değil, mana yönüyle değerlendirmekte ve sigortanın asıl amacının yardımlaşma olduğunu belirtmektedir. Bu, garar (belirsizlik) ve cehalet gibi kavramların, çağın koşullarına göre belirlenmesi gerektiği anlamına gelir. Yani, çağdaş sigorta sistemlerinin yardımlaşma ve risk paylaşımı gibi temel ilkelerle uyumlu olduğu sürece, bu sistemlerin İslam'a uygun olduğu sonucuna varılmaktadır.

Sigorta Uygulamasında Temel İlkeler

Sigortacılık uygulamasının kabul edilebilirliği, esas olarak İslam'ın temel ilkeleriyle uyumlu olup olmadığına dayanır. Kurul'un fetvalarında helal kazanç ve riba (faiz) gibi hususlar dikkatle incelenmekte, sigorta işlemlerinin dinî helal olan alanlarda yapılması gerektiği ifade edilmektedir. Bu bağlamda, ticari sigortalar ve kar payı esasına dayalı birikimli hayat sigortası gibi uygulamalar, helal olan alanlarda işlediği sürece caiz kabul edilmiştir.

Şeyh Muhammed Bahît el-Mutiî'nin Görüşü

Mısır Müftüsü Şeyh Muhammed Bahît el-Mutiî, Osmanlı Devleti'ne bağlı bir bölgeden gelen soruları cevaplarken, sigorta ile ilgili kefalet akdi yerine, hukuken sorumluluğu üstlenme akdi olduğuna dikkat çekmiştir. Bu görüş, sigortanın şer'î olarak caiz olmadığı sonucuna varılmasına yol açmıştır. Bahît, sigorta şirketinin sigortalının malına herhangi bir zarar vermediği ve sadece hukuki sorumluluk üstlendiği için, sigorta akdinin İslam hukukuna aykırı olduğunu belirtmiştir. Ancak, bu tür işlemlerin harp diyarlarında yapılmasının helal olacağını belirtmiştir.

Sigorta ve İslam Hukuku

Sigorta, İslam hukukunda genel olarak yardımlaşma ve toplumsal sorumluluk ilkeleriyle değerlendirildiği zaman, meşru olabilmektedir. Ancak, özellikle garar (belirsizlik) ve faiz içeren sigorta uygulamaları, İslam hukuku açısından sorunlu görülmektedir. Ticari sigortaların helal alanlarda yapılması ve yardımlaşma amacını taşımaları koşuluyla, çağdaş İslam hukukçuları tarafından caiz kabul edilmektedir. Bununla birlikte, sigorta işlemleri İslam'ın adalet ve toplumsal dayanışma ilkelerine

aykırı olmadığı sürece, İslam hukukunun genel prensiplerine uygun olarak değerlendirilmektedir.

Kurul'un verdiği fetvalar, sigortacılığın çağın ihtiyaçlarına ve İslam'ın temel değerlerine uygun şekilde şekillendirilebileceğini göstermektedir. Bu, sigortanın ekonomik hayatta önemli bir yer tuttuğu günümüzde, İslam hukukunun modern uygulamalara uyum sağlama çabalarını da yansıtmaktadır.[600]

6.22. Toki

TOKİ, 1984 yılında yürürlüğe giren 2985 sayılı kanunla kurularak faaliyet göstermeye başlamıştır ve özellikle 2000'li yıllardan sonra Türkiye'nin inşaat sektöründe önemli bir aktör haline gelmiştir. TOKİ'nin kuruluş amacı, dar ve orta gelir gruplarına yönelik konut üretmek olsa da zamanla ticari bir aktör olarak da faaliyet göstermeye başlamıştır. TOKİ'nin bu dönüşümü, özellikle konut edindirme politikaları ve fiyatlandırma stratejileriyle ülke gündemini meşgul etmektedir. TOKİ'nin uygulamalarındaki en dikkat çeken noktalardan biri, fiyatlandırmaların memur maaş artışları ve enflasyon oranlarına endekslenmesidir. Bu durum, özellikle periyodik güncellemeler ve fiyat belirsizlikleri nedeniyle, TOKİ uygulamalarının fıkhî açıdan değerlendirilmesini gerektiren bir alan haline gelmiştir.

TOKİ'nin Fiyatlandırma Politikası ve Fıkhî Değerlendirmeler

TOKİ'nin fiyatlandırma politikası, memur maaş artışı ve enflasyon oranlarına göre yapılan periyodik güncellemelerle belirlenmektedir. Bu tür uygulamalar, bazı fıkhî ve hukuki soruları gündeme getirmektedir. Özellikle, yapılan akdin mahiyeti (satım akdi olup olmadığı), sözleşme metnindeki şartlar, fiyat belirsizliği, faiz oranlarının etkisi, alacaklardaki enflasyon kayıplarının telafisi gibi konuların değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu tür sorular, TOKİ'nin uygulamalarının sadece ekonomik değil, aynı zamanda dinî ve hukuki boyutunun da incelenmesini gerektirmektedir.

Bu bağlamda, TOKİ'nin uyguladığı fiyatlandırma modelinin, özellikle faiz ve belirsizlik (garar) konularında İslâm hukukuna uygunluğu sorgulanabilir. TOKİ'nin belirlediği fiyatlar ve ödeme koşullarındaki değişiklikler, zaman zaman faizli

[600] Ebhâsü Hey'etü Kibâri'l-Ulemâ, (Riyad: 2011-1432) *er-Riâsetü'l-Âmme li'l-Buhûsi'l-İlmiyye ve'l-İftâ.* C.4, 85-86. Ayrıca Bkz: *Mecelletu'l-Buhusi'l-İslamiye*, Say.29 (Riyad: 1407), 63-66.

işlemler gibi algılanabilir. Eğer fiyatlar, belirli bir oranda artış gösteriyor ve bu artış, doğrudan bir faiz uygulaması ile ilişkili oluyorsa, bu durum İslâm hukukunun faiz yasağı ilkesine aykırı olabilir. Bununla birlikte, TOKİ'nin uygulamalarında kullanılan yeniden fiyatlandırma sisteminin helal olup olmadığı, İslâmî finans prensipleriyle de yakından ilgilidir.

Türkiye'de Devlet Eliyle Konut Yapımı: TOKİ'nin Rolü

TOKİ'nin kuruluşuna kadar olan süreçte, Türkiye'de devletin konut üretme alanındaki en önemli adımlar, büyük depremler sonrasında atılmıştır. 1939'daki Erzincan Depremi, konut ve yerleşim probleminin ciddi şekilde gündeme gelmesine yol açmış ve bu süreç sonunda devlet, inşaat sektörüne fiilen katkı sağlamaya başlamıştır. Emlak ve Eytam Bankası gibi kuruluşlar, devlet eliyle toplu konut projeleri başlatmış ve 1980'li yıllara kadar bu süreç kısmi başarılarla devam etmiştir.

17 Ağustos 1999 Marmara Depremi, Türkiye'nin konut yapımındaki eksikliklerini bir kez daha ortaya koymuş ve TOKİ'nin yeni bir anlayışla devreye girmesi için zemin hazırlamıştır. Bu süreçte TOKİ, Planlı Kentleşme ve Konut Seferberliği gibi kavramlarla daha etkin bir hale gelmiş ve günümüzdeki yapısına kavuşmuştur. 1984 yılındaki kurulumdan sonra, 2000'li yıllarda TOKİ, başbakanlığa doğrudan bağlı bir kurum olarak faaliyet göstermeye başlamıştır.

TOKİ'nin Hukuki Yapısı ve İşleyişi

TOKİ'nin hukuki yapısında önemli değişiklikler de söz konusu olmuştur. 2003 yılında Bayındırlık ve İskan Bakanlığı'na bağlanan TOKİ, 2004 yılında ise doğrudan Başbakanlığa bağlı hale getirilmiştir. Bu değişiklikler, TOKİ'nin daha bağımsız bir şekilde faaliyet göstermesini sağlamış ve inşaat sektöründeki etkisini artırmıştır.

TOKİ'nin faaliyetleri, Türkiye'deki konut ihtiyacının karşılanmasında önemli bir rol oynamaktadır. Ancak, uygulamaları ve fiyatlandırma politikaları, yalnızca ekonomik açıdan değil, aynı zamanda hukuki ve fıkhî açıdan da değerlendirilmelidir. TOKİ'nin fiyat belirleme yöntemlerinin İslâm hukukuyla uyumu, özellikle faiz ve belirsizlik gibi hususlar dikkate alınarak analiz edilmelidir. Ayrıca, TOKİ'nin devlet eliyle yapılan büyük konut projelerindeki rolü, Türkiye'nin planlı kentleşme sürecinde önemli bir dönüm noktası oluşturmuştur.

DİYK'nun TOKİ'nin konut edindirme projelerine ilişkin yayımladığı fetva, İslâm hukukunun faiz yasağı çerçevesinde önemli açıklamalar içermektedir. Özellikle

TOKİ'nin uygulamalarındaki finansman yöntemleri, faizli işlemlerden kaçınarak vatandaşlara uygun ödeme koşulları sağlamayı amaçlamaktadır. Bu fetvada, TOKİ'nin sosyal konut projelerindeki niyet ve amacın, faiz geliri elde etmektense vatandaşların ev sahibi olabilmelerine yardımcı olmak olduğuna dikkat çekilmektedir. Kurul, TOKİ'nin devlet eliyle yürüttüğü bu projelerdeki uygulamaların, İslâmî ilkelerle uyumlu olduğunu belirtmiş ve projeye katılım bankalarının da dahil edilmesiyle faizsiz alternatiflerin sunulduğunu ifade etmiştir.

TOKİ'nin Konut Edindirme Yöntemleri ve İslâmî Perspektif

TOKİ, konut edindirme süreçlerinde genellikle iki ana yol izlemektedir:

1. Sosyal Konutlar ve İlgili Projeler: TOKİ, "Sosyal Konutlar", "Afet Konutları", "Göçmen Konutları" gibi projelerle alt ve orta gelir grubundaki vatandaşlara konut edinme imkânı sunmaktadır. Bu projelerde, peşinat dışında kalan borç miktarı kamu bankaları aracılığıyla kredilendirilmektedir. Devletin bu projelerdeki amacı, faiz geliri elde etmek değil, vatandaşların konut sahibi olmasına yardımcı olmaktır. Dolayısıyla, TOKİ'nin bu projelerine katılmak, amacın yardımlaşma ve sosyal fayda sağlamak olduğundan, İslâmî hukuk açısından caiz kabul edilmektedir.

2. Kaynak Geliştirme ve Gelir Paylaşımı Projeleri: TOKİ, özel sektörle işbirliği yaparak arsalar üzerinde projeler geliştirmekte ve bu projelerin gelirlerinden belirli bir kısmı yüklenici firmaya aktarılmaktadır. Bu model, TOKİ'nin kendi sermayesini kullanmadan gelir elde etmesini sağlarken, aynı zamanda sosyal konut projelerinin finansmanını da desteklemektedir. Buradaki uygulama, TOKİ'nin kendi finansal kaynaklarını kullanmadan konut üretmesini sağlamakta ve faizsiz bir yöntemle sosyal konut projelerine kaynak oluşturulmaktadır.

3. Gayrimenkul Sertifikası Satışı: TOKİ, ayrıca gayrimenkul sertifikası satışı ile yatırımcılara gayrimenkul değerlemesine katılma imkânı tanımaktadır. Bu model, TOKİ'nin gayrimenkul projelerinin finansmanını sağlamak için faizsiz alternatifler sunduğu bir başka yöntemdir.

TOKİ'nin Sosyal Konut Projelerinin Fıkhî Değerlendirilmesi

DİYK, TOKİ'nin sosyal konut projelerinin fıkhî boyutunu değerlendirirken, yapılan akdin mahiyetine dikkat çekmektedir. Sosyal konut projelerinde genellikle satım akdi uygulanmaktadır; bu akit, alıcı ve satıcı arasında belirli bir bedelle yapılan mülkiyet transferini ifade eder. Ancak TOKİ'nin faizsiz finansman modeliyle gerçekleştirdiği

bu işlemlerde, sözleşme şartları, faizli borçlanma içermediğinden, İslâm hukukuna uygun kabul edilmektedir. TOKİ'nin bu projelerinde öne çıkan temel nokta, faizden kaçınma ve yardımlaşma amacıdır.

Bununla birlikte, TOKİ'nin konut edinme yöntemlerinin fıkhî açıdan değerlendirilmesi, sadece faiz meselesiyle sınırlı değildir. İslâm hukukunda bir akdin geçerliliği, akdin içeriği ve taraflar arasındaki şartların da uygun olmasına bağlıdır. TOKİ'nin konut projelerindeki sözleşme şartları ve fiyatlandırma politikaları, İslâmî finans prensiplerine uygun şekilde oluşturulmuşsa, projelerin caiz olduğu söylenebilir. Ancak, belirsizlik (garar) gibi unsurların olup olmadığı da değerlendirilmelidir.

DİYK'nun TOKİ konut edindirme projeleri ile ilgili yayımladığı fetva, TOKİ'nin uygulamalarının İslâmî hukukla uyumlu olduğunu ortaya koymaktadır. TOKİ'nin sosyal konut projeleri, faizsiz finansman yöntemleriyle, kamu bankaları ve katılım bankaları aracılığıyla gerçekleştirildiği için İslâmî açıdan caiz kabul edilmektedir. TOKİ'nin diğer projeleri, özellikle gelir paylaşımı gibi faizsiz modellerle uygulandığından, yine İslâmî prensiplere uygunluk taşımaktadır. Bu fetva, TOKİ'nin sosyal sorumluluk projelerinde, devletin amaçladığı yardımlaşma ve toplumun ekonomik gücünü artırma hedeflerinin, İslâmî hukuk açısından uygun olduğunu göstermektedir.

DİYK'nun TOKİ'nin "Sosyal Konut Projesi" hakkındaki açıklamaları, kamuoyunda geniş bir tartışmaya yol açmış ve konut edinme süreçlerinde faiz ve faizsiz finansman arasındaki farkları anlamak, birçok vatandaş için önemli bir soru haline gelmiştir. Burada, Kurul'un görüşünü ve faiz meselesinin İslâmî bakış açısındaki yerini incelemek, projedeki uygulamanın dinî açıdan caiz olup olmadığına dair bir netlik kazandıracaktır.

Faiz ve İslâm Hukuku

Faiz, İslam hukukunda kesin olarak haram kılınmış bir işlem olarak kabul edilir. Faiz, bir borç ilişkisi sonucunda ödünç alınan paranın üzerinde zamanla artış sağlanması anlamına gelir. Bu artış, aslında zamanın fiyatı olarak görülür ve haksız kazanç anlamına gelir, çünkü faizli işlemler, borç verenin temelde hiçbir ekstra değer üretmeden, sadece zamanın geçmesine dayanarak kazanç elde etmesini sağlar. İslam'da bu tür bir kazanç, riba (faiz) olarak adlandırılır ve haram kılınır.

TOKİ'nin Sosyal Konut Projesi ve Faiz İlişkisi

DİYK, TOKİ'nin sosyal konut projelerinde faizli işlem yapılmadığını belirterek, bu projelerin İslâmî açıdan uygun olduğunu ifade etmektedir. Kurul, TOKİ'nin sosyal konut projelerinde faizsiz finansman modelini benimsemesinin, İslam'ın faizle ilgili koyduğu yasakla örtüştüğünü belirtmiştir. TOKİ, vatandaşlara, faizli kredi kullanmak yerine, devlet desteğiyle ve genellikle memur maaşı artışına dayalı olarak konut edinme imkânı sunmaktadır.

Konut Sözleşmelerindeki Farklı Modeller

TOKİ tarafından sunulan iki tip sözleşme bulunmaktadır:

1. Memur maaşı artışı bazlı model: Bu modelde, konut taksitleri, sadece memur maaş artışına endeksli olarak arttırılmaktadır. Bu artış, doğrudan faizli bir işlem değildir çünkü artış oranı, ekonomik göstergelere dayanarak ve sabit bir faiz oranı olmaksızın belirlenmektedir.

2. TÜFE/ÜFE endeksli model: Bu modelde ise taksit artışları, Tüketici Fiyat Endeksi (TÜFE) ya da Üretici Fiyat Endeksi (ÜFE) gibi ekonomik göstergelere bağlıdır. Burada da faizli bir artış söz konusu değildir çünkü artış oranları, genel ekonomik koşulları yansıtan ve sabit faizli bir oran üzerinden hesaplanmayan bir mekanizmaya dayanır.

Her iki modelde de, TOKİ'nin belirlediği taksit artışları, faizli işlem (riba) olarak kabul edilen zamanın fiyatı olan faiz artışı biçiminde düzenlenmemektedir. Kurul, bu projede faizin uygulanmadığı ve devletin amacının vatandaşları faizli borçlanmadan uzak tutmak olduğunu ifade etmektedir.

"Hile-i Şeriyye" ve Faizsiz Taksitlendirme

Sosyal medyada ve bazı medya organlarında TOKİ projeleri ile ilgili "faizli taksit" uygulamaları ve buna dair eleştiriler yer almaktadır. Burada, faizli taksitlendirme uygulamaları ile "hile-i şeriyye" (şeriatın ruhunu kandırarak hile yapmak) arasındaki farkı anlamak önemlidir. Faiz, zamanın fiyatı üzerinden yapılan haksız kazanç olarak görülürken, TOKİ'nin taksitlendirme modelleri, belirli ekonomik göstergelere dayanan ve faizle ilişkilendirilemeyen bir artış sistemine dayanır. Bu, "faizli işlem" olarak değerlendirilemez, çünkü artış doğrudan para ödünç verme üzerinden değil, ekonomik gösterge ve enflasyon temelli yapılmaktadır.

DİYK, TOKİ'nin Sosyal Konut Projesi üzerine verdiği fetvada, faizli krediler ve faizli işlemlerle karıştırılmaması gerektiği vurgulanmıştır. TOKİ'nin sosyal konut projelerinde, faizli bir işlem veya riba bulunmamaktadır. Bunun yerine, devletin desteklediği faizsiz finansman yöntemleri ve ekonomik göstergelere dayalı taksit artışları söz konusudur. Kurul, TOKİ projelerinde, devletin haksız kazanç elde etme amacı gütmediğini ve bu projelerin İslâmî ilkelerle uyumlu olduğunu açıkça ifade etmiştir. Dolayısıyla, TOKİ'nin sosyal konut projelerinden yararlanmak, faizli işlem kapsamında değerlendirilemez ve caiz kabul edilir.

Faiz şüphesiyle TOKİ'nin sosyal konut projelerine dair yapılan açıklamalara yönelik ciddi eleştiriler ve sorular yer almakta. Tartışmanın merkezinde, faizli kredi kullanımı ile TOKİ'nin sunduğu konut finansman modelleri arasındaki farklar ve bu farkların İslam'a uygunluğu konusundaki görüşler yer alıyor. Sorular, özellikle devletin ve TOKİ'nin uyguladığı finansman modellerinin, İslam hukukuna uygun olup olmadığı üzerine yoğunlaşmaktadır.

Faizli İşlem ve TOKİ'nin Sosyal Konut Projesi

1. Faizli İşlem Tanımı: Faiz, zamanın karşılığı olan bir fiyat artışı olarak tanımlanır. Yani bir kişi, ödünç verdiği parayı, üzerinde bir artışla geri almak için sözleşme yapıyorsa bu işlem faizli işlem olarak kabul edilir. Bu tür işlemler İslam hukukunda haram olarak değerlendirilir çünkü faiz, bir tarafın borçtan fayda sağlamasına dayalı bir haksız kazançtır. TOKİ'nin sosyal konut projeleri üzerine yapılan açıklamalarda ise, zamanla artan fiyatların faiz olarak kabul edilmediği, çünkü TOKİ'nin amacının kâr elde etmek değil, sosyal yardım sağlamak olduğuna dikkat çekilmektedir.

2. Faizsiz Finansman Modelleri ve Devlet Desteği: TOKİ'nin faizli kredi yerine sunduğu finansman modellerinde, artış oranları genellikle enflasyon endeksli ve memur maaşı artışlarına dayalıdır. Bu durumda, zamanla artan taksitler, faizli bir işlem gibi görülmeyebilir çünkü artışlar sabit bir faiz oranı üzerinden değil, ekonomik göstergelere dayanarak yapılır. Ancak bu uygulama da eleştirilen bir noktadır: Zamanın fiyatı üzerinden bir artış olup olmadığı. Bu artışın, faiz olarak kabul edilip edilmeyeceği, konuya dair farklı bakış açıları yaratmaktadır. Bazı eleştirmenler, bu tür artışların aslında faizden başka bir şey olmadığını, sadece adının değiştirildiğini savunmaktadırlar.

Zarûret Kavramı ve Faiz

3. Zarûret ve Faiz: İslam hukukunda, faiz uygulaması genel olarak caiz değildir. Ancak bazı durumlarda zarûret halinde, örneğin kişinin hayati bir ihtiyacını karşılamak amacıyla, faizli işlem yapmak söz konusu olabilir. Ancak burada önemli bir ayrım yapılır: Zarûret, bir insanın hayatını tehdit eden bir durum olduğunda geçerlidir. Örneğin, bir insan ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaysa, buna karşılık zarûret nedeniyle bazı haram işler geçici olarak izin verilebilir. Ancak yazınızda belirttiğiniz gibi, faizli kredi kullanmanın, temel ihtiyaçları karşılayacak şekilde bir zarûret oluşturup oluşturmadığı tartışmalıdır. Eğer bir kişi, devletin sağladığı ödeme kolaylıklarıyla ve mevcut ekonomik şartlarda ev sahibi olabiliyorsa, bu durumda zarûret durumu söz konusu olmayabilir.

4. Devlet ve Banka Arasındaki İlişki: Devletin TOKİ aracılığıyla sunduğu projeler, faizli kredi kullanmaktan kaçınmaya yönelik bir çözüm sunduğu iddia edilse de, birçok eleştirmen, bankaların bu projede yer almasının ve faizsiz finansman modelinin gerçekte banka işlemlerinin etkisi altında olduğunu savunmaktadır. Bankaların, faize dayalı sistemleri kullanması ve faiz uygulamalarının zorunlu olması nedeniyle, TOKİ projelerinin aslında faizli bir işlemle örtüştüğü ifade edilmektedir.

Eleştiririlen bu noktalar oldukça güçlü bir şekilde ifade edilmiştir. Faiz meselesi, İslam hukukunda son derece hassas bir konudur ve bu tür projelerin dinî açıdan uygun olup olmadığına dair farklı görüşler bulunmaktadır. TOKİ projelerindeki faizsiz finansman yöntemlerinin gerçekten İslam'a uygun olup olmadığına karar verirken, iki ana faktör dikkate alınmalıdır:

1. Zamanın fiyatı olarak görülen artışlar, faizli işlem olarak mı değerlendirilir?
2. Devletin bu projelerdeki rolü ve vatandaşın zarûret durumu.

DİYK'nun açıklamaları, TOKİ'nin sosyal konut projelerinin faizli işlem kapsamında değerlendirilmeyeceği yönündedir. Ancak, eleştirilerinize ve belirtilen noktalara bakıldığında, bu konuda daha fazla tartışma yapılması gerektiği, ve farklı bakış açılarına sahip olanların görüşlerinin dikkate alınmasının önemli olduğu görülmektedir.

İslam hukukunun farklı yorumlara açık olduğunu göz önünde bulundurarak, faiz meselesinin toplumsal açıdan daha kapsamlı bir şekilde ele alınması gerektiği açıktır.

Öneriler

1. Faizsiz Finansman Modellerinin Teşviki:

Faizli krediler ve finansman yöntemlerinden kaçınılması gerektiği bir gerçektir. TOKİ ve benzeri devlet projeleri, faizsiz finansman sistemlerini geliştirerek daha fazla kişiye ulaşabilir. Kâr payı esaslı, yani faiz içermeyen alternatif finansman modellerinin artırılması, İslam'a uygunluğu sağlayacak bir çözüm olabilir.

2. Ekonomik Zarûret Kavramının Netleştirilmesi:

Faizli işlemlerin hangi koşullarda zarûret olarak değerlendirilebileceği net bir şekilde açıklığa kavuşturulmalıdır. Zarûret durumunun ekonomik ve toplumsal bağlamda nasıl belirleneceği, bu tür uygulamalarda daha sağlıklı bir yol haritası çizebilir. Zarûret, sadece hayatı tehdit eden durumlarla sınırlı olmamalıdır; ancak bununla birlikte yanlış yorumlara yol açmamak için sınırlamalar konmalıdır.

3. Devletin Sosyal Politikalarının Yeniden Değerlendirilmesi:

Devletin sosyal politikalarının, vatandaşları faizli işlemlerden kaçınmak amacıyla oluşturulması gerektiği de bir öneridir. TOKİ ve diğer devlet destekli konut projeleri, faizsiz finansman modelini esas almalı ve faizle ilişkili olabilecek dolaylı yönlendirmeleri ortadan kaldırmalıdır.

4. Bireysel ve Toplumsal Eğitim:

Faizle ilgili dini ve ekonomik farkındalığın artırılması, toplumun faizli işlemlere karşı daha bilinçli olmasına yardımcı olabilir. DİYK, halkı bilgilendirici ve eğitim odaklı programlar düzenleyebilir. Özellikle TOKİ gibi projelerle ilgili olarak vatandaşların nasıl bir finansal seçenek sundukları konusunda daha ayrıntılı ve şeffaf bilgilendirilmesi önemlidir.

5. Finansal Şeffaflık ve Hesap Verebilirlik:

TOKİ ve benzeri devlet projelerinin finansman yöntemleri ve bankalarla yapılan anlaşmalar konusunda daha fazla şeffaflık sağlanmalıdır. Faizli işlem yapılması ihtimaline karşı, bu projelere ilişkin ayrıntılı hesaplamalar ve açıklamalar kamuoyu ile paylaşılmalı, bu sayede dinî hassasiyetleri gözeten vatandaşların daha bilinçli tercihler yapması sağlanmalıdır.

DİYK'nun kararları hem dini hem de toplumsal sorumlulukları dikkate alarak şekillendirilmelidir. Faizli işlemlerin haram olduğu gerçeği göz önünde

bulundurulurken, devletin sosyal projeleri ve ekonomik yapılar da İslam hukukunun ışığında uygun bir şekilde değerlendirilmelidir. Toplumsal düzenin ve adaletin sağlanması için, faizsiz finansman modellerinin geliştirilmesi ve bu tür projelerin şeffaflıkla sunulması önemli adımlar olacaktır.

YEDİNCİ BÖLÜM
DEĞERLENDİRME VE SONUÇ

DİYK, Türkiye'deki dini problemlere rehberlik sağlayan en üst dini otoritedir. Kurul, İslam dininin esaslarına dayalı fetvalar vererek toplumu dini konularda aydınlatır. Ancak bu fetvalar, sadece dini prensiplere değil, aynı zamanda toplumsal ihtiyaçlara ve hukuki gerekliliklere de uygun olarak şekillendirilmektedir.

DİYK kararları ve fetvalarını, "İstatistiksel Veriler, Kurul Kararlarına İlişkin Tespitler ve Kurul Kararlarına Yönelik Öneriler" başlıkları altında incelemeyi uygun bulduk. Bu yaklaşım, söz konusu kararların daha kapsamlı bir şekilde değerlendirilmesini sağlayacak ve akademik çerçevede derinlemesine bir analiz yapmamıza olanak tanıyacaktır.

7.1. Kurul Kararlarna İlişkin Tespitler

1. DİYK, karar verirken hem dini öğretileri hem de mevcut hukuki düzenlemeleri dikkate alarak bir denge kurmaktadır. Hanefi mezhebinin görüşlerinin zaman zaman hukuki düzenlemelerle çelişebileceği durumlarda, Kurul bu çelişkileri aşabilmek için diğer mezheplerin görüşlerine başvurmakta ve gerektiğinde dört mezhebin dışındaki müctehidlerin görüşlerinden de faydalanmaktadır. Bu yaklaşım, toplumun ve hukukun ihtiyaçlarıyla uyumlu fetvalar sunmayı hedefler.

DİYK, hukuken geçerli olan kanunlarla uyumlu bir fetva siyaseti izleyerek, özellikle Hanefi mezhebinin klasik görüşleriyle örtüşmeyen durumlarda, toplumsal ve hukuki gereklilikleri gözetir. Örneğin, Türkiye'deki bazı yasal düzenlemeler, Hanefi mezhebinin görüşlerinden farklı olabilir. Bu durumda, DİYK, hem dini esaslardan sapmadan hem de mevcut hukuki durumu göz önünde bulundurarak fetvalarını şekillendirir.

DİYK'nun farklı mezheplerin görüşlerine başvurması, İslam hukukunun esnekliğini ve Türkiye'deki laik hukuk düzeniyle uyumlu hareket etme amacını taşır. Bu fetva politikası, dini kuralların çağdaş hukukla uyumlu bir biçimde uygulanmasını

sağlamayı hedefler. Kurul, fetvalarında her zaman dini esaslardan sapmadan, toplumun ihtiyaçlarına ve hukuki normlara uygun çözümler geliştirmeye özen gösterir.

2. DİYK, aldığı fetva ve kararları genellikle resmî sitesinde yayımlayarak toplumu dini konularda bilgilendirmeyi amaçlar. Ancak bazı durumlarda, alınan kararlar ya hiç yayımlanmaz ya da toplumsal tartışmalar ve itirazlar sonucu hızla yayından kaldırılır. Bu durum, Kurul'un dini ve toplumsal hassasiyetlere nasıl tepki verdiğini gösterir. Özellikle tartışmalı fetvalar, kamuoyundan gelen tepkiler nedeniyle yayından kaldırılması, Kurul'un toplumsal dinamikleri gözeterek karar verdiğini ve kamuoyunun tepkilerinden çekindiğini göstermektedir. Kararların yayından kaldırılması, bazen şeffaflık eksikliği ve hesap verebilirlik konularında eleştirilere yol açabilir. Sonuç olarak, DİYK'nun fetva yayınlama süreci, dini otorite ile toplumsal duyarlılık arasındaki dengeyi sağlamak adına büyük önem taşır ve daha dikkatli yönetilmesi gereken bir süreçtir.

3. DİYK'nun fetva ve kararlarının oy birliğiyle mi yoksa çoğunlukla mı alındığı, genellikle kamuoyuna açıklanmamaktadır. Bu durum, karar alma sürecinin şeffaflığına dair soru işaretlerine sebep olmaktadır. Kararlara aykırı görüşler ve bu karşıt görüşlerin gerekçeleri de genellikle paylaşılmadığı için, kararların tamamen uzlaşma ile alındığı izlenimi oluşmaktadır. Oysa kararların alınmasında farklı görüşlerin yer alıp almadığı ve bu görüşlerin ne şekilde uzlaştırıldığı hakkında bilgi verilmemesi, kararların daha derinlemesine tartışılmadığı izlenimini verebilir. Şeffaflık eksikliği, kararların objektifliği ve fetvada konsesüs işleyişi konusunda endişelere yol açabilir. Bu nedenle, kararların nasıl alındığı ve karşıt görüşlerin neler olduğu hakkında daha fazla şeffaflık sağlanması, toplumsal güveni artırarak dini otoritenin daha sağlıklı bir şekilde anlaşılmasına katkı sağlar.

4. DİYK, güncel sorunları çözmek için kolektif ictihad yaklaşımını kullanarak, dini meselelerde farklı görüşleri birleştirir ve toplumsal ihtiyaçlara uygun çözümler geliştirir. Tahrîc yöntemiyle, eski fetvaları ve dini metinleri yeni durumlara uyarlarken, inşâî ictihad ile de temel dini prensiplerden yola çıkarak tamamen yeni çözüm önerileri oluşturur. Bu yöntemler, İslam hukukunun esnekliğini ve modern toplumun ihtiyaçlarına adaptasyon kabiliyetini gösterir. Kurul, hem geleneksel hem de yenilikçi yaklaşımları birleştirerek, dinî ve hukuki sorunlara çözümler üretmeye çalışmaktadır.

5. DİYK, bazı fetvalarında geleneksel fıkhî birikimi terk ederek, günümüz koşullarını dikkate alarak daha farklı ve bazen de şaz görüşlere yer vermektedir. Bu, belirli bir usulün her zaman takip edilmediği izlenimini verebilir. Geleneksel fıkhî birikim, uzun yıllar süren İslam hukuku ve ulemanın yorumları üzerine şekillenmiştir, ancak modern toplumun toplumsal ve kültürel değişiklikleri, zaman zaman klasik görüşlerin dışına çıkmayı zorunlu kılmaktadır. Şaz görüşler, genellikle azınlıkta kalan ve tarihsel olarak reddedilen görüşlerdir, ancak belirli durumlar için uygun görülebilir. Bu yaklaşım, fetva süreçlerinde bazen yenilikçi ve pragmatik çözümler tercih edilmesine neden olmakta, ancak bu durum usul açısından tutarsızlık ve sistem eksikliği gibi eleştirilere yol açabilir.

6. DİYK, ictihadları açısından hata yapma ihtimaline açık olmakla birlikte, kararlarında toplumsal ihtiyaçları dikkate almakta ve özellikle zarûret, hâcet gibi durumları göz önünde bulundurmaktadır. Ayrıca, umûmu'l-belvâ gibi özel durumlar da kararlarına yansımaktadır. Kurul, sarih nass ya da icmâ olmayan konularda, kamu yararını önceliklendirerek makasıd eksenli bir yaklaşım sergilemektedir. Buna karşın, bu tür kesin delillerin bulunduğu durumlarda, bu delillere muhalefet etmemektedir.

Kurulun bu yaklaşımı, ictihada açık alanlarda toplumsal zorunlulukları, toplumun yerleşik uygulamalarını ve kolaylaştırma ilkelerini göz önünde bulundurarak çözüm üretmesini sağlamaktadır. Ayrıca, sorunları çözme amacını güderken, mezheplerin farklı ictihadlarından ve gerektiğinde dört mezhebin dışında kalan görüşlerden ya da mercûh görüşlerden faydalanmaktadır. Bu yaklaşım, fıkhî olarak tutarlı olup, günümüzde çokça teşvik edilen ve toplumsal gereksinimlere uygun bir bakış açısını temsil etmektedir.

Kurulun bu şekildeki tutumu, fıkıhta esneklik ve yenilikçi düşünmeyi teşvik etmektedir. Özellikle modern toplumların karşılaştığı karmaşık ve farklı ihtiyaçlara karşılık verirken, İslam Hukuk hukuk sisteminin katı kurallardan sapmadan ancak toplumsal gerçeklerle uyumlu bir çözüm yolu sunduğu söylenebilir.[601]

[601] A. Yaman, *Fetva Usûlü ve Âdâbı*, 182; Hacı Mehmet Günay, "Günümüz Fıkıh Problemlerinin Çözümünde İlke ve Yöntemler", *Günümüz Fıkıh Problemleri*, ed. Hacı Mehmet Günay (Eskişehir: Anadolu Üniversitesi Yayınları, 2013), 19.

Ülfet Görgülü, DİYK'nun tıbbi meselelerdeki fetvalarını değerlendirirken, Kurul'un bu konuları geniş bir bakış açısıyla ele alıp, olası sonuçları göz önünde bulundurduğunu vurgulamaktadır. Ancak, Görgülü, modern tıbbî ve teknolojik gelişmelerin (örneğin mitokondri nakli, genetik düzenleme, yapay zeka, transhümanizm) dinî fetvalara dahil edilmesi gerektiğini belirterek, bu tür yenilikçi konulara daha fazla odaklanılması gerektiğine işaret etmektedir. Bu önerisi, DİYK'nun tıbbi fetvalarda geleceği ve potansiyel sorunları göz önünde bulundurması gerektiğini savunan olumlu bir tenkittir.[602]

7.2. Kurul Kararlarına Yönelik Öneriler

Kurumsal fetvalar ve fıkıh kurumlarının karar ve fetvaları, günümüzde hem ilim ehli hem de avam halk nezdinde daha fazla rağbet görmekte ve referans olarak kabul edilmektedir. Ancak bu kararların, klasik fetva usulüne tam olarak mutabık olmadığı söylenebilir. Zira bu fetvalar, kadim fetva âdâbı ve usulüne dayalı olarak incelendiğinde, hem amel edilme (uygulanma) hem de nakledilme (aktarılma) noktalarında bazı sorunların ortaya çıkabileceği gözlemlenmektedir. Bu durumu, kurumsal fetvaların karşılaştığı problemleri şöyle özetlemek mümkündür:

Usul ve Âdabda Farklılıklar: Günümüzdeki fetvalar, klasik dönemdeki fetva usulüyle birebir uyum göstermemektedir. Klasik fetva geleneği, fetvacının belirli bir bilgi birikimi ve metodolojiyle karar vermesini gerektirirken, günümüzde kurumsal fetvalar, bazen toplumsal ihtiyaçlara veya siyasi etkilere dayalı olarak şekillenmektedir. Bu durum, fetva kararlarının dayandığı temellerin sağlamlığı konusunda bazı soru işaretlerine yol açmaktadır.

Uygulanabilirlik ve Aktarım Sorunları: Kurumsal fetvaların toplumda geniş bir kabul görmesi, bazen bu fetvaların uygulanabilirliği ve doğru bir şekilde aktarılması noktasında zorluklar yaratmaktadır. Özellikle bu fetvaların halk arasında kabul edilmesi, bazen onların kendi mezhebi veya dini anlayışlarına uygun olup olmadığı sorusunu gündeme getirebilir. Ayrıca, fetvaların çeşitli toplumsal dinamiklere, kültürel normlara ve güncel sorunlara uygun olarak yeniden yorumlanması gerekebilir.

---

[602] Ülfet Görgülü, "DİYK'nun Tıbbi Konulardaki Fetvalarına İlişkin Metodolojik Bir Değerlendirme", *Fıkıh ve Biyoetik: İslâm Hukuku Bakımından Tıbbi Konularda Karar Verme Süreci*-2, ed. M. İhsan Karaman vd. (İstanbul: İsar Yayınları, 2021), 195.

Kurumsal fetvaların problemini iki madde halinde özetlemek mümkümdür:

1. Fetva Vericilerinin Ehliyet ve Yetkinliklerinin Bilinmemesi: Fetva usulünde, fetvası ile amel edilecek müftünün sahip olması gereken ilk şart, ictihad ehliyeti sahip olmasıdır. Müftünün, fetva verirken mükellefiyet şartları dışında, doğru bir şekilde hüküm verebilmesi için ictihad yapabilme ehliyetine haiz olması gerekmektedir. İslam âlimleri, müftünün müctehid olması gerektiğini belirtmiştir. Yani fetva veren kişinin, dini meselelerde derinlemesine bilgiye sahip olması, farklı deliller ve kaynaklardan yararlanabilme kapasitesine sahip olması ve gerektiğinde yeni durumlara uygun hükümler çıkarabilmesi önemlidir. Bunun dışında, fetva veren kişinin dini literatür ve temel ilkelere dair geniş bir malumata sahip olması da önemlidir. Aksi takdirde, verilen fetvaların güvenilirliği ve doğruluğu sorgulanabilir.[603] Ancak, bazı ilim ehli, müctehid olma vasfının müftü olmak için bir şart olmadığını, yalnızca tercih sebebi olduğunu belirtmiştir. Bu görüşte olanlara göre, müctehid olmadığı hâlde fetva veren bir kişiye müftü denmesi mecazî olarak mümkündür. İbn Hümâm, bu hususta şöyle der:

> *Usûlcülere göre, müftü mutlaka müctehid olmalıdır. Müctehid olmayan ve yalnızca başkalarının görüşlerini ezberleyerek aktaran bir kimse müftü sayılmaz. Bunun gibi bir kimse, fetva sorulduğunda sadece " İmâm-ı Âzam şöyle demiştir" gibi bir nakille iktifa eder. Günümüzde müftülerin müctehid olmamaları durumunda verilen fetvalar, aslında usûlî açıdan fetva değil, yalnızca müctehidlerin sözlerinin aktarılmasından ibarettir.* [604]

Bu görüş, müftünün yalnızca başkalarının sözlerini aktaran bir araç olabileceği, ancak kendi başına yeni bir ictihad yapabilme kapasitesine sahip olmaması durumunda gerçek anlamda fetva veremeyeceğini savunur. Bu, aynı zamanda fetva verme sürecinin yalnızca aktarmadan ibaret olmadığı, ancak müctehidin dinî meseleleri yeni şartlar ve durumlar çerçevesinde yorumlayıp değerlendirmesi gerektiği anlamına gelir.

Fetvasıyla amel edilmesi uygun olan bir müftüde bulunması gereken ikinci önemli özellik adalettir. Adalet, müctehid olmanın bir gerekliliği olmasa da, verilen fetvanın

---

[603] İbnü'l-Hümâm, *et-Tahrir,* C.3, 248-249; Nevevi, *Ravzatu't-Talibin*, C. 8, 87; İbn Kudâme, *Ravzatu'n-nazır,* II, 285-286; Subkî, *Cem'u'l- cevâmi',* s. 611.

[604] İbn Hümåm, *Fethu'l-kadir,* C.7, 256.

kabul edilebilir ve geçerli olabilmesi için zorunludur. Âdil olmayan bir kişi, müctehid olsa da verdiği fetvaya güvenilmez ve bu fetva ile amel etmek doğru olmayabilir. Adalet, fetva veren kişinin doğru ve güvenilir bir şekilde dini hükümleri açıklamasını sağlar; bu yüzden müftünün adaletli olması, verdiği fetvaların doğruluğu ve geçerliliği için şarttır.[605]

Müftüde bulunması gereken şartlar hem ilmî yetkinlik hem de adalet, fetvasına başvurulacak kişinin tanınması ve bilinmesi gerekliliğini doğurur. Hadis ilminde olduğu gibi, bilinmeyen bir ravinin rivayetinden hareketle hükümü tatbik etmenin uygun olmayacağı gibi, usûl açısından da kökeni belirsiz bir fetva ile hareket etmek veya âlim ve adil olduğu kesin olarak tespit edilemeyen bir kişiden fetva almak doğru kabul edilmez. Müftüsünün kimliğinin net bir şekilde bilinmediği bir fetva ile amel etmek, doktorunu bilmeden verilen bir reçeteyle ilaç kullanmaya benzer. Bu tür durumlar, güvenilirlik ve geçerlilik açısından ciddi bir riski barındırır.

Fetva soran (müstefti) kişinin, müftü olup olmadığını bilmediği bir kişiden fetva almasının caiz olmadığına dair usûl âlimleri, müctehid olmayan bir müftünün verdiği fetvada kaynağını bilmeden herhangi bir mesele hakkında hüküm verilmesine onay vermemiştir. Bu konuya dair İbn Abidin, "*Resmü'l-müftî*" adlı eserinde İbn Kemal'den (ö.940/1533) şu ifadeyi aktarır:

> *Mukallid müftü, fetvasını verdiği âlimin kimliğini bilmelidir. Ancak burada, sadece âlimin ismini, nesebini ya da memleketini bilmek yeterli değildir. Çünkü bu tür bilgiler, bir hükmün nakledilmesi için yeterli değildir. Bilmekten maksat, hükmün dayandığı âlimin o senedinin geçerliliğini ve o âlimin fıkhî ictihad derecesini, fakihler arasındaki mertebesini bilmektir. Ancak bu şekilde bir bilgiyle, meseleye dair diğer görüşlerden en sağlam olanını seçmek mümkündür.*[606]

Fetva usûlünde genel olarak kabul gören şartları belirttikten sonra, bu şartların fıkıh meclislerinin kararlarında yerine getirilip getirilmediğini tartışabiliriz. Önceden bahsettiğimiz DİYK, İslam İşbirliği Teşkilatı'na bağlı Uluslararası Fıkıh Meclisi ve Avrupa Fetva ve Araştırmalar Meclisi'nin yayımladığı kararlarında, kararları veren ilim ehlinin kimlerden oluştuğuna dair herhangi bir bilgi verilmemektedir. Bu

[605] Gazalî, *el-Mustasfa*, C.2, 382-383.

[606] İbn Abidin, *Şerhu Resm'il-müftî*, 39-40.

kurumların aksine, Rabıta'ya bağlı fıkıh meclisi, düzenlediği oturuma katılan âlimlerin kimler olduğunu açıkça belirtmekte ve karara imza atan âlimlerin isimlerini de evrağa eklemektedir. Bu yöntemle, kararı onaylayan ya da itiraz eden âlimlerin kimler olduğu açıkça anlaşılmaktadır.

Bu bağlamda, Rabıta almış olduğu kararlarında müsteftiye veya mukallid müftiye düşen görev, kararın altında imzası bulunan kişilerin âlim ve âdil olup olmadığını belirlemektir. Diğer taraftan, Uluslararası Fıkıh Meclisi veya Avrupa Fetva Meclisi gibi meclislerin kararları ile amel edebilmek veya bu kararları fetva olarak nakletmek için, önce kararın kime ait olduğunu tespit etmek gerekmektedir. Ancak sadece "Uluslararası Fıkıh Meclisi", "Avrupa Fetva Meclisi" veya "DİYK" gibi bir kuruma ait olduğunu bilmek, o karara dayalı bir fiilî amel yapmayı ya da o kararı nakletmeyi geçerli kılmaz.

Eğer kararın alındığı oturumda kimlerin bulunduğu bilinemezse ya da karar metninde imzaların yer almadığı takdirde, kararın kaynağını tespit edebilmek mümkün olmaz. Bu durumda, fetva sahibinin kim olduğu bilinmediği için, o kararla amel etmek veya o kararı nakletmek caiz olmayacaktır. Çünkü bu durumda fetva, kadim hadis âlimlerinin deyimiyle, "hatabul-leyl/doğru ve yanlış her şeyi toplayan" olur. Ayrıca, bir fetvanın kaynağını araştırmak, bir hadisin isnadını araştırmak kadar önemlidir. Hadis âlimlerinin "İsnad dindendir; isnad olmasaydı dileyen dilediğini söylerdi" sözü, fetvanın kaynağını araştırmak için de geçerlidir. Sonuç olarak, ictihad ehliyetine sahip ve âdil olduğu bilinen tek bir kişinin fetvası, kimden sadır olduğu belli olmayan fıkıh meclisi fetvası veya kararından çok daha değerlidir.

Fetva verme sürecinde, fetvayı veren zatların kimliklerinin, ilmi yeterliliklerinin ve görüşlerinin net bir şekilde belirtilmesi son derece önemlidir. Çünkü bir fetva, sadece bir kurumun adıyla değil, onu veren âlimlerin ilmi ehliyetine ve adaletine dayanarak geçerlilik kazanır. Kararların kimlerden alındığını bilmeksizin, bu kararlarla amel etmek veya onları nakletmek doğru olmaz. Bu bağlamda, meclislerin kararları açıklanırken, bu tür bilgilerin sunulmaması, fetvaların güvenilirliğini sorgulatan bir durum yaratır.

İslam hukukunda bir fetvanın güvenilir olabilmesi için kaynağının açık ve şeffaf bir şekilde olması önemlidir. Fetvanın verildiği âlimlerin kimliklerinin ve görüşlerinin belirtilmesi, fetvanın meşruiyetini arttırır. DİYK'nun bu hususa yeterince dikkat

etmemesi, fetvaların halk nezdindeki geçerliliğini olumsuz etkileyebilir. İslam hukuku açısından, fetvaların gerekçelerinin ve âlimlerin kimliklerinin gizli tutulması, şüpheye yol açabilir.

2. DİYK'nun almış olduğu karar ve fetvalarda gerekçelerin yayınlanmaması, bu kararların ve fetvaların daha iyi anlaşılabilmesi açısından önemli bir eksikliktir. Gerekçeler, verilen fetvanın isnat edildiği delil ve argümanları ortaya koyarak, fetvayı veren otoritenin ictihad aşamalarını ve hangi temel ilkelerle hareket ettiğini açıklar. Bu, hem fetvayı uygulamak isteyen kişiler için bir rehberlik sağlar, hem de söz konusu fetvanın doğru ve yerinde olup olmadığına dair tartışma yapılabilmesine imkân tanır. Eğer gerekçeler kaydedilmezse, fetvaya dayalı kararların neye ve hangi mantığa dayandığı belirsizleşebilir, bu da fetva ve kararların toplumsal kabulünü ve uygulanabilirliğini geüçleştirir. Ayrıca, gerekçe kayıtlarının tutulması, benzer durumlarla karşılaşıldığında önceki kararlar ve fetvalara başvurmayı ve geçmişteki hatalardan ders almayı kolaylaştırır. Bu nedenle, gerekçelerin kaydedilip yayınlanması, hem hukuki hem de fıkhi anlamda şeffaflık ve tutarlılık açısından büyük önem taşır.

3. DİYK tarafından alınacak önemli kararlar ve fetvalar, yalnızca yerel düzeyde değil, aynı zamanda uluslararası düzeyde de geçerliliğe sahip olabilmesi açısından büyük bir öneme sahiptir. Bu bağlamda, diğer ülkelerin fetva kurullarının ve tanınmış, konulara hâkim olan âlimlerin görüşlerinden faydalanmak, alınacak kararların kapsamını ve etkisini önemli ölçüde artırabilir. Bu tür bir yaklaşım, kararların daha geniş bir perspektifle değerlendirilmesini sağlayarak, yalnızca ulusal değil, uluslararası kabul görmesini de kolaylaştırır.

Alınacak fetvalar ve kararların, farklı ülkelerden, mezheplerden veya ekollerden gelen âlimlerle yapılan işbirlikleri doğrultusunda şekillendirilmesi, sadece yerel bir bağlamda kalmamayı, aynı zamanda küresel bir nitelik kazanmayı sağlar. Bu bağlamda, ilgili hukukî düzenlemelerle, âlimlerin yalnızca vatandaşlık durumlarına bakılmaksızın, kurul üyeliğine kabul edilebilmelerinin önü açılmalıdır. Böylece, DİYK'nin kararları, yerel bir anlayışa sıkışmak yerine, daha evrensel bir çerçevede şekillenir ve güçlü bir uluslararası kimlik kazanır.

Bunun yanı sıra, bu tür bir uluslararası işbirliği, alınan kararların temellerini daha sağlam hale getirebilir. Farklı perspektiflerin bir araya gelmesi, fetvaların ve

kararların daha kapsayıcı ve derinlemesine olmasını sağlar. En azından, belirli önemli fetvalarda, bu âlimler misafir statüsünde yer alabilirler. Bu durum, kararların hem kalitesini hem de güvenilirliğini artırarak, DİYK'nın uluslararası düzeydeki saygınlığını ve etkisini de güçlendirecektir.

4. DİYK'nun verdiği karar ve fetvalar ele alındığında, bu fetvaların teabbudî/değişime kapalı olmadığı ve özellikle muamelatla ilgili konularda süreç içinde belirli ilkeler çerçevesinde bazı değişiklikler yapıldığı gözlemlenmektedir. Bu, fetva usulünün önemli bir özelliğidir. Çünkü ara sıra verilmiş fetvaların, yeni gerekçelerle değişmesi, fetva verme sürecinin dinamik bir yapıya sahip olduğunu gösterir. Fetvaların değişimi, genellikle zaman, mekân, örf, durum ve bilgi gibi faktörlere bağlı olarak gerçekleşir. Ayrıca, toplumun karşılaştığı genel felaketler veya sıkıntılı durumlar (umûmu'l-belvâ) da fetvaların değişimlerine neden olabilir. Bu tür değişimler hem toplumsal ihtiyaçları hem de dinî prensipleri göz önünde bulundurarak, hükümlerin güncel koşullara uyum sağlamasına olanak tanır.

5. DİYK'nun fetva ve kararları, İslam hukukunun temel ilkeleri, metotları ve mezhep perspektifleri açısından çeşitli açılardan eleştirilebilir. Bu eleştiriler, hem kurulun uygulamada izlediği yol hem de bu yolun İslam hukukunun geleneksel anlayışları ile ne kadar örtüştüğü konusunda olabilir.

İctihad Hürriyeti ve Mezhep Esnekliği: DİYK, ara sıra tek bir mezhebe dayalı kararlar almak yerine, dört mezhepten farklı görüşleri değerlendirerek ve hatta bazen farklı görüşleri bir uzlaşmaya vararak kararlar almayı tercih edebilir. Ancak bazı eleştirmenler, Kurul'un ara sıra mezhep dışı veya şaz görüşlere yönelmesini, özellikle halkın çoğunluğunun kabul etmediği fikirlerin benimsenmesini problemli olarak görebilir.

Toplumsal Zorunlulukların Öne Çıkması: DİYK, fetva verirken toplumsal ihtiyaçları ve değişen koşulları dikkate alamalıdır. Bu, İslam hukukunda "fesâdü'z-zamân" (zamanın bozulması) ve "umûmu'l-belvâ" (toplumsal belalar) gibi kavramlarla açıklanabilir. Ancak bazen toplumsal pratikler veya modern ihtiyaçlar ile İslam hukukunun klasik metinleri arasındaki farklar büyük olabilir.

İslam hukukunun temel ilkeleri, daima zaman ve mekânla değişmeyen evrensel kurallar olarak kabul edilir. DİYK'nun bazen toplumsal zorunlulukları gerekçe göstererek verdiği kararlar, klasik İslam hukukunun istikrarını ve öğretilerini

zedeleyebilir. Toplumun talepleri doğrultusunda verilen fetvaların, İslam'ın özünden sapma riski taşıyabileceği için dikkatli olunmalıdır.

6. Dini İhtiyaçlara Yönelik Uygulamalar: DİYK'nun verdiği bazı fetvalar, günümüz toplumunun dinî ihtiyaçları ve problemleri üzerine çözüm üretmeye yöneliktir. Bu, İslam hukukunun sosyal ve toplumsal problemlere duyarlı bir şekilde uygulanması açısından önemli bir adım olabilir. Ancak bazen, bu tür fetvaların da köklü dinî anlayışlar ve İslam hukukunun temel kaynakları ile ne kadar uyumlu olduğu sorgulanabilir.

DİYK'nun bazı kararları, İslam hukukunun temelleri ile çelişebilir. Özellikle, yeni sosyal problemlere karşı verilen fetvaların, doğrudan Kuran ve Hadis'e dayalı olup olmadığı önemli bir husustur. Kurul'un bazan daha esnek ve modern yaklaşımlar benimsemesi, geleneksel İslam hukuku anlayışını sarsabilir.

7. Fetva Usulünün Tutarlılığı: Kurul'un verdiği fetvaların usul bakımından uyumlu olup olmadığı, eleştirilen bir diğer noktadır. İslam hukukunda fetva verirken izlenecek belirli bir metodoloji vardır. Bu usul, hukukî, dini ve sosyo-kültürel yönlerin dengelenmesini gerektirir. DİYK'nun bazı kararlarında, bu uyumun ve tutarlılığın yerine getirilemediği ve fetva sürecinin net bir usule dayanmadığı görülmektedir.

DİYK'nun bazan farklı mezheplerin ve İslam hukukunun diğer ekollerinin görüşlerine yönelmesi, bazen fetva usulüne uygun bir karar sürecini takip etmemiş gibi görünebilir. İslam hukukunda verilen fetvanın meşruiyeti için kuvvetli bir usule dayalı olması şarttır. Kurul'un bazen ictihadlarını daha fazla esnetmesi, İslam hukukunun güvenilirliğini zedeleyebilir.

DİYK'nun verdiği fetvalar ve kararlar, toplumsal ihtiyaçlar ve modern meselelere karşı duyarlı bir yaklaşım sergileyebilir. Ancak bu yaklaşım, geleneksel İslam hukuku ile her zaman uyumlu olmayabilir. Kurul'un, verilen fetvaların kaynağını, gerekçelerini ve hukukî bağlamlarını daha açık ve şeffaf bir şekilde kayıt altına alması gerektiği söylenebilir. İslam hukukunun temel ilkeleri ve metodolojileri ve fetva usulüne intibakla hareket etmek hem fetvaların meşruiyetini artırır hem de halkın doğru dini bilgiye ulaşmasını sağlar.

KAYNAKÇA

Abay, Mehmet. "İslâm Hukukunda Fetvâ" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2010.

Abbas, Abdüssettar Abdülcebbar. *Menheciyyetü'l-iftâ*. Urdün: Darun-Nefais, 2014.

Abbas, *Teysîru'l-fetvâ*. Beyrut: Daru İbnü'l-Cevzî, 2015.

Ali Huneyn, Abdullah b. Muhammed b. Sad. *el-Fetvâ fi'ş-Şerîati'l-İslâmiyye*. Riyad: Mektebetu Ubeykan, 2008.

Abdülaziz el-Buhârî, Ahmed b. Muhammed, *Keşfü'l-esrâr fî şerhi Usûli'l-Pezdevî*, Beyrut: Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1418/1997.

Abdulhamîd, N. *Mefhûmü'l-Fıkhi'l-İslâmî ve Tatavvuruhû ve Asâletuhû ve Masâdiruhu'l-Akliyye ve'n-Nakliyye*, Beyrut,1984.

Abdülkadir, A. H. *Nazra Âmme fi tarihi'l-fıkhi'l-İslâmî*, Kahire,1965.

Ahsîkesî, Ebû Abdillâh Hüsâmüddîn Muhammed b. Muhammed b. Ömer, *el-Müntehab fi usûli'l-mezheb,* (en-Nâmî şerhi ile), 2.bs., Karaçi: Mektebetü'l-büşrâ, 1431/2010.

Akdoğan, Ali. "Medeniyetlerin Oluşmasında Dinin Rolü ve İslam Medeniyeti", *Dinî Araştırmalar*, 2008, C.11, s. 87-106 sayı: 32.

-------. "İslam'ın Evrenselliği ve İstismar Meselesi", *Akademik Araştırmalar Dergisi = Journal of Academic Studies*, 2004, cilt: V, sayı: 20, s. 121-133.

Akyüz, Niyazi. "Dinin Nesnelleşmesi", *Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 1997, cilt: XXXVII, s. 273-303.

-------. "Din Sosyolojisi'nde Bir Dini Otorite Tipi Olarak Din Kurucusu", *Dinî Araştırmalar*, 2017, cilt: XX, sayı: 52, s. 99-110.

-------. "Dinin Mesajının Sosyo-Kültürel Muhtevası ve İslâm", *Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 1998, cilt: XXXVIII, s. 295-308.

Akyüz, Niyazi - Şahin Gürsoy, İhsan Çapcıoğlu, "Din İşlerinde Özgün Türk Deneyimi: Diyanet'in Kurumsal Kimliği ve Güncel Değerlendirmeler", *Dinî Araştırmalar*, 2006, cilt: IX, sayı: 25, s. 31-42.

Akyüz, Niyazi - İhsan Çapcıoğlu, "Din ve Toplum İlişkileri", *Din Sosyolojisi*, 2012, s. 43-47.

Alâeddin Semerkandî, Ebû Bekr Alâüddîn Muhammed b. Ahmed b. Ebî Ahmed (ö.539/1144), *Tuhfetü'l-fukahâ*, Beyrut: Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1405/1984.

Alim b. Ala, Feriduddin el-Enderpeti ed-Dihlevi. *el-Fetâva't-Tatarhâniyye*. Beyrut: Daru'l-Kütübi'l-İlmiye, 2005. Basım, ts.

-------. *el-Fetavat-Tatarhâniyye*. Diyobend (Hindistan): Mektebetu Zekeriyya, 2010. Basım, ts.

Apaydın, H. Yunus. *İslam Hukuk Usulu*. Kayseri: Kimlik Yayınları, 3. Baskı., 2017.

-------. *Fıkıh Usûlü Ders Notları*, Kayseri, 2001.

-------. *İctihad (İslam'a Giriş- Ana Konulara Yeni Yaklaşımlar)*, İstanbul, 2008.

-------. "Din ve Fıkıh", *İslâm Hukuku Araştırmaları Dergisi*, 2004, sayı: 3 (Prof. Dr. Hayreddin Karaman'a Armağan), s. 27-34.

-------. "Fıkhın Yenileşmesi ve Ekol Sistematiği", *İslâm Fıkhının Dinamizmi*, 22 Mart 2003, (Sempozyum Tebliğ ve Müzakereler), 2006, s. 71-76.

-------. "Kurtubalı Zâhirî Fakih İbn Hazm'ın Şer'î Hükümleri Tasnifi: Merâtibu'ş-Şerîa", *İSTEM: İslâm San'at, Tarih, Edebiyat ve Mûsikîsi Dergisi*, 2009, cilt: VII, sayı: 14, s. 107-119.

-------. "İslam Hukukunun Sistem ve Terminoloji Problemi", *Günümüz Din Bilimleri Araştırmaları ve Problemleri Sempozyumu*, (Samsun, 27-30 Haziran 1989), 1989, s. 491-496.

-------. "Klasik Fıkıh Usûlünün Yapısı ve İşlevi, Güncel Dinî Meseleler Birinci İhtisas Toplantısı (Tebliğ ve Müzakereler), 02-06 Ekim 2002, 2004, s. 285-304.

-------. Şer'î Hükmün Tabiatı, *Modern Çağda Fıkhın Anlam ve İşlevi*, 2019, s. 65-75.

-------. Fıkıh Üretiminde Meşruiyet Ölçüsü: Ekol Sistematiği, Uluslararası Rahmet ve Çatışma Bağlamında İslam Mezhepleri Sempozyumu Bildirileri, 25-27 Mart 2016, Karaman, 2017, s. 87-95.

-------. “İlahiyat Fakültelerinin Çağdaş Dinî Sorunlara Çözüm Üretmedeki Yeterlilik Sorunu”, *Gelenek ve Modernite Arasında İslam Yorumları*, 2017, s. 289-294.

-------. “Klasik Nedir ve Klasiklere NİÇin Referans Yapılır? (Dini) Klasik, Dinde, Zinde ve Kendinde Kalabilmenin En Temel Vasıtasıdır”, Türkiye IV. Dini Yayınlar Kongresi: Dini Klasikler: Tebliğler-Müzakereler (30-31 Ekim 2009 / Ankara), 2011, s. 175-182.

-------. “Zâhirci Anlayışın Fıkha ve Fıkıh Usûlüne Yansıması”, *Zâhirî ve Selefî Din Yorumu*, 2019, s. 87-97.

-------. “İslâm-Devlet İlişkisi”, Kutlu Doğum Sempozyumu - 2000: Üçüncü 1000’e Girerken İslâm, 2005, s. 131-144.

-------. “Hanefi İctihad Teorisi ve Molla Hüsrev’in Bu Teoriyi Sunumu”, Uluslararası Molla Hüsrev Sempozyumu (18-20 Kasım 2011 Bursa) Bildiriler = International Symposium on Mulla Khusraw (18-20 November 2011 Bursa) Proceedings, 2013, s. 267-274 .

-------. “Klasik Fıkıh Usulünün Yapısı ve İşlevi”, *İslâm Hukuku Araştırmaları Dergisi, 2003*, sayı: 1, s. 9-28.

-------. “Müslüman Siyaset Geleneğinde Din-Devlet İlişkisi”, *Bilimname: Düşünce Platformu*, 2003/1, cilt: I, sayı: 1, s. 217-228.

-------. “Fıkıh Usulünün Temel Kabulleri ve Tarihselcilik”, *Dinî Hükümlerin Kaynağı ve Dinî Metinlerin Anlaşılması*, 2010, s. 323-364.

-------. “İstihsan’ın Mahiyeti ve İşlevi”, *İslam Hukuk İlimlerde Metodoloji (Usûl) Meselesi* 3, 2009, s. 126-131.

Arı, Abdüsselam - Murtaza Bedir - Servet Bayındır, vd. *Fıkıh Usûlü*, İ.Ü. Açık ve Uzaktan Eğitim Fakültesi, 2010.

Aral, V. *Hukuk ve Hukuk Bilimi Üzerine*, İstanbul, 1991.

Arasoğlu, Mustafa. “İmam Züfer’in Hanefi Mezhebinde Müftâ-bih Olan Görüşleri” Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Necmettin Erbakan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2017.

Araz, Yunus, "İmam Şâfiî'nin Fıkıh Anlayışındaki Değişim", *Eskişehir Osmangazi Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, C. 2, S. 2, s. 54, Eskişehir: 2015.

Arslan, Reyyan. "Fetvânın Bağlayıcılığı ve Fetvâda Hata", Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Yalova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Aslan, Mehmet Selim. Günümüz Fıkıh Problemlerinin Çözümünde Tahric Yöntemi ve İşlevselliği. *İslam Hukuk Araştırmalar Dergisi* XXV/2 (2014).

Aslan, Omer. "İslam Hukukunda Fetva Ehliyeti" Yayınlanmamış Doktora Tezi. Recep Tayyip Erdoğan Universitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2021.

Aşkar, Muhammed Suleyman Abdullah, *el-Fütyâ ve menâhicü'l-iftâ, Kuveyt*. Kuveyt: Mektebetu'l-Menari'l-İslam Hukukyye, 1986.

Aşkar, Usame Ömer Suleyman. *Menhecü'l-iftâ*. Urdun: Daru'n-Nefais, 2004.

Aşur Tahir b. *İslam Hukuk Felsefesi Gaye Problemi/Mekasıdu'ş-Şeri'ati'l-İslam Hukukyye*, İstanbul, 2013.

Atar, Abdulkadir, "XVIII. Yüzyılda Yayımlanmış Fetva Mecmualarına Göre Osmanlı'da İktisadî Hayat" Yayınlanmamış Doktora Tezi. M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2015.

Atar, Fahrettin. *Fıkıh Usulü*, İstanbul, 1992.

_____, "Kadı". *DİA*. 24/66-69. İstanbul: TDV Yayınları, 2001.

_____, Fahrettin. "Fetva". *DİA*. 12/486-496. İstanbul: TDV Yayınları, 1995.

Ateş, Mustafa "Son Dönem Osmanlı Fakihlerinden İbn Âbidîn'in Fıkıhçılığı (Reddü'l-Muhtâr Örneği)" Yayınlanmamış Doktora Tezi. Bursa Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Ateş, Sinan. "Cumhuriyet Döneminde Din Politikası ve Din-Siyaset İlişkisi (1946-1960)" Yayınlanmamış Doktora Tezi. Hacettepe Üniversitesi Atatürk İlkeleri Ve İnkılap Tarihi Enstitüsü, 2018.

Aydın, Ahmet, "Bir Hadis Tenkid Kriteri Olarak Umûmü'l-Belvâ Kavramı", *Kilis 7 Aralık Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi,* C. 5, S. 9, s. 362, Kilis: 2018.

Aydın, Mehmet Âkif. *Türk Hukuk Tarihi*, İstanbul, 2009.

-------. *Osmanlı Aile Hukuku*, İstanbul, 2018.

-------. İslam Hukukunda Hukuki İstikrar ve Sosyal Değişim Acısından Mezheplerin Konumu". *Turk Hukuk Tarihi Araştırmaları Dergisi* 11 (Bahar 2015).

Aynî, Ebû Muhammed (Ebü's-Senâ) Bedrüddîn Mahmûd b. Ahmed b. Mûsâ b. Ahmed, *el-Binâye fî Şerhi'l-Hidâye*, Beyrut: Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1420/2000.

Aytekin, Mehmet Ali. "İmam Züfer'in Hanefi Mezhebindeki Konumu ve Fıkhi Görüşleri" Yayınlanmamış Doktora tezi. Necmettin Erbakan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2018.

Azamatov, Rustem. "Hanefî Hukuk Ekolünde Maslahat Anlayışı (Serahsî Örneği)" Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2018.

Bâbertî, Ekmelüddîn Muhammed b. Mahmûd b. Ahmed er-Rûmî el-Mısrî, *el-'İnâye şerhu'l-Hidâye,* Beyrut: Dârü'l-Fikr, tsz. ,

-------. *en-Nukûd ve'r-rüdûd fî şerhi Müntehe's-sûl ve'l-emel fî İlmi'l-Usûl ve'l-cedel*, Beyrut: Mektebetü'r-Rüşd, 1426/2005.

Ergül, Bahattin. "Seyyid Bey ve Usul-i Fıkha Bakışı" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2006.

Baktır, Mustafa, "Umûmü'l-Belvâ", *DİA*, C. 42, İstanbul: TDV Yayınları, 2002.

Bânî, Muhammed Said b. Abdurrahman. *Umdedü't-tahkik fi't-taklidi ve't-telfik*. Dımaşk: Daru'l-Kadiri, 1998.

Bardakoğlu, Ali - Süleyman Uludağ - H.Yunus Apaydın vd. İlmihal (I-II), *İman ve İbadetler,* Diyanet İşleri Başkanlığı, Ankara: 2013.

-------. "Din Nedir? İnsan İçin Önemi Nedir", *Gençlik ve Din Sempozyumu* (TDV Kadın Kolları Konferans ve Panelleri: 1996-97), 1998, s. 3-20.

-------. "İslâm Dini ve Müslümanlar", *Bütün Boyutlarıyla Din*, 2016, s. 419-456.

-------. "Dinin Anlaşılması, Yorumlanmasındaki Farklılıklar ve Çözüm Üzerine", *II. Din Şûrası Tebliğ ve Müzakereleri: (23-27 Kasım 1998)*, 2003, cilt: I, s. 100-110.

-------. "Din, Yenileşme ve Modern Hayat", Türkiye ve Avrupa'da İslam, Devlet ve Modern Toplum: Seminer Raporları, 2003-2004, İstanbul, 2005, s. 15-29.

-------. “Fıkhın Yenileşmesinde Metin - Olgu İlişkisi”, *İslâm Fıkhının Dinamizmi*, 22 Mart 2003, [Sempozyum Tebliğ ve Müzakereler], 2006, s. 51-57.

-------. “Fıkıh Çözüm mü Üretir, Sorun mu?”, *Eskiyeni: Anadolu İlahiyat Akademisi Araştırma Dergisi = The Anatolian Theological Academy Research Journal* (*Eski Yeni: Üç Aylık Düşünce Dergisi, Eskiyeni: Sosyal Bilimler Dergisi = A Journal of Social Sciences*), 2014, sayı: 29, s. 147-178.

-------. “Gelenek ve Modernite Arasında İslâm Yorumları”, *Gelenek ve Modernite Arasında İslam Yorumları*, 2017, s. 21-42

-------. “İslam Hukuku Araştırmalarında Gelenekçilik”, *Günümüz Din Bilimleri Araştırmaları ve Problemleri Sempozyumu*, (Samsun, 27-30 Haziran 1989), 1989, s. 479-484.

-------. “Fıkıh Özelinde Dînî Bilgi ve Günümüzde İslam Algısı”, *İslam Hukuku Araştırmaları Dergisi*, 2015, sayı: 25, s. 11-52.

-------. “Modern Toplumlarda Din ve Avrupa Deneyimi”, *Avrupa Birliği Ülkelerinde Din-Devlet İlişkisi: Hukuki Yapı / Din Eğitimi / Din Hizmetleri*, 2008, s. 13-16.

-------. “Molla Hüsrev’in İslam Hukuku’nun Bazı Meselelerine Bakış Tarzı ve Bunun Değerlendirmesi”, *Molla Hüsrev Mehmet Efendi (1400-1480) Kongresi Tebliğleri*, 14 Mart 1985, Kayseri, 1992, s. 13-23.

-------. “Tabiî Hukuk Düşüncesi Açısından İslâm Hukukçularının İstihsan ve İstılah Görüşü”, *Erciyes Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 1986, sayı: 3, s. 111-138.

-------. “Diyanet İşleri Başkanlığının Yapısı ve Görevleri, Türkiye ve Avrupa’da İslam”, *Devlet ve Modern Toplum: Seminer Raporları*, 2003-2004, İstanbul, 2005, s. 1-14.

Bayder, Osman. “Mezhebin Kurucu İmamına Muhalefetin İmkan ve Sınırı: Hanefi Mezhebi Örneği” Yayınlanmamış Doktora Tezi. Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2015.

Bayrak, Hasan. “Diyanet İşleri Başkanlığı DİYK’nun Ticari Hayatla İlgili Bazı Karar Ve Mütalaalarını Fıkhi Aaçıdan İncelenmesi” Yayınlanmamış Yüksek

Lisans Tezi. Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Bedir, Murteza. *Buhara Hukuk Okulu,* İstanbul: İSAM Yayınları, 2014.

Bekdaş, Said. *Tekvinü'l-mezhebi'l-Hanefî*. Beyrut: Daru'l-Beşairi'l-İslam Hukukyye, 2015.

Bereketi, Muhammed Amimu'l-İhsan. *Edebü'l-müfti (Kavâidü'l-Fıkh ile birlikte)*. Beyrut: Daru'l-Kutubi'l-İlmiye, 2020.

Beyaz, Saide. "II. Meşrutiyet Dönemi İslam Hukuku Tartışmalarında Diyanet Ve Kaza Kavramları" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Hitit Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Beyzâvî, *Envârü't-tenzîl ve esrârü't-teʾvîl,* thk. Muhammed Abdurrahman el-Mer'âşlî, Beyrut: Dâru İhyâi't-Türâsi'l-Arabî, 1418.

Bezzazi, Muhammed b. Muhammed el-Kerderi. *el-Fetâve'l-Bezzâziyye (el-Câmiu'l-veciz)*. Beyrut: Daru'l-Kutubi'l-İlmiye, 2016.

Bilmen, Ömer Nasuhi. *Hukukı İslâmiyye ve Istılâhâtı Fıkhiyye Kâmusu*, 8 Cilt, İstanbul, 1982.

-------. *Büyük İslam İlmihali*, Bilmen Kitabevi, İstanbul, 1982.

Biltâcî, Muhammed. *Menâhicu't-teşrîi'l-İslâmî fi'l-karni's-sâni'l-hicrî,* Kahire, 2004.

Boyacıoğlu, Ramazan. "Hilafetten Diyanet İşleri Başkanlığı'na Geçiş" Yayınlanmamış Doktora Tezi. Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 1992.

Buhârî, Ebu Abdillah. *Sahihu'l-Buhârî*. Beyrut: Daru İbn Kesir, 2002.

Burak, Guy. *The Second Formation of Islamic Law*. New York: Cambridge University Press, 2015.

Burhânî, Burhaneddin Mahmud b. Ahmed b. Abdilaziz. *el-Muhîtu'l-Burhânî*. Karaci: İdâretü'l-Kur'an ve'l-Ulûmü'l-İslam Hukukyye, 2004.

Büyükakın, İnci. "Güncel Fıkhi Sorular Işığında Fetva ve İşlevi" Yayınlanmamış Lisans Tezi. M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2002.

Büyük Haydar Efendi. *Usûl-i Fıkıh Dersleri*, İstanbul tarihsiz.

Cessâs, Ebû Bekr Ahmed b. Ali er-Râzî, *el-Fusûl fi'l-usûl,* thk. Uceyl Câsim en-Neşemî, (Uceyl Câsim, Mukaddime), 2.bs., Kuveyt: Vizâratü'l-Evkâf veş-Şuûni'l-İslâmiyye, 1414/1994.

-------. *Şerhu Muhtasari't-Tahâvî,* thk. Ismetullah Muhammed, Beyrut: Dârü'l-Beşâiri'l-İslâmiyye, 1431/2010.

Cevziyye, İbnu'l-Kayyim Muhammed b. Ebi Bekr b. Eyyub ez-Zurâî. *Bedâi'u'l-fevâid*. Mekke: Daru Alemi'l-Fevaid, 1425.

-------. *İ'lâmü'l-muvakkı'în an Rabbi'l-Âlemin.* Beyrut: el-Mektebetu'al-Asriyye, 2003.

Cici, Recep. "Osmanlı Hanefîliği: Hanefî Mezhebi'nin Resmî Mezhep Haline Gelmesi", *Devirleri Aydınlatan Meş'ale: İmâm-ı A'zam Uluslararası Sempozyum Tebliğler Kitabı*, 28-30 Nisan 2015, Eskişehir, 2015, s. 261-273.

-------. "Kolaylık Prensibinin Hukukî Hayata Yansıma Biçimleri: Hanefî Mezhebi Örneği", *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 2005, cilt: XIV, sayı: 1, s. 61-88.

-------. "Osmanlı Hukuk Düşüncesini Etkileyen Başlıca Kaynaklar", *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 1999, cilt: VIII, sayı: 8, s. 215-246.

-------. "Molla Fenari'nin Osmanlı Hukuk Düşüncesindeki Yeri", *Uluslararası Molla Fenari Sempozyumu* (4-6 Aralık 2009 Bursa) -Bildiriler- = International Symposium on Molla Fanari (4-6 December 2009 Bursa) -Proceedings-, 2010, s. 239-258.

-------. "Molla Hüsrev'in Osmanlı Hukuk Düşüncesindeki Yeri", *Uluslararası Molla Hüsrev Sempozyumu* (18-20 Kasım 2011 Bursa) Bildiriler = International Symposium on Mulla Khusraw (18-20 November 2011 Bursa) Proceedings, 2013, s. 153-180.

Chehata, Chafik. "Hukuk Mantığı ve İslâm Hukuku", çeviren: İbrahim Kâfi Dönmez, *Fıkıh Usulü İncelemeleri*, 2014, s. 423-441.

Cihan, Ravza "Şeyhülislâm Abdürrahim Efendi'nin Fetvaları Işığında XVIII. Yüzyılda Osmanlı'da Hukukî Hayat" Yayınlanmamış Doktora Tezi. M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2016.

Cin, H./Akgündüz, A. *Türk-İslâm Hukuk Tarihi*, 2 cilt, İstanbul, 1990.

Cürcanî, Ali b. Muhammed eş-Şerif. *Kitabü't-Ta'rifât*. Beyrut: Daru'n-Nefâis, 2007.

Cürcanî, Ebu Abdillah Yusuf b. Ali b. Muhammed. *Hizâneü'l-ekmel*. Beyrut: Daru'l-Kütübi'l-İlmiye, 2015.

Cüveynî, Ebü'l-Meâlim Abdulmelik b. Abdillah İmamü'l-Haremeyn. *el-Ğıyasi*. Beyrut: Daru'l-Minhac, 2011.

Çağıl, O. M. *Hukuka ve Hukuk İlmine Giriş (Hukuk Başlangıcı Dersleri)*, I-II, İstanbul. 1966.

Çınar, Fatih. "Klasik Donem Fıkıh Usulu Literaturunde Edebü'l-Fetvanın Yeri". *Bingöl İlahiyat Fakültesi Dergisi* 17 (Haziran 2021).

Dalgın, Nihat. "İslam Hukuku ve Evrenselliği", *Mehir*, 1999, sayı: 3, s. 77-80.

-------. "Değişim Stratejisi Açısından Hukuk ve İslam Hukuku", *Ondokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 2003, sayı: 16, s. 73-109.

-------. "Sosyal Değişim ve İslam Hukuku", *Marife: Dini Araştırmalar Dergisi* (Bilimsel Birikim), 2003, cilt: III, sayı: 2, s. 59-82.

Daniel, Raymond. "Dinler ve Sosyal Değişmeler: Afrika Şehir Çevrelerinde Yapılan Anketler", çev.: İzzet Er, *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 1987, cilt: II, sayı: 2, s. 205-218.

Debûsî, Ebû Zeyd Abdullah (Ubeydullâh) b. Muhammed b. Ömer b. Îsâ, *Takvîmü'ledille fi'l-usûl,* thk. Abdürrahim Ya'kûb, Riyad: Mektebetü'r-Rüşd, 1430/2009.

-------. Teʾsîsü'n-nazar fi'htilâfi'l-eʾimme, thk. Mustafa Muhammed el-Gabbânî ed-Dımaşkî, Kahire: Mektebetü'l-külliyeti'l Ezheriyye, tsz.

Demiray, Mustafa. "Serahsi'de Kazai Hüküm-Diyani Hüküm Ayrımı" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2001.

Demir, Oğuzkağan. “Hanefi Resmü'l-mufti Literatüründe Fetva Verme Yöntemleri (Tahric-Tercih-Taklid)” Yayınlanmamış Doktora Tezi. M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2024.

Deniz, Gülsüm. “İslam Hukuku’nda Yenileşme ve Tanzimat Sonrası Osmanlı İmparatorluğu’nda Aile Hukuku İle İlgili Yenilikçi Düşünceler” Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 1992.

Der’ân, Abdullah b. Abdulaziz. *el-Fetvâ fi’l-İslâm*. Riyad: Mektebetu’t-Tevbe, 2008.

Desroche, Henri. “Din Sosyolojisi ve Gelişme Sosyolojisi (I)”, çev: İzzet Er, *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 1991, cilt: III, sayı: 3, s. 247-255

-------. “Din Sosyolojisi ve Gelişme Sosyolojisi (II)”, çev: İzzet Er, *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 1991, cilt: III, sayı: 3, s. 257-266

Dihlevî, Mahmûd b. Muhammed, *İfadâtü’l-Envâr fî İdâetü’l-Usuli’l-Menâr*, thk. Halid Muhammed Abdülvahid, Beyrut: Mektebetü’r-Rüşd, 1423/2002.

Dihlevî, Şah Veliyyullâh Ahmed b. Abdirrahîm b. Vecîhiddîn el-Fârûkî, “*el-İnsâf fî beyani sebebi’l-ihtilâf beyne’l-fukahâi ve’l-müctehidîn”* nşr. Abdülfettah Ebû Gudde, 2.bs., Beyrut: Dârü’n-Nefâis, 1406/1986.

-------. *Hüccetullâhi’l-bâliga*. Beyrut: Daru İbni Kesir, 2010.

Dönmez, İbrahim Kâfi. *Fıkıh Usûlü İncelemeleri*. İstanbul: İSAM Yayınları, 2014.

-------. “Fıkıh Usulünün İşlevi ve İctihad Yöntemleri Hakkında Genel Bir Değerlendirme”, *Fıkıh Usulü İncelemeleri*, 2014, s. 71-83.

-------. “İslâm Hukukunda Müctehidin Naslar Karşısındaki Durumu ile Modern Hukuklarda Hâkimin Kanun Karşısındaki Durumu Arasında Bir Mukayese”, *Fıkıh Usulü İncelemeleri*, 2014, s. 125-152.

-------. “M. Hamdi Yazır’ın Fıkıh Usulü Anlayışı,” *Fıkıh Usulü İncelemeleri*, 2014, s. 95-103.

-------. “İcmâ”, *DİA,* C. 21, İstanbul: TDV Yayınları, 2000.

-------. “İllet”, *DİA*, C. 22, İstanbul: TDV Yayınları, 2000.

-------. “Mühâyee”, *DİA*, C. 31, Ankara: TDV Yayınları, 2020.

-------. “Örf”, *DİA*, C. 34, İstanbul: TDV Yayınları, 2007.

-------. “Sebep”, *DİA*, C. 36, İstanbul: TDV Yayınları, 2009.

Dûsekî, Muhsin Salih. *Davâbitü'l-fetvâ fi'ş-Şeriati'l-İslâmiyye*. Riyad: Mektebetu Nizar Mustafa b. Baz, 2007.

Ebû Hanîfe. *el-Âlim ve'l-Muteallim, İmâm-ı A'zam'ın Beş Eseri* içinde, İstanbul. 2008

Ebû Hanîfe. *el-Fıkhu'l-Ebsât, İmâm-ı A'zam'ın Beş Eseri* içinde, İstanbul, 2008.

Ebü'l-Hac, Salah Muhammed. *el-Mesailü'l-muhâlife li resmi'l-müfti fi Muhtasari'l-Kudûrî*. Urdün: Merkezu Envari'l-Ulema li'd-Dirasat, 2020.

Ebû Tâlib el-Mekkî,. *Kûtü'l-Kulûb fî Muâmeleti'l-Mahbûb ve Vasfi Tarîki'l-Mürîd ilâ Makâmi't-Tevhîd*, Beyrut, 1995.

Ebu Zehra, M. *Tarihü'l-mezâhibi'l-İslâmiyye,* Kahire.

-------. *Ebû Hanîfe*, Çev. Osman Keskioğlu, Ankara. 2005

-------. *İmam Şâfiî*, Çev. O. Keskioğlu, Ankara. 1984

-------. *İslam Hukuku Metodolojisi*, Çev. Abdülkadir Şener, Ankara.1986.

Elmalılı Hamdi. “Dinimiz Devletimiz”, *I. Tasvîr-i Efkâr* sy.2587 11 Kanunıevvel 1334 (11 Aralık 1918) s.2.

-------. “Dinimiz Devletimiz”, *II. Tasvîr-i Efkar* sy.2587 17 Kanunıevvel 1334 (117Aralık 1918) s.1-2.

-------. “Müslümanlık Mâni'i Terakkî değil, Zâmin-i Terakkîdir I”. *Sebilürreşâd* sy544-545 27 Zilkade 1341 s.187-189.

-------. “Teceddüdün Şer'an Lüzumu ve Şerâiti I”, İstanbul: Eşref Edib, 8 Teşrin-i Sani 1339. *Sebilü'r-Reşad (Sırat-ı Müstakim)* cilt: XXIII, sayı: 574, sayfa: 17-19.

-------. “Teceddüdün Şer'an Lüzumu ve Şeraiti II” İstanbul: Eşref Edib, 15 Teşrin-i Sani 1339. *Sebilü'r-Reşad (Sırat-ı Müstakim)* cilt: XXIII, sayı: 575, sayfa: 38-39

-------. “Müslümanlık Mani-i Terakki Değil, Zamin-i Terakkidir”, İstanbul: Eşref Edib, 2 Ağustos 1339. *Sebilü’r-Reşad (Sırat-ı Müstakim)* cilt: XXII, sayı: 547-548, sayfa: 5-7.

el-Mevsû’atü’l-Fıkhiyye el-Kuveytiyye, Kuveyt: Vizâretü’l-Evkâf ve’ş-Şuûni’l-İslâmiyye, 1414/1994.

Emîr Pâdişah, Muhammed Emîn b. Mahmûd el-Hüseynî el-Buhârî el-Mekkî (ö.987/1579), *Teysîrü’t-Tahrîr*, Kahire: Mustafa el-Bâbî el-Halebî, 1350-1351/1931-1932.

Emrullah Dumlu, “Hürmet-i Müsâhere ve İlgili Bazı Meseleler”, *İslâm Hukuku Araştırmaları Dergisi,* S. 29, s. 204, Konya: 2017.

Erdin, Halil İbrahim. “John Locke’un Perspektifinden Türkiye’de Devlet-Din İlişkisi Ve Diyanet İşleri Başkanlığı” Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2015.

Erdoğan, M. *Fıkıh İlmine Giriş*, İstanbul. 2009.

-------. *İslam Hukukunda Ahkâmın Değişmesi*, İstanbul. 2016.

Er, İzzet. “Sosyal Bilimlerde ve İslam’da Din Anlayışı”, *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 1998, cilt: VII, sayı: 7, s. 1-12.

-------. “Din Devlet İlişkisi ve Diyanet İşleri Başkanlığı”, *Diyanet İlmi Dergi*, 2009, cilt: XLV, sayı: 3, s. 15-22.

-------. “Demokrasi ve Antidemokratik Anlayışlar Çerçevesinde Osmanlı Yönetim Sistemi”, *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 2004, cilt: XIII, sayı: 1, s. 1-16.

-------. “Bugünkü Avrupa’da Din-devlet İlişkileri”, *Din-Devlet İlişkileri Sempozyumu*, 1996, s. 131-137.

-------. “Ticari ve İktisadi Hayat Kaynaklı Dinî Problemler - I”, *Güncel Dinî Meseleler İstişare Toplantısı - II* (16-18 Kasım 2007), 2008, s. 257-302.

Esen, Abdullah Kıvanç. “CHP İktidarı Döneminde Diyanet İşleri Reisliği’nin Devlet İçindeki Konumu” Yayınlanmamış Doktora Tezi. Galatasaray Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Eşit, Yusuf. "İbn Abidin'in Şerhu Ukûdi Resmi'l-Müftî Adlı Eseri ve Bu Eser Işığında Müftünün Mezhep İçi Farklı Görüşler Karşısındaki Durumu" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2009.

Farfûr, Veliyyuddin b. Muhammed Salih el-Farfur. *el-Fetva*. Dımaşk: Daru'l-Farfur, 2010.

Faruqi, Muhammed Y. "Râşid Halifelerin ve İlk Dönem İslam Hukukçularının Kararlarında Örf Telakkisi", çev: Talip Türcan, *Diyanet İlmi Dergi*, 1994, cilt: XXX, sayı: 1, s. 45-58.

Gaddumi, Shadı I. A. "لتعليل المصلحي في المذهب الحنفي (بدائع الصنائع مثالا) / Hanefî Mezhebinde Maslahatla Ta'lil (Bedâ'i'u's-Sanâ'i' Örneği)" Yayınlanmamış Doktora Tezi. Sakarya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Gazzâlî, Ebû Hamid Muhammed. *el-Mustasfâ*. Beyrut: Daru'n-Nefâis, 2011.

Goldziher, I. "Fıkıh", *Millî Eğitim Bakanlığı İslam Ansiklopedisi*, IV, İstanbul, 1978.

Güler, İsmail. "Diyanet İşleri Başkanlığı'na Sorulan Fetvalara Göre Türkiye'de Dini Hayat (1998-2001 Fetvâlarına Göre)" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2004.

Günay, H. Mehmet. "Hanefi Mezhebinin Mezhep İci İşleyişi: Goruşler Hiyerarşisi ve Ebu Hanife'nin Görüşünü Tercih Edildiği Durumlar" 419. Bursa: Kurav Yayınları, 2005.

Haçkalı, Abdurrahman. "İzzuddin b. Abdisselam'da Maslahat Nazariyesi" Yayınlanmamış Doktora tezi. Ondokuz Mayıs Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 1999.

Halifî, Vesile. *Fıkhu't-tenzîl*. Beyrut: Daru İbn, 2015.

Halili, Luey b. Abdurrauf. *Esbâbu udûli'l-Hanefiyye ani'l-fütyâ bi zâhiri'r-rivâye*. Amman: Daru'l-Feth, 2016.

Hallaf, Abdulvahhab. *Mesâdiru't-teşri'i'l-İslâmî,* Mısır: Daru'l-Kitabi'l-Arabi, 1955.

Hallaq, Wael b. *İslam Hukukuna Giriş*. (trc. Necmeddin Kızılkaya). İstanbul: Ufuk Yayınları, 2014.

-------. *Islamic Legal Interpretation (Muftis And Their Fatwas)*. London: Harvard University Press, 1996.

Hamevî, Ebü'l-Abbâs Şihâbüddîn Ahmed b. Muhammed el-Hasenî (el-Hüseynî), *Gamzü 'uyûni'l-besâʾir 'alâ mehâsini'l-Eşbâh ve'n-nezâʾir,* Beyrut: Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1405/1985.

Hamdan, Ahmed b. *Sıfetü'l-müfti ve'l-müstefti*. Riyad: Daru's-Sumey'î, 2015.

Hamîdullah, Muhammed. "Müslümanlarda Hukuk Felsefesi, çev: İbrahim Kâfi Dönmez, *Fıkıh Usulü İncelemeleri*, 2014, s. 105-122.

Hasanova, Samire "Modernleşme Sürecinde İslam Hukukunda Maslahat Tartışmaları" Yayınlanmamış Doktora Tezi. M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2007.

Hasîrî, Mahmûd b. Ahmed Cemâleddîn, *et-Tahrîr fî şerhi'l-Câmi'i'l-kebîr*, thk. Ali Ahmed en-Nedvî, Kahire: Matbaatü'l-Medenî, 1411/1991.

Hınn, Mustafa. *Dirâse tarihiyye li'l-Fıkhi ve Usûlihî*. Dımaşk: eş-Şeriketü'l-Muttehide, 1984.

Himsi, Line. *Tarihu'l-fetvâ fi'l-İslâm*. Beyrut: Daru'r-Reşid, 1996.

İbn Âbidîn, Muhammed Emîn b. Ömer b. Abdilazîz el-Hüseynî ed-Dımaşkî, *Şerhu resmi'l-müftî,* thk. Hâmid Ali el-Uleymî, Karaçi: Dârü'n-Nûr, 1436/2015.

-------. *Neşrü'l-arf,* nşr. Salah Muhammed Ebü`l-Hac, Amman: Merkezu envâri'lulemâ, 1441/2020.

-------. *Reddü'l-muhtâr 'ale'd-Dürri'l-muhtâr*, thk. Adil Ahmed Abdülmevcud, Ali Muhammed Muavviz, Riyad: Dâru Âlemi'l-Kütüb, 1423/2003.

İbn Emîru Hâc, Ebû Abdillâh Şemsüddîn Muhammed b. Muhammed b. Muhammed el-Halebî, *et-Takrîr ve't-tahbîr,* Beyrut: Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1419/1999.

İbn Haldûn. *Mukaddimetü İbn Haldûn*. Beyrut: Muessesetü'r-Risâle ve'n-Nâşirun, 2010.

İbn Melek, Muhammed b. Ebubekir. *Şerhu Menâri'l-envâr*. Beyrut: Daru'l-Kutubi'l-İlmiye, 1308.

İbn Nüceym, Zeynuddin b. İbrahim. *el-Bahru'r-râik Şerhu Kenzi'd-dekâik*. Beyrut: Beyrut: Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1997.

-------. *el-Eşbâh ve'n-nezâir bi hâşiyetihi Nüzhetü'n-nevâzir ale'l-Eşbâh ve'n-nezâir*. Beyrut: Daru'l-Fikr, 1999.

-------. *el-Fevâidü'z-Zeyniyye*. yy.: Daru İbnu'l-Cevzi, ts.

-------. *Fethu'l-Gaffâr bi Şerhi'l-Menâr*. Beyrut: Daru'l-Kutubi'l-İlmiye, 2001.

-------. *Resâilu İbn Nüceym (er-Resâilü'z-Zeyniyye fi mezhebi Ebi Hanife)*. Kahire: Darüs-Selâm, 1999.

İbn Rüşd, Ebü'l-Velid Muhammed b. Ahmed b. Muhammed. *Bidâyetü'l-müctehid ve nihâyetü'l-muktesid*. Beyrut: Müessesetü'r-Risâle, 2010.

İbn Salâh, Ebû Amr Takiyyüddin Osman b. Salahuddin Abdurrahman b. Musa eş-Şehrezurî. *Edebü'l-müftî ve'l-müstefi*. Beyrut: Alemü'l-Kütüb, 1986.

İbnü'l-Hümam, Kemaleddin Muhammed b. Abdulvahid. *et-Tahrir fi Usûli'l-Fıkh*. Mısır: Matbaatu Mustafa el-Bâbi, 1351.

-------. *Şerhu Fethü'l-kadîr*. Beyrut: Daru'l-Kutubi'l-İlmiye, 2003.

İnanır, Ahmet. "İbn Kemal'in Fetvaları Işığında Osmanlı'da İslam Hukuku", Yayınlanmamış Doktora tezi. İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2000.

Kacır, Temel, "Temel İhtiyaç Maddelerini Temin Etmek İçin Biriktirilen Paranın Zekâttan Muafiyeti Meselesi" *International Congress of Islamic Economy, Finance and Ethics Proceedings Book* December 12-13, 2020 İstanbul /Turkey, 2020, s. 22-31.

Kaloshi, Rahim. "Fetâvâ-yı Üskûbî ve Fetâvâ-yı Ahmediyye'ye Göre İslâm Aile Hukuku" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2017.

Kara, Emine. "Şeyhülislamlıktan Diyanete Değişen Dini Bilgi, Otorite ve Meşruiyet Anlayışı Bağlamında Sivil Diyanet Tartışmaları" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Necmettin Erbakan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Karagöz, Fatih. “Serahsi’nin İcmâ’ Anlayışı ve Modern Hukuktaki İctihadı Birleştirme Kararıyları İle Mukayesesi” Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2004.

Karaman, Hayreddin. “Günümüzün Dini Problemleri ve Çözüm Yolları”, *Günümüz Din Bilimleri Araştırmaları ve Problemleri Sempozyumu*, (Samsun, 27-30 Haziran 1989), 1989, s. 17-24.

-------. “İslam Hukukunun Hususiyetleri ve Roma Hukuku ile Münasebeti”, *Diyanet İlmi Dergi (Diyanet İşleri Başkanlığı Dergisi)*, 1973, cilt: XII, sayı: 1, s. 33-37.

-------. “Fıkıhta Gelenek ve Yenileşme”, I. Uluslararası Kutlu Doğum İlmî Toplantısı: İslam, Gelenek ve Yenileşme = The 1st International “Kutlu Doğum” Symposium: Islam Tradition and Change, 1996, s. 29-40.

-------. “İctihadın İslam düşüncesine katkısı”, *II. Uluslararası İslam Düşüncesi Konferansı*, İstanbul 25-27 Nisan 1997, 1997, s. 187-197 Türkçe [D056620].

-------. “İslâm Dünyasnda Yeni İctihad Teşebbüsleri”, *Uluslararası Birinci İslam Araştırmaları Sempozyumu Tebliğ ve Müzakereler*, 16-18 Eylül, 1985, İzmir, 1985, s. 183-198.

Karâfî, Şihâbuddin Ebü’l-Abbâs Ahmed b. İdris. *el-Furûk*. Beyrut: Dârü’l-Kütübi’l-İlmiyye, 1998.

-------. *el-İhkam fi temyizi’l-fetâvâ ani’l-ahkâm*. Beyrut: Daru’l-Beşairi’l-İslam Hukukyye, 2009.

Kardavî, Yusuf. *el-Fetvâ beyne’l-indıbâti ve’t-tesebbut*. Kahire: Daru’s-Sahve, 1988.

Kasaboğlu, Ahmet Hamdi. “Fetva Usulü ve İctihat Üzerine”, *Diyanet İlmi Dergi (Diyanet İşleri Başkanlığı Dergisi)*, 1973, cilt: XII, sayı: 1, s. 43-46.

Kasanî, Alâuddin Ebubekr b. Mes’ûd. *Bedâi’u’s-sanâî fi tertibi’ş-Şerâi’*. Beyrut: Dârü’l-Kütübi’l-İlmiyye, 2002.

Kaşıkçı, Osman. “Mecelle’nin Hazırlanışı, Özellikleri Üzerinde Yapılan Değişiklik Çalışmaları” Yayınlanmamış Doktora Tezi. İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 1995.

Kefevî, Ebü'l-Bekâ Eyyub b. Musa el-Hüseynî. *el-Külliyyât*. Beyrut: Muessesetü'r-Risâle, 2011.

Keşşî, Ahmed b. Musa. *Mecmû'u'l-havâdis ve'n-nevâzil ve'l-vâkıât*. Beyrut: Daru İbn Hazm, 2023.

Kocagöz, Erdoğan. "Yöneten ve Yönetilen Bağlamında Mecelle'nin 58. Maddesinin (Raiyye, Yani Teb'a Üzerine Tasarruf Maslahata Menûttur.), İncelenmesi" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. İzmir Katip Çelebi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Koru, Onur. "Osmanlı Hukuku Yürürlük Ve Bilgi Kaynaklarıarasında Fetva" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Köse, Saffet. "İslâm Hukukunun Modern Hukuka Katkıları Konusunda Bir Deneme", *Makâlât*, 1999, sayı: 1, s. 7-33

-------. "Hukuk mu Ahlak mı? İslam Nokta-i Nazarından Din-Ahlak-Hukuk İlişkisi Bağlamında Bir İnceleme", *İslam Hukuku Araştırmaları Dergisi*, 2011, sayı: 17, İmam-ı Azam Ebu Hanife özel sayısı, s. 15-50

-------. Hz. Ömer'in Bazı Uygulamaları Bağlamında Ahkâmın Değişmesi Tartışmalarına Bir Bakış, *İslâm Hukuku Araştırmaları Dergisi*, 2006, sayı: 7, s. 13-50

-------. Modern Toplumun İhtiyaç Stratejisi -Gerçek İhtiyaçtan Suni İhtiyaca-, *Din ve Hayat: İstanbul Müftülüğü Dergisi*, 2011, sayı: 13, s. 74-77

-------. "Mezhep Görüşleriyle İlgili Farklı Nakiller", *İslâmî Sosyal Bilimler Dergisi*, 1995, cilt: III, sayı: 1, s. 101-128

-------. Kültürel Formların Düşüşü ve İslam Hukuk Yaşantının Sekülerleşmesi -Selefi Akım ve Modernist Söylemin Dindarlığı Dönüştürücü Etkisi-, *İslam Hukuku Araştırmaları Dergisi*, 2020, sayı: 35, s. 1-42

-------. "Mustafa Ahmed ez-Zerkâ' (1907-1999): Hayatı - Eserleri - İslam Hukuku İle İlgili Bazı Görüşleri - Fetvalarından Örnekler", *İslâm Hukuku Araştırmaları Dergisi*, 2005, sayı: 6 [Son Asır İslâm Hukukçuları Özel Sayısı], s. 585-615

-------. “Prof. Dr. Muhammed Ma’rûf ed-Devâlîbî: Hayatı - Bazı Siyâsî Faaliyetleri - İslam Hukuku Alanındaki Bazı Görüşleri – Eserleri”, *İslâm Hukuku Araştırmaları Dergisi*, 2005, sayı: 6 (Son Asır İslâm Hukukçuları Özel Sayısı), s. 681-698

-------. “Muhammed Ebû Zehre (1898-1974): Hayatı - İslam Hukuku ve Diğer Disiplinlerle İlgili Bazı Görüşleri – Eserleri”, *İslâm Hukuku Araştırmaları* Dergisi, 2005, sayı: 6 (Son Asır İslâm Hukukçuları Özel Sayısı), s. 479-496.

Kurt, Fatih. “DİYK’na İntikal Eden İnançla İlgili Soruların Kelam İlmi Açısından Değerlendirilmesi” Yayınlanmamış Doktora, Tezi. M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2013.

Kurtubî, Muhammed b. Ahmed. *el-Câmi’ li Ahkâmi’l-Kur’ân*, Beyrut, 2006.

Likkânî, İbrahim. *Menaru usûli’l-fetvâ ve kavâidü’l-iftâ bi’l-akvâ*. Rabat: Vizarâtü’l-Evkâf ve’ş-Şuûni’l-İslam Hukukyye, 2002.

Mafratoğlu, Recepali. “Diyanet İşleri Başkanlığı DİYK Kararları ve Dayandığı Şer’î Deliller” Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dalı, 2015.

Mahmesânî, Subhî. “İslâm Hukukunun Tedvini II”, çev: İbrahim Kâfi Dönmez, *Fıkıh ve Fıkıh Tarihi İncelemeleri*, 2014, s. 431-444.

Manastırlı İsmail Hakkı “Bab-ı İctihad Mesdud mudur? [-I]”. İstanbul: Eşref Edib, 12 Mart 1325. *Sırat-ı Müstakim (Sebilü’r-Reşad)*.

-------. “Bab-ı İctihad Mesdud mudur? [-III] ”, İstanbul: Eşref Edib, 26 Mart 1325. *Sırat-ı Müstakim (Sebilü’r-Reşad)*.

-------. “Ahkâm-ı İslam Hukukyye ve İctihad [-I] ”, İstanbul: Eşref Edib, 19 Şubat 1324. *Sırat-ı Müstakim (Sebilü’r-Reşad)* cilt: II, sayı: 28, sayfa: 17-18.

-------. “Ahkâm-ı İslam Hukukyye ve İctihad [-II] ”, İstanbul: Eşref Edib, 26 Şubat 1324. *Sırat-ı Müstakim (Sebilü’r-Reşad)* cilt: II, sayı: 29, sayfa: 33-34.

-------. “Ahkâm-ı İslam Hukukye ve İctihad: Şer’ ve kanun ”, İstanbul: Eşref Edib, 5 Mart 1325. *Sırat-ı Müstakim (Sebilü’r-Reşad)* cilt: II, sayı: 30, sayfa: 50-52.

-------. “Bab-ı İctihad Daima Küşade Bulunmaktadır ”, İstanbul: Eşref Edib, 2 Nisan 1325. *Sırat-ı Müstakim (Sebilü’r-Reşad)* cilt: II, sayı: 34, sayfa: 115-117.

Mekkî, (İbnu Molla Ferrûh) Muhammed b. Abdilazim. *el-Kavlü's-sedid fi ba'di mesâili'l-ictihâdi ve't-taklîd*. Kuveyt: Daru'd-Da've, 1988.

Mercânî, Şihabüddin. *Nazûratü'l-hakk*. İstanbul: Daru'l-Feth, 2012.

Molla Cîven, Ahmed b. Ebî Saîd b. Abdillâh (Ubeydillâh) el-Leknevî, *Nûrü'l-envâr fî şerhi'l-Menâr,* thk. Fethî Mevlân Abdülvahid el-Hâlidî-Mahmûd Ali Dâvûd el-Ubeydî, Lübnan: Dâru Nuri's-Sabah, 2015.

Molla Fenâri. *Fusûlü'l-bedâi'*. Beyrut: Daru'l-Kutubi'l-İlmiye, 2006.

Nanay, Zeyne. "Bir Heyet İctihadı Kurumu Olarak Avrupa Fetva ve Araştırmalar Meclisi: Kararlar ve Usul," Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Nevevî, Ebû Zekeriyya Yahya b. Şeref. *Adâbü'l-fetvâ ve'l-müfti ve'l-müstefti*. Kahire: Daru'l-Fikri'l-Arabi, 1998.

Ocakoğlu, Ömer Faruk "Hanefi Mezhebi'nin Mezheb İçi İşleyişinde Örfün Korunumu: İbn Âbidîn'in "Örf Risalesi" Örneği" YayınlanmamışYüksek Lisans Tezi. Sakarya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2004.

Okumuş, Ejder. "Sosyolojinin Din Sorunsalı", *Din Sosyolojisi*, 2013, s. 75-104.

-------. "Toplumsal Değişim ve Din, Din Sosyolojisi, 2012, s. 271-296.

-------. "Din ve Sosyalleşme", *Turkish Studies = Türkoloji Araştırmaları: International Periodical for the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic*, 2014, cilt: IX, sayı: 11, s. 429-454.

-------. "Osmanlı Şibih-Laik Tanzimat Devleti'nin Oluşum Sürecinde Ekonomide Laikleşmenin Belirtileri", *İslâmî Araştırmalar*, 2006, cilt: XIX, sayı: 1 (İslâmî İlimlerde Terminoloji Sorunu -I-), s. 175-191.

-------. "Dindarlık ve Diyanet", *Eski Yeni Üç Aylık Düşünce Dergisi [Eskiyeni: Anadolu İlahiyat Akademisi Araştırma Dergisi = The Anatolian Theological Academy Research Journal, Eskiyeni: Sosyal Bilimler Dergisi = A Journal of Social Sciences*, 2008, sayı: 10, s. 39-44.

Okumuş, Ejder. "Mezhepler Sosyolojisi -Bir Giriş Denemesi-", *Uluslararası İmam-ı Azam ve Birlikte Yaşama Hukuku Sempozyumu Tebliğleri*, 7-8 Mayıs 2015 = International Ebu Hanifa and Cohabitation Law Symposium, 2015, s. 43-58.

-------. “Bedene Müdahelenin Sosyolojisi”, *e-Şarkiyat İlmi Araştırmalar Dergisi*, 2009, cilt: I, sayı: 2, s. 1-15.

-------. “İbn Haldun’un Osmanlı Düşüncesine Etkileri”, *Geçmişten Geleceğe İbn Haldun -Vefatının 600. Yılında İbn Haldun’u Yeniden Okumak*- 3-4 Haziran 2006, 2006, s. 81-118.

Özdemir, Merve. “Osmanlı Fetva Mecmualarında” Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Tıp İstanbul Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, 2016.

Özlü, Mustafa. “Tanzimat Sonrası Modern Hukuk Arayışları ve Mecelle Örneği” Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Ondokuz Mayıs Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, 2020.

Öztürk, Ali. “İbn Abidin’in Reddü’l-Muhtar Adlı Eserinde Ahkâmın Değişmesi” Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi. M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2003.

Paşaoğlu, Mehmet Talha. “Din-Siyaset İlişkisinin Kurumsallaşması: Diyanet İşleri Başkanlığı Örneği,” Yayınlanmamış Doktora Tezi. Ondokuz Mayıs Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Pezdevî Fahrulislam Ali b. Muhammed, *Kenzü’l-Vusûl ilâ Ma’rifeti’l-Usûl*, I-IV (Abdulazîz el-Buhârî’nin *Keşfü’l-Esrâr*’ı ile), Beyrut, 1994.

Pınar, Adem. “İslâm Hukukunda Karâfî, İbn Kayyim Ve İbn Abidîn’in Örf Nazariyesinin Gelişimine Katkıları” Yayınlanmamış Yüksek Lisans tezi. İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Raysûnî, Ahmed. “Makâsıd ve İctihat Şatıbî Merkezli Bir Bakış”, Çev. Ahmet Yaman, *Diyanet İlmi Dergi*, 2003, cilt: XXXIX, sayı: 3, s. 65-86.

Saylan, Şenol. *Hanefilerde Mezhep Usûlü, (Takdim Yazısı: Murteza Bedir, Fetva ve Değişim).* İstanbul: Klasik Yayınları, 2016.

Saylık, Cemalettin. “1950 Sonrası Dönemde Yayınlanan İslam Düşüncesine Dair Eserlerde Tecdid-Islahat ve Reform Kavramları” Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 1996.

Selek, Hasan "Mütûn-i Erbaa'da Tercih Farklılıkları (Temel İbadetler)" Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Necmettin Erbakan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2020.

Semerkandî, Ebû Bekr Alâüddîn Muhammed b. Ahmed b. Ebî Ahmed, *Mîzânü'l-usûl fî netâici'l-'ukûl*, nşr. Muhammed Zekî Abdülber, Devha: 1404/1984.

Serahsî, Ebû Bekr Şemsüleimme Muhammed b. Ebî Sehl Ahmed (ö.483/1090), *el-Mebsût*, thk. Muhammed Hasan Muhammed Hasan İsmail eş-Şâfiî, Beyrut: Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1421/2001.

Seyyid Bey. *Medhal*. İstanbul: Matbaa-yi Amire, 1333.

Simâvî, Şeyh Bedreddin. *Yargılama Usûlune Dair (Camiu'l-Fusûleyn)*. İstanbul: T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları, 2012.

Şahin, Osman. "İslam Hukukunda Fetva Usulü" Yayınlanmamış Doktora Tezi. Ondokuz Mayıs Üniversitesi Sosyal Bilimler, 2002.

-------. *Fetvâ Âdâbı*. Samsun: yy., 2009.

Şâtıbî, İbrahim b. Musa Ebû İshâk. *el-Muvâfakât*. Beyrut: Daru'l-Kitabi'l-Arabî, 2008.

Şenocak, İhsan. "İslâm Hukukunda Örfün Hükümlere Etkisi", (Yayınlanmamış Doktora tezi. Ondokuz Mayıs Üniversitesi / Sosyal Bilimler Enstitüsü / Temel İslam Bilimleri Anabilim Dalı, 2011).

Şeybanî, Muhammed b. Hasen. *el-Asl* (thk. Mehmet Boynukalın). Beyrut: Daru İbn Hazm, 2012.

Şimşek, Murat. "İslam Hukukunda Bağlayıcılık Bakımından Hz. Peygamber'in Tasarrufları" Yayınlanmamış Doktora tezi. Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2008.

Şola, Hanefi. " İmâm Mâtürîdî'nin Din-Şeriat İlişkisi Bağlamında Toplumsal Düzen ve Hukuk İle İlgili Ayetlere Yaklaşımı" Yayınlanmamış Doktora Tezi. Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2020.

Teftazânî, Sa'duddîn Mes'ud b. Ömer b. Abdillah. *et-Telvîh ilâ keşfi hakâiki't-Tenkîh*. Beyrut: Daru'l-Erkam, 1998.

Tehânevî, (1996). *Keşşâfu Istılâhâti'l-Fünûn ve'l-Ulûm*, I-II, Beyrut.

Toprak, Hicret Kiraz. “Diyanet İşleri Başkanlığı -Türkiye Cumhuriyeti’nde İslam’ın Kurumsal Statüsü- (1924-1950)” Yayınlanmamış Doktora Tezi Hacettepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2017.

Türcan, Talip. *İslâm Hukuk Biliminde Hukuk Normu*, Ankara, 2003.

-------. *İslâm Hukuk Biliminde Norm-Amaç İlişkisi*, Ankara, 2009.

-------. “İslam’da Dini Otorite”, *Süleyman Demirel Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 2005/1, sayı: 14, s. 95-123.

-------. “Joseph Schacht ve İslâm Hukuku”, *İslâm Hukuku Araştırmaları Dergisi*, 2004, sayı: 4 (Oryantalist İslâm Hukukçuları Özel Sayısı), s. 63-74.

-------. Fıkıh ve Hukuk -İslam Hukuku Kavramı Üzerine Bir Değerlendirme-, *Eski Yeni: Üç Aylık Düşünce Dergisi (Eskiyeni: Anadolu İlahiyat Akademisi Araştırma Dergisi = The Anatolian Theological Academy Research Journal, Eskiyeni: Sosyal Bilimler Dergisi = A Journal of Social Sciences)*, 2012, sayı: 24, s. 19-25.

-------. “Fıkıhdan İslâm Hukukuna -Fıkhın İslâm Hukukuna Evrilme Süreci Üzerine Bazı Düşünceler-”, *İslâm Hukuku Araştırmaları Dergisi*, 2005, sayı: 6.

-------. “Fıkıh İlmi Bir Hukuk Bilimi Olarak Tanımlanabilir Mi? Fıkıh İlminin Bilimsel Niteliği Üzerine Bir Deneme”, *Süleyman Demirel Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 2008/2, sayı: 21, s. 15-21.

-------. “İslâm Hukukunda İki Farklı Geçerlilik Alanı: Kazâî ve Diyânî Hüküm Ayırımı”, *İslâmî Araştırmalar*, 2006, cilt: XIX, sayı: 1 (İslâmî İlimlerde Terminoloji Sorunu -I-), s. 159-167 .

-------. “İslam Hukuk Biliminde Şer’îlik Kavramı, Arayışlar -İnsan Bilimleri Araştırmaları-”, 2001, cilt: III, sayı: 5-6, s. 69-88.

-------. “İslamda Hukuk ve Din Kuralları Ayırımı Sorunu”, *IV. Kutlu Doğum Sempozyumu*, 2002, s. 141.

-------. “Hukuki Merkezîleşme ve Fıkıh”, *İslâmiyât*, 2005, cilt: VIII, sayı: 1, s. 127-138 .

Türker, Murat. “20. Yüzyılda İctihad: Reşid Rızâ, Mustafa Sabri Efendi, Said Nursî Örneği” Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Necmettin Erbakan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2006.

Uğur, Eda. “Ahvâl-i Şahsiyye Bağlamında Ürdün Fetvâ Kurumu Ve İşleyiş Yöntemi” Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Sakarya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019.

Uğur, Seyit Mehmet “Hanefi Mezhebinde Mezhep İçi Tercih ve Usûlü” Yayınlanmamış Doktora Tezi. Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2017.

Yaman, Ahmet. *Fetva Usûlu ve Adâbı*. İstanbul: MUİF Yayınları, 2017.

-------. “Fıkıh Usûlü İşlevini Tamamladı mı? = Has Fiqh Methodology Completed Its Function?”, *Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi (İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü Dergisi)*, 2019, sayı: 57, s. 25-46.

-------. “Fıkıh-Ahlâk İlişkisi: İslâm Amelî Ahlâkının İlke ve Uygulamaları Çerçevesinde Bir Giriş”, *Usûl: İslâm Araştırmaları*, 2008, sayı: 9, s. 87-118.

-------. “İslam Hukuk İlmi Açısından Makâsıd İctihadının ya da Teolojik Yorum Yönteminin İlkeleri Üzerine”, *Marife: Dini Araştırmalar Dergisi (Bilimsel Birikim)*, 2002, cilt: II, sayı: 1, s. 25-52.

-------. “Makâsıd Merkezli Kur’an-Sünnet ve İslam Anlayışı: İmkânlar, Sınırlar ve Sorunlar”, *Makâsıdî Tefsir Kur’ân-ı Kerîm’i Amaç ve Hikmet Eksenli Anlamak*, 2018, s. 129-163.

-------. “İstihsan” Ne Değildir?”, *Usûl: İslam Araştırmaları*, 2007, sayı: 8, s. 169-173.

-------. “Nedir Gerçek İstihsan”, *İslam Hukuk İlimlerde Metodoloji (Usûl) Meselesi 3*, 2009, s. 282-287.

-------. “Osmanlı Pozitif Hukukunun Şer’îliği Tartışmalarına Eleştirel Bir Katkı”, *İslâmiyât*, 2005, cilt: VIII, sayı: 1, s. 113-125.

-------. “Son Yüzyılın Önde Gelen İslam Hukukçularından Mustafa Ahmet Er-Zerkâ ve Fetâvâ’sı”, *Diyanet İlmi Dergi*, 2000, cilt: XXXVI, sayı: 3, s. 31-44.

-------. “Güncel Bazı Örnekleri Bağlamında Fetvada Kaynak ve Yöntem Sorunu”, *Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 2009, sayı: 28, s. 7-16.

-------. “Fıkhın Sosyolojik Yürürlüğü Bağlamında Fetvada Değişim”, *Diyanet İlmî Dergi*, 2014, cilt: L, sayı: 2, s. 7-21.

-------. “Fetvâ ve Mezhep Fetvâ Usûlü ve Tarihinin Tartışmalı Bir Konusu Olarak Fetvâ-Mezhep İlişkisi”, *Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 2015, sayı: 48, s. 5-34.

-------. “Fıkhın Mahiyeti ve Toplumsal Yürürlüğüne Etki Eden Bazı Yöntemleri”, *Eski Yeni: Üç Aylık Düşünce Dergisi (Eskiyeni: Anadolu İlahiyat Akademisi Araştırma Dergisi = The Anatolian Theological Academy Research Journal, Eskiyeni: Sosyal Bilimler Dergisi = A Journal of Social Sciences)*, 2012, sayı: 24, s. 5-18.

Yenidoğan, Adem. “Mütekellim Usulcülerin İctihad Anlayışı” Yayınlanmamış Doktora Tezi. Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2017.

Yıldırım, Ahmet Hamdi. “İslam Hukukunda Hasta Hakları” Yayınlanmamış Doktora Tezi. M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2014.

Yılmaz, Ömer. “Makasıd Düşüncesinin Ortaya Çıkışı Ve İlk Kaynakları” Yayınlanmamış Doktora Tezi. M.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2010.

Yüksel, Tuba. “Diyanet İşleri Başkanlığı DİYK Kararlarının İslâm Aile Hukuku Açısından Analizi” Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2016.

Zerkâ, Mustafa Ahmed. *el-Medhalü’l-fikhiyyü’l-âmm*, Dımeşk , 1968.

Zeydan, Abdülkerim. *el-Medhâl li-Dirâseti’ş-Şeri‘ati’l-İslâmiyye,* Beyrut: Müessesetü’r-Risâle, 1425/2005.

-------. “İslâm Hukukunda Zarûret Hali”, çev. Hayreddin Karaman, *Diyanet İlmi Dergi (Diyanet İşleri Başkanlığı Dergisi)*, 1974, cilt: XIII, sayı: 6, s. 330-342.

Zuhayli, Muhammed. *Tarihu’l-kada fil-İslam*. Kahire: Daru’ l-Fikr, 1998.

-------. “Fetva ve Takva”, çev: Mustafa Ateş, *Diyanet İlmi Dergi (Diyanet Dini - İlmi - Edebi Dergi)*, 1993, cilt: XXIX, sayı: 1, s. 95-104.

-------. “Mezhep Hükümlerinin En Kolayını Almada Kurallar”, çev: M. Nurullah Aktaş, *İslâm Hukuku Araştırmaları Dergisi*, 2006, sayı: 7, s. 397-432.

Zuhayli, Vehbe. *el-Fıkhu'l-İslâmî ve Edilletühû*, I-XIV, Dimaşk, 2013.

-------. “Değişik Mezheplerde İctihad Usulleri”, II. Uluslararası İslam Düşüncesi Konferansı, İstanbul 25-27 Nisan 1997, 1997, s. 198-225.

EKLER

İstatistiksel Veriler

DİYK'nun 2017-2023 yılları arasındaki dini sorulara yönelik hizmet verileri, kamuya sunulan çeşitli kanallar üzerinden sağlanan cevaplama süreçlerini kapsamaktadır.

Ek.1: DİYK'nun Dini Soruların Cevaplandırılması Hizmetlerine Dair 2017 İle 2023 Yılları Arasındaki Verileri

Yıl	Resmî Başvurular	İnternet (fetva.diyanet.gov.tr, e-Devlet) Soru Sayısı	Alo 190 Dini Soruları Cevaplandırma Hattı Soru Sayısı	Telefonla Soru Cevaplandırma Sayısı	Fetva Görüntülenme Sayısı
2023	516	49.028	1.129.935	-	3.425.176
2022	518	51.828	1.806.830	-	3.521.545
2021	373	85.329 (fetva.diyanet.gov.tr: 56.189, e-Devlet: 29.140)	770.003	770.003	5.531.929
2020	357	64.225	-	27.800	17.045.223
2019	355	43.024	-	36.500	2.230.843
2018	-	64.067	-	150 (günlük ortalama)	-
2017	-	-	-	100 (günlük ortalama)	-

Kaynak: DİYK, *Faaliyet Raporu*, 2016-2013.

Notlar:

- 2023, 2022 ve 2021 yılları için veriler oldukça ayrıntılı verilmiştir.
- 2020 yılı için telefonla cevaplalan sorular 27.800, internet ve e-Devlet üzerinden cevaplanan sorular ise 64.225'tir.
- 2019 yılı ve öncesindeki verilerde, özellikle telefonla cevaplanan sorulara dair bilgi verilmiştir. 2017'de günlük ortalama 100 soru cevaplanmıştır.

Ek.2: 2012-2015 Yılları Arasında Cevaplanan Soruların Konularına Göre Dağılımı (Örnek)

Başlık	2012	2013	2014	2015
Namaz	9834	8637	6094	3415
Oruç	5243	4098	3179	1382
Zekât	3260	2929	2555	1283
Hac ve Umre	944	872	520	365
Kurban	2140	1356	1155	599
Dua ve Zikir	2494	2232	1757	837
Adak ve Yemin	1459	1254	983	452
Sosyal Hayat	12467	13768	8870	5065
Ticaret Hayatı	5636	4094	3413	2378
Aile Hayatı	1063	8474	5861	2792
Taharet (Temizlik)	4983	3471	2208	1094
Tıp ve Sağlık	-	-	-	283

Kaynak: DİYK, *Faaliyet Raporu*, 2012-2015.

Ek.3: Konulara Göre 2015 Yılına Ait Oranlar (Önceki Yıllara Göre Artış Eğilimleri)

Konu Başlığı	2015 Yılındaki Cevaplanan Soru Sayısı	2015 Yılındaki Oranı (%)
Helaller ve Haramlar	10,000	13.3%
Sosyal Hayat	13,000	17.3%
Aile Hayatı	2,792	3.7%
Namaz	3,415	4.5%
Oruç	1,382	1.8%
Zekât	1,283	1.7%
Hac ve Umre	365	0.5%
Kurban	599	0.8%
Dua ve Zikir	837	1.1%
Adak ve Yemin	452	0.6%
Ticaret Hayatı	2,378	3.2%
Taharet (Temizlik)	1,094	1.5%
Tıp ve Sağlık	283	0.4%

Kaynak: DİYK, *Faaliyet Raporu*, 2015.

Ek.4: Konulara Göre 2016-2024 Yılları Arasında Dağılım

Konu Başlığı	2016 Yılındaki Cevaplanan Soru Sayısı	2017 Yılındaki Cevaplanan Soru Sayısı	2018 Yılındaki Cevaplanan Soru Sayısı	2019 Yılındaki Cevaplanan Soru Sayısı	2020 Yılındaki Cevaplanan Soru Sayısı	2021 Yılındaki Cevaplanan Soru Sayısı	2022 Yılındaki Cevaplanan Soru Sayısı	2023 Yılındaki Cevaplanan Soru Sayısı	2024 Yılındaki Cevaplanan Soru Sayısı
Helaller ve Haramlar	1,297	3,103	4,657	10,728	12,321	20,350	29,667	59,221	477,406
Sosyal Hayat	1,679	4,172	6,560	13,894	16,334	28,506	39,212	63,836	626,667
Aile Hayatı	361	1,149	2,003	3,029	3,135	4,376	6,510	7,680	15,174
Namaz	445	1,233	1,534	3,004	3,303	4,426	6,004	7,502	9,349
Oruç	185	506	692	1,197	1,200	1,500	2,011	3,071	4,000
Zekât	170	517	749	1,282	1,400	1,758	2,345	3,234	4,042
Hac ve Umre	50	153	216	292	350	430	499	538	600
Kurban	75	184	276	426	500	640	799	952	1,050
Dua ve Zikir	114	297	421	563	665	844	1,122	1,384	1,622
Adak ve Yemin	61	180	260	358	402	523	698	875	1,002
Ticaret Hayatı	306	862	1,115	1,654	1,782	2,393	3,060	4,271	5,223
Taharet	147	355	522	740	852	1,122	1,452	1,678	2,012

Kaynak: DİYK, *Faaliyet Raporu*, 2016-2024**.**

Ek.5: Konulara Göre 2024 Yılındaki Soruların Dağılımı

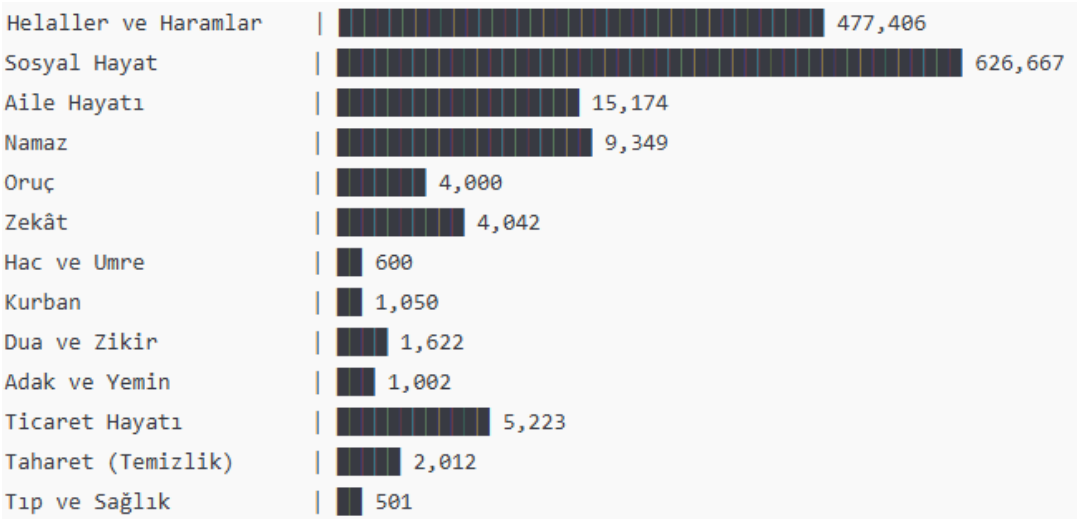

Kaynak: DİYK, *Faaliyet Raporu*, 2024.

2016-2024 Yılları Arasındaki Konulara Göre Artış

- Helaller ve Haramlar: 2016'dan 2024'e kadar ciddi bir artış yaşanmıştır.
- Sosyal Hayat: Aynı şekilde yıllar içinde belirgin bir artış gözlemlenmiştir.

- Aile Hayatı ve Namaz: Yavaş bir artış ama düzenli bir talep görülmektedir.

2016-2024 yılları arasında DİYK'na sorulan soruların konularına göre dağılımındaki değişim ve 2024 yılı itibarıyla hangi konu başlıklarında yoğunluk olduğunu belirleyebiliriz.

DİYK'na 2024 Yılında Fetvalar ve Konular

DİYK 2024 yılı itibarıyla toplamda 3.596.603 soru cevaplandırmıştır. Bu sayı, Kurul'un dini meselelerle ilgili toplumsal sorulara verdiği yanıtların genişliğini ve kapsamını gözler önüne sermektedir.[607]

Helaller ve Haramlar:

Helaller ve haramlar 2024 yılında 477,406 soru ile en yüksek talepli konu başlığıdır. Bu alanda, ibadetlerle ilgili kurallar, helal ve haram arasındaki farklar hakkında çok sayıda soru sorulmuştur.

2016'dan 2024'e kadar bu alanda ciddi bir artış gözlemleniyor. Helal ve haramlarla ilgili sorular, toplumda dini bilgilere yönelik en fazla merak edilen konulardan biri olmuştur.

Sosyal Hayat: Bu, toplumun dini yaşamını sosyal yaşamla ilişkilendiren bir talebin arttığını gösteriyor. Evlilik, boşanma, toplumsal düzen, aile içi ilişkiler ve insan hakları gibi konular bu kategoride yer alıyor.

Aile Hayatı: Üçüncü sırada yer almakla birlikte aile içi ilişkiler, özellikle boşanma ve evlilikle ilgili sorular en çok gelen konular arasında. 2024'te bu alanda sorulan sorular, genellikle aile içindeki dini uygulamalarla ilgilidir.

2015 yılında da boşanma ve aile içindeki diğer konular hakkında yoğun bir başvuru olduğu görülüyor. Aile hayatına dair sorular, bireylerin dini ve hukuki sorumluluklarını anlamaya çalıştığını göstermektedir.

Namaz: Namazla ilgili sorular, bireylerin ibadet düzenlerine yönelik yoğun bir talep olduğunu gösteriyor. İbadetlerle ilgili sorular, genellikle doğru uygulama, şartlar ve özel durumlarla ilgilidir.

Oruç: Oruçla ilgili sorular, özellikle Ramazan dönemi ve oruç tutmanın hükümleri hakkında yoğunlaşmaktadır.

---

[607] Bkz: *DİB, 2024-2028 Stratejik Plan*, (Ankara: DİB, Yayınları, 2024), 16.

Zekât: Zekât ve sadaka ile ilgili sorular da önemli bir yer tutuyor. Bu sorular, genellikle malın belirli bir kısmının ihtiyaç sahiplerine verilmesi ile ilgilidir.

Hac ve Umre: Hac ve umre ibadetlerine dair sorular göze çarpıyor. Hac ve umre ile ilgili sorular, genellikle bu ibadetlerin şartları, zamanı ve uygulama kuralları ile ilgilidir.

Kurban: Kurban ibadeti de önemli bir başlıkta yer alıyor. Kurban kesimi, zamanı, şartları ve geçerliliği hakkında gelen sorular yer almaktadır.

Dua ve Zikir: Dua ve zikirle ilgili sorular, insanların manevi yaşamlarını nasıl güçlendirebileceklerini sorguladığını gösteriyor. Bu tür sorular, dua ve zikirlerin doğru şekilde yapılmasına yöneliktir.

Adak ve Yemin: Adak ve yemin konusuyla ilgili sorular geliyor. Bu, bireylerin adak ve yeminle ilgili dini sorumluluklarını nasıl yerine getirebileceğini sorguladığını gösteriyor.

Ticaret Hayatı: Ticaret hayatı da önemli bir kategoridir. Ticaretle ilgili dini hükümler, faiz, alışveriş kuralları ve ticari dürüstlük gibi konular sorulmuştur.

Taharet (Temizlik):

Temizlik ile ilgili sorular gelmektedir. Bu da İslam'daki temizlik anlayışına dair geniş bir merak olduğunu gösteriyor.

Tıp ve Sağlık:

Tıp ve sağlıkla ilgili dini hükümler sorulmuş. Bu alandaki sorular, genellikle hastalıklar, tedavi yöntemleri ve sağlıkla ilgili dini görüşleri kapsamaktadır.

Bu analiz, Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'na sorulan soruların zaman içinde nasıl evrildiğini ve hangi dini konularda toplumda daha fazla merak ve sorgulama olduğunu göstermektedir.

ÖZGEÇMİŞ

Mustafa KÖSEOĞLU

A. EĞİTİM

Doktora: İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi Temel İslam Bilimleri Bölümü, 2025, İstanbul

Yüksek Lisans: Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi Temel İslam Bilimleri Bölümü, 2016, İstanbul.

Lisans: Dokuz Eylül Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, 2014, İzmir

Anadolu Üniversitesi/Açıköğretim Fakültesi/Türk Dili ve Edebiyatı, 2016, Eskişehir

B. MESLEKİ DENEYİM

C. YAYINLARI